

Vì Gió Ở Nơi Ấy

Contents

Vì Gió Ở Nơi Ấy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	79
20. Chương 20	85
21. Chương 21	90
22. Chương 22	94
23. Chương 23	100
24. Chương 24	106
25. Chương 25	111
26. Chương 26	119
27. Chương 27	124
28. Chương 28	131
29. Chương 29	138
30. Chương 30	144
31. Chương 31	150
32. Chương 32	156
33. Chương 33	163
34. Chương 34	170
35. Chương 35	176
36. Chương 36	180
37. Chương 37	186
38. Chương 38	193
39. Chương 39	198
40. Chương 40	206
41. Chương 41	211

42. Chương 42	217
43. Chương 43	226
44. Chương 44	229
45. Chương 45	235
46. Chương 46	243
47. Chương 47	248

Vì Gió Ở Nơi Ấy

Giới thiệu

Tác giả: Cửu Nguyệt HiDịch Giả: Hàn Vũ PhiCông ty phát hành: Bách ViệtNhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Văn HọcKích

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-gio-o-noi-ay>

1. Chương 1

Trên đường đến Đạo Thành, nhóm Chu Dao không may gặp phải trận sạt lở đất. Họ ngồi trên xe, nhìn cảnh đất đá mịt mù trước mặt, cả vạt núi ập xuống tựa thác đổ, cuốn qua mặt đường, trượt xuống vách đá. Chiếc xe chạy đầu tiên vội chuyển hướng phanh gấp, những chiếc xe nối đuôi nhau may mắn dừng lại kịp thời, không thì cầm chắc va chạm.

May mà xe của họ phanh kịp, suýt nữa đâm phải chiếc xe phía trước. Người trên xe kinh hồn kiếp vía, rất may là ko có ai bị thương.

Sau mười mấy giây chờ đợi, Chu Dao vỗ ngực: "Mẹ ơi, sợ chết mất!".

Duy chỉ có phản ứng của Tô Lâm Lâm là đặc sắc nhất. Lần đầu thấy cảnh sạt lở nên cô phần khích vô cùng, lại còn nhảy xuống xe đòi chụp ảnh nữa. Chu Dao khuyên cô ấy đừng chạy lung tung, nhưng chưa kịp dứt lời thì Tô Lâm Lâm đã ném máy ảnh cho bạn mình, còn bản thân hớn hỏ lao về phía trước.

Chu Dao ko gọi được cô nàng, đành vội vàng mở cửa sổ, lộ đầu ra xem. Cô vén mái tóc bị cơn gió dữ dội thổi tung, ngược nhìn trời xanh núi thẳm, bắt gặp hình bóng người đàn ông cao ráo đang cầm biển cảnh báo nguy hiểm và giăng dây cách ly phía trước.

Chu Dao hô lên: "Tô Lâm Lâm, cậu quay lại đây ngay!".

Tô Lâm Lâm len lỏi giữa hàng xe, vừa cố tiến về phía trước vừa quay đầu lại thương lượng: "Chỉ một tấm thôi, nhanh lắm!".

Chu Dao bất lực rút đầu vào xe, nhỏ giọng căn nhắc: "Bà cô Tô Lâm Lâm dở hơi này, sạt lở đấy! Mấy người có ai đi chụp ảnh cho nó không?!"

Đám nam thanh nữ tú lắc đầu nguây nguây.

"Muốn bóp chết con nhỏ này quá đi mất", Chu Dao bực bội nhảy xuống xe, đóng sầm cửa, băng qua dây xe chặt kín, chạy đến khu vực sạt lở.

Đường quốc lộ một bên là núi, một bên là vực, bùn nhão đất đá chảy tràn khắp mặt đất.

"Tách!"

"Được chưa?", Chu Dao trả máy ảnh lại cho Tô Lâm Lâm.

"Mình xem đã...Không được, tấm này mắt nhỏ xíu... Tấm này chân to như cột đình ấy!"

"Vẫn còn đấy!"

“Tắm này tạo dáng xấu mù...Chu Dao, cậu chụp ảnh chẳng có tâm gì cả.”

“Bà chị à, phía sau là núi lở đó, cậu định tạo dáng kiểu gì?”

“Vậy để mình tạo kiểu khác.”

“Được rồi được rồi, được rồi! Cậu đứng lên chỗ kia đi, đừng đứng sát quá!”

“Biết rồi, chụp nhanh hộ cái.”

“Tách!”

“Xong rồi, này, xem đi!”

“Ôi, tấm này không được, tấm này không đẹp... Ồ? Tấm cuối cùng này được đấy!” Cuối cùng, Tô Lâm Lâm cũng hài lòng.

“Đi thôi, đừng ở đây nữa, cẩn thận sạt lở thêm lần nữa là chúng ta ngập bùn luôn đấy!, Chu Dao cúi đầu, nhón chân bước đi, cành cây gãy và đá vụn lăn giữa bùn đất chảy qua, cô phải nhón chân vừa đi vừa né.

“Chờ chút!” Tô Lâm Lâm hưng phấn kéo cô lại, “Chu Dao, cậu nhìn kia!”.

Họ đứng bên vách núi, dưới chân là đường quốc lộ khúc khuỷu uốn quanh sườn núi như sợi tơ mềm mại.

“Xuyên Tây đẹp quá!”, Tô Lâm Lâm giang rộng hai tay, hào hứng thốt lên.

Chu Dao đã quá quen với cảnh núi sông, chẳng thấy đẹp để là bao nhưng không lẽ làm Tô Lâm Lâm mất hứng. Vậy mà chưa tới một giây, Tô Lâm Lâm đã lại hỏi:” Chu Dao, mau, chụp cho mình với vách đá kia đi!”.

Chu Dao móc hộp thuốc lá trong túi quần ra, bấm môi thương lượng: “Mình hút thuốc đã, được chứ?”.

Ngón tay thon dài của cô cầm chiếc bật lửa nhỏ châm thuốc, nhưng ngọn lửa vừa bùng lên đã bị gió núi thổi tắt, cô phải quẹt mấy lần mới được.

Dòng xe bị chặn phía sau càng lúc càng dài, du khách ăn mặc theo đủ loại phong cách cũng xuống xe nhiều hơn. Núi rừng dần tràn ngập tiếng nói, ai ai cũng mải mê chụp ảnh.

Chu Dao nghiêng đầu ngồi bên vách núi hút thuốc. Cô mới tập nên chưa thạo lắm, mấy lần suýt sặc. Dần dần, cô ngửi thấy một mùi khói thuốc khác còn nồng nặc hơn của mình đang lan toả theo cơn gió. Cô nhìn về phía ấy, thấy một anh chàng cao to đang đứng cách mình tầm ba, bốn mét, đang hút thuốc bên vách núi. Anh ta mặc quần dài màu đen và áo len màu xám, trông khác hẳn với đám du khách bình thường.

Chu Dao nhớ rõ anh ta là người giảng dạy cách ly quanh khu vực núi lở ban nãy. Cơn gió thổi qua mang theo mùi khói thuốc của anh ta, xâm lấn sang địa bàn của cô. Cô chu môi, vút mẩu thuốc còn lại rồi giẫm chân để dập lửa, sau đó phẩy tay đứng dậy, quay đầu gọi: “Tô Lâm Lâm!”.

...

Tô Lâm Lâm đứng tạo dáng bên vách núi, còn Chu Dao cầm máy ảnh lùi về phía sau.

“Dao Dao, xa chút nữa, cậu đứng gần mình quá, lùi thêm chút nữa đi! Chu Dao, mình muốn lấy cảnh rộng một chút, người chỉ be bé thôi cũng được. Cậu lùi ra xa nữa đi!”

Chu Dao đứng phải dây cách ly mà chàng trai xa lạ kia giảng lúc nãy.

“Lùi chút nữa!”

Chu Dao vò tóc, hét:” Lùi nữa là lên đến đỉnh núi luôn rồi!”.

“Được rồi, chụp đi!”, Tô Lâm Lâm tạo dáng còn ko quên dặn dò:”Chụp đẹp vào đấy!”.

Chu Dao dựa sát vào dây cách ly, giơ máy lên chụp, vô thức lùi lại một bước:”Một,hai..”.

Tiếng “ba” chưa kịp thốt ra thì một người đàn ông đã đột ngột xuất hiện trong khung hình. Anh ta đang nói chuyện điện thoại, ánh mắt nhìn thẳng vào ống kính. Chu Dao ngẩng đầu, bất ngờ trông thấy khuôn mặt vô cùng sáng sủa và ánh mắt sắc bén của anh.

Anh ta đi về phía Chu Dao, nắm lấy chiếc mũ sau lưng cô, kéo cô ra xa khỏi dây cách ly.

“Á!” Chu Dao bị tập kích bất ngờ, ra sức giãy giụa, nhưng cả người cô bị xách lên, chẳng có chút kháng cự nào.

“Bên này không sao” một tay anh lôi cô ra ngoài, tay kia vẫn tiếp tục cầm điện thoại nói chuyện:” Khoảng sáu, bảy giờ thì đến nơi. Không cần chờ tôi ăn tối”.

Tô Lâm Lâm xông đến:”Anh mau buông cô ấy ra!”.

Anh ta vừa nghe điện thoại, vừa liếc Tô Lâm Lâm rồi quay sang Chu Dao, sau đó thả tay ra. Chu Dao lao đảo đứng không vững, giẫm phải ngay vũng bùn bên dưới.

Tô Lâm Lâm chất vấn:”Anh làm gì thế hả?”.

“Cứ vậy đã” Anh ta cắt điện thoại, đang định nói gì đó với Tô Lâm Lâm thì bỗng một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo tiếng la hét ỏi của đám du khách. Ngọn núi trước mặt bây giờ hết như một dòng thác đang đổ ầm ầm ào ạt xuống dưới.

Tô Lâm Lâm lập tức tái mặt, còn Chu Dao chỉ đứng bấu môi, không nói câu nào.

Chàng trai quay đầu lại nhìn Chu Dao, gần từng chữ:”Cô muốn chết hả?”.

Chu Dao không trả lời. Tô Lâm Lâm cũng im phăng phắc, thầm trách anh ta độc miệng nhưng bản thân cũng biết mình đuối lý.

Anh ta hỏi cộc lốc:”Đến du lịch à?”.

Chu Dao khẽ gật đầu đáp:”Coi như là vậy đi”.

“Vậy chụp xong rồi mau quay về xe đi. Cô mà chết chỉ phiền người ta nhặt xác thôi”, anh ta nói.

Chu Dao cũng không cãi cố, lẳng lặng nhìn bóng lưng đã đi xa của anh ta, lát sau khẽ bật cười.

...

“Gã kia dã man quá!”, vừa trèo lên xe, Tô Lâm Lâm đã vội kể lại chuyện vừa xảy ra cho mấy người bạn.

Con đường tắc nghẽn đã được khai thông, họ tiến thẳng đến thôn Nhật Ngoã.

“Ừ thì hấn đã cứu Dao Dao, nhưng mấy cậu không thấy bộ dạng của hấn đâu, thoi bạo lắm, xách Dao Dao như xách con gà ý, còn nói” Cô muốn chết hả?” “, Tô Lâm Lâm giả bộ nghiêm túc nhại lại giọng của anh ta.

Hạ Vận kinh ngạc:” Anh ta nói vậy thật à?”.

“Đúng thế!”

“Đại tiểu thư Chu Dao mồm mép tép nhảy của chúng ta không phản đòn à?”

“Chu Dao xem chừng sợ lắm, không dám hé răng luôn”, Tô Lâm Lâm nói.

“Không phải”, Chu Dao gẩy móng tay, “Chỉ là tớ cảm thấy anh ta rất thú vị”.

“Hấn hung dữ như vậy mà cậu còn thấy thú vị?”

Chu Dao không buồn tranh luận. Dĩ nhiên Tô Lâm Lâm không biết lúc Chu Dao cầm máy chụp ảnh cho cô, tầm nhìn của ống kính bao quát cả khu vực nơi anh ta đứng. Anh ta đang nghe điện thoại, có lẽ thấy tiếng Tô Lâm Lâm í ới không ngừng bảo cô lùi ra sau, vô tình quay đầu lại thấy Chu Dao làm theo, thế là ra hiệu cho cô rằng phía sau nguy hiểm. Nhưng Chu Dao nhất thời không hiểu. Kết quả là anh ta sai bước đi đến như bắt tội phạm truy nã, dường như cho rằng cô cố ý phớt lờ anh ta.

May mà không xảy ra chuyện gì. Nếu bị đám đất đá kia dội vào người thì cô đâu còn mặt mũi trong cái nghề này nữa.

“Người này rất thú vị”, Chu Dao đắm chiêu khẽ cười.

Hạ Vận nhìn vẻ mặt của cô bạn liền hiểu ngay, quay đầu hỏi Tô Lâm Lâm:”Anh ta đẹp trai không?”.

“Rất đẹp trai. Chủ yếu là khí chất ấy, rất nam tính, không yếu ớt như đám sinh viên đâu.”

Bạn Mạc Dương ngồi ở hàng cuối tỏ vẻ không vui:” Sao đám con trai chúng tôi nằm không cũng dính đạn* thế này?”.

*Ý nói vô duyên vô cớ, không làm gì cũng bị người khác nhắc tới.

Tô Lâm Lâm cười khanh khách:” Xin lỗi, cho mình nói lại, ngoại trừ những nam sinh trên xe của chúng ta ra”.

Chu Dao ngả lưng lên ghế, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa. Trưởng đoàn Lâm Cẩm Viêm quay đầu lại quan tâm:” Em có bị thương không?”

“Không ạ!”

“Phản ứng cao nguyên thì sao?”

“ Độ cao so với mặt nước biển ở đây không phải đã giảm xuống rồi sao?”

Tô Lâm Lâm chen lời:” Đoàn anh,anh quan tâm Chu Dao như vậy, bọn em sẽ ghen đấy!”.

Lâm Cẩm Viêm cười:” Anh cũng quan tâm mấy đứa mà”.

“Chẳng qua quan tâm Chu Dao nhiều hơn mà thôi”, Kỷ Vũ đang lái xe cũng phải để thêm một câu.

Chu Dao cười xoa trước lời trêu chọc của mọi người:” Nhất định ba tổ đã đe dọa anh Lâm Cẩm Viêm rằng không chăm sóc tổ đảng hoàng thì sẽ cắt trợ cấp đây mà”.

Phía trước tốc độ xe giảm dần. Mặt trời ngả về phía tây, một đàn bò Tây Tạng băng qua đường. Người chăn bò mặc trang phục của dân tộc Tây Tạng có làn da ngăm đen do thường xuyên phơi nắng cao nguyên, vừa đuổi bò vừa gật đầu nói xin lỗi mọi người.

Chu Dao hạ cửa kính xe xuống, ló đầu ra nói:”Cứ đi từ từ, không sao đâu”.

Lần này, không chỉ Tô Lâm Lâm, tất cả mọi người đều cầm điện thoại lên chụp ảnh. Ngoài cửa xe là đồng nội và ruộng lúa mạch bao la bát ngát, từng gian nhà đá*mang kiến trúc đặc sắc của dân tộc Tạng** vuông vức hết pháo đài, dê bò thành đàn, cừu nguyên lung ta***bay phấp phới trên toà tháp trắng.

Phong cảnh suốt quãng đẹp như tranh vẽ, họ nhanh chóng đến thị trấn nhỏ Shangri-La nằm dưới chân núi khu thắng cảnh Á Đỉnh.

Đường Đoá bối rối:”Có phải Vân Nam cũng có một Shangri-La không? Sao ở đây cũng gọi là Shangri-La thế? Chỗ nào cũng có Shangri-La cả. Hôm nào đó, mình cũng phải đặt tên một cái là Shangri-La mới được”.

(*) Nhà đá hay nhà lô-cốt là kiến trúc đặc trưng của khu vực Nội Mông và cao nguyên Thanh Tạng. Nhà đá được xây dựng bằng đất hoặc đá vụn xếp chồng lên nhau, cao ba đến bốn tầng, hình dạng giống lô-cốt.

(**) Dân tộc Tạng là dân tộc bản địa tại Tây Tạng, có dân số đông thứ 10 trong tổng 56 dân tộc được công nhận tại Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa. Người Tạng sử dụng ngôn ngữ Tạng, hầu hết theo Phật giáo Tây Tạng, ngoài ra còn có số ít chịu ảnh hưởng của Hồi Giáo.

(***) Cừu nguyên lungta hay gọi còn gọi là cừu ngựa gió là cừu phướn năm màu vẽ hình chú ngựa, tượng trưng cho điều cầu nguyện của dân tộc Tây Tạng.

Chu Dao quay lại nhìn cô ấy nói:”Đường Shangri-La Đoá!”.

Tô Lâm Lâm ngồi cạnh cười ngặt nghẽo.

Lần này, nhóm họ có bảy người, ba nam bốn nữ đều là sinh viên khoa địa chất đại học A, đến Á Đỉnh tiến hành khảo sát địa chất trong vòng 2 tháng.

Họ giao lại xe đã thuê cho đại lý, liên hệ người đến lấy. Sau đó, cả đám vác ba lô, mua vé vào cổng rồi bắt xe buýt của khu thắng cảnh lên núi. Đường núi quanh co khúc khuỷu, phong cảnh hai bên hùng vĩ ngút ngàn, một bên là núi xanh trùng điệp, một bên là thác nước dựng đứng. Xe buýt chạy chừng một giờ đã đến nơi.

Họ tìm được nhà nghỉ đã đặt trước đó, một toà nhà đá vuông vức hình chữ “khẩu”* đậm nét dân tộc. Ngay lối vào là sân lộ thiên rộng rãi, trong sân hoa tươi đua nở, đá cuội xếp quanh một ngọn tháp trắng, từ đỉnh tháp cho đến nóc toà nhà đều treo cờ nguyên lungta. Trong góc còn một lán trà nhỏ.

*Chữ “Khẩu”:

Không khó trong nhà ẩm áp hơn, khu sinh hoạt tập thể rất lớn, có đầy đủ trò tiêu khiển như đàn guitar, cờ nhảy, phóng phi tiêu, sân khấu, kệ sách... Cách trần trí mang đậm bản sắc dân tộc Khơng vag dân tộc Tạng, màu sắc sặc sỡ nhưng lại không mất mỹ cảm. Có mấy vị khách ngồi trên dây xích đu đang đọc sách tán gẫu.

“Quầy lễ tân ở đâu thế?, Chu Dao nhìn quanh.

Tô Lâm Lâm trợn tròn mắt chỉ ra phía sau cô.

Người đàn ông nằm trên sofa gỗ đặt sách xuống. Anh ta đứng lên, vuốt lại mái tóc cho chẵn chu rồi lịch sự hỏi: “Các bạn muốn đặt phòng à?”.

Chu Dao quay đầu lại, sững sốt: “Sao lại là anh?”.

Anh ta nói: “Thật trùng hợp”.

Chu Dao chưa hoàn hồn khỏi phen kinh ngạc: “Trùng hợp thật, anh cũng ở đây à?”.

Anh ta mỉm cười nói: “Tôi là ông chủ chỗ này”.

2. Chương 2

Quầy lễ tân trống hươ trống hoác, ông chủ khách sạn Lạc Dịch vòng ra sau quầy, nhắc ông nghe điện thoại lên, ấn vài số, khẽ giọng nói với người ở đầu dây bên đầu kia: “Mau cúp xuống đây cho anh!”.

Nói xong anh ta điềm nhiên cúp điện máy, nhìn nhóm người thăm mệ trước mặt, hỏi: “Các bạn có đặt trước không?”

Lâm Cẩm Viên nói: “Có.”

“Tên cậu là gì?”

“Lâm Cẩm Viên.”

“Bảy người, chưa chọn loại phòng.” Lạc Dịch ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, nhìn nhóm thanh niên ra ý hỏi.

“Để chúng tôi bàn bạc chút đã.” Tô Lâm Lâm nói

Lạc Dịch cầm sách lên đọc tiếp.

Chu Dao nhòai người trên mặt quầy hỏi chi tiết: “Có những loại phòng nào thế?”

“Bảy, sáu, bốn, ba, hai, mệ.”

“Giá tiền thì sao?”

“Phòng đôi và phòng đơn đều ba trăm tệ. Còn lại tính theo giường ngủ. Phòng sáu hoặc bảy người, mệ giường sáu mệ tệ, phòng ba hoặc bốn người, mệ giường mệ trăm tệ.”

Hạ Vận bắt lời: “Trùng hợp chúng tôi có bảy người, ở phòng bảy giường luôn đi, giá rẻ mà mệ người ở chung cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau.”

Mấy nam sinh thì không vấn đề gì, đều không lên tiếng. Còn Đường Đóa và Tô Lâm Lâm thì lại thoáng ngập ngừng.

Chu Dao quay đầu, liếc nhìn họ: “Mình không ở cùng phòng với con trai đâu.”

Bên kia quầy, Lạc Dịch vẫn chăm chú đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên.

Tô Lâm Lâm sáp lại gần Chu Dao, nhỏ giọng: “Mình ở chung với Chu Dao, tướng ngủ của mình xấu lắm, ở với mọi người hơi bất tiện.”

Đường Đóa đồng tình: “Mình cũng muốn ở cùng phòng với Tô Lâm Lâm. Cứ quyết định vậy đi, con trai ở phòng ba, con gái ở phòng bốn. Thế là được rồi.”

Hạ Vận nói: “Có phòng bốn sao? Lúc này mình nghe nhầm. Cứ tưởng chỉ còn phòng tập thể nên mới nói lấy phòng bảy. Bây giờ thì tốt rồi, bốn chúng ta ở chung với nhau.”

Lâm Cẩm Viên nói với Lạc Dịch: “Cho chúng tôi một phòng ba, một phòng bốn.”

Lạc Dịch hỏi: “Ở mấy ngày?”

“Có thể là hai tháng, hay là chúng tôi trả tiền trước một tuần nhé. Sau này sẽ thanh toán theo tuần.”

“Được.”

Chu Dao ở bên cạnh xen vào: “Chúng tôi ở lâu như vậy có được giảm giá không?”

Lạc Dịch chuyển mắt về phía cô, ôn hòa nói: “Không được.”

“Tại sao không?”

“Quy định.”

“Ai quy định thế?”

“Tôi.”

“...”

Cuối cùng, Chu Dao nhượng mắt, nhún vai tỏ vẻ chẳng còn cách nào khác: “Ồ, tiếc quá!”

Lạc Dịch cầm thẻ ngân hàng hỏi lại: “Có thuê không?”

“Thuê chứ!”

Lạc Dịch quẹt thẻ rồi trả lại cho Lâm Cẩm Viên: “Đưa giấy chứng minh thư của mọi người đây để làm thủ tục”.

Bảy tấm chứng minh thư nhanh chóng được gom lại. Cả hội đến từ Thành Đô, đi xe hai ngày trời đã kiệt sức. Đường Đóa than vãn: “Mệt chết đi được, tôi có thể về phòng trước không?”

Chu Dao đang nằm bò trên mặt quầy nhìn Lạc Dịch viết chữ, nghe vậy lập tức quay đầu lại, cười tít mắt nói: “Mọi người về phòng đi, mình ở lại lấy chứng minh thư cho.”

Mọi người vội vã giải tán. Đường Đóa tiện tay xách theo ba lô của Chu Dao về phòng.

Cầu thang gỗ kêu cọt két.

Đường Đóa ranh mãnh: “Nụ cười vừa rồi của Chu Dao là diêm báo cậu ấy sẽ làm chuyện xấu đấy.”

Tô Lâm Lâm kinh ngạc: “Chuyện xấu? Cậu ấy muốn lấy chứng minh thư của chúng ta làm gì?”

Đường Đóa câm nín.

Hạ Vận cũng góp lời: “Có bao giờ các cậu thấy Chu Dao cò kè mặc cả với người ta chưa?”

Tô Lâm Lâm lắc đầu: “Chưa từng. Hôm nay cậu ấy lạ lắm, do thiếu oxy sao?”

Hạ Vận cạ lời.

...

Chu Dao ghé người lên quầy, nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch ghi lại thông tin trên từng giấy chứng minh thư vào bảng kê.

“Chữ anh đẹp ghê!” Chu Dao nói.

“Cảm ơn.” Anh cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Ngón tay anh rất đẹp, thon dài và xương xương. Vùng cánh tay lộ ra cũng thế, cơ bắp rắn chắc, trông rất khoẻ mạnh chứ không vừa mịn vừa trắng như mấy đàn anh, đàn em trong trường cô.

“Chữ tôi xấu lắm.” Chu Dao kiên trì bắt chuyện.

Anh không trả lời, khẽ cong khóe môi coi như đáp lại, nhưng cũng khó để nói rằng đó không phải là ứng phó cho có lệ.

“Chỗ anh có miễn phí bữa sáng không?” Chu Dao hỏi tiếp.

“Không.”

“Tại sao?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, không thể hiện biểu cảm gì đặc biệt.

“Lại là anh quy định à?”

“Phải.” Anh ta cúi đầu tiếp tục viết.

“VẬY... ăn sáng mất bao nhiêu?”

“Mỗi người hai mươi tệ.”

“...”

“À đúng rồi, suýt nữa quên mất.” Chu Dao băng quơ cắt cao giọng, Lạc Dịch ngẩng đầu lên nhìn cô lần nữa.

“Chúng tôi còn chưa ăn cơm tối, chỗ anh có đầu bếp không?”

Lạc Dịch giơ bút chỉ: “Nhà bếp và nhà ăn của chúng tôi ở bên kia. Mười giờ đóng cửa.”

Anh ghi xong thông tin một tấm chứng minh thư nào liền trả ngay cho Chu Dao tấm đó. Chu Dao tình mắt thấy tấm tiếp theo là của mình, vội kiểm ngay chủ đề mới: “Hình chứng minh nhân dân của tôi xấu phát hờn đi được?”

Thế là anh liếc nhìn, kết quả không nhận được khẽ nhếch khóe môi.

Chu Dao nở nụ cười: “Ai nhìn hình trong chứng minh thư của tôi cũng đều bảo tôi phẫu thuật thẩm mỹ đấy.”

Lạc Dịch đang viết tên cô, nghe nói vậy liền ngẩng đầu nhìn kỹ. Ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt cô chốc lát rồi lại liếc xuống tấm chứng minh thư, thoáng cười nhẹ.

Chu Dao tiếp tục: “Hình chứng minh của anh đẹp trai không?”

Lạc Dịch hất cằm về phía vách tường bên cạnh. Trên tường treo một giấy phép kinh doanh nhà nghỉ, có người đại diện pháp luật và bản sao chứng minh thư của anh. Anh trong tấm ảnh rất anh tuấn.

Chu Dao cảm thấy bất công: “Người chụp ảnh là người quen của anh à? Ôi chao, anh tên Lạc Dịch? Tên cũng hay đấy, nghe thôi đã biết là người mở nhà nghỉ rồi.”

Lạc Dịch không đáp lại. Chu Dao nhanh chóng xem thông tin của anh. Anh là người Hán*, chắc hẳn đến đây để kinh doanh. Lại nhanh chóng lướt mắt xem tuổi của anh, đã hơn ba mươi rồi, thoạt nhìn không đến mức ấy.

*Người Hán là dân tộc bản địa của Trung Hoa và là dân tộc đông dân nhất trên thế giới.

“Nhận lại chứng minh thư đi!” Anh viết xong, quăng bút xuống, xoay xoay cổ tay hơi mỏi.

Chu Dao đếm đủ bảy tám, lại thấy trên bàn đặt một chậu cây màu vàng úa tua tủa bèn hỏi: “Đây có phải là cỏ Lạc Đà không?”

“Cô cũng biết sao?”

“Nó mọc khắp Tây Bắc mà.”

Đang nói thì một cô gái vội vàng chạy đến, xông vào sau quầy, không kịp dừng lại nên đụng phải Lạc Dịch. Anh ta hít sâu một hơi, sau đó cau mày vỗ đầu cô ấy.

Cô ấy nắm lấy cánh tay anh để giữ thăng bằng: “Là tiêu chảy! Em mới rời vị trí một lát thôi.”

Lạc Dịch nhẹ giọng: “Tháng này em đừng nghĩ đến tiền thưởng.”

“Đừng mà...” Cô gái lắc cánh tay anh, giả bộ méo mồm.

Lúc Lạc Dịch quay đầu lại, trước quầy đã không còn ai, không biết Chu Dao đã bỏ đi tự khi nào.

...

Quý tha ma bắt cái kiểu nhà nghỉ vợ chồng đi!

Chu Dao hăm hăm trở về phòng, đẩy cửa ra chỉ thấy Tô Lâm Lâm vẫn đang chụp ảnh. Trời ạ, cô quả thật muốn điên lên được!

Ồ, nhưng mà... ngay cả Hạ Vận, Đường Đóa cũng đang chụp ảnh. Căn phòng này được trang trí màu đỏ sẫm ấm áp và xinh đẹp, mang đậm nét dân tộc. Giữa phòng là bếp lửa nhỏ dùng khi trời lạnh. Bốn chiếc giường gỗ kiểu Tạng kê sát vào bốn bức tường. Bên cạnh giường đặt chiếc tủ gỗ kiểu Tạng nhỏ nhỏ. Hai bên tường là cửa sổ sơn hoa văn màu sắc, hướng mắt ra ngoài sẽ bị choáng ngợp bởi cảnh rừng rậm hùng vĩ. Ngoài ra, hai bên vách còn có tủ âm tường chạm rồng, bày những chậu nhôm, bát thiếc của người dân tộc thiểu số bản xứ hay dùng. Dưới mặt đất trải thảm hoa văn dân tộc đặc sắc.

“Dao Dao, mau đến chụp ảnh đi, còn thiếu mình cậu thôi đấy!”

“Ngạc nhiên không?”

“Mau đến đây, mau đến đây, bốn chúng ta chụp ảnh chung nào!”

Ngọn lửa không rõ tên đang bốc lên đầu Chu Dao bỗng tắt ngúm. Cô lấy lại nụ cười hào hứng chạy về phía chiếc gậy tự sướng của Tô Lâm Lâm.

“Lúc đầu mình còn kêu ca nhà nghỉ này này đắt hơn chỗ khác nhiều quá, hóa ra tiền nào của ấy cả thôi.” Tô Lâm Lâm nhìn hình trong máy ảnh mà xuýt xoa.

“May là ở bốn người.” Đường Đóa vui vẻ nhặt xét, “Phòng bảy người trang trí không đẹp bằng phòng này đâu. Mình thích chỗ này rồi đấy...”

Còn chưa dứt lời dưới lầu đã truyền đến tiếng мэng chửi, hình như có ai đó đang cãi vã. Bốn người nhìn nhau, Tô Lâm Lâm háng hái chạy đi hóng chuyện: “Đi xem thử.”

Chu Dao: “Cậu có thể thay đổi cái tính hay hóng hót của mình đi được không vậy?”

Bốn người vịn vào lan can cầu thang nhìn về phía khu sinh hoạt tập thể. Hóa ra là vị khách chuẩn bị trả phòng bị dính phải nước lau nhà vào giày, đang to tiếng мэng mỗ nhân viên.

Thím Quế lao công bị căm, lúng túng cất tiếng ú ớ vụn vặt, nhưng có thể miễn cưỡng hiểu được là: “Xin... xin lỗi...”

Thím luống cuống quỳ dưới đất, cố gắng dùng ống tay áo chùi giày cho vị khách nữ kia.

“Bắn chết đi được, bà đừng có chạm vào tôi!” vị khách nữ kia kéo vali, vừa la hét ầm ĩ vừa đá thím Quế khiến thím ngã nhào ra đất. Có vị khách trọ nhanh chóng chạy đến đỡ.

“Sao cô lại đá người ta?” Cô nhân viên lễ tân nén giận, “Rõ ràng tự cô giẫm vào chậu nước làm bẩn giày của mình đấy chứ.”

“Ai bảo bà ta để chậu nước ở dưới bậc thang. Thấy có khách đến sao không chịu nhấc nhở? Bà ta câm à?” Có khách trọ thấy chương mắt nên lên tiếng: “Thím ấy đã xin lỗi rồi, cô đừng có bới móc vô lý như vậy nữa”.

“Nói cái gì? Tôi không nghe thấy, cô bảo bà ta nói lại xem.”

Thím Quế cuống cuống run rẩy, miệng mấp máy nhưng không nói được một câu hoàn chỉnh. Cô lễ tân định xông lên cãi nhau thì bị thím Quế kéo lại, liên tục ú ớ xua tay ngăn cản.

Ả khách nữ nhìn thím Quế đầy kinh miệt rồi cười khẩy: “Tôi đang thắc mắc sao bà ta rặn mãi không được một câu. À, không phải là tôi nhằm vào bà đâu, nhưng nhà nghỉ trang trí cao cấp thế này, sao không thuê mấy nhân viên lành lặn làm việc cơ chứ?”.

Cô lễ tân không nhịn được nữa: “Vậy mắt cô mù sao mà không nhìn thấy cái chậu to đùng đặt ở đó?”.

Ả ta điên tiết quát lên: “Cô dám nói chuyện với khách như thế hả? Ông chủ của các người đâu? Bảo anh ta ra đây gặp tôi!”.

“Ồn ào gì thế hả?”, một giọng nam trầm ấm vọng tới.

Lạc Dịch cầm điều thuốc, bước qua bậc thềm đi vào.

Nhìn thấy anh, không hiểu sao sắc mặt ả lại dịu đi. Chu Dao trợn trừng mắt, nghĩ thầm đúng là không phải chỉ mình cô mới mê trai đẹp mà.

Ả tường thuật lại với Lạc Dịch, nói mình giẫm phải chậu nước bẩn, còn bị cô lễ tân cư xử lỗ mãng.

Lạc Dịch nhìn về phía cô tiếp tân hỏi: “Có phải vậy không?”

Cô gái ngẩng đầu, vô cùng hiên ngang: “Cô ta đá thím Quế một cái, em không đá lại là đã tốt lắm rồi.”

“Anh xem đi, cái thể loại nhân viên gì thế này?”, ả khách nữ như tìm được chứng cứ, lập tức cao giọng lên án.

Lạc Dịch gạt tàn thuốc, vẻ mặt rất bình tĩnh, hỏi ngược lại: “Cô muốn giải quyết thế nào?”

Ả liền được thể lần tới: “Giày tôi mua mất một nghìn tệ, làm bẩn phải đền. Còn nữa, bà thím lao công bị câm thì thôi, nhưng cô ta... phải nói xin lỗi.”

Cô lễ tân: “Cô đừng có mơ!”.

“Có chủ cô ở đây, cô nên biết điều chút đi!”, ả ra vẻ cô không xin lỗi cũng phải xin lỗi, sau đó liền quay đầu nhìn Lạc Dịch, đắc ý chờ anh ra lệnh.

Lạc Dịch hút xong điều thuốc, dụi đầu lọc dụi vào gạt tàn rồi quay đầu nhìn ả: “Cô ấy không chịu xin lỗi, phải làm sao đây?”

Ngay cả ông chủ còn tỏ thái độ như thế, ả có phần không dám tin, mạnh miệng đề nghị: “Vậy thì đuổi cô ta, xem cô ta có xin lỗi không.”

“Tôi lại có một cách giải quyết khác.” Lạc Dịch bỏ tay vào túi, hất cầm đề xuất: “Hay là bây giờ cô rút ngay ra khỏi nhà nghỉ của tôi đi. Tôi sẽ không bắt cô bồi thường tiền thuốc men và phí làm lỡ giờ công của nhân viên tôi.”

“Anh...” Ả kinh ngạc, không ngờ có người mở cửa kinh doanh lại không coi khách hàng ra gì như thế này.

Lạc Dịch nhìn thím Quế, dịu giọng nói: “Thím Quế, con còn phải kinh doanh, sẽ không làm khó vị khách này. Con không trả tiền đặt cọc cho cô ta, để tiền đó làm phí bồi thường cho thím, hơi ít một chút, thím đừng thấy tủi thân nhé.”

Ả k kinh ngạc: “Không trả tiền đặt cọc? Anh... Anh... Tôi sẽ kiện anh! Nhà nghỉ của anh là nhà nghỉ trá hình! Chỗ này của các người là ổ lừa đảo!”.

Lạc Dịch đi ra sau quầy, rút một tờ giấy ra, cầm bút máy viết ba chữ “Ổ lừa đảo” thật to, không hề khách sáo mà nhét vào tay ả, còn nghiêm túc gợi ý: “Đây, ra cửa dán đi.”

3. Chương 3

Ở một góc, Đường Đoá cảm thán: "Ôi mẹ ơi, ông chủ này...".

Hạ Vận: " Ngẫu quá mức!".

Nhưng Chu Dao chỉ liếc nhìn cô lễ tân kia một cái rồi thờ ơ quay người đi lên lầu. Đam Đường Đoá vừa bận luận rôm rả về ông chủ cá tính kia vừa trở về phòng sắp xếp đồ đạc.

Chu Dao tựa người vào cánh cửa sổ ngoài hành lang để hóng gió, trong lòng có chút bức dọc khó hiểu. Gió đêm lành lạnh, trước mặt là bầu trời đêm và núi non trùng điệp. Ánh trăng soi tỏ, thấy cả những ngọn núi tuyết xa xa.

Luồng sáng bên cạnh bóng chớp nháy, một thanh niên đang trèo lên thang xếp thay bóng đèn hành lang. Thấy chiếc thang hơi chao đảo, Chu Dao liền đi qua giữ giúp một tay.

Cậu thanh niên cúi đầu cười: " Cảm ơn cô".

Chu Dao mỉm cười đáp: " Không có gì".

Cô nhớ đến chuyện vừa rồi, liền hỏi: " Thím lao công kia họ Quế à?".

"Đúng vậy! Mấy năm trước, người nhag của thím ấy bị lũ quét cuốn mất, chỉ còn mỗi thím bơ vơ, đáng thương lắm", cậu ta bước xuống thang, cười áy náy: " Hồi này làm phiền anh chị ạ?".

"Không có gì. Là vị khách kia vô lý thôi."

"Bọn em làm dịch vụ nên không tránh khỏi những chuyện thế này, loại người nào cũng có cả", cậu thanh niên giải bày: " May mà ông chủ cũng hay bụng dạ cho nhân viên, nếu không, ngày nào cũng bị uất ức thế này thì chết mất". Dứt lời, cậu ta liền vác thang đi xuống lầu.

Chu Dao chờ trên hành lang một lát, nhóm bạn của cô mới lần lượt đi ra. Họ thu dọn đồ đạc khá trể, lúc xuống nhà ăn đã ko còn bóng dáng một vị khách nào. Bảy người quây quanh một bàn, vừa ngồi xuống đã bắt đầu bàn bạc hành trình kế tiếp.

Tuy mọi người đều thuộc khoa địa chất nhưng phương hướng và đề tài nghiên cứu đều có sự khác biệt, mục đích của mỗi người trong chuyến đi lần này cũng không giống nhau hoàn toàn. Ví dụ như Mạc Dương học Địa chất môi trường, Kỷ Vũ thì nghiên cứu về Địa Vật lý, còn Lâm Cẩm Viêm và bốn cô gái còn lại đều nghiên cứu xung quanh vấn đề quặng mỏ, nhưng nội dung chi tiết vẫn khác nhau.

Ba nam sinh và Đường Đoá học khoa Địa chất hệ chính quy đại học A rồi học thẳng lên thạc sĩ hoặc tiến sĩ. Trong đó, Lâm Cẩm Viêm vừa lên giảng viên. Tô Lâm Lâm và Hạ Vận thì chỉ tốt nghiệp từ một trường đại học bình thường, vượt mọi chông gai thi đậu cao học vào đại học A danh tiếng.

Còn quá trình học tập của Chu Dao lại hoàn toàn khác với mọi người. Cô học chính quy tại Viện Công nghệ California nhưng lại chạy về đại học A học thạc sĩ khiến người ta không sao hiểu nổi.

Vào một ngày của hai năm trước, lần đầu tiên Hạ Vận và Tô Lâm Lâm gặp Chu Dao là lúc họ đi mua cơm trưa, đang quay trở về kí túc xá. Chu Dao mặc chiếc áo lót màu đỏ dưa hấu, ngồi trên giường sơn móng chân, vừa ngắm đầu liền nở nụ cười chào hai cô nàng: " Hi, mình là Chu Dao, bạn cùng phòng với hai bạn".

Nói xong, cô vẫn cứ điềm nhiên mặc áo lót, đứng lên bắt tay với hai cô gái.

Tô Lâm Lâm nhất thời kinh ngạc: " Cậu mặc áo ngực thể thao à?".

"Mình thích môn lướt sóng", Chu Dao nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời California, làm nổi bật đôi mắt vừa to tròn vừa trong veo, tựa như bầu trời trong xanh vời vời.

Bên đầu, Tô Lâm Lâm và Hạ Vận cảm thấy Chu Dao hơi dỡ người. Rõ ràng Viện Công nghệ California là một ngôi trường cực kì nổi tiếng, chẳng hiểu sao cô nàng học xong không tiếp tục học lên thạc sĩ mà lại chạy

về đây. Dù đại học A có đứng đầu cả nước đi chăng nữa thì vẫn thua kém Viện Công nghệ California rất nhiều. Lẽ nào bởi vì cô ấy học tập hết sức quá nên không trụ lại nổi trường đó ư?

Hai người đem thắc mắc này đi hỏi Đường Đoá, Đường Đoá bèn trả lời bằng một câu hỏi:” Có biết giáo sư Chu, viện trưởng đang dự khoa chúng ta không?”.

Tất nhiên là biết rồi, ai học địa chất cũng đều biết ông cả.

Giáo sư Chu là chuyên gia nghiên cứu Địa Vật lý đứng nhất nhì cả nước, thành tựu nghiên cứu của ông rất phong phú, thậm chí danh tiếng cũng lan ra thế giới. Những nghiên cứu năm xưa của ông đã cống hiến rất lớn cho sự nghiệp khảo sát địa chất của quốc gia. Đến tuổi trung niên, ông đến Viện Công nghệ California chuyên tâm nghiên cứu, sau đó trở về nước, nhậm chức viện trưởng danh dự khoa Địa chất của đại học A, trở thành giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ.

Tô Lâm Lâm bưng tỉnh:” Hoá ra những thành quả nghiên cứu của giáo sư Chu có sức hấp dẫn quá lớn khiến Chu Dao phải đến đây”.

“...” Đường Đoá ghen lời chốc lát mới giải thích:” Giáo sư Chu là ba cậu ấy”.

Giáo sư Chu về nước cùng với LAND- hạng mục nghiên cứu tầm cỡ quốc gia. Chu Dao cũng là một trong những nghiên cứu viên quan trọng của dự án này.

Hạ Vận bối rối:” Không phải giáo sư Chu chỉ dạy tiến sĩ thôi sao?”.

Đường Đoá nói:” Chu Dao là ngoại lệ”.

Hạ Vận khe khẽ nhướn mày.

Đường Đoá nói:”Cậu còn không phục à? Mình đã lên điều tra bạn cùng phòng mới đến này rồi, thành tựu nghiên cứu khá nhiều đấy. Luận văn hợp tác với bạn của cậu ấy từng được đăng lên tạp chí Nature, Geology, là hàng xịn đấy không thể đùa được đâu. Luận văn ‘Sự hấp thụ Asen trong quá trình chuyển hoá từ quặng Siderit sang Goethite’ mà cậu tâm đắc chính là thành quả của cậu ấy đấy. Cậu ấy rất giỏi giám định, đa phần những luận văn mà cậu thích đọc cũng từ tay cậu ấy mà ra. Có điều bây giờ người ta tập trung vào thăm dò mỏ từ xa rồi”.

Tô Lâm Lâm xem những nghiên cứu học thuật của Chu Dao trên web mà rớt cả cằm:”Nhiều vậy á? Thế mà cậu ấy vẫn có thời gian đi lướt sóng sao?”.

Sau đó nhóm bạn cùng phòng còn phát hiện Chu Dao không chỉ có thời gian lướt sóng mà còn có thời gian đi đánh tennis, đánh trống, đánh Dota, đánh bóng chày, đánh bóng bàn... và cả thời gian để yêu đương nữa. Phải nhấn mạnh là có rất nhiều thời gian để yêu đương mới đúng!

Là”học sinh nước ngoài chuyển trường”nên bản thân cô được săn đón khá nhiệt tình. Hơn nữa, bạn trai cô đa phần là kiểu đẹp trai cao to, ai ai cũng là hot boy đỉnh đám nên càng dễ để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Trước những câu hỏi của bạn cùng phòng, Chu Dao nhún vai, khăng khái thừa nhận:”Tớ yêu bằng mắt, chỉ thích mấy anh mặt đẹp dáng ngon thôi.”

“Như vậy không tốt đâu. Thay nhiều bạn trai quá, người khác sẽ nói cậu lăng nhăng”.

“Phần lớn chỉ là hẹn hò thôi mà, qua lại một thời gian mới biết có thích hợp hay không chứ. Không hợp thì đương nhiên là chia tay rồi”.

Chu Dao không thấy có gì sai trái ở đây cả, đã là bạn trai đâu, chỉ hẹn hò thôi mà, có tình cảm thì hẹn gặp nhau, ăn vài bữa cơm, phát hiện sở thích khác biệt, quan niệm không hợp thì dừng lại kịp thời. Đơn giản, khỏi phải nghĩ nhiều.

Hội Hạ Vận không hỏi quá kỹ, về sau phát hiện Chu Dao không “dày dặn kinh nghiệm” như mình tưởng tượng. Cô ấy yêu đương chớp nhoáng, vì “bạn trai” trong mắt người ngoài chẳng qua chỉ là ăn cùng nhau vài bữa cơm, xem mấy bộ phim, sau đó phát hiện điểm không hợp liền nhanh chóng chấm dứt. Cô ấy cũng hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu không hay về mình.

Đôi khi chuyện trò, nhóm Hạ Vận rất ngưỡng mộ lối sống cởi mở của Chu Dao, nhưng đều cho rằng không thể học theo được. Cô ấy thuận buồm xuôi gió, không hề thiếu thốn cái gì, cũng chẳng cần bận tâm ai, dĩ nhiên là dám xông pha, dám chống lại sức ép của dư luận rồi. Người khác không có điều kiện như cô nên không thể không cẩn thận dè dặt, nhìn trước ngó sau. Suy cho cùng, mỗi người đều lựa chọn cách sống thích hợp cho riêng mình mà thôi.

Nghĩ đến đó, Hạ Vận ngược lên nhìn Chu Dao ngồi phía đối diện bàn ăn, cô đang nói cười với ba vị đàn anh. Người có quan hệ thân thiết với họ nhất không phải ai khác mà chính là Chu Dao.

Tuy Chu Dao có cuộc sống muôn màu muôn vẻ nhưng cô không phải vừa gặp đã quen, không hướng nội mà cũng chẳng hướng ngoại. Cũng giống bao người làm nghiên cứu khác, cô thích sinh hoạt trong vòng tròn nhỏ của mình, không thích giao thiệp bạn bè rộng rãi nhưng nhân duyên lại rất tốt, những mối quan hệ mà cô có đều rất vững chắc. Dĩ nhiên cũng bởi vì mấy người trong vòng giao thiệp này đều đơn giản và trong sáng cả.

“Ôi, đói quá!”

“Chu Dao, uống vài ly nhé?”, Kỷ Vũ cố ý trêu cô.

“Kiềm chế chút đi! Giữ chút kính nể với cao nguyên có được không?”, Chu Dao nói xong, đảo mắt dí dỏm nói: “... Chờ em thích ứng hoàn cảnh đã”.

“Haha...” Kỷ Vũ bật cười rồi quay sang hỏi mọi người: “Có cần nghỉ ngơi thêm ngày mai nữa không?”

...

Cơn gió lạnh lùa qua những khe cửa.

“Ôi lạnh quá!” Chu Dao ngồi co ro, không ngừng xoa hai tay vào nhau. Tuy cô đã mặc áo gió nhưng nhiệt độ giữa ban ngày và đêm ở nơi này chênh lệch quá lớn.

Tô Lâm Lâm nhận xét: “Ban ngày nhiệt độ không cao, chẳng giống thời tiết tháng Tám chút nào. Bây giờ cả nước đang nóng phát ngót kia kìa”.

Đường Đoá thì cảnh cáo: “Coi chừng, khu vực cao hơn mực nước biển tuy không nóng nhưng tia tử ngoại lại rất mạnh, không cẩn thận sẽ bị cháy thành than đấy”.

Tô Lâm Lâm gào lên: “Làm sao đây? Mình quên mang kem chống nắng rồi”.

Đường Đoá ghen lời: “Lần đầu cậu đi khảo sát đấy hả?”.

“Tự dưng lần này lại quên mất. Toi rồi, toi rồi, hôm nay đã đen một khúc rồi đây này.”

Chu Dao thần nhiên nói: “Mình lại muốn phơi nắng thành da nâu đây nhưng phơi mãi mà chẳng đen đi gì cả. Mình nói này, bây giờ đang bàn bạc về hành trình mà, sao lại chuyển thành kem chống nắng vậy?”.

Kỷ Vũ giả vờ hung dữ: “Còn không phải do em sao?”.

Chu Dao nhún vai, vẻ mặt khó hiểu. Mình đã nói gì đâu chứ.

Nói chuyện chống nắng xong lại quay ngoắt sang chuyện mặt nạ. Chuyên mục chăm sóc da của đám chị em một khi đã bật lên rồi thì khó mà dừng lại được.

Thức ăn còn chưa mang lên, Chu Dao đã lạnh cóng: “Không được, mình về mặc thêm áo đây”.

Cô băng qua sân, nhanh như chớp chạy về phía đối diện. Khu sinh hoạt tập thể có rất nhiều người đang nhâm nhi ly rượu ly trà, rảnh rang trò chuyện, không thấy Lạc Dịch đâu, quây lý tán cũng chẳng có ai.

Chu Dao trở về phòng, mặc thêm áo len mỏng rồi lại xuống lầu, vô tình thấy cô bé lễ tân và cậu thanh niên thay bóng đèn đang lén lút thân mật nắm tay sau quây. Hoá ra cô ấy và ông chủ khách sạn không phải một đôi.

Tâm trạng Chu Dao thoáng chốc đã trở lên phơi phới, chạy rầm rập xuống lầu. Hi hi, quả là có duyên, vừa nghĩ đến ai thì người đó liền xuất hiện, tình cờ cô gặp ngay Lạc Dịch vừa bước chân qua bậc cửa.

Chu Dao nở nụ cười rạng rỡ, tràn trề sức sống vẫy tay với anh: "Hi!".

Rõ ràng anh khá bất ngờ, lúng túng trước sự nhiệt tình của cô. Về mặt anh vừa ngạc nhiên vừa ngơ ngác, khoé môi nhếch lên vài lần như đang lựa chọn biểu cảm thích hợp để đáp lại. Nhưng phản ứng không theo kịp suy nghĩ, cuối cùng, anh nở nụ cười qua loa, đáp lại hời hợt rồi đi ngang qua cô.

Chu Dao rất vui, tung tăng bước qua cửa, chạy vào sân. Chạy được mấy bước lại thấy hơi khó thở, cô bèn dừng lại, vỗ ngực vài cái: "Cao nguyên đây, cao nguyên đây! Bình tĩnh, bình tĩnh nào!".

Trở lại phòng ăn, thức ăn đã được mang lên.

Đường Đoá nhìn cô bạn, tỏ vẻ nghi ngờ: "Gặp chuyện gì mà vui thế, phởn ra mặt luôn kìa".

"Đâu có", Chu Dao cầm đũa gấp thức ăn, bản thân cũng không ý thức được khoé môi mình đang mỉm cười.

"Cười gì vậy?", Tô Lâm Lâm đá cô một cái, tò mò hỏi.

"Vừa nãy nhìn thấy mặt trăng vừa to vừa tròn ở trong sân", Chu Dao đáp qua loa.

Cơm nước xong, họ mới nhớ ra vẫn phải bàn bạc hành trình sắp tới. Lâm Cẩm Viêm đề nghị: Tuy trước đây mọi người từng đi khảo sát vùng dã ngoại, đi qua nhiều khu vực cao hơn mực nước biển, dày dặn kinh nghiệm rồi nhưng không phải ai đã từng đến cao nguyên thì chắc chắn sẽ không bị phản ứng nữa. Nghĩ lại quãng đường từ Thành Đô đến đây, mỗi người lại có phản ứng ở những mức độ khác nhau, trong đội lại nhiều con gái nên trước tiên có thể nghỉ ngơi một, hai ngày, sau đó đi thăm dò núi trong phạm vi nhỏ, tiếp theo mới mở rộng phạm vi thăm dò núi non cùng các sông băng vực thẳm. Về phần tuyến đường Rock dài vô cùng vô tận kia thì sau này hãy bàn.

Đường Đoá phản đối đầu tiên. Cô nói nhóm con gái hài lòng với trạng thái hiện tại, không cần lo lắng quá, ba người còn lại cũng đồng ý. Kết quả bàn bạc là ngày hôm sau sẽ bắt đầu xuất phát, rồi họ tan họp trở về phòng.

Đi trong sân, Tô Lâm Lâm ngẩng đầu lớn tiếng hỏi: "Chu Dao, cậu bị cận thị à? Trăng khuyết một mảnh to đúng thế kia mà".

Chu Dao vênh mặt: "Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá!".

4. Chương 4

Đi vào khu nhà chính, Chu Dao liếc thấy Lạc Dịch đang bận rộn phía sau quầy bar liền gạ mọi người: "Đến khu sinh hoạt chung ngồi chút không?".

Lâm Cẩm Viêm từ chối: "Sau này còn nhiều thời gian mà. Bọn anh trở về kiểm tra máy móc thiết bị đã". Họ sống ở mặt bên kia của nhà chữ "khẩu", đi cầu thang phía sân bên đó sẽ gần hơn nên trở về theo lối cũ.

Bốn cô gái tìm một chiếc sofa ngồi xuống, Chu Dao lật xem thực đơn đồ uống, hào phóng hỏi: "Uống gì nào? Mời mời".

Hạ Vận trả lời: "Mình không uống đâu, vừa nãy ăn no căng bụng rồi".

Tô Lâm Lâm và Đường Đoá chọn trà buổi nóng. Chu Dao gọi phục vụ đến, ung dung chọn vài thứ cho mình.

Bàn gỗ bên cạnh có hai nhóm người đang tán gẫu, đa số kể về những điều họ từng trải qua trên đường đi du lịch, trò chuyện một hồi thì ghép bàn ngồi chung. Nam nữ bắt đầu gõ ly rượu ca hát, hát được một lát thấy mấy cô gái bên này nhìn ngó liền mời họ gia nhập.

Đường Đoá ngại ngùng, chỉ cười cười. Tô Lâm Lâm bị không khí vui vẻ hấp dẫn nên muốn tham gia. Cuối cùng, Hạ Vận đứng dậy trước tiên, ba người liền nhảy sang ghép nhóm.

Chu Dao nói: "Mấy cậu chơi đi, mình đi gửi bưu thiếp".

Cô đi tới ngồi lên chiếc ghế cao ở quầy bar, chào Lạc Dịch: "Hi!".

Lạc Dịch vẫn bận việc của mình, chỉ quay đầu liếc nhìn cô một cái

Chu Dao cười: "Cho tôi một ly sữa nóng, cảm ơn".

Lạc Dịch quay người lấy một hộp sữa bên cạnh tủ rượu, cắt miệng hộp, rót sữa vào chiếc nồi nhỏ rồi đặt lên bếp cồn đun nóng.

Không gian quầy bar chật hẹp, anh thông thả làm việc, phía trên là chiếc đèn treo màu trắng ngà như rọi ánh hào quang trên đỉnh đầu anh.

Chu Dao ngấm gò má điển trai của anh không chớp mắt, đến tận khi anh quay đầu lại, ánh mắt hai người mới thoáng giao nhau.

Chu Dao nhoẻn miệng cười: "Bao nhiêu tiền?".

"Mười lăm tệ." Anh vẫn lạnh nhạt.

Chu Dao lấy ví ra, chỉ lên hộp bưu thiếp trên quầy, như thể người mù không nhìn thấy bên trên có ghi "3 tệ/tấm, 5 tệ/tấm" mà vô tư hỏi: "Bao nhiêu tiền tấm này?".

"Ba tệ."

"Tem thì sao?"

"Một tệ."

"Cho tôi chín tấm bưu thiếp và tem." Chu Dao vừa nói vừa đưa tiền cho anh.

Nồi sữa mới gợn bọt, mùi sữa dần dần lan toả trong không gian. Anh rót sữa vào cốc thuỷ tinh, đặt lên quầy. Chu Dao chạm tay lên cốc, nhiệt độ vừa phải, không sợ bỏng. Cô uống một hớp lớn, cố ý để dính lại một chút sữa trên môi, sau đó bắt đầu chọn bưu thiếp.

Cô chậm chạp chọn xong tám tấm, tấm cuối cùng khó mà quyết định, thế là hai tấm lên hỏi Lạc Dịch: "Tấm nào đẹp?"

Lạc Dịch ngẩng đầu nhìn, chỉ bên phải: "Tấm này".

Chu Dao lật lại xem, cười nói: "Tôi cũng thích tấm này".

Nhưng anh không hề nhắc cô rằng môi cô dính sữa.

Chu Dao không nản lòng, hỏi: "Anh có bút không?"

Anh đưa một cây bút cho cô.

"Cảm ơn." Cô vui vẻ viết bưu thiếp. Viết chốc lát mới ngẩng đầu lên, trong quầy bar đã không còn ai cả, nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Lạc Dịch đa

Trái lại, nhóm Tô Lâm Lâm trò chuyện rất hăng say với đám người kia, tiếng cười rộn ràng không ngớt. Cô nghe câu được câu chẳng. Có người kể trên đường gặp nàng phượt thủ xin đi nhờ xe, lại muốn lấy thân báo đáp, nhưng anh ta tốt bụng không lợi dụng người ta. Có người kể năm ngoái, công ty anh ta mở lên sàn chứng khoán, kiếm được không ít tiền. Có người nói bản thân mình đã đi nhiều nơi ở nước ngoài...

Lúc Chu Dao viết đến tấm bưu thiếp thứ tư thì Lạc Dịch trở lại đặt chín con tem lên bưu thiếp của cô. Chu Dao ngẩng đầu, anh nhìn chữ cô viết trên bưu thiếp, chỉ liếc mắt rồi dời đi ngay, có vẻ không hứng thú mấy.

Chu Dao lại hỏi: "Anh có dấu không?"

Anh đưa con dấu cho cô.

"Nước đâu? Tôi cần dán tem."

Anh cầm chiếc đĩa nhỏ, rót chút nước đưa qua.

Cuối cùng cũng viết xong. Chu Dao đóng giấy côm cốp, dán tem lên rồi gom chín tấm lại đưa cho anh:” Xong rồi”.

Lạc Dịch nhận bưu thiếp, quăng vào sọt mây, vừa quay lại liền thấy ánh mắt tròn tròn kinh ngạc của Chu Dao, bèn hỏi:” Sao thế?”.

Chu Dao chỉ vào sọt giấy dưới đất:” Vứt vào đó thế sao?”.

“Ừ, lúc lên trần, tôi sẽ mang đến bưu điện.”

“Anh mang đến bưu điện... thật chứ?”

Anh cảm thấy buồn cười:” Tôi lấy bưu thiếp này để làm gì? Xé tem ra bán lại à?”.

“Tem có thể xé ra nguyên vẹn á?” Chu Dao vô cùng ngạc nhiên.

Lạc Dịch:”...”.

Anh nhấn mạnh lần nữa:” Cô yên tâm, tôi sẽ gửi chúng”.

“Được rồi.”

Sữa tươi đã uống hết, bưu thiếp cũng viết xong, Chu Dao vẫn lì lợm xoay vòng vòng trên chiếc ghế cao không chịu đi.

“Ồ!” Chu Dao nhìn kệ gỗ bên trái quầy bar, nào là đá bích tỉ, mắt mèo, thanh kim, mặc ngọc... đủ mọi màu sắc:” Anh cũng sưu tầm đá à?”.

“Ừ.” Anh đang pha chế bèn ngược mắt nhìn cô:”... Cô cũng sưu tầm hả?”.

“Có chứ! Nhà tôi toàn là... Mấy viên đá của anh chưa bị gia công nhiều nhỉ?”

“Nhặt được lúc đi chơi, mang về tự gọt giũa bừa thôi.”

“Giống tôi.” Chu Dao cười nói:” Anh thường đi ra ngoài lắm sao? Tôi thấy nhà nghỉ này có rất nhiều thứ ở những vùng khác”.

“Một năm tôi chỉ ở nhà nghỉ bốn, năm tháng thôi.”

“Đa phần đều ở ngoài à? Lần này gặp được anh thật là trùng hợp.”

Anh không tiếp lời.

Chu Dao nghiêng đầu ngắm nhìn vật trên kệ, đột nhiên nhìn thấy một viên đá màu lam, vui vẻ hỏi:” Anh từng đi Bolivia à?”.

Anh thoáng sửng sốt, nhìn theo ánh mắt cô.

Chu Dao không phát hiện ra ánh mắt có sự thay đổi, vẫn tiếp tục hào hứng:” Nếu tôi không nhìn lầm, viên đá sodalite kia được tạo ra từ Bolivia”.

“Ừ.” Lạc Dịch quay đầu nhìn cô, ánh mắt dần sâu hút, buông lời tán thưởng:” Cô giỏi thật đấy”.

Chu Dao cười:” Từ nhỏ tôi đã tiếp xúc với đất đá rồi. Xem ra anh cũng thích đá nhỉ”.

“Chỉ là nghiệp dư thôi.” Anh vội vàng kết thúc đề tài này.

Có vẻ anh không thích nói nhiều về bất cứ chuyện gì. Chu Dao đang nghĩ có nên chuyển đề tài khác không thì Lạc Dịch khẽ nheo mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa, bất chợt lạnh lùng nói:” Muộn rồi, cô về nghỉ ngơi đi”.

“À, ngủ ngon.”

Chu Dao có phần khó hiểu với cái nhíu mày của anh. Người này tự dưng lên cơn gì thế? Rõ ràng vừa rồi còn trò chuyện rất vui vẻ mà. Cô trượt xuống khỏi ghế, quay đầu tìm bọn Tô Lâm Lâm, phát hiện họ đã không còn tăm hơi, chỉ để lại chỗ cốc chén bừa bộn trên bàn.

Lạc Dịch nhắc:” Bạn cô đi chung với đám kia rồi”.

Chu Dao trở về phòng, Tô Lâm Lâm ngẩng đầu nhìn cô, nhắc nhở: "Chu Dao, miệng cậu dính sữa kìa".

Lúc này Chu Dao mới nhớ đến, chán nản lau đi rồi đáp lại một câu: "Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá!".

Đường Doá đang tắm, Chu Dao lại hỏi: "Hạ Vận đâu?".

Tô Lâm Lâm tháo tai nghe: "Mình và Đường Doá về trước, Hạ Vận nói chờ cậu cùng về mà".

Chu Dao sững sốt: "Lúc mình quay lại chỗ đó thì không còn ai hết".

"Sao lại thế được?"

Trong đầu cô hiện lên cái nhú mây và vẻ mặt bỗng chốc lạnh tanh của Lạc Dịch. "Muộn rồi, về nghỉ ngơi đi... Bạn cô đi cùng với đám kia rồi." Anh nói là "bạn" chứ không phải "mấy người bạn". Chu Dao lập tức gọi điện cho Hạ Vận, điện thoại đang sạc pin trên bàn rung lên. Cô toát mồ hôi lạnh.

"Tô Lâm Lâm, mau đi theo mình!"

Đường Doá đang tắm sợ hãi kêu lên: "Xảy ra chuyện gì thế?".

Chu Dao nhớ mình đã gặp nhóm kia ở cầu thang, nhà nghỉ chỉ có ba tầng, họ nhất định ở tầng ba.

Tô Lâm Lâm: "Hình như nam nữ ở chung, phòng bảy người".

Chu Dao gõ mạnh vào cửa phòng 305.

"Hạ Vận! Hạ Vận!"

Bên trong tối đen như mực, không có động tĩnh.

"Họ ra ngoài rồi", Tô Lâm Lâm vội vã rời phòng chỉ khoác bừa một chiếc áo gió, lạnh đến phát run, "Lạnh thế này còn chạy đi đâu? Gần đây đâu có chỗ nào vui chơi".

Chu Dao lập tức chạy xuống tầng một, Lạc Dịch đứng sau quầy bar, đang cầm khăn lau khô cốc thủy tinh.

"Bạn tôi mất tích rồi!"

Nhóm Lâm Cẩm Viêm chia làm hai, một tổp chạy đi tìm dọc theo con đường lớn ngoài nhà nghỉ, một tổp đi ra phía sau núi. Vừa chững, Lạc Dịch dừng lại, châm thuốc hút, mây càng nhú chặt, đôi mắt sáng lạnh lạnh trong đêm tối tựa như con sói. Anh đột nhiên quay về nhà nghỉ, Chu Dao cũng chạy theo anh.

"Hình như bọn họ đi ra ngoài rồi." Hành lang gió thổi lạnh buốt, Chu Dao run rẩy nhìn anh.

Lạc Dịch gõ cửa phòng 305.

"Rầm! Rầm!"

Cửa sổ tối đen, bên trong không có ai đáp lời.

Anh nhả thuốc phả ra một luồng khói, gần từng chữ: "Tôi cảnh cáo các người, mở cửa ra!".

Vẫn không có tiếng trả lời, căn phòng vừa tối vừa tĩnh lặng. Giữa màn đêm, dường như anh cười lạnh rồi đột ngột đập mạnh vào cửa phòng. "Ầm!" Dây khóa sắt phòng trộm đứt đoạn, cánh cửa bật tung.

Anh đẩy cửa, bảy chiếc giường trong phòng kê sát với nhau, đám nam nữ vội vã tản ra tìm vật che chắn, trông không khác gì đám sâu bọ ngộ nguỵ khi có người vạch lá rau.

Hạ Vận tránh được bàn tay đang bịt miệng mình, hét lên một tiếng rồi nằm lăn xuống giường. Chu Dao xông đến khoác áo cho cô, thấy cô ấy sợ đến mức toàn thân run bần bật liền giận đến mất khống chế, cầm lấy giày lưng dưới đất đánh kẻ bịt miệng Hạ Vận kia.

"Con khốn kia, mày đánh vào đầu đấy hả?" Gã kia đứng bật dậy, giơ tay đánh về phía đầu Chu Dao nhưng đã bị Lạc Dịch kịp thời chặn lại. Anh cầm cổ tay đối phương, chỉ đẩy nhẹ một cái gã đã ngã xuống giường.

Một người đàn ông khác đứng dậy, hất cằm khiêu khích: "Mày mở nhà nghỉ này là giỏi lắm hả, có tin tao làm cho mày khỏi làm ăn luôn không?". Nói xong gã đẩy Lạc Dịch.

Nhưng Lạc Dịch lại đứng sừng sững bất động, anh ngạo nghễ nhìn xuống gã, như thể đối phương chỉ là một đứa trẻ yếu ớt. Cả đám nhất loạt lặng thinh, có lẽ họ đã lờ mờ hiểu ra, một người ngoại tỉnh mở một nhà nghỉ lớn ở nơi chưa được khai thác hoàn toàn như thế này sao có thể là hạng tôm tép được.

Lúc Lạc Dịch dẫn Chu Dao và Hạ Hận rời đi, có một cô gái bị đẩy đến nhỏ giọng hỏi: “Ông chủ Lạc, cửa này..”.

“Nhân viên đã tan làm, ngày mai sửa”.

“Vậy tối nay...”

“Tự nghĩ cách đi!”

Hạ Vận co ro khóc nức nở ở cầu thang, hối hận mình đã quá ngu ngốc tin chúng. Chúng rủ cô đi chơi bài, cô lại tin là thật, không ngờ bị kéo vào phòng, còn không cho cô đi nữa.

“Tôi đề nghị báo cảnh sát.” Lạc Dịch nói.

“Đừng!” Hạ Vận lên tiếng phản đối.

Chu Dao khuyên: “Hạ Vận, mình cũng thấy là nên báo cảnh sát”.

“Mình nói là không cần. Cảnh sát đến mình cũng không khai đầu. Bọn chúng đe dọa người, đến lúc đó bị cản trở, không ai có thể chứng minh giúp mình được. Với lại mình chưa bị làm sao hết, may là hai người đến cứu kịp thời.”

Chu Dao nhất thời nghẹn lời, liếc mắt nhìn Lạc Dịch. Anh lẳng lặng hút thuốc, chắc hẳn cũng biết rõ, không có nhân chứng, không có vật chứng, cảnh sát đến cũng không giải quyết được gì.

Hạ Vận nhoè nhoẹt nước mắt nhìn Chu Dao: “Chu Dao, cảm ơn cậu. Nhưng cậu đừng nói với đám Đường Đoá, đừng nói với ai cả. Đây mới là cách giải quyết tốt nhất, được không?”.

Chu Dao suy nghĩ chót lát, cuối cùng gật đầu.

Lạc Dịch không có hứng thú đào sâu chủ đề này, liền nói: “Tôi đi trước đây!”.

“Anh là chủ nhà nghỉ sao?” Hạ Vận nhìn về phía Lạc Dịch, “Anh có thể đuổi bọn chúng đi được không?”.

Lạc Dịch nhướn mày, lấy điều thuốc ra khỏi miệng, hờ hững hỏi: “Tại sao?”.

Hạ Vận gay gắt: “Anh không thấy chúng đều là đám cặn bã à?”.

Lạc Dịch thản nhiên hỏi ngược lại: “Tôi mở nhà nghỉ mà còn phải lựa khách theo đạo đức phẩm giá à?”.

Chu Dao kéo Hạ Vận lại nhưng vô ích, cô ấy đã mất khống chế: “Nhưng anh đã thấy bọn chúng ghê tởm cỡ nào rồi đấy! Anh không có quan niệm đạo đức và phải trái căn bản sao? Kẻ làm ăn coi trọng lợi ích mất hết tình cảm à? Anh nên đuổi bọn chúng đi, tôi không muốn thấy chúng nữa”.

“Cô không muốn thấy bọn chúng? Được thôi!” Lạc Dịch gật đầu nói: “Nhưng mười mấy nhân viên nhà nghỉ đều phải ăn cơm. Bảy người, mỗi giường sáu tệ, một đêm bốn trăm hai. Họ đặt phòng bốn ngày, tiền phòng là một nghìn sáu trăm tám mươi tệ. Cô trả nhé?”.

Hạ Vận ngây dại, nước mắt cũng ngừng rơi, giọng lí nhí: “Tôi không có nhiều tiền như vậy”.

Lạc Dịch gạt tàn thuốc, vẫn hờ hững đáp lời: “Không có tiền thì cô đang yêu cầu cái quái gì vậy?”.

5. Chương 5

“Cậu đúng là hâm thật đấy, ra ngoài không chịu nói một tiếng, làm tớ đang gọi đầu dờ phải chạy khắp núi đi tìm, sắp chết cồng rồi đây này.”

Đường Đoá vác quả đầu ỉm ướt và rối tung như ổ gà đi vào phòng, biết Hạ Vận chẳng qua chỉ “ra ngoài tản bộ với đám người kia” thì giận đến mức kêu ca cả buổi. Hạ Vận đi sau khẽ nói xin lỗi, sau này sẽ không tái phạm. Đường Đoá không nói gì thêm được nữa. Bình thường hai người cãi nhau ở kí túc xá không ai nhường ai, nhưng lần này Hạ Vận vừa mở miệng đã rất thành ý nhận lỗi nên Đường Đoá không thể trút giận tiếp.

Tô Lâm Lâm cũng hơi ngạc nhiên, huých huých Chu Dao:” Hạ Vận không cãi lại cơ đấy!”.

Chu Dao nhún vai, ra vẻ mình không biết gì cả rồi gọi với vào phòng vệ sinh:” Shangri-La Đoá, cậu đừng gọi nữa, coi chừng phản ứng cao nguyên bây giờ”.

Hạ Vận hỏi:”Chu Dao, cậu đi đâu thế?”.

Chu Dao:”Mượn máy sấy”.

Hạ Vận đi theo:” Dao Dao, lúc này đầu óc mình hồ đồ nên lỡ miệng. Mình sai rồi, cậu gặp ông chủ Lạc thì cho mình gửi lời xin lỗi nhé!”.

Chu Dao thấy cô bạn đáng thương, bất giác vuốt vuốt mặt cô ấy, nhẹ giọng an ủi:” Ừ, không sao đâu, ngủ một giấc là ổn thôi. Vào phòng đi! Lần sau đừng có đi theo người khác, biết không? Đúng rồi, bảo Đường Đoá lấy khăn lau tóc trước đã, chút nữa mình mang máy sấy về cho”.

Chu Dao xuống khu sinh hoạt chung đúng lúc Lạc Dịch vừa định tắt chiếc đèn cuối cùng.

“Có chuyện gì không?”

“Cho tôi mượn máy sấy một lát”.

Lạc Dịch tìm máy sấy đưa cho cô, tiện nhắc nhở một câu:” Tốt nhất là nên gọi đầu ban ngày”.

“Vâng.”

Bốn bề vắng lặng, không gian mờ tối, chỉ còn một ngọn đèn nho nhỏ đăng lặn tẩn gọn sáng. Thấy anh chuẩn bị tắt nốt, Chu Dao vội nói:” Hôm nay... cảm ơn anh”.

“Không có gì. Tôi cũng không muốn xảy ra việc này ở nhà nghỉ của mình.” Giọng anh vẫn không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Chu Dao bỗng nhớ lại khoảnh khắc anh đập cửa, sức lực đáng ngạc nhiên ấy không thể nào tồn tại trong một người đàn ông bình thường được. Mà mấy gã hung hãn khi này cũng không thể động vào một sợi tóc của anh.

Chu Dao nói:” Bạn tôi nhờ tôi xin lỗi anh, khi này cô ấy kích động quá”.

Lạc Dịch không trả lời, rõ ràng không hề để bụng chuyện đó.

Chu Dao hỏi tiếp:” Máy người kia cùng một nhóm à?”.

“Có lẽ là kết bạn dọc đường.” Lạc Dịch dựa vào quầy bar, mở hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, thấy cô nhìn mình liền chìa ra mời cho có lệ:” Hút không?”.

“Có.”

Ngược lại anh khá bất ngờ, khẽ nhướn mày.

Điều này không qua được mắt Chu Dao:” Anh mời người ta xong, kết quả là không muốn cho sao?”.

“Sinh viên giỏi mà hút thuốc à?”, anh nói.

“Sao anh biết tôi là sinh viên?”, Chu Dao hỏi vặn lại.

“Chứng minh nhân dân.”

Bỗng dưng Chu Dao cảm thấy câu hỏi của mình thật thiếu muối. Lại nhớ đến lúc ban ngày, hai người họ còn cùng đứng chung bên vách núi hút thuốc, quả nhiên anh không có ấn tượng gì với cô cả.

Lạc Dịch:” Nhóm cô đến đây làm gì?”.

Chu Dao:” Khảo sát địa chất”.

Anh gạt đầu, gõ gõ điều thuốc vào gạt tàn, không hỏi nữa.

“Nhà nghỉ thường tiếp kiểu người như nhóm kia sao?, Chu Dao hỏi.

“Cô đi Lệ Giang, Lhasa còn loạn hơn.”

Chu Dao biết điều này. Cô từng đến rất nhiều nơi, cũng gặp nhiều kiểu người thế rồi. Có điều, đây chỉ là một mặt của đồng xu mà thôi, đôi khi cũng sẽ gặp được người thú vị, nhưng cái đó còn phải xem vận may nữa. Ví dụ như Lạc Dịch, cô cảm thấy anh không đến nỗi nào.

Một điều thuốc chẳng mấy chốc hết, anh dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, tiễn khách:”Nghỉ sớm đi!”.

“Ngủ ngon.” Chu Dao dụi điều thuốc vào cạnh điều của anh, cầm máy sấy trở về phòng.

Anh nhìn theo cô, đợi đến khi cô băng qua đại sảnh, lên cầu thang rồi mới tắt đèn, để lại không gian chìm trong bóng tối.

Chu Dao đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại gọi anh:”Này!”.

“Hả?”

“Anh cứ tính tiền sửa cánh cửa bị đá hỏng kia cho tôi, dù sao cũng vì bạn tôi mà.”

“Không cần đâu.”

Đêm đã khuya, Chu Dao không ngủ được đành ngắm vầng trăng sáng ngoài cửa sổ. Là mặt trăng treo giữa trời có vấn đề hay là cô đang nhớ đến ai kia, còn muốn tiếp tục ngồi bên quầy bar trò chuyện tâm tình với anh nữa chứ. Rõ ràng mới gặp mặt thôi mà. Quá thật! Cô trở mình.

Mà bên giường kia, Hạ Vận cũng trở mình. Chu Dao sưng sột, lẽ nào cô ấy cũng bị mất ngủ ư?

Đang suy nghĩ thì giọng nói Tô Lâm Lâm khe khẽ vang lên giữa không gian yên tĩnh:” Dao Dao, Tiểu Vận, hai cậu ngủ chưa?”.

Đường Đoá im thin thít này giờ than thở:” Không ngủ được”.

Vài giây sau, bốn người trong chăn không ai bảo ai liền bật cười khúc khích.

“Tâm sự đêm khuya đi!” Tô Lâm Lâm hào hứng đề nghị.

Hạ Vận hưởng ứng:”Được!”.

Đường Đoá đấu tranh với lý trí:”Đừng mà, mình muốn ngủ, sáng mai còn phải dậy sớm nữa”.

“Dậy con khỉ ấy!” Tô Lâm Lâm dụ dỗ:” Ngày mai không dậy nổi thì họ có thể làm gì được bọn mình?”.

“Tô Lâm Lâm, không nhận ra cậu nữa rồi đấy!” Chu Dao nói.

“Thanh niên nghiêm túc” Đường Đoá khiển trách:”Đừng để bản thân sa đoạ, cố phấn đấu đi nào! Ba người họ là giảng viên, tiến sĩ kéo theo đám dân đen chúng ta đã là rất nể nang rồi, đừng nín chân họ chứ! Ngủ sớm chút đi, nhất là cậu đấy Tô Lâm Lâm, phần tử chuyên cản trở”.

“Vây dê Dao Dao nín chân đi, dù sao đàn anh Lâm Cẩm Viêm thích cậu ấy, cậu ấy chỉ nói một câu thôi thì đàn anh sẽ đồng ý ngay” Tô Lâm Lâm ra “sáng kiến”. Tuy Lâm Cẩm Viêm đã thăng chức lên hàng giảng viên rồi nhưng mọi người vẫn quen gọi là đàn anh.

“Cậu muốn chết à?” Chu Dao ném chiếc gối sang đe dọa.

“Đúng rồi, Dao Dao, cậu có thích anh Lâm Cẩm Viêm không?” Đường Đoá hỏi.

Tô Lâm Lâm:”Mấy cậu thấy chưa, vừa nãy còn nói không tán gẫu, bây giờ đã nổi máu bà tám rồi kìa”.

Đường Đoá:” Cậu im đi!”.

Hạ Vận cũng tò mò:”Dao Dao?”.

Chu Dao im lặng một hồi rồi phân bua:” Lâm Cẩm Viêm là học trò cưng của ba mình. Anh ấy cũng như anh trai thôi, đương nhiên là quan tâm nhiều đến mình rồi”.

“Có biết bao anh em trở thành người yêu cơ mà.” Đường Đoá khẽ trêu chọc.

Chu Dao:”Cút!”

Đường Đoá yên lặng giây lát rồi thở dài:” Mình cảm thấy mấy vị đàn anh của chúng ta vẫn tốt hơn”.

Hạ Vận:” Sao đột nhiên lại nói vậy?”.

Đường Đoá trở mình:”Cứ như đám người hôm nay chúng ta gặp đây, nhìn hoà đồng nhưng mình không thích bọn họ”.

Tô Lâm Lâm như tìm được tri âm:”Đúng đây! Mình cũng không thích, nhưng lúc này không nói với các cậu, sợ các cậu bảo mình chảnh chọe”.

Chu Dao thoáng nhìn về phía Hạ Vận, cô ấy rúc vào chăn không lên tiếng. Chu Dao đưa tay đến vuốt tóc cô ấy, cô ấy nắm lại tay cô.

Đường Đoá nói:”Mình cảm thấy bọn họ giả dối lắm. Lúc nhắc đến gặp cô phượt thủ trên đường, giọng điệu cợt nhả của anh ta làm mình khó chịu. Mấy cô gái cũng thế, hòa theo mấy tên con trai cười nhạo người khác, ăn nói cay nghiệt. Xưa nay mình không thể nào thân thiết nổi với kiểu người như vậy”.

“Đồng cảm.” Tô Lâm Lâm bĩu môi góp chuyện:” Đã thế còn kể tôi giàu có tặng cho bồ hết Hermes này đến Hermes nọ, mở bao nhiêu công ty ở Vancouver thủ đô Canada, rồi nộp thuế bao nhiêu nữa chứ. Ôi trời, thủ đô của Canada là Ottawa mà. Luôn mồm nói đến lý tưởng cao xa, tương lai xán lạn, vậy mà nói xong còn hỏi mình có muốn hẹn hò với hắn không”.

Chu Dao lặng thinh. Cuộc sống có nhiều người vô vị thật đấy! Nguyên nhân Lạc Dịch không đuổi bọn họ đi rất đơn giản, đây chính là mặt thật tồn tại trong mối quan hệ của mỗi con người.

Mấy quyển du ký đều viết bao điều mỹ miều, nào là hành hương, gột rửa tâm hồn, thu hút vô số người say mê như tre già măng mọc. Những kẻ cô đơn tìm đến nhau, nhắm mắt lại mơ màng trốn tránh hiện thực, sau khi buông thả mặt xấu xa nhất say lớp vỏ ngoài hào nhoáng rồi sẽ quay lại tiếp tục với cuộc sống rối ren hỗn loạn.

Một lúc lâu sau, Hạ Vận khẽ đồng tình:”Đúng vậy! Mấy vị đàn anh của chúng ta vẫn tốt hơn”.

Đường Đoá tiếp lời:” Ừ, không hề làm màu, cũng không làm những việc rỗng tuếch giả dối. Các ah ấy kiên định và nghiêm túc làm việc, rất đáng khâm phục. Đàn ông thành thật và chính trực như vậy là tốt nhất”.

Hạ Vận nói nhỏ:”Con gái cũng vậy... Cho nên mình rất hâm mộ Dao Dao và Đoá Đoá”.

Đường Đoá ngạc nhiên:” Hả? Mình á? Mình còn hâm mộ Dao Dao kia kìa”.

Giọng Hạ Vận nhỏ hơn:” Mình kém mọi người nhiều quá, trong chuyện học tập... lẫn phương diện khác... Trường mình và Tô Lâm Lâm học trước đây không ra thể thống gì, không như hai cậu, học được rất nhiều điều hay”.

“Từ từ sẽ học được thôi, cuộc đời còn dài mà.” Chu Dao mỉm cười động viên:”Sự nghiệp học tập không bao giờ có điểm dừng cả”.

Hạ Vận đáp:”Ừ, mình biết”.

Chu Dao tiếp lời:”Mình cũng thích Đường Đoá. Lần trước, mình vào phòng thí nghiệm thấy cậu ấy đứng bên đồng dụng cụ phân tích chất đồng vị ghi chép số liệu, khoảnh khắc đó, ánh nắng chiếu vào, chắc chắn, đẹp rùng rợn luôn”.

Đường Đoá:”Eo ơi, càng nói càng buồn nôn...”.

Chu Dao:”Dĩ nhiên là chỉ đẹp trong khoảnh khắc đó thôi”.

“Đi chết đi!” Đường Đoá hét lên.

Hạ Vận bật cười.

Đường Đoá nói tiếp: "Mình thích Tô Lâm Lâm, vô tư lự như con ngốc vậy".

"..."

"Tô Lâm Lâm, Đường Đoá chửi cậu kìa".

"..."

"..."

Ba người đồng thời ngẩng đầu ra khỏi chăn, thấy giường Tô Lâm Lâm im thin thít, chỉ còn tiếng thở đều đặn. Cả đám trợn mắt ghen lời.

Đường Đoá: "Trời ạ, vậy mà cậu ấy lại ngủ trước".

Chu Dao cũng thấy thắm mệt, trở mình giục mọi người: "Ngủ thôi".

Hạ Vận đồng ý: "Ngày mai còn phải dậy sớm".

Đường Đoá nổi cáu: "Mấy cậu làm mình tỉnh ngủ, bây giờ lại bỏ mặc mình đây hả?".

Chu Dao thì thầm: "Ngủ ngon, Đường Shangri-La Đoá".

Đêm qua Kỷ Vũ hỏi mấy cô gái có cần nghỉ ngơi không, tất cả đều nói không cần. Kết quả sáng hôm sau, ba chàng lại có biểu hiện không thích ứng được với cao nguyên, thế là cả nhóm được nghỉ ngơi thêm một ngày.

Chu Dao chẳng hề bị ảnh hưởng gì cả, gội đầu xong liền đi trả máy sấy, lúc xuống cầu thang bước chân rất khoan khoái.

Thế nhưng chỉ có coi bé lễ tân kia trông coi nhà nghỉ, Lạc Dịch không có ở đây. Chu Dao hơi thất vọng, trả máy sấy xong không quên hỏi: "Ông chủ của các cô đâu?".

Cố gái chỉ ra ngoài: "Ở ngoài sân ạ!".

Chu Dao đi đến bậc cửa, thấy Lạc Dịch sải bước leo lên chiếc mô tô, đang đội mũ bảo hiểm.

Chu Dao không nghĩ ngợi gì mà vội chạy đến bên cạnh anh: "Anh đi đâu thế?".

"Xuống núi." Anh thoáng ngẩng đầu, cài khoá an toàn lại, không có thời gian nhìn cô. Chu Dao trông thấy yết hầu anh nhô lên thật cao.

"Đi lên trần à?" Chu Dao hỏi.

"Ừ."

"Làm gì thế?"

"Mua đồ."

"Đúng lúc quá, đưa tôi theo với." Chu Dao quả quyết nói.

Lạc Dịch khựng lại, nhìn sang hỏi: "Cô đi làm gì?".

"Dây buộc tóc của tôi bị đứt rồi, muốn lên trần mua cái khác." Chu Dao nói dối không hề chớp mắt.

Lạc Dịch đáp: "Tôi sẽ mua về giúp cô".

"Không được, anh mua không vừa ý tôi."

Lạc Dịch hỏi: "Sao không vừa ý? Không phải chỉ là dây buộc tóc thôi sao?".

"Lượng tóc mỗi người khác nhau, ý là chất tóc không giống ấy." Chu Dao sợ anh không hiểu, ngón cái và ngón trỏ vội vàng làm thành vòng tròn miêu tả: "Có dây người khác buộc thì vừa, nhưng tôi buộc hai vòng thì lỏng toét, quần ba vòng thì chật. Cho nên tôi phải tự đi mới được".

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, điềm tĩnh nghe cô trình bày xong liền thản nhiên nói: "Tóc cô khó hầu hạ quá đấy!"

Chu Dao nhẹ nhàng hất mái tóc dài, mỉm cười: "Biết sao được, từ trên xuống dưới chỉ có mái tóc này là đáng làm phiền nhất thôi".

Mặt trời sớm mai chiếu xuống mái tóc cô, trông hơi rối nhưng quyến rũ vô cùng. Khi cơn gió thổi lay những lọn tóc, dường như Lạc Dịch ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên đó. Anh nhìn cô vài giây rồi cởi mũ bảo hiểm ra, xuống xe đi vào trong.

Chu Dao không biết anh định làm gì, đành đứng yên đấy chờ đợi. Ngón tay cô quần lấy sợi tóc đùa nghịch, một lát sau anh đã trở lại, trên tay cầm theo chiếc mũ bảo hiểm khác, ném cho cô.

Chu Dao vội vàng đón lấy, ôm vào lòng. Cô nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, anh sai bước lên xe, quay đầu lại nói với cô: "Đừng ngồi nghiêng, ngã đấy!".

"Ok!" Chu Dao vừa định lên xe thì chợt nhớ đến một chuyện. "À..."

"Lại sao nữa?" Anh nghiêng đầu, nhíu mày theo thói quen.

"Bưu thiếp của tôi đâu?" Chu Dao hỏi.

"Tôi không quên đâu mà." Anh chuyển mắt nhìn về phía trước.

Thấy anh nhớ chuyện của mình, lòng Chu Dao bỗng nở hoa. Cô vịn vào vai anh, lập tức cảm nhận được sức mạnh từ nơi đó. Bỗng chốc tâm trạng cô xốn xang, nhanh chóng giẫm lên chỗ gác chân, cất bước leo lên xe, thản nhiên áp sát bắp đùi vào chân anh.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy ba cô bạn đang chen chúc ở cửa sổ tầng hai, trở mắt nhìn mình, Chu Dao nháy mắt với họ, tặng lại một nụ hôn gió đầy phóng khoáng.

Chiếc xe mô tô chạy như bay ra khỏi sân.

Hạ Vận nhoài người trên cửa sổ cảm thán: "Muốn giống như Chu Dao quá đi, có duyên với người khác phải ghê đó".

Tô Lâm Lâm vừa đánh răng vừa lẩm bẩm: "Không có được khuôn mặt như cậu ấy, cũng chẳng có gan to như vậy."

Đường Đoá thì ra vẻ bất chợt tỉnh ngộ, như thể vừa quyết được một đề tài nghiên cứu quan trọng: "Bảo sao mình cứ thắc mắc vừa sáng sớm thức dậy cậu ấy vừa hát nghêu ngao vừa đi gọi đầu rồi, mà còn gọi những hai lần nữa".

6. Chương 6

Chiếc xe mô tô chạy băng băng trên con đường lớn giữa rừng thiêng, hai bên là dãy núi cao ngút ngàn, dòng suối róc rách ken lối qua những tảng đá, trên triền núi nở đầy hoa đỗ quyên. Chu Dao vô tư ngắm cảnh, cô dựa sát vào lưng Lạc Dịch, cảm thấy một luồng ấm áp lan toả khắp người.

Gió lạnh rít gào, cô núp sau lưng anh, coi anh như bức tường chắn gió. Vai anh rất rộng, tấm lưng lực lưỡng, bất giác Chu Dao liền ôm lấy eo anh. Lạc Dịch thoáng cứng đờ.

Anh hỏi: "Cô làm gì vậy?"

Chu Dao đáp: "Xe chạy nhanh quá, tôi sợ".

"..."

Câu trả lời này thật hoàn hảo. Dường như mất vài giây suy nghĩ, tốc độ xe giảm dần rồi dừng lại. Cô vẫn không buông tay, anh mím chặt môi, nghiêng đầu nhìn cô: "Còn chưa buông ra?"

Chu Dao bèn lẳng lẳng thả tay, vẻ mặt điềm nhiên như không.

“Còn lộn xộn nữa, tôi thả cô xuống luôn đây.” Anh cảnh cáo, khởi động xe lần nữa.

Chu Dao bị cơn cuồng phong thổi tấp, nheo mắt lại. Đường núi quanh co, tốc độ xe lại nhanh, cô thật sự hơi chao đảo, không tài nào giữ thăng bằng được. Suy nghĩ chốc lát, cô lại nắm lấy vạt áo anh. Lần này Lạc Dịch không ý kiến gì, chắc hẳn cũng nghĩ thế này vẫn chấp nhận được.

Chu Dao cố ý nhắc nhở, tiếng hét to bị bật đi trong cơn gió lớn: “Nắm áo một chút không sao chứ?”.

Lạc Dịch làm như không nghe thấy, nhưng giờ phút này, cảm giác bị kéo ái dường như hơi khó tả.

Non xanh nước biếc lướt qua tầm mắt, con đường trước mặt trải ra sâu hút, Chu Dao tán gẫu với anh: “Bình thường bao lâu anh đến trấn trên một lần?”.

Anh không trả lời, Chu Dao ló đầu lên nhìn anh, tỏ ý nhất định không bỏ qua.

Lúc này anh mới khẽ nghiêng đầu nhìn cô, lạnh lùng đáp: “Đừng nói chuyện”.

“Tại sao?”

“Gió lớn, hít khí lạnh nhiều bị ốm, phiền lắm đấy!”

“À.” Chu Dao ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, mím môi cười, mắt bị gió tạt nheo thành một đường cong. Trông cô giống như một con hồ ly nhỏ vui vẻ bám sau lưng anh vậy.

Đi khoảng bốn mươi phút, họ đến trấn nhỏ ở chân núi Shangri-La. Nói là trấn nhưng thật ra chỗ này rất nhỏ, rất rất nhỏ, chỉ có một con phố chính, không rộng rãi cũng chẳng sầm uất, lại đang tu sửa đường nên lối đi khá chật hẹp.

Giờ là lúc họp chợ buổi sáng, con đường chật ních người đến xe đi, nào là những người nông dân bán thức ăn qua lại chọn rau dưa, nào là những kẻ bán sữa dê kéo theo chú dê thồ chiếc xe nhỏ. Xe kéo chuyên chở hàng hoá, máy kéo, xe taxi chở khách du lịch, xe sau chở kéo khách của dân bản xứ vòng tới vòng lui khiến con đường gấp ghe không còn chỗ chen chân.

Mô tô của Lạc Dịch cũng chậm lại, anh cúi đầu nhìn, tay Chu Dao vẫn nắm lấy vạt áo anh, ngón tay mảnh khảnh và mu bàn tay tê cóng đến đỏ bừng.

Anh thờ ơ hỏi: “Lạnh không?”.

“Không lạnh, gió hơi lớn thôi.” Chu Dao khẽ xoa tay, cởi mũ bảo hiểm xuống, suốt cả quãng đường bị gió thổi khiến đầu óc hơi choáng váng.

Anh quay đầu lại nhìn cô, mặt cô cũng đỏ ửng vì gió lạnh.

“Không bị choáng chứ?” Lạc Dịch hỏi.

“Không sao. Ngày nào tôi cũng uống một viên hồng cảnh thiên rồi.” Chu Dao nói.

“Ừ.”

Mô tô rề rà tiến từng chút một giữa đám người. Chu Dao ngồi phía sau, loáng thoáng nghĩ đến chuyện hồi bé. Ba cô đẩy xe đạp đi chợ mua thức ăn, cô ngồi ở yên sau đong đưa chân, nhàn nhã nhìn mọi người qua lại nhộn nhịp. Giờ phút này, tâm trạng cô cũng thư thái hết như thuở thơ ấu vậy.

Bên cạnh là một cô gái Tạng cùng một đứa bé đang cầm mấy món linh tinh như áo mưa, túi bọc giày... len lỏi giữa đám người, nhìn nơi này ngó chỗ kia, nhiệt tình chào mời những người trông giống du khách. Nhưng dù họ có đưa đồ đến trước mặt cũng hiếm có người mua.

“Mua đi, mười lăm tệ một món thôi, ở trên núi bán đắt hơn đây! Trên núi hay mưa lắm!” Họ nói tiếng phổ thông lưu loát, ánh mắt mong chờ, nhưng du khách chỉ hờ hững bước qua.

Chu Dao nói: “Ở Angkor Wat Campuchia cũng có rất nhiều trẻ con đi bán đồ vặt. Chúng nói tiếng Trung rất sôi: “Mua một cái đi, chỉ một đô thôi”.

Lạc Dịch nghe cô nói rồi nhìn về phía đứa bé ven đường.

Chu Dao tiếp lời: "Có điều, Angkor Wat có bảng thông báo cho du khách".

"Ồ?" Anh phản ứng, không có vẻ hứng thú cho lắm.

"Khuyến du khách không nên mua đồ của bọn trẻ, nói như vậy sẽ khiến chúng thấy tiền rất dễ kiếm, không chịu lo học hành."

"Thương người quá đà cũng không phải chuyện tốt." Anh đưa ra nhận xét.

Chu Dao nhìn thấy hàng rau quả, lại đặt câu hỏi: "Thực phẩm trong nhà nghỉ anh giải quyết thế nào? Cử người xuống mua à?"

"Mấy hộ nông dân gần đó đưa thẳng đến nhà nghỉ."

Chu Dao kinh ngạc: "Tôi tưởng trên núi ngăn cách với nhân gian đấy!"

"Không có nơi nào thật sự ngăn cách với phần còn lại cả." Lạc Dịch giải thích. "Ngọn núi có mười mấy thôn làng, chỉ là du khách không biết mà thôi. Cô cảm thấy hứng thú với bản làng địa phương thì có thể đi thăm thú, người nơi đó chất phác lắm".

"Anh đưa tôi đi à?" Chu Dao thuận lợi bắt mối.

Lạc Dịch không đáp lời, chắc là đang suy nghĩ sao tự dừng anh lại đào hố chôn mình thế này.

Dòng người phía trước đã thưa hơn, xe mô tô có thể chạy được. Con đường dần thông thoáng, tốc độ xe đang tăng lên thì một đứa bé đột ngột lao ra.

Lạc Dịch phanh gấp, Chu Dao bị văng người về phía trước, đập vào lưng anh như va vào bức tường cứng rắn, bộ ngực của cô suýt thì lồm lộn vào mắt, ngay cả mặt cũng đập vào sau đầu anh.

Chu Dao che mũi, đau đến nhe răng trợn mắt, cất tiếng oán trách: "Sao đầu anh cứng quá vậy?"

Lạc Dịch hỏi ngược lại: "Đầu cô là bóng bay à?"

Chu Dao sững sốt, bỗng bật cười vui vẻ.

"..." Lạc Dịch tỏ ra khó hiểu. "Đáng cười đến thế sao?"

Đứa bé gây họa nói gì đó bằng tiếng Tạng, có lẽ là xin lỗi. Lạc Dịch xua tay để cậu nhóc đi, còn dặn dò thêm một câu hình như là băng qua đường phải cẩn thận.

Chu Dao xoa ngực, thò đầu lên hỏi: "Anh còn biết tiếng Tạng?"

Lạc Dịch không nhìn cô, khẽ nói: "Cô ngồi nhích ra sau chút đi".

Khi này phanh lại đột ngột, Chu Dao đã trượt một đoạn trên yên xe, dính sát vào người Lạc Dịch. Chân cô áp sát vào hông anh không chừa một khe hở. Tư thế và mức độ khăng khít này thật sự có vẻ mờ ám.

Chu Dao ngưng ngừng, mặt nóng lên, vội vàng lùi lại.

Xe rẽ vào một ngõ nhỏ. Bưu thiếp đã gửi, dây buộc tóc đã mua.

Lạc Dịch đứng trong ngõ, hỏi: "Cô chờ tôi ở đây hay là về trước..."

"Cùng đi chứ, chờ đợi chán lắm. Anh muốn đi đâu?"

"Gặp người quen."

"À... Còn tưởng anh đi mua đồ. Gặp người quen thì tôi không quấy rầy đâu." Chu Dao cầm dây buộc tóc, quay đầu nhìn quanh quất. "Quanh đây có chỗ nào ngồi đợi mấy tiếng không?"

Không có!

Cô ngược mắt nhìn quanh chỉ có quán mỳ, tiệm gạo, cửa hàng hạt giống, phân hoá học... bèn hỏi: "Có chỗ nào chơi game không? Tôi có thể ở đây chơi vài giờ".

Lạc Dịch liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Sớm quá, chứ mở cửa".

“...” Chu Dao cũng không ử rữ, nhún vai nói: “VẬY TÔI VỀ TRƯỚC”.

“ĐƯỢC.” Anh cúi đầu nhìn cô. “BIẾT CHỖ BẮT XE KHÔNG?”.

Chu Dao cười: “NƠI NÀY CHỈ CÓ MỘT CON ĐƯỜNG THÔI MÀ, TÔI ĐÂU PHẢI DÂN MÙ ĐƯỜNG”.

“Ừ.” Lạc Dịch đội mũ bảo hiểm lên, phings xe đi mất.

Chu Dao đi đến nơi bán vé của khu du lịch, vừa sờ vào túi mới phát hiện, ôi chết mất, cô không mang theo tiền!

Trong phòng chờ, từng tốp khách du lịch soát vé lên xe buýt. Chu Dao không hiểu sao lòng chợt cảm thấy trống vắng. Cảm giác mông lung muộn màng ủa đến, mình cô ngòid giữa đại sảnh, không biết đang chờ đợi điều gì.

Có một cậu bé đen nhẻm, gầy tong teo chạy đến mời chào cô mua túi bọc giày đi mưa, cô lắc đầu.

Cậu bé vẫn muốn thuyết phục, nói: “Chị ơi, rẻ lắm, em bán chỉ mười lăm tệ thôi, trên núi bán hai mươi lăm tệ đấy!”.

Chu Dao áy náy chìa tay ra, nói: “Chị không có tiền”.

“Ồ!” Đứa bé gãi đầu nhưng không lập tức bỏ đi. Cậu ngồi xuống cạnh cô, đưa tay ra so với tay Chu Dao: “Ừ, tay chị trắng thế!”.

Tay của cậu nhóc đen thuo như que củi. Chu Dao cười, vuốt tóc cậu nói: “Nơi chị ở mặt trời không to bằng chỗ này”.

Cậu nghiêng đầu nghĩ chốc lát, không hiểu bèn hỏi tiếp: “Một mình chị đến đây chơi à?”.

“Chị đi chung với bạn.”

“Bạn chị đâu?”

“Anh ấy có việc đi trước rồi.”

“VẬY CHỊ CHỜ LÁT NỮA ĐI, LÁT NỮA ANH ẤY SẼ TRỞ LẠI TÌM CHỊ MÀ.” Đứa trẻ vỗ tay cô, nói rất chân thành.

Chu Dao mỉm cười, cảm động vì lời an ủi thơ trẻ của cậu, tâm trạng vô thức tốt lên.

Cách đó không xa có người gọi tên cậu, cậu bé quay đầu lại trả lời bằng tiếng Tạng. Đằng kia là một đám trẻ đủ mọi lứa tuổi đứng ngoài cửa chờ cậu cùng đi bán hàng. Cậu bé chạy về phía nhóm bạn của mình.

Chu Dao ngồi thêm một lúc nữa, du khách càng lúc càng đông. Cô muốn gọi điện thoại cho bọn Đường Đoá đến đón mình, nhưng nghĩ ngợi rồi lại thôi. Cô rời khỏi trạm xe, một mình lên núi.

Trên đường đèo có trạm ngăn xe bên ngoài đến, không biết có ngăn du khách đi một mình không nhỉ? Nếu nói với họ hôm qua đã mua vé vào cửa, liệu họ có tin không? Thôi cứ đi đến đó rồi tính.

Từng chiếc xe buýt đông kín người chạy qua, Chu Dao đi sát lề như một chú ốc sên. Cuối tháng Tám đầu tháng Chín, nhiệt độ trên núi không cao nhưng nắng rất gắt, phơi nắng một lúc mà cổ cô đã đỏ đầy mồ hôi rồi. Vừa nãy xuống núi gió lớn như vậy mà giờ không thấy đâu nữa, chỉ có hoa đỗ quyên nở rộ khắp chốn chói mắt như những đốm lửa.

Chu Dai buộc tóc lại, kéo khoá áo khoác xuống. Cơ thể toả ra nhiệt nhưng lòng cô lạnh ngắt. Đột nhiên một chiếc xe mô tô dừng bên cạnh, Chu Dao quay sang, ánh mắt trở lên ngây dại. “Sao anh lại đến đây?”.

“Cô không mang tiền à?” Lạc Dịch hỏi, cau mày tỏ vẻ hơi khó chịu, trên trán anh cũng lấm tấm mồ hôi.

“Quên mất.” Chu Dao ngậy ngốc đáp lời.

“VẬY SAO VỪA RỒI CÔ KHÔNG NÓI?”

“Quên mất.” Chu Dao nói xong rồi lặp lại lần nữa. “Lúc này cũng quên bég luôn”.

“Lên xe đi!” Lạc Dịch vút mũ bảo hiểm cho cô, cô ôm lấy, chưa kịp nghĩ ngợi đã hỏi: “Anh muốn đưa tôi về à? VẬY PHIÊN PHỨC QUÁ...”.

“Không lên đi à?” Lạc Dịch thoáng dừng lại. “Sáng nay cô có bận việc gì không?”

“Không bận gì.”

“Lên xe đi!” Anh hất cằm ra sau.

Chu Dao ngồi lên yên sau, cài quai mũ bảo hiểm lại. “Sao anh biết tôi không mang theo tiền?”

Ai kia lơ cô triệt để. Xe mô tô vòng lại, lần nữa chạy về phía chân núi. Gió lại kéo đến, man mát lạnh lạnh.

Nào có biết cô không đem theo tiền chứ, chẳng qua chỉ lo lắng nhờ đâu thế thật mà thôi.

Trở lại trấn nhỏ, con đường vẫn chật chội, chiếc mô tô lại chậm chạp len lỏi giữa dòng xe và đám người. Lúc đang nhích từng chút một, có người kéo góc áo Chu Dao, Chu Dao cúi đầu, là cậu bé bán túi bọc giày đi mưa kia.

Cậu ngẩng đầu cười toe toét với cô: “Bạn chị trở lại tìm chị chưa?”

“Chị gặp được rồi!” Chu Dao vui vẻ trả lời.

“Em nói không sai mà.” Cậu bé đắc ý ngẩng cao đầu.

“Đúng vậy, cảm ơn em!” Trong tiếng xe cộ ồn ào, Chu Dao lớn tiếng nói với cậu.

Cậu vui vẻ vẫy tay rồi chạy mất.

“Có chuyện gì vậy?” Lạc Dịch hỏi.

“Không có gì.” Chu Dao cười trả lời.

7. Chương 7

ung quanh nó, cô không cách nào đến gần.

Hai người chụp hình rồi rời đi. Ngô Minh bê tảng đá cất vào trong tủ, cảm khái than thở với Lạc Dịch: “Cái thằng nhóc Ngô Dịch này... cái tốt không học lại cứ muốn khi không mà phát tài. Cũng tại tôi trước nay quản nó khôn nghiêm, để nó trốn theo người ta Myanmar mê trò đổ thạch, vác về cả đồng rác rưởi cũng không biết tỉnh ngộ, càng cộc càng lớn...”

A Tang ngắt lời anh ta: “Chuyện đã qua anh còn nhắc lại làm gì, chú ấy cũng đã hối hận rồi mà”.

“Phải, phải, khuyên là được rồi. Đây là lần cuối cùng, nếu không, sau này anh cũng mặc kệ nó...”

Chu Dao ngẫm nghĩ lại một hồi, đánh giá mỗi tác đường vân, khe nứt của khối đá kia, dần dần, mảy cô cau chặt, định nói Ngô Minh mang khối đá ra đây cho mình nhìn rõ thì Lạc Dịch bỗng nói: “Chúng tôi đi trước đây.”

Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng ánh mắt anh đã ra hiệu ngăn lại.

Rời khỏi trấn nhỏ, chạy lên đường đèo, lúc này Chu Dao mới hỏi: “Anh cũng cảm thấy khối đá kia là đồ bỏ đi à?”

“Không phải đồ bỏ đi, là hàng giả.”

“Dán một lớp vỏ thật chất lượng cao lên tảng đá cuội, giả làm đá thật á?”

“Ừ.”

Hai người im lặng chốc lát, rồi Chu Dao thở dài: “Haizz, thật đáng thương!”

“Ai?”

“Đương nhiên là người bị ông chủ Ngô lừa rồi. Sang tay bán được thì người khác đáng thương, không bán được thì mình đáng thương.”

“Ai đáng thương còn chưa chắc đâu.” Lạc Dịch cười khẩy, tiếng cười nhanh chóng bin gió thổi tan.

Chu Dao suy nghĩ một hồi mới ló đầu hỏi anh: “Anh cho rằng ông chủ Ngô dám sao? Anh ta phát hiện Ngô Dịch mua phải đồ dỏm à?”

“Không chắc.”

“Hiện tại ông chủ Ngô biết nó là đồ giả không?”

“Tôi không rõ.” Anh cảnh báo. “Nhưng cô chỉ ra nó là giả thì sẽ tự rước phiền phức vào người đấy!”

Chu Dao sững sờ, lúc ấy cô chẳng hề nghĩ đến việc ông chủ Ngô có cảm kích hay không. Quả nhiên, cô chỉ là một đứa sinh viên thôi. Vậy là anh đang... bảo vệ cô ư? Chu Dao bất giác cười trộm.

Cô ló đầu đón gió, nói với anh: “Cảm ơn anh nhé!”

Lạc Dịch không đáp lời.

“Cảm ơn anh!” Cô càng hét to.

“Cô ngồi yên đi, đừng lộn xộn.”

“Ồ...Được thôi!”

“...”

8. Chương 8

Đến khách sạn, Chu Dao cởi mũ bảo hiểm ra trả lại cho Lạc Dịch rồi nhảy cóc một bước vượt qua hai bậc thang lên tầng. Vừa lên tầng hai đã gặp Đường Đoá, Hạ Vận và Tô Lâm Lâm chuẩn bị ăn trưa.

“Hi, Đường Shangri-La Đoá!” Chu Dao ngoắc tay.

Đường Đoá: “Chắc chắc, xem cậu hôn hờ chưa kìa”.

Hạ Vận: “Đuôi vênh cả lên trời luôn rồi”.

Tô Lâm Lâm: “Hai người đã làm gì thế, có vui đến mức vậy không?”.

“Dĩ nhiên!” Chu Dao búng tay cái “tách” một tiếng, ra điệu bộ đánh đàn guitar, cùng lúc nhảy một điệu Jazz kỳ quặc, vai lắc lư, eo uốn éo, nhịp chân nhẹ nhàng thanh thoát. Ba người ghen lời nhìn cô. Cô vừa uyển chuyển quay người, Lạc Dịch đã đứng ngay ở ngã rẽ cầu thang, đôi mắt đen sáng quắc nhìn cô chăm chăm.

Chu Dao tròn mắt, bàn tay đang hươ trên không trung búng “tách” một tiếng, coi như kết thúc vũ điệu.

Cô vuốt lại tóc, quay đầu nhìn nhóm bạn: “Đi thôi”.

Chu Dao cứ thế xuống tầng mà không liếc nhìn anh một cái. Lạc Dịch đi lên, cũng không nhìn cô lấy một lần. Hai người đi ngang qua nhau, không ai đưa mắt về phía đối phương. Đến tận khi xuống sân, Chu Dao mới lẩm bẩm: “Anh ấy đến từ lúc nào nhỉ?”.

“Bắt đầu từ câu ‘Dĩ nhiên’...” Tô Lâm Lâm bắt chước điệu bộ đàn guitar không khí của cô.

Chu Dao ủ rũ nhìn Tô Lâm Lâm: “Cậu phiền quá!”.

Lạc Dịch đi lên tầng, gõ cửa phòng A Mẫn.

A Mẫn vừa mở cửa thấy anh lập tức le lưỡi: “Em lập tức xuống làm việc ngay đây ạ!”.

“Tìm em có chút việc.”

“Dạ?”

“Mấy tháng anh không ở đây, khách sạn vẫn bình thường chứ?”.

“Vẫn bình thường ạ!”

“Ngô Định thì sao, có đi ra ngoài không?”.

“Có về nhà vài lần.” A Mẫn ngẫm nghĩ. “Có mấy lần ở lại rất lâu”.

Lạc Dịch: “Anh chỉ hỏi thế thôi”. Anh đi vài bước rồi quay lại cảnh báo cô: “Lần sau còn lười biếng sẽ trừ lương thật đấy nhé!”.

Lúc dùng cơm, Chu Dao hỏi Lâm Cẩm Viêm: “Tình trạng sức khoẻ bọn anh thế nào rồi?”.

“Đỡ nhiều rồi.” Lâm Cẩm Viêm gật đầu. “Mấy năn trước đến Himalaya không bị gì, lần này lại phản ứng. Haha, bọn em phải chú ý đấy!”.

Đường Đoá đáp lại ngay: “Chú ý á? Vừa rồi Chu Dao còn nhảy tung tung nữa kìa.”

Chu Dao lẳng lẳng lườm Đường Đoá, Đường Đoá trợn trừng mắt đáp lại.

“Nhảy cơ á? Về mặt Mạc Dương khó tin. “ Chu Dao, em đừng nhảy đến ngắt xiu đấy!”.

“Không đâu, lần này em thích ứng với cao nguyên rất tốt.” Chu Dao rất tự tin.

Họ đang trò chuyện thì gặp phải đàn nam nữ hôm qua cũng đến ăn cơm. Hạ Vận cúi đầu không nhìn họ, may mà Đường Đoá với Tô Lâm Lâm cũng không chủ động chào hỏi, cứ thế lướt qua nhau.

Ăn xong, cả nhóm đi dạo quanh khu vực nhà nghỉ, nhân tiện trèo ra phía sau núi xem địa hình.

Đi qua dòng suối nhỏ, Tô Lâm Lâm reo lên: “Nước trong quá đi!”.

Hạ Vận cũng hào hứng: “Lúc ngồi trên xe buýt đã nhìn thấy rồi, nước ở đây rất trong, hình như không bị ô nhiễm”.

Mạc Dương nghiêm túc đánh giá: “Nhìn bề ngoài không biết được đâu. Năm ngoái đến đây lấy mẫu, hàm lượng lưu huỳnh trong đá ở rãnh núi Nga Sơn còn cao hơn mấy năm trước”.

Hạ Vận tò mò hỏi: “Đàn anh, bọn anh đến đây nhiều lần rồi à?”.

Mạc Dương cười đáp: “Chỉ có anh đến Á Đỉnh lần thứ ba thôi, Kỷ Vũ và Lâm Cẩm Viêm đều chưa đến lần nào. Khi ấy, anh chủ yếu nghiên cứu ảnh hưởng của hoàn cảnh khí hậu đến địa chất. Chu Dao, Đường Đoá, bọn em cũng chưa từng đến đây phải không?”.

Chu Dao ngồi ngoài cùng lớn tiếng trả lời: “Chưa ạ!”.

Hạ Vận “ồ” lên một tiếng, trong lòng thoải mái hơn một chút. Trường đại học mà cô và Tô Lâm Lâm từng học xếp sau đại học A, không có nhiều cơ hội đi khảo sát thực địa. Sau khi đến đây, cô nhanh chóng nhận ra kiến thức của hai người kém Đường Đoá rất nhiều. Kinh nghiệm thực tế của Đường Đoá cũng rất phong phú. Chu Dao thì càng khỏi phải bàn, phần lớn thời gian học tập của cô ấy đều ở bên ngoài thực tế. Vì thế lúc cùng đi khảo sát thường gặp phải tình trạng người ta đã đi nhiều lần nhưng hai cô chỉ mới đến lần đầu. May là lần này tất cả đều mang cảm giác mới mẻ giống nhau.

Mới đầu chỉ nói lên núi một giờ rồi trở về, kết quả cả nhóm chốc chốc quan sát thực vật và côn trùng, lát lát lại quay sang ngắm đá nghĩa núi, không hề có ý muốn quay về, càng đi càng xa, lạc bước vào ngôi làng nhỏ trong núi sâu. Nhà cửa ở đây đều được xây theo kiểu Tạng, đáng nhà vuông vức, cửa sổ cũng vuông chẵn chẵn.

Trước và sau nhà trồng đủ loại hoa tươi mà họ không biết tên. Hoa nơi đây rất đặc biệt, từng đoá hoa nở xoè tròn, trông giống vườn hoa ở nhà nghỉ.

Hiện giờ đang vào buổi làm việc xế chiều, ngôi làng yên tĩnh không một bóng người. Cả nhóm đi dạo hồi lâu, chụp rất nhiều ảnh, nhất là Tô Lâm Lâm.

Đi dạo một lúc đã đến chiều muộn, trở về nhà nghỉ trời đã tối.

Chu Dao vừa vào khu sinh hoạt chung liền chạy thẳng đến quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao, mặt mày hớn hờ gọi: "Ông chủ Lạc, cho tôi một ly sữa nóng".

Thấy cô, Lạc Dịch vẫn bình thản lấy hộp sữa tươi, mở ra rót vào chiếc nồi nhỏ, đặt lên bếp cồn như lần trước".

Chu Dao hỏi: "Từ trưa đến giờ, anh làm gì thế?".

Lạc Dịch đáp: "Trông nhà nghỉ".

Chu Dao tiếp tục: "Trưa nay, tôi đi ra ngoài".

Lạc Dịch lịch sự hỏi: "Vậy sao?".

Chu Dao hỏi luôn: "Anh không phát hiện ra à?".

Lạc Dịch ngược mắt nhìn cô, bởi vì anh vẫn cúi đầu nên có thể nhìn thấy rõ từng nếp mí mắt của anh.

Chu Dao tự biết mình lỡ lời, đôi mắt đảo vòng quanh, nói tiếp: "Ngày mai, chúng tôi phải ra ngoài cả ngày đấy!".

"Đi vòng quanh núi à?" Anh dời mắt, cầm muôi gỗ khuấy sữa trong nồi.

"Thung lũng địa ngục Ca Tư."

"Với tốc độ của các cô, một ngày là quá sức rồi."

"Trước tiên ngồi xe một đoạn." Chu Dao mô tả: "Sau đó không đi đâu nữa, trở về trong ngày được mà".

"Tôi phải nhắc nhở các cô một chút, khu thắng cảnh trung tâm cấm dừng lều đấy!".

"Biết rồi." Chu Dao gật đầu.

Nấu xong, anh rót sữa vào cốc thủy tinh đưa cho cô. Chu Dao nhận lấy rồi uống một hớp lớn, trên môi dính một ít bọt sữa, nhưng anh vẫn làm ngơ, vẫn không hề nhắc nhở cô.

Khách đến khu sinh hoạt chung khá đông, Ngô Dịch và A Mẫn cũng chen vào quầy bar, phụ giúp pha chế cocktail và thức uống cho khách. Lạc Dịch bận luôn tay luôn chân, không có thời gian rảnh tiếp chuyện Chu Dao, cô uống sữa xong liền đi lên tầng.

Nhưng chẳng được mấy chốc, cô lại mò xuống dưới tìm ông chủ Lạc, nói là chợt nhớ ra còn phải gửi bưu thiếp cho mấy người bạn nữa. Vì vậy, Lạc Dịch làm việc trong quầy bar, cô ngồi bên ngoài viết bưu thiếp. Hai người cách nhau một mặt quầy, ai bận việc người nấy, không ai quấy rầy ai.

Cô viết xong đưa cho anh, nhìn anh quay người vút vào sọt ở góc rồi mới đi lên tầng. Vừa đi được một lúc lại xuống tìm ông chủ Lạc, hỏi có thuốc chống phản ứng cao nguyên không, cô muốn mua thuốc.

Mua thuốc xong, không lâu sau lại chạy đến tìm anh lần nữa.

Cứ lặp đi lặp lại như thế hết lần này đến lần khác, ngay cả nhân viên khách sạn cũng phải chú ý, vừa thấy cô đến liền nhại lại giọng: "Ông chủ Lạc!".

Lạc Dịch liếc mắt sang khiến họ sợ rụt cổ bỏ chạy.

Chu Dao nằm nhòai trên quầy, khẽ đung người trên chiếc ghế cao, hỏi: "Ông chủ Lạc, mai trời có mưa không?".

Lạc Dịch nói: "Có."

"Chỗ anh có bán áo mưa và túi bọc giày không?"

"Có." Anh nhún mạnh. "Đắt hơn dưới núi đấy."

Chu Dao nhảy xuống ghế, lườm anh châm biếm: "Gián thương!".

Anh cố nhịn cười, hỏi: "Có mua không?".

“Mua!” Chu Dao nghiêng răng đáp. “Mỗi loại bảy cái”.

Chu Dao trả tiền, lấy đồ, sầm mặt đi lên phòng. Lạc Dịch nhìn bóng lưng cô, mỉm cười đầy thâm ý rồi nhét tiền vào ngăn kéo.

Đang kéo ngăn tủ ra thì cậu thanh niên Trát Tây người Tạng kẻ đến nói: “Nếu khách nào cũng như cô ấy thì tốt biết mấy, ngày nào cũng mua đồ ở khách sạn chúng ta”.

A Mẫn vừa thu dọn cốc bàn vừa nói: “Không phải cô ấy muốn mua đồ đâu, tôi thấy cô ấy muốn mua ông chủ chúng ta mới đúng”.

Lạc Dịch giả bộ mắt điếc tai ngơ.

A Mẫn cười tít mắt: “Trát Tây, cậu không trực quầy lễ tân nên không biết, nhà nghỉ của chúng ta nhiều khách như cô ấy lắm, cứ dăm ba hôm lại có một người. Sức quyến rũ của ông chủ chúng ta vô biên vô hạn, tài nguyên dồi dào”.

Lạc Dịch nhìn cô ấy: “Có thời gian nói vợ vãn thì đi tính tiền đi”.

A Mẫn lè lưỡi. Cô đã thấy nhiều khách như thế rồi, nhưng ông chủ chưa hề để ý đến ai, thật đáng thương cho vô số trái tim thiếu nữ, à không, cũng có cả những trái tim thiếu phụ nữa. Nghĩ đến đó, A Mẫn sờ hết da gà, vội vàng đi làm việc.

Sau quầy, Ngô Dịch lại phát hiện có điều gì đó lạ: “Anh Dịch, chết rồi, hình như khi nãy anh bán rẻ áo mưa và túi bọc giày cho cô ấy rồi thì phải”.

Lạc Dịch quay đầu: “Ồ, vậy sao?”.

“Thật đấy!” Ngô Dịch chỉ vào máy tính. “Hai mươi lăm tệ một cái, nhưng anh chỉ bán cho cô ấy mười lăm tệ thôi”.

“Ồ, tính nhầm rồi. Lát nữa tìm cô ấy đòi vậy.” Lạc Dịch điềm nhiên đáp.

Ngô Dịch không nói gì thêm nữa, trái lại trong lòng hoang mang vô cùng, có bao giờ anh Dịch tính nhầm đâu?

Chu Dao ôm cơn tức nghẹn ứ trong cổ trở về phòng, ném hết áo mưa và túi bọc giày lên tủ, ngã xuống giường.

Đường Đoá vỗ đầu: “Mình cứ có cảm giác thiếu thiếu cái gì đấy! Thì ra là cái này. Dao Dao, cậu nghĩ chu đáo quá. Bao nhiêu tiền thế?”.

Vừa rồi Chu Dao không chú ý, chỉ lo đưa tiền và lấy lại tiền thừa. Cô moi tiền trong túi ra, suy nghĩ vài giây: “Hai trăm một”.

Hai trăm một? Chu Dao ngồi bật dậy, anh bán cho cô bằng giá người ta bán dưới chân núi đây mà. Nghĩ vậy, cô không giấu nổi nụ cười.

Đường Đoá đang thử túi bọc giày, ngẩng đầu: “Cậu cười cái gì mà trông ngốc ghê vậy?”.

Chu Dao cười to, nghiêng nghiêng ngã ngã.

Đường Đoá mang vẻ mặt ghét bỏ kẻ đến, lau miệng cho cô: “Có thể lau sữa trên miệng đi có được không? Định để dành sáng mai uống tiếp đấy à?”.

“Cút, cái tay vừa chạm vào giày lại dám đụng lên miệng mình!”

“Ha ha ha, cậu phản ứng nhanh thật.” Đường Đoá cười nắc nẻ.

“Muốn chết hả?” Chu Dao và Đường Đoá trêu đùa nhau, Hạ Vận ở bên cạnh đặt sách xuống, lắc đầu ôm quần áo đi tắm.

Trêu chọc nhau chán rồi, Chu Dao mặc thử áo mưa như co nhỏ diên, Đường Đoá thì chui vào giường mình đọc sách. Đọc được mấy trang, cô bâng quơ nói: “Ồ, đúng rồi, lúc nãy anh Lâm đến đây đưa thuốc, quan tâm cậu lắm đấy!”.

Chu Dao cởi áo mưa ra, giọng điệu quái gở: "Phải đấy, anh Lâm của mình đối xử với mình rất tốt".

Mặt Đường Đoá liền biến sắc, không nói gì thêm. Chu Dao đột ngột đập vào hông cô bạn, Đường Đoá kinh ngạc: "Cậu làm gì thế?".

Chu Dao nhú mày: "Cậu thích Lâm Cẩm Viêm thì cứ thích, suốt ngày thăm dò mình, cậu bệnh chắc?".

Đường Đoá đỏ mặt, lí nhí đáp: "Anh ấy thích...".

"Anh ấy không thích mình." Chu Dao ngắt lời, quả quyết khẳng định: "Đường Đoá, một người có thích mình hay không, mình nhận ra được, vì thế mình biết anh ấy thật sự không thích mình. Anh ấy..." Cô suy nghĩ giây lát. "Anh ấy và mình thật ra không thân như bọn cậu tưởng đâu, chẳng qua là quan tâm đến con gái của thầy giáo nhiều một chút thôi. Hiểu không?".

Đường Đoá như trút được gánh nặng, thềm vui mừng, nhưng lại ngại ngùng, lảng sang chuyện khác: "Vậy ông chủ Lạc thì sao? Cậu thấy anh ta có thích cậu không?".

Nhắc đến Lạc Dịch, sắc mặt Chu Dao dịu đi, nở nụ cười rạng rỡ: "Có chút cảm tình với mình".

"Cậu đoán được tình cảm người ta dành cho mình bằng cách nào thế?".

"Trực giác."

"Vậy cậu có thể đoán..."

"Lâm Cẩm Viêm có thích cậu không á? Chưa nhìn ra..."

"Chu Dao còn định nói, trong ba vị đàn anh, Lâm Cẩm Viêm khiến cô khó nhìn thấu nhất. Nhưng lúc cửa phòng bị đẩy ra, Tô Lâm Lâm đi thu quần áo về cúi đầu bước vào, chia đồ ra rồi đặt vào giường từng người."

"Cảm ơn Lâm Lâm!" Chu Dao nhận lấy quần áo của mình, Tô Lâm Lâm không trả lời. Chu Dao nhìn sang, thấy cô ấy cúi đầu, mái tóc ngang che đi hơn phân nửa khuôn mặt đo đỏ. Chu Dao thôi cười, nheo mắt lại: "Tô Lâm Lâm?".

"Gì thế?" Cô ấy cúi đầu ngồi gập quần áo trên giường mình, từ đầu đến cuối không hề ngẩng lên.

"Không có việc gì." Chu Dao đáp lại như thường, nhưng đột ngột đứng dậy lao về phía cô ấy.

Tô Lâm Lâm lập tức chui vào trong chăn, nhưng không nhanh bằng tốc độ của Chu Dao. Chu Dao giữ chặt bả vai cô ấy, quay đầu bạn mình lại, trên mặt Tô Lâm Lâm hằn một dấu tay rõ rệt.

Chu Dao giật mình: "Ai đánh cậu?".

"Ôi, không có gì đâu..." Tô Lâm Lâm định quay mặt đi nhưng bị cô giữ lại.

Chu Dao kiên định: "Mình hỏi là ai đánh cậu?".

Đường Đoá cũng nôn nóng: "Cậu mau nói xem nào!".

"Mấy cô gái chơi bài kia." Tô Lâm Lâm vốn có thể nhẫn nhịn, nhưng bây giờ thấy bạn bè quan tâm, cô lập tức âm ỉ đến mức bật khóc. "Lúc mình xuống thu quần áo nghe thấy họ nói xấu Hạ Vận, toàn là mấy lời khó nghe. Thế là mình liền bảo họ câm mồm..."

Tô Lâm Lâm lau nước mắt trên mặt, khóc rầm rức: "Ba mẹ còn chưa từng đánh mình đâu".

Chu Dao không nói lời nào, đứng dậy xông ra ngoài.

"Ôi, Chu Dao!" Đường Đoá vội vàng đuổi theo, vậy mà bóng dáng Chu Dao đã biến mất ở góc hành lang.

Đường Đoá kéo Tô Lâm Lâm: "Mau, đi tìm ông chủ Lạc!".

Hết chương 8

9. Chương 9

Ngoài cửa sổ là bầu trời đêm đen như mực. Trong phòng 305, mấy người phụ nữ ngồi tán gẫu trên giường, còn mấy người đàn ông thì hút thuốc trò chuyện.

“Đúng là đồ ngu.” Cô ả tóc xoăn ngắn mĩa mai. “Nói bạn của nó đêm hôm vào phòng chúng ta chơi còn không tin”.

Đám bạn hòa theo: “Sinh viên thời này đều ngây thơ như vậy à? Ha ha!”.

Một người khác không đồng tình lắm, nhỏ giọng: “Hai cô đúng thật là, cãi lộn vài câu thì thôi, đánh người ta làm gì? Với lại tôi thấy hôm đó, bạn của cô ta tưởng đến đây đánh bài thật đấy!”.

“Đánh bài á? Cô ta là học sinh tiểu học ngây thơ chắc? Giả bộ thôi.”

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, gió ngoài hành lang lùa vào, người trong phòng đều đồng loạt quay ra nhìn.

Chu Dao đứng ngoài cửa, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, cuối cùng dừng lại ở đám phụ nữ.

Cô lạnh giọng hỏi: “Ai đã đánh bạn tôi?”

Nhất thời không ai lên tiếng.

Chu Dao đi vào, nhìn xuống ba người phụ nữ, lặp lại một lần nữa: “Trong mấy người, ai đã đánh bạn tôi?”.

Cô ả tóc xoăn ngắn ngẩng đầu, nhướn mày: “Là tôi đấy, sao nào?”.

Chu Dao cười khẩy, gần từng chữ: “Phiền cô đi xin lỗi bạn tôi ngay”.

“Xin lỗi ư? Bạn cô mắng tôi, tôi không được dạy dỗ cô ta à?”

Chu Dao biết rõ tính cách Tô Lâm Lâm nhu nhược và yếu đuối, chỉ khi bị ép mới quay ra cắn người. Cô hỏi lại: “Cô ấy mắng cô cái gì?”.

“Nói tôi vô liêm sỉ.”

Chu Dao nhếch môi thản nhiên: “Cô vô liêm sỉ thật mà”.

“Cô...” Cô ả bật dậy.

Chu Dao cũng không phải dạng vừa: “Tôi cũng mắng cô đấy, cô muốn đánh tôi à?”.

“Mấy người có phải bị bệnh không?” Ầ ồ hét lên. “Ra ngoài!”.

“Cô đi xin lỗi bạn tôi ngay.” Chu Dao vẫn bình tĩnh lặp lại lần nữa.

“Đồ hoang tưởng!” Cô ta sấn đến trước mặt Chu Dao, nhạo báng: “Không phục à? Muốn tôi cho ăn đòn sao?”.

Mặt Chu Dao lập tức đỏ gay. Xưa nay cô vẫn thường ở trong tháp ngà, đã từng thấy loại đàn bà chanh chua kiểu này trên báo đài không ít, nhưng đây là lần đầu tiên được “diện kiến”. Biết rõ ả ta vô lý nhưng lại không thể vứt bỏ sĩ diện như ả. Một cảm giác phẫn nộ vọt thẳng lên tận óc.

Mắt cô tựa như màn đêm ngoài cửa sổ, không có bất cứ cảm xúc nào, cô gằn giọng đe dọa: “Cô không xin lỗi đúng không? “.

“Không - xin - lỗi!”

Chu Dao rảo bước ra ngoài, sau đó cầm một chiếc ghế quay lại phang về phía cô ta. Người trong phòng đều nín thở, có kẻ kinh hoàng đến nỗi hét lên, cô ả tóc xoăn ngắn thì ôm đầu ngồi thụp xuống đất. Nhưng chiếc ghế không hề đập xuống mà chỉ dừng lại giữa không trung, rồi được Chu Dao vững vàng quăng xuống đất.

Cô ả ngồi sững sờ trên sàn nhà còn chưa kịp hoàn hồn lại.

Chu Dao nhướn mày: “Gan thì bé tí mà cũng dám đánh người hả?”.

“Cô quậy đã đủ...” Cuối cùng, một gã đàn ông bên cạnh ra tay đẩy vai Chu Dao. Chu Dao nhanh chóng quay đầu lại nhìn bàn tay trên bả vai mình, tóm lấy ngón tay gã, thỉnh thoảng bẻ ngoặt lại.

“Aaaa!!!” Gã thét lên thảm thiết, lập tức khụy xuống đất xoa xoa ngón tay. “Ui cha!”

Chu Dao vẫn không buông ra, đưa lời khuyên nhủ: “Anh này, mời anh tránh sang một bên, đừng nhúng tay vào chuyện của phụ nữ chúng tôi. Sao hả, có bắt nạt được tôi anh cũng đâu về vang gì, đúng không?”

Gã kia đỏ bừng mặt, không lên tiếng.

Thật ra Chu Dao cũng rất hoang mang, cô ra chiêu này vì bị ép mà thôi, lúc này chỉ có thể cắn răng gắng gượng xem ai dọa được ai. Cô trừng mắt nhìn chằm chằm gã, cuối cùng gã đành gật đầu.

Chu Dao buông tay gã ra, nhìn về phía ả tóc xoăn ngắn: “Giờ có xin lỗi không?”

Ả hần học nhìn cô, người xinh quanh lo lắng khuyên nhủ: “Thôi, xin lỗi đi!”

Không ngờ ả ta gạt phăng mọi người ra, nằm sõng soài dưới đất nhướng mày: “Có gan thì bước qua xác tao đi!”

Đường Đoá chạy đến hét lớn: “Dao Dao!”

Lạc Dịch và Tô Lâm Lâm cũng theo sát phía sau. Thấy Lạc Dịch, cô sửng sốt vô cùng, sắc mặt lập tức biến đổi.

Sau khi Lạc Dịch hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, liền bảo cô ả kia xin lỗi Tô Lâm Lâm, xem như chấm dứt chuyện này. Hai bên đều không ai lên tiếng, ả tóc xoăn hoàn toàn không muốn xuống nước. Còn bên này, Tô Lâm Lâm không phải được xin lỗi là có thể hết giận.

Chu Dao nghiêng răng: “Nói xin lỗi thì lợi cho ả quá rồi”.

Lạc Dịch liếc nhìn cô: “Sao, cô muốn đánh lại à?”

Chu Dao không lên tiếng, mặt lạnh như băng.

Đồng bọn khẽ lay ả, ra hiệu mau tranh thủ lúc ông chủ giúp họ xuống nước thì xin lỗi đi. Trông mắt ả tóc xoăn xoay tròn, chậm rãi liếc nhìn Tô Lâm Lâm rồi nói: “Xin lỗi nha

”.

Giọng điệu ả đầy sự mỉa mai và khiêu khích. Đường Đoá im lặng. Chu Dao trầm mặc. Tô Lâm Lâm cũng nín thinh, cắn chặt môi, những giọt nước mắt yếu đuối lại dâng lên, ngân ngấn nơi hốc mắt.

Lạc Dịch lạnh lùng nhìn ả tóc xoăn, sau thoáng im lặng, cuối cùng anh vẫn kiềm chế quay sang phía Chu Dao: “Đã được chưa?”

Chu Dao không liếc anh, chỉ nhìn chòng chọc vào đôi mắt đầy giễu cợt của ả.

“Tô Lâm Lâm!” Chu Dao gọi một tiếng, Tô Lâm Lâm trong góc ngẩng đầu nhìn sang.

Lạc Dịch giật mình, tiến đến định tóm cô lại nhưng Chu Dao đã nhanh chóng lao đi, vung một cái tát vào mặt ả ta.

Lạc Dịch kéo cô lại, Chu Dao hất cằm với ả, cười khiêu khích: “Xin lỗi nha

”.

Anh giật mạnh cô, tức giận quát: “Chu Dao!”

Lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô lại là trong tình cảnh này.

Ả tóc xoăn ôm mặt, kinh hoàng gào lên, nhào đến định đánh cô. Lạc Dịch không màng so đo với Chu Dao, nhanh chóng kéo cô ra sau bảo vệ. Một người bạn của ả kia cũng kéo ả lại. Bỗng chốc căn phòng trở lên hỗn loạn.

Lạc Dịch giữ chặt Chu Dao, lạnh lùng trách: “Cô đứng yên đó cho tôi”.

Đầu óc Chu Dao đã bị cơn giận kiểm soát, muốn giãy khỏi tay anh.

Lạc Dịch lạnh giọng: "Cô có được học hành tử tế không vậy?"

Bị ra đòn cảnh cáo, Chu Dao thoáng bình tĩnh lại, khó tin nhìn chằm chằm vào Lạc Dịch. Trong giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy lòng nhói đau, tức nghẹn cả bụng, quát trả anh: "Là ả gây sự trước..."

"Cô ta là loại vô học, chẳng lẽ cô cũng vậy sao?"

Căn phòng lạnh ngắt như tờ. Chu Dao oán hận nhìn anh, đôi môi run run. Trong thoáng chốc, không ai lên tiếng.

Một người đàn ông phía đối phương có vẻ cũng biết điều lên tiếng: "Chuyện này coi như chấm dứt ở đây, được không?"

Đường Đoá vội đáp: "Được!" sau đó kéo Chu Dao bỏ đi nhưng cô vẫn không động đậy.

Lạc Dịch lạnh lùng cắt lời: "Chờ một chút!"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh.

"Các người kết thù với nhau rồi, ba ngày còn lại định thế nào đây? Mặt Lạc Dịch không chút biểu cảm, đôi mắt lạnh lùng. "Tiếp tục rảnh rỗi kiểm chuyện cho tôi rảnh rỗi à? Mẹ kiếp, tôi không phải tay chuyên thu dọn bãi chiến trường cho các người, còn gây ra chuyện tương tự nữa thì toàn bộ thu dọn hành lý cút hết cho tôi".

Rời căn phòng đó, không khí bỗng trở lên nặng nề. Sắc mặt Chu Dao khó coi mà sắc mặt Lạc Dịch còn khó coi hơn.

Lạc Dịch đi đằng trước, nhóm Chu Dao theo phía sau. Bất chợt người đàn ông đi trước dừng lại, Tô Lâm Lâm và Đường Đoá đi sau cùng lập tức kéo Chu Dao dừng bước. Mặt Chu Dao xanh mét, không nhìn Lạc Dịch. Trái lại Lạc Dịch nhìn Tô Lâm Lâm và Đường Đoá bằng đôi mắt lạnh lẽo, khiến hai người họ sợ hãi rụt đầu bỏ chạy. Lâm Cẩm Viêm mới chạy tới không hiểu chuyện gì cũng bị Đường Đoá lôi đi.

Thấy vậy, Chu Dao cũng quay người định về phòng, Lạc Dịch trầm giọng: "Cô đứng lại cho tôi".

Chu Dao không buồn ngoảnh lại, Lạc Dịch bước nhanh đến giữ chặt cánh tay cô: "Bảo cô đứng lại, cô có nghe thấy không hả?"

Chu Dao bị anh siết chặt, vùng vẫy thoát không nổi bèn quát lên: "Anh buông ra!"

"Mẹ kiếp, cô cố ý đến đây kiểm chuyện cho tôi làm à? Từ lúc bước chân vào đây đã không có một ngày yên bình rồi."

"Anh biết rõ là bọn họ gây chuyện mà!" Cô lớn tiếng ầm ức.

"Tôi bảo này, cô không có..." Lạc Dịch vừa cắt lời liền khựng lại. Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt long lánh.

Anh sững sờ, sau giây lát, đầu óc trống rỗng đã bình tĩnh lại đành nói tiếp câu dang dở: "... đầu óc gì à? Tôi chưa nói cô..."

Cô run run hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn trời ra sức chớp mắt rồi lại nhanh chóng quay sang phía anh: "Tại sao anh quát tôi trước mặt nhiều người như vậy? Nói ai không được học hành tử tế chứ? Ba mẹ tôi giáo dục tôi rất tốt đây!"

Về khoan dung trên khuôn mặt Lạc Dịch vụt tắt, trở nên nghiêm túc: "Cô vẫn cảm thấy mình làm đúng lắm phải không? Ba mẹ cô từng dạy coi đánh người à? Cô thật sự muốn cùng một loại với cô ả kia hả? Cô ta vô cớ đánh người, cô cũng làm theo sao? Cái tốt không học, ngược lại cái xấu thì học rất nhanh. Làm hết những gì cô ta đã làm thì tức là cô thắng rồi chắc? Này, nói chuyện đi! Vừa nãy còn nói hay lắm mà".

Tuy Chu Dao ghét cách anh nói chuyện cay nghiệt nhưng cũng biết việc mình làm không vẻ vang gì. Cô quay đầu đi, nghẹn ngào nói: "Anh phiền chết đi được!" Cô vừa thẹn vừa tức, nói xong liền định bỏ chạy nhưng bị Lạc Dịch kéo lại, giọng anh trầm lắng: "Cô đứng yên đây cho tôi!"

Chu Dao bất động, cúi đầu như bị phạt.

“Vẫn còn là sinh viên cơ đấy! Cô nói xem dáng vẻ vừa rồi có giống mấy đứa lưu manh không?”

Cô im lìm siết chặt tay, không mạnh mẽ như cái cổ như Lạc Dịch đã dự liệu. Cô cũng biết xấu hổ, đối phương là ả đàn bà đánh đá, cô nổi điên so đo với ả chanh chua thì có đẹp mặt gì đâu.

Sau vài giây im lặng, Lạc Dịch cho tay vào túi, hơi khom người xuống, nghiêng đầu nhìn kỹ khuôn mặt cô: “Khóc à?”

“Ai khóc chứ?” Chu Dao lập tức ngẩng đầu lên chứng minh như con gà trống hiếu chiến. Đôi mắt cô hoe đỏ, nhưng đúng là không hề có giọt lệ nào rơi xuống thật.

“Được rồi.” Lạc Dịch đứng thẳng người, khẽ dịu giọng: “Tôi có hơi nặng lời”.

Chu Dao lại đỏ mắt, tức giận: “Anh dạy bảo xong chưa? Xong rồi thì tôi về phòng đây”.

Anh không lên tiếng bảo cô đi, cô vẫn đứng yên tại chỗ.

Lạc Dịch cúi mắt nhìn cô, im lặng một lát dành xuống nước: “Đừng khó chịu nữa mà”.

Không an ủi còn đỡ, anh vừa nói cô bỗng thấy lòng thêm chua xót. Cô nhanh chóng quay người đi, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bả vai run run, cô hít một hơi thật sâu.

Lạc Dịch bất chợt lặng thinh. Anh nhìn bóng lưng bước bình của cô, khẽ gờ tay nhưng lại dừng giữa chừng chốc lát rồi rút lại. Anh rút tay vào túi, lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Luồng khói cuộn cuộn vài vòng bên môi, anh lại ngoảnh đầu nhìn cô, không biết làm sao cho phải. Không hiểu sao nhà nghỉ lại chứa chấp một tiểu tai họa hơi tí lại xảy ra chuyện thế này.

“Rầm! Rầm! Rầm! Tiếng đập cửa vang lên. Đám nam nữ trong phòng 305 trao đổi ánh mắt: “Ai thế?”.

“Ông chủ.”

Cửa mở ra, Lạc Dịch bước vào.

Sắc mặt đàn người bên trong đều rất khó coi: “Ông chủ Lạc, còn có việc gì không?”.

Khói thuốc lượn lơ giữa ngón tay Lạc Dịch, anh đi thẳng vào vấn đề: “Tôi thấy các người cứ chốc chốc lại gây chuyện, e là có người vẫn muốn tìm đám sinh viên kia gây phiền phức có đúng không?”.

Không ai lên tiếng. Cuộc sống bên ngoài là vậy, luôn tính toán chi li, chỉ va chạm nhỏ thôi cũng dễ dàng bẻ xé ra to.

“Ông chủ Lạc đến đây để đuổi chúng tôi đi à?” Ả tóc xoăn hừ mũi: “Ba ngày tới, chúng tôi kiên quyết không đổi nhà nghỉ, cứ ở đây đây!”.

Lạc Dịch cười xoà, nói: “Có đuổi cũng là đuổi kiểu khách cứ ở lì không chịu đi kia”.

Về mặt ả xám xịt, anh ta đang chờ bọn họ mặt dày mày dạn sao?

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lạc Dịch sáng quắc: “Ở đây thì cũng được thôi nhưng phải giữ nội quy. Tôi mặc kệ mấy người muốn chơi thế nào thì chơi, miễn là đừng chọc phải khách khác là được”.

Ả tóc xoăn không phục: “Sao anh không nói mấy con bé kia đi?”.

Lạc Dịch phả ea một làn khói, tỏ ra khó xử: “Tôi nói mà cô ta không nghe, tôi cũng đâu có cách nào”.

“Vậy sao chúng tôi phải nghe anh?”

Lạc Dịch cười nhạt, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Tôi có ghi lại thông tin cá nhân của mấy người, tuổi tác đều không phải nhỏ, chắc là có mấy người đã kết hôn rồi nhỉ”.

Có vài khuôn mặt bỗng biến sắc.

Lạc Dịch nói:”Phòng đặt qua điện thoại nhưng người đến ở lại không khớp với tên người đã đặt. Nửa kia đặt phòng cho, đúng không?”.

Tình thế chuyển biến đột ngột.

“Mấy người còn lại, mấy người cứ chơi vui vẻ, sống cho yên ổn,sau này tôi không đón tiếp nữa.”

Anh đi đến cửa, ngón tay kẹp điều thuốc giơ lên không trung gõ một cái rồi quay đầu lại:”Chân thành khuyên mấy người, ra ngoài chơi đừng tự chuốc bực vào người”.

Hết chương 9

10. Chương 10

Hội Lâm Cẩm Viêm biết chỉ là xích mích nhỏ, không phải chuyện gì lớn nên chỉ an ủi Chu Dao mấy câu. Còn nhóm Chu Dao không hề đề cập tới nguyên nhân vụ việc, chờ ba vị đàn anh đi rồi, các cô mới nói chuyện với nhau.

Chuyện đã đến nước này, đầu thế giấu Tô Lâm Lâm và Đường Đoá được nữa. Sau khi ba người bàn bạc, cảm thấy để tránh khiến Hạ Vận khó xử, họ cứ giả vờ như không biết thì hơn.

Chu Dao xoa đầu Tô Lâm Lâm:”Còn giận không?”.

Tô Lâm Lâm lắc đầu:”Hết rồi. Dao Dao, cảm ơn cậu”.

Chu Dao cười ngai ngùng:”Mình chỉ hy vọng thế giới hoà bình thôi”.

Đường Đoá dí trán cô:”Câu cũng hay thật, trước khi đánh người còn gọi Tô Lâm Lâm”.

“Tô Lâm Lâm không nhìn thì phí công mình đánh.”

“Bởi vậy mình nhìn không chớp mắt đấy.”

“Ông chủ Lạc đâu, vừa rồi gọi cậu lại làm gì thế? Mắng cậu à?”.

“Đúng vậy.” Chu Dao trợn mắt.

Vừa nãy, khi tâm trạng cô ổn định rồi, Lạc Dịch nói với cô:”Lần sau, nếu gặp phải chuyện tương tự thì đừng có manh động”.

Chu Dao gật đầu miễn cưỡng:”Cô ta thật sự quá khốn nạn”.

“Cô ta là loại vô loại.” Lạc Dịch tiếp tục:”Cho nên cô so đo với cô ta, có nghĩ đến họ sẽ ngấm giở trò đối phó cô không? Nếu hai bên đều tổn hại, người ta chỉ có cái mạng cùi, còn cô thì sao?”.

Đường Đoá và Tô Lâm Lâm nghe kể liền sững sốt, lúc này mới thấy sợ:”Vậy bây giờ...”.

“Anh ấy nói sẽ xử lý những chuyện còn lại.

Tô Lâm Lâm thở phào rồi cảm khái:” Lần này ra ngoài mới phát hiện kinh nghiệm và vấp xã hội của chúng ta quá ít. Cậu xem ông chủ Lạc đi, suy nghĩ sâu xa, nhãn nhện rất giỏi”.

Chu Dao lắc đầu:”Suy nghĩ sâu thì sâu đấy, nhưng chưa chắc đã nhện giỏi đâu”.

Ông chủ Lạc không phải kiểu ba phải, anh vốn tính toán kế hoạch từ trước, qua vài ngày yên ổn, chờ đám người kia trả phòng sẽ lấy tiền đặt cọc bù cho Tô Lâm Lâm. Nếu họ không đồng ý thì bảo Tô Lâm Lâm tát lại một cái để đổi lấy số tiền.

“Gi cơ?” Tô Lâm Lâm và Đường Đoá đồng thời há hốc:”Tiền đặt cọc là bao nhiêu?”.

“Nghìn tư.” Chu Dao nhún vai:”Nhưng mình cũng đánh người ta rồi nên tiền cũng mất luôn...”.

Tô Lâm Lâm nghẹn lời.

Đường Đoá á khẩu.

Chu Dao cũng không biết nói sao, kế hoạch này bị cô phá tan tành rồi.

Một hồi lâu, Tô Lâm Lâm nói: "Vẫn phải cảm ơn cậu đấy, Dao Dao".

Chu Dao cười khanh khách: "Đừng cảm ơn, mình đang rất hối hận đây này". Có rất nhiều cách để trả thù nhưng cô lại chọn cách tệ hại nhất.

Đường Đoá vừa thở dài vừa lắc đầu: "Giờ càng già càng cay, ông chủ Lạc này...".

Chu Dao: "Thế nào?".

"Với chút phóng khoáng và ngang ngược của cậu, ở bên anh ta... Ha ha... Chu Dao, nếu sau này cậu thật sự cặp với anh ta rồi, chắc chắn sẽ bị anh ta nuốt hết cả xương cho mà xem.

Trở về phòng, Hạ Vận đang vui mình trong chăn như đã ngủ. Ba người rón rén chuẩn bị rửa mặt thì nghe thấy tiếng nước nổ. Họ tròn mắt nhìn nhau rồi tiến đến giường cô ấy.

"Hạ Vận?"

Hạ Vận vẫn không ló đầu ra, nghẹn ngào nói: "Mình xin lỗi".

Hay rồi, không cần giấu giếm nữa.

"Có gì mà phải xin lỗi chứ!" Tô Lâm Lâm cười xoa. "Vừa rồi, bọn mình đã trút giận giúp cậu rồi đấy!".

"Lâm Lâm, cảm ơn cậu đã bảo vệ mình. Mình không nên nói dối mọi người là hôm đó đi dạo, mình không còn mặt mũi nào nói ra sự thật đó. Mình cảm thấy bản thân rất ngu ngốc, rất mất mặt".

"Hạ Vận..." Chu Dao ngồi bên giường vỗ vai cô. "Tuy bốn người chúng ta rất thân, nhưng mỗi người đều có chuyện riêng của mình. Cậu không muốn nói là quyền của cậu. Nhưng mà, nếu cậu nghĩ nói ra sẽ mất mặt thì hãy nhớ cho kỹ, bọn mình chắc chắn không chê cười cậu mà sẽ luôn giúp cậu".

Hạ Vận khóc hu hu: "Xin lỗi, tại mình quá ngu ngốc".

"Con người đều có lúc ngốc nghếch mà." Đường Đoá an ủi. "Cậu nhìn Tô Lâm Lâm đi, ngày nào cũng ngơ ngẩn ngẩn đấy thôi".

"Phi." Không khí đột nhiên thay đổi, mọi người dờ khóc dờ cười.

"Được rồi, mau tắm rửa rồi đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.

Trời vừa sáng, nhóm Chu Dao đã xuất phát.

Khu bảo tồn thiên nhiên quốc gia Á Đỉnh nằm ở dải tiếp giáp gấp ghềnh giữa cao nguyên Thanh Tạng và Vân Quý, trong lịch sử từng là đại dương mênh mông, từ cuối kỷ Trias mới bắt đầu biến đổi từ biển thành lục địa rồi đến cai nguyên. Khu bảo tồn có địa chất và địa hình phức tạp, độ cao chênh lệch rất lớn so với mực nước biển. Hiện tại, nơi đây có núi cao khe sâu, ao hồ rừng rậm, ngoài ra còn có sông băng, núi tuyết, thác nước, thảo nguyên, cộng thêm núi non trùng điệp, rất nhiều tầng địa chất bị đứt gãy, được coi là thiên đường của các nhà thám hiểm. Vào mùa thu, nơi đây càng cuốn hút, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Nhóm Chu Dao ngồi xe và đi bộ sang đây, cảnh vật ven đường muôn hình vạn trạng, hết như xuyên qua vạn dặm thiên sơn: đàn ngựa nhón nhơ ăn cỏ trên thảo nguyên xanh tươi, chùa miếu người Tạng lấp ló giữa núi rừng, cờ phướn đủ màu tung bay theo gió; hoa đỗ quỳ nở khắp núi đồi, rừng thông lá kim cao vợi vợi che khuất bầu trời, sông băng lấp lánh dưới ánh mặt trời như những viên kim cương khổng lồ khiến người ta choáng mắt, mặt hồ trên cao nguyên xanh thẳm như ôm ấp biển cả sâu thẳm nhất, dãy đá tảng san sát cheo leo trong thung lũng địa ngục, ai nhỏ gần suối Đầu Rắn rực rỡ như trân châu trải trên nền đất.

Lâm Cẩm Viêm định ra điểm khảo sát, mọi người tự tách ra hành động. Chu Dao đang cầm chiếc búa nhỏ đập đập gõ gõ một tảng đá to cỡ hộp giày, định bụng lấy mảnh vụn về nghiên cứu.

"Chu Dao?" Tô Lâm Lâm ngồi dưới vách đá cách đó không xa, nhỏ giọng gọi cô.

“Hả?”

“Cậu đến xem giúp mình cái này đi, là chuyển động kiến tạo phải không?” Tô Lâm Lâm chỉ vào đường vân uốn lượn cong cong trên tảng đá.

“Không phải, đây là uốn nếp địa tầng thông thường thôi, bề mặt trông giống ranh giới hội tụ, nhưng nhìn chỗ này đi...” Chu Dao chỉ cho cô ấy xem. “Tuy nếp gấp rất rõ rệt, nhưng phân lớp vẫn tiếp tục, không liên quan đến tầng tiếp theo. Là trầm tích hoá thành thể lỏng, lưu động sang bên tạo thành”. Dứt lời, giọng điệu cô chuyển sang nghiêm nghị. “Mình nói này Tô Lâm Lâm, đây là kiến thức cơ bản nhất, sinh viên năm nhất năm hai đều biết, cậu sao thế? Càng học càng thụt lùi à?”

Tô Lâm Lâm le lưỡi, ngại ngùng gãi đầu: “Mình quèb mất rồi”.

Chu Dao nhăn mày, không chịu bỏ qua: “Lần sau còn như vậy phạt một trăm tệ”.

“Mình hứa.” Tô Lâm Lâm nắm tay thề thốt.

Chu Dao đang định đi, chợt ngoảnh lại, ngồi xuống hỏi: “Tô Lâm Lâm, sao ngày trước cậu chọn học địa chất vậy?”.

“Điểm thi thấp, không đậu được ngành khác chứ sao.”

Chu Dao không nhịn cười được: “Ừ, đúng là phong cách của cậu mà”.

Tô Lâm Lâm lườm cô, nói tiếp: “Có điều sau này đi học phát hiện vẫn có hứng thú nên mới thi lên thạc sĩ... Khụ, còn cậu?”.

“Mình à? Mình cảm thấy trái đất rất đẹp, mình thích. Đất đá này, kim loại này, đứt gãy địa chất này, trong mắt mình chúng đều toả sáng lấp lánh, đẹp chết đi được.”

“Sắc nữ, quả nhiên cậu cậu chỉ ham hố vẻ ngoài, hết thuốc cứu chữa rồi.” Tô Lâm Lâm khinh bỉ.

Chu Dao cười lạnh lạnh.

Tô Lâm Lâm lại hỏi: “Sau này, cậu vẫn làm nghiên cứu khoa học à? Công trình LAND hoàn thành giai đoạn đầu rồi có tiếp tục nữa không?”

“Có chứ!”

“Vậy công ty của mẹ cậu thì sao?”

Ba Chu Dao là giáo sư, nhưng mẹ cô là người phụ nữ thành đạt, chủ công ty đá quý số một trong nước. Có điều giáo sư Chu say mê nghiên cứu, lười thôi lếch thếch; Chu Dao cũng chẳng có chút đáng về thiên kim tiểu thư nào cả. Ban đầu, ba người cùng phòng ký túc không hề hay biết, đến hôm Trung thu, cả ba đều không phải dân bản địa nên được Chu Dao mời về nhà ăn tết. Họ vừa thấy căn biệt thự lớn có sân vườn bể bơi đã ngỡ ra như phỏng. Lúc này, Chu Dao mới nhớ ra: “À quên nói, châu báu Ấu Ấ là do mẹ mình mở”.

Sau này, ba người lôi Chu Dao ra nhà hàng chật chội một trận rồi mới xem như qua chuyện này.

“Chưa nghĩ đến.” Chu Dao nói. “Mình không có hứng thú với việc quản lý công ty, với lại, đó là công ty của mẹ, đâu phải của mình”.

Tô Lâm Lâm suy nghĩ chốc lát, ngờ nghệch nói: “Cũng phải nhĩ”.

Cả nhóm bận đến xế chiều, thu gom tất cả vật mẫu, máy móc và dụng cụ xong xuôi, lúc chuẩn bị lên đường trở về thì trời đổ mưa. Chu Dao bận rộn cả một ngày, lúc này mới nhớ đến Lạc Dịch. Thấy trời mưa như anh đã dự báo, cô lại có một cảm xúc vui sướng khó hiểu, như thể cuộc giao hẹn ngầm cuối cùng đã được thực hiện.

Bảy người mặc áo mưa màu xanh, xỏ túi bọc giày lội mưa trở về. Họ tự động đi thành hàng, hệt như một chuỗi hạt châu màu lam, chậm chạp và kiên định băng qua núi rừng. Lúc đi lên dốc hoặc trèo lên vách đá dựng đứng còn dẫn dò nhau cẩn thận, sau đó diu dặt nhau, những lúc còn lại đều lặng lẽ đi trong mưa. Không ai nói đến lý tưởng, cũng không ai nói đến tương lai, người nào người nấy đều bình lặng và an tĩnh.

Buổi tối, mưa nặng hạt hơn. Lúc Lạc Dịch che ô đi qua sân nhà đóng cổng chính, tình cờ gặp nhóm Lâm Cẩm Viêm trở về. Cả nhóm mặt mũi tái nhợt, áo mưa và túi bọc giày dính đầy bùn đất.

Chu Dao đi cuối cùng, cầm một chiếc túi nylon ướt nhẹ nước mưa.

Lạc Dịch hỏi: "Cầm gì thế?".

Chu Dao nói: "Rác nhặt dọc đường". Cô chậm chạp đi đến, uể oải nói: "Nhiều người không có ý thức bảo vệ môi trường gì cả, không biết mấy con thú hoang ăn phải rác hay bị rác quần phải sẽ chết à?".

Chu Dao ném chiếc túi vào thùng rác, Lạc Dịch đóng cổng lại, quay đầu nhìn cô: "Cô ăn mặc phong phanh quá!".

"Đâu có." Chu Dao lắc đầu. "Tôi không lạnh mà".

Lạc Dịch nói: "Môi cô trắng bệch kia kìa",

"Thế à?" Chu Dao sờ lên môi theo phản xạ.

Lạc Dịch định ngăn cô lại nhưng không kịp, anh buồn cười nói: "Không phải tay cô vừa mới nhặt rác sao?".

Chu Dao: "Eo...".

Ăn tối xong, Chu Dao đến quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao, mua một ly sữa nóng như thường lệ. Anh vẫn thông thả hâm sữa cho cô, còn cô vẫn để dính sữa bên môi, nhưng anh vẫn như mọi ngày, làm như không nhìn thấy.

Thường thường trong phim truyền hình sẽ thế nào nhỉ, cho dù không tự tay lau sữa bên khoé môi cô thì cũng nên nhắc nhở cô một câu, để cô có cơ kể mặt đến gần anh hỏi "Ồ đâu" chứ. Sao ở đời thực, tất cả đều không theo khuôn mẫu thế này.

Mấy tuần sau, ngày nào nhóm Chu Dao cũng đi sớm về muộn. Buổi tối đến khu sinh hoạt chung, cả hội tập trung ở sofa trong góc hoặc là ngồi quầy quần trên thảm bàn bạc, ghi nhật ký, viết bài, tìm tài liệu, tính toán và phân tích số liệu, gửi lại tài liệu cho đàn anh ở trường.

Có những vị khách tò mò sẽ đi đến hỏi họ đang làm gì, nghe đến khảo sát địa chất liền hỏi họ đi đào kho báu sao, khiến họ dở khóc dở cười.

Giữa tháng Chín, nhà nghỉ kín khách, khu sinh hoạt chung cũng đầy ắp người. Nhóm bảy người kia đã kết thúc ngày nghỉ từ lâu, trở về thành phố của họ, khách sạn lại tiếp tục đón những vị khách mới, người này đến, người khác đi.

Vô tình Chu Dao cũng gặp đủ loại khách, từ dân trí thức đến đây thăm thú, sinh viên đàn đúm chơi bởi, tín đồ hành hương núi rừng, đoàn du lịch theo tour, vợ chồng trung niên, và cả những kẻ lẻ loi đơn bóng...Mà thời gian cô và Lạc Dịch gặp mặt chỉ bằng thời gian uống một cốc sữa.

Trong nhà nghỉ nhỏ nơi núi rừng tĩnh lặng này, mỗi ngày, người và việc đều có sự thay đổi, chỉ có người đàn ông yên lặng cầm muôi khuấy sữa cho cô là không. Một ly sữa nóng luôn được đặt trên quầy bar, trở thành dòng chảy vĩnh hằng duy nhất trong khách sạn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày chậm chạp, có biến hoá và có quy luật. Một tuần qua đi rồi lại đến hai tuần. Trong lúc bận rộn, Chu Dao chợt nghĩ, có khi nào Lạc Dịch thỉnh thoảng liếc về phía cô, nhìn cô nghiêm túc làm việc hay không? Có lẽ không.

Lúc ý nghĩ này nảy sinh thêm một lần nữa, Chu Dao đang nghiêng đầu uống sữa nên cạnh một cặp vợ chồng tán gẫu với Lạc Dịch.

Anh chồng hỏi: "Ông chủ, nhà nghỉ này mở bao lâu rồi?".

"Một, hai năm rồi."

Cô vợ mơ mộng hỏi: "Sống ở đây có phải rất thư thái hay không?".

"Cũng được."

Hiển nhiên cô vợ lãng mạn hơn, nói: "Rất tốt mới đúng chứ? Nơi này thật đẹp, mở cửa sổ ra là thấy núi tuyết, cho tôi ở đây cả năm cũng được".

Anh chồng cười cô vợ ngốc: "Người bản xứ ở đây sống thì thư thái, nhưng mấy người quen sống ở thành phố nhộn nhịp như chúng ta không ở lâu được, sẽ buồn chán đấy".

Cô vợ không đồng ý: "Sao lại như vậy được?".

Anh chồng nhờ giúp đỡ: "Ông chủ Lạc, anh bảo tôi có nói đúng hay không?".

Lạc Dịch chỉ mỉm cười: "Bản tính con người là dễ thích nghi với người và hoàn cảnh quen thuộc, gặp hoàn cảnh khác sẽ nảy sinh cảm giác thích thú mới mẻ, nhưng chỉ trong thời gian ngắn thôi, ở lâu sẽ khó mà chịu được".

Chu Dao nghe câu này bỗng cảm thấy dường như Lạc Dịch liếc nhìn về phía mình, nhưng cô quay lại thì không bắt gặp ánh mắt của anh.

Cô vợ vẫn không tin, cố chứng thực: "Ông chủ Lạc, anh ở trong nhà nghỉ có buồn tẻ không?".

Lạc Dịch nói: "Tôi không hay ở đây".

Chu Dao uống hết cốc sữa, trước sau vẫn không có cơ hội nói chuyện với anh. Cô trượt khỏi chiếc ghế, quay lưng đi, khó chịu đưa mu bàn tay lau sữa trên môi. Suy nghĩ chốc lát rồi quay đầu lại, thừa dịp anh không chú ý liền lườm anh một cái. Thế rồi mới chịu rời đi.

Ở phía sau, nơi cô không nhìn thấy, anh dõi theo hướng cô vừa rời khỏi, khoé môi cong lên rất khẽ.

Cuối tháng Chín, hoạt động khảo sát của nhóm Chu Dao đã đến hồi kết thúc. Trước khi đi tuyến đường Rock, Lâm Cẩm Viêm muốn tìm người hướng dẫn cho an toàn, liền hỏi người trong nhà nghỉ có quen hướng dẫn viên bản xứ nào giỏi không thì giới thiệu cho họ.

A Mẫn nói: "Ông chủ chúng tôi đấy, lúc rảnh rồi anh ấy sẽ vào núi một mình. Tuyến đường, thời tiết, hoàn cảnh đều rất thông thạo, chỉ là...".

"Chỉ là gì?"

"Phải xem tâm trạng anh ấy. Tâm trạng tốt sẽ dẫn anh đi, tâm trạng không tốt dù trả bao nhiêu tiền cũng không làm."

Mấy ngày qua Lâm Cẩm Viêm ít nhiều cũng cảm thấy tính tình ông chủ này hơi khác người nhưng vẫn ôm hy vọng dò hỏi thử, không ngờ Lạc Dịch lại nhận lời, thương lượng giá tiền một cách chóng vánh, những chi tiết còn lại cũng được quyết định gọn lẹ.

Chu Dao biết được chuyện này thì vui mừng chạy đến hỏi Lạc Dịch: "Anh làm hướng dẫn viên cho chúng tôi à?".

"Ừ." Lạc Dịch đang ngồi xổm trong sân nhỏ cỏ, không buồn ngẩng đầu lên.

"Tại sao thế? Chu Dao ngồi bên cạnh thắc mắc.

"Kiếm được tiền." Lạc Dịch liếc nhìn cô. "Nếu không, cô cho là vì lý do gì?".

Chu Dao thăm cười mờ ám, định nói gì đó thì bỗng có bốn, năm gã lực lưỡng xông vào.

"Ngô Dịch ở đâu? Dám lấy đá giả lừa tiền bọn tao, mau gọi thằng nhãi đó ra đây!"

Chu Dao sửng sốt, lúc này mới nhớ ra tảng đá giả ở tiệm Ngô Ký tháng trước. Anh ta bán được thật sao?

"Thằng nhãi Ngô Dịch kia đâu rồi?"

Ngô Dịch vừa bước chân ra khỏi nhà nghỉ, thấy có người trong sân hô hào tìm mình liền vội vã chạy trở vào. Đám đàn ông vạm vỡ đuổi theo, khu sinh hoạt chung nhất thời vang lên tiếng bàn ghế đổ, tiếng thét của khách trọ và tiếng bẻ khớp tay răng rắc.

Hình như Lạc Dịch không hề bất ngờ, còn ung dung phủi bụi trên tay. Anh đứng dậy đi vào trong, chợt nhớ ra điều gì đó liền dừng lại, quay đầu đã thấy Chu Dao theo sát phía sau. Anh nhìn thẳng vào mắt đối phương: "Cô đứng ngoài, đừng đi vào".

Chu Dao lập tức dừng chân, gật đầu như già tội: "Anh yên tâm".

Hết chương 10

11. Chương 11

Lạc Dịch vừa bước vào nhà nghỉ, Chu Dao liền đuổi tới ghé mình lên bức tường, nhón chân ngó qua cửa sổ. Bên trong hỗn loạn vô cùng, bàn ghế đổ nghiêng đổ ngã, khách chạy tán loạn khắp nơi. Ngô Dịch như một con khỉ xông vào chuồng gà, chạy như bay đến phía bên kia khu sinh hoạt chung, vịn cửa sổ định bay ra ngoài.

Mấy gã to con đầu phải dạng vừa. Chúng xông lên tóm cổ áo cậu ta, kéo giật lại rồi quăng xuống đất như vút miếng bánh mì. Chúng vây quanh Ngô Dịch, thượng cẳng chân hạ cẳng tay dằn cậu ta như tử, A Mẫn không tài nào can ngăn được.

Ngược lại, Lạc Dịch rất bình tĩnh, rút tay túi quần đứng dựa vào quầy bar, quẹt diêm châm thuốc.

Bị cả nhóm người đuổi đánh, Ngô Dịch ôm đầu trốn dưới kệ hoa, miễn cưỡng che chắn được phần nào. Loảng xoảng vài tiếng, chậu hoa vỡ tan tành, Ngô Dịch không còn nơi ẩn nấp, lúc sắp sửa bị tóm cổ thì...

"Đánh đủ rồi đấy!" Lạc Dịch lạnh nhạt cắt lời. "Làm chết người thì các anh cũng phiền phức".

Cả đám đang đang hăng say nào chịu thôi. A Mẫn khóc lóc thê thảm, Ngô Dịch kêu la om sòm. Lạc Dịch neho mắt, miệng nhả khói rồi gác điều thuốc lên gạt tàn bên cạnh. Anh khom lưng nhặt cái chân ghế gãy trên sàn, ước lượng trong tay. Thành linh ánh mắt anh lạnh tanh, Lạc Dịch nhanh như chớp vung tay đập mạnh vào đầu kẻ nào đó.

Gã kia đang định nhấc chân đá Ngô Dịch thì cẳng chân bất chợt mềm oặt, gac khuỵu xuống, kêu la om tởi. Thấy người khác dừng lại, trợn mắt nhìn Lạc Dịch.

Lạc Dịch thử khúc gỗ trong tay, cười lạnh: "Tôi đang nói chuyện với các người đấy, không nghe thấy à?".

"Mẹ kiếp, mày là ai? Một gã râu quai nón quát tháo, xông lên vung tay đâm Lạc Dịch".

Lạc Dịch nghiêm mặt, nhanh nhẹn nghiêng người tránh né, bắt lấy cổ tay gã vận thật mạnh. "Rắc" một tiếng, gã râu quai nón gào thảm thiết, giãy giụa muốn tung cú đâm trả. Lạc Dịch bẻ quặt cánh tay gã, quay người hất qua vai. Gã to con gần trăm cân đổ ầm xuống sàn nhà chẳng khác gì bao xi măng.

Lạc Dịch nhìn gã từ trên xuống, hất hàm: "Là bố mày đấy!".

Thấy thế, mấy gã còn lại nhất thời không dám manh động. Những du khách trốn trong góc nín thở, yên lặng như tờ.

Lạc Dịch trở lại quầy bar, điều thuốc đã cháy được một đoạn, tàn thuốc xám bay lượn lơ. Anh cầm lấy điều thuốc, vô ý thoáng nhìn ra ngoài, thấy đầu Chu Dao áo vào cửa sổ. Dưới ánh nắng mặt trời, sợi tóc cô mượt mà như nhung, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh.

Lạc Dịch: "...".

Anh đang thắc mắc sao hôm nay cô nghe lời như vậy, bảo không được vào là không đi vào thật.

Hai ngón tay Lạc Dịch kẹp điều thuốc vừa đưa lên môi, một gã phía sau nhanh tay nhặt lấy khúc gỗ anh vừa vút lao lên nện vào gáy anh. Chu Dao hoảng sợ há hốc mồm, chẳng ngờ Lạc Dịch như có mắt sau gáy, quay người lại đá một cú vào đầu kẻ đánh lên.

Động tác gọn gàng thành thực, gã kia lập tức ngã vật xuống đất hết như chai gỗ bị đổ trong trò bowling.

Khói thuốc vẫn bay lượn lơ trên đầu ngón tay anh, ngay cả tàn thuốc cũng không hề hấn gì sau cú đánh. Anh gõ điếu thuốc vào gạt tàn, để tàn tro rơi xuống.

“Anh là chủ chỗ này à?” Một gã to con tết tóc đứng im chỉ vào Ngô Dịch tố cáo: “Người của anh đem đá giả đi lừa chúng tôi, anh muốn bao che cho nó hả? Tôi...Tôi khuyên anh đừng xen vào chuyện này. Bọn tôi mà gọi đám anh em ngày nào cũng đến đây quấy phá thì chưa chắc anh đã chịu nổi đâu”.

Lạc Dịch đáp lời: “Tôi chỉ là người làm ăn, không quan tâm đến ân oán của mấy người. Nhưng đã vào nhà nghỉ của tôi thì phải tuân thủ quy tắc của tôi. Ai không tuân theo tôi xử kẻ đó”.

Anh nheo mắt, khẽ gõ lên tường, chỉ thấy một tấm nội quy viết tay, dưới cùng có hai hàng chữ màu đỏ to, rõ ràng:

“7. Cấm phá hoại tài sản công cộng.

8. Cấm đánh nhau.”

Lúc này, mấy gã mới chột dạ nhìn xung quanh. Bàn ghế đồ hỏng tang bành, cốc thủy tinh vỡ nát rải rác khắp mặt đất. Sau khi trao đổi với nhau, gã cầm đầu tiến lên thương lượng: “Những thứ này do bọn tôi gây ra, bọn tôi sẽ đền”. Coi như gã cũng biết phải trái. “Anh em chúng tôi không gây chuyện ở đây, cũng không đánh người nữa, xem như nể mặt ông chủ Lạc”.

Lạc Dịch cười nhạt: “Khiêm nhường rồi”.

Ngô Dịch nước mắt nước mũi ròng ròng, bò về phía Lạc Dịch. Nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt rét lạnh, cậu liền hiểu rõ, sợ đến mức không dám cử động.

“Nhưng nó lấy đá giả lừa tiền chúng tôi, nhất định phải trả lại.” Gã kia hất cằm, chặn lời trước. “Ông chủ Lạc chắc không phải người không hiểu chuyện chứ!”.

Lạc Dịch cũng sòng phẳng: “Thanh toán chỗ bàn ghế, ly tách bị hư hỏng xong, chúng ta sẽ không còn ân oán gì nữa. Trát Tây, tính tiền đi!”.

Trát Tây vội vàng cầm giấy bút và máy tính.

“Được!” Gã cầm đầu là một người khảng khái, quay sang bảo đám anh em: “Đền tiền đi!”.

Bêb kia tính toán tiền bồi thường, bên này gã mở chiếc túi ra, chính là tảng đá ở Ngô Ký hôm trước. Gã ném xuống đất không di dự, tảng đá vỡ tan tành. Gã chỉ Ngô Dịch: “Tám mươi nghìn tệ, anh mày nói đã đưa hết tiền cho mày rồi. Ông chủ Lạc ở đây làm chứng, hôm nay mày trả lại tiền, tao sẽ tha cho mày, không truy cứu chuyện làm đá giả nữa”.

Ngô Dịch run rẩy khóc lóc: “Tôi...Tôi không có tiền”.

Gã kia giận dữ: “Mày muốn quỵt à? Có tin tao chặt chân mày không?”.

A Mẫn vội vàng đẩy Ngô Dịch: “Là anh không đúng, anh trả lại tiền cho người ta đi!”.

“Cậu ta thật sự không có tiền.” Lạc Dịch dụi điếu thuốc vào gạt tàn, nghiêng nó nhìn nhúm. “Tuần trước cậu ta xin nghỉ phép, tôi đoán lại đi đổ thạch rồi”.

A Mẫn kinh sợ, ngay sau đó khóc lớn, đám Ngô Dịch thù thui: “Anh nói xuống núi mừng sinh nhật ba anh cơ mà, thì ra lại chạy đến Vân Nam à? Không biết nghỉ thì chúng ta chia tay đi!”.

Lạc Dịch lấy ra một gói thuốc lá, cúi đầu xé màng bọc nilon.

Gã kia siết chặt bàn tay đến nổi gân xanh: “Ông chủ Lạc, đến nước này thì tôi không thể nể mặt anh được nữa. Tôi phải đưa nó đi!”.

“Mặt mũi của tôi không đáng giá tám mươi nghìn à?” Lạc Dịch ném hộp thuốc lên bàn, nghịch một điếu, thờ ơ nói: “Thiếu nợ thì phải trả tiền, đó là đạo lý hiển nhiên”.

Ngô Dịch hoảng sợ, khóc lóc thảm thiết: “Anh Dịch...”.

“Cảm ơn ông chủ Lạc!” Nói xong, gã nổi giận đi đến tóm lấy Ngô Dịch.

A Mẫn ôm Ngô Dịch vừa khóc vừa gào, Ngô Dịch hoảng sợ tột cùng, lớn tiếng cầu xi: “Anh Dịch, xin anh giúp em. Em sai rồi, em không dám đi đổ thạch nữa đâu. Anh Dịch, anh giúp em đi!”

A Mẫn cũng khóc lớn: “Ông chủ, anh cứu anh ấy đi! Bọn em nhất định sẽ cố gắng làm việc trả lại tiền cho anh”.

Lạc Dịch tựa vào quây, vẫn nghịch điều thuốc, gương mặt thờ ơ không biết đang nghĩ gì. Người trong sảnh gào khóc ầm ĩ, cả đám người vừa lôi vừa kéo Ngô Dịch đi qua anh. Cuối cùng, anh chậm rãi cất lời: “Tôi sẽ ứng trước trả giúp cậu ta”.

Bên ngoài, Chu Dao lú cả lưỡi. Có câu nói này của Lạc Dịch, mấy gã kia nhanh chóng rời đi.

Cả đám nhân viên vây quanh Ngô Dịch: “Cậu tốt số gặp được ông chủ chúng ta, nếu là nhà nghỉ khác, ai mà thêm quan tâm sống chết của cậu cơ chứ! Tôi nói này, sau này cậu yên ổn chút đi, sống cho đàng hoàng mà đền ơn người ta”.

Ngô Dịch nước mắt ròng ròng lê đến bên cạnh định dập đầu cảm ơn Lạc Dịch nhưng bị anh cản lại, nói: “Đừng quỳ vội!” rồi nhìn mọi người: “Tất cả ra ngoài đi!”

Khu sinh hoạt chung chỉ còn Lạc Dịch và Ngô Dịch, cửa sổ cũng đóng kín bưng. Ngô Dịch ngồi dựa tường lau nước mắt, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. Vừa rồi, hồn phách suýt nữa bay mất luôn.

Lạc Dịch đứng một bên hút thuốc lá, anh biết Ngô Ký thường bán hàng giả kém chất lượng, nhưng không tra được ai là kẻ cung cấp cho họ. Dần dần, anh nghi ngờ chính Ngô Ký làm giả, đáng tiếc không có chứng cứ xác thực. Ngô Minh là người khôn khéo, làm việc ít có sơ hở, trái lại Ngô Dịch là một kẻ ruột để ngoài da.

Lạc Dịch ngồi xổm xuống trước mặt Ngô Dịch, vỗ mặt cậu ta hai cái: “Tôi đã từng bảo cậu không được đi đổ thạch nữa chưa nhỉ?”

Ngô Dịch không dám nhìn anh, nghẹn ngào gật đầu.

“Đúng là đồ vô dụng.” Lạc Dịch lạnh mặt. “Đừng liên lụy đến A Mẫn nữa. Tôi sẽ bảo nó dứt khoát với cậu”.

Dứt lời, vừa định đứng dậy thì Ngô Dịch đã cuống cuồng kéo anh lại: “Anh Dịch, em sai rồi! Cô ấy nghe lời anh nhất, anh đừng nói với cô ấy như thế. Nếu cô ấy bỏ em, em sẽ chết mất”.

Lạc Dịch tóm lấy gáy cậu ta, lắc mạnh: “Cậu đã sai lầm bao nhiêu lần rồi hả? Tôi đã bảo cậu không đủ trình độ rồi mà, tiền nó vất vả kiếm được cơ bị cậu mang đi để người ta lừa mất”.

“Không phải thế! Em từng mua được rất nhiều thứ tốt, không thua bao nhiêu đâu. Lần này đi Vân Nam bị xui thôi.”

“Còn nói không phải! Tảng đá vừa rồi không phải cậu mua à?”

“Không phải thật mà, tảng đá đó không phải do em cược được, là em làm giả thôi!” Trong lúc bối rối, Ngô Dịch buột miệng thốt ra.

Lạc Dịch nhìn cậu ta: “Cậu làm? Anh đột nhiên ra vẻ như bị tát một cú vào mặt, tức tối mắng: “Đồ khốn kiếp! Cậu còn hại cả anh của cậu nữa. Cậu ta mở cửa hàng dễ lắm à? Cậu gạt cậu ta, làm đá giả cho cậu ta bán, muốn đập bảng hiệu của cậu ta sao?”.

Ngô Dịch quỳnh quáng ôm đầu khóc: “Em đâu có giấu anh ấy, em học từ anh ấy cả mà”.

Lạc Dịch nhìn Ngô Dịch, cả người toát lên vẻ áp bức.

Ngô Dịch cuống quýt chữa lời: “Anh em đã rửa tay gác kiếm từ lâu, giờ không làm nữa. Lần này do em nợ tiền, anh ấy thật sự không cứu em được nữa nên mới đồng ý giúp em bán nốt lần cuối”.

“Rửa tay gác kiếm!” Lạc Dịch cười khẩy. “Cậu không cần sợ tôi nói với người khác. Dựa vào tay nghề của cậu, xem ra anh cậu cũng là hạng tép riu thôi, không gạt được bao nhiêu tiền đâu”.

“Anh em có địa vị giang hồ hân hoi.” Ngọc Dịch mắc câu. “Đá ngọc nào qua tay anh ấy giá tiền cũng tăng lên vùn vụt, rất nhiều người có sở thích sưu tầm đều không phân biệt được. Có lần lợi hại nhất đến cả chuyên gia giám định cũng nhìn lầm đấy!”.

“Chuyên gia giám định? Doạ ai chứ hả? “ Lạc Dịch tỏ vẻ không có hứng thú, cho rằng là chuyện khoác lác liền đứng dậy.

“Thật mà, người đó rất lợi hại, giờ thân bại danh liệt rồi. Là Phật tháp phỉ thụy đời Thanh...”

Lạc Dịch hút thuốc, đáy mắt tĩnh lặng như mặt trời khuất núi. Như thể không nghe thấy lời Ngô Dịch nói, hồi lâu sau anh mới nhìn xuống:”Nói thật đấy, sau này đừng cá cược nữa”.

Ngô Dịch lại xấu hổ cúi đầu, lau mặt:”Anh Dịch, em cũng biết lần này em xin phép nghỉ chắc chắn anh đoán ra được. Nhất định anh rất thất vọng với em nên cũng chẳng buồn khuyên em nữa”.

Lạc Dịch im lìm. Khom lưng vỗ vai Ngô Dịch, lúc quay người rời đi, anh nhếch khoé môi nhưng không hề có ý cười.

Phật tháp phỉ thụy.

Lạc Dịch ngồi trên ghế gỗ lim, hai chân gác lên bàn, vừa hút thuốc vừa nhìn bức Phật tháp trong máy tính. Phật tháp thật giả đều từng qua tay anh, hiện tại có một số nằm trong tay Đan Sơn.

Mà thân bại danh liệt ư? Hình như anh sắp quên mất cảm giác đó rồi.

Kể ra cũng là chuyện rất đơn giản, chẳng qua chỉ là tiền bạc, danh tiếng, xe sang, đàn bà... Tất cả những thứ trước nay có đều mất hết, chỉ thế mà thôi.

Anh nghịch điều thuốc trong tay, cười lạnh nhạt, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên phía sau.

Lạc Dịch nghiêng đầu:”Ai thế?”.

“Ông chủ Lạc?” Giọng nói lạnh lạnh của Chu Dao xuyên qua cánh cửa.

Lạc Dịch bỏ chân xuống,gác điều thuốc lên gạt tàn, đi ra mở cửa nhưng chỉ hé một khe nhỏ. Anh bình thần nhìn cô:”Có chuyện gì?”.

Đôi mắt Chu Dao mở to, sáng trong, điềm nhiên yêu cầu:”Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa”.

Lạc Dịch khề nhảnh mặt. Anh thành bà vú của cô bé này từ khi nào thế? Anh nén nhin nhíu mày, bỏ lại một câu:”Quầy bar có người đấy!” nói xong liền định đóng cửa phòng lại.

Chu Dao chen tấm thân nhỏ bé vào trong:” Không được, họ nấu không ngon như anh”.

“Vậy cô đừng uống.” Lạc Dịch nắm cổ áo cô, xách ra ngoài.

“Không uống buổi tối không ngủ được.” Cô quay người, kề sát vách tường.

“Không ngủ được thì khỏi ngủ luôn đi.” Anh bực bội. “Tiểu thư đến vậy cơ à?”

“Không ngủ vậy chúng ta đi tán gẫu đi.” Cô tiếp lời anh.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô:”Tán gẫu chuyện gì?”.

Chu Dao dựa vào tường, mỉm cười nhìn anh:”Có rất nhiều đề tài để nói mà, ví dụ như kể về chút kinh nghiệm cuộc sống của anh chẳng hạn”.

Lạc Dịch không phản bác, còn giả bộ cười nói:”Được. Nói chuyện nào, kể về cô trước đi!”.

“Tôi à? Mẹ tôi làm kinh doanh, ba tôi là thầy giáo, kinh nghiệm cuộc sống của tôi là học và học, tốt nghiệp trung học sang Mỹ học tiếp, đến giờ về nước học nữa. Nói xong rồi. “Mắt Chu Dao sáng lấp lánh nhìn anh. “Đến lượt anh”.

Cô còn chưa dứt lời, anh đã đi một bước đến trước mặt cô. Hơi thở của Chu Dao ngừng lại.

Không gian chật hẹp, anh vừa tiến lên đã che hết ánh đèn trong phòng, bóng anh bao phủ lấy cô. Nụ cười trên mặt Chu Dao lặng lẽ ta mất, mùi sữa tắm của anh xen lẫn mùi thuốc lá ủa vào mặt, khiến suy nghĩ của cô dần miên man.

Áo ngủ của anh hơi hé mở, để lộ xương quai xanh gợi cảm và làn da săn chắc. Ánh mắt cô chậm rãi nhìn lên, thấy yết hầu anh chuyển động.

Chu Dao vô thức nuốt nước bọt, từ từ ngược mắt nhìn anh. Nét mặt anh rất thản nhiên, bước về phía cô thêm bước nữa. Tim Chu Dao bỗng đập rộn rã, họ gần nhau quá! Thân thể muốn lui về sau nhưng chân lại không tài nào nhúc nhích nổi.

Anh giơ tay lên, vươn ngón trở ra gõ vào giữa hai hàng lông mày của cô.

Chu Dao sững sờ nhìn anh, không hiểu sao cả. Một giây sau, cô cảm thấy ngón trở của anh đặt trên trán mình đang ấn mạnh, khiến cô lui về phía sau, một bước rồi hai bước. Cô từ từ đẩy khỏi cửa hiên ra đến hành lang, ánh mắt vẫn còn ngơ ngác.

Lúc này anh mới thu tay về, lùi về sau một bước, đóng cửa phòng lại.

Chu Dao nhìn cửa phòng đóng kín, khẽ chớp mắt hai cái, khuôn mặt dần đỏ ửng.

12. Chương 12

Chu Dao xoa trán, cảm thấy nơi anh chạm vào nóng nóng, có khi còn in lên cả nốt ruồi mỹ nhân rồi ấy chứ! Cô vừa yên lặng đi lên cầu thang vừa miên man suy đoán.

Biết về các loại đá còn biết đánh nhau, trước kia Lạc Dịch làm nghề gì nhỉ? Lẽ nào là... vệ sĩ chuyên bảo vệ đá quý?

Chu Dao một bụng nghi ngờ, vừa đẩy cửa phòng ra đã nghe tiếng Đường Đoá oang oang: "Mình cảm thấy Chu Dao có nguy cơ thua rồi".

Chu Dao kháng nghị: "Dám nói xấu sau lưng mình à?".

"Bọn mình đang đánh cược ấy." Hạ Vận cười nói: "Xem cậu và ông chủ Lạc ai sẽ thu phục được ai".

"Đương nhiên là mình thu phục anh ấy rồi." Chu Dao hất cằm ngồi xuống giường, ôm lấy chiếc gối. "Đừng quên kinh nghiệm chinh chiến tình trường của mình hơi bị phong phú đấy!".

Đường Đoá cười khanh khách, vạch trần không hề nể nang: "Mấy kinh nghiệm hẹn hò của cậu chỉ để làm màu thôi, hiệu quả thực chiến chẳng khác gì đi xem mắt, chỉ có ăn cơm, xem phim vớ vẩn chứ gì".

Tô Lâm Lâm lẳng lặng chém thêm một nhát dao: "Tỉ lệ thành công thấp ngang đi xem mắt luôn".

Chu Dao lườm hai người họ: "Hai cậu im đi!".

Đường Đoá xòe bàn tay: "Không tin mình với cậu tính tỉ lệ nhé! Cậu hẹn hò bao nhiêu người, trong số đó từng hôn hít, ăn ngủ với mấy người, tỷ lệ là một trên năm đúng không?".

Tô Lâm Lâm nhỏ "đính chính": "Một trên mười mới đúng!".

Chu Dao ném chiếc gối sang: "Tô Lâm Lâm cậu phiền quá!".

Chu Dao ngã vật xuống giường, bĩu môi ngẫm nghĩ. Trước kia, cô chỉ tiếp xúc với mấy sinh viên nam, không ai giống như Lạc Dịch cả. So sánh như vậy, mấy nam sinh kia không phải kiểu 1+1 thì là 1x1, còn Lạc Dịch là 1234567 mũ 1234567 rồi.

Khó đối phó đây!

Nhóm Lâm Cẩm Viêm cần trang bị dã ngoại nhưng nhà nghỉ đã bán hết, Lạc Dịch liệt kê danh sách rồi lên trần mua đồ. Sáng sớm, chiếc xe van dừng ngoài cửa nhà nghỉ, Chu Dao lên đến kéo cửa ghế lái phụ, thấy đặt túi lớn túi nhỏ bèn chuồn tới chỗ ngồi phía sau.

Ánh nắng ban mai ấm áp, Lạc Dịch bước nhanh ra khỏi nhà nghỉ, đến mở cửa ghế lái, nhác thấy có gì lạ liền liếc nhìn ra sau. Chu Dao đang ngồi chễm chệ trên đó, còn ra lệnh cho anh như bà chủ: "Mau lên đây, lái xe đi!".

Lạc Dịch nhìn cô một giây nhưng không nói gì cả. Lúc xe đi lên đường cái, nhìn gương chiếu hậu thấy cô muốn hạ cửa kính xuống, anh mới thản nhiên cất tiếng: "Gió lớn!".

"À! Vậy không kéo xuống nữa." Chu Dao nghe lời đến lạ, áp sát mặt lên cửa kính ngắm khung cảnh bên ngoài.

Một tháng băng đi, quang cảnh trên đường đã thay đổi rất nhiều. Lần trước cô ngồi xe mô tô, núi rừng vẫn xanh ngát, giờ đây cây cối đã úa tàn, cả dãy núi như khoác lên chiếc áo vàng rực rỡ. Gió thổi lá vàng bay xào xạc, như có người đang cầm lấy cái nia khổng lồ sàng lọc. "Đẹp quá..." Cô cảm thán: "Thế là đã sắp đến mùa thu rồi".

Nghe vậy, Lạc Dịch liếc mắt nhìn gương chiếu hậu. Trong chiếc gương bé tít tít, anh chỉ nhìn thấy gò má, đôi mắt với hàng mi đến nhánh vừa dài vừa cong của cô, khe chớp vài cái hết như chú bướm màu đen nho nhỏ.

Một giây sau, cô bỗng nhìn vào gương, ánh mắt vẫn mang cảm xúc kì ảo khi này, bất ngờ cham phải ánh mắt anh. Ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ soi vào mắt cô, làm ánh lên vẻ trong suốt long lanh ấy.

Lạc Dịch nhanh chóng chuyển tầm mắt nhìn về phía trước, một tay lục tìm bao thuốc lá trong hộp xe lộn xộn, rút ra một điếu ngậm vào miệng, lại tìm bật lửa, nhưng do không cầm chắc nên bật lửa rơi xuống sàn xe.

Chu Dao lập tức thò người nhặt lên. Cô ngó lơ bàn tay dần đưa ra của Lạc Dịch, tự quẹt lửa đưa đến trước mặt anh, cái miệng nhỏ nhắn niếm nở hết mực: "Ông chủ Lạc, để tôi giúp anh!".

Cô nhào người tựa vào lưng ghế của anh, cánh tay quàng qua người anh. Anh hơi khựng lại rồi khẽ cúi đầu kề điếu thuốc vào ngọn lửa kia, không ngờ cô lại đưa bật lửa đi chỗ khác, nỡ nực cười xấu xa.

Lạc Dịch hơi nhăn mày, ngậm điếu thuốc nên nói không rõ ràng: "Trêu tôi à?".

Chu Dao lại quẹt lửa lần nữa, ngọn lửa bập bùng, cô nghiêng đầu kề vào tai anh cười khê: "Ông chủ Lạc, tôi đầu thế châm thuốc cho anh không được. Với lại, tối qua chúng ta chưa nói chuyện xong đâu, tôi còn chưa nghe được chuyện của anh, vậy không công bằng. Anh phải trả lời câu hỏi của tôi mới đúng".

Lạc Dịch nắm chặt vô-lăng, mắt nhìn thẳng phía trước, hất cằm ra hiệu: "Nói đi!".

Chu Dao vừa thấy có hy vọng liền tắt ngọn lửa trong tay, phẩn chấn kề gáy anh đặt câu hỏi: "Trước kia, anh..."

Lạc Dịch nheo mắt, đột ngột xoay tai lái, vừa ngoặt sang một bên vừa giảm tốc độ. Người Chu Dao bất ngờ đổ dúi dụi về phía trước, má sượt qua tai và cằm anh. Gương mặt cô áp sát da thịt rắn chắc và nóng hầm hập cùng mái tóc ngắn mềm mại của anh. Mùi hương đầy nam tính trên cổ anh ùa vào khoang mũi cô.

Trong khoảnh khắc đó, tim Chu Dao chột lờ nhịp, suýt nữa nhảy ra ngoài.

Cô gái phía sau chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng gạt cần số, lập tức tăng tốc độ. Chu Dao bị đà hất về phía sau.

Trái tim đã trở về, miễn cưỡng không nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng chiếc bật lửa thì văng khỏi tay, bay về phía trước được anh vững vàng chụp lấy. Một tay anh xoay bật lửa lại, cúi đầu châm điếu thuốc, rồi cổ tay anh xoay chuyển, ném nó vào hộp chứa đồ.

Sau một loạt động tác lưu loát, anh nhả ra một làn khói, hỏi khiêu khích: "Còn nói nữa không?".

Trong kính chiếu hậu, trên mặt Chu Dao khắc rõ hai chữ: Đần thối!

Trái tim bé nhỏ của cô đập loạn trong lồng ngực như quả bóng nảy tung tung, không biết vì cú xoay đầu xe chóng vánh khi nãy hay vì lý do nào khác. Cô đỏ mặt tía tai, vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, vuốt lại mái tóc loà xoà rồi vén qua vành tai, kết quả vừa chạm vào tai đã thấy nóng bừng.

Đến khi trái tim bình ổn lại, cô mới không dần được tức tối mà thậm chí khinh thường anh. Lái lưa thì hay lắm chắc, anh chính là gã bảo vệ đá quý kiêm tài xế đáng ghét nhất mà tôi biết đấy!

“Không nói thì thôi, dù sao cũng chẳng có hứng thú.” Chu Dao mạnh miệng, còn giả bộ vờn vai một cái. “Hừm... Đi đường chán quá, tôi ngủ đây...”

Cô không muốn nói chuyện với anh nữa, nhưng không thể tỏ ra quá nhỏ nhen nên dứt khoát quay mặt đi, nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Mới rít vài hơi thuốc mà buồng xe đã ngập khói. Lạc Dịch hạ cửa xe xuống cho khói tản bớt đi, để gió lạnh ùa vào, Chu Dao đang ngủ trên ghế sau khẽ giật mình, hơi nhíu mày, rụt cổ lại rồi quay đi.

Ngủ thật đấy à? Nhìn thế mà rộng lượng ra phết.

Lạc Dịch liếc nhìn cô, cửa kính hạ xuống được một nửa lại kéo lên. Liếc nhìn điều thuốc còn dần dở trong tay, anh cũng dụi tắt nốt.

Xuống núi, anh ghé cửa hàng Ngô Ký lần trước. Ngô Minh và A Tang đều ở đây, còn có mấy gã to con hôm trước nữa. Lạc Dịch đưa tám mươi nghìn cho đám người kia, cuối cùng họ mới nguôi giận bỏ đi. Gã cầm đầu còn vô cùng khách sáo và khen ngợi Lạc Dịch, nhưng sắc mặt dành cho Ngô Minh lại khó coi cùng cực.

Ngô Minh vô cùng biết ơn: “Ông chủ Lạc, lần này nhờ có cậu cứu em trai tôi. Cửa hàng tôi buôn bán không tốt, vốn liếng chẳng có là bao, qua một thời gian nữa có tiền sẽ trả dần cho cậu.”

A Tang phụng phịu không muốn trả tiền giúp em chồng, khế vėjo lưng Ngô Minh. Nhưng anh ta không để tâm, nói tiếp: “Để thằng nhóc Ngô Dịch kia lo mà làm việc, đừng có suy nghĩ viển vông nữa”.

Chu Dao nhìn A Tang chăm chăm.

Lạc Dịch nói: “Cậu không cần quan tâm đến số tiền kia nữa. Đó là chuyện giữa tôi và Ngô Dịch”.

Ngô Minh cười gượng, không nói gì thêm. A Tang vui lên trông thấy, bắt chuyện: “Lần này, ông chủ Lạc xuống núi làm gì?”

“Mua đồ.” Lạc Dịch nói nhiều hơn hẳn ngày thường. “Một, hai ngày nữa phải dẫn khách trong nhà nghỉ đi loanh quanh”.

“Ồ, ông chủ Lạc rất ít khi dẫn khách đấy!”

“Rảnh rồi nên đi dạo thôi.”

“Đúng rồi, chủ cửa hàng bán đồ dã ngoại là bạn tôi, lát nữa tôi gọi điện, bảo anh ta giảm giá nhiều chút cho anh.”

Lạc Dịch cười nhạt: “Cảm ơn”.

A Tang cười ngọt ngào: “Đều là người quen cả. Khách sáo làm gì”.

Chu Dao thấy anh và A Tang nói qua nói lại vốn không vui lắm, thấy anh cười với A Tang thì như uống phải thuốc viêm họng Đê Ma Ma. Với người khác thì khách sáo nói cười, với cô thì làm vẻ mặt cô như cô thiếu anh bấy, tám tháng tiền phòng vậy.

Cô lườm anh rồi lẳng lặng nhìn trời, không ngờ vẻ mặt “cô vợ trẻ oán chồng” này bị Lạc Dịch phát hiện. Anh hơi buồn cười, khẽ cắn môi dưới. Vừa định lên tiếng thì Ngô Minh đã gọi anh vào phòng trong.

Trước khi bước vào, anh không quên quay lại dặn dò Chu Dao: “Đứng đây, đừng chạy lung tung”.

“Biết rồi, dài dòng quá!” Chu Dao sầm mặt nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng yên đấy.

Lạc Dịch nhướn mày, ồ, cô bé này là cá bong bóng sao, anh mới nói một câu không vừa tai đã nổi giận rồi.

Vào phòng trong, Ngô Minh nói: "Ông chủ Lạc, đám đá lần trước cậu cần, nửa đường đã bị mất, làm nghề này không quang minh chính đại lắm nên cũng không tiện trình báo điều tra. Tôi thấy ngại quá!"

Lạc Dịch cười cười: "Không sao. Đi con đường mạo hiểm thì phải chuẩn bị tâm lý rủi ro mà".

"VẬY... cậu còn mua nữa không? Bên bạn tôi có hàng tốt."

"Thôi, tôi vốn không rành lĩnh vực này lắm, thấy mấy năm trước mọi người đều giàu lên nhờ làm cái này nên muốn thử một phen, quả nhiên là dân không chuyên chỉ tổ góp phần chen lấn. Đánh trận to bao lâu rồi cũng không kiếm được gì, thôi bỏ đi, cứ yên ổn làm ăn, quản lý nhà nghỉ thì hơn." Lạc Dịch vỗ vai Ngô Minh.

Trước kia, anh giả bộ như muốn kinh doanh đá ngọc, nhờ Ngô Minh làm trung gian là để điều tra lai lịch của anh ta, nhưng cái muốn tra thì không tra được, ngược lại tung lưới thành công ở chỗ Ngô Dịch.

Sắc mặt Ngô Minh thoáng thay đổi, cũng không nín kéo nhiều, cười gật đầu.

Trên đường lái xe đến cửa hàng bán đồ dã ngoại, Lạc Dịch hỏi: "Vừa rồi, cô cứ nhìn A Tang chăm chăm làm gì?".

Chu Dao đang sờ cằm suy tư, liền ngẩng đầu lên ngơ ngác: "Hả?".

"Cô cứ nhìn A Tang mãi."

Chu Dao hơi sững sốt rồi cười mờ ám: "Sao anh biết tôi nhìn A Tang chăm chăm?".

Lạc Dịch: "Nói việc chính đi!".

Chu Dao thôi cười: "Anh cũng thấy sợi dây chuyền trên cổ cô ta, đúng không?".

"Ừ."

"Để dưới áo không nhìn rõ lắm. Hình như là phỉ thúy, rất có giá... Nhưng trong cửa hàng của họ lại không bán phỉ thúy."

"Là ông chủ Ngô tặng. Anh ta rất chịu chi cho phụ nữ. "Lạc Dịch cho cô đáp án. Đến cửa hàng, anh dừng xe lại.

Chu Dao nắm lấy cơ hội, hỏi: "Còn anh? Trước kia có quen bạn gái...".

"Sao cô xác định bây giờ tôi không có bạn gái?" Lạc Dịch đẩy cửa, xuống xe.

Chu Dao leo xuống từ bên ghế lái phụ, sững lại một giây rồi cười rạng rỡ: "Tôi nghe A Mẫn nói ông chủ Lạc vẫn còn độc thân".

"..." Lạc Dịch lặng thinh đi vào trong cửa hàng.

Chu Dao theo sau, cười vừa gian xảo vừa đắc ý: "Tôi đùa đấy, chỉ bịa ra để dụ anh nói thôi. Sao A Mẫn lại nói với tôi những chuyện này cơ chứ!".

Dù anh không buồn tiếp lời, vậy mà tâm trạng cô vẫn vui vẻ ra mặt, hớn hờ ngẩng cao đầu đi vào cửa hàng. Hi hi, suốt quãng đường bị anh chiếm thế thượng phong, cuối cùng cũng gỡ được một ván rồi!

Khoé môi Lạc Dịch khẽ cong lên, đột nhiên anh đá nhẹ vào bắp chân Chu Dao. Cô lão đảo, mặt mày tái mét, lúc sắp sửa ngã xuống bậc thềm thì...Lạc Dịch nhanh chóng nắm lấy tay cô, kéo lại. Mặt Chu Dao va vào lồng ngực anh, trái tim như được lên tàu lượn siêu tốc một lần nữa. Cô mơ màng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô, tươi cười đắc ý: "Nói cho cô biết, con người tôi có thù tất báo. Lần sau còn trêu chọc tôi thì tốt nhất nên để ý cho kỹ vào".

13. Chương 13

Vừa bước vào cửa hàng bán đồ dã ngoại, ông chủ đã cười niềm nở ra đón khách: "A Tang vừa mới gọi cho tôi, ông chủ Lạc đã đích thân đến mua hàng, tôi sẽ chiết khấu cao cho anh".

"Cảm ơn." Lạc Dịch nói.

Chu Dao không thích dính lấy Lạc Dịch, tự đi loay hoay nhìn ngắm, lật vài chiếc áo gió, cảm thấy chất lượng cũng bình thường nhưng giá tiền thì... ôi trời, những một nghìn ba trăm tệ cơ đấy! Huống chi, hiệu Adidas này là cái thứ quá quý gì chứ!

Đạo một vòng, thấy Lạc Dịch đã chọn đồ xong xuôi, ông chủ vừa bỏ đồ vào túi ni-lông vừa gõ máy tính lạch cạch tính tiền: "Hai mươi bình dưỡng khí, năm mươi lăm nhân với...".

"Đội đấy!" Chu Dao đi đến cạnh quầy, nghiêng người lấy một bình dưỡng khí cầm tay trong túi ra hỏi lại: "Anh nói cái này bao nhiêu tiền?".

"Năm mươi lăm, bán bằng giá gốc rồi đấy!"

"Bao nhiêu?" Chu Dao nhăn mày. "Giá bán lẻ cũng không đắt đến thế!".

Về mặt ông chủ lúng túng, cười giả lả: "Cô gái, cô không hiểu...".

"Tôi biết loại này, tôi từng mua rồi, là loại bình dân thôi." Chu Dao ngó nhãn hiệu rồi ngược mắt nhìn anh ta. "Những năm mươi lăm cơ á? Không lấy nữa, anh cất đi, chúng tôi không cần". Cô vừa nói vừa định lấy hết đồ trong túi ni-lông ra.

Ông chủ bối rối, quay sang cầu cứu Lạc Dịch: "Ông chủ Lạc à, đây là giá gốc thật đấy! Anh xem...".

Lạc Dịch không rảnh lắm, trước kia đều là Ngô Dịch đi mua hàng, giá trên hoá đơn cũng như thế này. Chu Dao quay đầu lại nhìn Lạc Dịch đăm đăm, ánh mắt tỏ vẻ nếu anh cãi lại thì tôi sẽ không vui một năm đấy!

Lạc Dịch vuốt mũi, hắng giọng hai cái rồi nói: "Cứ thương lượng với cô ấy đi".

Chu Dao lập tức quay đầu nhìn ông chủ, mỉm cười ngoại giao: "Mua cũng được, nhưng anh bớt thêm đi".

Ông chủ đành bó tay: "Thôi được rồi, đều là bạn bè, năm mươi hai nhé!".

"Bớt được ba đồng thì được tích sự gì?"

"Vậy năm mươi."

"Bốn mươi." Chu Dao khí thế mạnh mẽ.

"Ặc, thật sự không được đâu, bốn mươi lăm, thật không thể bớt được nữa."

"Chúng tôi mua nhiều như vậy, còn có lều và gậy leo núi, bán theo giá sỉ đi. Nếu không, lần sau không đến mua ở cửa hàng của anh nữa đâu."

"Thôi được rồi, bốn mươi thì bốn mươi. Cô gái, cô trả giá ác liệt quá đi mất!"

"Còn chiếc lều kia, anh vừa nói bao nhiêu ấy nhỉ, thôi bỏ đi, tính lại lần nữa..." Cô nhoài người trên quầy, tiện tay lấy giấy bút và máy tính.

Lạc Dịch không có việc gì làm, lùi sang một bên, dựa tường lấy điều thuốc rồi ra ngoài hút. Qua màn khói lượn lờ, anh nhìn cô bận bịu như cô quán gia nhỏ, cảm xúc trong mắt anh dần dần sâu thẳm.

Đang nhìn thì cô quay mặt sang, về mặt mờ mờ, tiếp theo là nheo mắt, miệng khe hé ra, càng há càng lớn, đột nhiên hắt hơi một cái: "Hắt xì..."

Khoé môi Lạc Dịch không dần được mà vẽ lên một đường cong thật lớn.

Hắt xì xong, coi bịt chặt mũi, lăm bằm: "Ai đang nhắc mình thế nhỉ?".

Lạc Dịch: "..."

Cô quay đầu lại nói tiếp với ông chủ: "Hai nghìn một trăm chín mươi tám, làm tròn hai nghìn".

Ông chủ chỉ biết kêu trời.

Lạc Dịch khe khẽ cười một tiếng rồi nhìn ra ngoài. Nhưng nụ cười trên môi anh tắt ngúm, không hề bắt gặp khi nhìn thấy người quen.

Mua xong tất cả trang bị, ông chủ tiễn hai người ra cửa với bộ mặt ỉu xiu. Chu Dao còn nhắn gửi một câu: "Cảm ơn ông chủ, lần sau tôi sẽ giới thiệu bạn bè ghé chỗ anh".

Đến khi ra ngoài, Chu Dao vẫn không quên trêu chọc Lạc Dịch: "Ồi trời ạ, không chừng lúc trước, cửa hàng này đã chém anh không ít. Ông chủ Lạc, có muốn trả thù không? Bình thường lòng dạ anh nhỏ nhen lắm mà, sao không nhân cơ hội này phát huy một chút?".

Lạc Dịch liếc nhìn cô. "Tôi có bị thua thiệt gì đâu, đều cộng thêm hai mươi rồi bán cho du khách cả".

Chu Dao dừng bước, nhìn xoáy vào bóng lưng anh, nghiêng răng khinh bỉ: "Đồ gian thương".

Chu Dao giúp Lạc Dịch chuyển đồ lên xe, vừa liếc mắt đã nhìn thấy gã theo dõi họ lần trước. Cô đặt mấy bình dưỡng khí vào xe, vẻ mặt bình tĩnh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Ông chủ Lạc, gã kia lại đến nữa kìa...".

"Không sao." Anh thản nhiên, đặt bó gậy leo núi vào xe.

"À!" Chu Dao không hỏi nhiều, anh biết là được rồi.

Cất đồ đạc xong, mặt trời cũng đã lên cao, chiếu tia nắng vàng óng lên màn sương mù bao phủ khắp trần nhà chốn núi rừng.

Lạc Dịch đóng cửa xe sau lại, quay sang hỏi Chu Dao: "Đói bụng chưa?".

Chu Dao: "Làm gì?".

Lạc Dịch: "Đi ăn không?".

Mắt Chu Dao loé sáng: "Anh mời tôi à?".

Anh nhếch miệng cười: "Không thì sao?".

"Đi chứ!" Chu Dao cười rạng rỡ. "Ông chủ Lạc mời, không ăn thì phí lắm!".

"Xem ra cô háu ăn nhỉ!"

"Dĩ nhiên."

"Vậy thôi, về khách sạn thì hơn." Lạc Dịch đổi ý.

Chu Dao xụ mặt, lườm anh.

Anh buồn cười với vẻ mặt của cô: "Trêu cô thôi, đi nào!". Anh đi vài bước mới phát giác Chu Dao không đuổi theo, đứng đấy như mọt rết trợn mắt nhìn mình.

"Chắc, giận rồi à?" Anh nhướn mày quay lại, hai ngón tay kẹp lấy phần áo nơi khuỷu tay cô, kéo cô đi. "...Đi thôi".

"Là ai nói bị trêu chọc sẽ trả thù chứ?" Chu Dao vừa cự nự vừa bị anh lôi đi.

Lạc Dịch dẫn Chu Dao đến một quán ăn. Chu Dao bước vào trước, Lạc Dịch đi lên cầu thang, khi quay đầu lại nhìn vẫn thấy gã kia bám theo. Anh lấy điện thoại ra bấm số, cách đó không xa, gã nhanh chóng rút máy, nhìn giây lát rồi ẩn nấp.

Lạc Dịch nheo mắt nhìn gã, hỏi: "Sếp Lục sang đây dùng bữa luôn nhé?".

Không nghe thấy câu trả lời, Lạc Dịch thấy gã cúp điện thoại, bước vào quán ăn bên cạnh.

Lạc Dịch cất máy, quay người lại đã không thấy bóng dáng Chu Dao đâu. Anh đi vào quán cơm nhìn quanh, Chu Dao đã chọn được bàn, còn vẫy tay với anh. Anh đi đến ngồi xuống, rút thực đơn đưa đến trước mặt cô.

"Xem thử muốn ăn gì."

Chu Dao nghiêng đầu mở thực đơn ra, hàng mày nhíu lại ngẫm nghĩ: "Món nào đắt nhất thì ăn món đó".

Lạc Dịch bỏ tay vào túi: "Được".

Chu Dao bĩu môi: "Ăn cho anh chết luôn".

Lạc Dịch: "Vậy cô phải gắng lên".

Chu Dao á khẩu. Dù sao cô cũng không cãi lại anh, dứt khoát vùi đầu vào xem thực đơn còn hơn. Lật qua lật lại vài tờ, cô đã quên bém mất chuyện vật vãnh khi này, chỉ vào danh sách hỏi anh: "Món dê nướng này ngon không?".

Lạc Dịch nhìn lướt qua, nói: "Không phải món đắt nhất đâu".

Chu Dao ghen hòng. Còn chưa chịu đổi đề tài cơ đấy, quả nhiên là đồ hẹp hòi. Cô lặng lẽ lật tiếp, ánh mắt bị món bò Tây Tạng nướng hấp dẫn. Ảnh trên thực đơn trông rất ngon mắt, ực ực, đúng là không rẻ chút nào.

Đang suy nghĩ thì giọng Lạc Dịch truyền đến: "Món cô đang xem là đặc sản của quán họ, nên thử một lần".

"Vậy tối sẽ ăn món này." Chu Dao ngẩng đầu lên, nhìn anh vừa như xác định vừa như xin ít chỉ thị. Lạc Dịch gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Chu Dao mỉm cười, cúi đầu lật xem tiếp.

Lạc Dịch kiên nhẫn chờ. Trong lúc vô tình, anh nhớ mình từng đưa Yến Ni đến đây. Khi ấy, cô ta cũng thích món này, bởi vì giá tiền hơi đắt nên cuối cùng chọn món khác. Sau đó, lúc Lạc Dịch gọi món thì mới đổi lại. Vừa rồi, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đổi lại món ăn, nhưng hiển nhiên Chu Dao không phiền anh hao tâm, cũng không hề khách sáo chút nào.

Gọi món xong, Chu Dao nói: "Tôi đi vệ sinh chút đã".

Lạc Dịch châm thuốc hút.

Đang vào giờ ăn trưa, khách ra vào không ít. Lạc Dịch và Chu Dao ngồi bàn bốn người, nhân viên phục vụ chạy đến thử thương lượng: "Xin lỗi anh, bây giờ khách đông quá, bên kia là bàn hai người, anh có thể đổi sang bàn đấy giúp em không ạ?".

"Được." Lạc Dịch rất phối hợp đứng dậy.

"Cảm ơn anh." Cô nhân viên vội nói. "Mời anh theo em sang bên này".

Đổi sang bàn hai người yên tĩnh, vị trí gần cửa sổ nơi ánh nắng rực rỡ. Anh ngậm điếu thuốc, rót hai tách trà, một tách đặt ở vị trí của Chu Dao. Hút hết nửa điếu thuốc, anh đưa mắt nhìn về phía cánh cửa thông đến nhà vệ sinh, chỉ chốc lát sau, rèm được vén lên, Chu Dao thoải mái đi ra, bước đến bàn kia thì hơi sững sốt.

Cô kinh ngạc quay lại nhìn lối họ tiến vào như đàn xác định mình không tìm nhầm bàn, nhưng rõ ràng cô đầu quen người ngồi đây. Cô hoang mang nhìn quanh, rồi đứng tại chỗ xoay một vòng.

Lạc Dịch nhìn cô, dần dần hàm răng khê cắn môi dưới, khoé môi hơi cong lên.

Ánh mắt cô đảo dáo tìm kiếm khắp nơi, mái tóc dài xoè tung như chiếc váy. Cuối cùng, cô đã nhìn thấy anh ngồi trong góc, đôi mắt to tròn phớt lờ ánh sáng. Trên khuôn mặt ngơ ngác lập tức hiện lên nụ cười rạng rỡ, cô chạy về phía anh như đứa bé lạc đường đã tìm thấy người thân giữa biển người mênh mông.

Nụ cười trên khoé môi Lạc Dịch chậm rãi tan đi, khoảnh khắc ấy, dường như bàn ghế, thực khách, nhân viên, vách tường... hết thảy mọi thứ xung quanh đều trở lên mờ ảo, chỉ còn lại hình ảnh cô đang tươi cười chạy về phía anh. Tim anh thoáng rung động nhẹ nhẹ.

Cô chạy đến ngồi xuống đối diện anh, thở hổn hển, đôi mắt sáng lấp lánh, bản thân cũng cảm thấy rất buồn cười: "Tôi còn tưởng anh bỏ trốn rồi chứ, nghĩ thầm chắc anh không trêu tôi ác vậy đâu".

Lạc Dịch cup mắt, gạt tàn thuốc: "Tưởng tôi đang chọc cô à?".

"Phải đấy! Lúc này không thấy anh, còn tưởng anh dụ tôi đến đây ăn cơm rồi cho tôi leo cây, để tôi ở lại làm trò cười cho thiên hạ chứ!"

Lạc Dịch lặng thinh. Cô đứng là chấp nhận quá đà về câu nói ở cửa hàng bán đồ dã ngoại kia.

“Hừ, tôi có thiếu muối vậy đâu?” Anh cười bất lực, cầm điều thuốc đưa lên môi, phát hiện đã cháy hết từ lúc nào. Anh vút đầu lọc đi, cầm tách trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nói với cô: “Tôi đi mua gói thuốc”.

“Đi đi, tôi ở đây đợi anh.” Chu Dao ngẩng đầu giục anh.

Lạc Dịch đi đến quầy thuốc lá ở góc đường, mua xong không trở về quán ăn ngay mà đi đến con ngõ bên cạnh cửa hàng tạp hoá, tựa lưng vào tường châm thuốc.

Tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến. Lục Tự đứng đối diện anh, hay tay bỏ vào túi, cũng đứng dựa tường nhìn anh.

Lạc Dịch nheo đôi mắt, nhả ra một làn khói, đưa hộp thuốc lá cho anh ta. Lục Tự rút một điều thuốc, tự lấy bật lửa ra châm.

Lạc Dịch lấy lại hộp thuốc, hỏi: “Anh ở đâu?”.

Lục Tự trả lời: “Nhà khách”.

Lạc Dịch gật đầu, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

Lục Tự nói: “Tôi tra được một chuyện thú vị. Tầng đá kia của Ngô Ký, anh đoán xem làm sao người mua phát hiện ra nó là đồ giả?”.

“Ồ!” Lạc Dịch đáp lại có lệ, không tỏ vẻ gì.

“Tôi tìm người mua kia hỏi, hắn nói có một cuộc điện thoại lạ nhắc nhở hắn. Hắn đoán người mật báo là đối thủ cạnh tranh của Ngô Ký.” Lục Tự nói tiếp: “Nếu không phải cuộc điện thoại kia ngăn lại, người mua đã sớm sang tay tầng đá qua không biết bao nhiêu người, bán đi nơi khác rồi”.

Lạc Dịch nói: “Thú vị thật”.

Lục Tự quan sát chút biến hoá nhỏ bé trên khuôn mặt Lạc Dịch, thế nhưng không nhìn ra bất cứ sơ hở nào. Trước giờ anh nói chuyện và hành sự đều kín kẽ, so chiêu với anh chẳng khác nào dấm vào bịch bông. Lục Tự đã theo dõi anh hơn hai năm. Ban đầu, vụ án Phật tháp phỉ thuy chấn động trong giới, cả nhóm chuyên gia giám định cao cấp nhất trong nước lại đánh giá nhầm một văn vật đời Thanh trị giá bảy trăm triệu, cuối cùng gián tiếp dẫn đến một phòng bán đấu giá phá sản. Không biết kết cục Phật tháp ra sao, thậm chí không biết nó có thật sự từng xuất hiện hay không. Vụ tai tiếng nhận định sai lầm này khiến cho chuyên gia giám định kia không còn chỗ đứng trong giới nữa.

Nhóm chuyên gia giám định bị cảnh sát điều tra mấy tháng nhưng không thu hoạch được gì. Nhưng dù thế nào đi nữa, Lục Tự đều không tài nào tin được cả môi trường cùng giám định nhầm được, càng không thể hiểu nổi tại sao một tháng sau, Phật tháp lại xuất hiện tại Myanmar. Khiến người ta nghi ngờ nhất là lãnh đạo của nhóm chuyên gia giám định kia cũng chính là người đang điếm tỉnh hút thuốc lá trước mặt Lục Tự giờ phút này đây.

Lục Tự nghi ngờ anh cấu kết với Đan Sơn, bắt tay làm chuyện treo đầu dê bán thịt chó và rửa tiền phi pháp. Thế nhưng theo dõi nhiều năm, Lục Tự không tìm ra một mẩu chứng cứ nào.

Hai người một mèo một chuột, ban đầu là anh tìm tôi trốn, anh đuổi tôi núp, thỉnh thoảng đụng mặt lại không ngừng xung đột. Nhưng sau đó cũng dần quen với sự tồn tại của đối phương, thỉnh thoảng có thể hoà bình hút thuốc tâm sự nữa.

Lục Tự thôi nghĩ ngợi, nhìn sang hai đầu con ngõ, không người qua lại.

“Nghe nói gần đây, Đan Sơn muốn bắt anh? Sao thế, lục đục nội bộ à? Hay là phản hấn sang phe tôi đi!”

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã ra ngoài mười phút rồi, anh thoáng nhăn mày rồi ngược mắt nhìn Lục Tự, nói: “Tôi không cùng phe với hắn”.

Lục Tự cười khẩy đầy châm biếm.

Lạc Dịch lại nhướn mày, lười đáp trả anh ta, chỉ thản nhiên nói: "Mặc kệ anh có tin hay không, tôi cũng đang tìm hân giống anh đây".

Cái tên không rõ tướng mạo, không rõ tuổi tác, có lẽ ngay cả sống chết cũng không rõ, như thể trên đời chưa ai từng gặp hân vậy.

"Nhưng người của hân đã bắt đầu tìm tôi, chứng tỏ hướng đi của tôi đã đúng." Lạc Dịch nói.

Lục Tự nhìn anh không tiếp lời.

Lạc Dịch lại xem đồng hồ, đứng thẳng người không dựa vào tường nữa, nói: "Tạm biệt".

Trở lại quán, thức ăn đã dọn lên đủ nhưng không thấy bóng dáng Chu Dao đâu hết. Lạc Dịch không có số điện thoại của cô. Sau khi ngồi vào bàn đợi một phút, không hiểu tại sao anh lại đoán có thể nào cô nàng giả trò trên chộc, cố tình chạy trốn, dùng chuyện này trên lại anh không.

Trẻ con sao? Đã chơi trò này cả ngày trời rồi đấy.

Ý nghĩ này khiến Lạc Dịch nhàm chán ghê gớm. Anh cúi đầu khẽ lắc, bất đắc dĩ cười giễu mình.

Điện thoại di động vang lên, là dãy số lạ. Lạc Dịch tưởng Chu Dao gọi đến, bắt máy lên nói: "Đừng đùa nữa, mau trở về đi".

"Ông chủ Lạc..." Giọng nói của một người đàn ông vang lên phía bên kia đầu dây. "Cô gái này đã được tôi mời đến đây ngồi chơi rồi, ông chủ Lạc có muốn đến tụ họp không?".

Lạc Dịch cau chặt mày giây lát, nhanh chóng đoán được chủ nhân của giọng nói đó: "Là anh à?".

14. Chương 14

Vào khoảnh khắc nghe thấy giọng nói ấy, Lạc Dịch nhanh chóng lục tìm khuôn mặt tương ứng trong trí nhớ.

Là gã đàn ông ở căn phòng bảy người 305 vào một tháng trước. Đêm Hạ Vận xảy ra chuyện, mọi người hoặc kinh hoàng tái mặt hoặc nổi giận đùng đùng, chỉ có hân đứng đưng như đang đứng ngoài bàng quan. Đêm Chu Dao và cô ả tóc xoăn xảy ra xung đột, người trong phòng mang về mặt hoặc phức tạp trăm bề hoặc lo lắng nan giải, duy chỉ có hân ngồi xem trò vui.

Mãi sau hân mới lên tiếng, nói một câu điều đình: "Chuyện này đến đây xem như chấm dứt, được chưa?".

"Là anh à?"

Đầu kia điện thoại không trả lời, dường như đang đợi Lạc Dịch xác định.

Lạc Dịch cố gắng nhớ lại, lúc đăng kí thủ tục, tấm chứng minh thư hân đưa ghi địa chỉ là thành phố C. Lạc Dịch khẳng định: "Anh tên là Khương Bằng".

"Trí nhớ của ông chủ Lạc tốt thật đấy!" Đối phương cười tán thưởng, giọng trầm đục.

"Có chuyện gì không?" Lạc Dịch hồ hững hỏi, lại rút thêm một điếu thuốc.

Khương Bằng nói: "Mời ông chủ Lạc đến đây uống trà thôi".

Lạc Dịch: "Tôi không uống trà".

"Ông chủ Lạc không đến à?"

"Không đến."

Điều này ngoài dự tính của đối phương, người bên kia hơi khựng lại.

Trước khi gã lên tiếng đã nghe thấy tiếng Lạc Dịch thờ ơ truyền đến: “Tôi kinh doanh nhà nghỉ, không phải là bảo mẫu nhà trẻ. Cô gái kia có xảy ra chuyện gì thì bạn bè của cô ấy tự nghĩ cách cứu. Mà có thật sự xảy ra chuyện đi nữa thì cunhx chẳng ảnh hưởng gì đến việc làm ăn của nhà nghỉ tôi cả”.

Khương Bằng im lặng vài giây mới bật cười ha hả: “Ông chủ Lạc, con người anh thú vị thật đấy! Thôi được, thôi được, nghe anh, uống trà xong sẽ để cô ta đi”. Rồi hần chột đổi giọng: “Có điều... vùng đất này một năm có mấy du khách đi lạc, không biết là bin người ta lừa hay bị sói tha mất nữa”.

Lạc Dịch cầm điều thuốc chưa châm, đôi môi mỏng mím lại.

“Ông chủ Lạc, hiện giờ trước cửa có một chiếc xe đang đỗ, anh em của tôi không kiên nhẫn lắm đâu. Nếu một phút nữa anh không ra, họ sẽ đi mất đấy!”

Lạc Dịch châm thuốc, diêm tĩnh rít vài hơi, tuy bề ngoài thần nhiên nhưng đầu óc anh lại nhanh chóng xoay chuyển, tìm kiếm nhân vật có khả năng liên quan tới cái tên Khương Bằng này. Cuối cùng đã có kết quả. Lạc Dịch chỉ biết một người ở cùng quận, cùng thành phố với địa chỉ trong giấy chứng minh nhân dân kia, vừa hay anh ta cũng họ Khương, tên Khương Hồng, có quan hệ khá thân thiết với anh.

Khương Hồng từng là ông chủ phòng bán đấu giá, chịu ảnh hưởng bởi một món đồ giả nên kinh doanh ế ẩm, tài chính kiệt quệ, sau khi phá sản liền nhảy lầu tự sát. Lạc Dịch và Khương Hồng là bạn thân, anh biết anh ta có một người anh trai, nhưng cũng chỉ là biết vậy thôi.

Anh suy đoán rất có khả năng đối phương lag anh trai của Khương Hồng. Nếu chỉ tìm anh trả thù cho hã giận thì Chu Dao hẳn không gặp nguy hiểm gì nhiều. Có điều, anh đột nhiên nhớ đến khuôn mặt Chu Dao. Không biết lúc này cô có sợ hãi đến mức hoen đỏ vàng mắt không nữa.

Hơn nửa phút sau, chiếc xe kia sắp đề máy, Lạc Dịch bèn đứng dậy, ném mấy tờ tiền trong túi lên bàn, ra khỏi quán ăn. Trước khi lên xe, anh vội vã liếc nhìn một vòng xung quanh, thế nhưng không thấy Lục Tự đâu. Vậy mà anh lại kì vọng hần ta sẽ theo dõi mình cơ đấy. Lạc Dịch lạnh nhạt nhếch môi.

Điện thoại nhanh chóng bị thu mất, tầm mắt anh cũng dần mơ hồ.

Đây là một gian nhà kiểu Trung Quốc có sô pha và bàn trà làm bằng gỗ vàng, trên kệ âm tường đặt đủ loại chậu cảnh lớn nhỏ như thương tùng, cây khô... Bên cạnh kệ là chiếc đồng hồ gỗ đứng, quả lắc dao động qua lại. Trên tường treo tranh thủy mặc, một bên là cửa kéo kiểu Nhật, trên cửa dán bức vẽ Tuế Hàn Tam Hữu*.

Chiếc bàn trước mặt bày biện tách trà và lò xông hương vãn vít khói, cùng đó là mùi đàn hương thoang thoảng.

Chu Dao hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra. Một người đàn ông thành lĩnh bóp chặt cổ cô từ phía sau, tay cầm dao nhọn uy hiếp cô đứng dậy, đi ra cửa lên xe rồi áp giải cô đến đây suốt cả quãng đường một tiếng đồng hồ.

Một giờ ngồi xe, cô đã đến chỗ nào thế này.

Dọc đường đi, cô cố gắng ghi nhớ lộ trình, nghe thấy tiếng gió rất lớn. Chạy đến giữa chừng thì xe rời khỏi đường cái, chuyển sang đường đất. Có tiếng bò rống và ngựa hí. Đáng tiếc cô không quen thuộc khi này, không thể nào phán đoán được.

Vốn cô hơi sợ nhưng bây giờ ngồi đây nhìn người trước mặt, cô lại giữ được bình tĩnh.

Trước đó, Chu Dao không quan sát kĩ mấy người đàn ông phòng 305. Trong số ba người từng gặp qua hai lần xung đột, ấn tượng của cô với người này là mờ nhạt nhất. Bây giờ đối mặt, cô cảm thấy hần khác hẳn với dáng vẻ trầm tĩnh khi ở nhà nghỉ.

Vóc dáng Khương Bằng vô cùng cường tráng, đoạn chính, nhìn thêm vài lần còn toát lên vẻ nam tính. Hần ngồi vắt chéo chân, hai tay dang rộng khoác trên sô pha, vẻ ngang ngược và tàn bạo hần rõ trên vầng trán. Ngay cả hai gã lực lưỡng vẻ mặt lạnh tanh đứng phía sau cũng bị hần lấn át.

Chu Dao căng thẳng suốt cả chặng đường, giờ đây cổ họng khát khô, cô bèn nâng chung trà lên uống một hớp.

Khương Bằng thấy thế, hàng mày rậm nhíu lại: “Không sợ tôi bỏ thuốc độc vào trà à?”.

Chu Dao mỉm cười, rất lịch sự: “Anh Khương và em không thù không oán, hại đứa sinh viên con con như em làm gì?”.

Cô đang ngăm ngăm làm thân với gã, thuận tiện tỏ ra yếu thế.

Khương Bằng cười xoa, ánh mắt mang thâm ý: “Tôi đã sớm nhìn ra, con nhóc như cô cũng lớn mật đấy!” Hắn nâng chung trà lên uống một hớp. “Lần trước bẻ ngón tay người ta để hù dọa cả phòng. Tôi chưa từng thấy ai cố tỏ vẻ như cô đâu”.

Chu Dao bị hắn vạch trần, lưng toát mồ hôi lạnh, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, cười tiếp lời: “Anh Khương quả nhiên có ánh mắt tinh tường mà, vừa liếc nhìn đã biết sức lực của em đến đâu rồi. Cảm ơn anh lúc ấy đã không vạch trần, thả cho đứa nhãi ranh như em một con đường sống, để em tiếp tục giả bộ oai phong”.

Quả là dẻo mồm dẻo miệng, tùy cơ ứng biến, khiến người ta không thể nào nổi giận được. Cứ hễ mở miệng là xưng em gọi anh ngọt lịm, sắc mặt Khương Bằng thay đổi không ngừng, cuối cùng dịu đi đôi chút.

Thấy thế, Chu Dao tính toán một chốc rồi thử nhỏ giọng thăm dò: “Anh Khương, anh và ông chủ Lạc có ân oán gì à?”.

Ánh mắt Khương Bằng ngược khỏi chung trà, liếc cô sắc bén.

Chu Dao giật mình nhưng vẫn giữ nụ cười, ra vẻ tiếc nuối giải thích: “Nhưng mà em chỉ là khách ở trọ thôi, không có qua lại với ông chủ Lạc nhiều. Lần này sợ là anh đã phí công bắt người rồi. Ông chủ Lạc sẽ không đến đâu.

Ánh mắt đối diện ẩn chứa nụ cười, Khương Bằng đặt chung trà xuống, ngạo mạn nói: “Hắn đã đến rồi. Tôi không nhìn lầm đâu”.

Nháy mắt, Chu Dao chìm vào nỗi khiếp sợ vì câu nói trước của hắn, không còn hơi sức đâu để tâm đến ý tứ của sau nữa.

“Anh ấy đến rồi hả?” Chu Dao khó giấu vẻ kinh ngạc, ngón tay run run chỉ xuống đất. “Đến đây á?”.

Khương Bằng cười u ám: “Cách cô một cánh cửa thôi”.

Chu Dao trợn mắt kinh ngạc, lập tức quay đầu nhìn về phía cánh cửa gỗ dán trang tùng trúc mai kia. Nhưng bên này sáng quá, cô không thấy rõ phía đối diện, dù chỉ là một cái bóng mờ ảo.

Vừa nghĩ đến chuyện Lạc Dịch nghệ thấy hết mấy lời ân cần, nịnh nọt để tự bảo vệ mình khi này, mặt Chu Dao đỏ gay. Nhưng giờ đây, anh đang cách cô một cánh cửa, không bỏ mặc cô một thân một mình, nỗi sợ hãi và ảm ức lại dần dần trào trong muện màng. Lòng dạ ngổ ngang trăm mối, cổ họng đau đớn, cô im lặng rất lâu mới khẽ hỏi: “Anh... không nói chuyện với ông chủ Lạc sao?”.

“Tôi và hắn không có gì để nói.” Khương Bằng cười nhạt, đôi mắt ánh lên sự tàn độc.

Lòng bàn tay Chu Dao lạnh toát, tuy không hiểu ân oán giữa họ nhưng cũng không khó để nhận ra vẻ chết chóc kia.

“Anh...” Cô đang định lên tiếng thì Khương Bằng đã cắt lời trước. “Nhưng mà cô em à, nói chuyện với cô thú vị hơn, hai chúng ta trò chuyện thêm một lúc nào”.

Chu Dao cố trấn định, nhếch môi: “Nói chuyện gì?”.

Khương Bằng bóp trán, nhớ lại: “Lúc tôi ở nhà nghỉ nghe người ta nói nhóm các coi đến đào kho báu à?”.

“Không phải, là khảo sát địa chất, không phải đào kho báu.”

“Cô rất rành về đá quý hả?”

“Cũng tạm, có gì không?” Chu Dao hơi cảnh giác.

“Nếu vậy thì giúp tôi một việc.” Khương Bằng búng tay một cái.

Hai người đàn ông phía sau lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ ngăn kệ, đặt chính giữa bàn.

Chu Dao nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn Khương Bằng. Khoé môi hắn nhếch lên, hất cằm ra hiệu cho cô mở chiếc hộp ra. Cô làm theo, một tia sáng khúc xạ óng ánh loé lên làm cô bị chói mắt. Trong hộp là viên đá quý màu xanh biếc trong veo. Chu Dao yên lặng chốc lát rồi nói: “Ngọc phỉ thúy, khoảng chừng ba carat... Sao thế?” Cô ngược mắt nhìn Khương Bằng.

Khương Bằng truy vấn: “Trị giá cỡ này không?” Gã giơ tay ra một con số, cung cấp thông tin: “Người tặng cho tôi nói đây là phỉ thúy Colombia, là loại tốt nhất, có giá trị ngàn này”.

Chu Dao cau mày đáng giá. “Trong xanh ngả vàng...” Cô giơ viên đá kia lên nhìn kỹ hồi lâu rồi lắc đầu. “Không phải ở Colombia, loại ở đây thiên về màu xanh lam cơ”.

“Phải không? Cô chắc chứ?” Khương Bằng nheo mắt nhìn cô chằm chằm.

Chu Dao khẽ cụp mắt, giọng điệu mang chút hời dỗi: “Không tin anh có thể mang kính hiển vi ra quan sát tạp chất trong viên đá”.

“Hả?”

“Trong phỉ thúy Colombia có nham thạch, thạch anh và đá feldspar* tạo thànhbba tầng bao phủ.” Chu Dao liếc về phía cánh cửa kia, có chút bất an, vội vàng nói tiếp: “Nếu là người có kinh nghiệm, chỉ cần nhìn bên ngoài đã biết viên đá này của anh không phải xuất xứ từ Colombia rồi, có thể là từ Brazil. Thấp hơn giá anh vừa nói tầm ba mươi đến bốn mươi phần trăm”.

“À...” Khương Bằng gật đầu, đôi mắt đen sâu hút nhìn Chu Dao tán thưởng. “Cô em à, cô lợi hại lắm đấy!”

Chu Dao hoàn toàn không rảnh rỗi để ý đến lời khen ngợi của hắn, chỉ muốn hỏi xem hắn sẽ đối xử với Lạc Dịch thế nào, nhưng sợ nếu hỏi sẽ chỉ làm tình hình tệ thêm mà thôi. Lúc đang khó xử thì Khương Bằng nói tiếp: “Vậy tôi lại nhờ cô giúp thêm một chuyện nhỏ nữa”.

Nói xong, mấy người mang khối đá thô đến.

Chu Dao vừa nhìn đã hiểu hắn muốn cô giúp hắn đoán xem bên trong khối đá nào có ngọc phỉ thúy. Cô nhất thời không tài nào bình tĩnh được, cũng không hiểu rõ tình thế trước mắt. Rõ ràng hắn tìm Lạc Dịch thanh toán ân oán, sao biến thành tìm cô giúp đỡ hết lần này đến lần khác chứ. Nhưng một khi đã vậy...

Chu Dao nắm chặt quả đấm, cắn răng, ngược mắt nhìn hắn, lấy hết cam đảm đưa ra yêu cầu: “Tôi giúp anh cũng được, nhưng đáp lại, có phải anh cũng nên...”.

“Thả người à? Được thôi.”

Về mặt Chu Dao lập tức nhẹ nhõm, đi vào việc chính luôn: “Có đèn pin và kính lúp không?”.

“Có.”

Chu Dao đứng dậy cầm dụng cụ, bắt đầu xem xét tỉ mỉ mấy tảng đá này. Chúng đã được rửa sạch sẽ, không còn bụi bẩn. Cô im lặng giây lát, nói: “Chỉ có thể đánh cược xác suất lớn nhỏ, không có tuyệt đối”.

“Vậy không được.” Khương Bằng nghiêng đầu, cất giọng trầm khàn: “Có người mang đá đến gán nợ, nhưng mà tôi chỉ được chọn một trong bốn tảng đá hắn đưa đến thôi, số còn lại phải trả về. Trong này chỉ có một tảng có giá trị bạc triệu. Nếu đoán đúng, món hời sẽ thuộc về tôi, đoán sai thì thuộc về hắn. Dù thắng hay thua, nợ nần đều phải bỏ qua, nhưng tôi thì muốn nắm chắc phần thắng. Tôi cho cô mười phút”. Hắn chỉ về phía chiếc đồng hồ đứng. “Cô hãy tìm ra khối đá đó, nếu không thì đừng có nhắc đến điều kiện với tôi”.

Chu Dao khẽ nuốt nước bọt, mím môi: “Được. Anh nói phải giữ lời đấy!”.

“Tất nhiên rồi.”

Chu Dao quỳ cạnh bàn trà, quan sát bề mặt tảng đá thô. Lúc thì đưa tay vuốt ve hoa văn, lúc lại kề sát vào nhìn đường vân, chốc chốc lại rọi đèn pin, lát lát lại soi kính lúp.

Tầng đá thứ nhất có kết cấu rời rạc, màu sắc pha tạp, sắc xám không đều, tuy có một hai chỗ hoa tùng nhưng phân bố bất quy tắc, màu sắc hơi tối, soi bằng kính lúp thấy có vài điểm đen mờ mờ. Chu Dao đoán bên trong có phi thủy nhưng không nhiều.

“Khối này bèo thôi.” Cô đẩy ra, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ, đã ba phút trôi qua, lòng bàn tay cô đỏ lớp mồ hôi mỏng. Rồi cô nhìn về phía cửa giấy, tin chắc mình có thể đưa Lạc Dịch đi.

Tầng đá kế tiếp màu xanh biếc, kết tinh bề mặt rất mịn, từng mảng màu xanh lục phủ kín mặt ngoài. Trùng lòng Chu Dao đã có ước lượng ban đầu, thời gian lại trôi qua thêm một phút, cô không hề dấn chậm trễ, ánh mắt gần như xuyên qua kính lúp chui vào kẽ đá kiểm tra kỹ lưỡng một phen. Cô xác định đây chỉ là kiểu đá da xanh điển hình, bề ngoài thì xanh biêng biếc nhưng thật ra lại là hàng rẻ tiền.

Khương Bằng vắt chéo hai chân hút thuốc bên cạnh, nhớn nhác quan sát cô rồi lại nhìn đồng hồ, hơn năm phút rồi.

“Khối này cũng không phải.” Cô đã hoàn thành được phân nửa, có thể hơi thở phào. Cô đưa mu bàn tay lên quệt môi, toàn là mồ hôi, nhưng về mặt lại kiên định hơn bao giờ hết.

Bên kia cửa từng mai yên tĩnh như tờ.

Cô tranh thủ từng giây bắt tay vào xem xét khối đá tiếp theo, bề ngoài tầng đá ngả vàng lấm tấm sắc xanh, vừa nổi liền vừa biến hoá liên hồi.

“Màu sắc và độ lên nước không tốt, không có giá trị.”

Xem xong vài lượt, mắt Chu Dao đau âm ỉ, nhìn đâu cũng thấy hoa hết cả lên. Cô liếc nhìn đồng hồ, đã bảy phút mười lăm giây, ba khối đá đầu đều không phải.

“Vậy chỉ còn lại khối cuối cùng thôi.” Khương Bằng cười nhạt, đứng dậy đi lấy tầng đá kia.

Chu Dao lại liếc nhìn cánh cửa giấy rồi đột ngột nhào đến giành lấy khối đá, ngược lên nhìn hần: “Để tôi xem xét đã”.

Nụ cười lạnh đi, Khương Bằng nhìn thẳng vào cô. Khuôn mặt Chu Dao đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt kiên trì cố chấp. Hần đành buông tay.

Chu Dao ra sức dụi mắt, lại cố gắng mở to ra nhìn từng tác trên khối đá, hận không thể đục một cái lỗ trên đó để xem cho kỹ.

Là khối cuối cùng này sao? Đúng, chính là nó, bề mặt bóng loáng trơn nhẵn, tầng thứ nhất tản ra màu xanh biếc, cả tầng không chứa bất kì tạp chất nào khác. Nó trong suốt như thủy tinh, màu và nước cũng thượng hạng...

Lòng Chu Dao chợt lạnh toát, ánh đèn chói lòa trước mắt như đốm lửa đốt mắt cô. Cô nhắm chặt mắt rồi mở ra, ánh sáng xuyên qua chỗ xanh thẫm sâu nhất... Là vết nứt ư?

Không thể nào! Chu Dao trợn mắt thật to, ánh mắt như hoá thành một con dao, ánh sáng đèn pin soi thẳng vào khiến mắt cô mờ như ứa nước. Đến tận cùng nó là gì vậy, vết nứt thật sao? Nếu không phải khối này, lẽ nào là một trong ba khối trước đó?

Chu Dao nhất thời như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã qua chín phút bốn mươi giây. Mồ hôi thấm ướt mái tóc Chu Dao, tay cô nắm chặt đèn pin bất động.

“Nghĩ kỹ rồi sao? Khương Bằng hỏi.

Chu Dao không lên tiếng. Không có, thật sự không có khối nào hết. Là cô nhìn nhầm sao? Rốt cuộc là khối nào mới phải?

“Hình như cô coi trọng khối này nhất. Tôi chọn nó vậy.” Khương Bằng nhếch môi, cầm lấy khối đá cuối cùng, ra hiệu người bên cạnh thu dọn đồ đạc. “Trả mấy khối còn lại đi!”.

Chu Dao bất chợt lên tiếng: “Chờ đã!”.

Vì khẩn trương cao độ và phản kích, gương mặt cô ửng đỏ: “Không khối nào có phi thủy cả”.

Sắc mặt Khương Bằng thay đổi đột ngột.

Chu Dao bình tĩnh lặp lại: “Không cái nào cả”.

“Cô nói gì?”

“Khối anh đang cầm có màu, có nước nhưng có vết nứt. Ba cái còn lại đều không phải hàng tốt. Trong bốn khối, không khối đá nào có giá trị bạc triệu như anh nói cả.”

“Cô có ý gì?” Khương Bằng lạnh giọng.

“Anh bị lừa rồi.” Chu Dao thở hổn hển, giọng run run.

Đám người bên cạnh cau mày định tiến lên, Khương Bằng giơ tay cản bọn họ lại. Ánh mắt hấn hung tàn, nhìn xoáy vào Chu Dao trong chốc lát, thình lình ra lệnh: “Cắt hết bốn khối đá này ra”.

Đàn em sững sốt: “Lão đại, người ta nói chỉ cực một cái thôi, ba cái còn lại phải đem trả. Mở ra phải đền tiền...”.

“Tôi đền cho hấn. Mở đi!”

Đám lâu la ngẩn người, ngơ ngác nhìn nhau.

Khương Bằng hạ giọng: “Tôi nói mở, các cậu không nghe thấy hả?”.

Cả đám ru rầy, vội vàng cắt đá. Chu Dao thấy Khương Bằng nổi giận bèn đứng sang một bên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn chăm chăm vào khối đá không hề chớp mắt.

Đá từ từ được mở ra: khối thứ nhất là đá hỗn tạp, khối thứ hai thì chất lượng kém, khối thứ ba loang lổ màu, khối thứ tư thì xanh tươi mọng nước.

“Khối này thật đáng giá!” Đám thuộc hạ lau khối đá, vui mừng hô lên: “Ba khối đầu đều vô dụng...”.

Giọng nói chợt im bặt, bên dưới viên ngọc phỉ thúy xuất hiện một vết nứt sâu hoắm. Khối đá này trở thành đồ bỏ đi rồi. Mọi người không dám thở mạnh.

Mặt Khương Bằng không có bất cứ cảm xúc nào, chăm chú nhìn vào khối đá kia chốc lát rồi quay đầu nhìn Chu Dao.

Chu Dao cũng nhìn hấn, môi mím chặt, hơi thở hổn hển.

Vài giây sau, hấn bỗng cười quái gở: “Cô thắng rồi”.

Chu Dao nhũn ra, sức lực cả người như bị rút sạch. Cô từ từ hít thở, ổn định tâm trạng, ngồi xuống sô pha, suy đoán tiếp theo Khương Bằng có nổi giận hay không.

Nhưng không hề. Hấn bình tĩnh đến lạ, trấn định đến mức khiến người ta sợ hãi. Không biết hấn sẽ trút giận lên Lạc Dịch hay là trút lên người nào khác nữa.

Đám đàn em cầm lấy tảng đá, lòng căm hận muốn lập tức đi xử lý gã kia. Khương Bằng cúi người, loay hoay xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay, nói chậm rãi: “Thời gian còn dài. Cứ tính từng chuyện một, hấn chạy không thoát đâu. Cắt đồng đá đó đi, nói với hấn là tôi chưa chọn xong, ngày mai sẽ đích thân mang trả lại. Hôm nay, tôi còn phải gặp một nhân vật nữa. Chuyện có to bằng trời cũng không ngăn được”.

Chu Dao thoáng giật mình, ngẩng phắt đầu lên: “Không phải vừa rồi anh đã nói...”

Khí lạnh toát ra từ người Khương Bằng, hấn cười nham hiểm: “Tôi chỉ đồng ý tha cho mình cô thôi. Cô có thể an toàn rồi đi rồi”.

Trong nháy mắt, cơn phẫn nộ và nhục nhã chưa từng có xông thẳng lên đầu Chi Dao. Cô gần như muốn lao đến cào xé, mắng chửi hấn. Cô siết chặt bàn tay, cổ hết sức khồng chế giọng nói của mình: “Anh nói mà không giữ lời”.

Khương Bằng nhếch môi: “Cô em, đừng nói bậy. Tôi đã đồng ý cô có thể an toàn rồi đi mà”.

Cô đỏ hoe mắt, bất lực cắn răng: “Tôi đi, vậy ông chủ Lach thì sao? Anh định làm...”

Còn chưa kịp dứt lời, cánh cửa giấy đã được kéo ra, đối diện là phòng khách nhỏ tương tự, Lạc Dịch ngồi trên ghế gỗ lim, vẻ mặt bình thản.

Theo cánh cửa mở, anh ngược mắt nhìn cô, đáy mắt không hề gợn sóng nhưng dường như ẩn chứa mạch ngầm nào đó đang âm ỉ.

Nỗi căm phẫn của Chu Dao biến mất trong tích tắc, thay vào đó là âm ỨC và áy náy vô hạn. Cô muốn giải thích với anh, không phải cô ngoan ngoãn theo người ta tới đây, cô muốn phản kháng nhưng không có cách nào. Cô cứ tưởng chọn được khối đá có giá trị là có thể cứu anh, kết quả lại đổ thêm dầu vào lửa.

Mắt cô đỏ hoe, nhỏ giọng giải thích: “Không phải tôi...”.

“Tôi biết.” Anh dứt khoát ngắt lời cô, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau vài giây ngắn ngủi, rồi anh nhìn về phía Khương Bằng, hồ hững xác định: “Anh là anh trai của Khương Hồng”.

“Mày còn nhớ được cái tên Khương Hồng này ư?” Khương Bằng cười khẩy. “Từ khi nó chết, có đêm nào mày ngủ ngon không?”.

Lạc Dịch ngồi trên ghế, chẳng mấy may xúc động.

“Khương Hồng tin tưởng mày, coi mày là người bạn tốt nhất. Ngược lại, mày dám thông đồng với người ngoài dối giả thành thật, hại nó táng gia bại sản, nhảy lầu tự sát. Mày nên lấy gì đền tội với nó đây?”

Hắn đột nhiên thui một cú đâm vào bụng Lạc Dịch. Chu Dao kinh ngạc trợn to mắt, đưa tay lên che miệng.

Lạc Dịch không đánh trả, chiếc ghế gãy lìa, anh ngã xuống đất, chắc hẳn vô cùng đau đớn nên cảm anh bạnh ra. Chu Dao run lấy bầy, không dám lên tiếng.

Khương Bằng bật cười vang vọng, trong mắt ẩn chứa vẻ điên cuồng dữ dội. Hắn ngồi xổm xuống, vỗ đầu Lạc Dịch: “Ông chủ Lạc, tao mời mày đến đây là để tính sổ với mày, trong lòng mày cũng biết rõ rồi đấy. Món nợ này đã kéo dài hơn hai năm rồi, cũng nên thanh toán thôi”.

Mấy người áp giải Lạc Dịch và Chu Dao đi phía sau, Khương Bằng đi đằng trước. Bằng qua hành lang dài, cuối dãy có một cánh cửa. Bên kia cửa truyền đến tiếng gào thét của đám đàn ông, mà bọn họ có vẻ đang trong trạng thái điên cuồng, mất khống chế, hết như đám động vật giống đực hoang dã thời nguyên thủy đang gài rú và gầm thét.

Âm thanh này khiến Chu Dao ớn lạnh, nỗi sợ hãi nguy hiểm như con sâu đang chầm chậm bò lên từ lòng bàn chân cô. Mà trong khoảnh khắc cửa mở ra, nó đã lên đến tột đỉnh.

Tiếng la hét của đám đàn ông vang dội ngập trời. Trên đài thi đấu quyền anh phủ ánh đèn, một gã đàn ông cơ bắp cuộn cuộn bị một người đàn ông khác đâm vào đầu, máu tươi văng ra, đám khán giả reo hò kích động.

Đấu quyền anh phi pháp ư? Chu Dao vốn chỉ mới nghe nói đến qua báo đài mà thôi.

15. Chương 15

Tại đấu trường quyền anh phi pháp.

Thi đấu kiểu này thường không có quy tắc, không có trật tự cũng không có văn minh. Hai bên như dã thú, cố gắng đánh bại đối phương bằng đủ mọi phương pháp tàn nhẫn. Dù là móc mắt, bẻ tay, bẻ chân, bẻ cổ, bản thân đều phải tự chịu trách nhiệm cho thương vong của mình. Nhưng vì số tiền dành cho kẻ chiến thắng cực cao nên hoạt động phi pháp này vẫn thu hút vô số người đổ xô vào.

Ánh đèn trên võ đài chói lòa như ban ngày. Trận đấu đầu tiên vừa phân thắng bại, không khí tại khán đài đã sôi trào ngay tức khắc. Khán giả huyết sáo, hò reo khi đôi tuyển thủ tiếp theo lên sàn.

Khương Bằng dẫn Lạc Dịch, Chu Dao và một người anh em ngồi vào hàng ghế VIP, xoay đồng hồ trên cổ tay, cười nhạt nhìn xuống sân.

Người đi ra đầu tiên là một gã vạm vỡ cao to gần hai mét, vừa hét một tiếng, toàn thân đã cuộn cuộn từng khối cơ bắp, hệt như Người Khổng Lồ Xanh. Nhất là vết sẹo do dao chém dài ngoằn trên mặt càng khiến gã trông dữ tợn như thể người thú.

Sự xuất hiện của gã khiến khán giả bùng bùng nhiệt huyết, thoả thích gào thét.

Lạc Dịch liếc mắt lườm Khương Bằng, hần ta khế nhếch đuôi mày, vẻ mặt hợm hĩnh vô cùng.

Tuyển thủ thứ hai lên đài là một người đàn ông thân hình cao lớn, cơ bắp cường tráng. Trông hắn không khác lắm với mấy võ sĩ quyền anh bình thường, độc nhãn nham hiểm, thỉnh thoảng loé lên vẻ u ám.

Chu Dao vốn tưởng rằng khán giả sẽ không có phản ứng với người này, nhưng không ngờ mọi người lại cực kì nhiệt liệt đón chào hắn, tiếng hoan hô dậy thâu trời xanh. Lúc này cô mới chợt bừng tỉnh, e rằng đây chính là một vị tướng quân thường giành chiến thắng.

Quả nhiên...

Khương Bằng nhếch miệng cười: “Biệt danh của hắn là Sát Thủ, thắng năm mươi tám trên sáu mươi trận. Rèn luyện thêm một khoảng thời gian ngắn nữa là có thể sang Mỹ thi đấu rồi”.

Khương Bằng rút một hơi thuốc, quay đầu nhìn Lạc Dịch: “Ông chủ Lạc, lúc ở nhà nghỉ, tao thấy bản lĩnh mày không tồi đâu, đã đến đây rồi thì đừng lãng phí cơ hội tốt. Đàn ông mà, đi xuống thi đấu thử xem. Tuy hắn chuyên nghiệp nhưng đấu xong trận này cũng chịu không ít thương tích, đừng nói tao chèn ép khách đấy!”.

Khương Bằng châm chọc, chỉ đầu thuốc về phía Lạc Dịch.

Đã phải gọi cả Sát Thủ gần như bách chiến bách thắng ra rồi còn ba hoa rằng không chèn ép người ta quá đáng sao? Chu Dao thầm nghĩ rằng. Nhưng vẻ mặt Lạc Dịch vô cùng bình tĩnh, lặng lẽ quan sát tên Sát Thủ kia.

Hai tuyển thủ lần lượt lên đài, nhanh chóng khởi động.

Lạc Dịch chợt thản nhiên cất lời: “Tôi không hề thông đồng với người khác hại Khương Hồng”.

Một tiếng còi vang lên, hai bên lao vào đánh nhau. Gã khổng lồ gầm thét, vung nắm đấm tấn công tên Sát Thủ, tên Sát Thủ tránh né nhanh như chớp.

Khương Bằng nhìn vô đài, ánh mắt lạnh lùng loé sáng: “Mày tưởng tao sẽ tin à?”

“Không.” Lạc Dịch khẳng định.

Câu trả lời này khiến Khương Bằng quay đầu lại nhìn anh.

“Nhưng tôi vẫn phải nói cho rõ ràng.” Ánh mắt Lạc Dịch rời khỏi vô đài, nhìn sang Khương Bằng. “Tôi không phải là kẻ gây ra cái chết cho em trai anh. Tuy không thể nói lý với anh được nhưng vẫn phải tỏ rõ lập trường”.

Hai người đàn ông nhìn nhau, mạch nước ngầm tuôn trào nơi đáy mắt. Tuy khán đài ồn ào nhưng Chu Dao lại nghe rõ mồn một những gì họ nói.

Trên vô đài, gã khổng lồ tung cú đấm liên hoàn nhưng tốc độ lại chậm chạp, đánh hụt hết lần này đến lần khác. Tên Sát Thủ lủi như cá trạch, nhanh chóng tránh né giữa từng cú đòn của gã khổng lồ.

Gã khổng lồ liên tiếp đánh hụt, lòng bàn tay Chu Dao mướt mải mồ hôi. Cuối cùng, gã bắt được một cơ hội, tung cú đấm về phía đầu tên Sát Thủ. Tim Chu Dao như vọt lên cổ họng, hai mắt mở lớn như muốn nứt ra, chờ mong gã đánh trúng.

Nhưng tên Sát Thủ nghiêng đầu tránh thoát, vọt qua phía sau gã khổng lồ, như linh miêu thành linh nhảy lên lưng gã, nắm lấy đầu gã. Gã khổng lồ vươn tay nắm lấy nhưng không ngờ lại trúng kẻ của đối thủ. Mắt tên Sát Thủ sắc lém, hai tay nắm lấy cánh tay của gã khổng lồ, kéo mạnh.

“Rắc” một tiếng! Chu Dao sờn tóc gáy.

Màn đay đoạ ấy vẫn còn chưa kết thúc, tên Sát Thủ cười trên người gã khổng lồ, tàn nhẫn bẻ ngoặt tay gã. Cánh tay gã khổng lồ bị gãy lìa hoàn toàn, hất gục xuống đất kêu gào đau đớn.

Tình thế lật ngược chỉ trong chớp mắt. Toàn khán đài reo hò hoan hô, Chu Dao nắm chặt tay ghế ngồi, trái tim đập cuồng loạn.

Một chiêu lấy mạng. Tên Sát Thủ kia nào có “không ít thương tích” như Khương Bằng nói chứ, rõ ràng chỉ là màn làm nóng người, lấy khí thế nho nhỏ mà thôi.

Hắn đứng giữa đài, giơ nắm đấm hết như một vị vua. Đám khán giả kích động cởi áo quay vòng vòng như phát cờ chiến thắng, gào rú gọi tên hắn.

Khương Bằng cười xoà, tiếp tục cuộc đối thoại dang dở khi nãy: “Ông chủ Lạc, tao không tin mày, thế nên cứ giao cho ông trời quyết đi.” Hắn chỉ tay lên trời. “Để ông trời phán đoán, thắng thì mày vô tội, ông trời tha thứ cho mày; còn nếu thua, chứng tỏ mày có tội, mày sẽ bị đánh chết”.

Chu Dao ngơ ngác nhìn vô đài đẫm máu, bản thân hồi lâu.

Bên cạnh, Lạc Dịch đã đứng lên, hỏi Khương Bằng: “Cô ấy thì sao?”.

“Mày liệu mà tuân thủ giao hẹn của chúng ta, cô ấy không liên quan gì đến chuyện này. Sau khi trận đấu kết thúc, tao sẽ đưa cô ấy về.”

“Được.”

Lạc Dịch cởi áo khoác len mỏng ra, ném vào lòng Chu Dao: “Giữ lấy!”.

Chu Dao như choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cô ôm chặt áo anh, ngược nhìn anh không chớp mắt.

Anh bình tĩnh cởi chiếc áo thun cuối cùng ném vào lòng cô, lúc này mới thoáng chạm mắt với cô trong giây lát. Chu Dao nhìn lại anh, môi bắt đầu run run, từ từ trĩu xuống, rồi bĩu ra, mắt ngấn đỏ. Tiếng đám đông xung quanh ồn ào như vỡ òa.

Anh đứng dưới ánh đèn, nhìn xuống đôi mắt long lánh ngấn nước của cô. Anh cúi người xuống, luồn ngón tay vào tóc cô, ôm lấy đầu cô hỏi: “Khóc cái gì? Không tin tôi à? Cảm thấy tôi sắp chết rồi sao?”.

Cô mím chặt môi, lắc đầu quầy quậy, nước mắt càng dâng trào nhiều hơn.

Ngón cái anh vờ vờ vành tai cô, ánh mắt thoáng thay đổi, giọng trầm xuống: “Không được khóc!”.

Chu Dao lập tức ngẩng cao đầu, hít thật sâu, ép nước mắt chảy ngược vào trong.

“Vâng lời nào!” Anh khẽ vỗ đầu cô, đứng lên, ánh mắt dần dần đanh lại, nói: “Nhìn cho kĩ nhé!”.

Một luồng sức mạnh kiên cường và trấn định lan toả từ đỉnh đầu xuống, Chu Dao bỗng có lòng tin rằng anh nhất định sẽ chiến thắng.

Chu Dao nhìn chăm chăm bóng lưng bước xuống đài của Lạc Dịch rồi quay đầu nhìn Khương Bằng: “Anh nói lời giữ lời chứ?”.

Khương Bằng cười gằn, ánh mắt u tối.

Đáy lòng Chu Dao chùng xuống.

Lạc Dịch đi lên võ đài, khán giả xung quanh không ngừng xì xào, tiếng nguyền rủa ché bai vang lên không ngừng. Ánh đèn trắng sáng rực soi lên nửa người để trần của anh, tạo thành từng bóng râm trên cơ bắp rắn chắc. Cảm anh bạnh ra thành một đường cong cứng cáp, gương mặt lạnh lùng, chỉ có đôi mắt sắc bén đang giao nhau với ánh mắt tên Sát Thủ. Họ đi nửa vòng trên võ đài thăm dò lẫn nhau. Hai tay anh buông hai bên người, hoạt động các đốt ngón tay.

Chu Dao ôm áo anh ngồi trên khán đài, căng thẳng đến mức răng va vào nhau lập cập.

Hai người trên võ đài thăm dò nhau vài lượt, Lạc Dịch cũng không vội vàng ra tay. Khi này anh đã quan sát, đối phương giỏi nhất là dụ địch lao vào rồi dựa theo đó để phản công.

Sau vài hiệp giao thủ ngắn ngủi, khán giả không hài lòng, tiếng xì xào dậy lên, yêu cầu đẩy nhanh tốc độ.

Lạc Dịch ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại, thực lực của tên Sát Thủ cao hơn anh nên nhanh chóng tấn công liên tiếp. Anh cực kì tỉnh táo, tránh né từng đòn một nhưng cũng biết đối thủ còn chưa dốc hết toàn lực.

Quả nhiên, sau vài phen “mào đầu”, tên Sát Thủ thay đổi chiến thuật, đâm một cú về phía gò má Lạc Dịch. Lạc Dịch vừa tránh thoát thì những cú đâm liên hoàn khác lao đến, tốc độ quá nhanh, anh bị đánh trúng cằm.

Lạc Dịch lùi về sau vài bước, đụng vào đường biên. Mặt anh bị thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Không có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, tên sát thủ đã phi thân lao thẳng đến, nhắm vào hốc mắt Lạc Dịch. Ánh mắt anh lạnh lẽo, thúc đầu lao vào hấn.

Khán giả ồ lên suýt xoa.

Tên Sát Thủ không kịp phòng bị, bị Lạc Dịch húc ngã xuống sàn. Hai người lăn vài vòng trên sàn đấu, sau đó nhanh chóng tách ra rồi đứng dậy, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Chu Dao ngồi trên ghế, ôm chặt áo Lạc Dịch, vùi nửa khuôn mặt vào chiếc áo của anh, chỉ lộ ra đôi mắt đỏ hoe, chăm chú nhìn xuống võ đài.

Tên Sát Thủ không chụp trúng mắt Lạc Dịch, chỉ cào được hai vết trên cổ anh.

Cơ thể Lạc Dịch ướt mát mồ hôi, tập trung tại giữa lồng ngực rồi tuôn xuống. Bất chấp dòng máu chảy tràn theo xương lồng mào cùng cơ thể đau đớn cùng cực, anh chỉ tập trung theo dõi hành động của đối thủ. Tốc độ hấn quá nhanh, cực kì khó đối phó, cứ tiếp tục như vậy thì phần thắng của anh sẽ càng thấp.

Lạc Dịch nhếch môi, đôi mắt hần lên tia máu giết chóc. Rồi anh đột ngột lao đến tấn công, như cơn gió lướt qua bên cạnh tên Sát Thủ, ra tay nhanh như chớp, đánh vào huyệt của đối phương.

Tất cả cùng ồ lên.

Chu Dao mừng rỡ, suýt nữa bật dậy. Không ngờ tên Sát Thủ lại chịu nổi đòn này, răng cắn máu tươi, bóp lấy cổ Lạc Dịch, đập mạnh đầu vào đầu anh rồi quật ngã anh xuống sàn, lại giáng một cú đâm vào bụng anh.

Lạc Dịch phun máu, trán nổi gân xanh.

Trên võ đài, thắng bại thường chỉ trong chớp mắt. Tên Sát Thủ không dừng lại, đòn thứ hai, thứ ba liên tục nện xuống, Lạc Dịch đã nằm yên bất động. Võ đài lung lay như sắp sập.

“Đừng đánh nữa!” Chu Dao nghẹn ngào gào lên, định lao xuống võ đài. Khương Bằng ra hiệu bằng ánh mắt, mấy gã tiến lên ấn chặt cô xuống ghế.

Chu Dao khóc lớn: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”.

Giọng nói của cô bị nhấn chìm trong tíc tắc, cơn khát máu của khán giả bốc cao nghi ngút, những cánh tay vung lên, những tiếng hô to như muốn bùng nổ; “Xé xác hần, xé xác hần!”.

Khuôn mặt Lạc Dịch đầm máu, nằm trên sàn như một vũng bùn. Tên Sát Thủ đứng dậy, khoe miệng nhếch lên, thể rồi nhanh chóng trở về với vẻ mặt không cảm xúc, cung kính nhìn về hàng ghế VIP.

Khương Bằng mỉm cười, hạ tay ra hiệu.

Tên Sát Thủ lạnh lùng nhắc chân đạp xuống đầu Lạc Dịch, Chu Dao kinh hoàng trợn to mắt: “Đừng!”.

Cô bị người khác khống chế, kêu gào, la hét, giãy giụa nhưng cuối cùng chỉ đành trơ mắt nhìn bàn chân sắp giẫm nát đầu anh. Song bất thành linh, Lạc Dịch mở mắt ra, đột ngột gạt chân khiến tên Sát Thủ ngã rầm xuống đất. Lạc Dịch nhào tới, giáng từng cú đâm nặng nghìn cân vào đầu hần.

Đầu tên Sát Thủ nện xuống đất, cả võ đài rung động âm ỉ.

Chu Dao sững sờ, mắt vẫn còn ướt đầm.

Cả đấu trường lặng ngắt như tờ, sắc mặt Khương Bằng sa sầm, mày cau chặt. Hoá ra Lạc Dịch chỉ đợi giây phút tên Sát Thủ lơ là, đó chính là... thời khắc phân thắng bại.

Tên Sát Thủ muốn đánh trả, nhưng Lạc Dịch đã sớm hăng máu đỏ gay mắt, đột tấn công thứ hai nện xuống lồng ngực hắn. Từng tiếng bùm bụp vang lên khiến da đầu mọi người rờn rợn, gai ốc dựng đứng.

Chu Dao ôm lấy áo của anh, tay chân lạnh run, thể cục đã trở nên có lợi với Lạc Dịch nhưng cô cũng không thể ngồi đây được nữa.

Cô đứng dậy định bỏ đi nhưng mấy tên thuộc hạ của Khương Bằng ngăn lại.

Nước mắt cô rơi lã chã: “Tôi không xem nữa” rồi khóc nức nở, bả vai run lên: “Đáng sợ quá, tôi thật sự không muốn xem nữa. Tôi chỉ là sinh viên, chưa từng thấy những cảnh như vậy. Tôi thật sự không chịu được nữa, xin các người đừng bắt tôi xem nữa mà.”

Khương Bằng lạnh lùng nhìn Lạc Dịch trên võ đài, ánh mắt nham hiểm, không màng để ý đến cô. Một tên thuộc hạ cất lời: “Đại ca cho phép cô về phòng trà đợi”.

Trên võ đài, Lạc Dịch và tên Sát Thủ đều mang thương tích đầy mình. Tên Sát Thủ đã thoát khỏi khống chế, thở hổn hển đứng một bên. Lạc Dịch cũng bị thương không nhẹ. Anh tựa vào dây căng võ đài, thở hồng hộc. Trán anh, ngực anh, lưng anh đều túa mồ hôi lạnh, duy chỉ có ánh mắt là vẫn hung tàn như lúc ban đầu.

Phía đối diện anh là Chu Dao, khoé mắt anh thoáng thấy cô chạy len lỏi qua đám người, đưa tay ra hiệu với anh.

Hai phút ư?

Lạc Dịch đã ở bên rìa sụp đổ, thể lực đến cực hạn, tầm mắt cũng mơ hồ. Nhưng anh biết rõ đối thủ cũng không khác mình là bao. Khi này, anh đã dốc hết sức lực để ra đòn.

Toàn thể khán giả gào thét trợ oai cho tên Sát Thủ, chờ đợi cú kết bùng nổ.

Một chiêu cuối cùng như sao hoả đụng địa cầu. Tên Sát Thủ dốc hết sức lao về phía Lạc Dịch, phi thân đá một cú lên đầu anh. Lạc Dịch cũng xông tới, đập lên thân thể hắn bay vọt lên không trung rồi kẹp hai chân vào cổ hắn với khí thế như chẻ tre.

Súng nổ chim rơi, cú tấn công nhắm vào đầu tên Sát Thủ khiến hắn liền mất đi tri giác. Hiện trường tĩnh lặng dường như cái chết đang ập đến, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông thắng cuộc trên võ đài.

Lạc Dịch lảo đảo đứng dậy, lau máu nơi khoé miệng, khinh khỉnh nhếch môi. Anh quay đầu lại nhìn về phía Khương Bằng ở khán đài. Hắn nắm chặt tay vịn ghế, mặt mày xanh mét.

Lúc Chu Dao chạy vào hội trường lần nữa đã bắt gặp ánh mắt nhuốm máu của Lạc Dịch, hiểm độc, hoang dã, nguyên thủy, tàn nhẫn và tràn đầy khí phách, vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến sống lưng cô lạnh toát.

Khương Bằng đứng lên trong cái nhìn chòng chọc của Lạc Dịch, cười lạnh: “Đối thủ của cậu đã đánh hai trận, để công bằng, cậu phải thắng trận tiếp theo mới được”.

Một gã võ sĩ quyền anh cơ bắp cuộn cuộn đang chờ sẵn một bên. Toàn hiện trường vang dậy tiếng cổ vũ.

Còn Chu Dao không hề do dự lao về phía Lạc Dịch.

Trong khoảnh khắc đó, ánh đèn đột ngột tắt ngúm. Cả trường đấu võ chìm vào màn đêm đen kịt.

Cúp điện ư?

Lúc mọi người đang hoang mang rối rít hỏi nhau, một bàn tay lạnh lạnh nhỏ bé đã tiến vào lòng bàn tay Lạc Dịch, kéo anh rời đi.

“Đi theo tôi!”

16. Chương 16

Bốn bề không một tia sáng, đưa tay không thấy năm ngón đâu. Chu Dao bắt được tay Lạc Dịch, anh nhảy xuống khỏi võ đài, bộ ngực trần va vào khuôn mặt cô, hơi nóng và mồ hôi nam tính lướt qua má, tiếng thở hồng hộc sát bên tai.

Giữa biển người huyền ảo, Chu Dao quay đầu lại nhìn, có hai điểm sáng thấp thoáng cách đó không xa, cô sợ anh đi lạc, hai tay ôm chặt lấy cánh tay anh, nhanh chóng chạy về phía ánh sáng huyền quang ấy.

Tiếng bàn tá sột ruột vang lên không ngớt.

“Bị cúp điện à?”

“Sao lại cúp điện vậy?”

Chu Dao mai chóng đi về hướng ánh sáng, nhặt chiếc đồng hồ dạ quang lên cất vào túi rồi mở cửa ra.

Bất chợt mệnh lệnh của Khương Bằng xuyên thấu bóng đêm: “Đừng để người trên võ đài chạy trốn!”

Đám thuộc hạ lập tức lao đến giữa sân. Tuy khán giả bị cấm đem theo điện thoại di động và bật lửa nhưng Khương Bằng vẫn mang bên người, vậy mà khi hắn định bật lửa lên thì phát hiện nó đã biến mất từ lúc nào!

Đêm tối mịt mùng khiến người ta không thể nhận biết phương hướng. Đám lâu la và khán giả cuống cuống va vào nhau, âm

thanh té ngã, tiếng chửi rủa, la hét ầm ĩ chẳng khác gì cảnh đàn chó xông vào chuồng gà.

Chu Dao kéo Lạc Dịch chạy ra khỏi trường đấu võ, đi trên một hành lang dài hình chữ L thông giữa võ đài và phòng trà. Trên hành lang chỉ có duy nhất một cánh cửa sổ phủ tấm rèm dày. Nhưng giờ phút này, nơi đó chỉ là một màn tối tăm, không thể nhận ra cái gì với cái gì.

Hơi thở cô dồn dập rối loạn, một tay kéo Lạc Dịch, tay còn lại mò mẫm vách tường, thời gian dài dằng dặc đến đáng sợ. Lúc cô định bỏ cuộc thì cuối cùng cũng tìm được cánh cửa sổ ấy. Cô vui mừng khôn tả, vừa định trèo qua thì sau lưng vang lên tiếng cánh cửa phòng mở tung. Mọi người ủa vào hành lang:

“Sập cầu dao rồi. Mau đi mở lên!”

“Mau mở cầu dao lên, phải tìm ra bọn chúng mới được.”

Đối phương đã đuổi đến nơi rồi! Chu Dao kinh hoảng. Người đàn ông bên cạnh nắm chặt tay cô, cấp tốc đè sát cô vào vách tường. May mắn là đối phương cũng ở trong bóng tối, không nhìn thấy Chu Dao.

“Chắc chắn bọn chúng trốn trong khán đài. Đến khi mở cầu dao lên sẽ không thể trốn thoát được.”

“Tối quá đi mất, mẹ kiếp không thấy đường đâu cả. Men theo chân tường đi, nhanh lên một chút!”

Tiếng mò mẫm sột soạt men theo vách tường truyền đến khiến Chu Dao run rẩy, tim đập như trống dồn. Tiếng bàn tay lần mò trên vách tường, tiếng bước chân tiến về phía hai người càng lúc càng gần. Chu Dao bịt chặt miệng và mũi nín thở.

Chúng đã tiến sát tới rồi! Nghe âm thanh thì cả hai bên vách đều có người. Người đàn ông bên cạnh chợt giữ lấy người Chu Dao, nhẹ nhàng nhích ra ngoài hai bước, đứng giữa hành lang. Chu Dao giữ chặt tóc, sợ sợi tóc bay phất phơ chạm phải bọn họ. Sau khi đứng vững, Chu Dao liền cảm nhận được hơi thở của người kia gần trong gang tấc, tim cô như ngừng đập.

Trong bóng tối, đám kia cũng dừng lại, dường như đang cảm nhận gì đó.

Chu Dao cắn chặt răng, mồ hôi tuôn ra như tắm. Mỗi giây trôi qua đều trở nên dài đằng đẵng. Có người cách cô khoảng nửa mét cất lời: “Mẹ kiếp, mày sờ tao làm gì?”

“Lúc này là mày à?”

“Không phải tao chẳng lẽ là ma?”

“Hai đứa mày cứ ở đây mà cãi nhau, mau đi mở cửa dao đi!”

Người hai bên lần mò đi về phía trước, ngang qua hai người họ. Chu Dao há miệng thở, nhưng vẫn không dám để phát ra tiếng. Chỉ vài giây ngắn ngủi mà mồ hôi lạnh đã thấm đẫm người cô. Cô đồng tai lắng nghe, chúng đã rẽ qua khúc cua chữ L rồi.

Chu Dao lập tức chạy về phía bức tường đối diện, tay vừa chạm vào tấn rèm lại đột ngột buông ra, cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô không thấy bất cứ thứ gì trong cảnh tối đen như mực này, do dự chốc lát, bàn tay để không kia mới đưa đến lần tìm, hoang mang sờ lên mặt, rồi lông mày, mắt, mũi, môi anh. Cô chạm phải máu, hơi chần chừ rồi trượt xuống sờ cổ anh...

“Cô sờ gì thế?” Anh cất lời thật khẽ, giọng nói khản đặc.

Tay Chu Dao dừng lại, lúc này mới thăm thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Tôi sợ kéo nhầm người”.

Lạc Dịch không biết phải nói sao.

“Bây giờ mới kiểm hàng, không sợ muộn rồi à?” Vậy mà anh vẫn có tâm trạng đùa giỡn.

Đúng lúc này, bên kia khúc cua lấp loé ánh sáng kèm theo tiếng hô hoán: “Cháy rồi, mau dập lửa, cháy rồi!”. Không khí vắng vất mùi gỗ cháy khét.

Chu Dao quay về trạng thái khẩn trương. Cô vén rèm cửa, đẩy cửa sổ rồi trèo lên bệ, vừa định kéo Lạc Dịch thì anh đã tự nhảy lên. Hai người vọt ra ngoài bỏ chạy.

Trời cao thương tình, màn đêm đã phủ xuống, mây đen giăng kín bầu trời, không trăng cũng không sao.

“Đám cháy kia có thể giữ chân chúng một lúc nữa.” Chu Dao không phân biệt được phương hướng, sợ hãi hỏi: “Chúng ta đi về phía nào đây?”.

“Đi về phía đường cái.”

“Anh biết đường à?”

“Biết sơ sơ.” Lạc Dịch kéo cô, nhanh chân chạy cách xa ánh lửa và tiếng người, lao vọt tới một bờ ruộng. Anh lo lắng có người đuổi theo, kéo Chu Dao lội xuống.

Anh thấy cô run rẩy, nhỏ giọng trấn an: “Đừng sợ!”.

Chu Dao khẽ “ừm” một tiếng.

Họ băng qua từng thửa ruộng bậc thang rồi dắt nhau qua khu chần dê. Cuối cùng mây đen tan đi, ánh sáng nhá nhem hắt xuống. Ngọn núi đen thẫm được phủ lên một màu xám xịt, con đường đèo trắng nhợt hệt như chiếc thắt lưng mảnh.

Lạc Dịch nhanh chóng xác định địa hình. Họ đang đứng trên một ngọn núi nhỏ, dưới thung lũng có thôn làng, đường làng thông ra đường cái, nhưng bây giờ, họ không thể đi về phía đó. Lạc Dịch quyết định đi men theo đường núi.

Sườn núi vừa trơn vừa dốc, anh nắm chặt tay Chu Dao để cô không bị ngã, lúc này mới hỏi: “Vừa nãy, cô đã làm gì vậy?”.

“Tôi cuôm bật lửa của Khương Bằng.” Chu Dao thở hắt ra. “Trước đó, lúc tôi nói chuyện với Khương Bằng đã phát hiện vị trí cửa dao điện ở bên cạnh chiếc đồng hồ đứng trong phòng trà. Vừa rồi tôi chạy về đó, giật tấm tranh mai lan trúc trên cửa giấy xuống đốt rồi nhét vào hộp cửa dao. May là căn phòng ấy được xây theo phong cách cổ, vật liệu toàn bằng gỗ”.

Lạc Dịch lắng lắng nghe cô nói, chỉ cong cong khóe miệng trong bóng tối.

Sau đó lại nghe Chu Dao nói nhỏ một câu: “Tôi nghĩ anh sẽ không đến, định áp dụng tự mình chạy trốn”.

Lạc Dịch lặng thinh hồi lâu mới lên tiếng: “Cô rất thông minh”.

“Cảm ơn anh đã đến cứu tôi... Anh thì sao? Không việc gì chứ?” Chu Dao vội hỏi han. “Bị thương có nặng không?”.

Anh nén đau nhếch môi: “Không sao”.

Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, thấy rõ đường nét và tấm thân trần của Lạc Dịch. Đêm trong núi hoang, gió lạnh thổi vi vút. Lúc này, cô mới nhớ đến mình đã mặc áo thun và áo khoác của anh lên người, lập tức cởi ra trả cho anh: “Tôi không thể đem theo chiếc áo len kia nên đã vứt rồi”.

“Không sao.” Lạc Dịch mặc áo vào, lòng bội phục cô còn nhớ mặc áo của mình theo.

Chu Dao hỏi: “Có lạnh không?”.

Anh lắc đầu. Đường núi gập ghềnh, Lạc Dịch dìu Chu Dao nhảy xuống từ chỗ cao, điện thoại di động trong túi va vào cô. Chu Dao càng sốt ruột hơn. Lúc này, điện thoại bị tịch thu, bây giờ lại không có tín hiệu, chắc hẳn hội Lâm Cẩm Viêm và Đường Đoá lo lắng đến phát điên rồi.

“Ồ đúng rồi, điện thoại của anh để trong ngăn tủ, tôi cầm về luôn đây!” Chu Dao đưa điện thoại cho anh. “Xem thử của anh có sóng không?”.

Lạc Dịch mở nguồn điện thoại, không có vạch sóng nào liền tắt màn hình. Nhưng thừa lúc màn hình sáng lên trong giây lát, cô thấy môi anh trắng bệch, trán hằn lên gân xanh. Lòng dạ Chu Dao nặng trĩu, nhưng cô không cất lời mà chỉ trầm mặc bước đi.

Hai người không nói gì thêm, im lặng bước thật nhanh. Cứ đi được một khoảng, Lạc Dịch lại đứng trên gò cao nhìn về phía đường cái, xác định phương hướng chính xác nhất. Thậm chí họ bỏ qua những đường mòn thành hình bởi bước chân người hấu thuốc, chỉ kiên định băng qua từng con dốc xuyên rừng.

Không biết đi bao lâu giữa cảnh núi non trùng điệp, cuối cùng họ gần đã đến gần đường cái. Nhưng Lạc Dịch vẫn không đi lên mà men theo rặng núi sát đó khoảng mười phút. Đến tận khi điện thoại di động hiện lên vạch sóng yếu ớt, Lạc Dịch mới dẫn Chu Dao xuống núi, tìm được một chỗ trú chân bên cái hồ ẩn sâu trong rừng, cách đường cái một đoạn nhưng vẫn thấy rõ tình cảnh nơi đó.

Anh và Chu Dao núp kín, gọi điện thoại cho Trát Tây: “Tôi gửi định vị cho cậu, bảo chú hai của cậu đến đón tôi”.

Chú hai của Trát Tây là bác sĩ trong bệnh viện trên trấn.

Lạc Dịch để điện thoại xuống, không đi nữa. Anh chậm chạp ngồi xuống đất, cúi đầu, yên lặng hồi lâu. Chu Dao nghe thấy ban đầu anh thở hổn hển từng hơi, càng về sau tiếng thở càng chậm, càng lúc càng nặng nề.

Suốt quãng đường núi gập ghềnh dài đằng đẵng, anh luôn nắm chặt tay dẫn cô đi, cơn đau trên người đã bị dồn nén đến cực hạn. Cô ngồi bên cạnh anh, thấp người xuống, nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh đau đến cau chặt mày, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng liên vội vàng lấy tay áo lau cho anh.

Lạc Dịch cúi thấp đầu, liếc mắt sang rồi ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh nhìn xoáy vào Chu Dao không hề chớp mắt.

Tim Chu Dao bỗng thót lên một cái rồi đập dồn dập. Cô không đoán ra anh đang nghĩ gì, hơi đỏ mặt, rụt tay lại, nhỏ giọng hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì?”.

Anh bỗng giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa tai cô.

Chu Dao trợn to mắt nhìn anh, mặt đỏ bừng. Anh thản nhiên rút tay lại, lau lau ngón tay, nói khẽ: “Dính bụi”.

Chu Dao ngẩn ngơ chớp mắt. Đến lúc này rồi mà anh còn lòng dạ quan tâm đến điều đó ư?

Lạc Dịch lại cúi đầu, thở nặng nề. Lúc này, điện thoại di động sáng lên, một dãy số xa lạ gọi đến. Là Khương Bằng. Lạc Dịch hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu lên.

Khi bắt máy, anh thay đổi trạng thái trong tích tắc, vẻ mặt trầm ổn, giọng nói mạnh mẽ, không hề để lộ rằng mình đang bị thương: “Tôi đã đến trấn rồi”.

Không biết bên tai kia nói gì, vài giây trôi qua, Lạc Dịch nhếch khoé môi nhợt nhạt, cười hờ hững một tiếng: “Quả thật tôi không biết vị trí khu đấu võ của anh, nhưng vẫn biết rõ phương hướng. Bản thân tôi đã lần

một vòng trên võ đài, quần dính cả mảng máu. Nếu bắt mấy con chó nghiệp vụ đến gần đó tìm, anh nói xem có moi ra hang ổ của anh hay không”.

Chu Dao thầm khen anh suy tính kín kẽ.

Giờ đêm lạnh lẽo thổi đến từ ngọn núi đằng xa. Khương Bằng nói gì đó khá dài.

“Có thể xóa bỏ.” Bóng đêm tôn lên ánh mắt lạnh lùng của Lạc Dịch. “Nhưng tôi muốn xác nhận là ai báo tin cho anh đến tìm tôi”.

Tiếng gió đột ngột lặng đi, Chu Dao nghe thấy câu trả lời của Khương Bằng bên kia điện thoại: “Lúc mời cô em kia uống trà, tôi đã nói cho cậu biết rồi”.

Chu Dao nghi ngờ. Lúc uống trà? Đồng đá phỉ thúy kia à?

Lạc Dịch cười khẩy: “Giống như tôi suy đoán”.

“Ông chủ Lạc, chuyện trước kia chúng ta ai cũng chịu thiệt một phần, ân oán cũ coi như xí xóa. Sau tối nay, có lẽ còn có thể hợp tác đấy!”

“Ồ.” Lạc Dịch bình thần cúp máy.

“Tôi cũng gọi cho đàn anh mới được. Nếu không họ sẽ lo chết mất.” Chu Dao vừa định lấy điện thoại ra lại phát hiện tay Lạc Dịch bấu chặt xuống đất, hàng mày cau lại, mồ hôi hột vã trên trán.

Chu Dao kinh ngạc: “Ông chủ Lạc!”.

Anh đau tới mức mặt mày nhăn nhó, bất chợt nắm tay cô, mạnh đến mức như muốn bẻ gãy cổ tay Chu Dao vậy.

“Anh cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa...” Chu Dao hoảng hốt, cuống quýt lấy điện thoại gọi thúc giục.

Anh ngẩng đầu, mồ hôi làm nhoè tầm mắt, anh vẫn nhìn cô đắm đắm. Nhưng một giây sau, sắc mặt anh liền biến đổi, Lạc Dịch thành linh ngã vào ngực cô, mất đi ý thức.

Khi Lạc Dịch tỉnh lại, phòng bệnh không có một bóng người. Rèm cửa sổ để mở, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, bầu trời cao xanh vời vợi. Chuyện lúc đó anh không nhớ rõ, chỉ mang máng nhớ rằng Chu Dao ôm đầu anh khóc thảm thiết.

Anh nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, bắt đầu suy nghĩ đến khối đá phỉ thúy kia, tỉ lệ giống hệt viên A Tang đeo trên cổ. Theo chỉ của Khương Bằng, chắc hẳn là Ngô Minh đưa. Mượn dao giết người ư?

Lạc Dịch ý thức được, anh cần giúp đỡ rồi đây.

Ánh sáng trong phòng bỗng nhiên thay đổi. Lạc Dịch liếc mắt nhìn sang. Cửa phòng bệnh được đẩy ra, Chu Dao nhón chân rón rén đi vào như một con mèo. Cô cầm một hộp giữ nhiệt, chậm chạp đóng cửa thật khẽ rồi từ từ quay người, bất ngờ bắt gặp Lạc Dịch đang lẳng lặng nhìn mình.

“Anh tỉnh rồi à?” Chu Dao nở nụ cười hân hoan, vui mừng chạy đến.

Lạc Dịch hồ hững hỏi: “Cô đang đóng kịch câm à?”.

Chu Dao thoáng lườm anh, nể mặt anh là bệnh nhân nên không thêm tranh cãi. Cô mở hộp giữ nhiệt ra, cười tí mắt: “Canh gà đã hầm lâu lắm rồi đấy, mau ăn lúc còn nóng đi!”.

Cô bê đến trước mặt anh. Lạc Dịch thoáng sửng sốt, nhìn cô đầy quái gở: “Cô nấu hả?”.

“Đời nào chứ?” Chu Dao chợt nhú mày, cười ha ha: “Tôi nhờ đầu bếp nhà hàng nấu, có điều con gà này do tôi chọn, trông nó khá bổ đấy!” Lời nói của cô ẩn chứa chút ý tranh công.

Lạc Dịch cố lén cười: “Cảm ơn”.

Chu Dao khách sáo với anh: “Việc nên làm thôi mà. Vì cứu tôi nên anh mới bị thương”.

Lạc Dịch bình thần nói: “Nói như vậy, cô bị người ta bắt cũng do tôi làm hại rồi”.

Chu Dao không cãi nổi anh, bĩu môi: “Anh không thể im lặng uống canh hay sao?”.

Người nói nhiều nhất lại đi trách người khác lắm lời. Lạc Dịch im thin thít, chú tâm thưởng thức món canh. Chu Dao chống cằm, nhìn bát canh của anh chăm chú: “Ăn hết thịt gà... và cả gan gà luôn đi. Tốt cho sức khỏe”.

Bên ngoài vang lên tiếng dặn dò của bác sĩ: “Không có gì đáng ngại, lát nữa tái khám xong là có thể xuất viện”.

“Cảm ơn bác sĩ!” Đây là giọng của A Mẫn.

Chu Dao lập tức đứng dậy, lùi xa giường bệnh, Lạc Dịch liếc nhìn cô.

Trát Tây và A Mẫn đi vào phòng.

“Ông chủ, không phải anh xuống núi mua hàng à? Sao lại ẩu đả với người ta vậy?” Trát Tây vừa vào cửa đã hỏi ngay.

A Mẫn thì trước sau vẫn cảm râm: “Từ nay tuổi rồi mà còn sốc nổi như đám học sinh vậy, có thể sửa đổi tính tình chút không...”.

Lạc Dịch trừng mắt, hai người im bất theo phản xạ. Đang suy nghĩ sao ông chủ lại không vui thì liếc mắt thấy Chu Dao đứng bên cười với họ, sắc mặt hơi xấu hổ. Hai người lập tức đoán ra, dứt khoát ngậm chặt miệng.

A Mẫn chuyển đề tài, nói với Chu Dao: “Ồ đúng rồi, bạn của chị đều hỏi thăm chị đấy!”.

“Tôi qua và sáng nay, tôi đã gọi cho họ rồi.” Chu Dao nói: “Cảm ơn nhé!”.

Buổi chiều xuất viện, họ đi thẳng đến chỗ đỗ chiếc xe van của anh ngày hôm qua. Trát Tây lái xe, Lạc Dịch ngồi bên ghế lái phụ, lấy thuốc lá và bật lửa từ hộp đựng đồ ra. Vừa mới ngậm điều thuốc, Chu Dao liền nhăn mày, vươn người giạt điều thuốc trong miệng anh: “Không được hút thuốc”.

Lạc Dịch nhếch môi, ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm.

A Mẫn và Trát Tây cũng kinh ngạc. Không biết ông chủ và cô ấy có quan hệ gì nhỉ?

Bị hai nhân viên nhìn thấy, Lạc Dịch khó tránh khỏi có chút khó chịu. Anh lấy lại vẻ bình tĩnh, chìa tay ra phía cô: “Đưa đây!”.

Nhưng vẻ bình tĩnh của anh lại mang theo áp lực.

Chung quy Chu Dao vẫn sợ anh, cắn môi định trả lại, nhưng thềm đấu tranh một hồi liền trở lên cứng đầu: “Tôi nói là bây giờ không được hút thuốc”.

Trát Tây và A Mẫn càng kinh ngạc hơn.

Lạc Dịch nheo mắt, gần giọng lặp lại: “Đưa đây!”.

Chu Dao cũng nổi máu bướng bỉnh, hất cằm thách thức: “Không đưa thì sao?”, nói xong liền bỏ đi.

Lạc Dịch thỉnh linh mở cửa xuống xe, Chu Dao nhanh chân chạy ra đường. Anh chạy vài bước đã đuổi kịp, bắt lấy tay cô giơ cao ấn lên tường, khống chế cô trong nháy mắt.

Chu Dao đỏ bừng mặt, cố gắng giãy giụa nhưng tay đã bin anh cố định trên đỉnh đầu, vùng vẫy thế nào cũng không thoát nổi. Lạc Dịch điềm nhiên nhìn cô chốc lát rồi ngẩng đầu lên, lấy lại điều thuốc trong tay cô. Sau đó anh mới buông cô ra, ngồi vào xe, ngậm điều thuốc trong miệng lần nữa.

Trát Tây và A Mẫn vội làm bộ tập trung nhìn ngắm nơi khác, không dám thở mạnh. Mặt Chu Dao đỏ gay, không buồn nhúc nhích.

Lạc Dịch bật lửa, đưa lên môi định châm thuốc, nhưng khi liếc gương chiếu hậu lại thấy Chu Dao bé nhỏ đang cắn chặt môi, trừng đôi mắt đỏ hoe nhìn vách tường trút giận. Tay anh từ từ bỏ xuống, đóng nắp bật lửa lại. Đầu tựa vào ghế, anh im lặng chốc lát rồi lấy điều thuốc ra khỏi miệng, mở cửa xuống xe lần nữa.

“Này... Cho cô đấy!” Lạc Dịch nói, đi đến vỗ gáy Chu Dao, lúc quay người, điều thuốc kia đã cài lên tai cô.

17. Chương 17

Chu Dao đã sớm điện thoại báo bình an cho nhóm bạn, nói mình tá túc ở nhà bạn ông chủ Lạc một đêm. Đến khi trở về nhà nghỉ, mấy chàng trai không nói gì, chỉ có Lâm Cẩm Viêm lôi cô qua một bên: “Hôm qua, ba em liên lạc với em để lấy số liệu phản hồi nhưng không gọi được nên gọi điện cho anh. Anh bảo Đường Đoá vào phòng em tìm nhưng không thấy. Lát nữa, em nhớ liên lạc với thầy nhé!”.

“Vâng ạ!” Chu Dao cười. “Số liệu của em đều lưu vào ổ đĩa bảo mật rồi”.

Lâm Cẩm Viêm dặn dò cô nghỉ ngơi cho khoẻ rồi thông báo ngày mai cả đội sẽ đến khe núi Nga Sơ.

Chu Dao kinh ngạc: “Kế hoạch ban đầu của chúng ta làm gì có hành trình này đâu?”.

Lâm Cẩm Viêm nói: “Đột ngột phát sinh. Mạc Dương kêu muốn đi xem, đúng lúc có thời gian rảnh, hơn nữa đi xe đến đó cũng không xa”.

Chu Dao không nói gì thêm, cô mệt chết đi được, chỉ mong được về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng ba cô gái kia lại không dễ dàng bị Chu Dao lừa gạt. Vừa vào phòng, Đường Đoá đã ngồi xếp bằng trên giường với khid thể hiên ngang lăm lệt, lớn tiếng ra lệnh: “Đóng cửa!”.

Hạ Vận lập tức làm theo.

Đường Đoá: “Ô Lâm Lâm, ra đây!”.

Tô Lâm Lâm ngẩng đầu đứng cạnh Đường Đoá như tên vệ sĩ.

Chu Dao cười khúc khích: “Ô Lâm Lâm, cậu bị chặn mạch à?”.

“Nghiêm túc một chút đi!” Đường Đoá ra vẻ cau mày khó chịu. “Chu Dao, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị! Nói, tối qua cậu và ông chủ Lạc đi đâu, ở đâu và đã làm những gì?”.

Chu Dao không biết nói sao: “Đừng có bà tám như vậy được không?”.

“Nói mau, có hôn hít, ăn nằm gì với nhau không?”

“Mình cũng muốn lắm nhưng người ta ko chịu.” Chu Dao trợn trừng mắt, ngã người xuống giường.

“Không thể nào!” Ba người sáp đến. “Không xảy ra chuyện gì hết hả?”.

“Không có, đến nắm tay cũng không có nữa kìa.” Chu Dao nói dối, ra vẻ vô cùng thất vọng không muốn nhắc đến.

Ba người trở mặt.

Đường Đoá thở dài: “Ôi, không của được rồi”.

Hạ Vành lấy khăn đi rửa mặt: “Thất vọng quá đi mất”.

Tô Lâm Lâm lắc đầu thu dọn quần áo: “Kỹ thuật của Chu Dao kém quá!”.

Bị ba người đá đểu nhưng Chu Dao lại không hề tức giận. Cô sẽ không bao giờ tiết lộ về tình cảnh kinh hồn bạt vía tối qua, vì đó là bí mật của riêng cô và anh. Cô nằm trên giường cười trộm, khoé môi sắp cong lên tận mang tai rồi.

Chưa được nửa phút, Chu Dao nhớ đến lời dặn dò của Lâm Cẩm Viêm liền ngồi mở máy tính.

Tô Lâm Lâm thấy lạ: “Cậu làm gì thế?”.

“Gửi mấy thứ cho giáo sư Chu.”

“À, kỳ một của dự án LAND gần kết thúc rồi à?”

“Trở về lại phải xử lý và chỉnh sửa tài liệu một, hai tháng”.

“Dao Dao, cậu giỏi quá!” Hạ Vận hâm mộ nói: “Có thể tham gia dự án quan trọng đến vậy”.

“Là thầy Chu và mấy học sinh của thầy mới giỏi. Mình chỉ là chân chạy việc, đi theo học tập thôi.” Chu Dao le lưỡi.

“Sau khi về, mình cũng phải chú ý đầu vào sách cũng cố kiến thức mới được.” Hạ Vận tự nhủ. “Ra ngoài lâu như vậy, sắp sửa ngán chết rồi. Ước gì được trở về trường sớm một chút”.

Đường Đoá nói: “Vội cái gì, dù sao cũng chỉ còn chưa đến mười ngày nữa”.

Chu Dao sững sốt, chuyển đi của họ kết thúc chóng vánh vậy sao?

Chu Dao ngủ hơn một tiếng, tỉnh dậy trước giờ cơm tối. Cô gọi đầu tắm rửa, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi chạy đến khu sinh hoạt tập thể tìm Lạc Dịch.

Trong ánh hoàng hôn chênh chếch, dưới lầu vô cùng náo nhiệt. Có người ôm đàn guitar ca hát, những khách trọ mới đến hát bè theo. Nhưng Chu Dao không bị không khí sôi nổi này lây nhiễm, trong số bóng dáng bạn rợn nơi quầy bar, không thấy Lạc Dịch đâu cả. Chu Dao hơi hụt hẫng bỏ đi.

Lúc ăn tối, cô nghe thấy người ở nhà bếp nói đưa cơm cho ông chủ, Chu Dao rướn cổ trông theo nhưng vẫn không hóng được chút tin tức nào về anh. Cô thấp thỏm ăn hết phần cơm, lúc về phòng lại đi qua khu sinh hoạt tập thể, mắt hướng về phía quầy bar, vẫn không thấy bóng dáng Lạc Dịch đâu.

Cô không tìm được chạy đến quầy lễ tân hỏi A Mẫn: “Ông chủ Lạc có khoẻ không?”.

“Không sao đâu, anh ấy nói là mệt nên muốn nghỉ ngơi, không muốn bị ai quấy rầy.”

“À!” Chu Dao gật đầu, liếc nhìn sổ đăng ký trên tủ, thấy vị khách mới nhất tên là Lục Tự.

Tên gì mà lạ kì, không phải lục tục tiếp nối* thì là nướm nượp không dứt.

(*)”Lục Tự đồng âm với”lục tục”.

Buổi tối, Chu Dao xuống khu sinh hoạt chung đọc sách đến tận khuya. Xung quanh người đến người đi, duy chỉ có người mà cô muốn gặp là không xuất hiện. Lúc lên giường, nỗi trống vắng trong lòng cô không tài nào xua đi được.

Chu Dao ngủ rất tỉnh, trong lúc mơ màng loáng thoáng nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Mùa này Á Đỉnh mưa nhiều, từng trận mưa lạnh lẽo xối xuống, cây trên núi cũng ngả một màu vàng úa. Chu Dao trở mình, tiếng mưa ngoài cửa càng lúc càng lớn khiến cô nửa tỉnh nửa mê. Bỗng hành lang vang lên mấy tiếng ầm ầm, nghe như cửa sổ đập vào tường, lại như có vật gì đó rơi xuống đất.

Chu Dao ngồi dậy hỏi: “Mấy cậu có nghe thấy gì không?”.

Ba cô còn lại ngủ say như chết. Bên ngoài vẫn rầm rầm không thôi. Chu Dao mặc áo đi ra ngoài, gió lạnh thổi tóc vào mặt cô.

Một cánh cửa sổ trên hành lang đang mở, hai khung cửa bin thổi dập như tờ giấy lay động trong cơn gió dữ. Cơn cuồng phong làm đổ giá gỗ và chậu hoa ở hành lang, chiếc lồng đèn hoa văn kiểu Tạng trên trần như đang nhảy dây giữa cơn gió tối tấp, có vẻ sắp rơi xuống rồi.

Chu Dao chạy đến đóng cửa sổ, lại phát hiện chốt cửa đã hỏng. Gió giật liên hồi, Chu Dao không cài được, cánh cửa sổ cứ thế bị gió thổi đập vào tường, tấm kính vỡ nát bầy.

Mưa gió tấp vào mặt Chu Dao, bên cạnh cô là cánh cửa sổ đã vỡ. Cô lo đồ đạc trong hành lang sẽ bị hỏng, lại sợ mấy chiếc đèn treo kia bị chập điện bên chạy xuống gỗ cửa phòng Lạc Dịch.

“Ông chủ Lạc!”

“Ông chủ Lạc!”

Gọi vài tiếng nhưng không ai đáp lời, có lẽ cơn giông đã át hết tiếng cô mất rồi. Chu Dao hít thật sâu, gào lên lớn hơn: “Ông chủ Lạc...”.

“Có chuyện gì?”

Cửa bật mở, Lạc Dịch đầu tóc rối bù, neho mắt không vui nhìn cô, xem chừng khá bức bối khi bị lôi ra khỏi giường nửa đêm thế này. Nhưng thấy tóc tai cô bù xù, khuôn mặt trắng bệch, mặt mày tóc tai ướt đẫm nước mưa, anh sững sờ một lát rồi tỉnh táo lại, ánh mắt lập tức trở lên nghiêm túc, vội vã hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

Chu Dao thở hỗn hển vội nói: “Cửa sổ trên hành lang bị hư rồi, kính cũng vỡ. Đồ trong hành lang bị gió quật đổ hết”.

Sắc mặt anh dịu đi, bảo cô: “Chờ tôi một chút”.

Anh đóng cửa lại. Chu Dao đứng ở ngoài chờ, chứ tới một phút sau, cánh cửa đã được mở ra. Anh mặc áo mưa, đi đến kho lấy hộp dụng cụ, cầm theo vài tấm kính.

Lên đến tầng hai, cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ. Mưa quá lớn, Lạc Dịch trùm chiếc mũ áo mưa lên, đi đến chỗ miếng thủy tinh còn sót lại trên khung cửa. Chu Dao cũng đến giúp, Lạc Dịch cau mày, gạt tay cô, ra lệnh: “Cô đứng yên đấy!”.

“Ừm.” Chu Dao ngoan ngoãn đáp lời rồi đứng yên xem.

Cơn mưa hắt nước xối xả lên quần áo anh, đèn treo ở hành lang lắc lư trong gió, soi vào mặt anh lúc sáng lúc tối. Cuối cùng, mảnh thủy tinh cũng nhanh chóng được thu gọn sạch sẽ.

“Đến đây giúp.” Anh cất tiếng gọi cô.

Chu Dao vội vàng đến đỡ lấy góc cửa sổ, Lạc Dịch lấy búa và đinh trong hộp dụng cụ, gõ gõ đóng đóng, thoăn thoắt sửa lại chốt cửa.

Chu Dao kinh ngạc với sự thành thạo và tốc độ của anh, cười nói: “Xem ra đàn ông vốn là thợ sửa chữa bẩm sinh nhỉ?”.

Anh cười coi như đáp lại rồi lấy ra một tấm thủy tinh, đặt lên khung cửa trống không, nói: “Đỡ lấy!”.

Một tay Chu Dao nắm lấy góc cửa sổ, tay còn lại đỡ tấm kính.

Lạc Dịch đứng bên này, thấy bàn tay cô giữ chặt lấy tấm kính, vô tình nhìn lâu hơn một chút. Lần đầu tiên anh phát hiện tay con gái lại bé như vậy, tay cô vừa trắng vừa mịn, lòng bàn tay còn có một nốt ruồi nho nhỏ. Anh nhớ cô cũng có một nốt ruồi nhỏ nằm ở vành tai, nhiều lần anh cứ nghĩ là bụi, tối qua còn giờ tay lau thử, kết quả làm đỏ ửng cả hai tai cô mà chấm đen kia cũng không biến mất.

Lạc Dịch lơ đãng chuyển mắt, liếc nhìn vành tai trắng nõn mềm mại của cô, một giây sau liền dời mắt đi.

Anh khom lưng lấy mấy chiếc đinh trong hộp dụng cụ. Cửa sổ hơi thấp, anh phải cúi người xuống, đóng từng chiếc đinh dọc theo khung cửa, cố định tấm kính.

Bóng của chiếc đèn hắt xuống, lắc lư trên mặt anh. Cách lớp kính, Chu Dao lẳng lặng ngắm nhìn người đàn ông ấy. Cô bỗng cảm thấy hoảng hốt, rõ ràng mới mấy giờ không gặp, mà cô cảm thấy dài tựa cả năm.

Không biết vô tình hay có thần giao cách cảm, anh chậm rãi ngược lên, anh mắt xuyên qua lớp kính, khẽ khàng giao với mắt cô. Chiếc đèn lồng vẫn đứng đưa, đôi mắt anh khi trầm khi sáng. Hơi thở nóng hổi của hai người phả lên tấm kính làm mờ tầm nhìn, gió thổi qua làm lớp sương tan đi, tấm kính trong suốt trở lại.

Trong cảnh lúc sáng lúc tối, anh bình tĩnh dời mắt, nói: “Sửa xong rồi”.

“Ừm.” Chu Dao buông lỏng tay theo phản xạ, không ngờ Lạc Dịch lại buông trước, định rảnh tay cất dụng cụ đi.

Một cơn gió thốc đến, Chu Dao trở mắt nhìn cánh cửa sổ đập về phía mình. Anh giơ tay lên đỡ, cửa sổ đập vào lòng bàn tay anh, còn mu bàn tay anh đụng vào trán cô. Chu Dao bị đập vào trán nhưng không hiểu trái tim lại rộn lên từng nhịp.

“Nghĩ gì vậy?” Lạc Dịch thản nhiên hỏi, tay nắm cửa sổ, đẩy ngược hướng gió, cài then vào. Gió táp mưa giông bị ngăn lại bên ngoài.

Chu Dao khẽ thở hắt ra: “Không có gì, vừa thấy ma thôi”.

Lạc Dịch nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn bóng hình mờ mờ trên tấm kính, hỏi: “Thấy bản thân mình ấy hả?”.

Chu Dao lườm anh.

Anh không trêu chọc cô nữa, ngồi xuống thu dọn dụng cụ.

Chu Dao đi đến nhật chậu hoa, Lạc Dịch ngẩng đầu nói: “Cô về nghỉ ngơi đi, tôi dọn là được rồi”.

Chu Dao cười: “Không sao đâu, tôi giúp anh”.

Chu Dao cúi đầu xem, chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ bị trầy xước, cô giơ tay lên xem, mãi sau mới nhớ ra: “Lúc dỡ cửa sổ bị đâm vào rồi”.

Nói xong, cô nhìn vết thương chăm chú, cẩn thận nắm lấy mảnh gỗ kia rồi thành linh rút mạnh ra.

“Ai ui...” Chu Dao không nhịn được nhảy căng lên vì đau.

Lạc Dịch ghen lời.

“Cô đóng phim hài đấy à?” Anh đành gọi: “Đi xuống bôi thuốc đi”.

Anh cầm hộp dụng cụ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi chợt hỏi: “Đó là đàn anh của cô à?”.

Chu Dao đi đến xem, một người đàn ông mặc áo mưa màu đen đội mưa chạy lên cầu thang.

“Phải, trẻ như vậy, anh ấy còn làm gì thế nhỉ?” Chu Dao nghi ngờ, lẽ nào hẹn hò với Đường Đoá?

Lạc Dịch không có hứng thú, đi thẳng xuống lầu.

Khu sinh hoạt tập thể mờ tối, chỉ có vài chiếc đèn treo nhỏ trong quầy bar được bật sáng.

Chu Dao ngồi bên cạnh quầy. Lạc Dịch lấy một chai thuốc ra, gọi cô: “Đưa tay đây!”

Chu Dao vô cùng bất ngờ, còn tưởng anh sẽ ném chai thuốc cho cô rồi mặc kệ chứ. Cô vội vàng chìa bàn tay ra, cười tí mắt nói: “Anh nhẹ tay chút nhé!”.

Nói cũng như không! Từng động tác của anh sử dụng lực vừa phải, dù sao chỉ là vết thương nhỏ, Chu Dao cũng không sợ đau.

Anh nhanh chóng thoa thuốc cho cô, xong xuôi, vặn nắp chai thuốc lại, nói cho có lệ: “Được rồi, về phòng đi”.

Chu Dao không đi mà nằn nhào trên quầy bar, mông xoay xoay chiếc ghế nhỏ: “Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa”.

Lạc Dịch giơ rau lên gõ vào tấm bảng đen ghi thực đơn đồ uống, nói: “Đóng quầy rồi”.

Chu Dao nghiêng đầu: “Ai bảo cửa sổ của anh đánh thức giấc ngủ của tôi chứ? Tôi không ngủ được, phải uống sữa cho dễ ngủ”.

Lạc Dịch nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Anh im lặng, khẽ thở dài bất lực rồi nói: “Chờ một chút”.

Anh lấy một hộp sữa trên kệ, cắt miệng, rót vào nồi nhỏ, kể đó châm bếp cồn, đặt nồi lên rồi cầm muôi khuấy sữa. Bên ngoài, mưa gió vẫn gào thét. Bên trong, Chu Dao đóng đưa chân ngồi trên ghế cao, nhào người lên mặt quầy bar ngắm anh. Cô đã xem động tác hâm sữa của anh vô số lần, nhưng xem mãi mà vẫn không thấy chán.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn sữa trong nồi, biết cô đang dõi theo từng hành động của mình nhưng anh vẫn nhìn thẳng. Có lẽ đêm đã quá khuya, hoàn cảnh lại khá nguy hiểm, anh không có tâm trạng trò chuyện.

Sữa đã được hâm nóng, anh rót vào cốc đưa cho cô. Cô uống một hớp lớn, sữa dính bên mép. Anh vẫn làm ngơ, tắt bếp cồn, quay người đến chỗ bồn nước rửa nồi. Chu Dao trừng mắt lườm bóng lưng anh rồi tự mình lau mép như cũ.

Anh rửa nôi xong quay lại, cô mới uống được một phần tư cốc sữa, hai tay ôm cốc thủy tinh, trông như một chú gấu mèo nhỏ.

Anh cúi đầu ngậm điều thuốc, Chu Dao cau mày: “Để hai ngày nữa rồi hăng hút không được sao?”.

Anh ngược mắt, liếc cô với ánh nhìn sắc bén, không trả lời mà tiếp tục châm thuốc.

Chu Dao dẫu môi, im lìm cúi đầu uống tiếp. Nhưng cô làm gì có tâm trạng uống sữa đâu, chỉ ngậm lấy miệng cốc thủy tinh, nhắm nháp từng chút một.

Ngoài kia mưa rền gió dữ, trong này ẩm nồng thư thái. Anh hút hết nửa điều thuốc rồi mà coi vẫn còn kéo dài thời gian, ngậm lấy miệng cốc thủy tinh. Cách làn khói trắng, anh nhìn thấy môi cô dán sát miệng cốc, không biết cái cốc kia bị hàm răng nhỏ nhắn của cô cắn thì có cảm tưởng gì.

Đang nhìn thì cô ngược mắt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh. Anh không hề lảng tránh mà nhìn thẳng cô, cảnh cáo: “Cẩn hồng phải đèn đây!”.

“Tôi cẩn nhẹ lắm.” Chu Dao khẽ cười, lúc nhếch môi lộ ra đầu lưỡi đo đỏ, nhỏ nhỏ.

Lạc Dịch dời mắt đi, ngậm khói thuốc quấn quanh trong lồng ngực rồi chậm rãi phun ra. Anh có chút quan tâm: “Cô tỉnh ngủ lắm à?”.

“Ừm.” Chu Dao trò chuyện cùng anh. “Nghe thấy ngoài hành lang có tiếng động nên ra xem thử”.

Tay anh gõ lên thành gạt tàn thuốc, dặn dò: “Lần sau, nếu gặp phải trường hợp tương tự, đừng nên tùy tiện chạy ra khỏi phòng”.

Cô nhướn mày hỏi lại: “Vì sao?”.

Anh cau mày: “Cô không có ý thức phòng bị cơ bản ư? Nếu gặp phải kẻ bắt cóc thì sao?”.

Chu Dao sững sốt.

“Sau này, bất kể ở khách sạn hay nhà trọ nào, hãy nghe thấy bên ngoài có tiếng động thì đừng có ngốc nghếch ra mở cửa, biết chưa? Bất kể chuyện gì xảy ra cũng phải gọi cho quỳ lễ tân.”

Chu Dao gật đầu như gà mổ thóc: “Ồ, tôi nhớ rồi”.

Cô ngoan ngoãn vâng lời một cách lạ kỳ khiến anh không biết phải nói gì nữa.

Cuối cùng, cô cũng uống hết sữa, Lạc Dịch dọn rửa cốc, sau đó tìm máy sấy đặt lên quỳ bar, dặn dò: “Tóc cô ướt rồi, về sấy khô rồi hăng ngủ”.

Chu Dao thấy anh định bỏ đi liền cầm máy sấy gọi với theo: “Ông chủ Lạc, tôi đói bụng”.

Lạc Dịch quay đầu lại nhìn cô, hàm răng nghiêng chặt.

18. Chương 18

Đêm khuya ở Á Đinh, mưa gió phủ mờ dãy núi chập chùng, cả thế giới chìm trong đêm đen như mực, chỉ có góc phía tây của nhà nghỉ lập loè loé sáng.

Căn bếp sạch sẽ hơn Chu Dao tưởng tượng nhiều. Cô quan sát xung quanh, Lạc Dịch lấy một gói mì trong tủ ra. Chu Dao hạch sách: “Sao anh không hỏi tôi muốn ăn gì đã tự ý làm thế? Lỡ như tôi muốn ăn cơm chiên trứng thì sao?”.

Lạc Dịch hỏi vặn: “Cô có đói không?”.

Chu Dao thật thà đáp: “Đói”.

Lạc Dịch: “Đói bụng mà còn kén chọn à?”.

Chu Dao á khẩu. Cô khẽ lườm anh rồi vừa quay đầu vừa vụng trộm cười một mình.

Cả ngọn núi đã chìm vào giấc nồng, chỉ có anh và cô còn thức.

Anh cầm nồi lấy nước, đặt lên lò rồi bật bếp. Ban đêm nhiệt độ thấp, nước không sôi nhanh được. Anh không chờ nổi bèn lấy điều thuốc ra hút, giữa chừng nghe thấy tiếng máy sấy vang lên. Nhìn về phía phát ra tiếng động, cách anh không xa, Chu Dao đang nghiêng đầu, mái tóc đen như thác đổ. Một tay cô cầm máy sấy, một tay phe phẩy tóc, thỉnh thoảng vung nhẹ, mái tóc dài bay lượn phát phơ. Cô còn vô thức chu môi, vẻ mặt vô cùng ngây thơ và thuần khiết.

Một ngum khói quay vòng trong khoang phổi anh rồi được nhả ra ngoài.

Lạc Dịch đi đến, rút đầu dây cắm máy sấy ra. Chu Dao bị cắt ngang, sững sờ ngẩn đầu.

“Anh làm gì thế?”

“Chỗ nấu ăn mà sấy tóc cái gì?” Lạc Dịch mắng cô, giọng điệu hơi khó chịu.

Chu Dao giật mình, cảnh giác nhìn anh rồi nhanh chóng kháng nghị: “Tôi đâu có sấy tóc trong bếp”.

“Còn cái cổ à?” Lạc Dịch cau mày, lạnh lùng nói. “Phòng ăn cũng không được. Ra khu sinh hoạt chung đi”.

“Tôi không đi.”

“Vậy thì đừng sấy nữa.”

“Không sấy thì thôi.” Chu Dao cuộn dây máy sấy lại, bướng bỉnh hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

“...”

Lạc Dịch nhìn bóng lưng giận dữ của cô, nhất thời không biết nói gì. Anh cũng mặc kệ, quay trở lại phòng bếp, mở nắp nồi ra xem, nước đã sôi rồi. Anh bỏ mì vào nồi, đảo vài lượt. Ở đây khí áp thấp, nước sôi nhưng nhiệt độ vẫn không cao, muốn mì mềm phải để thêm một lúc nữa. Anh đẩy nắp nồi lại, nhìn ra ngoài đại sảnh. Chu Dao không sấy tóc mà ngồi bên bàn, chống cằm trừng mắt nhìn vào khoảng không.

Lạc Dịch mặc kệ cô.

Đêm dài đằng đẵng lại yên ả quá mức khiến người ta cảm thấy mỗi mết. Anh xoa mắt, dựa vào tường châm thêm một điều thuốc, thỉnh thoảng nhìn về phía cô. Cô vẫn lẳng lặng ngồi đó, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bên ngoài gió táp mưa xa, trong nhà nước sôi sùng sục. Chỉ chốc lát sau, chiếc nồi bắt đầu kêu leng keng, mùi mì chín dần dần lan toả. Chu Dao ngửi thấy, khi này nói dối rằng đói bụng nhưng giờ lại thấy đói thật. Cô quên hết chuyện vặt vãnh lúc trước, ánh mắt sáng lấp lánh chạy về phía anh hỏi: “Xong chưa?”.

Lạc Dịch dụi tắt nửa điều thuốc đang hút dở, ném vào thùng rác, đứng thẳng dậy đi đến bồn rửa tay. Anh mở nắp nồi, cầm đũa gấp một sợi mì kẹp chặt lại, sợi mì đứt lìa.

Anh vừa gấp mì vào bát vừa hỏi: “Thêm trứng không?”.

Chu Dao tỉnh ranh hỏi ngay: “Thêm trứng có thêm tiền không?”.

Lạc Dịch: “Dĩ nhiên”.

Chu Dao: “ Bao nhiêu?”.

Lạc Dịch: “Năm đồng”.

Chu Dao kêu gào: “Đắt thế?”.

Lạc Dịch hờ hững: “Có thêm không?”.

Chu Dao dẩu môi: “Không cần”.

Lạc Dịch tiếp tục gấp mì, vẻ mặt như cố lén cười.

Chu Dao nhăn mày, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Ông chủ Lạc, tôi là khách quen, anh làm ăn thế là không được đâu”.

Lạc Dịch chột hiệu ra: “Vậy... bớt cho cô một ít nhé?”.

Chu Dao háng giọng hỏi: “Bớt bao nhiêu?”.

Lạc Dịch cho phép thương lượng: “Cô muốn bớt bao nhiêu?”.

Chu Dao chấp tay sau lưng, hást cao cảm: “Một đồng một quả thì được”.

Lạc Dịch cười khẩy: “Cô tưởng đang trả giá ở Ngò Ký chắc?”.

Chu Dao nhún vai: “Dù sao không ăn cũng không sao. Không ăn còn giảm cân nữa kìa. Sao nào, anh có bán hay không?”.

Lạc Dịch: “Được”.

Chu Dao xác nhận lại: “Một đồng?”.

“Ừ.”

Chu Dao cười títt mắt ló đầu nhìn anh, giờ hai ngón tay hình chữ V lên, đắct ý yêu cầu: “Tôi muốn hai quả”.

Lạc Dịch ngenh lờ, đập hai quả trứng vào nôi, nêmgia vị vào sợi mì vừa gắpra khi nấy, sau đó thêm nước, cuối cùng mới vớt trứng ra đặt lên trên.

Chu Dao trợ mắt, đốit ý: “Bát to thế á? Nhiều quá, tôi không ăn hết”.

“Không phải cô kêu đói sao? Chơi tôi à?” Lạc Dịch nheo mắt nhìn cô, có vẻ nguy hiểm.

Chu Dao run run, vội vàng phân bua: “Không phải, tôi đói bụng thật mà. Nhưng có đói cũng không ăn hết nhiều như vậy. Nhiều quá, tôi sợ lãng phí”. Cô đảo mắt gợi ý: “Hay là anh ăn cùng đi”.

Lạc Dịch ngăn người, nhìn chiếc đũa trong tay cô rồi từ chối: “Tôi không đói”.

“Chia chút ít cho anh nhé, anh cũng mất công nấu khá lâu mà.” Chu Dao đứng dậy lấy bát đũa.

“Không nấu thì lấy tiền sao được?”

“Coi như tôi mời anh ăn khuya.”

“Bữa khuya của cô thịnh soạn quá nhỉ.” Lạc Dịch cất giọng khàn khàn chẳm chọc.

Chu Dao liếc mắt: “Anh không thể im lặng được hay sao?”.

Lạc Dịch im lặng thật.

Chu Dao cầm bát đũa đến, lơ đãng nhìn vào vết thương nơi lòng mày và cổ anh, lòng nhoi nhói. Cô vừa chia mì vừa cười hỏi: “Hồi tối anh đã ăn gì chưa?”.

“Ăn rồi.” Lạc Dịch nhìn hai chiếc bát, vội ngăn lại: “Ít thôi”.

Cô chia cho anh nửa bát mì. Anh giải quyết rất nhanh, lúc ăn xong nhìn lại Chu Dao, cô ăn khá chậm, đến giờ vẫn còn lại hơn nửa bát. Anh nhíu mày hỏi: “Ăn không hết à?”.

“Sắp xong rồi.” Cô ngẩng đầu khỏi bát, môi vẫn còn dính dầu. “Anh đợi tôi một chút”.

Anh gậtdầu, chờ chốc lát. Sau khi ăn xong, cơn mệt mỗi lần ùn ùn kéo đến, anh lại chẳm thêm điếu thuốc nữa.

Chu Dao cần nẳm: “Anh hút nhiều quá!”.

Lạc Dịch: “Cũng bình thường, hai ba điếu một ngày thôi”.

Chu Dao bắt đắct nhìn anh vạch trần: “Mới có một lúc mà anh đã hút ba điếu rồi đấy”.

Lạc Dịch không thể cãi lại: “Vậy sao?”.

Chu Dao nói: “Phải, anh không biết đếm à? Một, hai, ba...”.

Lạc Dịch đánh trống lảng: “Lo ăn mì của cô đi”.

“Ừm.”

Một lát sau, Lạc Dịch hỏi: “Bình thường các cô đi khảo sát thường ăn gì?”.

“Bánh mì, bánh quy, lương khô.”

“Không nấu cơm à?”

Chu Dao ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác: “Khu Á Định không cho nhóm lửa kia mà?”.

Lạc Dịch im lặng giây lát mới tìm lại được giọng nói của mình: “Tôi hỏi bình thường ở những nơi khác ấy”.

Chu Dao cau mày: “Đa số đều không chi nhóm lửa, sợ xảy ra bất trắc, gây hoả hoạn phá hoại thảm thực vật, trừ phi là có trạm bảo vệ. Nhưng mang theo máy móc và đá đã nặng lắm rồi, ai còn đủ sức vác thêm cả nồi niêu xoong chảo nữa chứ?”.

Lạc Dịch gật đầu tặc lưỡi: “Làm nghề các cô cực thật”.

Chu Dao không buồn để ý: “Quen rồi sẽ ổn thôi. Có nghề nào mà không cực chứ?”.

“Vậy cũng đúng.” Anh nhìn cô cười cười.

Cô bé này kiêu thì có kiêu nhưng hiểu biết khá sâu rộng.

Cuối cùng Chu Dao cũng ăn hết sạch bát mì của mình, thoả mãn xoa bụng: “Bát mì này ngon thật, đến đây được một tháng rồi mà tôi cảm thấy chỉ có bữa này là ngon nhất”.

Lạc Dịch thoáng nhìn cô: “Ý cô là đầu bếp nhà tôi nấu ăn tệ lắm à?”.

“Không phải.” Chu Dao lau miệng, cười phân bua: “Nhóm chúng tôi đông người mà, lúc nào ăn cũng phải giành giết nhau. Mỗi lần món ăn được bê lên, bảy đôi đũa lao đến, nháy mắt đã hết sạch sành sanh”.

Lạc Dịch bật cười: “Nghe nói nhóm các cô đều là nghiên cứu sinh và tiến sĩ”.

“Có là giáo sư thì cũng phải ăn cơm chứ!” Chu Dao phản bác. “Mọi người luôn cho rằng làm nghiên cứu luôn cao quý lạnh lùng, tránh xa thói đời trần tục mới tốt. Nhưng khi tách khỏi công việc, tất cả mọi người đều là thanh niên, con gái thì vẫn thích ăn ngon mặc đẹp, con trai cũng thích chơi game, mô hình, thích bóng rổ như bao người khác thôi”.

Lạc Dịch cười nhạt, cầm bát đến bồn rửa.

Chu Dao khá bất ngờ: “Ông chủ mà phải rửa bát à? Để đó ngày mai nhân viên rửa không được sao?”.

Lạc Dịch nói băng quơ: “Nếu là tôi, tối qua đã dọn dẹp bếp núc sạch sẽ, sáng hôm sau đi làm thấy trong bồn còn bát bẩn, tôi sẽ lấy bát vào mặt ông chủ ngay và luôn”.

Chu Dao không nhịn cười nổi. Nước trong vòi chảy ào ào, tay áo gió hơi dài, anh đưa tay định kéo lên nhưng chỉ vớt vát được chút ít. Chu Dao tự nhiên đi đến giúp anh. Anh hơi khựng lại, cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng Chu Dao không nhìn anh, chỉ giúp xắn tay áo lên từng nấc, rồi lại cuộn tay áo lên mỏng bên trong lên. Nước chảy róc rách vào bồn, cô tiếp tục với bên còn lại, đầu ngón tay cô vô ý lướt trên cơ bắp rắn chắc ẩm áp của anh.

Cô làm xong liền lùi về sau một bước, nhìn bóng lưng cao lớn của Lạc Dịch.

Anh tiếp tục rửa bát.

Ánh đèn trong phòng bếp mờ tối, tiếng gió rít gào bên ngoài bất chợt dữ dội hơn, những hạt mưa dày và nặng tạt rào rào vào cửa sổ, như thể toàn bộ thế giới lung lay sắp đổ vậy. Ánh đèn chao nghiêng, còn hai người thì im lặng.

Lạc Dịch rửa xong bát đĩa, rửa tay bằng xà phòng xong mới dẫn cô rời khỏi nhà bếp.

Chu Dao trở về phòng, đến tận khi nằm trên giường, cô vẫn cảm thấy ngón tay khi nãy chạm vào da thịt anh vẫn còn nóng hôi hổi.

Lạc Dịch đẩy cửa phòng ra, cơn mệt mỏi muộn màng ập đến. Ngước mắt lên, anh thấy một người đột nhiên xuất hiện trên sô pha.

Anh đóng cửa lại, đi vào phòng: “Đến đây khi nào?”.

“Lúc chạng vạng.” Lục Tự bổ sung: “Ở kế bên phòng anh”.

Lúc Chu Dao gõ cửa đã đánh thức anh ta.

Lục Tự đang hút thuốc, Lạc Dịch đi đến ngồi xuống đối diện anh ta. Lục Tự đưa cho anh một điếu thuốc nhưng anh xua tay từ chối: “Tôi không hút”.

Lục Tự cất điếu thuốc đi, lướt mắt nhìn vết thương trên xương mào và cổ Lạc Dịch, điều này đã đủ nói rõ tất cả.

“Anh nói có người muốn giết anh là sao?”

“Có người tiết lộ tin tức của tôi cho kẻ thù, muốn mượn dao giết người.” Giọng Lạc Dịch hơi khàn, quay đầu đi, khe ho một tiếng.

“Ai thế?”

“Ông chủ Ngô Ký.”

Lục Tự im lìm nhìn chằm chằm vào Lạc Dịch trong chốc lát, tựa như đang phán đoán điều gì, sau đó khuôn mặt anh ta dần hiện lên nụ cười nhạt: “Để tôi đoán xem tiếp theo anh định nói gì nhé? Tại sao hắn muốn giết anh, bởi vì hắn có liên quan đến cái Phật tháp giả kia, hắn phát hiện ra anh đang điều tra về hắn, vì tự vệ nên giết người diệt khẩu trước?”.

Đầu mào Lạc Dịch khẽ chau lại, bình tĩnh hỏi: “Anh không tin à?”.

Lục Tự cười: “Tại sao tôi phải tin anh?”.

Lạc Dịch nhìn thẳng vào anh ta, đôi môi mím nhẹ.

Lục Tự nói: “Hai chúng ta cũng quen biết nhau khá lâu rồi, anh tưởng tôi là thằng đàn à? Tại sao lần trước anh đi ra ngoài chưa được hai tháng đã đột ngột quay về? Theo những gì tôi điều tra được, anh lục đục với Đan Sơn, hắn muốn bắt anh nên anh không thể tiếp tục ở Vân Nam nữa, nhưng anh cũng không thể ở nơi này được. Quả nhiên, anh vừa trở lại được một tháng đã tìm tôi ‘hợp tác’. Anh tưởng tôi sẽ bị anh lợi dụng sao?”.

“Mấy cái chuyện vớ vẩn do Ngô Minh phát tán mà anh cũng tin được. Đây là thành quả điều tra của anh sao? Lạc Dịch nhếch môi cười khẩy, không biết là bắt đố dĩ hay là vì gì khác, nhưng khi anh thốt lên câu nói tiếp theo, ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo. “Sếp Lục, tôi trở lại là vì lưới thả ra có thể thu được rồi. Nhưng...” Anh thoáng ngừng lại, cảm thấy chán nản. “Năng lực của tôi có hạn. Phía Đan Sơn sai khiến Ngô Minh tung tin giả để ly gián tôi và anh, chỉ vì một lý do là càng lúc tôi càng đến gần sự thật, nhưng cũng càng lúc càng rơi vào vòng nguy hiểm. Anh điều tra lâu như vậy không thu hoạch được gì, chỉ bằng chúng ta cùng nhau đi bắt cá đi”.

Lạc Dịch chăm chú nhìn Lục Tự, đợi câu trả lời từ anh ta. Tuy nhiên, gương mặt Lục Tự vẫn đầy nghi ngờ, thậm chí mang theo chút châm biếm.

“Tôi theo dõi anh đã lâu mà vẫn chưa thu hoạch được gì. Anh cảm thấy tôi sẽ bỏ cuộc vào thời khắc cuối cùng này ư?” Lục Tự vẫn lặp lại câu nói trước kia. “Tại sao tôi phải tin tưởng anh?”.

Lạc Dịch: “Tôi có thể chứng minh...”.

“Tôi chỉ tin tưởng anh một điểm, anh có khả năng nguy tạo chứng cứ, bất luận là người hay sự việc nào đi chăng nữa.” Lục Tự ngắt lời anh. “Huống chi... ly gián à? Cần gì phải ly gián chúng ta chứ? Tôi và anh vốn đối địch”.

Lạc Dịch khẽ lắc đầu, dường như đang tự cười nhạo mình.

Những lời tiếp theo của Lục Tự càng châm chọc hơn: “Anh biết hiện giờ tôi đánh giá thế nào về anh không? Là kẻ thất bại trong cuộc nội chiến. Anh có tư cách gì hợp tác với tôi hả La Dịch?”.

Trong tiếng mưa rơi rung chuyển cả đất trời, cái tên “La Dịch” này lại vang lên hết sức rõ ràng.

Mắt Lạc Dịch ánh nét cười, ngón tay khẽ gõ lên tay vịn của ghế.

“Hiện giờ anh đã đến bước đường cùng rồi, đến khi mạng sống khó bảo toàn mới đến nói chuyện hợp tác với tôi à? Được, tôi ra điều kiện, chỉ có duy nhất một kiểu hợp tác.” Lục Tự gạt tàn thuốc, đặt đề nghị: “Anh đi tự thú, khai hết quá trình anh và Đan Sơn cấu kết với nhau. Đây chính là thành ý hợp tác của anh. Chỉ có vậy, tôi mới ra tay bảo vệ tính mạng anh được. Dù sao cũng quen biết nhau lâu rồi, tôi không hề muốn nhặt xác giúp anh”.

Lạc Dịch bình thản nhìn anh ta nói xong mới cụp mắt, môi khẽ cong lên: “Lục Tự, anh còn ngu xuẩn hơn tôi tưởng tượng nhiều”.

“Anh đừng khinh thường người khác.” Lục Tự bị chọc giận, đứng bật dậy, nhìn xuống Lạc Dịch, trong mắt hiện lên vẻ oán giận. “La Dịch, trong việc này, anh có hai vấn đề cơ bản không thể nào trốn tránh. Đó là nhóm của anh không thể giám định sai, còn em trai anh bởi vì biết sự thật nên tự sát”.

Anh ta vừa dứt câu nói buột ra trong cơn giận dữ, căn phòng chợt yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, chỉ còn tiếng mưa gió gào thét ngoài trời.

Lạc Dịch bình tĩnh nhướng mắt, lạnh giọng đuổi khách: “Ra ngoài!”.

Gió rít từng hồi như hồn ai đang khóc lóc thở than. Đèn tắt, căn phòng mịt mù, chỉ còn nền trời thỉnh thoảng xuất hiện vài tia chớp loé ngoài cửa sổ. Lạc Dịch ngồi trên ghế nhìn cánh cửa đang đóng kia. Trận gió táp mưa sa mang theo sức mạnh huỷ diệt, như thể chỉ một giây sau sẽ thổi bật cả nhà nghỉ, xé tan thành mảnh vụn.

Lạc Dịch ngồi trong ánh sáng yếu ớt, sắc mặt tái nhợt như muốn hoà vào đêm tối. Anh cảm thấy mỗi mệt, chống khuỷu tay lên ghế dựa, bàn tay che kín đôi mắt, đầu cúi gằm.

La Dịch, nếu cuối cùng anh không thể giữ được thứ mà em đã từng bảo vệ thì cũng đừng trách anh, anh đã cố hết sức rồi. Anh thật sự đã dốc mọi khả năng rồi, nhưng không ai chịu tin tưởng anh.

19. Chương 19

Sáng hôm sau, trời vẫn còn mưa, có điều đã ngớt đi nhiều. Mấy cô gái dậy sớm giặt giũ đồng quần áo tích trữ mấy hôm. Chu Dao giặt tay vài chiếc quần chip phơi lên rồi mới cùng mấy cô bạn ôm quần áo còn lại lên phòng giặt, ném đồ vào máy.

Rửa mặt ăn sáng xong, Chu Dao gọi Tô Lâm Lâm cùng đến phòng giặt. Lúc khệ nên bê giỏ đồ đi ra, họ tình cờ bắt gặp Lạc Dịch cầm mấy bộ quần áo đi vào.

Tô Lâm Lâm vui vẻ chào: “Ông chủ Lạc”.

Lạc Dịch khẽ cong khoé môi coi như đáp lại.

Quả nhiên là anh gặp ai chào cũng cười, chỉ làm mặt lạnh với cô thôi. Lúc đi ngang qua nhau, Chu Dao không nhìn được tròng mắt nhìn anh. Lạc Dịch cảm thấy gì đó, nhưng khoé mắt không trông thấy rõ, khi quay đầu lại chỉ nhìn thấy mái tóc của cô.

Lạc Dịch đi đến máy giặt, vừa định vứt quần áo vào lại thấy một mảnh vải đen xoắn nằm dưới đáy lồng. Anh tưởng là tắt bèn cúi xuống nhặt, nhưng kéo ra lại thấy đó là một chiếc áo ngực bằng ren mỏng tang. Cúp ngực được may bằng vải ren hoa văn trong suốt, chỉ có nói quan trọng mới đính hai nhụy hoa đào màu đen, kêu gọi đến mức khiến người ta máu nóng sôi trào.

Lạc Dịch chỉ biết cầm nín.

“Này!” Anh quay đầu gọi.

Chu Dao không nghĩ là anh gọi mình nên vẫn bước đi. Lạc Dịch cau mày: “Chu Dao, cô không nghe thấy tôi gọi hả?”.

Chu Dao đã đi đến cửa chợt dừng bước. Ôi chao, ông chủ Lạc gọi tôi cơ đấy! Cô lập tức quay đầu lại, vẻ mặt không biết là vui mừng hay kinh ngạc, hỏi: “Gọi tôi làm gì?”.

Lạc Dịch lập tức hất cằm về phía tay mình, đồng thời anh đưa ngón tay nhắc nhở khiến chiếc áo lót ren kia phất phơ trong không trung. Anh nắm hờ, nhẹ nhàng vung vẩy, thế là chiếc áo lót rơi tọt xuống máy giặt.

Chu Dao không thấy rõ, ôm quần áo cùng cả bụng nghi vấn đi về phía anh, rướn cổ nhìn vào lồng máy giặt liền á khẩu. Cô ôm cả đống quần áo trong lòng, không có tay nào rảnh, nhưng vẫn mặt dày mày dạn, ranh mà nói: “Ôi, bỏ sót rồi, ông chủ Lạc nhặt hộ tôi cái”.

Lạc Dịch thản nhiên cúi người nhặt chiếc áo lót it vải đến thăm thương kia lên.

Chu Dao giả vờ bận bịu hất cằm chỉ giỏ quần áo trong lòng: “Đặt lên đây giúp tôi với”.

Lạc Dịch vớt áo lót của cô lên đồng đồ.

“Cảm ơn.” Chu Dao đi về phía Tô Lâm Lâm, đảo mắt lia lịa rồi nghiêm túc nói với cô ấy: “Đường Đoá thật là, quần áo của mình cũng không đến lấy”.

Tô Lâm Lâm nhìn cô, thấy lạ: “Ồ, đây không phải là của cậu sao? Trong ký túc xá, ngoài cậu ra thì ai dám mặc đồ lót khêu gợi thế chứ?”

Chu Dao ngẹn lời.

Tô - Lâm - Lâm - cậu - phiền - quá - đi!

Chu Dao chỉ muốn mau mau biến mất nhưng không ngờ Lạc Dịch lại gọi cô: “Đứng lại!”.

Chu Dao cúi kính quay lại: “Lại gì nữa?”.

Lạc Dịch hờ hững hỏi: “Hôm nay các cô định ra ngoài à?”.

“Đúng vậy.”

“Đi đâu?”

“Khe núi Nga Sơ.” Chu Dao đáp.

“Nói với đội trưởng các cô đừng đi nữa.” Lạc Dịch ngăn cản. “Tối qua mưa xối xả, mực nước tại mấy cái đập khu đó có thể sẽ dâng cao đấy”.

“À.” Chu Dao dằn mặt, quay đầu rời đi.

Trái lại, Tô Lâm Lâm rất lễ phép: “Cảm ơn ông chủ Lạc, chúng tôi sẽ bàn bạc với đội trưởng”.

Chu Dao ôm quần áo đi được một quãng mới quay đầu lại đá Tô Lâm Lâm một cái.

Tô Lâm Lâm ngơ ngác: “Ồ, mình làm gì sai à?”.

Chu Dao quay đi: “Không có gì”.

Lúc phơi quần áo trên sân thượng, Tô Lâm Lâm lẩm bẩm: “Chu Dao, khả năng quan sát của cậu kém hơn rồi đấy”.

Chu Dao không hiểu nổi: “Hả?”.

“Ông chủ Lạc bị thương rõ ràng như vậy mà cậu không thấy sao?”

Chu Dao nhất thời không biết nói sao: “Tô Lâm Lâm, cậu bị dở à?”.

Tô Lâm Lâm phơi quần áo xong, đứng dưới mái hiên nhìn mưa rơi lất phất: “Không biết phơi đồ đến bao giờ mới khô đây? Hôm nay là lần cuối cùng rồi, lần sau cứ việc chất chỗ quần áo bẩn mang về trường giặt”.

Chu Dao kéo chiếc áo thun bó sát trên giá phơi đồ, lặng lẽ ngẩng đầu trông lên. Tâm trạng cô bỗng mịt mù hệt như bầu trời lấm tấm mưa phùn lúc này vậy.

“Mình sẽ nhớ phong cảnh nơi này lắm.” Tô Lâm Lâm thở dài, dõi mắt nhìn xa xăm, ngắm núi rừng đượm sắc vàng và núi tuyết thấp thoáng như ẩn như hiện.

“Ồ, mới sáng sớm, ông chủ Lạc đi đâu thế?” Tô Lâm Lâm cúi đầu nhìn xuống khoảng sân bên dưới.

Chu Dao chạy đến lan can gỗ đầu ra gọi to: “Ông chủ Lạc”.

Lạc Dịch đang dắt xe mô tô ra khỏi nhà kho, thoáng ngẩng đầu lên nhìn trời, hoàn toàn phớt lờ cô.

“Ông chủ Lạc, anh đi đâu vậy?” Giọng Chu Dao vang vọng trên không trung.

Lạc Dịch vẫn mặc kệ cô, ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên, chắc hẳn cảm thấy câu hỏi của cô hơi thiếu muối.

Chu Dao nghiêng đầu bối rối giẫy lất rồi vội vã quay lưng lại. Cô chạy ào xuống cầu thang, lấy áo mưa, lao ra sân đến bên cạnh anh, tay chống eo thở hổn hển: “Ông chủ Lạc, anh đi đâu vậy?”.

“Trần trên. Sao thế? Lại muốn nhờ mua đồ à?” Anh cài dây mũ bảo hiểm, liếc nhìn cô, vạch trần ý định của cô gái nhỏ.

“Không phải.” Chu Dao cười tí mắt với anh, mi vương nước mưa. “Trời mưa đường trơn, anh chạy chậm chú ý an toàn nhé!”.

Lạc Dịch không đáp lại, cụp mắt, đeo bao tay vào.

Chu Dao ló đầu nhìn anh, cố hỏi: “Ông chủ Lạc, anh có nghe thấy lời tôi nói không?”.

Anh nhăn mặt, khàn khàn thốt một tiếng từ cổ họng: “Ừ.”

Chốc lát sau, anh bỗng hỏi: “Chu Dao?”.

“Hả?”

“Cô cảm thấy Khương Bằng thế nào?”

“Khương Bằng à? “ Chu Dao nhú mày nghĩ ngợi một lát mới lên tiếng: “Anh ta lúc nói thì giữ lời, lúc thì không, có lúc ra vẻ đạo nghĩa, có khi lại rất gian xảo. Không xấu... nhưng cũng không tốt, giống con chó điên vậy”.

“Chó điên?” Lạc Dịch khẽ nhướng mày, buồn cười: “Cách hình dung của cô rất chính xác”.

“Anh tự đừng hỏi tôi câu này làm gì thế?”

“Không có gì.” Anh cầm lấy tay lái mô tô, hỏi tiếp: “Có nhớ những gì tôi vừa mới nói với cô ở phòng giặt không?”.

“Ừ, nhớ mà.” Chu Dao thật thà gật đầu, những hạt mưa li ti dính trên tóc. “Tôi sẽ nói với anh ấy. Anh yên tâm đi!”.

“Ồ, suýt nữa quên mất chuyện chính.” Chu Dao lấy ra thứ đang cầm trên tay. “Ông chủ Lạc, tôi đến đưa áo mưa cho anh này”.

Lạc Dịch nhận lấy, không ngờ Chu Dao rút phất tay lại, cười khanh khách.

Lạc Dịch: “...”.

Chu Dao thấy anh tức tròn mắt thì vui vẻ lắm: “Mau nói cảm ơn đi, nói cảm ơn thì tôi đưa cho anh. Nói nhanh nào!”.

Lạc Dịch hất cằm, chỉ mái hiên cách đó không xa, nói: “Chu Dao, cô qua đó đứng đi”.

Chu Dao không hiểu, cảnh giác nhìn anh: “Để làm gì?”.

Lạc Dịch mỉm cười, ôn hoà nói: “Bên ngoài trời mưa, cô ướt đầm rồi kìa”.

Chu Dao đỏ mặt, nhỏ giọng “à” một tiếng, hớn hỏ chạy trú mưa dưới mái hiên, mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Lạc Dịch hỏi: “Chiếc áo gió cô đang mặc giặt dễ lắm nhỉ?”.

“Đúng thế đấy!” Chu Dao nghiêng đầu, thoải mái đáp: “Mỗi lần đi khảo sát đều dính đầy bùn, lấy khăn lau qua là lại sạch sẽ”.

“Vậy thì tốt.” Lạc Dịch nói rồi đột ngột phóng xe khỏi sân, bánh xe vừa vắn lặn qua vũng nước đọng dưới mái hiên, làm nước mưa bắn hết lên người Chu Dao.

Chu Dao kiễng chân, trố mắt lú lười.

Lạc Dịch dừng xe ở cửa, lại còn dám quay đầu lại nhìn cô.

Chu Dao lập tức phản ứng, lao ra định bám lấy anh. Thấy cô sắp đánh được mình, Lạc Dịch vịn tay ga, xe mô tô chạy vọt đi một quãng.

Cô đánh hụt. Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt như thách thức.

Chu Dao: “Anh muốn chết hả?”.

Lạc Dịch: “Ai bảo cô chọc tôi?”.

Chu Dao trợn trừng mắt nhìn anh hồi lâu, ra vẻ định quay đi, nhưng vừa dợm bước liền thành linh quay người chạy đến đánh anh. Anh lại nhún ga, xe lại chạy vọt về phía trước.

Đường núi mùa thu chìm trong cơn mưa phùn triền miên, Chu Dao giậm chân xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Dịch nhìn cô một thoáng, hỏi: “Muốn đánh tôi lắm hả?”.

Chu Dao lườm anh không lên tiếng.

“Được, được, được!” Lạc Dịch vừa nói vừa chìa bàn tay về phía cô: “Đánh đi!”.

Chu Dao xụ mặt đi đến, đánh thật mạnh xuống bàn tay anh. Nhưng rồi Lạc Dịch nhanh chóng rút tay về, Chu Dao lại đánh hụt lần nữa.

“...”

Chu Dao thật sự muốn đập anh xuống xe, không ngờ anh lại vươn tay, cốc vào trán cô, cười cợt: “Cô ngốc quá!”.

“Cô giữ áo mưa cho mình đi. Tôi đi đây.” Anh nói xong liền rờ máy phóng đi xa tắp, lần này không dừng lại nữa.

Chu Dao xoa cái trán hơi đau, gào lên với bóng lưng anh: “Anh phiền chết được. Tôi đã bảo đường trơn đừng có chạy nhanh mà anh không chịu nghe à?”.

Xe mô tô ẩn còi ti tin đáp lại lời cô, một giây sau đã khuất trong màn mưa.

Chu Dao nhìn nhìn bóng anh đi mất mới hậm hực trở về nhà nghỉ. Nhưng vừa vào đến nơi liền suy nghĩ lại, hình như tâm trạng cô không còn tức tối nữa.

Trong phòng 315, Chu Dao ngồi trên chiếc ghế cạnh giường Lâm Cẩm Viêm gặm táo, vừa đung đưa chân theo nhịp vừa nhẹ nhàng nói: “Tô Lâm Lâm cũng nghe thấy mà”.

“Đúng ả!” Tô Lâm Lâm gật đầu. “Ông chủ Lạc bảo tôi qua mưa lớn quá, sợ nước dâng nên đề nghị hôm nay chúng ta đừng đi”.

Lâm Cẩm Viêm hơi nghi ngờ, xoay chiếc điện thoại di động: “Nhưng anh tra rồi, không có vấn đề gì cả. Anh ta nói chính xác không?”.

“Chính xác chứ!” Chu Dao khẳng định. “Lần trước, anh ấy nói trời mưa là mưa thật đấy!”.

Hạ Vận nhìn Chu Dao cười, Chu Dao trừng mắt nhìn cô nàng rồi quay đầu lại nhìn Mạc Dương: “Anh Dương, anh nhất định phải đi sao?”.

Mạc Dương lắc đầu: “Không đi cũng được, an toàn là trên hết”.

Hạ Vận cố gắng thuyết phục: “Nhưng mà ở nhà nghỉ chán lắm, chúng ta đến đây đâu phải để nghỉ ngơi. Với lại bình thường đi khảo sát đâu có nguy hiểm gì, vấn đề là xác suất thôi”

Lâm Cẩm Viêm cúi đầu xem điện thoại: “Chu Dao nói không sai, phải chú ý an toàn, có điều chuyến đi lần này sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu”. Anh ta đưa điện thoại di động cho mọi người xem. “Khả năng núi lở ở đây chỉ là mười phần trăm, không nguy hiểm bằng những nơi chúng ta từng đi”.

Chu Dao dừng nhịp chân, táo cũng thôi gặm, nhíu mày nói: “Nhưng ông chủ Lạc nói bên kia có đập nước, bình thường sau trận mưa to, đập nước dễ vỡ lắm!”.

“Nhưng đập nước là chỗ rất đáng để đi xem một lần mà.” Đường Đoá góp giọng khuyên nhủ. “Trên đường chúng ta chú ý an toàn, đi theo bản đồ địa hình, đừng chạy đến chỗ thấp là được”.

Tất cả mọi người đều thấy khả quan nên ai cũng muốn đi.

“Anh Lâm, anh là đội trưởng, anh quyết định đi.”

Lâm Cẩm Viêm nói: “Trên đường chúng ta phải đặc biệt chú ý an toàn.”

Chu Dao mấp máy môi, định nói thêm nhưng mọi người đã đứng dậy tản đi, mạnh ai người nấy thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Quán trà Như Nhất nằm ở góc Tây Bắc của trấn nhỏ, tựa lưng vào núi. Đang độ giữa thu, khung cửa gỗ sập đất trông ra dòng nước chảy róc rách, cây xanh cây vàng trên sườn núi mọc thẳng hàng đúng lối. Lạc Dịch ngồi trên ghế mây bên cửa sổ uống trà, gió thổi mưa bụi bay lất phất vào trong, anh nhìn khe suối dưới thung lũng ngoài kia, do cơn mưa rào đêm qua nên dòng nước cũng trở nên dữ dằn.

Không biết nhóm Chu Dao đang ở đâu, có nghe lời anh khuyên hay không.

Lạc Dịch không hy vọng gì nhiều, mấy người trí thức thường ôm phán đoán kiêu căng của chính mình. Nhắc nhở họ cũng chỉ coi như nhắc nhở, để họ chú ý an toàn trên đường đi là tốt rồi.

Uống được nửa tách trà, cánh cửa bị đẩy ra. Khương Bằng dẫn theo mấy đàn em đến, trong đó có tên Sát Thủ đã đấu với Lạc Dịch đêm đó. Hắn đứng sau ghế Khương Bằng, lạnh lùng nhìn Lạc Dịch, trong mắt ẩn chứa vẻ hung ác.

Lạc Dịch cười cười, nhìn về phía Khương Bằng, rót trà cho anh ta.

Khương Bằng liếc nhìn tách trà, không thềm nhếch môi. Anh ta lười biếng dựa vào lưng ghế, khoác tay lên vịn, hỏi: “Cậu còn dám đến tìm tôi à?”.

Lạc Dịch cảm thấy câu nói của anh ta rất nực cười, liền cười thành tiếng: “Nếu ông chủ Khương là người thông minh thì tốt nhất đừng giết tôi”.

Khương Bằng im lặng đợi Lạc Dịch nói tiếp.

“Có câu rất hay, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích mãi mãi. Ông chủ Khương cũng là dân làm ăn, chắc chắn hiểu đạo lý này.”

“Ồ?” Khương Bằng nhướn hàng mày rậm. “Hai chúng ta thì có lợi ích chung gì đây?”.

“Cùng chung kẻ thù.” Lạc Dịch nghiêng người về phía bàn trà, rũ mi mắt nhắc nắp trà ra, rót nước sôi vào, mở lời: “Anh muốn tìm ra kẻ hại chết em trai mình, còn tôi thì muốn tìm ra kẻ hại tôi thân bại danh liệt, tại sao không hợp tác chứ?”.

“Hợp tác thế nào?”

“Anh bảo vệ an toàn cho tôi, tôi cung cấp tin tức cho anh.”

“Ha ha!” Khương Bằng cười lớn, nghiêng người đến, khẽ gõ lên bàn làm ấm trà rung lên. “Tin tức à? Kể hại chết em tôi đang ngồi pha trà đối diện tôi kia kìa”.

Lạc Dịch cười như chế giễu, lắc đầu, rót trà vào chén: “Ông chủ Khương, chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn thì hơn. Anh đã bắt đầu nghi ngờ chân tướng cái chết của em trai anh. Nếu không phải có điều hoài nghi, anh sẽ không cố ý để cô gái kia giám định khối ngọc phỉ thúy. Điều đó chứng tỏ anh muốn nói cho tôi biết, Ngô Minh tặng khối ngọc phỉ thúy nhằm mục đích mua chuộc anh”.

Khương Bằng xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay, vô cùng hứng thú nhìn Lạc Dịch: “Tôi muốn xem trò vui, xem thử hai người đấu thế nào”.

“Kẻ đứng sau hẳn là Đan Sơn, cũng chính là người đang giữ Phật tháp thật.” Lạc Dịch vừa rót trà vừa ngược mắt nhìn Khương Bằng. “Anh còn muốn tiếp tục xem trò vui sao? Tôi chết, Đan Sơn sẽ khó lòng đuôi ra”.

“Làm sao tôi biết cậu có trở mặt với Đan Sơn hay không?”

Lạc Dịch nhỏ nước vào tách trà, nói: “Ông chủ Khương, nếu tôi không cùng hội cùng thuyền với Đan Sơn, tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý giúp anh bắt hãn. Nếu là đồng bọn, cho dù tôi và hãn có tranh chấp, anh vẫn có thể lợi dụng tôi tìm ra hãn. Nếu trong lúc hợp tác anh phát hiện tôi có điểm khả nghi, có liên quan đến cái chết của Khương Hồng thì lúc ấy trả thù cũng chưa muộn. Dù cho sự thật như thế nào, chúng ta hợp tác chỉ có lợi chứ không hề có hại cho anh. Nhưng nếu anh cho rằng tôi và Đan Sơn bắt tay hại chết em trai anh mà lựa chọn giết chết tôi luôn cho dễ, vậy thì kẻ đứng đằng sau sai khiến tôi thì sao? Anh không muốn bắt được hãn à?”.

“Chỉ trả thù được một nửa, chắc chắc...” Lạc Dịch lắc đầu: “Kinh thật!”.

Sắc mặt tên đàn em đứng sau lưng Khương Bằng đột ngột thay đổi. Khương Bằng cười gằn: “Ông chủ Lạc, cậu có tin bây giờ tôi ném cậu từ cửa sổ này xuống khe núi cũng không có ai phát hiện ra không?”.

“Vậy tôi phải xuống dưới nói chuyện với Khương Hồng, cho cậu ta biết anh trai cậu ta ngu xuẩn cỡ nào rồi.” Lạc Dịch nâng tách trà lên, uống một hớp.

Đàn em Khương Bằng lập tức tiến lên, muốn tạo khí thế áp bức. Khương Bằng giơ tay ngăn cản, hứng thú nhìn Lạc Dịch chốc lát, cười nói: “Cậu nói không sai. Ông chủ Lạc, tôi cũng muốn hợp tác với cậu. Nhưng cậu xem, lần trước cậu đốt địa bàn của tôi rồi bỏ chạy không thèm chào hỏi như vậy, tôi mất thể diện lắm đấy”.

Anh ta chỉ tay ra phía sau: “Mấy anh em của tôi đều ở đây, tôi giảng hoà với cậu, vậy tôi biết mặt mũi để đi đâu”.

Lạc Dịch cực khôn khéo, cười xoa: “Cứ việc nói đi”.

Khương Bằng ra hiệu, một tên đàn em đi ra ngoài, chưa tới một phút sau đã bê vào một chiếc đĩa tròn, trên đĩa cắm một cây đinh nhọn. Gã cầm hai chiếc túi giấy giống nhau như đúc, một chiếc chụp trên chiếc đinh, một chiếc chụp vào chỗ trống, như thể có băng dính cố định lại.

“Chúng ta đánh cược một ván xem ý trời nào.” Khương Bằng chỉ lên trời, nói xong chỉ tên Sát Thủ phía sau. “Cậu ta sẽ thay tôi đánh cược cùng cậu. Nếu cậu võ xuống, tay không bị đinh đâm thủng, vậy thì làm theo lời cậu nói”.

Trong khi nói, Khương Bằng xoay chiếc đĩa kia, hai túi giấy nhanh chóng chuyển động theo chiếc đĩa. Đến khi dừng lại đã không còn phân biệt nổi bên nào có đinh, bên nào không nữa rồi.

Lạc Dịch bình thản nhìn chiếc đĩa, trước khi Khương Bằng xoay anh đã cẩn thận quan sát, thế nhưng hai bên không có gì khác biệt cả.

Tên Sát Thủ tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Lạc Dịch.

Khương Bằng hỏi: “Ai trước?” rồi nói thêm: “Để cậu không nghi ngờ tôi động tay động chân, cậu chọn trước đi”.

Lạc Dịch cười: “Tôi tin tưởng cách làm của ông chủ Khương, anh trước”.

Khương Bằng ra hiệu cho tên Sát Thủ, hần tiến lên, Lạc Dịch bưng tách trà uống, chợt nghe “bốp” một tiếng, mặt bàn chấn động. Lạc Dịch nhìn qua tách trà, tên Sát Thủ đã đập rách túi giấy, bàn tay không hề hấn gì. Hần đã chọn trúng chiếc túi trống không.

Lạc Dịch thần nhiên uống hết tách trà, bỗng nhớ đến cảnh Chu Dao thở hổn hển đuổi theo muốn đánh vào lòng bàn tay anh, anh không cho cô toại nguyện, nhanh chóng rút tay lại tránh thoát. Có lẽ sáng sớm trên đũa không cho cô đánh trúng nên giờ khắc này không tránh được rồi.

Mắt tên Sát Thủ hiện lên nét cười thắng lợi, hần đứng dậy, bình tĩnh lui ra sau Khương Bằng.

Khương Bằng cực kì hài lòng, ngồi thẳng lên nhún vai: “Ông chủ Lạc, cậu không may mắn như đêm đó rồi”. Anh ta lại hất cằm. “Đến phiên cậu, mời”.

Lạc Dịch đặt tách trà xuống, ánh mắt nhìn về phía túi giấy dựng thẳng, đôi môi mỏng vô thức mím chặt.

Vẻ giấu cợt hiện rõ trên khuôn mặt Khương Bằng: “Ông chủ Lạc không chơi nữa à? Cũng đúng, dù sao cũng thua, còn tuân thủ quy tắc làm gì nữa chứ? Vậy tôi...”. Anh ta vừa định đứng dậy thì lời nói đã bị tiếng vỗ lên đĩa cắt ngang.

“Ầm” một tiếng, ấm trà và tách trà đồng loạt chấn động. Người trong nhà khẽ hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn về phía chiếc đĩa.

Chiếc túi giấy còn lại đã bị Lạc Dịch vỗ mạnh xuống. Cây đinh xuyên qua kẽ tay anh.

Khương Bằng ngơ ngác chột lất, thân thể vừa nhòe dậy lại ngồi xuống ghế, không thể tin nhìn chằm chằm Lạc Dịch.

Lạc Dịch khẽ cúi đầu, mày nhướng lên khiến nếp mí mắt thêm rõ nét: “Anh nói nếu tay tôi không bị đinh đâm thủng thì sẽ làm theo lời tôi nói”. Anh cười lạnh. “Ông chủ Khương, tôi không hề thua”.

Khương Bằng im thin thít, chỉ cảm thấy Lạc Dịch là kẻ điên. Rõ ràng biết mình thua nhưng vẫn cố gắng tạo ra cho bản thân một cơ hội thắng cuộc chính đáng. Giờ phút này, mắt Lạc Dịch đang ánh lên vẻ cười cợt trước sự thâm hiểm của mình. Hần không phải kẻ điên thì là gì.

Năm ngón tay Lạc Dịch từ từ xoè ra, nhắc khỏi chiếc đĩa. Anh đứng dậy, chìa tay với Khương Bằng: “Ông chủ Khương, hợp tác vui vẻ”.

Khương Bằng mím chặt môi nhìn anh, cuối cùng đứng dậy, nắm bàn tay anh: “Bất cứ lúc nào cần anh em của tôi thì cứ liên lạc”.

“Cảm ơn.”

Lạc Dịch rời đi, Khương Bằng gọi anh lại: “Ông chủ Lạc, vừa rồi anh không sợ tàn phế một tay à?”.

“So với tính mạng, một tay đã là gì?” Lạc Dịch cười cười, kéo cửa ra.

Lạc Dịch ngồi trên xe mô tô, nhìn bàn tay phải của mình, giữa ngón trỏ và ngón giữa bị rách da. Anh nhếch khóe môi, cười hờ hững như không rồi đẹp bao tay lại.

Cơn mưa phùn vẫn lất phất không thôi.

Khi vừa rời khỏi trấn nhỏ chạy lên đường đèo, điện thoại trong túi anh chợt reo lên. Lạc Dịch bắt máy, đầu dây bên kia là giọng khẩn cấp của A Mẫn: “Ông chủ, xảy ra chuyện rồi! Mực nước trên núi tăng vọt, nhóm sinh viên kia có mấy người bị mất kẹt trong dòng nước rồi”.

20. Chương 20

“Gọi điện thoại cho tôi làm gì? Gọi cho đội cứu hộ của cảnh sát đi!” Lạc Dịch lạnh lùng nói.

“Gọi rồi ạ!” A Mẫn sợ hãi cùng cực, trả lời cuồng quýt: “Em vừa gọi rồi ạ! Đội cứu hộ đang trên đường tới đó. Vậy em không cần báo cáo cho anh sao?”.

Lạc Dịch cúp điện thoại, chiếc xe lập tức chuyển hướng, chạy về phía ngược lại. Anh phóng băng băng theo lòng chảo Can Nhiệt, cánh rừng muôn màu muôn sắc như hoá thành màu nước, cứ thế trôi dạt về sau hết như bức tranh trường phái ấn tượng.

Đến khi cứu được đám sinh viên đó, Lạc Dịch sẽ đập cho họ một trận nhớ đời. Thế nhưng lúc tới nơi xảy ra chuyện, anh mới phát hiện sự việc không thuận lợi như mình đã nghĩ.

Chỗ họ đứng có địa hình lòng chảo hẹp, tiết diện hẹp như chiếc bát, hai bên là sườn núi cây cối rậm rạp, chính giữa là đáy thung lũng, khắp nơi là bãi bùn. Một nam hai nữ bị kẹt lại tại chính giữa nơi ấy.

Đập trên núi bị vỡ, cảnh tượng không khác gì bể nước được mở van. Lũ quét cuộn cuộn nơi đáy thung lũng, mực nước tăng lên không ngừng. Diện tích “hòn đảo nhỏ” nơi ba sinh viên kia đứng bị thu hẹp theo tốc độ mất thường có thể thấy được.

Lạc Dịch vút mô tô chạy đến, trái tim nặng nề biết bao khi thấy cảnh tượng lúc này. Trong số những người đã chạy được lên bờ không có Chu Dao.

Lạc Dịch thường gặp gỡ người trong đội cứu hộ nên khá thân thiết, bước đến hỏi đội trưởng: “Tình hình thế nào rồi?”.

Đội trưởng lườm anh một cái, Lạc Dịch tự hiểu, nhanh nhẹn nhận lỗi trước: “Tại tôi không quản tốt, là trách nhiệm của tôi. Khổ cho mấy anh em rồi”.

Đội trưởng không còn lòng dạ tính sổ với anh, chỉ mặt nước: “Cậu nhìn tình hình đi, nước chảy siết quá, không thể bơi qua, chỉ cần bước chân xuống nước sẽ bị cuốn đi ngay”.

Lạc Dịch nhìn bóng người trong biển nước, cau chặt mày.

Chính giữa đảo nhỏ không có cây để làm điểm tựa, không tài nào quăng dây từ bờ đến đảo để cứu viện được. Nhưng quan trọng hơn là khoảng cách từ bờ đến đảo không hề ngắn, sợi dây cột vào vật nặng cũng rất khó ném sang phía bên đó. Mấy đội viên vẫn đang không ngừng thử ném sợi dây lên đảo, thậm chí có mấy người còn lội xuống nước để rút ngắn khoảng cách. Mấy đội viên khác thì ở trên bờ đào đất, đào đá nhét đầy bao cát.

Gió thu hiu quạnh, mưa phùn không ngớt.

Trên bãi bùn truyền đến tiếng Tô Lâm Lâm: “Cứu! Cứu chúng tôi với! Mau nghĩ cách gì đi!”. Cô ấy chỉ vào dòng nước không ngừng dâng cao, nước mất tuôn rơi: “Nước đến đây rồi, ngập đến đây rồi. Xin các anh mau cứu chúng tôi với!”.

Mạc Dương cúi đầu hút thuốc, mày cau chặt, không nói lời nào. Chu Dao ngồi xổm cắn móng tay, cũng im thin thít. Lúc sau, cô ngửi thấy mùi khói mới xin Mạc Dương một điếu, hé đôi môi đang run rẩy rít một hơi.

Sợi dây vừa ném tới lại rơi tòm xuống nước, Tô Lâm Lâm khóc rầm rức: “Dao Dao, mình xin lỗi, nếu không đến đây kéo mình thì cậu cũng sẽ không bị mắc kẹt thế này”.

Nước đã ngập đến gối, Chu Dao chẳng muốn nói câu nào, cô cuộn tròn người ôm chặt lấy đầu, toàn thân run rẩy trong gió.

Trên bờ bên kia, Đường Đoá sốt ruột, tiến lên thúc giục: “Các anh có thể nhanh hơn một chút không? Nước dâng càng lúc càng cao, ngập đến chỗ họ rồi, các anh không nhìn thấy sao?”.

Cô ăn nói hơi khó nghe, đội trưởng cũng bực mình, nhưng vì chức trách nên anh ta đành nhẫn nhịn giải thích: “Cô bạn à, chúng tôi không có thời gian lãng nhăng đâu, mời cô đứng sang một bên, chúng tôi đang nghĩ cách đây...”.

“Nghĩ cách gì?” Đường Đoá gắt gỏng ngắt ngang. “Dây ném không qua sao không điều trực thăng đến?”.

Lâm Cẩm Viêm cũng hỏi: “Có máy bay trực thăng không? Để máy bay...”.

“Hôm nay gió lớn quá, trực thăng không bay đến được.”

Đường Đoá nóng ruột đến mất lý trí, nói chuyện không lựa lời: “Tôi thấy đội cứu hộ của các anh có vấn đề thì phải, không có thiết bị, không có kinh nghiệm, không có phương pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta chết thì có!”.

Huyệt thái dương của đội trưởng đập thình thịch, anh lính chỉ huy bên cạnh thay đổi sắc mặt, không tìm được cơn giận tiến đến: “Cô đừng thấy mình là con gái thì...”.

“Cãi nhau ở đây làm gì?” Đội trưởng lạnh lùng quát. Anh lính chỉ huy im lặng, lạnh mặt lườm họ rồi quay người bỏ đi.

Đội trưởng nhìn nhóm người Lâm Cẩm Viêm, giọng nói vẫn mang vẻ kiêu chế: “Chúng tôi đang cố hết sức, mời anh chị đứng qua một bên kiên nhẫn chờ đợi, đừng làm phiền...”.

“Người sắp bị chìm chết rồi mà các anh còn lè mề bảo kiên nhẫn?” Kỷ Vũ cũng không kiềm chế được quát tháo. “Nước ngập đến bắp chân họ rồi kìa, các anh còn ở trên bờ rề rà, sao không xuống nước cứu người đi? Tôi nói cho anh biết, nếu họ xảy ra chuyện gì, anh phải chịu trách nhiệm, cả đội của anh đều phải chịu trách nhiệm”.

“Câm miệng lại hết cho tôi!” Lạc Dịch trầm giọng quát. Đám sinh viên lập tức im lặng. Anh ra hiệu bảo đội trưởng rời đi, giao nơi này lại cho anh.

Đám sinh viên vẫn còn vẻ tức giận, đang định tranh cãi với Lạc Dịch.

Lạc Dịch cất lời: “Lúc lũ quét kéo tới, các cô cậu có ở xa nhau không? Khi ấy, các người có cứu bạn bè không hay là mạnh ai người nấy thoát thân trước đã?”.

Thoáng chốc, cả đám im bật.

“Cứu mình trước khi cứu người là bản năng, không ai trách các người. Tôi đã từng nhắc nhóm cô cậu rằng hôm nay đừng đi, nhưng có ai chịu nghe đâu, tôi cũng đâu quả trách tiếng nào. Bây giờ xảy ra chuyện rồi, cô cậu lại giở giọng ông to bà lớn vênh váo với đội cứu hộ mà không thấy bản thân mình sống lỗi à? Ăn học nhiều năm nên mắt mọc trên đỉnh đầu sao? Mẹ kiếp, loại người như các người có ngon thì lúc xảy ra chuyện đừng mở mồm kêu cứu!” Lạc Dịch cười lạnh, không chịu buông tha: “Lính cứu hộ ở đây còn nhỏ hơn các cô các cậu đấy! Thằng nhóc đằng kia chưa đến hai mươi tuổi, tay chân còn còm nhom hơn các cậu đó! Biết bơi đúng không? Vậy còn đứng trên bờ làm gì? Nói hay như vậy, có thời gian để đùn đẩy trách nhiệm thì nhảy xuống cứu bạn mình đi!”. Lạc Dịch kéo Kỷ Vũ ra: “Cậu xuống nước cho tôi xem, xuống đi nào!”.

Kỷ Vũ cúi gầm đầu, đỏ mặt tía tai.

“Không dám sao?” Lạc Dịch lạnh giọng quát: “Vậy cậu câm mồm, ngoan ngoãn cút xéo sang một bên cho tôi!”.

Hội Lâm Cẩm Viêm bị mắng đến mức nghẹn họng không đáp trả được. Hạ Vận kéo họ sang một bên, nhường bờ lại cho đội cứu hộ, lại chạy đến xin lỗi: “Ông chủ Lạc, tôi xin lỗi! Họ nhất thời nóng lòng nên đầu óc không được bình tĩnh cho lắm. Bình thường họ không như vậy đâu, anh đừng để bụng”.

Lạc Dịch tức giận, sắc mặt vô cùng khó coi nhưng không nhiều lời, chỉ bỏ lại một câu: “Tin tưởng đội cứu hộ, đừng gây thêm phiền phức. Cô cũng không cần xin lỗi tôi”.

“Tôi biết rồi.” Hạ Vận nghiêm túc gật đầu. “Lát nữa xong việc, tôi sẽ xin lỗi đội cứu hộ ạ!”.

Lạc Dịch xua tay bảo cô đi rồi nhìn xuống dòng thác lũ. Nước đã ngập đến bắp đùi, Tô Lâm Lâm không còn khóc la nữa, chắc hẳn đã sợ đến mức choáng váng. Lạc Dịch không nhìn rõ khuôn mặt Chu Dao. Cô, Tô Lâm Lâm và Mạc Dương đang ôm chặt lấy nhau để cố định thân mình.

Trận cãi và vừa rồi không làm ảnh hưởng đến đội cứu hộ, họ đã chuẩn bị xong các bao cát dùng làm điểm tựa. Ba đội viên cao nhất nắm lấy sợi dây, khệ nệ ôm bao cát xuống nước, lảo đảo trong dòng nước siết, bước từng bước khó khăn nhưng kiên định tiến về phía ba người đang bị vây trong dòng nước kia.

Lạc Dịch đứng trên bờ, nhìn chằm chằm vào đội cứu hộ đang chậm chạp bước đi trong biển nước và cả những người đang bị vây khốn lúc này.

Gió rét thấu xương, thỉnh thoảng có thân cây hoặc nhánh cây gãy lìa rơi xuống nước đập vào người hoặc làm xước da họ. Nước ngập càng lúc càng cao, nhanh chóng dâng đến eo nhóm Chu Dao. Họ ôm lấy nhau, bị dòng nước hút không ngừng lắc lư, như thể sẽ bị cuốn đi ngay tức khắc. May mà sau mỗi lần lay động, ba người vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững vị trí.

Lạc Dịch siết chặt bàn tay, bản thân anh tình nguyện nhảy xuống nước cứu giúp, nhưng giờ phút này, anh chỉ có thể tin tưởng đội cứu hộ, không nên gây thêm phiền phức gì nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, dòng nước lũ lạnh buốt nhanh chóng dâng đến ngực. Là ai cũng thế cả, mỗi giây trôi qua, thể lực đều giảm đi một phần.

Nhân viên cứu hộ dần dần đến gần ba sinh viên, cuối cùng khi tới nơi, họ vươn tay ra nắm chặt lấy nhau. Đội viên đưa áo phao cho họ, ôm họ kéo dây đảm mình vào dòng nước.

Trên đường trở về, mực nước lên cao, tốc độ chảy cũng nhanh hơn. Mỗi đội viên che chở một sinh viên, di chuyển đến bờ từng tấc một, sợi dây không ngừng đu đưa trong cơn lũ. Nữ sinh dáng vóc thấp, nước mau chóng dần ngập cổ.

Đội viên cứu Chu Dao là một chàng trai người Tạng, một tay câu ta ôm bao cát, một tay ôm Chu Dao, nói: “Ôm lấy vai tôi!”.

Chu Dao làm theo, nước mắt rưng rưng. Thể lực của cậu đội viên như sắp cạn kiệt, vừa lạnh vừa mệt, cậu ta cắn chặt răng cố gượng, từng bước từng bước dốc hết sức leo lên bờ.

Vài đội viên khác xuống nước đón người. Mạc Dương là người đầu tiên được đưa lên, kế đó lag Tô Lâm Lâm, Chu Dao sau cùng, sát ngay phía sau hai người họ. Có vài đôi tay đưa đến phía cô, nhưng cô chỉ nắm chặt một đôi tay trong đó.

Đột nhiên, có một khúc gỗ ào đến theo dòng nước siết, nhóm người trong nước chao đảo. Trong lúc hỗn loạn, Chu Dao cảm thấy eo mình bị thả lỏng, cô hoảng loạn, kinh ngạc quay đầu lại, đội viên cứu hộ phía sau đã biến mất.

Chu Dao hét lên: “Cậu ấy bị nước cuốn rồi!”.

Cách đó hơn trăm mét, một chiếc áo màu xanh biếc trôi nổi dập dềnh trong nước rồi chìm ngấm. Cậu ta đã nhường áo phao lại cho cô.

Chu Dao gào to: “Cứu cậu ấy, mau cứu cậu ấy đi!”.

Cả nhóm tự lo chưa xong, hoặc còn đang kéo người khác, không kịp phản ứng. Lạc Dịch liền nhảy xuống dòng nước cuốn mãnh liệt, thoáng chốc bị nước nhấn chìm.

Một đội viên cứu hộ trên bờ cũng nhảy xuống cùng. Còn có vài người khác cũng định lao theo, bị đội trưởng lớn tiếng ngăn cản: “Không ai được xuống nữa!”.

Bây giờ xuống là đánh cược tính mạng. Hai người đã là đủ rồi, chỉ sợ không cứu được người, lại hy sinh thêm nhân mạng thôi.

Chu Dao được kéo lên bờ, nhìn chằm chằm biển nước cuộn cuộn, không thấy bóng dáng bất kì ai.

Bất chợt, ở nơi hạ du cách đó năm mươi mét, Lạc Dịch ló đầu lên khỏi mặt nước, dáo dác nhìn xung quanh. Anh không tìm được chàng trai bị nước cuốn, bản thân lại bị cơn hồng thủy dạt đi. Thân hình anh lại biến mất trong dòng nước lũ.

Đám người thất kinh, nhảy xuống bơi dọc theo bờ sông.

“Dương Thố! Dương Thố!”

“Ông chủ Lạc! Ông chủ Lạc!”

Chu Dao hoảng sợ đến mức rơi lệ, chỉ biết liều mạng chạy theo. Chạy hơn ba trăm mét, cuối cùng đã thấy bóng dáng Lạc Dịch ngoi lên. Anh đang trôi nổi giữa dòng nước siết, hoàn toàn không thể bơi được.

Nhân viên cứu hộ nhảy xuống, thuận theo dòng nước bơi đến bên cạnh anh, giúp anh đỡ người bị chìm.

“Dây đâu?” Đội trưởng nhanh chóng ra lệnh, đội viên mau lẹ ném dây xuống. Lạc Dịch và đội viên kia bắt lấy sợi dây, người trên bờ đồng loạt ra sức kéo họ lên.

Lạc Dịch toàn thân ướt sũng, cũng bị sặc nước, quỳ gối trên bờ thở hồng hộc.

Chu Dao liền nhào đến, lật cậu đội viên bị nước cuốn lại xem xét, nhưng trái tim cô bất chợt lạnh toát.

Toàn thân cậu đội viên đã lạnh ngắt. Hai tay Chu Dao run rẩy, vội vàng đưa lên mũi cậu ta, sờ đến ngực cậu ta.

Không còn thở nữa, tim cũng ngừng đập rồi.

Đầu óc Chu Dao nổ tung, không còn nghĩ được gì nữa. Cô gần như máy móc đặt cậu ta nằm ngửa, hô hấp nhân tạo, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần rồi lại năm lần. Cô quỳ thẳng người, mười ngón tay ép tim ngoài lồng ngực giúp cậu ta: “Một, hai, ba, bốn...”.

Theo từng số cô đếm “Năm, sáu, bảy...”, sắc mặt cậu ta vẫn xám ngoét, không có bất cứ phản ứng nào.

“Mười một, mười hai, mười ba...” Cô vẫn ra sức nhấn lồng ngực, nước mắt rơi lã chã.

Tay cô bị cành cây cào xước trong dòng nước siết, đang chảy máu ròng ròng.

“Chu Dao...” Lâm Cẩm Viêm tiến lên kéo cô.

“Tránh ra!” Cô mặc kệ, ấn từng cái lên lồng ngực cậu đội viên. “Mười bảy, mười tám, mười chín...”.

Nước mắt cô thi nhau rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây. Rét buốt, kinh hoàng, sợ hãi, tay chân cô bắt đầu bị chuột rút, cô đau đớn ngã xuống đất, cả người co cuộn lại.

“Chu Dao...” Kỷ Vũ và Đường Đoá nhào đến đỡ cô.

“Cút đi!” Chu Dao gạt tay họ ra, hoảng loạn gào lên. “Tất cả các người cút hết đi!”.

Lạc Dịch không nói tiếng nào, chỉ tiếp tục tiến lên cấp cứu cậu đội viên. Thế nhưng, dù hô hấp nhân tạo hay ép tim ngoài lồng ngực, cậu đội viên kia vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Lạc Dịch biết có lẽ đã xảy ra chuyện lớn rồi. Nhưng anh không chịu bỏ cuộc, liên tục ấn ngực cậu ta. Người đã kiệt sức nhưng vẫn dốc hết toàn lực, anh mệt đến rã rời. Đội viên và đội trưởng đội cứu hộ cũng thay nhau tiếp sức.

Chu Dao nhìn cậu đội viên không còn phản ứng kia, oà khóc nức nở, thảm hại như một con chó bị rơi xuống nước. Vừa rồi, cậu ta còn ôm cô trong dòng nước, sao bây giờ đã không còn hơi thở nữa? Rõ ràng vừa rồi còn sống sờ sờ kia mà?

Chu Dao ngẩng đầu nhìn đám bạn mình từng thân thiết. Gương mặt cô đọng đầy nước mắt, là hối hận, oán hận, và cả thù hận.

“Tôi đã bảo các cậu đừng đi...” Cô gần như hét, khóc đến tan nát cõi lòng. “Tôi đã ngăn đừng đi rồi! Các cậu không nghe! Các cậu không chịu nghe! Bây giờ tốt lắm, đã có người chết rồi đấy!”.

Chu Dao sụp đổ gào khóc: “Vì cứu tôi mà chết. Tôi là hung thủ. Tại sao không phải là Tô Lâm Lâm, không phải Mạc Dương, không phải các cậu? Tại sao lại là tôi? Tôi đã nói đừng đi, tôi đã nói đừng đi rồi! Các cậu đều có phần, các cậu đều là hung thủ!”.

Khoảnh khắc lũ quét bùng phát, muốn cứu bạn bè là bản năng. Giờ phút này, cô bị số mệnh vứt bỏ, căm thù bạn bè cũng là bản năng.

Trong nguy hiểm, bên bờ sống chết, mỗi người đều không còn là mình nữa.

Tô Lâm Lâm rơi lệ ôm cô: “Dao Dao, mình xin lỗi! Nếu không phải cậu đến kéo mình thì sẽ không...”.

“Còn cậu nữa...” Chu Dao đẩy cô ấy ra, đứng dậy, tay cô run run chỉ vào mặt Tô Lâm Lâm, khóc lớn như đứa trẻ bị bạn bè phản bội: “Rõ ràng cậu nghe ông chủ Lạc nói mực nước trong núi sẽ dâng cao. Cậu nghe thấy nhưng không chịu nói giúp tôi”.

“Mình đã nói rồi.”

“Cậu không nói, các cậu đều không nghe.”

Chu Dao lảo đảo trong cơn mưa gió. Không ai chú ý đến chỗ sạt lở nơi cô đứng, giờ đây, phần đất dưới chân cô cũng đã dần dần xuất hiện vết nứt.

“Tôi căm ghét các cậu! Tôi không muốn đi cùng các cậu nữa!”

Hạ Vận định đến trấn an, nhưng Chu Dao đã mất khống chế, không chịu cho bất cứ ai đến gần, không nghe bất cứ ai nói.

Cô hoảng loạn lùi về sau, chợt nghe có người gọi mình.

“Chu Dao!”

Cô nhòa lệ nhìn sang, Lạc Dịch đứng đối diện cô, toàn thân ướt nhèm.

Lạc Dịch vừa định cất lời...

“Đừng!” Nước mắt cô tuôn trào nhiều hơn, đôi môi ẩm ướt mím chặt lại, không ngừng nức nở. “Anh đừng... đừng trách tôi! Tôi biết sai rồi, anh đừng trách tôi!”

Lạc Dịch khẽ hít vào một hơi, đưa tay về phía cô, bình tĩnh khuyên nhủ: “Chu Dao, cô qua đây, tôi xem cô nào!”

Chu Dao sợ sệt lắc đầu, hệt như đứa trẻ phạm lỗi không dám đến gần người lớn. Cô nức nở, bả vai run run, nói không lưu loát: “Tôi không phải... không... không nghe lời anh. Tôi đã nói... đừng đi rồi. Là bọn họ... không nghe. Tôi thật sự... nói rồi...”

Lạc Dịch cấp tốc nhìn lướt qua vết nứt càng lúc càng lan rộng dưới chân cô, không dám tiến lên khiến cô sợ hãi. Anh điềm tĩnh hắng giọng, mồ hôi và nước mưa hoà lẫn từ trên trán chảy xuống.

Anh đưa tay, chậm rãi đi đến gần cô một bước, nhẹ giọng: “Tôi không trách cô, Chu Dao! Cô qua đây, đến chỗ tôi này. Tôi xem cô có bị thương không. Nào, đưa tay cho tôi”.

Chu Dao khóc lóc thảm thiết, toàn thân run rẩy, nhưng lại nghe lời đưa tay cho anh.

Lạc Dịch bắt được tay cô liền nắm chặt. Trong khoảnh khắc đó, họ bỗng nghe thấy tiếng ho ra nước của cậu đội viên cứu hộ. Chu Dao giật thót, phần đất dưới chân cũng mau chóng sạt xuống.

Lạc Dịch nhanh tay kéo Chu Dao vào lòng. Nơi cô đứng khi nãy sụp xuống dòng nước lũ trong chớp nhoáng. Anh ôm chặt cô, mau chóng lùi lại khoảnh đất an toàn phía sau.

Chu Dao nhào vào lòng anh khóc nức nở, nói năng không liên mạch, nghẹn ngào đến mức không ai nghe rõ. Nhưng Lạc Dịch lại hiểu được. Anh giữ gáy cô, ấn chặt vào ngực: “Tôi biết”.

21. Chương 21

Sau những nỗ lực cấp cứu luân phiên, cuối cùng, cậu đội viên bị ngạt nước đã hô hấp trở lại, mọi người lập tức đưa cậu đến bệnh viện. Đội cứu hộ dẫn đám sinh viên đi lấy lời khai, sau đó mới cho họ lên xe trở về khách sạn.

Trước khi ra về, đội trưởng đội cứu hộ nhìn đám sinh viên ướt như chuột lột còn mang theo nỗi kinh hoàng nên không đành lòng mắng họ. Nhưng cấp dưới của anh suýt bỏ mạng, anh không có nơi để chút cơn giận liền quay lại quở trách Lạc Dịch: “Cậu làm chủ khách sạn cũng đừng chỉ chăm chăm nghĩ đến việc thu tiền mà mặc kệ mọi thứ, phải lưu tâm nhắc nhở du khách nơi nào nguy hiểm. Đây là đạo đức cũng là trách nhiệm! Làm ông chủ kiểu phũ tay mặc kệ thế này, kiểu gì cũng có ngày xảy ra chuyện lớn đấy. Dĩ nhiên, nếu xảy ra chuyện thật thì đâu có ai chịu trách nhiệm, tất cả đều đổ hết lên đầu đội cứu hộ chúng tôi đây này! Không cứu được người là đáng trách, còn cứu được người là chuyện đương nhiên. Dù có người hy sinh đi chăng nữa, cư dân mạng cùng lắm cũng chỉ bày ba cái trò thấp nển, dâng hoa cầu nguyện rồi quay đầu là ai làm việc người nấy thôi. Tính mạng chúng tôi quá rẻ mạt, tuy không trông mong mọi người coi trọng

nhưng ít nhất cũng phải tôn trọng chúng tôi một chút chứ! Chơi bởi cũng phải biết đường mà chơi, mẹ kiếp, đừng có mù quáng như thiêu thân lao đầu vào chảo lửa thế kia!”

Lạc Dịch không cãi lại lấy một câu, nghiêm túc gật đầu nhận sai.

Đám Lâm Cẩm Viêm đỏ mặt tía tai, không còn mặt mũi nào đáp lời nữa. Tô Lâm Lâm thấy ầm ục thay cho Lạc Dịch, nhỏ giọng giải thích: “Thật ra ông chủ Lạc có nhắc nhở...”

Hạ Vận khẽ huých cô ấy, nói nhỏ: “Anh ta đang mắng bọn mình mà, cứ ngoan ngoãn nghe đi”.

Tô Lâm Lâm hiểu ra, lập tức ngậm miệng tiếp tục nghe trách mắng.

Đường Đoá và Kỷ Vũ xấu hổ không thôi, đi đến cúi người chín mươi độ xin lỗi đội trưởng. Anh đội trưởng không phải người lòng dạ sắt đá, không nhận nổi đại lễ thế này đành lúng túng khoát tay đuổi người: “Đi đi, đi đi, sau này đừng bao giờ gặp lại nữa, an toàn là trên hết”.

Đường Đoá đỏ hoe mắt, lau lệ lên xe.

Cuối cùng, Lạc Dịch khoác vai, kéo đội trưởng sang một bên khẽ an ủi vài câu, sau đó vỗ vai tiễn anh ta về.

Lạc Dịch lên xe cùng mọi người. Tâm trạng ai cũng sa sút. Chu Dao chờ dẫn nghiêng đầu tựa vào cửa sổ.

Anh lạnh nhạt liếc qua tất cả mọi người, nghiêm giọng nhắc nhở: “Chuyện hôm nay là một bài học, mọi người phải nhớ kỹ cho tôi. Nhưng cũng đừng ôm hết trách nhiệm về mình, trở về nghỉ ngơi cho khoẻ đi”.

Nói xong, anh không còn tâm tư để ý đến họ nữa, quay người định xuống xe. Chu Dao ngược mắt, bất chợt đứng phắt dậy, nhào người qua ghế trước gọi với theo: “Ông chủ Lạc, anh đi đâu thế?”

Lạc Dịch vừa bước xuống xe liền dừng chân, quay lại nhìn cô, lát sau, anh khẽ lắc chiếc chìa khoá xe máy.

“Tôi đi với anh.” Chu Dao chui ra khỏi ghế, chạy đến bên cạnh anh, nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin. “Tôi có thể đi xe máy cùng về được không?”

“Chu Dao...” Kỷ Vũ gọi cô lại, khẽ nói: “Ở lại đi, mọi người nói chuyện với nhau”.

“Tôi không muốn!” Chu Dao quay mặt đi nơi khác. Bây giờ, cô không muốn ngồi trên chiếc xe này, dẫu chỉ một giây cũng không.

“Chu Dao!” Lâm Cẩm Viêm khuyên nhủ. “Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, chúng ta đều vô cùng bất ngờ, coi như là một bài học kinh nghiệm. Mọi người cùng tâm sự chút đi!”

Đường Đoá cũng góp lời: “Đúng đấy, nói chuyện với nhau, cởi bỏ mọi khúc mắc thì ngày mai mới có thể xuất phát chứ!”

“Tôi không đi.” Chu Dao quay đầu lại nhìn họ lạnh nhạt. “Tôi không đi tuyến đường Rock nữa, mọi người cứ đi đi”.

Sáu người trên xe kinh ngạc. Lạc Dịch quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt chứa đựng bao lời muốn nói.

Đường Đoá vội vàng thương lượng: “Nếu cậu cảm thấy không khoẻ thì chúng ta dời lại một ngày...”

“Ngày kia cũng không đi.” Chu Dao nhìn họ, bình tĩnh nói. “Lộ trình và tiến độ của bảy người chúng ta vốn không đồng nhất. Bây giờ, tôi đã làm xong việc của mình rồi, không cần đi cùng mọi người nữa”.

Cô hít vào một hơi, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình. “Tôi thật sự không có điều gì bất mãn với mọi người, chỉ là không muốn theo đội này nữa thôi. Tôi không muốn vì thiếu số phục tùng đa số mà làm chuyện mình không muốn làm, đến nơi mà mình không muốn đi. Tôi cũng không muốn mình tiếp tục trở thành bộ phận thiếu số kia nữa. Tôi nghỉ ngơi ở khách sạn vài ngày, chờ mọi người trở lại rồi cùng về thủ đô”.

“Chu Dao!” Hạ Vận gọi cô với giọng nghẹn ngào. “Cậu đừng tự trách bản thân nữa, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Với lại, không phải cậu đội viên kia đã được cứu sống...”

“Suýt nữa thôi. Nếu mất mạng thì sao? Chu Dao ngắt ngang Hạ Vận, hốc mắt cô hoen đỏ, ngẩng đầu nhìn lên trời rồi quay về phía cô bạn nói giọng gay gắt. “Nếu thật sự xảy ra chuyện, các cậu sẽ an ủi tôi, nhưng an ủi thì có ích gì? Giống như anh đội trưởng đã nói, các cậu quay về sẽ quên mất, rồi ai nấy lại tiếp tục

cuộc sống của mình. Chỉ có tôi nợ một mạng này cả đời, lúc nào cũng phải sống trong cảnh day dứt khôn nguôi”.

Chu Dao nói đến đây thì cảm thấy cả người lạnh toát. Khoảnh khắc cơn ác mộng vồ lấy mình cô, nỗi sợ hãi bị cô lập, bị ruồng bỏ lại ập đến. Khi ấy, cô khủng hoảng và đáng thương biết nhường nào.

Thời điểm cô cố hết sức ép tim ngoài lồng ngực cho cậu đội viên kia, bạn bè kéo đến an ủi cô nhưng lời an ủi đó vô cùng yếu ớt, thậm chí đối trá đến đáng ghét. Cái coi cần chính là cậu đội viên đó sống lại! Chỉ có Lạc Dịch không chịu bỏ cuộc, tiếp tục dốc sức cứu người. Sự kiên trì của anh chân thật và thực tế hơn tất cả những lời an ủi kia nhiều.

Cuối cùng, cô nhào vào lòng anh khóc nức nở, vô cùng cảm kích: “Ông chủ Lạc, cảm ơn anh! Nếu cậu ấy chết thì tôi cũng chết theo mất...”.

Và anh nói: “Tôi biết”.

Tấm lòng chân thành là thế nào? Chính là như vậy đấy...

Không khí trên xe rất lúng túng, dường như Lạc Dịch không có hứng thú với cuộc trò chuyện của họ, cho tay vào túi đi tiếp. Chu Dao theo sát anh: “Ông chủ Lạc, tôi đi với anh”.

“Chu Dao!” Lâm Cẩm Viêm đứng dậy định đuổi theo.

Mạc Dương vẫn im lặng từ đầu đến cuối, đột nhiên nhắc chân ngăn cản: “Để cô ấy đi đi”.

Lâm Cẩm Viêm lạnh giọng: “Tôi là đội trưởng, đội ngũ không thể tan rã”.

Tô Lâm Lâm bất thành linh hét lên: “Anh để cậu ấy đi đi!”.

Trong xe nhất thời lạnh ngắt.

Hạ Vận vô cùng buồn bã, khuyên nhủ hai bên: “Mọi người sao vậy? Bây giờ đã ổn cả rồi, sao lại đứng ở hai đầu chiến tuyến thế này? Tất cả đều đau buồn, có khác gì nhau đâu chứ?”.

Mạc Dương cười khẩy đầy châm chọc, vài đôi mắt quay sang nhìn anh.

“Các cậu biết lúc ở trong biển nước, thấy rằng nếu đội cứu hộ không qua được bên này, chúng tôi có thể sẽ chết, tôi đã nói gì không? Khi xuất phát, người biểu quyết phản đối chính là ba người chúng tôi, nhưng người bị kẹt trong dòng nước lũ cũng là chúng tôi. Tại sao không phải là các cậu? Tại sao không phải là chúng tôi đứng trên bờ nhìn các cậu, lo lắng cho các cậu, hi vọng các cậu được cứu chứ?”

Không ai lên tiếng.

“Sau đó, đội viên cứu hộ xảy ra chuyện, tinh thần Chu Dao suy sụp, hỏi tại sao không phải là người khác mà hung thủ lại chính là cô ấy. Trùng hợp tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi may mắn hơn vì người chết không phải là người cứu tôi, nếu không, tôi cũng sẽ điên lên như Chu Dao mất. Tôi thà là người an ủi người khác chứ không muốn trở thành người được an ủi. Nhưng kẻ đáng ném trái sự hối hận này lý ra phải là các cậu mới đúng. Bây giờ, các cậu còn hỏi tôi và các cậu khác nhau ở chỗ nào ư?” Mạc Dương thần nhiên trả lời. “Khác nhau ở chỗ người bị kẹt và được cứu không phải là các cậu đấy. Cho nên các cậu không hiểu được cảm giác khi số phận ở vào thời điểm ta không tưởng tượng được sẽ trở nên bất công một cách đáng hận thế nào đâu.”

Tô Lâm Lâm tiếp lời: “Vì thế tôi xin các người đừng làm ra vẻ bạn tốt nữa. Cái gì gọi là tâm sự cõi bỏ khúc mắc? Nếu thật sự muốn yên ổn thì đừng an ủi và cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa”.

...

Mặt trời mùa thu rực rỡ chói lòà, nhưng nhiệt độ nơi cao nguyên lại rất thấp, dù ánh nắng bao phủ cả cơ thể cũng không gọn được chút hơi ấm. Nhưng nhìn bóng lưng Lạc Dịch, Chu Dao liền nhớ đến giây phút anh dốc sức cứu người, trái tim vốn lạnh lẽo của cô dần ấm áp trở lại.

Trên chợ trấn nhỏ người qua kẻ lại, Lạc Dịch và Chu Dao một trước một sau len lỏi trong dòng người huyên náo. Đang vào mùa du lịch, từng chiếc xe buýt nối tiếp nhau khởi hành.

Lạc Dịch đi đến ven đường thì dừng bước, quay đầu lại nhìn Chu Dao đang theo sát phía sau. Tại ngã tư không đèn giao thông, dòng xe cộ và người hoà lẫn vào nhau. Đi được một quãng, anh nắm lấy cánh tay cô, kéo cô lên qua khoảng trống giữa những chiếc xe.

Đến bên kia đường, Lạc Dịch dừng lại nhìn cô: “Người cô ướt sũng rồi, đi xe máy dễ bị cảm lạnh đấy”.

Chu Dao cúi đầu, hai tay nắm lấy vạt áo ướt nhẹp: “Dù thế nào tôi cũng không lên chiếc xe đó đâu. Tôi thà đi bộ về khách sạn còn hơn”.

Một lát sau, cô buồn bực cãi tiếp: “Sao anh không nói sớm, bây giờ mới thấy quần áo ướt à, sao khi nãy không thấy? Tôi đã xuống xe đi theo anh cả quãng đường rồi, giờ anh đổi ý muốn đuổi tôi về chứ gì, không có cửa đâu. Tôi cũng đã nói là sẽ không đi với họ nữa. Tôi mặc kệ anh, tôi chỉ muốn đi cùng xe máy với anh thôi”.

Thế mà lại kiên nhẫn nghe hết mấy lời lên án của cô. Nhìn đôi môi chu lên của cô, anh bật cười: “Ai đuổi cô đi chứ?”.

Chu Dao ngược mắt nhìn.

Anh cười mắng: “Tôi chỉ nói một câu mà cô đã cãi những mười câu đấy! Thiếu một câu cũng không chịu, cô thấy vậy là thiệt thòi lắm sao?”.

Chu Dao bĩu môi, quay đầu đi, điệu bộ nhất định ngang ngược đến cùng: “Ai bảo anh không nói rõ ràng chứ?”.

Anh trợn mắt nhìn cô giãy lát rồi cất bước: “Đi thôi, thay bộ đồ khác”.

“Ồ! Đi đâu thay chứ?” Chu Dao vội vàng rào bước đuổi theo.

...

Cửa hàng bán quần áo ở góc phố.

Chu Dao thong thả dạo bước giữa hai giá treo đồ, kiểu dáng trang phục trong tiệm này tạm được, không quê mùa nhưng cũng không có cái nào vừa mắt Chu Dao cả. Cô hy vọng Lạc Dịch đến đây giúp mình chọn nên thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn ra ngoài.

Nhưng hình như anh không có kiên nhẫn xem cô chọn quần áo mà tựa người vào cửa hút thuốc. Chu Dao trừng mắt với bóng lưng anh, không có lòng dạ nào chọn đồ cả.

Lạc Dịch vừa hút thuốc vừa quan sát cửa hàng Ngô Ký cách đó không xa. A Tang đang bận rộn, còn Ngô Minh thì không thấy bóng dáng đâu. Chốc lát sau, A Tang nhìn thấy Lạc Dịch đứng bên này thì thoáng sững sốt, nhanh chóng tránh vào phía trong.

Lạc Dịch nhếch môi. Anh hút xong một điếu thuốc, Chu Dao vẫn còn đi loanh quanh, mắt cả buổi mà vẫn không chọn được cái nào.

Lạc Dịch ném đầu thuốc xuống đất, giẫm chân nghiền tắt rồi đi vào căn nhà: “Cô đang chọn người yêu đấy à? Có cần lấy ngày xuất xưởng của từng bộ đồ ra xem thử có hợp với bát tự của cô không?”.

Chu Dao trừng mắt nhìn anh: “Anh không hợp nhất ấy”.

“Vậy được thôi.” Anh cười khẩy rồi nhíu mày ra lệnh: “Lấy đại một bộ thay bộ đồ ướt này ra đi”.

“Không được.” Chu Dao hất cằm phản đối: “Tôi chỉ mặc đồ đẹp thôi”.

Lạc Dịch cạn lời, ánh mắt nhanh chóng lướt một vòng trên giá, chọn bừa cho cô chiếc áo len màu trắng. Chu Dao chê bai ra mặt, đưa tay chỉ cho anh xem: “Tôi không thích phần ren ở đây”.

Lạc Dịch treo lại, nhướn mày lên: “Không phải cô thích mặc ren sao?”.

Chu Dao mở miệng phản bác: “Anh thấy tôi mặc khi nào...” rồi đột ngột câm nín khi nhớ đến chiếc áo lót nào đó, liền nhỏ giọng mắng: “Đồ lưu manh”.

Lạc Dịch: “Nói ai thế?”.

Chu Dao: “Nói anh đấy!”

Lạc Dịch vẫn lựa chọn quần áo giúp cô, băng quơ cười một tiếng: “Kẻ ác cáo trạng trước”.

“Nói ai thế hả?”

“Cô đấy.”

“Tôi là kẻ ác á? Hừ, tôi...” Chu Dao giận đến cười khẩy. “Lẽ nào tôi vứt áo lót ở đó để quyến rũ anh sao?”.

“Tôi không nói vậy, là chính cô vừa nói đấy!” Lạc Dịch bình thản đáp trả, ngón tay lướt trên dây quần áo.

“Anh...” Mũi Chu Dao xì khói, đang định cự nự để vớt vát lại chút thể diện thì Lạc Dịch đưa một chiếc váy đỏ đến trước mặt cô. “Cái này thì sao?”.

Mắt Chu Dao sáng quắc: “Đẹp đấy!” Cô nhận lấy, giọng hồ hởi. “Sao lúc này tôi không thấy nhỉ?”.

“Ai biết mắt cô để đâu.” Lạc Dịch điềm nhiên công kích.

Mặt Chu Dao đỏ bừng, nghĩ thầm, lẽ nào khi này mình nhìn lên bị anh thấy được sao?

Lạc Dịch lại tìm một dây khác, lấy chiếc áo khoác màu trắng cho cô.

Chu Dao ôm váy áo, xụ mặt đi đến phòng vệ sinh, đến khi thay đồ bước ra, cả người trở nên bừng sáng, thân thể cũng khô ráo áp áp hơn nhiều. Cô chạy đến bên cạnh Lạc Dịch xoay một vòng: “Đẹp không?”.

Lạc Dịch thoáng nhìn cô rồi nói: “Tạm được”.

Nụ cười Chu Dao vụt tắt, bất mãn lườm anh: “Mất anh chẳng phân biệt xấu đẹp gì cả”. Nói xong, cô chạy đi lấy quần áo ướt bỏ vào túi nylon, quay đầu lại hỏi Lạc Dịch: “Còn anh, anh không thay đồ à?”.

“Thân thể tôi tốt, quần áo được nhiệt độ cơ thể hong khô luôn rồi.” Lạc Dịch tính tiền, hất cằm gọi. “Đi thôi”.

Chu Dao đứng yên đấy, không sao tin nổi: “Làm gì có chuyện đó chứ?”.

“Đàn ông đều như vậy.” Lạc Dịch nói ngắn gọn rồi quay lại nhìn cô, thấy cô không tin liền chìa tay ra “Này”.

Chu Dao nghi ngờ đi đến, đưa ngón tay sờ tay áo anh, áo thun bên trong quả thật đã khô rồi. Lúc rút tay lại, cô chạm phải làn da nóng hổi của anh nhưng anh không hề để ý, cứ thế quay người bước ra khỏi cửa hàng.

Chu Dao im thin thít đi theo anh, lặng lẽ đỏ mặt nghĩ thầm, mùa thu ở đây lạnh quá, nếu buổi tối được ngủ chung với anh nhất định sẽ ấm lắm đây.

22. Chương 22

Đội khảo sát tìm hướng dẫn viên mới, bắt đầu cuộc hành trình cuối cùng. Trước khi đi, Lâm Cẩm Viêm gọi Chu Dao đến để làm công tác tư tưởng, muốn thuyết phục cô đi cùng mọi người, nhưng Chu Dao đã quyết lòng quyết dạ, nói thế nào cũng không chịu đi.

Lâm Cẩm Viêm thở dài thườn thượt, cuối cùng bỏ cuộc, chỉ dặn dò một mình cô ở lại khách sạn nhớ chú ý an toàn.

Sau khi bận bịu rời đi, Chu Dao quét dọn phòng ốc, giặt một đồng quần áo rồi tắm rửa sạch sẽ. Loay hoay cả buổi không còn gì để làm nữa, thế là một mình cô ngồi thừ trong căn phòng trống trải hồi lâu.

Dưới sân chợt vọng lên mấy tiếng cười đùa của mấy người đàn ông, Chu Dao thính tai nghe thấy có cả tiếng cười trầm ấm của Lạc Dịch pha lẫn trong đó, bèn nhanh chân trèo lên giường, nhào người ra cửa sổ, cúi đầu ngắm nhìn.

Nhóm nhân viên khách sạn đang cười nói ở ngoài sân, nam nữ đều có. Lạc Dịch bỏ một tay vào túi, đứng bên cạnh hút thuốc lá, xem bọn họ đùa vui.

Đám con gái đang vây quanh trên Trát Tây. Hôm nay, cậu ấy mặc trang phục truyền thống của người Tạng, trông rất long trọng. Những người còn lại cũng ăn bận vô cùng chỉn chu, hình như định rủ nhau ra ngoài làm việc quan trọng gì đó.

Chu Dao lảng lạng nhòai người trên bệ cửa sổ xem họ nô đùa. Lạc Dịch vô tình ngược mắt liếc qua cửa sổ phòng cô, thấy cô tóc xoã nghiêng đầu với vẻ mặt buồn chán. Anh vừa trông theo cô vừa từ từ nhả khói thuốc.

Lúc đội cô xuất phát, anh cũng ở đó. Bọn bè cô đi hết, chỉ còn lại mình Chu Dao.

Chu Dao thấy anh nhìn mình liền tò mò: “Ông chủ Lạc, mọi người định ra ngoài à?”.

Lạc Dịch gật đầu: “Dự đám cưới anh trai Trát Tây”.

“Đám cưới tổ chức theo phong tục người Tạng hả?” Cô vươn thẳng đầu lên, mắt sáng rõ.

“Muốn đi à?” Lạc Dịch mỉm cười.

Chu Dao gật đầu lia lịa.

Lạc Dịch vẫy tay: “Xuống đây”.

Chu Dao nhanh chóng trượt xuống giường, lục tìm trong va li. Cuối cùng, cô thay sang chiếc áo len màu trắng, phối với chiếc quần culottes* màu xanh biển, sau đó còn soi gương chải đầu tỉ mỉ. Khi xác định bản thân đã sửa soạn xinh đẹp, cô nhoẻn môi cười với mình trong gương, mặt vui phơi phới chạy xuống lầu.

(*) Culottes: Quần lửng ống rộng.

Mọi người hôn hờ kéo nhau vào làng. Lạc Dịch đi cuối cùng, hỏi Chu Dao: “Sao không mặc chiếc váy kia?”.

“Đi dự đám cưới không nên mặc màu đỏ.” Chu Dao chun mũi đáp.

Lạc Dịch khê cười: “Ở đây không có tục lệ đó”.

Chu Dao nghĩ ngợi rồi chạy tới trước mặt anh, dang hai tay cho anh ngắm: “Tôi mặc bộ này không đẹp à?”.

“...” Anh không trả lời, vòng qua cô tiếp tục đi về phía trước.

Nhà Trát Tây trong làng Á Đình, là một chòi canh kiểu Tạng rất lớn, hệt như toà thành vậy. Bên cạnh nhà là ruộng vườn hoa trái, kết hợp sắc xanh sắc hồng xinh đẹp vô ngần.

Bởi vì có đám cưới nên mái nhà và những ngọn cây gần đó đều treo cờ nguyện lungta muôn màu muôn sắc để đón phúc lành từ từ trời cao ban tặng. Từng lá cờ tung bay phấp phới trong gió. Ngẩng đầu trông lên, bầu trời trong xanh cao vời vợi được chia thành từng mảnh, hệt như miếng ngọc bích.

Trát Tây là em trai của chú rể, đương nhiên phải đi đón dâu. Lạc Dịch hỏi Chu Dao có muốn góp vui không, Chu Dao đã nôn nóng muốn tham gia từ lâu rồi. Trong đám cưới có gì khiến người ta phấn khích hơn là xem cô dâu chứ!

Cô dâu là người cùng làng, nhà cách đó không xa, chú rể vui như tắm gió xuân cười ngửa đi đón. Bọn bè người thân phía nhà trai múa hát vui tươi theo sau. Đến cửa nhà gái, không khí rộn rã đã lên tới cao trào, chú rể xuống ngựa, được cả đám người vây quanh đẩy vào nhà.

Chu Dao cũng vui vẻ chạy theo nhưng bị Lạc Dịch kéo cổ áo lại.

Một giây sau, đám trẻ con đứng trên mái nhà xách thùng nước dội xuống, cả đám ướt như chuột lột.

Bọt nước bắn lên mặt Chu Dao, cô sửng sốt giây lát rồi lập tức cười khanh khách.

Đội ngũ đón dâu ướt nhẹp, thế là càng nhiệt tình xông vào nhà. Họ nhà gái đồng loạt ngăn cản, bảo phải hát ca nhảy múa ngoài sân trước đã. Đây không phải là vấn đề khó khăn, mọi người đều vui vẻ, đám đàn ông con trai hăng giọng cất tiếng ca, còn đám cô gái thì xoay người múa điệu dân tộc.

Chu Dao đứng bên hờn hờ trông theo thì bị một cô gái kéo vào đội. Cô không hề ngại ngùng, cũng học theo động tác của các cô gái, cùng nhảy múa hân hoan.

Lạc Dịch đứng bên cạnh lẳng lẳng ngắm nhìn, trong đám người da ngăm ngăm, trông cô vô cùng nổi bật. Nước da cô vốn trắng, lại được chiếc áo len trắng hắt sáng lên khuôn mặt nên càng trắng hơn. Chiếc quần rộng và dài giống như chiếc váy màu xanh biển, trong lúc cô nhảy múa, nó bay lượn theo gió như sóng biển dập dềnh.

Những người xung quanh xoay tròn, ánh mắt Lạc Dịch nhìn thẳng vào cô, ngăm nộ cười rạng rỡ hết đoá hoa tươi nở rộ trên núi ấy.

Mọi người nhanh chóng kết thúc điệu múa, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Rời khỏi đội hình, cô liếc đôi mắt sáng ngời tìm vị trí của anh trong đám đông rồi chạy ngay đến đứng bên cạnh anh. Cô vỗ ngực thở hắt, nụ cười tươi tắn nở trên đôi môi phớt hồng.

Anh nhìn cô một lúc rồi mới từ từ cất lời: “Kiềm chế một chút, đừng để bị phản ứng cao nguyên”.

Chu Dao thở khê, trách móc anh: “Tôi ở đây bao lâu rồi, sao còn bị phản ứng cao nguyên được nữa?”.

Anh vừa định mở miệng thì lại nghe tiếng mọi người hô hào: “Chụm củi, chụm củi!”.

Chu Dao lập tức rướn cổ lên xem, lay lay cánh tay Lạc Dịch, hỏi: “Ông chủ Lạc, chụm củi là gì?”.

Lạc Dịch nhìn ngón tay mảnh dẻ của cô bám trên tay áo mình, thờ ơ nói: “Cô sẽ biết ngay thôi”.

Một đồng củi được mang ra giữa sân, đám bạn thân khiêng chú rể lên. Chu Dao đang ngỡ ngàng thì thấy mọi người thành linh ném chú rể lên không trung rồi để chú rể rơi xuống đồng củi.

Chu Dao kinh hoàng, lập tức quay đầu đi.

Phút chốc sau, tiếng cười nói vui vẻ của mọi người lại truyền đến, Lạc Dịch vỗ nhẹ bả vai Chu Dao trấn an.

Mặt Chu Dao không còn vẻ hưng phấn, nhỏ giọng thở phào: “Trò này nguy hiểm quá!” rồi lại lẩm bẩm: “Nếu là đám cưới tôi, còn lâu tôi mới cho bọn họ tung chú rể lên như thế, nhỡ rơi ngã bị thương thì sao?”.

Lạc Dịch nói: “Đến khi cô kết hôn thì tất nhiên sẽ có những trò vui khác ở chỗ cô”.

Chu Dao không đồng ý, hất cằm: “Dù thế nào tôi cũng không cho phép họ làm loạn. Đứa nào dám quậy tôi sẽ đuổi đứa đó đi!”.

Lạc Dịch trêu cô: “Nếu chú rể đầu tiên thì sao? Cô cũng đuổi anh ta đi à?”.

“...” Chu Dao lườm anh.

Vào nhà, mọi người đang đứng quanh cô dâu xinh đẹp. Cô dâu mặc trang phục Tây Tạng màu đỏ cam, tóc tết thành từng bím nhỏ, đính đầy đá san hô, đá sập ong và ngọc lam rực rỡ.

Ba mẹ cô dâu và họ hàng vừa đeo khăn khata* vừa gửi lời chúc phúc cho cô ấy. Loáng một cái, trên cổ cô dâu đã quàng đầy khăn khata trắng. Các trưởng bối nắm lấy tay cô dâu dặn dò đôi lời, Chu Dao nghe không hiểu nên rời đi trước, lúc đi còn len lén bốc một nắm hạt dưa và lạc đem theo ăn trên đường.

Lạc Dịch cùng cô trở về, suốt quãng đường, cờ lungta muôn màu muôn sắc tung bay trong gió. Ven đường xếp đầy những chồng đá được vẽ những kí hiệu nhiều màu sắc, đó là loại đá mani** cầu phúc. Lạc Dịch đi ngang qua, thấy một viên nằm chơ vơ một bên bèn khom người nhặt lên đặt vào đồng đá.

Chu Dao hiềm khi thấy anh như vậy, khá bất ngờ: “Anh đang cầu phúc à? Anh có tâm nguyện gì sao?”.

“Không có, thuận tay nhặt lên thôi.” Lạc Dịch phỉ bời trên tay, hỏi: “Còn cô? Khách du lịch đến đây đều đến núi Thần để cầu nguyện”.

(*) Khăn Khata là khăn quàng truyền thống của người Tây Tạng, thường làm bằng lụa trắng. Chiếc khăn được tặng trong các buổi chúc tụng và nghi lễ như sinh em bé, tốt nghiệp, đám cưới... để thể hiện lời chào cũng như lời chúc tốt đẹp. Tuy nhiên cũng có thể sử dụng trong lễ tang để thể hiện sự chia buồn và cảm thông.

(**) Đá Mani là những phiến đá và những viên đá được khắc các lời kinh cầu nguyện hay các câu thần chú của Lạt-ma giáo, hoặc là những biểu tượng thiêng liêng khác của Phật giáo Tây Tạng. Chúng thường được đặt dọc theo hai bên đường đi hoặc hai bên bờ sông, hoặc chắt thành đồng lõa hay là những bức tường dài.

“Đã là tâm nguyện thì phải thì phải tự mình thực hiện mới có ý nghĩa.” Chu Dao ngẩng đầu cười rạng rỡ. “Cầu Phật làm gì? Tôi đến đây với mục đích là khảo sát và lấy số liệu chứ không phải đi dã ngoại, ngày ngày đi cầu phật có ích gì chứ?”.

“Vậy cũng đúng.” Lạc Dịch khẽ cười. “Không đi chung với bạn bè cũng không sao à?”.

Nụ cười trên mặt Chu Dao chợt tắt. “Dự án tôi nghiên cứu khác với họ. Hơn nữa... bạn bè thật sự của tôi cũng không ở đây”.

Lạc Dịch lại khon lưng nhặt một viên đá rồi đặt lên đồng đá mani khác, thuận miệng hỏi: “Ồ? Vậy ở đâu?”.

Chu Dao chỉ lên bầu trời xanh ngắt. Lạc Dịch nhú mày.

Ngon gió thu mơn man ve vuốt, ánh mặt trời mỏng manh chiếu rọi.

Chu Dao nở nụ cười, giọng dịu dàng: “Anh từng nghe nói về Hội chứng Asperger* chưa? Đó là một dạng bệnh tự kỉ. Nhưng cậu ấy là một thiên tài, thậm chí còn giỏi hơn cả ba tôi nữa. Dự án tôi đang làm do chính cậu ấy đặt nền móng và được đặt theo tên của cậu ấy”.

“Về sau thế nào?”

“Đang trong quá trình nghiên cứu thì cậu ấy... xảy ra chuyện bất trắc. Sau đó, dự án của cậu ấy được chúng tôi tiếp nhận. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi hiện giờ. Tôi mong sớm ngày thành công nhưng điều này không thể cầu xin Phật được.”

Lạc Dịch “ừ” một tiếng gọn lỏn, dường như không có hứng thú với chuyện của cô. Vì thế, Chu Dao không kể tiếp nữa.

(*) Hội chứng Asperger (tiếng Anh: AS, Asperger disorder hay Asperger's) là một dạng hội chứng bệnh rối loạn phát triển. Tỷ lệ nam giới có Asperger's so với nữ giới, dao động từ 1:2 - 1:16. Những có người hội chứng Asperger này sẽ gặp bất lợi trong cuộc sống chủ yếu do kỹ năng giao tiếp kém, đặc biệt là ngôn ngữ cơ thể

Đi được một đoạn đường nữa, cô ngẩng đầu nhìn cờ lungta bay phấp phới trên không trung, bỗng bồi hồi: “Người bạn kia của tôi có một cái tên rất hay. Chữ ‘La’ ghép từ bộ ‘Tứ’ trên ‘Tịch’ dưới, ‘Dự’ trong câu ‘vang danh khắp thiên hạ’ - La Dự.

“Quả thật là cái tên rất hay.” Lạc Dịch cất giọng đều đều.

...

Cô dâu được đón về nhà chú rể, hôn lễ chính thức bắt đầu. Nhóm Lạt Ma tụng kinh cầu phúc, cô dâu chú rể thành tâm cầu nguyện, tay họ khê những rượu lúa mì Thanh Khoa, vẩy lên trời và đất như tỏ lòng kính trời đất, cảm ơn cha mẹ.

Chu Dao ngồi trên ghế, chống cằm nhìn hồi lâu mới quay đầu hỏi Lạc Dịch: “Ông chủ Lạc, anh nói xem, con người ta đột nhiên muốn kết hôn vào lúc nào nhỉ?”.

Lạc Dịch nhìn cô dâu chú rể tay trong tay, mỗi khi nhìn nhau sóng mắt luôn chứa chan tình cảm, dáng điệu thấm thiết khiến người bên cạnh ao ước. Anh dời mắt: “Lúc họ cảm thấy có thể chung sống với một người đến hết cuộc đời”.

Chu Dao nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nhưng anh không cảm thấy cả đời là quãng thời gian rất dài ư? Làm sao mà họ chắc chắn được?”.

Tay Lạc Dịch vân vê một hạt lạc, kiên nhẫn đáp: “Chẳng qua là hết một đời thôi, không ai có thể dám chắc. Hồi trẻ luôn miệng nói đã chắc chắn rồi, nhưng phần nhiều là xúc động nhất thời. Vì thế mới muốn mau chóng kết hôn, chứ để đến khi nghĩ kĩ rồi thì sẽ không muốn kết hôn nữa đâu”.

Chu Dao hỏi: “Vậy bây giờ anh đã nghĩ kĩ chưa?”.

Mắt anh lấp lánh, hỏi ngược lại: “Cô cho rằng thế nào?”.

Mắt Chu Dao hơi buồn, ừ ừ nói: “Nghĩ kĩ rồi”.

Lạc Dịch bỏ hạt lạc vào miệng nhai tóp tép, khoé môi cong cong, không trả lời cô là đúng hay sai.

Chu Dao uể oải gắp mấy hạt bắp ăn cho đỡ buồn miệng, hỏi tiếp: “Ông chủ Lạc, anh đã từng muốn kết hôn với ai chưa?”.

Anh nhìn người quen đi đến mời rượu, thuận miệng đáp: “Đã từng”.

Lòng Chu Dao khẽ nhói đau nhưng vẫn mỉm cười: “Cảm giác đó chắc rất thần kì nhỉ? Tôi chưa từng có”.

Lại một người nữa đến mời rượu, Lạc Dịch vui vẻ uống một chung rồi đặt xuống, vừa bóc vỏ lạc vừa thần nhiên nhận xét: “Cô còn trẻ mà”.

Chu Dao cố chấp hỏi: “Nếu anh đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn thì sao lại thôi?”.

Câu hỏi này bị tiếng ồn ã nói cười của mọi người xung quanh át đi. Người Tạng thích uống rượu, vào ngày vui càng uống nhiệt tình hơn. Hễ ngồi chung một nhà, không cần biết có quen hay không đều nâng chén uống cạn.

Lạc Dịch bị người xung quanh mời vài lần liên tiếp nên không rảnh chú ý đến Chu Dao nữa. Chu Dao thông vai, dẫu môi, nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình chốc lát liền quyết định đưa lên uống cạn.

Người lớn cười nói, trẻ con nô đùa, đám cưới náo nhiệt đến tận đêm. Nhân viên khách sạn đã chạy đi đằng nào không biết, có mấy người uống say mèm. Chu Dao cũng uống đến nổi mặt mũi đỏ bừng, chân bước liêu xiêu.

Lạc Dịch xách cô ra cửa, trách mắng: “Cô đi xem đám cưới thôi chứ uống rượu làm gì?”.

Chu Dao trợn trừng mắt, không biết có phải rượu vào lá gan to hơn hay không mà giọng nói cũng có vẻ lớn hơn: “Chỉ mình anh được phép uống thôi à? Tôi mới uống một chút thôi, chưa bằng một phần mười của anh nữa kia”.

“Còn cái cổ à?” Lạc Dịch nhăn mày, lôi tay cô đi về khách sạn, bước được vài bước lại cẩn thận hỏi lại: “Có đi được không?”.

Chu Dao hất tay anh ra, tức tối: “Anh khinh thường tôi quá rồi đấy! Nhưng đôi mắt cô lập tức xoay chuyển, cười tươi rói rói, kẻ mặt đến sát phía anh. “Nếu tôi không bước nổi, anh có công tôi về không?”.

Lạc Dịch nhìn cô: “Tôi đi gọi Trát Tây”.

Chu Dao nghiêng răng nghiêng lợi lườm anh một cái sắc lẹm.

Màn đêm bao phủ, không khí trên núi lạnh lạnh, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Gió núi thổi hiu hiu, Chu Dao đã tỉnh táo đôi phần. Cô vừa ngắm trời khuya vừa bước đi với nụ cười trên môi.

Lạc Dịch nhắc nhở: “Chú ý nhìn đường, đừng để ngã”.

Chu Dao vừa ngắm sao vừa nói: “Anh nhìn giúp tôi đi!”.

Lạc Dịch im lặng, nhìn con đường phía trước.

Tối nay trăng rất sáng, hai người đi song song cách nhau một khoảng tương đối.

Chu Dao kể: “Tôi đã từng ở Ấn Độ một năm, cũng từng tham gia đám cưới của dân bản xứ. Nhưng điều khiến tôi nhớ nhất không phải là nghi lễ, mà là sau đám cưới, bầu trời cũng đầy sao như bây giờ. Con gái út của ông chủ khách sạn đi chân trần đến đón tôi. Cô ấy nắm tay tôi, đi trên con ngõ lát đá giữa đêm khuya”.

Nghe cô miêu tả, Lạc Dịch như được thấy hình ảnh sống động ngay trước mắt.

“Ôi, tôi muốn đi chân trần quá!” Chu Dao nói rồi cười lên, bất chợt cởi giày, để đôi chân được tự do thoải mái tiến về phía trước.

Chiếc quần lửng xanh biển của cô như áng mây bông bênh, đôi chân trắng ngần giẫm trên bùn đất để lại dấu chân nhàn nhạt, ngay cả năm ngón chân nhỏ nhắn cũng hằn rõ dấu vết. Có lẽ do đêm đen quấy phá, lòng Lạc Dịch thấy ngứa ngứa như có sợi lông vũ phất qua, như thể bàn chân trần bé nhỏ kia đang bước vào linh hồn anh. Anh đi sau lưng cô, lẳng lặng nhìn hàng dấu chân phía trước, không nói một lời.

Đi được nửa đường, ánh sao mờ dần, chỉ một lát sau, cơn cuồng phong kéo đến, trời bỗng đổ cơn mưa.

“Chạy mau!” Chu Dao quay người lại nắm lấy tay anh, kéo anh chạy như bay trong cơn mưa. Suốt quãng đường, cô cười khanh khách nhưng vẫn không hiểu nổi mình đang vui vẻ vì chuyện gì.

Trở về khách sạn, đêm đã khuya, mọi người đang say giấc nồng. Toàn thân Chu Dao đầm nước mưa, nụ cười trên mặt vẫn dạt dào.

Bên ngoài, gió giật mưa giông.

Lạc Dịch điềm tĩnh thả tay Chu Dao ra, kiểm chế bắt mình phải kéo giãn khoảng cách với cô, dặn: “Lên lầu ngủ sớm đi!”

Chu Dao ăn vạ không chịu đi: “Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa”.

Khu sinh hoạt chung mờ tối, chỉ có hai ngọn đèn treo trên quầy bar toả sáng. Lạc Dịch từ tốn rửa sạch tay dưới vòi nước rồi mở hộp sữa, rót vào nồi. Anh cầm muôi gỗ khuấy, vô thức nhớ đến vành tai và mắt cá chân trắng nõn của cô dưới ánh trăng.

Có mùi nguy hiểm đang chậm chậm đến gần. Anh biết cô đang ngấm nhìn mình nhưng mắt vẫn nhìn thẳng, tập trung hâm nóng sữa, rót vào cốc thủy tinh rồi đặt lên quầy bar.

Cô đang chống má, khẽ buông tay ra, đầu cúi xuống thổi phù một hơi. Hơi nước nóng bốc phả lên đầu ngón tay anh.

Lạc Dịch lén rút tay lại, nghiêm khắc nói: “Uống nhanh đi!”

Lần này, anh không đợi ở quầy bar mà đi ra khu tập thể sắp xếp gọn lại tấm nệm bừa bộn trên ghế, cố ý kéo dài thời gian.

Đến khi dọn xong quay trở lại, Chu Dao đã uống được nửa cốc sữa. Vết sữa vẫn dính trên môi, cô ôm chiếc cốc nhay đi nhay lại, không chịu ngoan ngoãn uống hết. Hàm răng đã không nghe lời rồi nhưng đến cả móng cũng không chịu yên, cứ xoay qua xoay lại trên chiếc ghế cao.

Nhìn móng cô cứ xoay mãi, Lạc Dịch chợt cảm thấy bức dọc khó hiểu. Anh đi qua giữ chặt chiếc ghế, Chu Dao không chuyển động được, quay đầu sững sờ nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

“Đừng xoay ghế nữa.” Anh cau mày. “Ghế đổ, ngã ra đây thì ai chịu trách nhiệm?”

Chu Dao dẩu môi: “Yên tâm đi, sẽ không bắt anh đền đâu”.

Nói xong, cô định xoay ghế tiếp theo thói quen thì bị bàn tay Lạc Dịch giữ chặt. Chu Dao sức yếu không đấu lại liền bịu môi kháng nghị: “Anh buông ra!”

Lạc Dịch hạ thấp âm thanh, giọng nói có phần nguy hiểm: “Tôi nói cô đừng xoay nữa, có nghe không?”

Hơi thở anh phả xuống, da đầu Chu Dao tê rần, móng ngồi yên, răng cũng không cắn cốc thủy tinh nữa.

Lạc Dịch thúc giục: “Uống một hơi cho hết rồi lên lầu đi!”

Chu Dao nghẹn lời hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên phụng phịu: “Uống một hơi không hết”.

Đôi mắt Lạc Dịch đen thẳm, anh cúi đầu nhìn cô hồi lâu, đột nhiên cười kỳ quái. Nụ cười này khiến Chu Dao hơi chợt dạ. Anh kê sát vào, nâng cằm cô lên, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua môi, bọt sữa đã được lau sạch. Chu Dao dần tròn mắt, nín thở nhìn anh.

“Chu Dao!” Lạc Dịch khẽ giọng hỏi cô. “Hài lòng chưa?”

Tim Chu Dao như ngừng đập, cô bị anh nắm cằm, đầu ngẩng lên mà không thốt nổi một lời.

“Không phải cô muốn thế này sao?” Lạc Dịch nhếch môi. “Vẫn chưa hài lòng à? Muốn như thế nào mới hài lòng? Như vậy sao?”.

Anh cúi đầu xuống hôn môi cô, đầu lưỡi thẳng tiến, mót vào thật mạnh. Bá đạo, mạnh mẽ, dày xéo không hề dịu dàng. Đầu óc Chu Dao mù mịt, chỉ cảm thấy không khí của cô bị anh cướp đoạt trọn vẹn. Cô khó thở, choáng đầu hoa mắt, bỗng đứng cảm thấy buồn rầu.

Người mà anh ôm sát ngực đã mềm nhũn, Lạc Dịch cũng đột ngột nhận ra mình đã tự châm lửa, nhưng nhất thời không dập được. Ban đầu cô còn ngỡ ngác, dần dần bắt đầu vùng về đáp lại anh.

Anh ném được hương sữa thoang thoảng trên lưỡi cô, chợt tỉnh táo lại, nhanh chóng buông cô ra.

Chu Dao má đỏ hây hây, mắt long lanh nhìn anh không chớp. Lạc Dịch bình tĩnh, ổn định lại hơi thở, anh vốn chỉ định trừng phạt cô thôi, nhưng hiện tại không ngờ ngọn lửa kia đã dần dần khiến anh mất khống chế.

Anh vẫn xem như tỉnh táo, lùi về sau vài bước quan sát cô, cười khẩy: “Ngây ngốc rồi à?”.

Chu Dao chậm chạp lắc đầu, cô hít vào thật sâu rồi thở hắt ra, sau đó lắp bắp nói: “Ông chủ Lạc, tôi không... thở... được. Hình như tôi... bị... phản ứng cao nguyên... thật rồi”.

Lạc Dịch kinh ngạc. Tay anh vô thức gõ lên bàn quầy bar, ra lệnh: “Đưa tay đây!”.

Chu Dao ngoan ngoãn đưa tay ra, anh ấn vào huyết vị giữa các ngón tay cô với lực vừa chuẩn rồi nhẹ nhàng kéo từng ngón tay mảnh khảnh. Chu Dao được anh xoa bóp vô cùng thoải mái, cô sấp lại gần: “Làm cách này có thể chữa khỏi phản ứng cao nguyên thật à?”.

Lạc Dịch nhướng mắt nhìn vẻ phấn chấn bừng bừng của cô. Phản ứng cao nguyên cái quái gì? Anh hất tay cô ra.

Chu Dao cuống lên, nói dốt: “Tôi thật sự bị phản ứng cao nguyên mà, ngay lúc này đây!”.

Anh cau mày: “Nói bình thường đi!”.

Chu Dao thành thật biện minh: “Tại hồi nãy anh cắn trúng đầu lưỡi tôi”.

Lạc Dịch á khẩu. Anh nhìn đi chỗ khác, hất cằm lên: “Cô còn uống sữa nữa không?”.

“Uống chứ!” Chu Dao vội vàng ôm cốc sữa, ngửa cổ uống ừng ực hết sạch.

Khu sinh hoạt tập thể tối đen như mực.

Chu Dao trở về phòng, cuộn mình trên giường, bây giờ mới bắt đầu hồi tưởng lại nụ hôn thắm thiết và nồng nhiệt khiến cô giờ phút này nhớ lại vẫn thấy nóng tai áy. Cô cười khúc khích, vui vẻ lăn qua lăn lại, không ngừng vỗ mạnh vào ván giường.

Còn ở dưới lầu, Lạc Dịch đi vào phòng, đóng cửa lại. Anh đứng ngay giữa cửa, ngẩng đầu nghĩ ngợi một hồi rồi cau mày: “Chắc!”.

23. Chương 23

Buổi sáng thức dậy, vừa mở mắt ra, khoé môi Chu Dao đã cong lên thành một nụ cười thoả mãn. Cô trở mình, ôm chiếc chăn dày vào lòng, cảm thấy trái tim căng tràn như thể chứa đầy kẹo bông gòn ngọt ngào. Ánh nắng mùa thu mỏng manh và dịu nhẹ len lỏi qua khung cửa sổ tiến vào phòng, cô không muốn rời khỏi giường, mím cười lưỡi biếng cuộn tròn trong chăn.

Sáng sớm nơi núi rừng yên tĩnh biết bao. Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng người quét sân, chiếc chổi soàn soạt lướt trên nền đất. Cô lập tức ngồi dậy, nhào người tới cửa sổ lau đi giọt nước và sương mù đọng trên tấm kính.

Sân khách sạn im ắng, người quét sân chính là Ngô Dịch. Có vài du khách xuất phát lên núi hành hương, lúc đi qua sân cất tiếng chào tạm biệt cậu ta.

Chu Dao mở toang cửa sổ, để cơn gió thu mát rượi và trong lành ùa vào phòng. Cô ló đầu ra nhìn một lượt, không thấy bóng dáng ông chủ Lạc đâu. Cô khẽ bĩu môi, trở lại giường ngấm nghỉ chốc lát mới ngồi dậy, xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Cô xoa tóc ra, tết thành một kiểu phức tạp nhưng xinh đẹp rồi thay sang chiếc váy đỏ kia.

Gương trên tường gần quá không soi được toàn thân, cô phải rướn cổ nhảy lên ngắm, đến lúc thấy được cả người mới hài lòng xuống lầu.

Lạc Dịch tỉnh giấc từ sớm tinh mơ nhưng không ra khỏi phòng. Trong giỏ rác bên bàn vứt một đồng giấy vệ sinh vo tròn, trong chiếc gạt tàn trên bàn có đến bảy, tám cái đầu lọc. Lạc Dịch ngồi trên ghế, tay đang kẹp một điếu thuốc.

Tối qua hơi phiền muộn và bất đắc dĩ, thế mà anh lại bin một con bé vắt mũi chưa sạch quấy rối. Đúng là anh đang tự gây phiền phức cho mình mà. Tuy nhiên, bây giờ bình tĩnh lại cũng không tìm ra nguyên do. Vừa nghĩ đến cô, anh đã cảm thấy đau đầu rồi.

Có điều đây không phải là việc anh nên suy nghĩ vào lúc này. Lạc Dịch day trán, rít một hơi thuốc thật sâu, sau đó chậm rãi nhả ra.

Mấy ngày trước, anh xuống núi mua hàng, cố ý đến Ngô Ký nói với A Tang là anh sắp đi làm hướng dẫn viên, chẳng qua chỉ muốn Ngô Minh chú ý, để anh ta thừa cơ ra tay trừ khử anh mà thôi. Như vậy anh mới có cơ hội bắt được một, hai người để điều tra rõ nguồn gốc, rồi dẫn đám Ngô Minh đến cho Lục Tự xem. Thế nhưng Lục Tự hoàn toàn không phối hợp với anh, mà cùng lúc đó, Chu Dao cũng không chịu đi khảo sát cùng đội nữa. Lạc Dịch lo lắng xảy ra bất trắc khác, cũng thay đổi hành trình ở lại, bởi vì anh cho rằng trận lũ quét bất ngờ kia rất kỳ lạ.

Sau đó, Lạc Dịch có hỏi Chu Dao, cô kể đó là hành trình đột phát. Người đầu tiên đề nghị đến khe núi là Mạc Dương. Nhưng Mạc Dương chỉ cảm thấy thời gian còn nhiều nên có thể đi một chuyến xem thử. Khi nghe lời cảnh báo Chu Dao truyền đạt lại, anh ta cũng nghĩ an toàn là trên hết nên bỏ phiếu không đi. Nhưng vì sao những thành viên kia lại nhất quyết đòi chui đầu vào chỗ nguy hiểm chứ?

Kỳ lạ hơn là đội cứu hộ chỉ nhận được một cuộc điện thoại cứu trợ do A Mẫn gọi. Mà cú điện thoại cầu cứu A Mẫn nhận được lại đến từ Mạc Dương. Theo lời A Mẫn, phải mười phút sau khi gọi cứu hộ, con bé mới nhận được cú điện thoại tiếp theo. Như vậy người trên bờ đã làm gì?

Lúc xảy ra chuyện, người có suy nghĩ đơn giản nhất là Tô Lâm Lâm, còn trong số những người muốn cứu cô ấy, người có tâm địa trong sáng nhất là Chu Dao. Đây là trùng hợp, ngoài ý muốn hay là có người đoán chắc nên đánh cược một lần?

Hôm Lạc Dịch và Lục Tự đàm phán, Lục Tự hỏi anh tại sao ra ngoài chưa đến hai tháng lại đột ngột trở về Đạo Thành. đương nhiên là anh có mục đích riêng.

Ngón tay Lạc Dịch gõ nhẹ lên tay ghế, lát sau, anh khom lưng kéo hộc bàn cuối cùng ra, lấy một quyển sổ màu đen từ đồng hồ sách chồng chất, trong đó kẹp một tấm ảnh.

Ảnh chụp trước cửa hội trường lễ tốt nghiệp, thảm cỏ trải đầy hoa và băng lụa, một người đàn ông mỉm cười đặt bàn tay sau lưng, tay kia khoác vai chàng trai trẻ tuổi. Chàng trai mặc áo thạc sĩ màu xanh lam, ôm bó hoa và băng, căng thẳng nhìn ống kính, tay còn lại khẩn trương nắm chặt ado thun của anh trai.

Cậu nhóc đó nói rất chậm, cố mãi mới hết một câu.

“Anh... Em thích đá... cũng thích đất... Em muốn đi hết núi sông của đất nước này”.

“Anh... Em sẵn lòng sống cả đời trong phòng thí nghiệm... không cô đơn đâu, sao cô đơn được chứ...? Em hay ở một mình trong phòng thí nghiệm... ngắm những bức ảnh vệ tinh treo đầy tường... Mỗi khi em nhìn những đường cong màu đỏ... màu nâu kia... liền nghĩ... mảnh đất này đẹp như vậy... sẽ không cô đơn... Làm sao mà cô đơn được cơ chứ...? Mỗi tác đất... nước ta... đều chôn giấu bảo vật trời ban.”

“Anh... Em muốn vẽ... bản đồ tài nguyên lãnh thổ chính xác nhất... Em muốn... nâng mức độ chính xác... khi thăm dò khoáng thạch... hiện có... lên gấp mười lần, gấp hai mươi lần... Crôm, bạch kim, kim cương, rất nhiều... rất nhiều tài nguyên, khoáng thạch khan hiếm, khoáng thạch có màu. Chúng ta có rất nhiều... chúng ta không thiếu, tương lai không để nước khác khống chế... Chúng ta có tài nguyên... chẳng qua hiện tại còn hạn chế về công nghệ... không phát hiện ra số lượng lớn mà thôi... Nhất định có một ngày, em sẽ vẽ ra... bản đồ tài nguyên quốc gia... chính xác nhất.”

“Land, tất cả đều là ân huệ của đất mẹ, chính là Land.”

...

Tự sát? Hừ, em trai anh sao lại tự sát được?

Lạc Dịch hoàn hồn lại, phát hiện ngón tay đã vô thức bóp bẹp điều thuốc, tàn thuốc cháy đến tay cũng không hề hay biết, rồi cứ thế bị anh dập tắt. Anh vứt điều thuốc đi, lấy giấy lau tay, lại rút một điều khác ra châm.

Mấy năm qua, anh điều tra được rằng cho đến nay, Phật tháp kia vẫn còn nằm trong tay Đan Sơn, không tìm được người mua. Chính xác thì không phải không tìm được mà là không có ý định bán. Lạc Dịch càng lúc càng nghi ngờ Phật tháp và việc anh thân bại danh liệt chẳng qua chỉ là bước khởi đầu, mục tiêu của “Đan Sơn” chính là La Dự và LAND đằng sau anh.

Có rất nhiều thuyết âm mưu về cái chết của La Dự. Kể làm anh trai là anh cùng giáo sư Chu Khải Đạo đều bị ảnh hưởng ít nhiều. Hiện giờ, anh vẫn chưa biết chân tướng sự việc, nhưng anh chắc chắn La Dự sẽ không tự sát.

Lạc Dịch cho rằng Đan Sơn đang nhắm vào LAND. Vì thế khi Chu Dao - người có liên quan đến dự án nghiên cứu LAND - đến Đạo Thành, Lạc Dịch cũng chạy về. Nếu Chu Dao bình yên vô sự, vậy suy đoán của anh đã sai, mà ngược lại cũng thế.

Nhưng Lạc Dịch càng ngày càng tin rằng anh đã đoán đúng, nếu không Đan Sơn cũng sẽ không nóng lòng sai Ngô Minh diệt trừ anh như thế. Dù sao, Ngô Minh không có năng lực cũng như can đảm để hại anh chỉ vì sợ bị phát hiện vụ làm giả Phật tháp.

Ngày đó đưa Chu Dao đi mua quần áo, Lạc Dịch cố ý để A Tang phát hiện ra anh chưa bị Khương Bằng giết chết, bởi lẽ đó, Ngô Minh không thể không nhanh chóng ra tay. Không thể động thủ trên tuyến đường Rock, vậy địa điểm chỉ có thể là... khách sạn này.

Thật tốt, đúng lúc Lục Tự đang có ở đây, vừa hay có chứng cứ cho anh ta xem.

Lạc Dịch cắn điều thuốc, hơi nhúu mày, lúc định đóng quyển sổ màu đen lại vô tình mở ra một trang khác, trên đó dán tấm ảnh chân dung duy nhất không quá căng thẳng của La Dự.

Trong tấm ảnh, cậu thanh niên hồi hộp, nhút nhát cúi đầu, ánh mắt len lén nhìn về phía bên này ống kính, khoé môi hơi mỉm cười ngượng ngùng và kín đáo. Hướng cậu nhìn hẳn là cô gái xuất hiện trên màn hình máy chụp ảnh sticker cạnh cậu. Cô ấy nở nụ cười rạng rỡ, mắt cong cong như vầng trăng sáng, hai tay lần hai chữ V đưa lên đầu như đôi tai thỏ.

Giọng nói then thùng của cậu trai như văng vẳng bên tai anh: “Anh, hình như em... thích cô ấy rồi”.

“Vậy thì tỏ tình đi!” Anh động viên.

“Anh, anh có thể giúp em không?”

Anh cười: “Chuyện này anh giúp thế nào? Phải tự mình làm”.

“...” Cậu trai cúi đầu, xoa xoa tay ngượng ngùng. “Vậy đến khi em... thử nghiệm LAND giai đoạn Một kỳ Một thành công, sẽ tỏ tình với cô ấy”.

...

“Thôi, chờ đến... thử nghiệm đến giai đoạn Hai kỳ Một của LAND thành công đi.”

...

“Thôi, nên chờ đến khi thử nghiệm giai đoạn Ba thành công vậy.”

...

Mà hôm nay, tính theo bảng kế hoạch khi La Dự còn sống đã lập ra, kỳ Một của dự án LAND đã sắp đến hồi kết thúc, chuẩn bị thử nghiệm giai đoạn Chín rồi. Một khi thành công, kỳ Hai, kỳ Ba và hàng loạt nghiên cứu nâng cao sẽ nhanh chóng được triển khai với thể như trẻ con.

Lạc Dịch gấp quyển sổ lại, đặt nó về chỗ cũ rồi đóng ngăn tủ. Anh hút nửa điều thuốc, thôi suy nghĩ miên man, trở về thực tại. Dần dần anh nhớ đến cảnh tượng đêm qua. Anh nhớ tới đôi mắt long lanh, đôi môi mềm mại và hương sữa thơm ngát như trẻ con của cô.

Anh nhắm mắt lại lần nữa, ngón tay kẹp điều thuốc day day huyết thái dương: “Haizz...”

Đang thở dài thì phía sau truyền đến tiếng gõ cửa, Lạc Dịch sồn tóc gáy một cách khó hiểu, ngón tay thả lỏng theo phản xạ, nửa điều thuốc và tro tàn đều rơi xuống bàn.

Anh hít vào một hơi rồi quay đầu lại, biết rõ còn cố ý hỏi: “Ai thế?”

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, ra vẻ yên lặng chờ đợi. Lạc Dịch nhếch môi, hừ, con bé này đã cười lên đầu lên cổ anh rồi, anh hỏi mà còn dám không đáp lời cơ đấy.

Anh nhặt điều thuốc trên bàn lên vút vào gạt tàn, đứng dậy kéo cửa ra, giọng nói cẩu kính: “Hỏi cô không nghe thấy à, điếc phải không...”. Lời còn chưa dứt, mắt anh chợt loé lên vẻ ngỡ ngàng nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự trầm tĩnh.

Một người phụ nữ xinh đẹp gợi cảm đang đứng tựa người vào cạnh cửa, môi đỏ mím cười, đôi mắt hạnh hả hê nhìn anh.

“Nổi giận với ai thế? Anh Dịch...” Yến Lâm khẽ nhấc ngón tay, khói thuốc lượn lơ vương vút.

Cô ta mỉm cười, mắt nhìn xoáy vào anh, đôi môi từ từ hé mở, thấp thoáng thấy được chiếc lưỡi đo đỏ, bàn tay ngọc ngà uyển chuyển đưa đến bên môi, nhẹ nhàng rít một hơi thuốc, dáng vẻ quyến rũ muôn vàn.

Lạc Dịch điềm tĩnh nhìn cô ta hồi lâu mới khẽ cười, hỏi thăm rất xa cách “Sao Yến tổng lại rảnh rồi chạy đến đây thế?”

“Anh nói xem?” Cô ta tiến lên một bước, đụng nhẹ vào lồng ngực anh, kéo va li vào phòng.

Bị cô ta đụng phải, Lạc Dịch nghiêng bả vai, đứng ở cửa giây lát rồi đóng cửa lại.

Yến Lâm cởi áo khoác màu be ném lên giường, bên trong mặc một chiếc váy bó màu xanh mực, vóc dáng yêu kiều hấp dẫn. Cô tựa vào cạnh bàn, cổ tay gác trên gạt tàn, gõ gõ điều thuốc. “Anh vẫn quan tâm đến tình hình của em à?”

“Sao em lại hỏi vậy?” Lạc Dịch tựa vào chiếc tủ bên cạnh, giữ khoảng cách với cô, thuận tay lấy bao thuốc lá trên tủ.

“Nếu không, sao lại biết em mở công ty, còn gọi em là Yến tổng?”

“Có lần em nói với tôi qua điện thoại.” Lạc Dịch bình thản cất lời, nghịch điều thuốc vừa rút trong bao ra.

“Em chỉ nói là ‘muốn’ chứ không có nói là ‘đã’.” Cô nhớ rõ mồn một, không hề mảy may quên dù chỉ một từ.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn cô, giọng điệu chế giễu: “Với tính cách của em, muốn làm chuyện gì tất nhiên sẽ làm cho bằng được. Gọi là ‘Yến tổng’ thì lạ lắm sao?”

Cô thâm cười, nhướn mi, ánh mắt nhìn anh cũng thêm chút hứng thú: “Vậy chứng tỏ anh hiểu rõ em, với lại, cú điện thoại kia từ xa lắc xa lơ rồi, anh vẫn còn nhớ cơ đấy!”

Yến Lâm tự cho rằng mình chiếm được ưu thế, Lạc Dịch không buồn nói nữa. Cô ta bị phớt lờ liền thôi cười, nhìn chăm chăm anh. Nhưng anh chỉ hờ hững nghịch điều thuốc. Khi này, lúc anh ra mở cửa nhìn thấy cô, trong mắt cũng không thấy vui mừng.

Con người anh là vậy, có hứng thú với người ta thì nói nhiều vài câu, đầu óc nhanh nhạy hơn, mồm miệng cũng không tha cho ai. Trước kia, Yến Lâm nói chuyện với anh đều bị anh chọc tức gần chết, nhưng lần cảm thấy vô cùng vui vẻ. Song, một khi anh không có hứng thú, dù Ngọc Hoàng Đại Đế anh cũng lười nhếch mép.

“Đừng gọi em là Yến tổng nữa.” Yến Lâm nhún nhường. “Em vẫn thích anh gọi em lag Yến Ni”.

Tên cúng cơm của cô là Ni Tử, bị anh ghép lại thành Yến Ni, khiến bạn bè trước kia của anh đều tưởng Yến Ni mới là tên thật của cô. Đó là điều thân mật chỉ thuộc về hai người họ. Công ty của cô tên là “Châu Báu Yến Ni”, chắc hẳn anh cũng hiểu.

Lạc Dịch thôi nghịch điều thuốc trong tay, ngược đôi mắt không gợn chút xúc cảm lên nhìn cô: “Yến Lâm, em đến đây định làm gì?”.

Anh có vẻ xa cách như vậyn nhưng Yến Lâm không hề giận. Cô dúi điều thuốc vào gạt tàn, hóp vòng eo mảnh mai đi đến trước mặt anh.

“Anh còn giận em vì khi đó đòi chia tay à?” Cô không hề kiêng dè áp sát thân thể vào người anh, nhẹ nhàng vòng tay qua eo anh, kiễng chân lên ghé vào tai anh cảm dỗ. “Là em không đúng. Em đến để bù đắp cho anh, anh muốn bắt đền thế nào cũng được hết”.

Anh không đẩy cô ra, cô biết thừa anh không cách nào cự tuyệt cô được.

Lạc Dịch cười nhạt: “Chia tay là chuyện bình thường, đâu ai nợ ai”.

“Vây...” Tay Yến Lâm lần vào áo anh. “Coi như em không có tiền thuê phòng khách sạn, anh tạm ứng cho em vậy”.

“Hừ.” Anh thổi gió vào tai cô ta. “Bà chị, vậy chị phải cho tôi tiền boia đấy!”

Yến Lâm tựa vào người anh cười mê ly. Cô thật nhớ giọng điệu này của anh, tay cũng vội vàng ôm lấy anh. Nhưng tay của Lạc Dịch ấn mạnh vào vai Yến Lâm khiến cô t lùi về sau một bước. Cô ta ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt anh bình tĩnh đến lạ.

Sức lực nơi đầu ngón tay anh ngăn trở, không cho cô ta đến gần.

“Em tự tin với bản thân quá nhỉ?” Lạc Dịch hờ hững. “Nhưng lần sau, tốt nhất nên gọi điện thoại xác nhận trước, đừng uống công đi một chuyến.”

Yến Lâm khẽ hít vào một hơi, ánh mắt trở lên lạnh lùng.

Lạc Dịch không cười, đứng thẳng lên đi đến bên giường, cầm áo khoác của Yến Lâm phủ lên va li rồi kéo ra đến cửa phòng, đặt ngoài hành lang, quay đầu nhìn lại cô ta, ra hiệu tiễn khách: “Đi đi”.

Mặt Yến Lâm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường thấy. Cô ta hất cằm, cao ngạo đi ra ngoài rồi quay đầu lại nhìn anh, khẽ mỉm cười: “Em ở đây vài ngày, anh chắc chắn sẽ đến tìm em thôi”.

Lạc Dịch đóng cửa phòng lại.

Chu Dao thoăn thoắt bước xuống cầu thang, đến khúc cua đụng phải một người phụ nữ mặc áo khoác màu be đang xách va li. Va li quá nặng khiến cô ta lảo đảo, lúc ngang qua Chu Dao còn sơ ý đụng phải cô nữa.

“Ồi!” Chu Dao nhanh chóng lùi về sau.

“Tôi xin lỗi.” Yến Lâm nhận lỗi.

“Không sao.” Chu Dao xua tay, vội vàng cúi đầu nhìn váy. Toi rồi, bùn sinh trên va li đã dính vào váy cô cả rồi.

“Tôi thật sự xin lỗi.” Yến Lâm rất lịch sự. “Tôi trả tiền giặt đồ cho cô nhé!” vừa nói vừa lấy ví ra.

“Không cần, không cần. Vò vài lần với nước là sạch thôi.” Lúc Chu Dao ngẩng đầu, vô tình thấy nút áo cô ta cài lệch định nhắc nhở, nhưng khi thấy khuôn mặt cô ta thì sững sốt quên cả thốt nên lời.

Cô ta rất đẹp, kiểu đẹp mặn mà quyến rũ.

“Đã gây phiền phức cho cô rồi.” Yến Lâm khẽ gật đầu, nhắc va li lên bỏ đi.

Chu Dao cúi đầu nhìn vết bầm tím trên váy mình, dự định nhân lúc còn ướt đi về giặt vậy, lại nghe thấy tiếng tán gẫu của A Mẫn vọng tới từ phía cầu thang.

“Sáng nào ông chủ cũng vừa tỉnh giấc là ra ngoài làm việc, tôi đang thắc mắc sao hôm nay lại rề rề không thấy đâu, hoá ra là bạn gái đến.”

Bước chân Chu Dao khựng lại.

“Ông chủ có bạn gái à?”

“Nhân viên cũ đều gặp rồi, là cái cô vừa mới lên lầu đấy.”

“Đẹp quá!”

“Phải đấy, đẹp lắm, lại sang chảnh nữa, vô cùng xứng đôi với ông chủ. Lúc khách sạn vừa khai trương, ai cũng gọi cô ấy là bà chủ. Nhưng cô ấy không ở đây lâu, hình như chia tay rồi. Chuyến này có lẽ chuẩn bị quay lại rồi đây!”

“Chắc không phải thế đâu, nếu không sao lại thuê phòng ở một mình?”

“Ông chủ của chúng ta cũng phải rắn tay chứ? Tôi cảm thấy cô ấy sẽ thành công cho xem. Khi này tôi để ý, sau khi đi ra khỏi phòng ông chủ, cô ấy có chút khác biệt.”

“Khác chỗ nào?”

“Nút áo cài lệch đấy.” A Mẫn ra vẻ mờ ám. “Cô đoán xem họ ở trong phòng làm gì?”

Chu Dao trở về phòng, vò sạch vết bầm trên váy rồi trở về giường ngồi. Nửa vạt váy ướt dán vào chân cô, lạnh thấu tim gan.

Một mình cô ngồi trong phòng hồi lâu, bỗng nhiên thấy hơi nhớ đám bạn. Nếu Tô Lâm Lâm, Đường Đoá và Hạ Vận ở đây, chắc hẳn họ sẽ đến trò chuyện cùng cô cho khuây khoả. Cô lấy điện thoại di động ra, ấn vài cái, cần môi đưa lên tai, nhưng bên kia không có tín hiệu, không liên lạc được với bất cứ ai cả.

Chu Dao vứt điện thoại qua một bên, ngồi thờ thẩn chốc lát, chợt muốn về nhà. Cô lấy điều thuốc ra nhét vào miệng, cầm bật lửa châm. Thế mà bị sặc khói như tay non, cô ho sù sụ, đỏ bừng cả mặt, vất vả lắm mới trở lại bình thường. Cô nghĩ ngợi, vẫn nên đi tìm Lạc Dịch thì hơn, liền đến trước gương soi, thoáng mỉm cười rồi đi xuống lầu.

Lạc Dịch đang dọn dẹp lại tử rượu ở quầy bar, xem đồng hồ đeo tay, đặc mười giờ sáng rồi.

Một bóng hình mảnh mai thoáng qua, anh quay đầu, Yến Lâm đang ngồi ở chiếc ghế cao bên kia quầy bar, một tay chống cằm: “Cho em một ly Bom Chìm*”.

(*) Bom Chìm hay còn gọi là Bomb Shot hoặc Depth Charge là một loại cocktail kết hợp từ hai loại thức uống, một loại cho vào ly nhỏ và bỏ chiếc ly nhỏ vào ly lớn chứa nhiều loại thức uống khác.

Trước nay, Yến Lâm luôn thích uống loại cocktail Bom Chìm do anh pha. Uống xong, họ ôm lấy nhau quay cuồng vui sướng, khiến cả căn nhà hỗn loạn cả lên. Họ của lúc ấy hoan hỉ biết bao nhiêu. Lúc này không phải giờ đất khách, Yến Lâm đoán Lạc Dịch sẽ không từ chối.

Đúng là Lạc Dịch không hề cự tuyệt. Anh lấy bia và rượu Vodka trên kệ, pha xong đưa cho cô. Yến Lâm đưa lên uống một hơi cạn sạch.

Lạc Dịch nhú mày, cuối cùng nói: “Mới sáng ra đã uống rượu mạnh vậy làm gì?”

Mặt Yến Lâm ửng đỏ: “Anh nói xem em muốn làm gì?”

Lạc Dịch nhìn cô đăm đăm giây lát rồi bỗng cười nhẹ: “Thật sự muốn cầu xin tôi quay lại à?”

Chu Dao đứng trên bậc thang, nhìn anh đang cười. Nụ cười của anh rất đẹp, nhưng lại như một con dao sắc bén đâm sâu vào lòng cô.

Có lẽ cảm nhận được gì đó, bất chợt Lạc Dịch thôi cười, ngẩng đầu về phía cầu thang, nhìn thấy Chu Dao đang đứng bất động. Cô mặc chiếc váy đỏ, tựa vào lan can hút thuốc. Đáy mắt cô không mang chút cảm xúc nào, mỉm cười với anh rồi quay người lên lầu.

24. Chương 24

Lạc Dịch chăm chú nhìn Chu Dao lên lầu rồi khẽ dời mắt, dọn dẹp dụng cụ pha cocktail khi này. Anh cứ thế im lặng một hồi.

Yến Lâm rũ mắt lắc lư chiếc ly rỗng trong tay, chiếc lắc vàng hồng* nhẹ nhàng đu đưa trên cổ tay, đôi môi đỏ nhòe cong, thoáng mỉm cười: “Lúc này anh ở trong phòng chờ cô bé đó à?”.

(*) Vàng hồng là hợp kim của vàng với đồng, có màu hồng đặc trưng, được sử dụng rộng rãi trong ngành trang sức. Vàng hồng rất được ưa chuộng ở Nga ở thế kỷ 19, đôi khi chúng còn được gọi là vàng Nga, và chúng cũng khá hiếm.

Lạc Dịch làm như không nghe thấy, siết chặt nắp chai Vodka, đặt lại lên kệ.

Yến Lâm không hỏi nữa. Cô có lòng tự ái và thủ đoạn của mình, cô không thích giở thói trẻ con truy hỏi đến cùng với đàn ông. Nhưng khi nhớ đến thùng rác chất đầy giấy vệ sinh, gạt tàn cắm đầy đầu lọc trong phòng anh sáng nay, cô bất giác nhủ mày.

Nhưng nghĩ lại... đàn ông mà, độc thân lâu cũng cần phát tiết chứ! Huống chi anh còn vô cùng nam tính. Lúc họ còn quen nhau, người ta còn thả thính tới tấp chứ đừng nói hiện giờ. Đàn bà con gái thì nhau kéo đến, có tìm vui với khách nữ thuê phòng cũng không có gì lạ. Lâu lâu đối gu vui đùa một chút chứ không phải thật lòng. Dù sao người quen uống cocktail nặng chắc chắn sẽ không thể nào thích sữa tươi.

Mà thật tiếc cho bộ váy đỏ quyến rũ trên người con bé đó, trông chẳng hợp chút nào cả. Thở trắng mà học đòi làm cáo ư? Là cáo thật thì Yến Lâm cô và Lạc Dịch vừa nhìn đã tường tận ngay rồi.

Ngón tay Yến Lâm nghịch ly rượu, cười cợt nhận xét: “Cô bé kia không hợp với chiếc váy đỏ, chẳng toát lên được phong thái lẫn khí chất. Em mặc sẽ nổi bật hơn”.

Không ngờ Lạc Dịch trả lời: “Kiểu đó non lắm, không hợp với em đâu”.

“Ý anh là em không non hả?” Yến Lâm không hề giận dỗi, nắm ngón tay luôn vào tóc, thân thể mềm mại kèc đến phía trước, nhẹ giọng lả lơi. “Em có non hay không, chỗ nào non, anh biết rõ nhất còn gì?”.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn cô, cầm lấy ly trong tay cô bỏ vào bồn, mở vòi nước rửa.

Phía sau vang lên một tiếng “xoẹt”, Yến Lâm châm thuốc, không bỏ qua: “Nếu em không nhìn lầm, cô bé kia là bạn học của La Dự, con của giáo sư gì đó”.

Ban đầu, khi tình cảm mặn nồng, họ đều thân thiết với gia đình hai bên. Lạc Dịch đưa La Dự đi chơi hay khám bác sĩ tâm lý, Yến Lâm đều đi cùng, Yến Lâm chăm đứa bé không cha giúp cô em gái trẻ người non dạ, Lạc Dịch cũng giúp đỡ một tay.

Hai người là cặp bài trùng từ tâm hồn đến thể xác, dù là phương diện nào cũng vô cùng hoà hợp, vậy mà lại chẳng đi đến đâu.

“Trí nhớ của em rất tốt.” Lạc Dịch nói, giây lát lại hỏi thăm. “Đào Đào đi nhà trẻ rồi hả?”.

“Lớp chồi rồi. Mẹ nó không biết dạy, nghịch như quỷ ấy.” Yến Lâm nói ngắn gọn, tiếp tục chủ đề khi này. “Ban đầu cảnh sát nói La Dự không chịu nổi áp lực vì chuyện của anh... Em lại nghe thấy lời đồn khác”.

“Ồ?” Lạc Dịch đưa lưng về phía Yến Lâm rửa ly khiến người khác không nhìn thấy vẻ mặt anh.

“Em có bạn là giảng viên ở đại học A, anh ta nói giáo sư Chu Khải Đạo muốn cướp nghiên cứu của La Dự làm của riêng. Nhưng chắc chỉ là ghen tức rồi bịa chuyện thôi, nghiên cứu thôi mà, có cần đến mức vậy không.”

“Thứ không có bằng chứng rõ ràng thì không đáng tin.” Lạc Dịch hờ hững cầm khăn lau ly, lau khô rồi đặt về chỗ cũ. Anh quay đầu lại nhìn Yến Lâm, vẻ mặt không còn kiên nhẫn. “Yến Lâm, vì sao em đến đây?”.

“Vì anh đấy!” Cô ta cắn môi khẽ cười.

Lạc Dịch cũng bật cười, nhưng đôi mắt lạnh tanh: “Vậy tôi nói thẳng nhé, tôi không còn có hứng thú ngủ với em”.

Yến Lâm bị anh khiêu khích, cười châm chọc: “Ồ, vậy anh có hứng ngủ với ai? Con thỏ trắng kia à?”.

Ánh mắt Lạc Dịch lạnh lùng. Anh dang rộng hai tay chống lên quầy, người hơi ngả về phía trước. Yến Lâm chợt thấy trước mắt tối đi, anh đã áp người xuống, cúi đầu kề đến tai cô ta, hơi thở phả ra khiến một bên người cô ta râm ran, lòng dạ nhộn nhạo.

Anh ngược nhìn về phía cầu thang, dần giọng: “Tôi ngủ với ai chẳng liên quan quái gì đến em cả”.

Yến Lâm vừa tỉnh táo, ổn định lại thân thể, anh đã đứng thẳng dậy, lạnh nhạt nhìn xuống cô ta, không hề khách khí quay người bỏ đi.

Yến Lâm cũng biết mình lỡ lời, anh khó chịu với kiểu ve vãn chòng ghẹo gọi thì đến đuổi là đi này nọ. Mân ghén tuồng của cô còn không đúng lúc, cứ tiếp tục thế này chỉ khiến anh cố chấp hơn nữa mà thôi. Cô ta nhanh chóng rít một hơi thuốc, bình thần nói vào việc chính: “Em đến mời anh xuống núi”.

Lạc Dịch đã đi đến bên quầy liền dừng bước.

“Công ty của em cần một tổ trưởng tổ giám định và giám đốc vật tư. Giá cả tùy anh đề xuất.” Làn khói từ từ phả ra từ miệng cô ta. “Dịch, với khả năng của anh, làm công việc hiện giờ không thấy lãng phí sao?”.

“Món hàng bảy mươi triệu mà tôi còn nhìn nhầm, em dám mời tôi sao?”

“Con người luôn có sai sót, em tin tưởng thực lực của anh.”

“Ban đầu, em đâu nói như vậy.”

Yến Lâm thoáng sững người. Lúc đó, cô ta cho rằng anh không thể nào trở mình vùng dậy nên quyết đoán chia tay.

Lạc Dịch bỏ đi, khách sạn bận bịu nhiều việc, anh không có tâm trạng tán dóc với Yến Lâm.

Đang vào tuần lễ vàng đông khách, đúng lúc mấy hôm trước có một ban nhạc hát rong đến thuê, xin biểu diễn nhạc Rock tại khu sinh hoạt tập thể, Lạc Dịch đã đồng ý, vừa hay khách sạn cũng có thể kiếm thêm một khoản tiền nước.

Poster do ban nhạc và nhân viên khách sạn cùng góp công treo ở khách sạn chừng vài ngày, khách trọ đều mong ngóng được xem đêm nhạc Rock and Roll, cũng chính là tối nay đây.

Sau giờ cơm trưa, Ngô Dịch và A Mẫn bắt đầu sắp xếp khu sinh hoạt, có khách không ra ngoài chơi mà ở lại giúp đỡ. Ban nhạc gồm có guitar bass và đàn organ, nhưng không có trống. Ban đầu, Lạc Dịch xây khách sạn có trang bị trống, nhưng hiểm khi dùng đến, hôm nay có dịp lấy ra khỏi kho lau sạch rồi đánh thử.

Ban nhạc, nhân viên, khách trọ, cả đám bưng bưng khí thế với công tác chuẩn bị. Lạc Dịch không thấy Chu Dao đâu. Có mấy lần đi ngang qua sân, anh ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng cô. Cửa sổ vẫn mở, rèm cửa khẽ phất phơ trong gió nhưng không có bóng người.

Mãi đến giờ cơm tối, Lạc Dịch đi vào nhà ăn, thấy khách khứa quây quần thành từng bàn đầy ắp thức ăn, mọi người vừa ăn uống vừa cười nói vui vẻ, duy chỉ có mình Chu Dao đơn lẻ, một mình ở chiếc bàn tròn thênh thang trong góc, cúi đầu ăn mì. Váy đỏ cũng đã thay, cô mặc chiếc áo khoác màu xanh quân đội.

Lạc Dịch khẽ hít vào một hơi, đi đến chỗ cô. Trùng hợp là Chu Dao đã ăn xong, lẳng lặng cầm khăn giấy lau miệng, đứng dậy đi ra ngoài. Cô cúi đầu, bước đi rất nhanh như thể trốn chạy, không nhìn bất cứ ai, cũng không nhìn Lạc Dịch.

Cô đi ngang qua anh, anh lập tức đưa tay bắt lấy cổ tay cô.

Chu Dao giật mình, ngẩng phắt đầu lên nhìn anh trong thẳng thốt, nhất thời hốc mắt đỏ hoe. Lạc Dịch vốn định nói vài câu với cô, nhưng vừa thấy ánh mắt ấy, tất cả những câu trêu đùa đều nghẹn ở bờ môi. Anh thoáng sững sờ, há hốc không thốt lên lời.

Chu Dao quay ngoắt đầu đi, giật khỏi tay anh. Lạc Dịch nắm chặt cổ tay cô không buông.

“Anh buông ra!” Chu Dao hạ giọng, tức giận quát.

Lạc Dịch điềm tĩnh mím môi, quyết không thả.

Tay hai người độ sức với nhau, Chu Dao không giãy được khỏi tay anh nhưng cũng tốn không ít sức lực. Hành động của hai người dần dữ dội, mấy khách ăn xung quanh đều nhìn sang, đám nhân viên cũng ghé mắt tò mò.

Da mặt Chu Dao mồng, đành dừng lại, hít vào một hơi rồi nói: “Ông chủ Lạc, anh đừng trêu chọc tôi nữa được không?”.

Về mặt Lạc Dịch khê biến đổi, lẳng lặng nhìn cô giây lát rồi chậm rãi thả ra một ngón tay, sau đó là hai ngón, ba ngón...

Vẫn còn trêu chọc cô ư? Chu Dao thấy lòng đau nhói, cô gạt tay anh ra, bước nhanh ra khỏi nhà ăn. Trở về phòng, cô vừa tức vừa ức nhưng không hề muốn khóc. Ngồi một mình trong chốc lát, cô cảm thấy khó mà bình tĩnh nổi liền lôi sách ra đọc. Đọc một hồi, nổi bực dọc dần dần bay biến, nhưng không yên tĩnh được bao lâu, âm thanh đinh tai nhức óc truyền đến từ dưới lầu muốn nổ cả khách sạn.

Lúc này, Chu Dao mới nhớ ra tối nay có buổi biểu diễn nhạc rock. Xem chừng không làm được gì rồi.

Sóng âm trào dâng cuộn cuộn, không khí cũng sôi động theo. Ngồi trong phòng bị dội âm thanh, đầu Chu Dao đau đến muốn nứt ra. Thay vì ở đây chịu trận, chi bằng xuống dưới chơi cho sáng khoái. Cô lại thay sang chiếc váy đỏ kia, gỡ bỏ kiểu đầu đã tết tỉ mỉ. Mái tóc đen của cô buông xoả lả lơi, trông như sóng biển.

Khu sinh hoạt tập thể đầy ắp người, ban nhạc đàn vầy cháy mình trên sân khấu. Giọng ca chính ôm micro khàn giọng hét gào, khán giả khua khoắc đôi tay, mặc sức hô to và đung đưa theo điệu nhạc. Chu Dao nhanh chóng bị cuốn theo bầu không khí sôi động, chen vào đám người, giơ hai tay nhún nhảy theo nhịp điệu.

Tay guitar trên sân khấu gảy giai điệu dồn dập dần đều, đám đông cũng sôi động trào theo từng nốt nhạc vì vút tới tận bầu trời, đạt đến đỉnh điểm lại dừng đột ngột khiến cảm xúc của người nghe như vỡ oà.

Khúc nhạc kết thúc, mọi người rối rít vỗ tay reo hò.

Hay tay Chu Dao khum lại thành cái loa đặt bên khoé môi, hô lên phấn khích: “Wow...wow...”.

Cô và mọi người cùng nhau cười đùa. Ổn ào hồi lâu, Chu Dao vừa nóng vừa khát, khuôn mặt đỏ bừng lao sầm đến quầy bar: “Ngô Dịch, cho tôi một ly Whisky”.

“Được thôi.”

Lạc Dịch kéo cửa phòng làm việc đi ra, nụ cười Chu Dao đọng lại trên môi rồi cô quay đi chỗ khác, tiếp tục cười đùa.

Ngô Dịch rót rượu đưa cho Chu Dao, giữa chừng bị Lạc Dịch ngăn lại. Chu Dao cau mày.

Lạc Dịch điềm nhiên dạy dỗ: “Cô chỉ có một mình, uống rượu mạnh sảy ra chuyện, khách sạn không chịu trách nhiệm đâu”.

Chu Dao sầm mặt nhìn anh.

Ngô Dịch cảm nhận được không khí bất ổn, thấy có người đi về phía quầy bar, liền chạy ra chào hỏi: “Anh muốn uống gì ạ?”.

“Một ly cocktail, tôi muốn tặng cô gái mặc váy đỏ này.”

Ngô Dịch trố mắt.

Lạc Dịch hờ hững liếc sang, là một chàng trai vừa đi ra từ đám đông, bề ngoài khá khảm, ánh mắt nhìn Chu Dao cũng tràn trề hàm ý. Đều là đàn ông cả, có ai không nhận ra tâm địa gian xảo của đối phương chứ! Lạc Dịch đã quá quen với mấy kẻ muốn tìm bạn tình trong khách sạn kiểu này rồi.

Anh thần nhiên dời mắt, quay sang nhìn Chu Dao. Thế mà con bé này vui vẻ, chỉ vào người kia, nói như reo lên: “Ôi, không phải anh là người mới nhảy bên cạnh tôi sao?”.

Tiếng nhạc quá lớn, nói chuyện phải gào lên: “Cô nhớ được tôi à?”

“Đương nhiên rồi.” Chu Dao lớn tiếng trả lời: “Anh nhảy rất đẹp”.

Lạc Dịch điềm tĩnh làm việc bên cạnh, dáng vẻ không khác gì thường ngày.

Bên kia quầy bar, hai người càng trò chuyện càng hợp ý. Uống hết một ly vẫn chưa thấy đã, Chu Dao gọi thêm một ly nữa. Cô càng uống càng bốc, nhún nhảy theo nhạc ở quầy bar, vừa lắc vai vừa lắc đầu.

Lạc Dịch liếc nhìn anh chàng kia, vẻ hừng hực ham muốn trong mắt anh ta không giấu đi đâu được nữa. Lạc Dịch lại đưa mắt nhìn Chu Dao, khuôn mặt cô đỏ ửng, cười rạng rỡ, hai tay thích thú vỗ lên bàn, thân thể lắc lư, hưng phấn vô cùng. Nhất là chiếc váy đỏ bốc lửa kia, quyến rũ, tôn lên làn da trắng ngần như tuyết. Nhưng khuôn mặt cô lại thuần khiết trong trẻo hết lứa trẻ. Hình ảnh đánh sâu vào thị giác như thế, người đàn ông nào nhìn mà lòng không nhộn nhạo?

Ban nhạc đổi bài, nhịp điệu thêm phần sôi sục. Cô chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh: “Yeah, tôi thích bài này!”.

Anh ta mời: “Vây chúng ta nhảy đi”.

“Được.” Chu Dao uống cạn ly rượu, nhảy xuống ghé theo cậu ta len vào đám người. Chưa đi được vài bước, một sức mạnh đã kéo giật cô về đằng sau.

Tiếng thét của Chu Dao bị tiếng nhạc rock nhấn chìm. Cô bị lôi khỏi khu sinh hoạt tập thể, đến hành lang vắng người, tới lúc ấy, Lạc Dịch mới lối lỏng sức lực.

Chu Dao giật khỏi tay anh, trừng mắt nhìn: “Anh làm gì vậy?”.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô, lạnh lùng hít vào một hơi như đang cố nén giận, không lên tiếng trả lời. Chu Dao lườm một cái, đi vòng qua người anh. Lạc Dịch đưa tay cản lại, kéo cô trở về phía mình. Chu Dao oán giận trợn mắt nhìn anh, lại tránh thêm một lần nhưng anh vẫn đưa tay ngăn cản, kéo cô trở lại.

Ánh sáng nơi hành lang mờ tối, tiếng nhạc vang dội tận chân trời. Mặt Chu Dao đỏ gay, vừa tức giận vừa khó hiểu nhìn anh.

Anh cúi đầu, cười gằn cất tiếng: “Có biết người ta là ai không mà đi theo? Bị lừa gạt, ức hiếp định tìm ai kể khổ đây?”

Không biết do Chu Dao đang quá phiêu hay uống rượu vào trở lên hăng máu, thế là đốp lại anh một câu không chút kiêng dè: “Liên quan quái gì đến anh.”

Lạc Dịch nhìn cô chằm chằm, mày nhăn lại.

Chu Dao nói xong liền bỏ đi. Lạc Dịch dứt khoát lôi cô về, đẩy mạnh vào tường, người ép sát: “Chu Dao, lặp lại thử xem”.

Chu Dao bị anh áp bức, không dám thở mạnh.

“Không phải vừa rồi mạnh miệng lắm sao?” Hai tay anh chống lên hai bên vai cô, đôi mắt đen thẳm xoáy vào cô, toát lên vẻ nguy hiểm cùng cực: “Chu Dao, lặp lại lần nữa xem”.

Rốt cuộc Chu Dao có chút sợ anh, ngón tay bấu lấy vách tường sau lưng, cắn răng: “Chuyện này không liên quan gì đến anh, có gì đi nữa tôi cũng sẽ không tìm anh”.

“Mới uống hai ly rượu đã lớn gan thế hả?”

Chu Dao cãi cố, gào lên ầm ục: “Anh uống rượu vào có thể hôn bừa người khác, sao tôi uống rượu lại không thể tìm người nhảy nhót chứ?”.

Anh cúi đầu nhìn cô hồi lâu liền bật cười, hỏi thật khê: “Tôi hôn bừa ai?”.

Chu Dao đỏ mặt.

“Nói đi chứ, hửm?” Lạc Dịch cúi đầu thấp hơn, sắp sửa chạm vào khuôn mặt cô.

Hơi thở nam tính phả vào mặt, toàn thân Chu Dao căng thẳng, nhưng ót đã tựa sát vào tường, không còn đường thối lui nữa.

“Chu Dao, tôi hôn bừa ai?”

Chu Dao ngừng thở, khê nuốt khan.

“Sao lại gọi là hôn bừa? Vậy làm sao mới là không hôn bừa, hả?” Mười ngón tay Lạc Dịch luồn vào tóc cô, giữ lấy gáy cô. “Như vậy à?” Anh hơi nghiêng đầu, hé môi ngậm lấy môi cô.

Chu Dao rụt cổ lại, kiễng chân lên, thân thể vô thức co rúm lại, run rẩy. Hai tay cô vung loạn xạ, tựa như muốn đẩy anh ra, lại như muốn kéo anh lại.

Cô đắm chìm không muốn tỉnh lại, chỉ nghe tiếng hít thở của đôi bên càng lúc càng dồn dập, át cả tiếng nhạc rock and roll huyền ảo.

Anh tiếp tục hôn lên khoé môi cô, bầu má cô, rồi rơi vào nốt ruồi bên tai cô. Cảnh đêm mờ ảo, vành tai cô cong cong tựa vầng trăng khuyết.

“Ôi...” Toàn thân cô run run như có dòng điện chạy qua. Tay cô nắm chặt lấy tay áo anh, người cứng đờ.

Lạc Dịch nhích ra một khoảng, cúi xuống nhìn coi đắm đuối. Cô đỏ mặt tía tai không chịu ngẩng đầu.

Anh cắn môi mỉm cười, khê khàng hỏi: “Có phản ứng rồi hả?”.

Cô không lên tiếng, tay vẫn nín lấy tay áo anh, nửa giây sau liền đá anh một cú, im lặng bày tỏ sự kháng nghị.

Lạc Dịch thấy tai cô đỏ bừng, lại không nhịn được đưa tay chạm thử, cảm giác hệt như củ khoai nóng hổi. Cô nhăn mày nhưng không né tránh tay anh. Cô bé này, chọc ngoáy anh hết lần này đến lần khác, đến khi bị anh cắn một cái lại ngoan ngoãn biết điều đến vậy.

“Chu Dao...” Anh nâng cằm cô lên, cô nhìn anh với đôi mắt ướt át trong veo. Anh bỗng quên mất mình muốn nói gì, nụ cười cũng quên nở trên môi.

Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn anh. Ngoài kia chợt truyền đến tiếng cãi cọ, đánh nhau chí chóe hoà với tiếng nhạc càng lúc càng sôi sục. Hai người đều hoàn hồn. Lạc Dịch nhìn về nơi xảy ra ra vụ việc, cầm chìa khoá mở cửa căn phòng bên cạnh, bình tĩnh nói: “Em đợi anh một chút, anh xử lý xong việc sẽ đến ngay”.

Cuối cùng Chu Dao đã có cơ hội vào phòng Lạc Dịch. Vốn tưởng rằng nơi đây sẽ được bày trí ấm áp như nhà riêng, không ngờ vẫn mang phong cách của khách sạn. Có điều phòng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, ga giường, chăn nệm, sofa nhìn qua có thể nhận ra đều là hàng đặt riêng, chiếc giá trên tường bày đầy các loại đá sặc sỡ.

Chu Dao nhào lên bàn sách, đưa tay nghịch tàn thuốc, đoán xem Lạc Dịch muốn cô ở đây đợi anh làm gì, lẽ nào...

Cô quay đầu nhìn chiếc giường lớn màu xanh lam.

Chu Dao đứng dậy tiến lại gần, nhìn đắm đắm chốc lát, đột nhiên bật cười rồi nhảy phắt lên. Không ngờ tấm nệm kia là nệm cộ cứng, Chu Dao vừa đụng vào đã đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Dao giật mình, tưởng Lạc Dịch trở lại, vội vàng trượt xuống giường, lại nghĩ Lạc Dịch sẽ không gõ cửa, thế rồi mới trấn tĩnh lại. Cô định đi mở cửa lại cảm thấy không ổn. Nếu nhân viên khách sạn đến tìm Lạc Dịch, bắt gặp cô ở đây e là sẽ hiểu lầm mất. Nhưng đèn phòng bật sáng, không thể nào đánh lừa người ta được.

Cửa lại gõ đều đặn, Chu Dao dứt khoát ra mở.

Yến Lâm đang tựa hồ vào cửa mỉm cười, đôi mắt chợt hiện vẻ kinh ngạc nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Chu Dao cũng sờ chốc lát, vội hỏi: “Cô tìm ông chủ Lạc à, anh ấy... nói lát nữa sẽ quay lại”. Cô vừa nói vừa chú ý đến chiếc váy chữ V bó sát trên người Yến Lâm.

“Váy lát nữa tôi đến tìm anh ấy, phiền cô chuyển lời giúp.” Yến Lâm thờ ơ, không nói nhiều cũng không nấn ná.

Chu Dao đóng cửa, nghĩ đến vóc dáng của Yến Lâm, vừa trắng trẻo vừa đầy đặn, ngay cả cô nhìn mà lòng cũng rộn ràng.

Cô cúi đầu nhìn lại mình: “...” Uống sữa lâu như vậy rồi mà không có tác dụng gì sao?

Trong khu sinh hoạt tập thể, hai nhóm người chỉ vì chút va chạm nhỏ mà xảy ra tranh chấp. Chuyện không lớn, đôi bên đều xem như biết điều, cũng nghe khuyên bảo, hoà giải một hai lời đã êm thấm.

Lạc Dịch giải quyết xong chuyện bên này, điện thoại di động đổ chuông, là Khương Bằng. Nhạc trong khách sạn long trời nổi đất, Lạc Dịch đi ra ngoài, băng qua sân, đến cửa khách sạn nghe điện thoại.

“Ông chủ Lạc, đám anh em của tôi dựa theo lời anh căn dặn đã trông chừng ngôi làng này hai ngày rồi, cậu chơi chúng tôi đó hả?”

“Anh bình tĩnh đã.” Lạc Dịch khẳng định. “Bọn chúng nhất định sẽ đến”.

Nhưng hiển nhiên đối phương không nghe lời trấn an: “Cho cậu thêm hai ngày nữa, nếu không có gì bất thường, chúng tôi sẽ rút quân”. Khương Bằng không hề kiên nhẫn. “Cúp đây”.

Lạc Dịch cắt điện thoại, nhắm mắt vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác đi đến bức tường phía sau khách sạn rồi quay người định tiến về cửa chính. Anh phát hiện ánh trăng rất sáng, hệt như lớp sữa vậy khắp núi rừng vậy.

Ồ, sữa cơ đấy!

Lạc Dịch nhếch môi, đưa mắt nhìn đường núi tĩnh lặng trong đêm, chợt nhớ về buổi tối hôm tổ chức đám cưới anh trai Trát Tây. Chu Dao cất đôi chân trần trắng nõn, để lại một chuỗi dấu chân trước mặt anh. Ai bảo cô không quyến rũ chứ?

Đêm khuya thanh vắng, chỉ còn âm thanh vọng tới từ khách sạn và tiếng chuyện trò của dân bản xứ đi ngang qua, rất nhỏ: “Góc Tây Bắc sáng đèn”.

Lạc Dịch men theo tường đi vòng ra cửa chính khách sạn, bước vào sân. Trước mặt là căn khách sạn đồ sộ như toà thành, tất cả mọi người đều chèn chén say sưa ở khu sinh hoạt tầng một, chỉ có một mình phòng anh sáng đèn.

Anh nhìn về phía phòng mình, sắc mặt chợt thay đổi.

“Góc Tây Bắc.”

“Đang sáng đèn.”

Mấy bóng người màu đen khi nãy đi ngang qua tường sau khách sạn là người của Ngô Minh phái tới ư? Thế mà anh đã sơ suất rồi sao?

Nhất thời lòng Lạc Dịch nặng trĩu.

Chu Dao đang ở trong phòng...

25. Chương 25

Âm thanh nhạc rock cuộn trào theo từng nhịp sóng. Lạc Dịch lao về phòng, vừa vào cửa đã đột ngột ngừng lại. Đèn phòng vẫn bật nhưng không có một ai, im lìm lặng ngắt. Anh đứng dưới ánh đèn, thở hổn hển dồn dập.

Chu Dao không có ở đây, ga giường có dấu vết lộn xộn; nhưng đối phương không thể nào bắt cóc người trong khoảng thời gian ngắn như thế được. Lẽ nào anh đã tính sai, hoặc là Chu Dao không đợi được, chạy ra ngoài chơi rồi?

Lạc Dịch lấy điện thoại ra định gọi cho Khương Bằng, bỗng phát hiện một thoáng khác thường. Không đúng, đèn không tắt, Chu Dao không rời đi, cô đang ở trong căn phòng này. Mắt nhắm loáng qua chiếc bóng, ánh sáng phía sau chợt thay đổi, tiếng nhạc nhỏ du. Có người lặng lẽ đóng cửa lại. Hắn ta núp sau cánh cửa!

Lạc Dịch quay ngoắt lại, có hai tên cầm mã tấu đâm về phía anh. Tốc độ của tên gầy còm rất nhanh, Lạc Dịch không tránh kịp, đành ngã xuống giường lộn một vòng. Ánh mắt anh cấp tốc lướt qua tủ quần áo bên vách. Chu Dao đã núp rồi!

Anh lăn đến phía đối diện rồi bật dậy. Tên gầy còm giẫm lên giường đuổi theo, vung mã tấu chém thẳng đến cổ họng Lạc Dịch. Lạc Dịch kéo chiếc áo khoác treo trên giá kế bên giường, chiếc giá đổ xuống, lưỡi dao đâm rách áo khoác, chĩa thẳng vào mũi anh.

Lạc Dịch nhanh chóng quần áo khoác bao lấy lưỡi dao và cánh tay đối phương. Nhân cơ hội đó, anh đập một cú thật mạnh vào ngực làm hắn ngã ngửa xuống giường. Chiếc giá vẫn còn mắc vào áo khoác, cùng đổ xuống theo.

Bên kia, tên to con đã vung mã tấu lao đến. Không gian bên giường chật hẹp, Lạc Dịch không tài nào phát huy, vất vả lắm mới chụp được chiếc giá treo đồ chặn lại đường chém này. Lưỡi dao trượt qua giá sắt, phát ra tiếng ken két chói tai.

Tên gầy trên giường kéo lấy đầu kia của giá treo đồ, ra sức giật lại, dẹp sạch chướng ngại vật giúp tên to con. Lạc Dịch không còn nơi để nấp, đón lưỡi dao đẩy về phía ngực đối phương. Mũi mã tấu trượt qua cổ, anh nắm chặt cánh tay tên to con, hất gã tới lối đi bên giường, làm hắn va rầm vào góc tường.

Trán Lạc Dịch nổi gân xanh, gọi với về phía tường bên kia: “Lục Tự!”

Lạc Dịch chế ngự cổ tay gã to con, muốn nói lỏng mã tấu trong tay gã. Thế nhưng đối phương quá khỏe, hai người nóng lòng đối chọi, không ai chiếm thế thượng phong.

“Lục Tự!” Lạc Dịch gào lên.

Nhưng bên kia tường vẫn im thin thít, người của Khương Bằng đều ở ngôi làng cách đây mấy trăm mét, bên ngoài tiếng nhạc rock and roll rền trời. Tất cả đang quay cuồng trong âm nhạc, không ai biết nơi đây đang xảy ra chuyện gì.

Tên gầy nhom xé quần áo quấn quanh tay, cầm mã tấu nhảy xuống giường. Hai tay Lạc Dịch bị gã to con kiềm chế, thành linh quay người né tránh lưỡi dao của tên gầy, lại nhanh trí đập hắn một cú ngã về phía giường. Không ngờ gã to con lại thừa dịp sơ hở, húc đầu gối vào lưng Lạc Dịch. Anh túa mồ hôi lạnh, ra sức ép gã to con trở về vách tường, áp chế gắt gao.

“Lục Tự!”

Không ai trả lời. Lạc Dịch thầm kêu không ổn. Chu Dao còn chưa chạy kịp, đang núp trong tủ quần áo kia.

Tên gầy thấy ánh mắt anh liền tấn công về phía tủ áo.

“Chu Dao!” Lạc Dịch buông thông gã to con, đuổi theo tên gầy.

Nhưng đã không còn kịp, tốc độ của hắn quá nhanh, thoăn thoắt như khỉ, chiếc mã tấu dài đâm thẳng vào tử.

“Chu Dao!!!”

Lòng Lạc Dịch trùng xuống, quên chú ý phía sau, bị gã to con đuổi theo chém vào lưng túa máu. Anh hoàn toàn không để tâm, tóm lấy chiếc giá treo đồ vung xuống tên gầy.

Tên gầy ngã xuống, còn gã to con phía sau đã chém nhát dao thứ hai vào hông Lạc Dịch. Anh cắn răng, quay người ném giá treo đồ đi, nhào đến mở cánh cửa tủ thùng lồ.

“Chu Dao!”

Quần áo trong tủ lắc lư. Không có ai ở đó. Lòng anh vừa nhẹ nhõm thì lại đột ngột thấp thỏm, lẽ nào Chu Dao đã bị bắt rồi?

Tên gậy bò dậy khỏi mặt đất, nhảy lên tấn công lần nữa. Lạc Dịch đang tức tối, bèn chụp lấy tay hắn, chặt xuống một chưởng, thanh mã tấu rơi xuống đất. Bên này đang khó phân thắng bại, gã to con lại đánh tới. Lạc Dịch đá mạnh một cú vào vai tên gậy, đồng thời bắt lấy cánh tay hắn bẻ ngoặt ra sau khiến cả vai vang lên tiếng trật khớp răng rắc. Tên gậy kêu la thảm thiết.

Lạc Dịch quăng hắn đi, chuyển sang đối đầu với gã to con, trong lúc quay người lại bị gã ra tay quật ngã xuống đất, lưỡi dao nhọn đâm thẳng về phía mắt anh. Lạc Dịch nắm chặt lưỡi dao, máu tuôn ra từ chỗ giữa ngón trỏ và ngón cái. Gã to con đè ngực anh, cố hết sức đâm xuống, mũi dao hạ xuống từng tấc, tiến gần lông mi Lạc Dịch.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bàn tay nhỏ bồng thò ra từ dưới gầm giường, nắm lấy cẳng chân gã to con, kéo ngược về phía đó. Mũi dao lập tức đâm rách quần và da gã.

“Aaaa!” Gã to con buông tay kêu gào thảm thiết.

Lạc Dịch lập tức co chân lên, đập thẳng vào ngực gã. Cú đá này ẩn chứa sức mạnh đáng gờm, gã hét lên một tiếng mới ngã xuống đất.

Gầm giường sột sà sột soạt, Chu Dao nhanh chóng bò ra từ bên kia, đầu tóc đầy bụi, mặt vẫn đỏ ửng: “Ông chủ Lạc, anh không sao chứ?”

Lạc Dịch nhìn cô chằm chằm, thở hổn hển từng hơi.

Chu Dao vẫn chưa tỉnh rượu, đầu ngất ngư nói: “Vừa rồi anh cuống gì chứ? Sao em có thể trốn trong tủ được? Kéo cửa ra là hết chỗ chạy, dưới gầm giường ít ra còn có ba mặt đấy!”

Lạc Dịch lo lắng cho cô suốt, giờ lại bị cô chặn họng, sắc mặt sa sầm. Thấy tên gậy xông đến, anh liền quay người quét chân quật ngã hắn rồi quay đầu nhìn Chu Dao, lớn tiếng trách móc: “Có người đột nhập thì phải chạy ra ngoài, em trốn dưới gầm giường làm gì?”

Chu Dao vô cùng oan ức, lập tức nạt lại anh: “Em phải thấy rõ đối phương định làm gì chứ? Người ta đến giết anh, anh cứ mơ mơ màng màng, lần sau lại hồ đồ bị giết đấy, đồ ngốc!”

Mây Lạc Dịch cau lại.

“Lườm em làm gì? Nếu lúc nãy em không trốn dưới gầm giường thì mắt anh đã bị chột rồi.”

Lạc Dịch nghiêng răng, suy nghĩ của hai người họ thật đúng là lệch pha mà. Đang định lên tiếng thì gã to con lại bò dậy, Lạc Dịch vô cùng phiền não, không đợi gã đứng dậy đã nhấc chân giẫm lên mặt gã rồi đá văng ra xa vài mét.

“Sao anh đá về phía em? Chu Dao sợ đến mức thét lên, cuống cuồng nhảy lên giường rồi chạy bình bịch núp phía sau anh, lộ đầu ra nhìn. Khí thế ngang ngạnh khi nãy mất tăm tăm tích.

Thấy cô hốt hơ hốt hải núp sau lưng mình, lửa giận trong lòng Lạc Dịch cũng vơi bớt.

Chu Dao đưa cho anh một chiếc mã tấu, chính là cái mà tên gậy đã cầm: “Khi nãy rơi xuống đất, em nhanh tay cướp được. Đây, cho anh vũ khí này. Hai người họ đánh một mình anh còn cầm mã tấu nữa, anh thiệt quá rồi”.

Trên cán mã tấu còn quần vổ bím bím, chắc hẳn sơ bị dính văng tay. Lạc Dịch nhận lấy mã tấu, liếc nhìn cô, tâm trạng quả thật phức tạp khôn tả. Cô gái này rất nhanh trí, cũng không định ngừng tay.

Đúng lúc này có người gõ cửa. Bốn người trong nhà đồng thời sững sốt, Lạc Dịch và Chu Dao ở gần cửa sổ, hai tên còn lại ở gần cửa hiên.

Chu Dao chột nghĩ đến Yến Lâm, lập tức kéo tay Lạc Dịch. Anh vừa thấy ánh mắt cô đã hiểu, lập tức gọi vọng ra cửa: “Có ăn cướp!”.

Nhưng hai tên kia đã bước đến kéo cửa phòng ra, Lạc Dịch chạy như bay đến đó. Yến Lâm đứng ở cửa, nhìn thấy người lao ra, hai mắt tròn to.

Gã to con chuẩn bị bóp cổ Yến Lâm thì đột ngột vang lên tiếng quát: “Tránh ra!”.

Yến Lâm lập tức né sang bên, Lạc Dịch nhảy lên tung một cú đá vào gáy gã, gã liền ngã sấp xuống hành lang. Tên gầy cũng bị Lạc Dịch đâm một cú vào mặt bay đi.

Lạc Dịch thở phào một hơi, liếc nhìn Yến Lâm cạnh cửa. Cô ta cười khúc khích, nói như tranh công: “Em phản ứng rất nhanh đúng không?”.

Chu Dao đỡ đỡ nhìn hai người họ, Yến Lâm chỉ nhẹ nhàng tránh qua một bên lại như phối hợp rất ăn ý với Lạc Dịch.

Lạc Dịch không có tâm tư để ý đến Yến Lâm, anh phải bắt sống hai tên này giao cho Lục Tự. Nếu để chúng bắt được con tin làm tấm chắn thuận lợi chạy trốn, anh sẽ thất bại trong gang tấc.

“Anh vội vàng cứu em như vậy, cảm ơn nhé!” Yến Lâm vừa định đi vào phòng thì Lạc Dịch đã lạnh giọng: “Về phòng của em đi”.

Anh lạnh lùng gằn từng câu từng chữ: “Bây giờ, tôi không có hơi sức đâu dây dưa với em”.

Yến Lâm nhìn anh với vẻ khó tin, bỗng chốc nhìn thấy Chu Dao đứng trong phòng.

Lạc Dịch quay lại bảo Chu Dao: “Lấy dây đến đây”.

Chu Dao: “Dây á?”

“Dưới bàn sách.”

Chu Dao đi đến bên bàn, quả nhiên có một bó dây, là Lạc Dịch chuẩn bị từ trước. Chu Dao vội vàng ôm đến cho anh trói người, nhưng cô còn chưa chạy ra cửa thì đầu kia hành lang đã xuất hiện sáu, bảy gã vạm vỡ.

Lạc Dịch giật mình, thầm mắng mẹ kiếp còn chưa xong nữa. Anh không còn tâm tư giải quyết hai tên bên ngoài, liền kéo Yến Lâm vào phòng, nhanh tay khoá cửa lại.

Chu Dao ôm bó dây đụng mặt hai người họ, Lạc Dịch một tay kéo cánh tay Chu Dao, một tay nắm tay áo Yến Lâm, sầm mặt chạy nhanh đến trước cửa sổ, ra lệnh: “Leo ra!”.

“Ok!” Chu Dao không hỏi nguyên nhân liền trèo ngay lên cửa sổ. Lạc Dịch vịn eo và nâng đùi cô, Chu Dao nhẹ nhàng leo lên bệ cửa, không khổng chế được lực quán tính, hơi chúi về phía trước.

“Cẩn thận!” Lời Lạc Dịch còn chưa dứt, Chu Dao đã ngã bịch xuống chân tường. Cô vội vã bò dậy, ngửa đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh: “Không đau!”.

Lạc Dịch nhảy ra bên cửa sổ, vừa ấn điện thoại di động vừa khom lưng kéo cổ tay Yến Lâm. Yến Lâm rụt tay lại, nắm chặt bàn tay anh. Cửa vang lên tiếng đập ỳnh ỳnh, Lạc Dịch lập tức nâng Yến Lâm qua bệ cửa, nhảy xuống.

“Đi ra sau núi.” Anh không thể về khách sạn, anh nhất định phải bắt được một, hai tên trong đám người kia để vận hỏi mới được.

Lạc Dịch nan giải bội phần, nếu giờ phút này chỉ có một mình, anh còn có thể liều mạng với đối phương, nhưng bên cạnh lại có hai người phụ nữ, thật là vướng tay vướng chân.

Ba người vừa chạy lên núi, đám người kia liền nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Lạc Dịch biết rõ cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng bị đuổi kịp, chỉ bằng liều một phen. Anh nắm rất rõ địa hình nơi đây, thừa lúc đối thủ chưa kịp đuổi theo liền giấu hai người phụ nữ vào trong bụi cỏ.

Hai người phụ nữ vừa núp xong, đám người phía sau đã cầm mã tấu đuổi đến. May mà Chu Dao cướp được chiếc mã tấu kia cho anh, Lạc Dịch mới miễn cưỡng ứng phó được đường dao đối phương chém tới. Thế nhưng địch đông ta yếu, kẻ nào kẻ ấy đều vác vũ khí, Lạc Dịch có ba đầu sáu tay đi nữa cũng chỉ có thể

gắng gượng phòng thân. Thêm phần anh đã trải qua một trận đánh vất vả, trên người lại có vết thương, dần dần rơi vào thế yếu, thỉnh thoảng anh bị đối phương chém một dao.

Chu Dao thầm kinh hoàng, giơ tay lên bịt miệng để bản thân khỏi hét lên, toàn thân run rẩy. Nhưng cô lập tức quan sát địa hình xung quanh. Đến thời điểm này, Yến Lâm cũng không còn bình tĩnh được nữa, chung quy vẫn lo lắng, mặt mày trắng bệch, lại vô thức bỏ điều thuốc vào miệng.

Chu Dao nghe thấy động tĩnh bên cạnh, quay lại nhìn thấy bèn tút phát điều thuốc ra khỏi miệng cô ta. Yến Lâm lạnh nhạt nhìn sang, không ngờ Chu Dao lại trừng mắt với mình, khẽ trách mắng: “Cô muốn dẫn người ta đến đây à?”

Yến Lâm đuối lý, chỉ biết mím chặt môi.

Trăng trên núi sáng vàng vạc, cả khách sạn cách đó không xa đang quay cuồng. Ngoài trời rét buốt nhưng Chu Dao cuống đến mức ướt đầm mồ hôi, tiếp tục như vậy e rằng Lạc Dịch sẽ thêm phần nguy hiểm.

Từng tiếng mã tấu chém vào nhau lạnh lạnh như muốn rạch đứt thần kinh cô. Chu Dao đứng dậy định chạy ra ngoài, bị Yến Lâm lạnh lùng ngăn lại: “Đừng gây thêm loạn nữa”.

“Cô mới gây thêm loạn thì có.” Chu Dao đã bắt măn với Yến Lâm từ lâu, nay được dịp nổi giận. “Từ đầu đến chân cô đều là một mớ phiền phức. Nếu không phải tại cô chạy đến thì đã sớm giải quyết xong hai tên kia rồi”.

Sắc mặt Yến Lâm trở lên khó coi, hình như không ngờ rằng Chu Dao lại dám xỉa xối mình. Cô ta cười khẩy: “Cô bé đừng làm chuyện ngu xuẩn, làm anh ấy phân tâm tình hình sẽ càng tệ hơn. Tôi xin cô đừng có can trở. Lúc này, tốt nhất cô nên bình tĩnh, tin tưởng anh ấy có thể xử lý đi”.

“Bình tĩnh?” Chu Dao nổi giận trước lời quở mắng của cô ta, bật cười hỏi ngược lại: “Bình tĩnh có thể biến thành thiên binh vạn tướng đến giúp anh ấy sao? Thậm chí chẳng biến ra nổi một con dao kia kìa”.

Chu Dao lườm cô ta, ôm dây chạy đi.

Khoé môi Yến Lâm giật giật, tay vô thức bóp vụn điều thuốc. Cô ta thờ ơ ngồi xem Chu Dao sẽ khiến tình hình thêm rối ren bết bát đến đâu. Tuy nhiên, không biết Chu Dao đã chạy đi chỗ nào rồi.

Chỉ chốc lát sau, tiếng Chu Dao ở đâu bỗng truyền đến: “Ông chủ Lạc, cẩn thận bên trái!”.

Yến Lâm kinh ngạc nhìn sang, liền thấy Chu Dao đứng ở sau bụi cây thấp dưới sườn núi, hay tay khum lại thành cái loa đặt trước miệng: “Ông chủ Lạc, coi chừng phía sau!”.

Yến Lâm hết biết nói sao, thầm mắng Chu Dao ngu ngốc, sợ rằng Lạc Dịch sẽ phân tâm, nhưng mà Lạc Dịch như thể không thể nghe thấy.

Ba tên cầm mã tấu nhìn thấy Chu Dao bèn lao về phía cô. Lạc Dịch lại không hề lo lắng chút nào.

“Cứu mạng với...” Chu Dao la hét ầm ĩ, nhanh chân bỏ chạy. Ba tên cầm mã tấu đuổi theo.

Nhưng khi còn cách Chu Dao bảy, tám mét, “ầm” một tiếng bụi cây lay động, ba người bọn chúng đồng thời biến mất như rơi xuống hầm sâu. “Gốc cây” đung đưa, lúc này Yến Lâm mới thấy rõ đây không phải bụi cây mà là ngọn cây bạch đàn. Nhìn hình dáng và kích cỡ có thể thấy cây đã trưởng thành. Đúng thế, cây bạch đàn trưởng thành làm sao thấp như vậy được, trừ phi bên dưới có một hố sâu.

Chu Dao chạy trở lại, đứng bên cạnh hố lộ đầu nhìn xuống người bên dưới ngã không hề nhẹ.

Những tên còn lại trở mắt lú lưỡi, không khỏi phân tâm. Lạc Dịch nhắm trúng thời cơ, chém một dao vào bả vai một kẻ trong đó, đối phương che vết thương lùi sang một bên. Đán sát thủ bị chọc giận, thêm một tên cầm mã tấu chạy đến chỗ Chu Dao. Hắn đã nhìn thấy vị trí chiếc hố trước đó, liền tránh qua đuổi theo cô.

Chu Dao lập tức chạy biến, vòng ra sau một thân cây, nhặt sợi dây trên mặt đất, một chân đạp vào thân cây, hai tay nắm chặt sợi dây, ngã trọng tâm ra sau. Một sợi dây căng lên khỏi mặt đất, Chu Dao dốc hết sức kéo sợi dây căng chặt. Tên đuổi giết chạy đến liền bị vấp dây, chiếc mã tấu trong tay tự rạch vào mặt mình, mà bên dưới là sườn dốc cheo leo. Hắn ta lăn xuống núi cùng chiếc mã tấu.

Chu Dao thở hổn hển buông sợi dây ra, hai tay bị mài xước. Cô đã dùng hết mọi chiêu trò rồi, vội vàng tìm bụi cây ẩn nấp, lúc này mới phát hiện bản thân đã sợ đến mức tay chân run rẩy bầy không sao dừng được. Cô khẩn trương quan sát tình hình của Lạc Dịch, dù người anh mang đầy thương tích nhưng vẫn dư sức ứng phó hai tên còn lại. Anh nhanh chóng chiếm lại ưu thế.

Nhưng dao kiếm không có mắt, Chu Dao vẫn sợ đến độ hai chân run cầm cập, cây cối xung quanh như thể cũng run rẩy theo cô.

Run ư? Không có gió nhưng trong bụi cây lại vang lên tiếng sột soạt. Chu Dao nín thở, cảm thấy da đầu rờn rợn, quay ngoắt lại.

Tên vừa bị vấp ngã mặt đầm đìa máu tươi đang cầm mã tấu xông đến.

“Ông chủ Lạc!” Chu Dao gào lên, nhảy ra khỏi lùm cây chạy về phía anh.

Lần này, Lạc Dịch nhìn về phía có tiếng gọi, tức tốc ngăn lại hai kẻ trước mặt. Chu Dao lao đến như một cơn gió cuộn xuống sườn núi, Lạc Dịch nắm lấy tay cô, lập tức che chở sau lưng mình. Anh đặt tay lên áo khoác mình, nhét chéo áo vào lòng bàn tay cô.

Mồ hôi và máu trên trán Lạc Dịch hoà lẫn vào nhau, anh chịu đựng thở hồng hộc, căn dặn: “Đứng sau lưng anh, đừng có chạy lung tung. Không thì anh không che được cho em đâu”.

“Ừm.” Chu Dao nắm chặt góc áo anh, run giọng. “Em không chạy”.

Mắt Lạc Dịch rực sáng trong đêm. Anh nhìn chằm chằm đối thủ trước mặt, trong mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn bất chấp hết thảy.

Một tên vọt đến, Lạc Dịch nghênh địch chặn lưỡi dao, đá văng đối phương.

Hai bên đánh giáp lá cà, lưỡi dao va vào nhau leng keng. Chu Dao giữ chặt góc áo anh, di chuyển nhanh chóng theo chuyển động của anh. Cúi bám sau anh, để lại cho anh khoảng cách nhưng không dám chạy xa. Còn anh trước sau vẫn che chở cho cô, không để bất cứ ai tiến sát khoảng lưng anh một bước.

Anh bị đối thủ đá vào bụng, liên tiếp lùi về sau. Chu Dao cũng lùi theo anh, tim đập như sấm dậy.

Kẻ bên phải bắt được khe hở, giơ mã tấu chém về phía Chu Dao. Chu Dao giật thót nhưng vẫn nắm chặt áo anh không bỏ chạy. “Keng” một tiếng, thanh mã tấu trong tay anh ngăn trở lưỡi dao đang chém xuống. Còn kẻ phía bên trái lại lập tức ta tay với Lạc Dịch.

Chu Dao thất thanh: “Cẩn thận!”.

Dao kia bổ về phía đầu Lạc Dịch, anh dùng tay không chặn lưỡi dao, siết lại, tay nổi gân xanh, máu chảy đầm đìa.

Mắt Chu Dao đỏ hoe. Lạc Dịch chẳng mấy may lơ là, đá một cú thật mạnh văng tên bên phải, rồi vung dao chém cánh tay kẻ bên trái. Đối phương lập tức rút dao, không ngờ Lạc Dịch lại cầm chặt lưỡi dao không buông. Hắn không ngờ anh cứng cỏi đến mức này, đột ngột bị Lạc Dịch chém trúng cánh tay, buông mã tấu ra lùi về sau.

Kẻ bên phải dốc hết sức lực định tấn công tiếp thì bỗng nhiên xuất hiện vài bóng người, cả đám cầm mã tấu đồng loạt bị đánh úp.

Anh em của Khương Bằng đã đến, cục diện đảo chiều, giải quyết dứt điểm.

Lạc Dịch thở dồn dập, mặt sa sầm quay đầu nhìn Khương Bằng, cười lạnh: “Mẹ kiếp, anh tới đúng lúc thật”.

Khương Bằng cười cợt: “Chưa toi mạng là được rồi. Dù sao tôi cũng đã làm thuyết khách giúp cậu đấy”. Khương Bằng hất cằm chỉ phía sau. “Gặp phải vị này ở trên đường”.

Lục Tự đi đến, vẻ mặt bình thản, nói với Lạc Dịch: “Tôi nghĩ rồi, Khương Bằng nói rất đúng, cho dù anh và Đan Sơn cùng một phe, hiện tại cũng có thể để cho tôi lợi dụng”.

Lạc Dịch nhếch môi với anh ta, đột nhiên mặt biến sắc, bước đến đấm anh ta một cú. Lạc Tự ôm chiếc cằm đau nhức, ngẩng đầu nhìn nhưng không đánh trả. Vừa rồi, anh ta chỉ đứng ngoài không ra tay giúp đỡ vì muốn nhìn rõ xem Lạc Dịch có thật sự là không đội trời chung với Đan Sơn không, hay chỉ đang đóng kịch. Lạc Dịch vô cùng khôn khéo, đã nhìn ra được tính toán của Lạc Tự. Cú đấm này là thứ anh ta đáng phải nhận.

Đám anh em Khương Bằng lấy dây trói lũ cầm mã tấu rồi đi đến hồ lôi mấy tên còn lại lên.

Lạc Tự xoa mặt, nói: “Tôi đã liên lạc với cảnh sát ở đây, lập tức bắt chúng về điều tra, nhất định sẽ tra được kẻ chủ mưu phía sau”. Anh ta ngáp ngừng chốc lát. “Kể từ hôm qua đã mất liên lạc với Ngô Minh, A Tang bị giám sát rồi”.

Lạc Dịch lau vết máu nơi khoé miệng, không nói gì.

Cuối cùng, Chu Dao cũng có cơ hội để xen lời, nhỏ giọng sau lưng anh: “Đến bệnh viện xử lý vết thương đi. Em vừa mới xem qua, không sâu lắm, nhưng tay anh...”.

“Không sao.” Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người bị chế ngự, tâm tư không ở nơi này.

“Làm sao mà không...” Chu Dao còn chưa dứt câu, đám tay chân đã trói hết lũ kia lại, ném đến trước mặt Khương Bằng.

Lạc Dịch nhìn lướt qua đám người trên mặt đất, bỗng nói: “Thiếu một tên rồi”.

Lúc Chu Dao dụ ba kẻ rơi xuống hồ, tên bị anh chém trúng bả vai không thấy đau cả. Lạc Dịch cau mày giãy lắt, đột nhiên giật mình, lập tức chạy đến chỗ Chu Dao và Yến Lâm ẩn nấp khi nãy. Bụi cây trống rỗng.

“Chu Dao!” Lạc Dịch quay đầu nhìn cô. “Yến Lâm đâu?”.

Chu Dao hốt hoảng: “Lúc... Lúc em đi ra, cô ta còn ở đó mà”.

Lạc Dịch gọi điện thoại cho Yến Lâm, kết quả, màn hình di động trong bụi cỏ sáng lên, hiển thị tên người gọi là “Người đàn ông của tôi”.

Chu Dao thoáng mím môi, không nói tiếng nào.

Lạc Tự hỏi: “Người kia bị bắt đi rồi à?”.

Lạc Dịch ngắt cuộc gọi, quay đầu nhìn Lạc Tự: “Chắc vẫn còn ở trong núi. Lập tức gọi người đến kiểm tra. Ngô Minh biết quan hệ của tôi và Yến Lâm. Bây giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm”.

“Được, tôi lập tức gọi cho đồng nghiệp.” Lạc Tự đi sang một bên gọi điện.

Lạc Dịch đứng yên đấy, màu cau chặt, im lặng rất lâu. Chu Dao đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, trong lòng chợt cảm thấy một nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Tuy biết lo lắng của anh là chuyện thường tình, nhưng cô không tài nào giả bộ như không quan tâm được. Tim cô thất lại từng cơn, đau như lúc nhìn thấy anh chạy như bay ra cửa, Yến Lâm nghe anh la tránh ra liền nhanh chóng né đi; và như lúc anh cúi người bên cửa sổ, Yến Lâm nắm tay anh vậy.

Lạc Tự gọi điện xong quay lại, nói đã thông báo cho một cảnh sát chạy đến đây trước. Mặc dù hiện giờ Yến Lâm mất tích nhưng có thể moi tin từ miệng đám người kia.

Lạc Dịch: “Tôi ở lại với anh...”, đang nói thì Chu Dao quay người đi xuống núi, Lạc Dịch gọi cô: “Em định đi đâu?”.

Giọng nói Chu Dao bình thản một cách bất thường: “Về khách sạn”.

“Em đợi một chút, lát cùng đi!”

“Thôi, không thuận đường.” Chu Dao lạnh nhạt từ chối.

Lạc Dịch im lặng một giây rồi tiến về mấy bước nắm lấy cổ tay cô, kéo cô trở lại bên cạnh. Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh đến bất ngờ. Lạc Dịch lẳng lặng nhìn cô chốc lát, dịu giọng nói: “Anh đưa em về”.

“Anh đang bận, không cần đâu.” Chu Dao gọn gàng tránh khỏi tay anh, quay đầu thấy Khương Bằng để hiện trường lại cho đám anh em, một mình đi xuống núi thì nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Đại ca Khương!”.

Lạc Dịch nghe thấy tiếng gọi của cô, mày khê nhần lại.

“Dẫn em đi với!” Cô rú rít như chim non chạy đến. “Đường núi tối quá, em hơi sợ”.

Ánh mắt Khương Bằng rất tinh tường, vừa nhìn đã thấy ngau đầu mối. Anh ta rất vui khi thấy Lạc Dịch khó xử, mỉm cười với Chu Dao, ra vẻ quyến rũ, hào phóng nói: “Đi thôi, cô em!”.

“Đúng rồi, đại ca Khương, tối nay khách sạn quấy tới bên luôn. Vừa rồi nhờ có anh cứu, để cảm ơn, em mời anh uống rượu nhé!”

“Uống rượu? Hay đấy, có rượu gì?”

“Bom Chìm.”

“Ha ha, tuyệt, đi thôi, uống vài ly.”

Lạc Dịch nhìn hai người kẻ hát người bè, cắn răng nén nhịn: “Chu Dao!”.

Nhưng cô phớt lờ anh, bỏ xuống núi.

“Chu Dao!”

Chu Dao dừng lại, quay đầu nhìn anh, giọng điệu lạnh lẽo: “Cái gì?”.

Lạc Dịch mím môi thật chặt, liếm răng, chậm rãi nói: “Anh gọi em, mà em không nghe à?”.

“Nghe thấy chứ!” Chu Dao hất cằm. “Nhưng em không muốn để ý đến anh!”.

Đôi mắt Lạc Dịch sáng quắc trong đêm tối, ánh mắt tạo áp lực cho cô, nhưng lần này vô hiệu. Chu Dao quay đầu rồi đi, Lạc Dịch đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng lưng cô.

Kết quả, cô đi được vài bước thì dừng lại. Không ngoài dự đoán của anh, anh không cản thì cô sẽ không tiến bước. Trong mắt anh hiện nên nét cười đắc thắng.

Chu Dao quay lại. Lần này, cô không giả bộ điềm nhiên nữa. Cô liếc anh bằng nửa con mắt, tức giận, phần nộ. Lạc Dịch cong môi sắp vẽ thành nụ cười, định nói gì đó lain thấy trong biểu cảm của cô thoáng vẻ buồn bã. Đầu óc anh trống rỗng, nhất thời nghẹn lời. Mà nỗi buồn kia thoáng chốc hoá thành căm phẫn.

Chu Dao không khống chế được tâm trạng, lồng ngực lên xuống dồn dập, tức tối nhìn anh tuyên án: “Tên họ Lạc kia! Sau này, không cho phép anh gọi tên tôi. Anh có gọi tôi cũng sẽ bơ anh”.

Nửa giây sau vẫn chưa hết giận, cô còn bổ sung một câu: “Còn nữa, lần sau anh còn tùy tiện hôn tôi thì anh chính là ngựa đực, không đúng, là lợn giống mới phải”.

Lạc Dịch: “...”.

“Hôn tôi nữa thì anh chính là lợn giống.” Cô nhấn mạnh lần nữa. Lời nói này như một câu thần chú, vì sau đó, anh không d đến gần cô nữa.

Lục Tự nén cười, mặt đỏ bừng. Còn Khương Bằng thì không hề nể tình, ôm bụng cười phá lên ha ha.

“...”

Lạc Dịch nhăn mặt, đôi mắt sâu thẳm nhìn Chu Dao đăm đăm, không nói lấy một lời. Làm sao anh lại rung động với một con bé đến mắng chửi người cũng chỉ biết d lời heo giống ra thôi chứ? Thế nhưng... anh đúng là tức giận thật rồi!

26. Chương 26

Chu Dao ngồi bên quầy bar, gục đầu mím môi, ngón tay chọc chọc vào ly rượu trên quầy. Phía sau, khách khứa vẫn nhiệt huyết sôi trào, lắc lư reo hò theo ca sĩ nhạc rock, nhưng bầu không khí này hoàn toàn miễn nhiễm với cô. Cô tức tối khuấy ly rượu một hồi lại cảm thấy nhàm chán, cụp bả vai, toàn thân từ sợi tóc đến mũi chân đều toát lên vẻ chán chường.

Khương Bằng uống hết một ly rồi liếc nhìn cô, nói chậm rãi: “Cô em, nói mời tôi uống rượu mà không có hứng thú thì về phòng đi”.

Chu Dao sốc lại tinh thần, vội vàng xin lỗi: “Thất lễ rồi”.

Lòng Khương Bằng rõ như gương, vốn không để bụng, ra hiệu bartender thêm rượu rồi giơ ly lên với Chu Dao, Chu Dao nâng ly rượu cùng với anh ta.

Khương Bằng hỏi: “Em thích ông chủ chỗ này hả?”.

Chu Dao suýt sặc rượu, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận: “Hừ!”

Khương Bằng lắc đầu, tiếc nuối nói: “Em chơi sao lại cậu ta?”.

Một giây trước, Chu Dao còn tức giận, thế mà bây giờ liền trở lên nên nghiêm túc: “Em không định chơi đùa”.

Lần này đến lượt Khương Bằng kinh ngạc, hồi lâu sau liền thở dài: “Cô em, em biết về cậu ta được bao nhiêu chứ? Ngoại trừ biết cậu ta mở khách sạn, còn gì nữa không?”.

Chu Dao bị hỏi khó bèn nhún mày. Đúng vậy, anh có ân oán với Khương Bằng và bị người ta đuổi giết, làm sao mà là người bình thường được.

“Thôi, xem như tôi chưa nói gì.” Khương Bằng lại cụng vào ly của cô, tiếng thủy tinh va vào nhau kêu lanh canh. “Mấy đứa con gái trẻ người non dạ như em ấy, vì ba cái chuyện tình yêu mà dám bất chấp tất cả”.

“Không phải!” Chu Dao quay đầu sang, ánh mắt thẳng thắn và điềm tĩnh. “Em sẽ không vì anh ấy mà phóng túng bản thân, cũng không vì anh ấy mà vứt bỏ chính mình. Nếu anh ấy là người xấu, không có lương tâm, không có đạo đức, làm hại người khác, em sẽ không thích anh ấy nữa”.

Về mặt Khương Bằng trầm xuống, nhìn vào đôi mắt kiên định của cô gái này, lát sau dần dần nở nụ cười: “Lúc trước, tôi đã nói em không phải dạng vừa mà... Có điều, bây giờ em vẫn chưa rõ cậu ta là người tốt hay xấu đã như vậy...”.

“Ông chủ Lạc là người tốt.” Chu Dao vừa nói vừa uống một hớp rượu.

“Cô em à...” Khương Bằng chê cô trẻ con, cười sặc sụa. “Sao em biết? Em hiểu cậu ta được bao nhiêu?”.

“Em không biết nhưng em cảm nhận được.” Chu Dao nghiêng đầu, dong dạc khẳng định. “Trực giác của em nhất định sẽ đúng”.

“Vậy vừa rồi em mắng cậu ta là gì ấy nhỉ? Heo đúng không? Thế em là gì, cải trắng à?” Khương Bằng buồn cười. E rằng mấy người đàn ông có mặt lúc đó lâu lắm rồi chưa nghe ai mắng người khác là heo đâu.

“...”

Lúc này, Chu Dao mới nhớ đến mình vẫn còn đang giận dữ Lạc Dịch đấy, bèn tức tối nói lấy: “Không nhắc đến anh ấy nữa, nghĩ đến lại phiền”.

Khương Bằng đổi đề tài, chỉ vào mũi mình: “Thế còn tôi thì sao?”.

“Hả?”

“Em nói trực giác của em đúng, vậy tôi là người xấu hay tốt?”

Chu Dao nhớ đến Lạc Dịch từng hỏi cô, khi đó câu trả lời của cô là: Không giống người tốt, cũng chẳng giống người xấu, cứ như chó điên vậy. Cô ăn ngay nói thật: “Vừa nhìn đã biết ko phải là người tốt, nhưng nhìn kỹ cũng không xấu xa lắm”.

Khương Bằng bị cô chọc cười sang sảng, lại ngoắc tay gọi bartender thêm rượu.

Chu Dao thấy không khí cũng không tệ, dè dặt mà tốt bụng nhắc nhở: “Đại ca Khương, anh đừng làm việc đó nữa, sẽ bị bắt đấy. Với lại, việc đó quá đẫm máu tàn nhẫn, mấy người đầu võ kia cũng có gia đình và người thân mà”.

Nụ cười Khương Bằng vơi đi, nhẹ giọng đáp lại: “Nhưng tôi đâu có bắt buộc ai, họ tự nguyện lên đài vì tiền thưởng mà”.

Chu Dao nhếch môi, biết chừng biết mực, không khuyên nhiều. Dù sao họ chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi.

“Nhưng mà cô em à, cảm ơn em đã suy nghĩ cho tôi nhé!” Khương Bằng lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Việc này không làm lâu dài được, tôi cũng suy nghĩ rồi, nếu không dừng lại, sớm muộn gì cũng vào tù”.

Chu Dao uống rượu, nghĩ ngợi rồi trang thủ hỏi: “Đại ca Khương, ông chủ Lạc với anh có thù oán gì thế?”.

“Không phải vừa nãy em bảo không nhắc đến cậu ta sao, nhắc đến liên phiền sao?” Khương Bằng trêu chọc cô.

Chu Dao bĩu môi, bắt măn khẽ lườm anh ta một cái.

“Tôi vốn tưởng cậu ta hại công ty em trai tôi phá sản, hại nó tự sát.”

“Bây giờ không nghĩ vậy nữa hả?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

Mắt Khương Bằng chợt loé sáng: “Cũng giống em thôi, trực giác”.

Chu Dao: “...”.

Trên con đường núi trước cửa khách sạn đỗ vài chiếc xe cảnh sát, đám người cầm mã tấu kia lần lượt bị giải xuống núi. Một toán cảnh sát khác thì bắt đầu lấy chứng cứ vag tìm kiếm tung tích Yến Lâm.

Lạc Dịch nhặt điện thoại của Yến Lâm từ bụi cỏ, trên đó còn vương vài tàn thuốc. Anh ấn mở màn hình, có mặt mã, liền tiện tay thử nhập ngày sinh của mình, thế mà lại mở được. Lạc Dịch nhướng mày, mở nhật ký cuộc gọi:

Người đàn ông của tôi.

Âu Dương Phán.

Giáo sư Phan.

...

Ngón tay Lạc Dịch nhanh chóng ấn vài cái trên màn hình.

Lục Tự đi đến, nhắc nhở: “Đây là vật chứng”.

Lạc Dịch lạnh nhạt đưa cho Lục Tự. Tất cả mọi chuyện kể tiếp đều do cảnh sát xử lý, anh không hứng thú tham dự. Lạc Dịch vốn định vào làng xử lý vết thương rồi trở về khách sạn, nhưng là người bị hại, anh phải đến đồn cảnh sát của trấn cho lời khai, liền quyết định băng bó sơ qua trước rồi đến bệnh viện trấn xử lý sau.

Lạc Dịch về khách sạn lấy bộ quần áo sạch, lúc đi qua khu sinh hoạt tập thể, từ đằng xa trông thấy Chu Dao và Khương Bằng ngồi bên quầy bar uống rượu. Hai người lại còn vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Khu tập thể đông người, Lạc Dịch máu me đầy người không tiện đi vào, vừa hay nghe thấy bước chân A Mẫn đi vào từ phía sân, liền vọt đến quầy lễ tân, tránh sau tủ.

A Mẫn bước qua cửa quầy, thấy lạ: “Ồ? Ông chủ, sao anh lại ở đây?”

Lạc Dịch không đáp, hất cằm vào trong: “Cô sinh viên ở khách sạn dài hạn đang ngồi bên quầy bar uống rượu đây, em gọi cô ấy ra ngoài, nói có người tìm...” còn bổ sung một câu: “Đừng nói là anh”. Không thấy A Mẫn lập tức làm theo, anh bèn liếc mắt nhắc nhở. “Còn đứng đó làm gì? Đi nhanh lên!”.

A Mẫn ù ù cạc cạc thực thi mệnh lệnh.

Lạc Dịch đi ra ngoài, tựa vào vách tường nhìn trời. Bầu trời đêm xanh thẳm, trăng sáng như một khối bạch ngọc. Anh rút điều thuốc ngậm vào miệng, lúc móc bật lửa ra châm còn lơ đãng nhìn vào bên trong. A Mẫn đang nói chuyện với Chu Dao, Chu Dao khá bối rối, quay đầu nhìn về phía bên này.

Lạc Dịch lập tức núp đi, lại tựa vào tường khế rít một hơi thuốc, bây giờ mới phát hiện thuốc còn chưa châm. Anh vừa định châm thì bóng dáng Chu Dao đã xuất hiện ở cửa. Chiếc bóng thon thả kéo thành một đường dài trên sàn.

Chu Dao đi loang quanh bên cửa, nhìn xung quanh không thấy ai cả, cô nghĩ ngợi đang định băng qua thì bất thành linh bị nắm lấy cổ tay kéo qua một bên. Chu Dao thẳng thốt hét lên một tiếng, thấy là Lạc Dịch thì bỗng sững sờ rồi nhăn mày dẫu môi muốn tránh khỏi tay anh.

Lạc Dịch không dùng sức, chỉ lắc lư theo cổ tay cô nhưng nhất quyết không buông ra. Ít nhiều Chu Dao cũng đau lòng cho vết thương trên tay anh nên không giãy mạnh. Dùng dằng một hồi, Lạc Dịch nhẹ kéo một cái, Chu Dao liền lảo đảo nhào đến bên cạnh anh.

Chu Dao đánh đòn phủ đầu: “Không được nói chuyện với em. Anh nói em cũng không nghe”.

Lạc Dịch cúi đầu, ngửi mùi rượu trong miệng cô, khẽ cười trêu chọc: “Ghen à?”.

Chu Dao vừa giận vừa thẹn, lập tức phản bác: Tự anh đa tình thôi”.

“Ồ, vừa rồi ai khẳng khẳng không nghe anh nói ấy nhỉ?”

Chu Dao giận mình vì để mắc mưu.

Anh hỏi tiếp: “Không theo anh đến bệnh viện hả?”.

Chu Dao cắn môi không lên tiếng, yên lặng hồi lâu, nhưng chung quy công lực không thâm hậu, không nhận được bèn cất lời châm chọc: “Đừng có đùa, anh còn phải đi cứu người nữa cơ, bận như vậy làm sao có thời gian đến bệnh viện được?”.

Anh ung dung đáp lại: “Có bận cũng phải đi bệnh viện xong mới bận chứ!”.

Cơn tức của Chu Dao nhen ở lồng ngực, cô quay phắt đầu qua chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Không đi!”.

“Giận thật rồi à?” Anh đưa một tay lên xoay mặt cô lại. “Em ngốc à, sao anh có thể nhúng tay...”.

Cô mượn men rượu vùng vằng hất tay anh: “Đã nói là không đi rồi mà!”.

Nụ cười trên mặt anh dần tắt, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Anh hỏi lại, giọng không còn độ ấm: “Không đi thật à?”.

“Không đi!” Cô bướng bỉnh lặp lại câu nói cũ.

Anh thả cổ tay cô ra, cầm hất vào hường trong nhà, thờ ơ tiễn: “Vào vào nhà đi!”.

Chu Dao đứng sững tại chỗ, lòng dạ đau nhói.

Lạc Dịch bỏ điều thuốc vào miệng, châm hút, nhướn mày nhắc lại: “Đi vào đi!”.

Cuối cùng, Chu Dao ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng, môi run run. Cô oán giận trừng mắt nhìn anh rồi quay người bước nhanh vào nhà.

Đầu Lạc Dịch tựa vào tường nhìn trời, giây lát sau anh nghiêng răng, thẳng người dậy vút phăng điều thuốc xuống đất.

Lạc Dịch sa sầm mặt đi ra khỏi khách sạn, ngồi vào xe đóng rầm cửa lại. Máy chiếc xe đang trước vẫn còn mãi miết công việc, anh hơi nhếch môi, trầm mặc ngồi một lát rồi đột ngột đẩy cửa xe bước xuống, trở về khách sạn.

Song lần này, bên quầy bar không còn bóng dáng của Chu Dao nữa, Khương Bằng cũng biến mất tăm. Lạc Dịch chạy ra sân ngang đầu nhìn cửa sổ phòng Chu Dao, nơi ấy tối đen như mực. Anh nhìn chòng chọc khung cửa sổ kia, gọi điện thoại cho Khương Bằng, điện thoại đã tắt.

Lạc Dịch siết chặt bàn tay, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ ngà ngà hơi men của cô. Nụ cười cô ngọt ngào như trẻ con, đôi mắt trong veo ánh nước. Anh hít sâu một hơi, lên lầu xác nhận lại lần nữa. Cửa phòng khoá chặt, bên trong không có ai.

Lạc Dịch lại rảo bước xuống lầu, đến quầy lễ tân bật máy tính lên, mở sổ đăng ký một tháng trước, cuối cùng lật đến phòng của Chu Dao. Người đặt phòng là Lâm Cẩm Viêm, số điện thoại liên lạc cũng là của anh ta, không có của Chu Dao.

Anh không hề nghĩ ngợi nhắc điện thoại bàn lên gọi cho Lâm Cẩm Viêm. Nhưng dường như ông trời cố ý đối nghịch với anh thì phải, điện thoại ngoài vùng phủ sóng, không tài nào gọi được.

“Khốn kiếp!”

Lạc Dịch hất tay ném ống nghe điện thoại qua một bên, nghiêng rằng, vài giây sau bình tĩnh lại đặt điện thoại vào chỗ cũ, tái mặt bước ra khỏi khách sạn. Anh quyết định không lên trần nữa mà đi tìm đám Lục Tự xin số điện thoại của Chu Dao.

Lạc Dịch rời khỏi cổng khách sạn, chạy nhanh xuống bậc thềm nhưng bước chân chợt khựng lại.

Chu Dao đứng bên xe cảnh sát, hai tay bỏ vào túi, cổ rút lại, thở ra làn khói trắng như sợi bông lượn lờ xung quanh rồi nhanh chóng bị gió thổi tan. Tim Lạc Dịch lỡ nhịp, đứng đờ ra vài giây.

Cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy anh, môi mím chặt, hồi lâu sau phụng phүй lườm anh rồi tức tối mở cửa xe ngồi vào trong. Lạc Dịch lảng lảng đứng một lát mới đi đến bước lên xe. Anh quay đầu nhìn Chu Dao, mắt cô lại hướng về phía trước, giọng điệu không trầm không bổng.

“Nể mặt anh bảo vệ em, em không so đo với anh, đưa anh đi bệnh viện. Trên đường đi không được nói chuyện với em, em không nghe.” Cô nói xong liền lấy tai nghe ra, cường điệu đeo vào.

Lạc Dịch nhìn khuôn mặt cô một lúc mới dời mắt đi, ngẩng nhìn vầng trăng nhỏ nhoi giữa trời đêm vô tận.

Anh cất lời: “Điều tra, cứu người đều là chuyện của cảnh sát, không đến phiên người ngoài như anh xen vào. Anh cũng không định nhúng tay”.

Chu Dao đeo tai nghe, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chu Dao, anh không biết hai chữ ‘quá khứ’ đối với em có ý nghĩa gì. Nhưng đối với anh, nó khổ sở và dằn vặt, đau đớn và nhục nhã vô tận. Những sự việc và con người liên quan đến hai chữ này, anh sẽ không để nó xuất hiện trong cuộc đời mình một lần nữa.”

Bóng người ngoài xe đan xen lẫn nhau, trong xe yên ắng như tờ. Nói xong, Lạc Dịch lại nghiêng đầu về phía Chu Dao. Chu Dao đang điềm nhiên nghe nhạc, không có bất cứ phản ứng nào. Anh ghé người đến vuốt ve vành tai cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vờ vờ, tai nghe rơi xuống lòng bàn tay anh. Chu Dao giật mình, định đoạt lại nhưng không còn kịp, anh đã nhét thẳng vào tai mình mất rồi.

Tai nghe lặng im, không hề có tiếng nhạc. Chu Dao đỏ mặt tái tai, xấu hổ đến mức hận không thể độn thổ.

Thật không ngờ Lạc Dịch lại bỏ qua cơ hội giễu cợt cô. Anh tựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền, tai vẫn còn đeo chiếc tai nghe màu trắng kia, như thể trong không gian đang chảy xuôi dòng nhạc du dương vô cùng.

Chu Dao ngây dại, ngơ ngác nhìn đường nét khuôn mặt sắc nét của anh. Hình như anh đã mệt mỏi rồi, cần được nghỉ ngơi.

Có lẽ bởi vì mắt anh đang nhắm nghiền, cả người anh cũng vơi bớt vẻ sắc bén lạnh lùng lúc trước, giờ chỉ còn thư thái vô hại, thậm chí có phần yếu ớt.

Chu Dao vẫn ngẩn ngơ nhìn anh, qua tai nghe, cô cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập và mạnh mẽ của mình. Có lẽ nào, qua chiếc tai nghe kia, anh cũng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim cô?

Đường như thật sự có thần giao cách cảm, Lạc Dịch chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen láy, nhìn cô không chớp. Bốn mắt nhìn nhau, anh đột nhiên đưa tay đến gáy cô, nhẹ nhàng kéo cần cổ cô về phía mình. Chu Dao như thể bị thôi miên, khẽ đến hôn lên bờ môi anh.

Chu Dao khép nhẹ mắt lại.

...

Lạc Dịch đến bệnh viện xử lý vết thương xong lại đến đồn cảnh sát phối hợp điều tra. Lục Tự nói bằng nhóm mã tấu kia tuy cứng miệng nhưng đồng bọn bị bắt quá nhiều, có một, hai kẻ không đủ trung thành mà để lộ sơ hở, dẫn đến cả nhóm đều thất bại trước sự điều tra của cảnh sát.

Sau khi xét hỏi, phía cảnh sát nhanh chóng thu được kết quả. Quả thật bọn chúng nghe lệnh Ngô Minh đến trừ khử Lạc Dịch, nhưng chúng không ở dưới trướng Ngô Minh mà do Đan Sơn phái đến giúp, lúc cần thiết thậm chí có thể tự do hành động.

Lạc Dịch khẳng định: “Chắc chắn bọn chúng đều chưa từng gặp Đan Sơn”.

Lục Tự gật đầu: “Bọn chúng không biết thân phận thật sự của Đan Sơn, chỉ là đám dâm thuê chém mướn, lấy tiền làm việc, giống hệt những gì cậu đã điều tra được từ trước”.

Lạc Dịch đưa ra ý kiến: “Bây giờ, nhân vật then chốt là Ngô Minh. Dù gì Phật tháp giả cũng xuất phát từ tay hắn, rất có khả năng hắn biết chút tin tức về Đan Sơn. Nhưng con người của hắn quá gian xảo, tham lam lại sợ chết, cho dù các anh có bắt được cũng chưa chắc tra hỏi ra chân tướng”.

Lục Tự gật đầu: “Dù thế nào đi nữa, bắt được rồi tính sau.”

Theo thông tin bằng nhóm mã tấu kia tiết lộ, hiện tại Ngô Minh đang trốn trên núi, kẻ bắt được Yến Lâm nhất định sẽ hội họp với Ngô Minh. Tuy bọn chúng đã khai ra địa điểm gặp mặt nhưng Ngô Minh chuẩn mất rồi.

Lục Tự: “Người bị bắt là bạn gái cũ của anh, chỉ sợ Ngô Minh lôi ra để bàn điều kiện với anh đấy. Đến lúc giải cứu con tin, anh phải đi chung với cảnh sát một chuyến. Ôi, còn không biết phải lục soát ngọn núi đến bao giờ nữa”.

Thế nhưng Lạc Dịch lại cười khó hiểu: “Hắn không có cơ hội ra điều kiện với tôi đâu, cũng không cần đợi lâu, hắn sẽ bị tóm ngay thôi”.

“Sao lại nói vậy?”

“Tôi từng nghĩ đến một khả năng. Nếu chúng đến trừ khử tôi, tôi lại hành động vượt ngoài dự kiến, bắt được một kẻ nào đó giao cho anh, số còn lại để chạy mất, vậy tôi phải xử lý ra sao? Làm thế nào mới không để bọn chúng có cơ hội chạy trốn?”

Lục Tự nhìn anh chằm chằm: “Anh sẽ xử lý thế nào?”.

Lạc Dịch nhếch khoé môi, ánh mắt đan lại: “Tôi sẽ để cho một đám chó săn, đánh hơi theo mùi của chúng”.

Lục Tự nhíu mày trong chốc lát rồi bình tĩnh ngộ, giật mình thẳng thốt. Đây là một người không để lại cho đối thủ một chút sơ hở nào cả.

Lạc Dịch nhìn xoáy vào Lục Tự: “Chắc chắn Ngô Minh và Đan Sơn không ngờ tôi đã cài sẵn bẫy chờ chúng sa lưới. Hơn nữa càng không nghĩ đến, bọn chúng chọn ra tay ở nơi núi sâu chính là vì muốn lợi dụng khoảng thời gian từ trấn đến đây, chờ chó nghiệp vụ đến, mọi thứ mùi đều đã nhạt. Nhưng tôi đã bảo người của Khương Bằng chuẩn bị sẵn một đội chó săn, con tin vừa bị bắt đi không bao lâu, đội chó săn đã xuất phát rồi”.

Lục Tự trở mắt lú lờ, sống lưng lạnh toát, bỗng hy vọng người đàn ông trước mặt này sẽ trở thành đồng minh mà không phải kẻ địch như chính lời anh nói. Điện thoại trong túi Lục Tự rung lên, Lạc Dịch liếc nhìn, cười lạnh: “Sếp Lục nghe điện thoại đi!”.

Lục Tự cầm điện thoại đi sang một bên nghe. Lạc Dịch lấy bao thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng rồi đi đến bên cửa nhìn vào văn phòng. Đêm đã khuya, Chu Dao đang nằm nhào ra bàn ngủ.

Lạc Dịch nhăn mày, đẩy cửa bước vào, đi đến bên cạnh sờ tay cô, man mát lành lạnh. Anh cởi áo khoác ra đắp lên người cô, còn kéo tay áo phủ lên bàn tay cô. Chu Dao an tĩnh ngủ, hơi thở khó nhọc.

Cửa bị đẩy ra, vẻ mặt Lục Tự trầm trọng. Lạc Dịch đi ra ngoài, kéo kín cánh cửa sau lưng, hỏi: “Tìm được bọn chúng rồi hả?”

“Tìm được rồi.” Lục Tự thông báo. “Ngô Minh đã chết”.

27. Chương 27

Lạc Dịch thẳng thốt: “Gì cơ?”.

“Bị Yến Lâm giết chết.”

Lạc Dịch nhìn Lục Tự chăm chăm.

“Yến Lâm bị xâm hại tình dục, trong lúc phản kháng đã lỡ tay giết chết Ngô Minh. Đám đàn em của hắn không có chủ kiến, định giết chết Yến Lâm trên đường chạy trốn, may mà người của Khương Bằng dẫn theo dẫn theo cảnh sát chạy đến kịp thời, đã bắt hết rồi. Có điều tên trong đám cầm mã tấu còn cố phản kháng, định bắt cóc Yến Lâm bỏ chạy nên bị bắn chết.”

Lạc Dịch im lặng một hồi, điều thuốc trong tay đã gãy làm đôi, mãi sau mới lên tiếng: “Yến Lâm đâu?”.

“Thương tích khắp người, đã được đưa đến bệnh viện rồi.” Lục Tự bổ sung: “Tâm trạng cô ấy không ổn định cho lắm, cũng không chịu cho lời khai, nói là... muốn gặp anh”.

Lục Tự quan sát Lạc Dịch, vẻ mặt anh bình lặng không chút gợn sóng.

Lạc Dịch vứt điều đã gãy vào thùng rác, lấy một điều khác ngậm vào miệng, cầm bật lửa châm, cố chấp hỏi: “Ngô Minh chết thế nào?”.

“Bị chai búa vỡ đâm thủng cổ họng.” Lục Tự lặp lại. “Bây giờ, Yến Lâm chỉ muốn gặp anh thôi, nhất quyết không nghe người khác nói chuyện”.

Lạc Dịch im lìm chốc lát, phả ra một hơi thuốc, nói: “Đi thôi”.

Bệnh viện cách đồn cảnh sát không xa, đi bộ chỉ mất năm phút. Mấy anh cảnh sát và bác sĩ khe khẽ nói chuyện với nhau trên hành lang ngoài phòng bệnh.

Lạc Dịch đi ngang qua, loáng thoáng nghe thấy bác sĩ nói: “... Nơi giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải bị cửa đứt... Bị thương trong khi tự vệ... Nhiều nơi bị xước... Âm đạo ngoài bị rách...”.

Lạc Dịch đi đến cửa phòng bệnh, hơi ngập ngừng bước chân rồi đẩy cửa tiến vào.

Yến Lâm ngồi tựa đầu lên giường, trán quấn băng, mặt bị đánh sưng tấy, đã thoa thuốc nước, trông thâm vô cùng. Ngón tay cô cũng quấn băng nhưng lại đang kẹp hồ điều thuốc, chậm chậm hút. Ánh mắt cô nhìn về phía Lạc Dịch, vẻ đau buồn và oán hận chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là thái độ thờ ơ.

Lạc Dịch đi đến rút điều thuốc trong tay cô, dụi tắt rồi ném vào thùng rác. “Bệnh viện cấm hút thuốc”.

“Anh đến đây chỉ nói câu này với em sao?” Yến Lâm ngược mắt, lồng ngực phập phồng.

Lạc Dịch kéo ghế đến ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu mới nói khẽ: “Tôi xin lỗi vì đã làm liên lụy đến em. Em hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, đừng tự...”.

Anh chợt ý thức được nói gì lúc này cũng chỉ là lời sáo rỗng, nên nói được một nửa liền im bật. Anh rũ mắt nhìn bộ quần áo Yến Lâm mặc tối nay bên giường. Chiếc váy tím nhạt cổ chữ V bó sát đã bị xé rách tả tơi. Cuối cùng, anh rời mắt.

Chi tiết này không thoát khỏi mắt Yến Lâm, cô ta cười châm chọc: “Em mặc bộ váy này định đi quyến rũ anh”. Cô cầm gối ném vào anh.

Lạc Dịch không đỡ, gối nện lên vai anh rồi rơi xuống đất. Anh không nói một câu, để mặc cô trút giận.

Yến Lâm khẽ thở hắt ra, dựa vào tường, cuối cùng bình tĩnh trở lại: “Đừng an ủi em, cũng đừng nói chuyện này nữa, em không muốn nghe. Em muốn gặp anh không phải để nói chuyện này”.

Lạc Dịch: “Được.”

Yến Lâm điềm tĩnh nhìn trần nhà chốc lát, nói: “Lạc Dịch, ban đầu em bỏ đi, có phải anh còn trách em không?”.

“Không.” Lạc Dịch bình tĩnh nhìn cô. “Lúc em bỏ đi, tôi chưa từng oán trách, thậm chí cảm thấy được giải thoát nữa”.

Yến Lâm nhìn anh.

“Đó là khoảng thời gian bất đắc dĩ nhất của tôi, kéo em chịu khổ cùng, tôi cũng không vui vẻ gì. Mặc dù khi đó tôi không hề muốn chia tay với em, còn muốn vì em mà vực dậy, nhưng lúc đó em nói chia tay, một mặt tôi cảm thấy buồn bã, nhưng mặt khác cũng cảm thấy nhẹ nhõm.”

Yến Lâm cười ảm đạm, lắc đầu: “Anh chưa bao giờ nói với em những việc này”.

Lạc Dịch: “Đã chia tay rồi, còn gì để nói nữa”.

Yến Lâm run run hít vào một hơi, dần lòng xuống lần nữa, lấy bao thuốc lá trên tủ đầu giường. Lạc Dịch cau mày, cô lại cười nhàn nhạt: “Em là bệnh nhân, dung túng cho em một lần đi”.

Yến Lâm đặt điều thuốc lên môi rít một hơi, nói: “Hai năm qua, anh có gặp được người phù hợp với anh hơn em không?”

Lạc Dịch: “Không có”.

Mắt Yến Lâm loé lên tia sáng, Lạc Dịch vẫn chưa nói hết: “Nếu như ý của em là tôi năm đó”.

Yến Lâm không chút dao động, hỏi ngược lại: “Anh bây giờ thì sao?”.

“Tôi bây giờ và em đã không còn thích hợp nữa.”

Yến Lâm có phần bất đắc dĩ, cứ rít thuốc liên tục, không biết đang nghĩ gì, cuối cùng nhượng bộ: “Nếu đã không ân không oán, vậy làm bạn hợp tác cũng không sao. Công ty của em cần người có tài như anh, anh cũng biết rõ trước đây chúng ta phối hợp ăn ý đến cỡ nào mà. Anh yên tâm, em không hề muốn nói lại tình cũ với anh trong công ty đâu”.

Lạc Dịch lắc đầu.

Yến Lâm ngơ ngàng: “Lẽ nào anh muốn cả đời ở đây kinh doanh khách sạn sao?”.

Lạc Dịch nói: “Tôi làm xong chuyện nên làm sẽ trở về Bắc Kinh, quay lại nghề cũ”.

Yến Lâm cười khẩy: “Cho nên không muốn hợp tác với em sao?”

Lạc Dịch: “Ừ.”

Yến Lâm: “Anh cho em một lý do đi”.

Lạc Dịch không trả lời.

Yến Lâm chế giễu, khích anh: “Em khiến anh khinh thường đến thế cơ à?”.

Lạc Dịch nhìn về phía cô: “Bạn gái tương lai của tôi rất nhỏ mọn”.

Yến Lâm không biết phải nói sao, đôi mắt dâng một lớp sương mờ. Cuối cùng, sắc mặt Lạc Dịch cũng bớt cứng nhắc: “Yến Lâm, với điều kiện của em, còn rất nhiều kẻ tốt hơn tôi cho em chọn mà?”.

“VẬY CŨNG ĐÚNG.” Yến Lâm kiêu kỳ nhếch môi, chớp mắt xua tan ánh nước. “Em không sao rồi, anh gọi cảnh sát vào đi”.

Lạc Dịch đi ra khỏi phòng bệnh, ra hiệu cho nhóm Lục Tự có thể đi vào.

Anh đứng bên cửa sổ hành lang, ngẩn nhìn thị trấn nhỏ về đêm, bất giác lần mò lấy điều thuốc ngậm vào miệng, lại nhớ đến đây là bệnh viện bèn cất đi. Không có thuốc, ngón tay anh gõ từng nhịp gấp gấp lên bức tường, tốc độ nhanh như thể đang run rẩy.

Ngô Minh đã chết. Anh tuyệt đối không ngờ rằng Ngô Minh đã chết. Anh phiêu bạt nhiều năm, khổ cực truy đuổi nhiều năm, vất vả lắm mới tìm được một đầu mối, thể mà lại bị đứt đoạn thể này.

Lạc Dịch đứng không yên, cắn môi đi qua đi lại vài bước, cúi đầu xuống, hai tay ôm chặt đầu mình.

Khoảng mười lăm phút sau, nhóm cảnh sát đi ra, Lục Tự dừng lại nói với Lạc Dịch: “Bác sĩ nói cô ta sửa soạn lại một chút là có thể xuất viện. Mấy người không có xe, lát nữa tôi sẽ cử một chiếc xe cảnh sát đưa ba người lên núi”.

“CẢM ƠN.” Lạc Dịch hỏi thêm. “Cô ấy nói chuyện của Ngô Minh thế nào?”.

“Đại khái giống với thông tin có được lúc trước, không bổ xung chi tiết đặc biệt nào.”

Lạc Dịch vẫn không chịu bỏ cuộc, gấp gáp nói: “Lập tức đi lục soát nhà Ngô Minh, xem có thể tìm ra được manh...”.

“Chuyện còn lại cứ giao cho cảnh sát, không cần anh quan tâm.” Lục Tự ngắt lời, nói thêm một câu. “Hiện tại, anh vẫn là đối tượng tình nghi”.

Sắc mặt Lạc Dịch thay đổi, hỏi vặn lại: “Anh có ý gì?”.

“Anh hỏi tôi à?” Ánh mắt Lục Tự sắc bén. Kiên kị đang ở bệnh viện, anh ta kẻ sát đến bên Lạc Dịch, hạ giọng: “Nhân chứng máu chốt đã bị bạn gái cũ của anh giết mà anh còn hỏi tôi sao? Hơn nữa, khi này hai người bên trong nói những gì? Tại sao cô ta nhất quyết đòi gặp anh trước?”.

Lạc Dịch lặng thinh rất lâu rồi chợt bật cười. Khoảnh khắc đó, anh thấy thê lương không sao tả hết.

“ĐỪNG ĐỂ TÔI TÌM ĐƯỢC THỨ GÌ LIÊN QUAN ĐẾN ANH TRONG NHÀ NGÔ MINH.” Lục Tự chỉ chỉ Lạc Dịch rồi quay người bước đi.

Máu và mồ hôi trên trán Lạc Dịch vẫn chưa khô, thân thể chồng chất vết thương nhưng không mệt mỏi và đau đớn bằng trái tim này. Anh nhìn bóng lưng Lục Tự đi xa, cười nhạt lắc đầu, thể rồi thình lình đá một cú lên tường.

Lạc Dịch tìm bác sĩ rồi đến phòng bệnh đón Yến Lâm. Yến Lâm đã sửa soạn ổn thỏa, ngồi trên giường vừa hút thuốc vừa chờ anh. Lạc Dịch đi đến giật lấy điều thuốc của cô vứt đi, đầu thuốc đập mạnh vào tường.

Yến Lâm ngược mắt nhìn anh, phát hiện ra anh đang bực tức thì không dám đối chọi với anh nữa.

Lạc Dịch thu dọn đồ đạc trong phòng bệnh, nói cộc lốc: “Đi!”.

Yến Lâm chống tay xuống giường bệnh, đau đến xuýt xoa, lại ngồi trở về giường. Cô ta khẽ nói: “Bên dưới em bị thương, không đứng lên được”.

Lạc Dịch lạnh lùng đi đến đưa túi cho cô, Yến Lâm cầm lấy, Lạc Dịch bế cô ra khỏi phòng bệnh.

Vừa đến cổng bệnh viện, anh đã nghe thấy tiếng chạy bộ lạch bạch. Chu Dao hớn hớn chạy đến, gương mặt đỏ bừng, bắt gặp cảnh Lạc Dịch bế Yến Lâm liền sững sốt.

Lạc Dịch đi ngang qua Chu Dao: “Lên chiếc xe đối diện, trở về khách sạn”.

Chu Dao mím môi, đứng yên bất động, vẫn đang mặc áo khoác của Lạc Dịch.

Lạc Dịch dừng bước, quay đầu lại nhìn cô: “Em không đi thì cứ đứng ở đây cả đêm đi”.

Lạc Dịch đi qua con đường đối diện, đỡ Yến Lâm vào xe, quay lại nhìn. Chu Dao lặng lẽ cúi đầu đi đến, cô không nhìn anh, nhét áo khoác trả lại anh, ngồi vào ghế lái phụ, suốt cả quãng đường không nói câu nào.

Chỉ có Yến Lâm nói một câu “Em mệt quá!” rồi tựa đầu vào vai Lạc Dịch nhắm mắt lại. Lạc Dịch lặng im, nghiêng đầu nhìn kính chiếu hậu bên phải xe. Trong chiếc gương nho nhỏ, Chu Dao khép mắt, không hề che giấu vẻ mặt khó chịu cùng cực.

Lạc Dịch nhìn cô thật lâu, cuối cùng anh cũng mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh đã chuẩn bị kỹ càng nhưng tình hình lại không tiến hành thuận lợi theo kế hoạch, ngược lại còn trượt dần vào vực sâu rắc rối nguy hiểm.

Về phần Chu Dao, anh không biết có bảo vệ được cô không nữa.

Đến khách sạn, xe vừa dừng lại, Chu Dao đã lao xuống chạy đi. Lạc Dịch không gọi cô lại, cảm ơn anh cảnh sát rồi ôm Yến Lâm về phòng cô ta.

Anh đặt Yến Lâm xuống giường, lúc quay người định đi, cô ta liền ôm lấy anh từ phía sau: “Đừng đi!”.

Lạc Dịch quay lại, Yến Lâm ngồi dậy ôm chặt lấy cổ anh: “Dịch, em sợ lắm, anh ở lại đây với em một đêm đi”.

Lạc Dịch cúi đầu, kéo tay Yến Lâm ra.

“Anh phải đi thật sao?” Khoé môi Yến Lâm run run. “Biết nhau nhiều năm như vậy, có bao giờ em nói một chữ ‘sợ’ với anh chưa? Nhưng hôm nay... anh biết em đã trải qua chuyện gì không?”.

Lạc Dịch đi đến ghé mây bên cửa sổ ngồi xuống: “Em ngủ đi!”.

Yến Lâm vừa định bước đến, Lạc Dịch đã cất lời: “Đừng xuống giường”.

Yến Lâm quá rõ tính tình anh, cũng không muốn khiến anh bỏ đi, liền bỏ qua mọi tính toán, tắt đèn kéo chăn ngủ. Cô nằm nghiêng, nhìn bóng dáng anh trong đêm tối. Anh ngồi trên ghế, nhìn đăm đăm vào màn đêm hư không.

Tĩnh lặng như tờ.

Yến Lâm hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”.

Lạc Dịch nói: “Em không muốn biết đâu”.

Một lúc lâu, khoé môi Yến Lâm lại chậm rãi cong lên: “Dịch, hãy nhớ lấy đêm nay, vào khoảnh khắc này, em lại yêu anh lần nữa”.

Bóng người trên ghế trầm mặc. Yến Lâm nhắm mắt ngủ.

Đến nửa đêm, Yến Lâm tỉnh lại, chiếc ghế đã trống không. Bầu trời đêm đen kịt, đầy mắt cô lạnh giá.

Sáng sớm Chu Dao tỉnh lại, toàn thân đau nhức, cho rằng tối qua chơi hăng quá nên không thèm để ý. Đúng giờ cô xuống lầu ăn sáng, đụng mặt Lạc Dịch trong sân. Anh nhích qua trái, cô cũng nhích qua trái. Cô nhích qua phải, anh cũng nhích qua phải.

Chu Dao: “...”.

Lạc Dịch: “...”.

Hai người dừng lại, nhìn đối phương, tựa như đang đoán xem người kia định đi phía nào. Họ dời mắt né tránh, kết quả khi đồng thời cất bước, lại cản trở nhau lần nữa. Người ngoài không biết còn tưởng hai người đang khiêu vũ trong sân nữa.

Chu Dao mặt đỏ ửng, bất mãn lên tiếng: “Anh chặn đường tôi làm gì?”.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chú rồi lùi về sau một bước, hai bước, còn khẽ gật đầu, ra hiệu “mời đi”.

Chu Dao thấy anh không buồn giải thích, trái tim đau đớn cực kỳ, giận dỗi bước nhanh qua.

“Chu Dao!” Anh bỗng cất lời.

“Cái gì?” Cô tức giận quay đầu lại, nhưng vẫn có vẻ mong đợi.

“Sao mặt em đỏ thế?”

“À, vừa rồi có người chọc tôi, tức giận đến đỏ mặt chứ sao!”

Lạc Dịch im lặng giây lát, vẫn dịu giọng hỏi: “Bao giờ bạn em về?”

“Ngày mai.” Chu Dao nói xong còn cố ý bổ sung thêm một câu. “Ngày kia chúng tôi về”.

Anh bình tĩnh: “Tốt”.

Chu Dao sững sốt, thật sự không dám tin và càng giận mình hèn yếu hơn, nghiêng rằng tức tối bỏ đi.

Từ đó đến trưa, Lạc Dịch không chạm mặt Chu Dao. Giữa trưa, lúc dọn phòng khách trả đi ngang qua sân, anh ngẩng đầu thấy cửa phòng Chu Dao đóng im ỉm. Nhớ đến vẻ ửng đỏ khác thường trên gương mặt cô, anh liền đi đến nhà bếp hỏi người rửa bát: “Trưa nay, cô sinh viên học địa chất có đến dùng cơm không?”

“Có đến.”

“Tình trạng cô ấy thế nào?”

“Hả?” Nhân viên khó hiểu. “Thế nào là sao ạ?”

“Có bình thường không?”

“Có chỗ nào... không bình thường sao?” Nhân viên không hiểu ông chủ mình muốn nói gì.

Lạc Dịch bắt lực, xua tay: “Không có gì”.

Đến chiều vẫn không thấy bóng dáng Chu Dao đâu, trái lại Yến Lâm đã có thể xuống giường đi lại, lớn vồn chỗ quầy bar uống rượu. Lạc Dịch giao quầy bar lại cho nhân viên pha chế.

Đến tối, Lạc Dịch lại đi vào nhà bếp hỏi, lúc này nhân viên báo lại: “Không thấy đến dùng cơm tối”.

Lạc Dịch nhíu mày, đi ra sân nhìn lên cửa sổ phòng cô, không hề có ánh sáng.

Khu sinh hoạt tập thể chật kín khách khứa, náo nhiệt vô cùng.

“Ông chủ, người khi nãy gọi hồng trà, anh lại pha trà xanh.” A Mẫn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Em đến làm đi.” Lạc Dịch mở ngăn kéo lấy điện thoại, đi ra khỏi quầy bar: “Tôi đi giải quyết chút chuyện”.

Lạc Dịch lên tầng, đến cửa phòng Chu Dao, gõ liên hồi vài cái không có ai đáp lời.

“Chu Dao?” Anh gọi cô. “Chu Dao?”

Vẫn không ai đáp lời.

Lòng Lạc Dịch chùng xuống, vội vã xuống lầu, tìm thím Quế lấy chìa khoá rồi chạy nhanh lên tầng, mở cửa phòng chạy đến bên giường, bật đèn lên.

Chu Dao trợn tròn mắt, lẳng lặng nhìn anh chằm chằm. Ánh mắt kia như muốn thông qua đáy mắt nhìn xoáy vào nội tâm anh vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, trong giây lát, hai người đều im lặng. Cuối cùng, Lạc Dịch cau mày: “Gọi em sao em không lên tiếng?”

Mắt Chu Dao đen láy, nhìn anh bướng bỉnh: “Không muốn để ý đến anh”.

Lạc Dịch ghen hòng, ánh mắt trở lên nghiêm khắc. Chu Dao nhìn anh phản kháng. Lúc này, cô không hề sợ anh. Cuối cùng anh phiền não thở dài, nhìn cô, dịu giọng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Không có gì, em uống thuốc rồi.” Chu Dao cũng không còn ương bướng nữa.

Lạc Dịch không nghe, định sờ lên trán cô, Chu Dao nổi giận hất tay anh ra: “Không được chạm vào em”.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô. Chu Dao cũng biết mình ngoan cố, bĩu môi nói: “Không có gì đâu, em cố ý đấy”.

Lạc Dịch bắt đắc dĩ hỏi: “Không ăn cơm tối à?”

Chu Dao im lặng chốc lát, quyết định thành thật. Bàn tay nho nhỏ của cô đưa ra khỏi chăn, chỉ vào thùng rác, cô đã ăn bánh mì và bánh quy rồi, gói ni lông vứt chồng chơ trong đó.

Lạc Dịch: “...”.

Cô vừa biết là không xuống lầu, cực là anh sẽ để ý; lại vừa biết không nên bạc đãi dạ dày. Lạc Dịch quả thật hết cách với cô.

“Điện thoại di động của em đâu?”

Chu Dao hơi ngẩng đầu, ra hiệu phương hướng.

“Mật khẩu.” Anh cầm điện thoại trên tủ đầu giường đưa cho cô, cô ấn ngón cái mở khoá.

Anh nhập số điện thoại của mình, nháy qua máy mình rồi đặt điện thoại cô xuống. Hai người im lặng hồi lâu, anh cũng không có ý định chủ động lên tiếng.

Chu Dao nổi cáu: “Anh đi đi!”.

Lạc Dịch biết cô chờ anh giải thích, nhưng không biết phải nói thế nào, lát sau anh hỏi: “Em muốn đuổi anh đi thật sao?”.

Chu Dao im lặng rũ mắt.

“Hử?”

“Đúng, anh đi đi. Tạm biệt.” Chu Dao quay lưng lại, thể hiện rõ sự giận dữ của mình.

“Nếu anh không...” Lạc Dịch nhìn thấy tóc cô thấm ướt mồ hôi, bết trên gáy liền giặt mình, lật cô lại.

Chu Dao đang bực bội: “Anh làm gì...”.

Tay anh đặt trên trán cô, nháy mắt nhăn mày: “Em sốt rồi”.

“Em đã uống thuốc hạ sốt...”

“Thay đồ đi! Anh dẫn em đến bác sĩ.”

Chu Dao vẫn bất động.

Lạc Dịch quả trách: “Muốn anh vén chăn lên mặc cho em sao?”.

Giọng Chu Dao nhỏ lí nhí, lúc này mới nói thật: “Ông chủ Lạc... đầu em choáng quá, không có sức”.

Lạc Dịch dìu cô dậy, người cô nóng như một lò lửa. Anh thầm kinh hoàng, ngạc nhiên sao cô sốt cao như thế mà giờ phút này vẫn còn tỉnh táo được. Thế nhưng vừa ngồi dậy, Chu Dao đã không chống chọi được nữa. Lạc Dịch vừa buông cô ra đi lấy quần áo, Chu Dao đã yếu ớt ngã về sau. Lạc Dịch lập tức đưa tay kéo cô vào lòng, cô chóng mặt quay mòng mòng: “Ồi, vừa rồi vẫn còn tốt mà...”.

Lạc Dịch ôm cô, mặc áo cho cô, mắt lướt nhìn trên tủ, hỏi: “Em mới uống thuốc, vậy hộp thuốc đâu?”.

“Thùng rác.”

Lạc Dịch lấy hộp thuốc ra cất vào túi.

Ra ngoài, đêm khuya rét lạnh, Chu Dao run cầm cập, Lạc Dịch kéo cô trở vào trong, dặn dò: “Chờ anh một chút!”.

Anh lấy áo khoác nam, khăn quàng, mũ và khẩu trang, che cô kín mít. Cô choáng đầu hoa mắt, mũi cũng mất nhạy bén, chỉ ngửi thấy toàn là mùi của anh.

Lạc Dịch nhìn dáng vẻ ỉu xìu của cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Kiên trì một chút, trong làng có bác sĩ, cũng không xa, sắp đến nơi rồi”.

Đầu Chu Dao nặng trĩu, gục xuống.

Quả nhiên đi vài phút đã đến, nhưng bác sĩ trong làng đã đi thăm họ hàng, không có ở nhà, phòng khám đóng cửa.

Lạc Dịch nghiêng rằng trong cơn gió đêm rét mướt. Chu Dao ngồi nghiêng trên ghế sau xe máy, hô hấp càng lúc càng nặng nề, ý thức càng lúc càng mơ hồ. Lạc Dịch đưa tay luồn vào mũi, sờ thử trán cô, nhiệt độ đã cao hơn khi nãy.

Lạc Dịch gọi điện cho Trát Tây: “Nói với chú cậu một tiếng, khách sạn có một bệnh nhân cần truyền dịch, bây giờ tôi dẫn người lên trần, phiền chú ấy đến bệnh viện chờ tôi. Một giờ nữa tôi đến... không... bốn mươi phút thôi”.

Lạc Dịch kéo hai tay Chu Dao về phía trước ôm lấy eo anh, nói: “Em tựa vào lưng anh ngủ một chút đi”.

Chu Dao khẽ gật đầu, tựa vào lưng anh, lưng cong xuống như con tôm.

Lạc Dịch nổ máy phóng đi.

Dưới màn đêm, dãy núi tối đen một màu, chỉ có đèn xe máy kéo một vệt sáng dài xé rách bóng đêm, chạy băng trên đường núi uốn lượn như thể ánh sáng khắp thế gian này đã bị dập tắt. Nhưng nhìn kỹ, thế giới không hoàn toàn tăm tối, sắc trời mờ mờ nhuộm dãy núi thành màu xanh lục.

“Chu Dao.”

“Ừm.”

“Ôm chặt anh, đừng buông tay.”

“Ừm.”

Đêm thu, núi rừng lặng ngắt, chỉ có tiếng gió gào thét bên tai, gió rất lớn nhưng Chu Dao không hề thấy lạnh. Cô được áo khoác, mũ, khăn quàng cổ và khẩu trang của anh bao phủ, hết như đứa trẻ sơ sinh được đặt trong lồng kính. Dù cuồng phong có gào thét muốn xé toạc vòng ôm của cô nhưng cũng chỉ phí công.

Trên con đường đèo dài tít tắp, cô ôm anh, tựa vào lưng anh, yên bình thiếp đi. Đôi khi mơ màng tỉnh lại, cô nhìn thấy trên dãy núi là bầu trời đầy sao lấp lánh.

Đêm đó, dưới chiếc mũ của anh, ngôi sao óng ánh như viên kim cương đã trở thành vĩnh hằng, hết như thời điểm trăm triệu năm trước vùng cao nguyên này vẫn là đại dương mênh mông. Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, Chu Dao sẽ không bao giờ quên bầu trời đầy sao và dãy núi này, sẽ luôn nhớ rằng dù gió rít gào nhưng cô vẫn cảm thấy an toàn và hạnh phúc vì được bảo vệ trong hơi ấm của anh.

Có lẽ chính vào khoảnh khắc ấy, trong lúc mơ mơ màng màng, cô đã yêu anh rồi. Chỉ có điều vào lúc này, nào ai biết được? Ngay cả chính bản thân cô cũng không biết.

Đến cửa bệnh viện, Lạc Dịch kéo tay Chu Dao nhưng không sao gỡ ra được. Cô ngủ rất say nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh không buông. Lạc Dịch vừa điu cô vừa khó khăn bước xuống xe máy.

“Chu Dao?” Anh khẽ khàng gọi cô.

Cô không có phản ứng.

Anh cởi khẩu trang, mũ, khăn quàng cổ của cô như đang lột vỏ của bắp ngô đã chín. Hai gò má cô ửng đỏ, hơi thở nặng nề, bởi vì nghe thấy giọng anh, cô khó chịu nhũn mày, đôi mắt rệu rã khẽ mở: “Đến rồi ạ?”.

“Đến rồi.”

“À.” Cô nghiêng đầu, tựa vào lòng anh ngủ tiếp.

Cái tựa đầu kiên định này khiến lòng anh nao nao.

“Anh xin lỗi.” Anh ôm đầu cô vào lòng, cảm kê sát vầng trán nóng hổi của cô. “Anh xin lỗi”.

Chu Dao nhanh chóng được truyền dịch, nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường bệnh, nhịp thở rõ ràng, nặng nề và đau đớn.

Lạc Dịch ngồi bên giường nắm tay cô. Anh rất mệt nhưng không tài nào ngủ được.

Không lâu sau, chú của Trát Tây đến xem tình hình, thấy Chu Dao không có phản ứng gì khác thường liền nói mình về nhà trước, đến khi đổi bình dịch hay rút kim ra thì gọi y tá trực ban.

Lạc Dịch cảm ơn bác sĩ, đưa ông đến tận cầu thang, lại tiện xuống tầng đến cửa hiệu tạp hoá đổi diện bệnh viện mua bao thuốc. Anh tựa vào tường rút một điếu ra hút, tay vẫn còn quần băng, vết thương sau lưng cũng đang đau âm ỉ.

Thị trấn về khuya không một bóng người, chỉ có vài tên lưu mang đến mua kẹo cao su. Trong lúc vô tình, Lạc Dịch quay đầu nhìn thoáng qua bốn chúng và bắt gặp ánh mắt một kẻ trong số đó, đối phương đeo khẩu trang, ánh mắt hung ác, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Lạc Dịch dời mắt đi, tiếp tục hút thuốc lá.

Mấy tên đó nhai kẹo cao su rồi kéo nhau đi, nhưng hướng về phía... bệnh viện.

Lạc Dịch lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, chợt có dự cảm chẳng lành.

28. Chương 28

Lạc Dịch vút điếu thuốc, nhanh chóng chạy qua đường, lao về phía cửa hông bệnh viện, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho Khương Bằng.

Khương Bằng kinh ngạc: “Còn chưa tiêu diệt hết à? Bọn tôi đang ở trong làng, nửa tiếng sau mới đến, cậu hãy chống đỡ trước, tôi lập tức...”.

“Mẹ kiếp!”

Lạc Dịch cúp máy, chạy xông xộc lên bậc tam cấp bệnh viện, lên cầu thang.

Giữa màn đêm, bệnh viện tại trấn nhỏ tối om, chỉ có hành lang tầng bốn và một phòng bệnh sáng đèn, không có bác sĩ, không có bảo vệ, quây trực ban chỉ có hai y tá đang ngủ. Anh gấp rút lên tầng trở về phòng bệnh, lấy bình truyền dịch xuống, vén chăn lên, ôm Chu Dao chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi hành lang, đầu kia cầu thang đã in bóng người. Lạc Dịch kinh hoàng, quay đầu nhìn nhà vệ sinh công cộng và đầu cầu thang bên này, không còn kịp nữa rồi! Anh ôm Chu Dao chui vào phòng bệnh để không kẻ bên. Một giây sau, đám người kia đã ào đến hành lang.

Lạc Dịch mau chóng trốn vào phòng vệ sinh của phòng bệnh, đặt Chu Dao xuống, kéo cửa ra, núp sau đó.

Đêm khuya yên tĩnh như tờ, từng bước chân trên hành lang vang vọng rõ mồn một, Lạc Dịch nghiêng người núp sau cánh cửa, lắng lắng thở hổn hển. Anh dè dặt lấy điện thoại di động ra khỏi túi, bởi vì hành động kịch liệt và khẩn trương nên ngón tay run rẩy. Anh chỉnh điện thoại ở chế độ im lặng, thậm chí bật luôn chế độ máy bay, sợ không không chế âm thanh phát ra sẽ chỉ đường cho chúng đến đây.

Màn hình điện thoại soi sáng vàng trán lấm tấm mồ hôi, ngón tay anh lướt nhanh, gửi từng tin nhắn cho Lục Tự:

“Tầng bốn bệnh viện, cứu mạng!”

“Có người bắt cóc.”

“Gọi đồng người.”

“Một mình anh không đủ.”

“Tầng bốn, mau đến đây!”

...

Tiếng bước chân dừng ở phòng kế bên, Lạc Dịch chỉnh độ sáng điện thoại tối nhất, tắt màn hình. Anh kề sát vào khe cửa và khe hở vách tường, lặng lẽ thở dồn dập từng hơi. Chu Dao nằm trong lòng cũng lên xuống theo lồng ngực anh.

Toàn thân cô nóng hổi, mất ý thức nằm trong lòng anh, hơi thở ẩm ướt và nóng rực từ mũi phả lên cổ anh. Cầm Lạc Dịch dẫm mồ hôi dán chặt vào trán cô, che đi hơi thở của cô, dồn tất cả sự chú ý vào tai mình.

“Người đâu?”

Tiếng lật ga giường, kéo rèm cửa sổ, đá tủ, mở cửa sổ, lục soát tấm che mưa vang lên không ngớt.

“Tìm đi!”

Cửa phòng vệ sinh kế bên bị đá văng ra, cánh cửa đung sầm vào vách.

“Trốn rồi.”

“Mau đuổi theo!” Tên cầm đầu ra lệnh.

Chúng nổi giận chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Đợi đã!” Tên cầm đầu phán đoán. “... Giường vẫn còn ẩm, chưa chạy xa được đâu, chỉ trong bệnh viện thôi. Hai đứa mày đi chặn ở cổng, còn lại lục soát cho tao.”

Yết hầu Lạc Dịch lên xuống, mồ hôi chảy theo xương lông mày rơi xuống làm anh cay mắt. Anh ra sức chớp mắt, khẩn cấp nhìn điện thoại di động.

Lục Tự không trả lời.

“Mấy đứa mày đi đến nhà vệ sinh công cộng và cầu thang tìm trước đi!”

Đám người tản ra, tiếng chạy bộ, tiếng đập cửa, tiếng ném đồ đạc vang lên liên tiếp.

Y tá choàng tỉnh, ngăn lại: “Ồ, các người làm gì thế?”

“Câm mồm cho tao, đừng có nhiều chuyện, quay người lại, để tay lên tường!”

Tiếng động ồn ã vọng về từng đợt, bóng người phòng bệnh đan xen lẫn nhau. Mắt Lạc Dịch sắc lạnh trong đêm. Tiếng hít thở của Chu Dao càng lúc càng nặng. Anh ấn chặt gáy cô, kéo mặt cô kề sát vào xương quai xanh của mình, kiểm chế tiếng hô hấp của cô.

Bên ngoài, đám lâu la nhanh chóng tụ tập lại: “Lão đại, không có ai hết”.

“Lục soát phòng bệnh, lục từng phòng một.”

“Rõ!”

Ngón tay Lạc Dịch dẫm mồ hôi, run run ấn mở điện thoại, vẫn không có hồi âm. Lạc Dịch nghiêng răng gửi một tin nữa: “Sếp Lục, cứu mạng!”.

Anh nghe thấy đối phương lục soát từng phòng một, dời giường, kéo ghế, đập cửa phòng vệ sinh, mỗi phòng đều bị lật tung cả lên. Hơi thở của Lạc Dịch càng lúc càng dồn dập, tim đập thêm cuồng loạn. Đột nhiên màn hình sáng ngời, Lạc Dịch lập tức cầm lên xem.

“Tôi không tin anh.”

Về mặt Lạc Dịch chết lặng. Anh nhìn chằm chằm màn hình giấy lát rồi đột ngột nhét điện thoại vào túi. Bọn chúng đã kéo đến căn phòng này rồi.

Chu Dao thở nặng nề hơn. Lạc Dịch cắn răng, đưa tay bịt kín miệng và mũi cô, ngăn đi hơi thở của cô. Trong cơn hôn mê cô cau mày, thân thể đau đớn thoáng run, người không có sức lực nhưng cơ thể vẫn phản kháng theo bản năng. Lạc Dịch giữ chặt hai cổ tay cô, thân thể ghì sát cô vào vách tường.

Lạc Dịch bịt kín miệng cô, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt tàn nhẫn nhưng hốc mắt dần dần hoen đỏ.

Gương mặt Chu Dao tụ máu đỏ bầm, thân thể nóng hổi co giật từng cơn nhưng bị anh che kín không cất tiếng được. Máu chảy ngược về kim truyền, dần dần ống truyền nhiễm đầy máu đỏ.

Đám người tức giận xông vào phòng bệnh, lật tung không gian chật hẹp, tên cầm đầu đứng ở cửa phòng vệ sinh.

“Lão đại, vẫn không có.”

Không khí yên lặng bao trùm. Lạc Dịch ôm Chu Dao đứng sau khe cửa, mắt đỏ vằn tia máu.

“Hay thật!” Tên cầm đầu chậm rãi cất bước, đi đến phòng vệ sinh, “tách” một tiếng, đèn bật lên, bên trong không có một bóng người.

“Hừ, trốn đi đâu rồi hả?” Hắn cười khẩy, thận trọng tiến vào. “Đừng để tao bắt được”.

Lạc Dịch thấy chiếc bóng hắn bị ánh đèn nơi cửa kéo dài, theo mỗi bước đi, chiếc bóng liền dài thêm một phân, in lên bức tường phòng vệ sinh. Toàn thân Lạc Dịch căng chặt, tim đập kịch liệt, trong tay cái bóng kia đang cầm... súng!

Máu Chu Dao chảy tràn trong ống truyền dịch, người không còn dây giũa nữa. Xung quanh không một tiếng động, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập kinh hãi.

Tên cầm đầu đứng bên khung cửa, lúc định đi vào thì quay đầu lại. Lạc Dịch hít sâu khí lạnh, đối phương đã đi về phía ngược lại: “Xuống tầng dưới lục soát”.

Mồ hôi Lạc Dịch tuôn ra như tắm.

Đám người nhanh chóng bỏ đi, băng qua hành lang, đi xuống cầu thang, lúc sắp đẩy cửa thoát hiểm ra thì tên cầm đầu chợt dừng bước, mắt sáng quắc như sói: “Không đúng!”.

Cửa phòng vệ sinh trong mỗi phòng bệnh đều đóng: “Cẩn phòng vừa rồi...” Mặt hắn biến sắc, lập tức quay lại.

Đám thuộc hạ theo sát. Tên cầm đầu chạy về phía phòng bệnh, lao thẳng đến phòng vệ sinh, mở cửa ra nhìn vào, căn phòng trống không. Hắn trở lại hành lang, cau mày suy tư.

“Lão đại, anh đoán nhầm rồi, làm sao mà núp bên kia cửa được, ai đâu gan thế?”

Trong hành lang yên tĩnh, tiếng nói chuyện văng vẳng. Lạc Dịch ôm Chu Dao núp sau thùng nước trong cùng của nhà vệ sinh công cộng, chen chúc với đám cây lau nhà.

Tên cầm đầu không nói một lời, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía, đột nhiên lại đẩy căn phòng ban đầu của Chu Dao ra, vẫn không một bóng người.

“Tìm lại đi!” Đám thuộc hạ lục soát căn phòng lần nữa.

“Lão đại, vẫn không có.” Câu nói vang lên ở phía nhà vệ sinh công cộng. Tên cầm đầu đẩy cửa ra, nhìn hết một lượt. Buồng vệ sinh đều không có cửa, nhìn thoáng qua đều thấy rõ hết. Bên phía thùng nước chất đầy tạp chất.

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay rồi khấn cấp ngược mắt nhìn thùng nước, tay vô tình nắm chặt cây gậy bên cạnh.

Người ở cửa nhìn chằm chằm khe hẹp cạnh thùng nước, cẩn thận quan sát, vị trí đóng cây lau nhà vẫn giống hệt lúc trước, nhưng vì cần xác nhận nên hắn bước đến. Mới vừa tiến lên, nước trong thùng đầy, dòng nước tuôn trào chảy qua đường ống nhà vệ sinh, xối xuống hố. Hắn chán ghét lùi về sau.

Mùi nước khử trùng, mùi axit clohidric pha lẫn với mùi cống hôi thối vừa gay mũi vừa cay mắt.

“Lão đại, có xuống tầng tìm không?”

“Đi!” Tên cầm đầu quay người rời đi, cả đám lại xuống lầu.

Trong nhà vệ sinh mờ tối, Lạc Dịch thở phào, thả lỏng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Anh nhìn khuôn mặt Chu Dao bị bịt gần như xám ngoét, hốc mắt lại đỏ hoe.

“Chu Dao...” Giọng Lạc Dịch nghèn nghẹn, gọi cô cực khế. Đầu cô rũ qua một bên, anh nắm lấy quai hàm đẩy trán cô tựa vào người mình, cứ tuột đẩy vài lần, cô không hề có phản ứng, thân thể vẫn nóng hầm hập, lại như không còn hô hấp.

“Chu Dao, nghe lời anh, kiên trì một chút... kiên trì chút nữa...”

Lạc Dịch ôm chặt cô gái đang thoi thóp trong lòng, bắt giác run rẩy. Hàm răng anh va vào nhau, chân run run, cổ hít thở trần trụi lại, nhưng bất lực. Anh ngẩng đầu, nghiêng chặt răng, vừa cúi xuống, một giọt nước mắt đã rơi.

Cuối cùng, cô đã hít thở trở lại, hơi thở yếu ớt phả lên tai anh. Môi anh run run, gục đầu xuống hôn lên mắt cô, lại thêm một giọt nước mắt nữa rơi xuống.

Đám người kia không lên tầng nữa. Nhưng thần kinh Lạc Dịch căng thẳng không có lấy một khắc thư giãn. Anh ôm cô giữa căn phòng chật hẹp không biết bao lâu, đến khi những run rẩy trên người đã rút đi hết, chỉ còn lại chết lặng và bất lực, đến tận khi tiếng hô của Khương Bằng truyền đến từ hành lang.

“Ông chủ Lạc, Lạc Dịch?!”

Khương Bằng chạy đến nhà vệ sinh, thấy hai người không còn ra người ngợm gì liền sững sốt.

Lạc Dịch một tay ôm Chu Dao còn hôn mê, một tay vẫn giữ cao bình truyền dịch.

Chu Dao được đưa trở về phòng bệnh.

Lạc Dịch rửa mặt cho tỉnh táo rồi đến hành lang ngồi, gửi tin nhắn cho Lục Tự: “Bên cạnh tôi là con gái của giáo sư Chu Khải Đạo”.

Ba giây sau, điện thoại gọi tới. Lạc Dịch tắt máy, tựa đầu vào tường, nhắm mắt lại.

Khương Bằng nhìn thấy quãng đen trũng sâu dưới mắt Lạc Dịch, e là mấy ngày nay, cậu ta đã không được ngủ yên rồi. Cũng đúng thôi, mạng sống ngư chỉ mảnh treo chuông, ai có thể ngủ ngon chứ.

Khương Bằng không khỏi thở dài: “Người anh em, tối hôm qua mới tử chiến một trận, chịu không ít thương tích, tối nay lại đến nữa. Người có làm bằng sắt cũng không chịu được đâu. Cậu cứ đơn độc tác chiến như vậy không được, gọi thêm tên Lục Tự kia tới đi”.

Lạc Dịch nhắm mắt lại, không trả lời.

Mấy phút sau, hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vã, Lục Tự mặt lạnh lao đến hành lang, người chưa tiến tới đã bắt đầu chần vãn: “La Dịch, anh muốn làm gì? Anh trở lại là vì tiếp cận cô ấy...”.

Lạc Dịch mở mắt ra nhìn Lục Tự, im lìm và lạnh lùng đứng dậy dẫm một cú lên mặt anh ta. Cú dẫm kia ẩn chứa sức lực ngang tàng. Khoé môi Lục Tự rướm máu, người đụng vào vách tường, mắt hằn lửa giận nhìn về phía Lạc Dịch, muốn tiến đến đánh trả nhưng Lạc Dịch đã bồi thêm một cú vào bụng anh ta. Lục Tự liền tiếp lui về phía sau, chụp lấy bệ cửa sổ, trán nổi gân xanh.

Khương Bằng thấy Lạc Dịch còn muốn đánh tiếp, sợ lớn chuyện tiến tới giữ chặt anh lại: “Cậu điên rồi à? Muốn bị tống giam hay sao?”.

Lạc Dịch giẫy khởi tay Khương Bằng, chỉ về phía Lục Tự gằn từng câu từng chữ: “Lục Tự, mẹ kiếp, anh đúng là đồ vô dụng!” Anh quát lên đầy căm phẫn: “Cô ấy mà xảy ra chuyện gì, anh có lấy mạng đền cũng không nổi đâu!”.

“Tại sao anh lại tiếp cận cô ấy?” Lục Tự nghiêng răng đánh trả: “Dự án LAND là do La Dự khai phá, anh cho rằng đó là đồ của anh ư? Anh có thể đem nó ra làm điều kiện trao đổi với Đan Sơn sao?”.

Anh ta tiến lên thụi một cú về Lạc Dịch, Lạc Dịch hất Khương Bằng ra, tránh thoát cú dẫm của Lục Tự liền trở tay giáng một quyền thật mạnh vào mặt anh ta: “Mẹ kiếp anh!”.

Khương Bằng không quản được nữa, dứt khoát để hai người họ đánh nhau, anh đáng tội một cú thật mạnh, tôi đập lại anh một cước thật đau, cho đến khi thấy hai bên ra tay không phân nặng nhẹ mới bảo mấy anh em kéo hai người ra.

Khương Bằng lạnh lùng nhìn hai người họ, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Đan Sơn mà hai người nói đến đang đứng bên ngoài vừa nhìn vừa cười hả hê đó, biết không?”.

Ngoài cửa sổ hành lang là đêm đen vô tận, hết như đôi mắt con người. Lạc Dịch nghiêng bả vai tựa vào tường thở hổn hển, lấy ra một điều thuốc ngậm vào miệng, cầm bật lửa châm thuốc.

Lục Tự ngồi trên ghế, cầm tức lau khoé miệng rồi nhận điều thuốc Khương Bằng đưa đến. Ba người im lặng hút thuốc, ai cũng mệt mỏi rã rời.

Đêm càng về khuya, không khí thù địch dần tiêu tan theo làn khói thuốc. Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã ba giờ sáng. Anh thông thả nói: “Hôm nay, bạn cô ấy về khách sạn, ngày mai sẽ trở về Bắc Kinh. Tốt nhất là anh âm thầm phái mấy người trông chừng cô ấy cho tốt, bảo vệ cô ấy về nhà an toàn. Về đến Bắc Kinh cũng không thể lơ lỏng, nên lên kế hoạch với đồng nghiệp của anh đi. Mục tiêu của Đạp Sơn là LAND, nếu như cô ấy bị bắt, hậu quả...” Lạc Dịch nhàn nhạt nhếch môi. “... anh tự mà nghĩ đi”.

Anh tựa vào tường từ từ đứng lên, dụi tàn thuốc, đi đến bên cạnh Khương Bằng khẽ gọi: “Ông anh, tôi nhờ một việc”.

“Nói.”

Lạc Dịch mệt mỏi rũ mắt.

...

Mấy tên thuộc hạ của Khương Bằng canh giữ bên ngoài phòng bệnh, thông qua cửa kính lạnh lùng quan sát tình hình bên trong. Họ đứng thẳng tắp, nửa bước cũng không rời.

Lạc Dịch nghiêng người ngủ bên cạnh Chu Dao, một tay ôm eo cô, tựa như ngủ rất say, lại như cả trong mơ vẫn che chở người trong lòng.

Khương Bằng ngồi trên ghế ở hành lang, lặng lẽ hút thuốc, thỉnh thoảng liếc nhìn người bên trong. Hút xong một điều, anh ra ném tàn thuốc xuống đất rồi nhấc chân giẫm tắt, kế đó lại đưa một điều khác lên miệng. Anh ta vừa châm thuốc vừa quay đầu nhìn về phía Lục Tự: “Anh có tính toán gì không?”.

Lục Tự nói: “Bất kể thế nào, bảo vệ con gái giáo sư Chu trước hăng tính”.

Khương Bằng ngậm điều thuốc, hai mắt nhắm lại: “Anh vẫn chưa tin cậu ta à?”.

Lục Tự hừ lạnh: “Chúng tôi lục soát được giấy tờ mua bán ngọc thạch giữa anh ta và Ngô Minh. Mặc dù không nói lên được điều gì nhưng đúng là anh ta và Ngô Minh có liên hệ không rõ ràng. Chúng tôi vốn tưởng rằng có thể hợp tác với anh ta để bắt Đạp Sơn, nhưng nếu anh ta đang lợi dụng chúng tôi để diệt trừ kẻ địch thì sao? Anh xem đi, Ngô Minh đã bị bạn gái cũ của anh ta giết chết, có phải là quá trùng hợp hay không?”

Khương Bằng hất cằm về phía cửa phòng bệnh: “Anh nhìn cậu ta như thế còn bạn gái cũ cái gì nữa?”.

Lục Tự nhìn qua bên kia cửa kính, Lạc Dịch đang ngủ, cánh tay còn ôm chặt Chu Dao. Anh ta chẳng nói đúng sai, hỏi ngược lại: “Nếu bạn gái cũ không liên quan gì thì sau xảy ra chuyện, sao lại nặng nề đòi gặp anh ta, nếu không nhất định không chịu hé răng với cảnh sát?”

“Tôi không phải cảnh sát, không biết tình hình cụ thể.” Khương Bằng nhún vai, bỗng dừng hỏi vặn lại. “Nhưng sếp Lục à, nói thật anh cảm thấy với con người Lạc Dịch, nếu thật sự do anh ta làm, sẽ để lại nhiều sơ hở và điểm đáng ngờ như vậy hay sao?”.

Lục Tự lơ đãng mím chặt môi. Anh ta và Lạc Dịch đã qua lại nhiều năm, biết rõ người đàn ông này kỹ lưỡng đến đâu, nhưng cũng chính vì anh ta hiểu rõ với trí thông minh của mình, tên đó có thể thao túng hết thảy nên càng không cách nào dễ dàng tin tưởng.

“Tôi không thể thuyết phục mình tin rằng vụ giám định Phật tháp có sai sót được. Với khả năng chuyên môn của anh ta...” Lục Tự lắc đầu.

Khương Bằng cúi đầu gõ điều thuốc, khẽ cười: “Sếp Lục, ông chủ Lạc từng nói với tôi một câu”.

Lục Tự quay đầu nhìn Khương Bằng dò hỏi.

“Cậu ta không nhìn lầm. Pho tượng cậu ta giám định kia chính là Phật tháp thật.”

...

Khi Chu Dao tỉnh dậy, trời đã sáng bừng. Ánh nắng mùa thu rắc kín vách tường. Cô nằm trong chiếc chăn ấm áp, thân thể đồ mồ hôi đầm đìa như vừa lột một lớp da. Tối qua dường như đã trải qua rất nhiều việc, thế nhưng đầu óc cô mông lung vô cùng, chỉ nhớ bầu trời đêm thu đầy sao và cảm giác ấm áp còn vương lại.

Chu Dao khẽ hít vào một hơi, hình như có vật gì đó đang đè nặng lên bụng mình, cúi đầu nhìn xuống là cánh tay của một người đàn ông. Hơi thở nam tính lướt nhẹ qua má cô, cô quay sang, Lạc Dịch đang nghiêng người ngủ bên cạnh. Chu Dao sững sờ nhìn anh. Một giây sau, Lạc Dịch bình lặng mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh và trong suốt như đá vôi chai vừa được rửa qua nước. Chu Dao nhìn thấy hình ảnh phản chiếu nhỏ nhỏ của mình trong đôi mắt anh, vẻ mặt đôi phần ngỡ ngàng.

Anh cứ im lìm như thế, Chu Dao bị anh nhìn đến mức khó thở, lòng bàn tay rịn mồ hôi, thế nhưng lại không muốn phá vỡ giây phút yên bình này.

Qua một hồi lâu, Lạc Dịch cất lời: “Cảm thấy thế nào?”

Cảm thấy gì ư? Chu Dao thấy mình như đi qua muôn vạn nẻo đường, trải qua cả thế kỷ trong mộng vậy.

Cô nói: “Khá hơn nhiều rồi”.

Anh cúi đầu kề trán vào trán cô: “Đã hạ sốt rồi”.

Hơi thở của anh quần quýt quanh chóp mũi cô, Chu Dao chớp chớp mắt, mặt lại nóng bừng.

“Chu Dao...” Anh gọi thật khẽ bên má cô.

“Dạ?” Chu Dao đỏ mặt, nhìn đôi môi gần trong gang tấc của anh, cô sao mà nhớ cảm giác mềm mại nơi ấy đến thế!

“Chu Dao...” Anh lại gọi cô.

“Vâng?” Chu Dao có phần mù mịt ngược mắt lên nhìn anh. “Sao thế ạ?”

“Không có gì.” Anh khép hờ mắt, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ngủ thêm một lát nữa”.

“Vâng.”

Cuối cùng, Lục Tự cũng giảng hoà với Lạc Dịch. Anh ta tỏ vẻ sẽ chấp nhận đề nghị của anh, bảo vệ Chu Dao suốt cả hành trình, cho dù trở về Bắc Kinh cũng không lơ là. Lạc Dịch nghe xong chỉ vỗ vỗ vào cánh tay anh ta, không nói câu gì thừa thãi. Lục Tự và mấy đồng nghiệp đưa hai người về khách sạn, mấy đồng nghiệp kia cùng trà trộn vào ở trong đó.

Trên đường, Lục Tự và đồng nghiệp nói đến Yến Lâm, mặc dù chỉ nhắc một tiếng thôi nhưng nói năng khá kiêng dè, thế mà Chu Dao lại cảm thấy vừa đáng thương cho cô ta lại không đành lòng cho mình. Nhưng lúc đến khách sạn sắp xuống xe, cô lại nhớ đến tình cảnh ngồi xe cảnh sát trở về hôm qua, cũng nhớ đến cảnh Lạc Dịch ôm Yến Lâm. Mặc dù trên lý trí có thể chấp nhận nhưng suy cho cùng lòng dạ vẫn khá khó chịu.

Chu Dao thấy Lạc Dịch toan bước xuống xe, lại yếu ớt tựa vào lưng ghế, khẽ làm nũng: “Ông chủ Lạc, tự đừng người em buồn rầu không đi nổi”.

Lạc Dịch khẽ cười, giọng điệu có phần trêu chọc: “Vậy anh công em nhé!”.

Chu Dao bĩu môi: “Không cần!”.

“Nói lớn như vậy mà còn bảo là không có sức ư? Lạc Dịch vừa nói vừa kề đến bё cô dậy.

Chu Dao vui mừng lập tức thân thiết ôm lấy cổ anh. Ngấm ngấm một lát, nụ cười vui dần, nhỏ giọng thương lượng: “Ông chủ Lạc!”.

“Ừ?”

“Sau này, anh không được ôm người khác đâu đấy, có biết không?”

“Được.” Anh trả lời dứt khoát.

Nhất thời lòng Chu Dao như nở hoa, rúc đầu vào cổ anh cười khúc khích.

“Chu Dao.” Anh xoay xoay cổ.

“Hả?”

“Buồn.”

“À!” Cô vội vàng nhắc đầu lên.

Khác với lần trước, lần này giữa ban ngày ban mặt, ông chủ Lạc ôm cô gái nhỏ vào trong, nhân viên khách sạn lẫn khách khứa đều nhìn thấy hết. Chu Dao ngẩng cao đầu ôm cổ Lạc Dịch, chân còn khẽ đung đưa, hoàn toàn coi mình là bà chủ nhỏ rồi. Lạc Dịch thoáng nhìn vẻ đắc ý của cô, khoé môi khẽ cong cong, mặc cô tùy ý.

Đi lên cầu thang gặp Yên Lâm đang đi xuống, thấy hai người thân mật như vậy, cô ta chợt sững sốt, nhưng sắc mặt lập tức bình thường trở lại, duy trì vẻ điềm tĩnh vốn có.

Lạc Dịch không hề dừng lại, ôm Chu Dao lên lầu, đi ngang qua cô.

Chu Dao lặng lẽ ló đầu nhìn xuống, Lạc Dịch nhắc nhở: “Nhìn cái gì?”

“Không có gì ạ!” Chu Dao lập tức rụt cổ lại.

Vào phòng, Lạc Dịch đặt Chu Dao lên giường, rót nước đưa thuốc rồi đắp kín chăn cho cô, dặn dò: “Bác sĩ nói phải nghỉ ngơi nhiều, em ngủ một lát nữa đi”.

“Anh phải đi rồi sao?” Chu Dao vội vã hỏi, giọng không nỡ, lại kì kèo: “Anh ở lại với em thêm một lát nữa đi mà. Em không muốn ở một mình đâu”.

Lạc Dịch vốn không có ý định bỏ đi, anh khom lưng vuốt ve trán cô: “Ngủ đi, anh ở đây”.

Chu Dao không chịu nhắm mắt, vẫn không nhẽo: “Anh ở đây á? Chờ đến khi em ngủ rồi thì anh ở đâu?” Lạc Dịch đi đến tủ lấy một tấm chăn bông. Anh leo lên giường cô, nằm lên chăn của cô rồi đắp chăn bông của mình lên, gối chung một chiếc gối với cô: “Ồ đây. Hài lòng chưa?”.

“Hài lòng rồi.” Chu Dao cười tủm tỉm rồi khép mắt lại.

Lát sau, Lạc Dịch nhắm người dậy, Chu Dao đã lập tức mở mắt ra, cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

“Anh không đi.” Lạc Dịch thấy buồn cười, chồm người qua kéo lại màn cửa sổ dày nặng. Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối. Đang giữa mùa thu, không khí nơi đây ẩm ướt và lạnh lẽo nhưng nhiệt độ của hai người vẫn đủ sưởi ấm cho nhau. Cách một lớp chăn, Chu Dao dựa sát vào người anh, cọ cọ rồi thoả mãn nhắm mắt lại.

Ngoài sân vọng tới tiếng cười nói của du khách, trong phòng ánh sáng mờ ảo. Cô bỗng khẽ gọi: “Ông chủ Lạc...”

“Hử?”

“Em có một câu hỏi.”

“Gì thế?” Anh nhắm mắt lại.

Vậy em hỏi anh nhé?”

“Hỏi đi.”

“Có phải anh thích em không?” Giọng nói con gái vừa thỏ thẻ vừa dịu dàng.

Lạc Dịch chậm rãi mở mắt ra nhưng Chu Dao đã nhắm mắt lại, lông mi đen sẫm nhẹ rung, khoé miệng mím lại thành một đường cong căng thẳng.

“Phải.” Anh khẽ thừa nhận.

Cô gái từ từ mở mắt ra, ánh mắt trong suốt, cong môi cười với anh. “Trùng hợp quá, em cũng thích anh”.

29. Chương 29

“Em cũng thích anh.”

Chu Dao cười ngọt ngào nhìn Lạc Dịch, khuôn mặt ửng hồng, đôi môi đỏ thắm. Lạc Dịch bỗng động lòng, khẽ đến hôn lên môi cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, trần trọc cọ sát, hơi thở vẫn vương.

Chu Dao nhắm hai mắt lại, tay vươn ra khỏi chăn ôm lấy cổ anh, ngoan ngoãn đáp lại anh. Cô ngốc nghếch ngậm lấy bờ môi anh, đẩy lòng êm dịu và ngọt ngào.

Lạc Dịch si mê, hai người thắm thiết dần sâu, bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc trong sân, Tô Lâm Lâm cảm khái: “Ôi... Cuối cùng đã trở về rồi”.

Hai người vội vã ngừng lại, liếc nhìn nhau rồi lập tức tách ra.

Chu Dao luống cuống kéo áo lại rồi chui tuột vào chăn. Lạc Dịch nhanh chóng xuống giường mang giày, chỉnh lại quần áo, gấp chăn bỏ vào tủ. Xong xuôi anh chạy về giường, cúi người sờ trán Chu Dao: “Anh đi trước đây”.

Chu Dao lộ gương mặt đỏ ửng ra khỏi chăn, để lộ đôi mắt đen lầy tha thiết, nhỏ giọng áy náy: “Ông chủ Lạc, em mút sưng miệng anh rồi”.

Anh phì cười rồi hôn chụt lên mắt cô, dặn dò: “Nghỉ ngơi cho tốt”.

“Vâng.” Chu Dao mỉm cười ngoan ngoãn.

Lạc Dịch đóng cửa rồi đi, rảo bước băng qua hành lang, vừa xuống cầu thang liền chạm mặt ba cô bạn.

“Chào ông chủ!” Nhóm Tô Lâm Lâm nhiệt tình chào hỏi.

Lạc Dịch mím chặt môi, khẽ gật đầu rồi đi ngang qua họ. Ba nữ sinh nhìn lẫn nhau, tiếp tục đi lên tầng.

Hạ Vận nhỏ giọng: “Ông chủ Lạc lạnh lùng hơn bình thường ấy nhỉ”.

Đường Đoá: “Ừ, trước kia chào anh ấy, anh ấy sẽ cười lại”.

Tô Lâm Lâm: “Đúng đấy, thỉnh thoảng còn nói vài câu nữa”.

Ba người đều đoán rằng bởi vì vụ việc lũ quét lần trước nên thái độ Lạc Dịch thay đổi, nhưng không ai nói ra. Họ đã sớm giao hẹn là không nhắc đến sự kiện đó nữa.

“Tìm Dao Dao thôi, mấy ngày nay cậu ấy ở khách sạn nhất định buồn chết rồi.”

Tô Lâm Lâm đẩy cửa phòng ra: “Dao Dao...”.

Chu Dao lộ đầu ra khỏi chăn, ra vẻ mới vừa tỉnh ngủ, dụi dụi mắt: “Mấy đứa về rồi à?”.

“Sao giờ này mà còn ngủ?” Đường Đoá bỏ ba lô xuống, hỏi.

“Hôm qua bị ốm, hơi khó chịu.”

“Bị ốm á? Bây giờ đã đỡ hơn chưa?” Tô Lâm Lâm lập tức ngồi bên mép giường, vừa nhìn cô chăm chăm vừa sờ mặt cô kiểm tra.

“Uống thuốc và truyền dịch rồi, không sao đâu.” Chu Dao nhướn môi mỉm cười.

Tô Lâm Lâm nhăn mày, lại sờ tiếp: “Nhưng mặt cậu nóng lắm đấy!”.

Chu Dao: “...”.

Bởi vì vừa làm chuyện xấu thôi.

“Ngủ lâu quá nên nóng ấy mà.” Chu Dao chuyển đề tài. “Các cậu thì sao, đi đường thuận lợi không?”.

“Thuận lợi lắm, cũng không đi xa, khảo sát xong liền trở về.”

Mấy cô gái ríu rít trò chuyện với nhau, mâu thuẫn nhỏ và những điều không vui lúc tách ra mấy ngày trước đã bị vứt lên chín tầng mây.

Tiểu học và trung học cơ sở Chu Dao đều nhảy lớp, vừa học xong đại học ở nước ngoài lại trở về nước, khó duy trì mối quan hệ với bạn học, rất hiếm tìm được người hợp ý như nhóm Tô Lâm Lâm. Bản thân cô không phải người khắt khe, mà mọi người cũng đều hối hận về chuyện ngày hôm đó nên cô đã tha thứ từ lâu. Cộng thêm mấy ngày không gặp, niềm vui đoàn tụ nhanh chóng xua tan đi không khí không vui lúc trước.

Đường Đoá hỏi Chu Dao: “Mấy ngày qua ở khách sạn đã của được ông chủ Lạc chưa?”.

Hạ Vận: “Hồi nãy lên tầng gặp ông chủ Lạc nhưng anh ấy phớt lờ bọn mình. Cậu và anh ấy có tiến triển gì không?”.

“Tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.” Chu Dao trả lời theo phong cách của mình, vừa lập lờ nước đôi vừa tự tin kiêu ngạo. Mọi người đùa giỡn càng hăng say hơn, không để ý nhiều, cho rằng Chu Dao vẫn như trước đây, chỉ say nắng trong chốc lát thôi.

Nhưng trong lòng Chu Dao rất mong đợi, hỏi: “Các cậu thấy con người ông chủ Lạc thế nào?”.

“Rất tốt. Vừa cao to vừa đẹp trai, vừa cool vừa ngẫu, còn rất đàn ông nữa. Mình thích kiểu này lắm.” Từ khi Hạ Vận được Lạc Dịch cứu, mỗi lần nhắc đến anh đều khen ngợi không ngớt. Chu Dao đang mừng thầm thì Hạ Vận lại bổ sung: “Có điều mình thấy kiểu người từng trải như anh ấy chắc không thích kiểu con gái trẻ tuổi như chúng ta đâu, nhất là cậu đấy! Người ta không thích gu này, có lẽ thích mấy người chừng chạc hơn”.

Chu Dao hơi rủi ro, ánh mắt bất mãn.

Hạ Vận quay đầu nhìn Tô Lâm Lâm: “Giống kiểu bọn mình vừa thấy dưới lầu đấy. Chị ấy ngồi bên quầy bar, một tay kẹp điếu thuốc một tay nâng ly rượu”.

“Cậu cũng cảm thấy chị ấy rất có khí chất hả?” Mắt Tô Lâm Lâm sáng lấp lánh. “Mình đã nói là đại mỹ nhân mà”.

Chu Dao đoán ra được Yến Lâm, liền “hứ” một tiếng: “Các cậu đâu phải ông chủ Lạc, biết gì mà nói chứ?”.

“Kiểu người của anh ấy rất khó trối buột.” Đường Đoá nhận xét. “Cậu vẫn chưa đủ trình độ đâu”.

“Nói cứ như là cậu hiểu lắm vậy.” Chu Dao trợn trừng mắt, kéo chăn che kín mặt.

Đường Đoá thận trọng nhắc nhở: “Tuy mình tiếp xúc với ông chủ Lạc không nhiều nhưng cũng nhìn ra được lòng dạ của anh ấy rất thâm sâu, đoán chắc cậu không nhìn thấu được đâu. Anh ấy có cảm tình với cậu, đối lại là mình thì cũng vậy thôi, bởi vì cậu rất đáng yêu mà. Nhưng con người đều sẽ có cảm tình ngắn ngủi đối với rất nhiều người khác phái, không nhất định dài lâu. Anh ấy quá thâm trầm, mà cậu lại là một tờ giấy trắng, mình sợ cậu thiệt thòi thôi”.

“Cậu chưa yêu lần nào mà nói lý thuyết hay nhỉ! Đi làm cô giáo đi! Chu Dao ló đầu vừa phản bác vừa trêu chọc.

Đường Đoá đỏ mặt, im lặng quay người sửa soạn lại hành lý.

Chu Dao nhận thấy có gì đó khác thường, hét lên: “Xảy ra chuyện gì mà mình không biết đây hả?”.

Tô Lâm Lâm nhanh miệng: “Đường Đoá quen với Lâm sư huynh rồi”.

Chu Dao há hốc, đứng hình ba giây mới nói: “Tài lắm, Đường giảng viên phu nhân Đoá!”

Đường Đoá khẽ lườm cô, nhưng nụ cười lại ngọt ngào vô cùng.

Chu Dao lập tức ngồi dậy, tò mò: “Hai người thổ lộ thế nào? Ai tỏ tình trước, nói những gì, thành thật khai báo mau”.

Đường Đoá mỉm cười không đáp, Hạ Vận đáp thay: “Không có tỏ tình gì cả. Đường núi khó đi, anh Lâm liền đỡ Đường Đoá. Nhưng từ đó về sau, dù đi trên đất bằng cũng không buông tay”.

Chu Dao cảm thán: “Lâm Cẩm Viêm bạo thật!”.

Tô Lâm Lâm cười khanh khách.

Ồ ào một hồi, ba người lần lượt đi tắm rửa. Chu Dap nằm lại giường. Nắm tay liền quen nhau sao? Cô và ông chủ Lạc nắm tay từ lâu rồi, nhưng đến tận khi này bày tỏ mới coi là quen nhau kìa. Giờ phút này, trên chăn còn vương mùi hương của anh, khiến cô nao nao nhớ đến chuyện trước đó không lâu, trái tim đập thành thịch. Nếu bạn bè không trở về đột ngột, họ sẽ tiến đến bước nào nhỉ?

Lạc Dịch xuống lầu, thấy Yến Lâm ngồi trên quầy bar hút thuốc, trên quầy bar đã có bốn ly rượu cạn. Nhân viên pha chế không biết đã đi đâu, Lạc Dịch bèn bước đến dọn dẹp.

Yến Lâm nhìn đồng hồ đeo tay, chế nhạo: “Yếu rồi à? Mới nửa tiếng thôi mà”.

Lạc Dịch không buồn nhìn cô, hồ hững trả lời: “Ở trước mặt cô ấy không kiềm chế được”.

Sắc mặt Yến Lâm dần thay đổi, cách anh nói chuyện vẫn như trước nhưng cô không cảm nhận được niềm vui khi lời qua tiếng lại với anh nữa rồi. Đến tận bây giờ, cô vẫn không cho rằng Lạc Dịch có tình cảm gì với con nhóc kia, có lẽ tiếp cận cô ta chỉ vì mục đích nào đó thôi. Cô mới là người xứng đôi với anh nhất, mà theo cô thấy, hành động của anh giống như một kiểu sa ngã, trả thù và thị uy nhiều hơn. Chỉ cần cô chịu tranh thủ, anh sẽ nhanh chóng nhớ lại họ đã từng hoà hợp với nhau biết mấy. Chỉ cần ý thức được điều này, anh sẽ yêu cô một lần nữa, giống như cô không thể kiềm chế mà lại yêu anh vậy.

Cô rất có lòng tin ở trận đấu này.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Yến Lâm quay đầu lại nhìn, là Lục Tự. Cô làm ngơ không quen biết, quay đi.

Lục Tự đến tìm Yến Lâm, ngồi xuống cạnh cô ta.

“Cô Yến, về chuyện Ngô Minh, có vài vấn đề cần tìm cô xác nhận lại một lần.”

“Nói đi.” Yến Lâm nhả ra một làn khói.

“Lúc hành động bất chính với cô, Ngô Minh đang ở trạng thái thế nào?”

Yến Lâm không trả lời. Cô đặt thuốc bên mép bàn, cởi áo khoác ra, bên trong là chiếc váy dài bó sát. Cô có thân hình chữ S lả lướt, cặp núi đôi trắng nõn nơi cổ chữ V khoét sâu như muốn lộ ra.

Lục Tự vô thức khẽ trầm trồ rồi dời ánh mắt đi.

Lạc Dịch đang rửa ly, Yến Lâm liếc nhìn bóng lưng anh, hất cằm về phía anh, trào phúng nói: “Ngô Minh biết tôi là bạn gái cũ của ông chủ này. Hắn với anh ấy có ân oán liền mang phụ nữ ra trả thù”.

Lạc Dịch tắt vòi nước, lấy khăn lau chén.

Lục Tự nhất thời lặng thinh, thấy ánh mắt Yến Lâm lạnh lùng oán hận, trông không giống đang ẩn giấu điều gì, liền hỏi: “Đàn em của hắn không nhắc nhở hắn cần nhanh chóng lên đường à? Dù sao cảnh sát đang lục soát trong núi mà”.

“Hắn quá ngông cuồng, thoả sức làm theo ý mình, cho rằng cảnh sát một giờ sau mới chạy đến, chứ đừng nói chi là phát hiện con tin bị bắt cóc còn phải gọi chó nghiệp vụ đến đánh hơi truy tìm.” Yến Lâm liếc nhìn Lạc Dịch. “Ngô Minh không ngờ mình trúng chiêu của ông chủ này. Chuẩn bị người đâu ra đấy, chó săn cũng sẵn sàng, chỉ chờ hắn nhảy vào tròng. Đến khi phát hiện thì đã trễ, cảnh sát sắp sửa đuổi đến cửa, không chỗ nào trốn được nữa”.

Lạc Dịch đặt ly vào tủ, quay người đi vào văn phòng. Yến Lâm khẽ nhếch môi cười đầy thâm ý, chậm rãi rít một hơi thuốc rồi đưa mắt nhìn Lục Tự: “Sếp Lục, anh nghi ngờ tôi à?”.

Lục Tự cười quái gở, vẻ mặt thâm sâu: “Tôi không nghi ngờ cô”, rồi liếc mắt nhìn cửa phòng đóng im ỉm, dù chỉ trong thoáng chốc nhưng không thoát khỏi ánh mắt Yến Lâm.

...

Chu Dao ngủ một giấc tỉnh dậy đã đến giờ cơm tối, không khỏi phiền muộn vì mình ngủ quên mất. Sáng sớm mai đã phải xuất phát tới sân bay, thời gian ở bên Lạc Dịch không còn lại mấy.

Cô mặc quần áo đoàn hoàng, chạy xuống dưới lầu xem thử, Lạc Dịch không có ở đây, khách ở khu sinh hoạt chung khá đông. Chu Dao thấp thỏm ăn cơm với bạn bè, ai ai cũng rất phấn khởi, nói đây là bữa ăn cuối cùng ở Á Đình nên muốn rượu ăn mừng.

Lúc Lạc Dịch đi vào nhà ăn đã nhìn thấy nhóm Chu Dao đang chè chén tưng bừng, mọi người rất phấn chấn, chỉ có mình cô hết ngó tới lại ngó lui. Vào thời khắc gặp được ánh mắt anh, mắt cô lập tức ngời sáng.

Lạc Dịch đi đến, không đếm xỉa gì đến những người cùng bàn, hỏi riêng cô: “Ăn no chưa?”

Chu Dao gật đầu.

“Ra ngoài dạo một chút không?”

“Được ạ!”

Lạc Dịch nghĩ đến sự an toàn, không dẫn Chu Dao đi xa, chỉ theo con đường nhỏ dẫn vào trong làng. Đang độ giữa thu, núi đồi một màu vàng óng. Cơn gió thổi qua, từng chiếc lá vàng rơi lả tả, đáp lên bả vai Chu Dao, chậm xuống khe suối nhỏ bên đường, chảy theo dòng nước róc rách xuống núi.

Ban đầu, hai người không nói gì, chỉ hít thở không khí trong lành trên núi, chậm rãi bước đi, vai cách nhau một khoảng.

“Phải nhìn nhiều hơn mới được, trở về sẽ không còn được nhìn nữa.” Chu Dao ngó nghiêng xung quanh, còn bước thụt lùi.

Lạc Dịch cup mi mắt nhìn con đường phía sau chân cô, đề phòng cô vấp ngã.

Anh hỏi: “Sau khi về rất bận à?”

“Vâng. Nghiên cứu đã đến giai đoạn mấu chốt rồi.” Chu Dao quan tâm hỏi lại. “Còn anh?”

“Anh gì cơ?”

“Mấy tháng tới, khách sạn cũng sẽ đông khách lắm hả?”

Lạc Dịch lắc đầu: “Qua tháng Mười sẽ ít khách đi”.

“Ông chủ Lạc sẽ ở lại khách sạn à?”

“Nếu không thì sao?” Anh nhìn cô đầy ẩn ý.

“À...” Chu Dao quay người lại, bước đi đoàn hoàng, không muốn rời đi nhưng lại ý thức được không thể nào ở lại đây mãi.

“Thật ra thì...” Cô nghiêng đầu, cười rạng rỡ nói. “Khi nào công việc của anh bớt bận, anh có thể đến tìm em chơi mà”.

“Chơi gì đây?” Anh liếc nhìn cô, hỏi cụ thể.

“...” Chu Dao nghĩ ngợi, mau chóng liệt kê: “Đi Vạn Lý Trường Thành... Cố Cung...”.

“Toàn người là người.”

“Qua tháng Mười mà, còn rất nhiều vùng ngoại ô phong cảnh rất đẹp.”

“Đẹp hơn ở đây không?”

“Ừm. Để em suy nghĩ xem có gì chơi nữa... Ồ, Tam Lý Truân*, Thập Sát Hải**...”

(*) Tam Lý Truân là con phố nổi tiếng có nhiều quán bar náo nhiệt nằm ở quận Triều Dương thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

(**) Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh được gọi theo thứ tự là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải. Nơi đây cảnh đẹp bốn mùa thay đổi rung động lòng người, nước hồ trong xanh,

rằng cây bên bờ đẹp như gấm, đứng trên cầu Ngân Định ở giữa Tiền Hải và Hậu Hải dõi nhìn về hướng tây bắc, là sẽ nhìn thấy Tàu Sơn nằm cách xa mấy chục kilômét.

“Quán bar nhỏ của anh cũng đâu tệ, muốn mở tiệc thì mở, khách khứa đủ mọi miền.” Anh nghiêng đầu, cúi mắt nhìn cô. “Bảo anh đến Bắc Kinh tìm em chơi, em muốn mời anh chơi cái gì đây?”

Chu Dao cau mày, Bắc Kinh lớn nhường ấy sao lại không có thứ gì thú vị để thu hút anh đến kia chứ?

Cô bỗng cười khúc khích: “Em này, em ở đây!” Cô hất cằm lên nhìn anh, hàng mày mảnh khê nhướng. “Đây không phải lý do rất hoàn mỹ sao?”

Lạc Dịch khê cười dưới sắc trời thu, đưa tay kéo cánh tay cô, Chu Dao nhào vào lòng anh. Tay anh lần theo cánh tay xuống bàn tay cô, nắm lấy, đút vào túi áo khoác mình.

Gió thu hiu hiu thổi, lòng Chu Dao ấm áp vô cùng.

Đến đêm trời trút cơn mưa, gió thổi rừng cây chao đảo. Nhóm Tô Lâm Lâm đi khảo sát mệt nhọc, vừa nằm xuống giường đã ngủ mất. Chu Dao trần trọc trở mình, long đôn nóng khó chịu, không biết vì lúc bệnh ngủ quá nhiều hay do bóng cây lay động ngoài cửa sổ, hay là do thứ gì khác nữa.

Chắc trận sốt đã thiêu rụi cô rồi, ngọn lửa trong cơ thể cứ mơn man âm ỉ, dập mãi không tắt. Chu Dao rón rén xuống giường, rồi bước xuống tầng, chạy đến cửa phòng Lạc Dịch. Cô hồi hộp khó hiểu, hơi thở dồn dập, đôi chân run rẩy, giơ tay lóng ngóng gõ cửa phòng anh.

“Cốc cốc!”

Cô thấp thỏm, đầu óc mụ mị, lúc định gõ lần thứ hai thì cửa đã mở ra. Lạc Dịch xuất hiện, đôi mắt sâu hun hút nhìn xuống cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tiếng hít thở vang lên rõ rệt.

Anh khê hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Ông chủ Lạc, em muốn uống sữa.”

Lại là khu sinh hoạt tập thể trong đêm khuya thanh vắng, không một bóng người, chỉ có vài ngọn đèn êm dịu treo trên quầy bar, soi xuống đỉnh đầu Lạc Dịch, tôn lên khuôn mặt rắn rỏi như tạc của anh.

Anh rửa sạch tay, lấy xuống một hộp sữa, cắt miếng, đổ vào nồi nhỏ rồi đặt lên bếp cồn. Anh cầm một chiếc muôi dài chậm chậm khuấy, mùi sữa dậy lên bốn phía, hơi thở anh cũng dồn dập.

Chu Dao nhòai trên quầy bar ngắm nhìn anh, ít lời đến lạ lùng.

Hai người không nói với nhau lấy một câu, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy nhịp đập trái tim của nhau.

Sữa hâm xong, Chu Dao nâng lên chậm chạp nhắm nháp.

Lạc Dịch quay đi không nhìn cô, đến khi châm thuốc cũng không nhìn lấy một lần. Dù không nhìn, anh vẫn khắc ghi dáng vẻ ngây thơ của cô, chiếc lưỡi đo đỏ, hàm răng nhỏ xinh. Bàn tay anh cầm thuốc thoảng run lên, nén nhịn rít vào một hơi, làn khói xoay vần trong khoang phổi rồi chậm rãi phun ra, đè nén lại tất cả tâm tư bất an nhưng dường như chỉ phí công.

Thình lình nghe thấy tiếng cô sặc sữa ho khan, Lạc Dịch quay đầu lại, hơn nửa cốc sữa đổ xuống người cô, dòng sữa trắng ngà men theo cằm cô, chảy sâu vào trong áo...

Lòng Lạc Dịch chấn động, ánh mắt lập tức lảng tránh, rút khăn giấy đưa cho cô. Cô không nhận, đưa mu bàn tay lên lau cằm, thở hổn hển, khó khăn nói: “Ông chủ Lạc, đầu em choáng quá, thở... thở không được, hình như bị phản ứng cao nguyên rồi. Lần này là thật, không lừa anh đâu.”

Má cô ửng đỏ, hít thở từng hơi chậm chạp và nặng nề, hình như thật sự rất khó chịu.

Lạc Dịch cắn chặt điều thuốc, nhanh chóng lục lọi trong ngăn tủ nhưng không tìm thấy bình oxy nào cả, chắc hẳn đã bán hết rồi. Anh nhớ ra trong phòng có, liền nói: “Em chờ một chút”.

Anh trở về phòng tìm bình oxy dự trữ, vừa quay người lại đã thấy Chu Dao đi theo vào. Anh đứng bất động, lẳng lặng nhìn cô.

Cô hít thở nặng nề, cũng không biết nên nói gì.

Cô hít thở nặng nề, cũng không biết nên nói gì. Có lẽ vì đã bốt lúng túng, cô đột nhiên nhắm mắt chun mũi, hít hà trong không khí: “Có mùi thơm!”. Cô tìm kiếm một lát, đi đến cạnh cửa phòng tắm đang khép hờ. “Ồ, hoá ra là xà phòng”.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, vẫn im lặng. Căn phòng yên tĩnh như tờ, chỉ có tiếng mưa gió thét gào ngoài kia. Đêm mưa giông thế này rất thích hợp để ôm nhau sưởi ấm.

Lạc Dịch khẽ cắn môi, ngón tay gõ vào bình ra hiệu cho cô: “Choáng váng thì nói ít thôi, lại đây...”.

Chu Dao ngoan ngoãn đi qua, anh mở bình khí ra đưa cho cô. Cô nhận lấy chụp vào mũi miệng, hít từng luồng oxy, đôi mắt đen láy nhìn anh không chớp.

Lạc Dịch tránh ánh mắt cô, châm thuốc hút, rít vài hơi rồi lại liếc nhìn cô, cô vẫn đang nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, hết như con thú nhỏ cổ chấp.

Lạc Dịch lại dời mắt đi, hút thuốc nhưng dần dần cắn chặt răng. Không phải anh không rõ khát vọng trong mắt cô, anh còn khao khát hơn cả cô nữa, nhưng anh cố chịu đựng chờ đợi, chờ đến khi có thể chắc chắn cho cô một tương lai tốt đẹp mới được.

“Tốt rồi.” Cô đặt bình khí xuống, thở phào.

“Ngủ sớm đi.” Lạc Dịch hấp tấp nói xong, một tay ấn chặt bả vai cô, xoay cô lại đẩy ra ngoài. Lúc đi tới cánh cửa để ngỏ từ nãy, Chu Dao đột nhiên tránh ra, đóng sầm cửa lại, quay người nhào vào lòng anh, ôm chặt thân thể anh.

Nửa liều thuốc trong tay anh rơi xuống đất, Lạc Dịch im lìm chốc lát, yết hầu lên xuống liên tục.

Chu Dao thở hổn hển, ôm anh thật chặt như chú gấu koala ôm lấy cành cây. Anh im lặng khác lạ... rồi bỗng chốc vuốt ve gáy cô. Cô nhẹ run, sau gáy ướt đầm mồ hôi. Anh cúi đầu hôn lên trán cô. Đầu cô chậm rãi cọ cọ, lo sợ, khấn trương, ngẩng lên nhìn anh.

Đôi mắt cô long lanh sáng ngời như thể ngôi sao phản chiếu trong bóng nước.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, một giây sau, anh áp cô vào ván cửa, cắn môi cô. Tim Chu Dao giật thót, hít sâu vào, mùi thuốc lá của anh rót vào người cô qua khoang miệng. Nụ hôn của anh bá đạo, kịch liệt như lần đầu tiên, đầu óc Chu Dao thoáng cái đã choáng váng, ý thức dần mờ hồ.

Mùi thuốc, mùi sữa hoà quyện vào nhau.

Chu Dao khẽ ngậm nga, thân thể mềm nhũn bị kẹp giữa anh và cánh cửa.

Áo váy tuột xuống, cô hoá thành một vũng nước, toả ra hương sữa thoang thoang. Anh bị mùi hương kia cám dỗ...

Chu Dao lăn qua lăn lại trên chiếc giường đơn màu xanh biển, giống như một chú cá nhỏ màu trắng vẫy vùng trong đại dương.

“Mắc cỡ à?” Anh trêu cô.

“Không có.” Cô lí nhí, mặt đỏ ửng.

“Đang nghĩ gì thế?” Anh cắn tai cô.

Cô ăn ngay nói thật: “Làm sao biểu hiện khá hơn một chút...”

Anh bật cười, lồng ngực rung động.

Cô mới nếm mùi đời, chưa từng biết lại có muôn vàn cảm giác kỳ dị thế này. Cô không biết qua đêm nay sẽ thế nào,

cũng không biết sáng mai tỉnh lại sẽ đối mặt với chia ly ra sao. Nhưng giờ phút này, cô chỉ mê muội, say đắm trong mơ màng, không muốn thoát ra nữa.

Dường như cơn mưa ngoài kia lớn hơn, rào rạt át đi tiếng rên rỉ yếu đuối của cô, thân thể cô được anh dẫn dắt yêu kiều khác thường. Khoảng khắc anh hoà vào cô, mồ hôi trên mái tóc cô run run lẫn xuống.

Cô như chìm vào biển sâu, trong cảnh mất đi ý thức lần lượt được đẩy lên đỉnh cao, tất cả đều trở lên mơ hồ, chỉ có thân thể anh nóng hổi, cứng rắn là chân thật.

Mưa gió triền miên, bên tai là tiếng thở dốc nặng nề như xa như gần của anh: “Chu Dao?”

“Dạ!” Tóc cô ướt mát mồ hôi, cười ngọt ngào nhìn anh, đôi mắt trong veo long lánh.

Nét cười trên khoé môi cô không sao giấu đi được, anh xúc động, đưa tay vuốt trán cô, vén tóc mái cô, hỏi yêu thương:

“Em đang vui gì thế?”

“Hình như em bị say oxy rồi.” Cô lăn một vòng, cười khúc khích.

Anh nhoẻn cong khoé môi, đưa tay ôm cô trở lại. Cô ôm lấy anh, yên bình rúc vào lòng anh như một đứa trẻ. Cô hơi mệt, dụi dụi mắt nũng nịu: “Tối nay, em ngủ ở phòng anh được không?”

“Ngủ đi!” Lạc Dịch hôn lên mắt cô. Thế nhưng, trong nháy mắt, cả người anh chợt sững lại.

Anh đứng yên bên giường một, hai giây, Chu Dao đã nhắm mắt an ổn ngủ.

“Chu Dao!” Giọng anh khắc chế đến kỳ lạ.

Chu Dao nghe thấy khác thường, mơ hồ nghiêng đầu nhìn sang anh khó hiểu: “Sao thế anh?”

Mắt Lạc Dịch tối mịt, cực kỳ bình tĩnh nói: “Bao rách rồi”.

30. Chương 30

Chu Dao thẳng thốt nhìn Lạc Dịch, dường như đang tiêu hoá những lời vừa nghe được. Giấy lát sau, cô bình tĩnh, thình lình bật dậy mò tới bên giường nhìn chằm chằm vào thùng rác, ánh mắt không ngừng tìm tòi rồi thấy lạnh toát. Quả thật là rách rồi!

“Hôm nay là thời kỳ nguy hiểm.” Chu Dao thất kinh nhìn về phía Lạc Dịch.

Lạc Dịch bình tĩnh nhìn cô chốc lát, vừa định lên tiếng thì Chu Dao đã vội vã hỏi: “Anh có thuốc không?”

“Không có.”

“Tiệm thuốc ở đâu, tiệm thuốc nhất định có bán. Đúng rồi, tiệm thuốc ở trên trần đều dán số điện thoại bên ngoài, em có thấy.” Chu Dao vội vàng nhìn Lạc Dịch, dứt lời liền kéo tay anh đứng dậy, nhưng chân mềm nhũn liền ngã “bịch” xuống giường.

Lạc Dịch đỡ cô, dỗ dành: “Chu Dao, em bình tĩnh đã! Đừng sợ, nghe anh nói...”

“Em nghe nó uống thuốc càng sớm thì công hiệu càng tốt.” Chu Dao ngắt lời anh, ánh mắt vô cùng lo âu. “Em không bình tĩnh được, em chưa muốn có con đâu”.

Lạc Dịch mím chặt môi nhìn cô, lát sau nói: “Mặc quần áo vào đi!”

“Tốt quá!” Cô bình tĩnh ít nhiều, thở phào nhẹ nhõm. “Em không muốn sáng mai tự mò đi mua với bạn học đâu”.

Anh ghì chặt đầu cô.

Lạc Dịch nhanh chóng sửa soạn xong xuôi. Chu Dao còn đang mặc áo len, cô đi đứng không vững, vừa mới bị giày vò, thân thể bủn rủn không có sức lực.

“Em mặc ngược rồi.” Lạc Dịch sai bước đến, kéo áo cô ra lộn lại. “Đưa tay ra!”

Chu Dao đưa tay, Lạc Dịch mặc lại áo len cho cô rồi kéo tóc ra. Cô không khom lưng được, anh ngồi xuống mang tất và giày cho cô, nắm cổ tay cô, cầm chìa khoá trên bàn, đi ra cửa.

Xe máy chạy trên đường núi, nước mưa ào ào tạt vào áo mưa. Chu Dao nhắm chặt mắt, ôm siết Lạc Dịch, không nói một lời.

Tất cả kích thích và vui sướng trước đó không lâu đã biến mất tăm, sau niềm vui thích chệch đường ray ngắn ngủi là phiền não và chán nản vô tận không gì có thể diễn tả.

Yêu đương là chuyện nhỏ, nhưng sinh con là chuyện lớn. Trước mắt, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cho việc mang thai. Cô còn đi học, chưa phải lúc cần có con. Đừng nói là cô, ngay cả giáo sư Chu và Hạ tổng cũng không tài nào chấp nhận được việc con gái đi du lịch mấy tháng thế mà lại vác bụng bầu trở về trường. Nghĩ đến cha mẹ, Chu Dao không ngóc đầu dậy nổi.

Đêm mưa gió, không khí như chiếc mặt nạ ngâm nước đắp lên mặt, ướt đẫm, ngọt ngào, dè dặt, hết như lòng người giờ phút này. Ngay cả bầu trời cũng tối đen mịt mù, không sao không trăng, đường nét dãy núi trở nên mờ nhạt.

Đến cửa hàng thuốc ở trấn nhỏ dưới chân núi, xe máy phanh gấp lại. Cửa hàng đã đóng cửa, trên đó có dán số điện thoại nhưng gọi không được. Lúc này đã ba rưỡi sáng.

Chu Dao run lấy bẫy trong gió rét, nhẹ giọng hỏi: “Còn cửa hàng nào khác không?”

“Ừ.” Lạc Dịch nhún mày.

Xe máy chạy hết mọi đường lớn ngõ nhỏ trên trấn, tiệm thuốc, bệnh viện, phòng khám tư nhân, thậm chí là cửa hàng tạp hoá đều đóng cửa. Trong một đêm, nơi này đã chuyển mình thành thị trấn hoang phế rồi thì phải.

Lạc Dịch đến tiệm thuốc cuối cùng, gọi tới số điện thoại dán trên cửa nhưng vẫn không ai bắt máy. Anh nén nhịn thở hắt ra, quay đầu lại nhìn Chu Dao đứng trên đường cái vào lúc rạng sáng. Bên cạnh xe máy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã sớm ướt nhem nước mưa. Thấy anh gọi điện thoại không được, cô cũng hơi hoang mang, bả vai từ từ sụp xuống, đầu cúi gằm. Nước mưa xối lên người, cô cứ đứng yên như thể đứa trẻ bị vứt bỏ.

Lòng Lạc Dịch đau nhói, anh nhanh chóng bước đến ôm cô vào lòng, tỉ mỉ cảm lên vầng trán lạnh ngắt của cô: “Không có gì đâu em”.

“Là em quá nông nổi, hại anh đi một chuyến phí công. Nhưng mà... em thật sự...” Cô lắc đầu, vô cùng hoang mang. “... Bây giờ, em vẫn chưa muốn có con...” Cô cào cào mái tóc, phiền não, mâu thuẫn. “... không muốn cũng không thể”.

“Đừng sợ, Chu Dao!” Anh cúi đầu, khẽ khàng trấn an cô. “Đừng sợ, có anh ở đây rồi”.

Anh nói tiếp: “Nếu có chuyện gì...”

“Chuyện phát triển quá nhanh...” Cô cúi gằm, lại lắc đầu. “... Nhanh quá rồi. Em cũng không biết nên làm thế nào... ngày mai còn phải về nhà gặp ba mẹ nữa.”

Đêm khuya gió rét, thân thể cô run cầm cập, hoàn toàn không nghe thấy lời của anh. Chu Dao tránh khỏi vòng tay anh, đi vài bước rồi ngồi thụp xuống ôm lấy mình: “Mẹ sẽ giết em mất”.

Lạc Dịch nhắm mắt, đôi mắt đen trầm lắng, không nói thêm câu nào.

Anh nhìn bóng lưng bé nhỏ đang co ro trên đất của cô, lấy một điều thuốc ra, vừa mới đưa lên miệng, nghĩ ngợi rồi lại cất đi.

Trên đường trở về, mưa đã ngớt, nhưng cảm giác buồn bực quanh quẩn giữa hai người vẫn không xa tan đi được. Đến khách sạn, Chu Dao cởi áo mưa ra, cúp đầu không nhìn anh, bỏ lại một câu: “Em về phòng mình ngủ đây”.

Lạc Dịch không ngăn cản. Trong sắc trời tờ mờ, bước chân cô rời đi hơi khập khiễng, leo từng bậc thang một lên lầu, chậm chạp nhưng không hề ngoảnh lại.

Lạc Dịch trở về phòng mình, mùi hương hoan ái vẫn còn nồng nàn. Anh tựa vào cánh cửa, ngẩng đầu nhắm mắt lại, ảo não thờ dài một hơi. Dù sao... anh cũng nên kiểm chế một chút...

Vết máu đỏ sẫm nổi bật trên drap giường, anh tháo ra ném vào bồn rửa mặt vò sạch, máu đỏ từ từ phai đi trên tấm drap, chảy loang theo dòng nước.

Tất cả cảnh tượng vừa xảy ra cách đây không lâu hiện rõ mồn một trước mắt anh. Cảm giác mất hồn chặt chẽ, nóng ran ầm ứ ở sâu trong thân thể mềm mại của cô, tiếng rên rỉ ngây thơ nũng nịu của cô.

“Ông chủ Lạc, em khó thở quá! Thật đấy, không lừa anh đâu.”

Trong cơn say đắm, đôi mắt cô mê ly, khoé môi cong cong, nụ cười khúc khích: “Ông chủ Lạc, anh xem, em cũng có rãnh bụng này”.

Khi đó da thịt cô ửng đỏ, trông như trẻ con mới sinh.

Lạc Dịch cúi đầu vò drap giường, vô thức cắn chặt răng. Tiến nhanh thì dễ lật xe, đạo lý đơn giản này thế mà anh lại quên sạch. Ra khỏi phòng vệ sinh, anh lấy drap mới trải ra, lại bất ngờ phát hiện áo lót màu đen của cô rơi ở khe giường, vừa nhặt lên thì tiếng gõ cửa cất vang.

Lạc Dịch lập tức đi ra mở cửa, nhưng vẻ mặt liền sa sầm. Lục Tự đứng ở ngoài, toàn thân ướt đẫm. Anh ta thở hồng hộc, ánh mắt giận dữ. Gió rét mưa lạnh, anh ta và đám đồng nghiệp hơn nửa đêm phải chạy theo Lạc Dịch xuống chân núi một lượt, làm sao mà không giận cơ chứ?

Lạc Dịch im lặng cho Lục Tự đi vào. Anh ta khế nghiêng rằng: “Anh điên rồi à? Xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm? Anh hay là tôi?”

Lạc Dịch đưa hai tay lên vuốt mặt, đi đến bàn sách.

“Tôi tưởng thứ anh không thiếu nhất chính là lý trí. Sắp về thủ đô rồi, anh còn làm chuyện ngu ngốc gì thế? Cả đám không ai dám ngủ, trông chừng Chu Dao từ sáng đến tối. Mẹ kiếp, còn anh thì ngược lại. Anh làm chuyện này có còn giống người không?”

Lạc Dịch không biện luận lấy một câu, lấy bao thuốc lá trên bàn rút ra một điếu, phả một làn khói, còn trên choker Lục Tự một câu: “Ồ phòng kế bên nghe thấy hết hả?”

Lục Tự trợn mắt, vừa định nổi trận lôi đình thì giọng Lạc Dịch lại trầm xuống, rất biết điều: “Là lỗi của tôi... Xin lỗi”.

Đã quen biết nhiều năm, Lục Tự chưa từng thấy Lạc Dịch nhún nhường đến thế. Tuy đã bớt giận nhưng vẻ mặt anh ta vẫn lạnh lùng: “Tôi đã nói với anh sẽ dốc hết sức bảo vệ Chu Dao. Nhưng anh cũng phải phối hợp theo kế hoạch lúc trước của chúng ta. Nếu không, anh cũng biết kết quả rồi đấy. Bảo vệ cũng chỉ giải quyết được phần ngọn thôi. Trường kỳ kháng chiến, chung quy sẽ có ngày được xả hơi”.

Lạc Dịch cắn điếu thuốc không lên tiếng. Anh im lặng rất lâu, không biết đang nghĩ gì, phả ra hai vòng khói nối tiếp nhau trôi dạt giữa không trung. Ban đầu, chúng nằm gần nhau, rồi từ từ rời xa, lan rộng rồi cuối cùng tan đi.

Lạc Dịch hỏi: “Lúc ăn tối, tình hình nhóm kia thế nào?”

“Sau khi anh dẫn Chu Dao đi, nhóm trưởng của họ tên là Lâm Cẩm Viêm gọi điện thoại cho ai đó.” Lục Tự quay trở về giọng công việc. “Nhưng chúng tôi bí mật theo dõi anh và Chu Dao, suốt quá trình vô cùng kín đáo, không thấy điểm gì khác thường, cũng không có kẻ nào khả nghi đến gần.”

“Ừ.” Lạc Dịch đắm chiêu. Là anh đoán sai hay đối phương hết sức đề phòng đây? “Để đảm bảo, vẫn nên điều tra điện thoại thì hơn”.

“Tôi sẽ giải quyết việc này.”

“Còn nữa, chuyện lần trước ở bệnh viện có chút kỳ lạ.” Lạc Dịch nghịch chiếc bật lửa trong tay. “Kẻ cầm đầu đám người định bắt cóc Chu Dao có sủng, nhưng đám của Ngô Minh thì lại không có”.

“Ý anh là đám bắt cóc kia là do Đan Sơn trực tiếp phái tới?”

Lạc Dịch nhớ lại giọng điệu và khúu giác nhạy bén của người nọ, phán đoán: “Chắc hẳn là tay trái tay phải rồi”.

Lục Tự chợt lặng thinh. Hôm ấy, anh ta cho rằng Lạc Dịch đang nói dối, muốn dụ mình rời khỏi Cục, không ngờ là...

Lục Tự cũng tiếc nuối: “Là tôi để cho hắn trốn thoát rồi”.

“Không đụng độ chính diện cũng là chuyện tốt. Anh không có chuẩn bị, sợ rằng sẽ bị hắn bắn chết mất, bây giờ biết đối phương có vũ khí gì cũng có thể đề phòng. Đừng hy sinh vì nhiệm vụ.” Lạc Dịch cười khẽ với Lục Tự.

Lục Tự kinh ngạc.

Lạc Dịch nói thêm: “Ngoài ra, có tin đồn Đan Sơn là người Myanmar, nhưng qua mấy lần giao thủ, mặc dù trong băng nhóm có người Myanmar, tuy nhiên dù là băng cầm mã tấu hay đám bắt cóc trong bệnh viện, tên cầm đầu là người nước mình”.

Lục Tự sửng sốt.

Lạc Dịch liếc nhìn anh ta, khẽ cong khoé môi: “Đan Sơn rất có khả năng là người Trung Quốc, cũng có khả năng chính là nhân vật khả nghi tôi đã nói với anh lần trước”.

Lục Tự trầm tư giây lát: “Nếu đã như vậy, anh càng nên tiến hành theo kế hoạch của chúng ta. Đừng làm loạn nữa”.

Lạc Dịch không lên tiếng, khẽ nheo mắt hút thuốc.

Lục Tự nói: “Ngày mai tôi trở về, anh định ở lại đây bao lâu?”.

“Mười, mười lăm ngày, cũng chưa xác định.”

“Nếu anh trở về thì đừng đi tìm Chu Dao.” Lục Tự cảnh cáo.

Lạc Dịch không tỏ rõ ý kiến, cúi đầu gạt tàn thuốc: “Anh nên giải thích với cô ấy về chuyện LAND, đừng để cô ấy không biết gì cả. Nếu cô ấy có ý thức tự bảo vệ mình, áp lực của các anh sẽ giảm đi nhiều”.

“Biết rồi, anh không phải lo.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, Chu Dao mở to mắt nằm trên giường, không biết qua bao lâu mới mơ màng ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ, cô thấy bụng mình to lên, ba mẹ thất vọng nhìn cô. Cô choàng tỉnh giấc, vội vàng kiểm tra bụng mình, thấy vẫn còn bằng phẳng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Dao mệt mỏi vô cùng, nhưng hai chân vừa đau vừa mỏi, trong chăn cũng lạnh ngắt, hết sức khó chịu, cứ trần chọc mãi không cách nào ngủ được. Tối nay, cảm xúc lên xuống quá nhiều, cô không biết ngày mai đối mặt với Lạc Dịch thế nào, từ biệt anh ra sao. Cô không chuẩn bị trước với “nguy cơ mang thai”, chắc hẳn anh cũng vậy. Mà hiện tại, nguy cơ chưa được giải quyết, Chu Dao vẫn lo lắng khôn nguôi.

Cô cứ hành hạ bản thân, đến tận khi trời hửng sáng mới lim dim buồn ngủ.

“Dao Dao, Dao Dao, Chu Dao...”

Chu Dao tỉnh dậy, trời sáng choang, ngoài sân truyền đến tiếng cười của khách trọ. Khuôn mặt Tô Lâm Lâm hiện ra trước mặt: “Hôm nay cậu sao thế? Ngủ đến giờ còn chưa tỉnh, phải xuất phát rồi”.

“Sao cậu không gọi mình sớm một chút?” Chu Dao vội vàng đứng dậy, toàn thân đau nhức. “Ui cha...”.

“Mình thấy cậu mệt mỏi quá đấy!” Tô Lâm Lâm thấy lạ, nhíu mày. “Cậu sao thế? Tối hôm qua đấu vật với người ta à?”.

Chuyện này sao cũng bị cậu ấy đoán trúng vậy?

Chu Dao xấu hổ: “Ôi Lâm Lâm, cậu phiền quá đi!”.

Chu Dao vội vã xuống giường, rửa mặt, sửa soạn lain hành trang, chớp mắt đã đến giờ xuất phát.

Đi chung với ba cô bạn, Chu Dao đeo ba lô lên vai, là người cuối cùng ra khỏi phòng. Quay đầu lại thoáng nhìn, bốn chiếc giường, cửa gỗ khắc hoa, cảnh tượng phần khích buổi chiều đầu tiên đến đây vẫn còn nguyên trước mắt. Gió thu thổi rèm cửa sổ bay phất phơ, lướt qua ga giường hoa văn đỏ xanh. Chu Dao dờ mắt đi, đóng cửa phòng lại.

Nhóm Lâm Cẩm Viêm đang làm thủ tục trả phòng. A Mẫn đứng ở quầy lễ tân làm giấy tờ. Chu Dao đi xuống lầu, nhìn thoáng qua khu sinh hoạt tập thể. Thời gian còn sớm, phòng khách yên ắng như tờ, ánh nắng hiu quạnh soi lên bàn gỗ. Không thấy Lạc Dịch đâu cả. Cô khẽ thở phào nhưng cũng chẳng có chút vui mừng nào.

Hạ Vận và Tô Lâm đang viết lên bức tường graffiti ở khu vực sinh hoạt chung, í ới gọ Chu Dao: “Dao Dao, đến đây lưu lại kỷ niệm đi!”.

Chu Dao đi đến xem, trên tường tràn ngập lời nhắn của khách trọ, đa số là ai với ai đã đến du lịch tại Á Đỉnh, ai thích ai vẫn vẫn... Hạ Vận và Tô Lâm cũng không thoát khỏi khuôn mẫu này, đang rất kiên nhẫn viết tên bảy người trong đội.

Chu Dao thấy có mấy lời nhắn liên quan đến Lạc Dịch.

“Ông chủ Lạc có cơ bụng nhưng không để chúng tôi xem.”

“Ông chủ lạnh lùng quá, hoà đồng một chút tốt hơn.”

“Ai là chủ ở đây vậy? Chưa từng gặp bao giờ.”

“Các người không có may mắn, không gặp được anh ấy, hà hà.”

“Ông chủ ở đây đẹp trai quá, mị không muốn đi, muốn gả cho anh ấy!”

“*Mặt khinh bỉ* Ông chủ Lạc là của mị, hứ!” Chu Dao bĩu môi, hơi mất hứng, cũng cầm cây bút viết lên một câu.

“Các đồng chí, xuất phát thôi!” Kỷ Vũ đứng ở cửa hô.

Chu Dao đặt bút xuống, quay đầu nhìn quầy bar yên lặng không một bóng người rồi đi ra ngoài. Đến lúc thật sự sắp rời đi rồi, cô mới cảm thấy hụt hẫng, đứng trong sân nhìn căn nhà trọ vuông vức và bầu trời xanh vời vời, hít sâu một hơi rồi lên xe.

A Mẫn vội vã ra ngoài chào khách mới đến và từ biệt khách đi. Còn Lạc Dịch không biết ở nơi nào, ngay cả từ biệt cũng không có cơ hội.

Chu Dao nghiêng đầu tựa vào kính, mặt không chút cảm xúc.

Xe hơi chạy ra khỏi sân, lên con đường nhỏ. Chu Dao chợt trợn to mắt. Lạc Dịch mặc chiếc áo khoác đen đứng bên con đường phủ kín lá vàng, gió thu thổi tan khói thuốc trên tay anh. Anh đứng dưới trời thu chao nghiêng, ánh mắt dịu dàng nhìn thẳng vào cô.

Chu Dao sững sốt, lập tức nhào người lên cửa sổ, bàn tay vồ vồ lên cửa kính như muốn nói với anh điều gì đó. Một giây sau, xe chạy ngang qua anh, bóng dáng anh trôi qua như nước chảy. Tim cô se sắt, cuống quýt quay đầu, nhưng anh đã sớm bị bỏ lại cuối đường đèo. Xe rẽ cua, bóng dáng cao to kia trong nháy mắt đã chìm khuất nơi rừng cây vàng óng.

Chu Dao ngơ ngác nhìn mái nhà trọ xám đỏ thấp thoáng sau rặng cây, nước mắt thi nhau rơi xuống. Cô sợ mấy bạn học trên xe nhìn thấy, vội vàng cúi đầu lấy tay áo lau đi, không phát ra một tiếng động.

Cô còn chưa kịp nói với anh: “Ông chủ Lạc, em đi đây!”.

Trên đường trở về, Chu Dao rất khổ cực. Thân dưới cô vốn hơi đau đớn, sau mấy phen dần xóc, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Cực nhọc mãi mới đến được trấn nhỏ dưới chân núi, xe cũng không ngừng lại mà lái thẳng qua.

Thị trấn quen thuộc kia cũng trở thành phong cảnh phía sau, chỉ mình Chu Dao ngoái đầu lại nhìn, những người khác không có bao nhiêu tình cảm với nơi ấy.

Gần đến trưa, đến huyện Đạo Thành, mọi người nghỉ chân dùng bữa. Chu Dao vội vàng ăn xong liền viện cớ đi vệ sinh, len lén chạy đến cửa hàng mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Cô đỏ mặt lí nhí hỏi, nhân viên bán thuốc lại nói đã bán hết rồi. Chu Dao ngậm đắng nuốt cay quay trở về.

Trên đường đi, cô lấy điện thoại ra xem. Không có lấy một tin nhắn nào cả. Chu Dao hoá một nhọc thành giận giữ, tức tối mắng Lạc Dịch suốt cả quãng đường.

Ăn trưa xong lại xuất phát, nửa giờ sau đến sân bay. Sân bay ở đây khá nhỏ, không cần ống lồng, cũng không cần xe buýt. Ra khỏi cửa soát vé, đi vài bước đã lên đến máy bay.

Máy bay ít khách, để giữ thăng bằng nên họ bị tách ra. Chu Dao ngồi một mình bên cửa sổ, nhìn vùng đất màu vàng ngoài ô cửa máy bay. Bỗng phía sau đưa đến một tờ giấy, chắc hẳn là Lạc Tự.

Cô kinh ngạc mở giấy ra xem: “Ngày mai có thời gian đi ra ngoài nói chuyện một chút” phía sau kèm theo một dãy số điện thoại.

Chu Dao bỏ tờ giấy vào túi áo, suy đoán sếp Lạc tìm mình phân nửa là có liên quan đến Lạc Dịch.

Đến Thành Đô, chờ đợi rồi chuyển máy bay, cuối cùng họ cũng đáp xuống Bắc Kinh. Chu Dao sức cùng lực kiệt, thế mà vừa ra khỏi sân bay thủ đô lại vướng dòng xe kẹt cứng.

Ngoài cửa xe, đa phần cây cối đã khô héo, toàn thành phố xây dựng bằng bê tông cốt thép nhìn đâu cũng xám xịt, không khí cũng ngột ngạt mùi xăng và bụi bẩn. Chu Dao uể oải dựa vào ghế, đưa ngón tay chọc chọc cửa kính, trong lòng nôn nóng khó tả. “Sớm biết thế đi chung với đám Tô Lâm Lâm ngồi xe điện ngầm về trường rồi”.

Tài xế mỉm cười: “Hạ tổng đã cả tháng không gặp cô rồi, vừa trở về sao lại đến trường chứ? Huống chi hôm nay là cuối tuần mà”.

Chu Dao gục bên cửa sổ, há miệng hà hơi vào kính xe, nhìn cửa kính lúc thì mờ ảo, lúc lại rõ ràng.

Tài xế tốt bụng nhắc nhở: “Dao Dao, ngồi ngay ngắn đi, Hạ tổng nhìn thấy sẽ tức giận đấy!”.

Chu Dao mất hứng bĩu môi, ngồi thẳng người dậy, một thoáng sau lại nhớ đến thuốc tránh thai, nhưng cô không có cơ hội đi mua rồi.

Đêm khuya về nhà, trên bàn bày sẵn bữa tối, Hạ tổng có cuộc họp đột xuất, đã đến công ty, còn giáo sư Chu thì đến phòng thí nghiệm trường tặng ca.

Một mình Chu Dao ung dung cơm nước rồi tắm rửa một phen, sau đó ngã vật xuống chiếc giường lớn êm ái của mình.

Căn phòng tĩnh lặng, chẳng có lấy một chút âm thanh, ngoài cửa sổ cũng không có tiếng gió. Cô nhìn trần nhà kiểu Âu và ánh đèn sáng rực, chợt cảm thấy dường như đã trôi qua mấy kiếp. Trong vòng một ngày, cô như thế đã vượt qua muôn sông nghìn núi vậy.

Cô trở mình, ngẩn ngơ nhìn chiếc tủ bày đầy đá quý đối diện. Bệnh viện nơi trấn nhỏ, buổi diễn nhạc rock, đám cưới của anh trai Trát Tây, vỡ đập nước, nhưng sao giờ đây cô lại đột ngột bị kéo trở về nơi này.

Cô lại nhìn điện thoại di động. Lạc Dịch vẫn không gọi cho cô, cũng không hề gửi tin nhắn, không hề hỏi một câu cô về đến nhà chưa, cũng không sợ lỡ như máy bay gặp rủi ro.

Chu Dao không khỏi phỏng đoán giờ anh đang làm gì, ở quầy bar pha chế rượu hay là ở trong phòng hút thuốc? Nhưng dù nghĩ thế nào, cô cũng không thể chạy xuống lầu xem xét hay thậm chí gõ cửa phòng anh nữa.

Chu Dao bất mãn hừ một tiếng, thề thì cô cũng nhất định sẽ không thềm liên lạc với anh trước. Cô mím môi tắt đèn.

Đêm khuya, Lạc Dịch tắt từng ngọn đèn ở khu sinh hoạt tập thể, lúc đi đến vách tường graffiti, ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ không biết Chu Dao có viết gì trên tường không. Anh vẫn nhớ được chữ viết như gà bới của cô trên tấm bưu thiếp. Đúng vậy, khi đó, anh đã chú ý đến cô.

Xưa nay, Lạc Dịch chưa hề xem bức tường graffiti này, đây là lần đầu tiên. Anh ước lượng theo chiều cao của Chu Dao, men theo đó tìm kiếm. Anh nhận ra nét chữ của cô nên dễ dàng tìm được câu cô viết.

“Ông chủ Lạc, tạm biệt nhé!”

31. Chương 31

Type: Mềm

Chu Dao ngủ một mạch đến chín rưỡi sáng mới dậy, vừa đi xuống cầu thang vừa xoay cổ khởi động. Nhắc thấy Hạ tổng đang ngồi trước bàn ăn xem báo liền sững sốt, cô không ngờ giờ này rồi mà mẹ đại nhân vẫn còn ở nhà, lập tức bỏ tay xuống, nghiêm chỉnh bước đến.

“Mẹ...” Chu Dao ngoan ngoãn chào mẹ rồi ngồi xuống ăn sáng.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Ánh mắt Hạ tổng dời khỏi trang báo.

“Hôm qua mệt chết đi được.” Chu Dao nhỏ giọng lầu bầu, xoa bóp cái cổ cứng đờ, tì tay lên mép bàn, hỏi: “Sao mẹ chưa đi làm nữa?”.

“Thứ Bảy.” Hạ tổng khẽ nhăn mày. “Tay con đặt ở đâu thế hả?”.

Chu Dao mím chặt môi, tay trái từ từ bê bát, người cũng ngồi thẳng.

“Mới không ở nhà vài ngày mà đã quên hết phép tắc rồi.”

Chu Dao cúi đầu ăn cháo. Giấy lát sau, sắc mặt Hạ tổng dịu đi, căn dặn: “Buổi chiều ra ngoài ăn cơm với mẹ”.

Chu Dao chợt nhớ đến Lục Tự: “Hôm nay con có hẹn với bạn rồi.”

“Hủy đi!” Hạ tổng không buồn ngẩng đầu lên.

Chu Dao lặng thinh ăn trứng gà.

“Người lớn đang nói chuyện với con đấy, có nghe thấy không?”

“Nghe rồi ạ!” Chu Dao nhỏ giọng cự nự. “Nhưng con đâu có quen bạn của mẹ, dẫn con đi làm gì?”.

“Là gia đình chú Tưởng, ba con cũng đi.”

Chu gia và Tưởng gia từng ở chung một khu cư xá. Chu Dao và Tưởng Hàn là bạn nối khố, lớn lên cùng nhau. Tuy sau này mỗi nhà đều dọn đến một biệt thự riêng nhưng quan hệ vẫn rất tốt, thường xuyên qua lại. Nhất là năm nay, cứ cách dăm ba ngày lại tụ họp, không cách nào từ chối được.

Chu Dao lập tức đưa ra điều kiện: “Hôm nay con phải trở về trường với ba, còn rất nhiều việc, bận lắm mẹ ạ!”.

“Được rồi.”

Chu Dao ăn xong liền xếp gọn bát đĩa: “Mẹ, con ăn xong rồi”.

Hạ tổng gật đầu. Chu Dao đứng dậy, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra, đi lên tầng, thậm chí không để lại một tiếng bước chân. Hạ tổng nhìn theo bóng lưng cô rời xa rồi thở dài.

Trợ lý Nguyễn đi đến, nhẹ giọng: “Hạ tổng, năm nay chị đã dành không ít thời gian tụ họp với Tưởng gia rồi”.

Hạ tổng: “Tôi có tâm tư gì lẽ nào cậu không biết?”

“Tôi cảm thấy Dao Dao vẫn còn nhỏ, có phải chị đang sốt ruột quá rồi không?”

“Phải nhân lúc nó còn nhỏ đẩy chứ! Nếu không hai năm nữa muốn nhúng tay vào cũng không được rồi.” Hạ tổng bỏ tờ báo xuống cau chặt hàng mày. “Sau này, Âu Ấ sẽ là của nó, nhưng cậu nhìn nó bây giờ đi, không hề có chút mưu trí nào cả, chỉ thích chơi, còn chưa tính toán gì cho tương lai nữa”.

Trợ lý Nguyễn mỉm cười: “Dao Dao năm tuổi đã lên tiểu học, lại không ngừng nhảy lớp, bên cạnh không có bạn đồng trang lứa cho nên tính tình vẫn còn trẻ con. Con bé vẫn còn ở tuổi ăn chơi mà”.

“Tôi lo nó bị lừa thôi, nhất là loại lãng tử hay lừa mấy đứa con gái trẻ người non dạ, lại lo lắng sau này nó kết hôn với đối tượng không tốt. Dao Dao quá đơn thuần, chồng nó tuyệt đối không thể quá khôn khéo, quá mưu mô được. Nếu không đối phương sẽ chiếm lấy Âu Ấ rồi đuổi nó ra khỏi cửa, cưới người khác thì sao? Trường hợp tương tự còn thiếu à?”

“Chị vừa ý Tưởng Hàn?”

“Ừ, tôi đã nhìn đứa bé này lớn lên, con người chính trực ngay thẳng, ba mẹ đều là người tốt, tình cảm vợ chồng cũng êm thấm. Đứa bé xuất thân từ gia đình như vậy mới đáng để gửi gắm. Mà nó cũng quen thân với Dao Dao.”

“Nhưng không biết Dao Dao có thích mẫu người như cậu ta không.”

“Cậu quên rồi à, trước kia Dao Dao từng thích Tưởng Hàn. Nó coi trọng hình thức lắm...” Hạ tổng cười nhạt. “... nên cũng dễ bị lừa”.

“Tôi thấy chị lo lắng quá thôi. Hoàn cảnh sinh hoạt và học tập của Dao Dao đều đơn thuần, không gặp nhiều người phức tạp như vậy đâu.”

“Chỉ mong... được như vậy. Về phần chọn giám đốc thu mua, cậu xem kỹ một chút. Vị trí này rất quan trọng, cần phải chọn đúng người.”

“Chị yên tâm.”

Tưởng gia cách Chu gia không xa, chỉ chạy xe ba mươi phút là đến. Ba Tưởng mở phòng bán đấu giá, còn mẹ Tưởng làm họa sĩ. Tưởng Hàn và Chu Dao sinh cùng năm, cậu ta lớn hơn cô một tháng, còn đang học năm ba.

Tưởng Hàn vừa thấy Chu Dao rám đen liền nhướn mày: “Hai tháng không gặp, cậu đi đào than đá à?”.

Chu Dao lườm cậu ta, lập tức đáp lại: “Gọi tôi là chị”.

Tưởng Hàn sầm mặt, quay đầu đi không thèm để ý đến cô nữa.

Hạ tổng liếc nhìn Chu Dao. Cô mím môi.

Mẹ Tưởng cười: “Hai đứa bé này, vừa gặp mặt đã cãi nhau”.

Giáo sư Chu cười ôn hòa: “Tưởng Hàn hiểu chuyện hơn, Chu Dao nhà chúng tôi càng lớn càng không ngoan, số tuổi tăng lên chỉ để đếm cho đủ thôi”.

Hạ tổng khề lườm ông: “Tại ông cưng chiều nó quá”.

Hạ tổng và mẹ Tưởng ngăm hiểu lẫn nhau, khuyến khích hai ông chồng đến phòng trà chơi cờ tướng, để lại mình Chu Dao và Tưởng Hàn ở phòng khách. Chưa được bao lâu, hai người lại xảy ra tranh chấp.

Chu Dao mất kiên nhẫn: “Tôi đang xem hay, cậu đổi kênh làm gì?”.

Tưởng Hàn khiêu khích: “Cậu có thấy mình trẻ con không, phim hoạt hình có gì hay đâu chứ?”.

Chu Dao khinh thường: “Tôi đã xem phim của cậu mấy trăm lần rồi, không muốn xem nữa”. Cô giật lấy điều khiển.

Tướng Hàn nhất quyết đổi đầu: “Trả điều khiển cho tôi!”.

“Không trả!” Chu Dao nhét điều khiển vào khe sô pha phía sau lưng rồi dựa lên trần giữ, vênh cằm thật cao, khinh thường nhìn Tướng Hàn.

Từ bé Chu Dao đã giỏi trò này, mỗi lần giặt đồ không giấu trong bụng thì giấu dưới váy. Hồi tiểu học, Tướng Hàn còn dám giặt, kéo áo Chu Dao lên để lộ bụng cô, bị mẹ cậu đánh vài lần, kết quả lần sau vẫn giành giặt tiếp. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Chu Dao mà giấu đồ trong người là cậu không giành lại. Cho đến hôm nay, dù chỉ giấu phía sau lưng cậu cũng không có ý định giao tranh.

Tướng Hàn ghen lời nhìn Chu Dao, chế nhạo: “Cậu lớn gần này rồi mà vẫn thích chơi trò đó à?”.

Chu Dao không thèm đoái hoài đến câu nói khích tướng kia, chỉ khinh khinh liếc nhìn cậu bằng nửa con mắt rồi tiếp tục xem tivi.

Tướng Hàn tựa vào sô pha, nhàm chán quay đầu nhìn Chu Dao, không ngờ cô lại đang chơi điện thoại.

Tướng Hàn trở mắt: “Cậu có xem không đấy? Cướp của tôi thú vị lắm hả?”.

“Chắc, cho cậu đấy, cho cậu đấy!” Chu Dao lấy điều khiển từ phía sau lưng ra ném cho cậu. Vừa thốt ra lời này, cô bỗng nhớ đến Lạc Dịch, khẽ nhủ mày.

Tướng Hàn nhận lấy, ấn chuyển vài kênh, không có gì hứng thú mấy bèn đứng dậy, liếc nhìn cô: “Tivi chán quá, chơi game không?”

“Được.” Chu Dao muốn thay đổi tâm trạng, lập tức cất điện thoại. “Lâu lắm rồi chưa chơi”.

Phòng khách yên lặng. Mẹ Tướng nói chuyện với Hạ tổng: “Bình thường thằng nhóc Tướng Hàn này rất trầm tĩnh, là Chủ tịch hội sinh viên trong trường đấy. Không biết tại sao ở trước mặt Dao Dao lại chẳng có chút độ lượng nào, toàn cãi nhau với con bé”.

Hạ tổng mỉm cười không nói lời nào.

Chu Dao và Tướng Hàn ở trên lầu chém giết vài giờ, hò hét toán loạn lên trong phòng, ngay cả ăn cơm cũng như đánh giặc, vội vã lừa hai bát rồi chạy lên lầu.

Hiếm khi Hạ tổng không rầy la Chu Dao ăn cơm không có quy củ, đến tận tối bà mới lên lầu gõ cửa phòng, nhắc nhở cô đến giờ ra về rồi. Lúc xuống cầu thang, hai người vẫn còn chưa ngừng chế nhạo nhau.

Chu Dao: “Cậu gà quá, hại tôi bị giết”.

Tướng Hàn: “Do cậu dốt thì có. Tôi cho cậu nhiều trang bị như vậy mà vẫn bị người ta chém chết”.

Chu Dao: “Do cậu không có ý thức tập thể, không chịu qua yểm trợ tôi”.

Tướng Hàn: “Tôi có thể che hết bốn phương tám hướng cho cậu chắc? Cậu cho rằng tôi là cái thùng sao?”.

“Hơ!”

“Hứ!”

Hai người hăm hừ tạm biệt. Ngược lại, tâm trạng mẹ Tướng và Hạ tổng rất tốt, đứng trong sân trò chuyện một lúc lâu. Chu Dao tựa vào cửa kính xe chờ đến chán ngán, cô còn phải trở về trường nữa.

Quả nhiên về đến trường đã sắp mười giờ rưỡi, còn nửa tiếng nữa là đến giờ ký túc xá tắt đèn. Chu Dao đẩy cửa phòng bước vào, Hạ Vận đang đắp mặt nạ, Đường Đóa thì mới tắm xong đang bôi kem dưỡng da, còn Tô Lâm Lâm ngồi trước bàn vừa coi phim vừa ăn quýt.

Đến tận giờ phút này, Chu Dao mới cảm thấy mình đã thật sự trở về từ Á Đình.

“Tướng ngày mai cậu mới về trường đấy!” Hạ Vận nói không rõ tiếng dưới lớp mặt nạ. “Nếu mình là cậu thì sẽ ở nhà luôn cho khỏe”.

“Ở trường tiện hơn.” Chu Dao kéo va li vào phòng.

Tô Lâm Lâm quay đầu đưa cho cô một quả quýt, Chu Dao không có tâm trạng ăn uống nên bỏ lên bàn.

Đến giờ tắt đèn, Chu Dao nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của mọi người, chợt hoảng hốt nhớ lại căn phòng nơi khách sạn. Chiếc giường gỗ kê sát cửa sổ, từ đó có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của người qua kẻ lại dưới sân. Ba người họ đã thực sự trở về ký túc xá rồi, chỉ mình cô là chưa.

Chu Dao chui vào chăn mở điện thoại lên, vẫn không có ai gọi điện hay gửi tin nhắn. Lạc Dịch giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Cô mở danh bạ ra, lướt đến số điện thoại của anh, tên là Lạc Dịch nhưng không hề cho cô chút vui vẻ đặc biệt nào. Cô nhìn chăm chăm cái tên đó thật lâu. Là nhưng nhớ. Cô rất muốn nghe giọng nói của anh. Qua điện thoại, nhất định giọng anh sẽ trầm khàn, thu hút hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng tại sao anh không gọi cho cô trước? Đã hai ngày rồi, anh vẫn không liên lạc với cô. Chu Dao âm thầm so đo, xem ai chịu thua ai. Nhưng nghĩ đến Yến Lâm vẫn còn ở khách sạn, còn có thể mỗi ngày gặp mặt Lạc Dịch, đầu Chu Dao lại muốn bùng nổ.

Mất không thấy tim không đau, cô tắt điện thoại, nuốt cơn giận nhắm mắt ngủ, chốc lát sau lại yên lặng mở mắt ra trong bóng tối.

Bây giờ... ông chủ Lạc đang làm gì nhỉ?

Lúc Lạc Dịch đưa ly cocktail đã pha chế xong cho A Mẫn, cô ấy nhẹ giọng thăm dò: “Ông chủ, hai ngày nay, tâm trạng anh không tốt à?”

Lạc Dịch nhướng mày nhìn.

A Mẫn: “Em đếm rồi, từ hôm qua đến giờ, anh chưa nói đến năm câu”.

Lạc Dịch hờ hững đáp: “Hiện tại anh liệt kê lỗi em mắc phải hai ngày nay có thể nói đến hai mươi câu đấy!”.

A Mẫn rụt cổ lại, ủ rũ bỏ đi.

Lạc Dịch chỉ giúp đỡ vào giờ cao điểm, đến lúc vắng khách thì anh rửa tay rời khỏi quầy bar, chuẩn bị trở về phòng. Khách trọ tụ tập ở khu sinh hoạt tập thể chơi trò ai là hung thủ. Chơi xong một ván, đúng lúc Lạc Dịch đi ngang qua, mấy cô gái ồn ào: “Ông chủ, chơi chung đi!”.

Lạc Dịch khẽ mím môi xua tay, ý bảo không chơi. Nhưng mấy cô nàng rất bạo dạn, cản đường anh, rủ rê bằng mọi cách. Dù sao anh cũng là dân kinh doanh, đương nhiên hiểu nhân tình thế thái, liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi thỏa thuận: “Chơi một ván thôi nhé!”

Lạc Dịch vừa ngồi xuống, giọng Yến Lâm đã truyền tới từ phía sau: “Em cũng chơi một ván”.

“Được ạ!” Tất cả đều nhiệt tình.

Thẩm phán: “Nào, rút thăm chọn cánh sát và sát thủ trước đã”.

Yến Lâm rút trước tiên, cô thích trò chơi cảnh sát bắt sát thủ này nhất. Ván này cô hi vọng được chọn làm cảnh sát. Thế nhưng mở thăm ra, cô chỉ là dân thường.

Thẩm phán: “Đã rút hết rồi chứ? Trời đã tối, xin hãy nhắm mắt”.

“Sát thủ, ra tay đi!”

“Trời sáng rồi, mời mở mắt.”

Mọi người đồng thời làm theo hiệu lệnh, mở mắt ra quan sát lẫn nhau. Yến Lâm cũng vậy.

Thẩm phán chỉ Yến Lâm, tuyên bố: “Cô bị giết rồi”.

Yến Lâm sửng sốt, không hiểu ra sao. Cô không được chơi ván này ư? Yến Lâm nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt cô gái A lảng đi nơi khác.

Thẩm phán: “Cô để lại di ngôn đi”.

Yến Lâm chỉ cô A: “Tôi cho rằng cô ta là hung thủ”.

Cô A trở mặt sửng sốt, lắc đầu: “Không phải tôi”.

Điểm mấu chốt của trò chơi là ở chỗ cảnh sát phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, còn hung thủ thì phải che giấu bản thân, đồng thời sớm tìm ra cảnh sát là ai và thủ tiêu đối phương. Mọi người phỏng đoán lẫn nhau.

Thẩm phán: “Bây giờ bắt đầu, mỗi người có thể nói một câu”.

Cô A cười khở: “Tôi thật sự không phải là sát thủ, nếu chọn tôi là sai bét rồi”.

Người tiếp theo nói: “Cô càng nói mình không phải thì càng giống hơn”.

Mấy người khác cũng đồng tình. Trái lại đến lượt Lạc Dịch, anh suy tư giây lát rồi nói với cô A: “Lúc giải thích quá chắc chắn sẽ càng khiến người khác hiểu lầm”.

Yến Lâm nghe Lạc Dịch nói vậy, phát giác có điểm không đúng: “Nói dối ư?”.

Anh là cảnh sát sao?

Thẩm phán nói: “Trời tối rồi, mời nhắm mắt”.

Yến Lâm đã bị giết, có thể mở mắt.

“Mời cảnh sát thứ nhất bắt người.”

Nữ sinh A mở mắt, cô ta là cảnh sát, chỉ điểm xác định một người là nghi phạm.

Thẩm phán: “Cảnh sát bắt sai, dân thường bị thương”.

“Cảnh sát mời nhắm mắt.”

Yến Lâm bình tĩnh chờ đợi.

“Vòng thứ hai bắt đầu, mời sát thủ ra tay.”

Một giây sau, Yến Lâm thấy Lạc Dịch mở mắt ra, anh giơ một ngón tay, chỉ vào cô A là cảnh sát.

“Sát thủ giết hại một cảnh sát.”

Lạc Dịch nhắm mắt lại.

“Trời sáng, mời mở mắt.”

Mọi người mở mắt ra. Yến Lâm tựa vào ghế, không nói một lời, thờ ơ nhìn những người chơi khác phân tích, quan sát và giải thích một vòng mới, Lạc Dịch nói dối mọi người lần nữa. Vòng nhắm mắt thứ hai, cảnh sát lại bắt sai, còn Lạc Dịch thì chính xác giết được cảnh sát thứ hai.

Thẩm phán: “Sát thủ chiến thắng”.

Hai vòng kết thúc chóng vánh, mọi người đều không kịp phản ứng.

“Còn tưởng rằng sẽ chơi rất nhiều vòng, năng suất sát thủ cao quá nhỉ?”

“Là ai thế?”

Thẩm phán chỉ: “Sát thủ ở đây”.

Lạc Dịch thần nhiên cong cong khóe môi. Mọi người ồ lên kinh ngạc.

“Tôi nghĩ anh là cảnh sát.”

“Tôi cũng vậy, anh vẫn luôn lừa gạt chúng tôi.”

Yến Lâm nhìn Lạc Dịch qua đám người, trùng hợp anh ngược mắt lên, ánh mắt giao nhau với cô rồi bình thần dời đi.

“Chơi tiếp nào.”

Lạc Dịch cười xòa, đứng dậy: “Tôi có việc đi trước, mọi người cứ thông thả chơi đi”.

Lúc này anh nói chỉ chơi một ván thôi nên mọi người cũng không giữ lại. Yến Lâm nhìn anh bước ra cửa cũng đứng dậy đi theo. Trong sân trắng sáng vàng vạc, như thể bao phủ một lớp sương trắng. Lạc Dịch tựa vào tường hút thuốc, thấy Yến Lâm đến cũng không hề bắt chuyện.

Yến Lâm dựa vào tường bên cạnh anh, mở lời: “Cho em một điếu thuốc”.

Anh lấy bao thuốc lá ra đưa cho cô, cô rút một điếu đặt lên miệng nhưng không nhận lấy bật lửa của anh mà chờ anh châm thuốc cho mình. Tay anh xoay chuyển, cầm bật lửa, quẹt một tiếng, ngọn lửa bùng lên. Yến Lâm cúi đầu kề vào đốt thuốc, rít một hơi.

Một lọn tóc rơi xuống, Lạc Dịch không đếm xỉa, đóng bật lửa, rút tay lại. Yến Lâm ngẩng đầu lên, vén lọn tóc rơi trước mặt anh ra sau tai. Đường nhiên Lạc Dịch nhìn thấy vành tai cô trong bóng đêm. Anh chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu liền nhớ đến vành tai cong cong trắng muốt như ngọc và nốt ruồi nho nhỏ trên đó của ai kia.

Anh dời mắt đi. Yến Lâm nghiêng đầu: “Tại sao anh muốn giết em?”.

Lạc Dịch hờ hững: “Trò chơi thôi mà”.

Hiển nhiên Yến Lâm không hài lòng với đáp án của anh: “Tại sao lại chọn em đầu tiên?”.

Lạc Dịch nhất thời im lặng, làn khói trắng lượn lờ giữa hai người.

“Tại sao?” Cô gắng hỏi.

Anh nói: “Tự vệ”.

Yến Lâm nhướn mày: “Gì cơ?”.

“Nếu không giết em đầu tiên, tôi sẽ bị em giết chết.” Lạc Dịch phân tích. “Vào thời khắc trở thành sát thủ, trong tình huống không tài nào phán đoán được ai là cảnh sát, phải ngẫu nhiên lựa chọn giết một người, tôi chỉ biết chọn em. Bởi vì, nếu em là cảnh sát, trong vòng đầu tiên, em sẽ xác định là tôi, còn nếu em là người bình thường, em cũng sẽ thuyết phục mọi người tôi chính là sát thủ”.

Yến Lâm không khỏi cười nhạt: “Sao thế? Anh cảm thấy anh không thể qua được mắt em à?”.

Lạc Dịch lắc đầu: “Tôi qua được mắt em, nhưng em cũng sẽ tự vệ”.

“Ý là sao?” Nụ cười trên khuôn mặt Yến Lâm tiêu tan.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn cô: “Bất kể có xác định được tôi là hung thủ hay không, em cũng sẽ chọn tôi”.

Yến Lâm lặng thinh. Bị anh nói trúng rồi! Đúng vậy, nếu cô là cảnh sát, càng hi vọng anh sẽ là sát thủ, để đích thân cô bắt được anh. Đây là cuộc so tài giữa họ, nhưng chưa bắt đầu đã bị anh dập tắt.

Cô cười lạ lẫm: “Anh không muốn chơi một ván với em à?”.

“Nói thật là...” Anh lạnh nhạt liếc nhìn cô, khẳng định. “Không muốn”.

Nhiều ngày tiếp theo, Chu Dao bận đến mức tối tăm mặt mũi, Kỳ Một của dự án LAND đã tiến vào giai đoạn thử nghiệm cuối cùng. Kỳ công việc này nhằm vào việc thăm dò các mỏ bạch kim, nâng cao độ chính xác vốn có lên gấp mười lăm lần. Tổ giáo sư Chu đã nghiên cứu gần hai năm. Mà kỳ vọng của La Dự khi còn sống là LAND sẽ bao gồm tất cả khoáng thạch khan hiếm. Chỉ cần kỳ Một thuận lợi hoàn thành, kỳ Hai, kỳ Ba sau này sẽ đều có sườn tham chiếu, đón chào sự phát triển vượt bậc.

Mỗi ngày Chu Dao đều đi theo giáo sư và đàn anh, ru rú trong phòng thí nghiệm ghi chép số liệu và phân tích. Cô bận bịu tối tăm mặt mũi, nhất thời quên bống mất Lạc Dịch. Tuy nhiên mỗi đêm nhớ đến anh, lại nhìn điện thoại không một tin tức, lòng dạ cô liền rối bời.

Mười ngày sau, Chu Dao đến tiệm thuốc mua que thử thai, kết quả thử ra một vạch. Chu Dao sợ không bảo đảm liền thử lại lần nữa, vẫn là một vạch. Cô như trút được gánh nặng, gửi tin nhắn cho anh: “Ông chủ Lạc, em thử rồi, không mang thai”.

Thế nhưng Lạc Dịch không hồi âm. Chu Dao mất hứng vài phút rồi cất điện thoại, trở vào phòng thí nghiệm. Mãi cho đến tối, lúc cô lên giường chuẩn bị đi ngủ, điện thoại di động mới vang lên tiếng tí tít. Chu Dao lập tức ấn mở tin nhắn, Lạc Dịch nhắn lại một chữ: “Tốt”.

Chu Dao như bị xối một chậu nước lạnh xuống đầu, cầm điện thoại sững sờ giây lát, đột nhiên bật dậy, đập vào giường: “Tôi mà còn liên lạc với anh nữa thì sẽ mang họ anh luôn đấy!”.

Tô Lâm Lâm đang xếp đồ, giật mình đánh rơi cả áo: “Sao vậy Dao Dao? Ba cậu mắng cậu à?”.

Chu Dao ném chiếc gối sang: “Cậu phiền quá đi!”.

Chu Dao nằm sấp trên giường, lồng ngực phập phồng, thở hổn hển. Khi cảm xúc dần dần lắng xuống, cô lại cảm thấy mờ mịt và hụt hẫng. Lạc Dịch như vậy là sao? Lẽ nào cô chỉ là khách du lịch anh thấy có cảm tình nên ngủ một đêm thôi ư? Nhưng cô thì sao, đã lâu như vậy mà vẫn nhớ đến anh, cứ so đo, đến cuối cùng người tổn thương lại là mình.

Trong lòng phiền muộn, Chu Dao mím môi, vùi đầu trong chăn giận dỗi. Thôi đi, không liên lạc thì không liên lạc. Ai thiếu ai sẽ không sống nổi chứ?

Lại một tuần trôi qua, Chu Dao nhận được mệnh lệnh về nhà ăn cơm của Hạ tổng, nói là mời Tưởng gia đến làm khách. Cô men theo con đường mòn trong trường ra đến cổng, vừa đi vừa cầm đầu chơi điện thoại, lúc đến cổng thì đắm sâu vào một người.

“Thật xin lỗi.” Chu Dao vội vàng cúi xuống xin lỗi, vừa ngẩng đầu liền trừng mắt. “Cậu có bệnh à? Không đầu lại chặn đường tôi”.

Tưởng Hàn cau mày: “Chu Dao, cậu nói chuyện khách sáo với tôi chút coi”.

“Tôi thích thế đấy!” Chu Dao tiếp tục cúi đầu, vừa chơi game vừa đi về phía trước, bất chợt phía sau lại bị một sức mạnh kéo lại. Thì ra Tưởng Hàn nắm lấy mũ áo cô.

“Cậu làm gì thế? Buông ra!”

“Mẹ cậu bảo tôi đến đây áp tải cậu về, trên đường không cho cậu chơi điện thoại.”

“Rách việc!” Chu Dao mặc kệ Tưởng Hàn, giật mũ lại, tiếp tục cúi đầu bước đi.

Tưởng Hàn bước đến cướp điện thoại của cô.

“Cậu trả cho tôi.” Chu Dao chơi với đòi lại. “Trả đây!”.

Tưởng Hàn giơ cao tay, điềm tĩnh đi phía trước. Chu Dao đuổi theo cậu ta, nhảy lên giật lại, gần như đu lên người Tưởng Hàn, nhưng vẫn không lấy lại được máy.

Hai người cứ ồn ào càng đi càng xa, Lạc Dịch đứng ở bên kia đường, chậm rãi nhả một làn khói.

32. Chương 32

Type: Mều

Bóng dáng Chu Dao đã khuất từ lâu, Lạc Dịch vẫn đứng yên hút nốt điếu thuốc. Anh chợt nghĩ đến dáng vẻ cô cùng chàng trai đồng lứa trẻ tuổi xa lạ bước ra khỏi cổng trường đại học khi này. Anh dụi tắt điếu thuốc rồi vứt vào thùng rác, đi bộ về khu cư xá cao cấp bên cạnh đại học A.

Năm năm trước, Lạc Dịch mua căn nhà hai tầng ở đây cho La Dự, tiện để cậu đi học tại đại học A. Sau vụ phá sản hai năm trước, Lạc Dịch đã bán hết toàn bộ xe cộ và bất động sản ở các nơi, chỉ giữ lại mỗi căn nhà này.

Khoảng thời gian đó, anh vô cùng đau khổ, chắc hẳn La Dữ cũng nhận ra. Nhưng khi ấy, anh hết sức chán nản, không có lòng dạ nào lo nghĩ đến La Dữ thì không đầy một tuần sau, cậu bỗng tự sát. Thậm chí hai anh em còn chưa một lần tâm sự với nhau đã ngàn thu vĩnh biệt. Nếu không phải không còn nơi tá túc hay chỗ đặt chân trong thành phố này, Lạc Dịch không hề muốn bước vào căn nhà này nửa bước.

Lạc Dịch đi vào thư phòng, châm thuốc, mở hồ sơ ra, lật xem đồng hóa đơn và hợp đồng giao dịch đá thô với đối tác năm nay của Âu Á. Chưa đến nửa giờ, anh đã nắm được sơ lược. Chuyện nộp lý lịch xin làm giám đốc thu mua của Âu Á thuận lợi hơn anh tưởng nhiều. Người trực tiếp phỏng vấn anh là giám đốc trung tâm sản xuất, nhưng anh lại không có duyên gặp mặt Hạ tổng.

Trước khi nhậm chức, Lạc Dịch phải nộp báo cáo thu mua, trợ lý Nguyễn hẹn anh ở phòng trà nhà Hạ tổng.

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp đến giờ hẹn rồi.

Chu Dao đi hết một con phố, Tưởng Hàn vẫn còn giơ cao điện thoại của cô.

Chu Dao: “Cậu trẻ con quá đi, đã là sinh viên năm Ba rồi đấy!”

Tưởng Hàn ghét nhất mỗi khi cô đem bằng cấp ra nói chuyện: “Tôi là người bình thường, đâu có biến thái như cậu”.

“Đưa điện thoại cho tôi.” Chu Dao nhăn mày. Lúc này, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Tưởng Hàn ngẩng đầu, nheo mắt xem, tỏ ra nghi ngờ: “Lục Tự, là ai thế?”

“Đưa cho tôi!” Chu Dao nhanh tay giật lấy, cô nghe điện thoại xong liền quay đầu nhìn cậu ta. “Tôi đi gặp một người trước đã, cậu muốn thì đi với tôi, không thì cứ về nhà trước”.

Tưởng Hàn khẽ nhướn chân mày: “Bạn trai cậu à? Tôi phải đi thẩm duyệt giúp cậu chứ!”

Chu Dao lườm cậu ta một cái.

Chu Dao và Lục Tự hẹn ở quán cà phê thuận đường về nhà.

Vừa vào quán, cô đã chủ động xin lỗi rồi rít: “Thật xin lỗi, tôi quên mất. Thật sự là sau khi trở về tôi bận quá, ngày nào cũng cắm mặt trong phòng thí nghiệm”.

“Không sao.” Lục Tự mỉm cười rồi nhìn Tưởng Hàn đang ngồi một mình cách đó không xa.

Chu Dao quay đầu lại nhìn theo, cười xòa: “Ồ, người đó là bạn tôi, không sao đâu”.

“Bạn trai à?”

Chu Dao sững sốt phủ nhận: “Không phải”.

Lục Tự không hỏi nữa, chỉ nói ngắn gọn về Đan Sơn và dự án LAND, đồng thời nhắc nhở cô phải đề cao cảnh giác. Ban đầu, Chu Dao khá thẳng thốt, tiêu hóa một lúc lâu mới trở lại bình thường. Dự án kỹ thuật cao như LAND bị người ta chú ý cũng không có gì lạ. Cô chỉ không ngờ mình lại bị cuốn vào, và càng không ngờ khoảng thời gian mình ở Á Đỉnh lại bị bủa vây trong nguy hiểm như thế.

Trước khi cất lời, cô không khỏi nhìn xung quanh một lượt, giọng cũng nhỏ đi, thận trọng đặt câu hỏi: “Sếp Lục, anh nghi ngờ trong nhóm của tôi có...”.

“Chỉ là suy đoán thôi, không có chứng cứ xác thực.” Lục Tự nhấn mạnh. “Đề phòng một chút vẫn hơn”.

“À.” Chu Dao cau chặt mày, dăm chiêu gật đầu.

Hai người trò chuyện chốc lát, Lục Tự còn bận việc nên không tiện ở lâu. Trước khi rời đi, Chu Dao không nhịn được hỏi anh ta: “Ông chủ Lạc thì sao? Anh ấy bị người ta đuổi giết cũng liên quan đến chuyện này sao?”.

“Cô không cần quan tâm đến chuyện của anh ta.” Lục Tự tránh né.

Câu trả lời của Lục Tự khiến Chu Dao khá bức bối, tâm trạng cô không vui trên suốt cả quãng đường về nhà. Tưởng Hàn bắt chuyện, cô cũng lạnh nhạt, về đến nhà rồi, cảm xúc nặng nề như mây đen vẫn không tiêu tan, còn chưa đến giờ cơm, cô đã lên lầu nhốt mình trong phòng.

Hạ tổng không vui vì hành động bất lịch sự của cô, định lên lầu răn dạy liền bị Tưởng Hàn cản lại: “Thôi mà đi Hạ. Hôm nay, tâm trạng cậu ấy không tốt lắm”.

“Hai đứa cãi nhau à?”

“Không ạ, có lẽ gặp phải chuyện gì không vui ở trường thôi.” Tưởng Hàn nói dối.

Chu Dao nằm trên giường, cầm điện thoại di động, nhìn chăm chăm vào tên Lạc Dịch trong danh bạ. Sau tin nhắn lần đó, hai người không liên lạc gì với nhau nữa. Ban đầu là so đo, về sau là giận dữ, đến giờ đã trở thành mông lung và hụt hẫng. Chu Dao buông tay, điện thoại di động rơi xuống giường. Cô lẩn qua lộn lại, quay người nằm úp mặt vào chăn.

Hiện giờ ông chủ Lạc đang làm gì, có người gây bất lợi cho anh không? Đến cùng, anh có lai lịch như thế nào mà khiến những kẻ cầm mã tấu kia muốn giết anh? Rồi cả Khương Bằng cũng...

Chu Dao chợt ngẩng đầu dậy, nhớ đến Khương Bằng nói tên em trai anh ta là Khương Hồng. Chu Dao lập tức nhào người, mở máy tính lên mạng, tìm kiếm cái tên Khương Hồng. Có rất nhiều trang web và tin tức có cùng từ khóa, Chu Dao nhanh chóng sàng lọc rồi dần dần phát hiện ra điểm khả nghi.

“Phòng bán đấu giá Hồng Trình phá sản đóng cửa, quản lý Khương Hồng mang tai tiếng trong việc giám định thu mua nhảy lầu tự sát.”

Chu Dao nắm lấy đầu mối Khương Hồng này, rất nhanh tìm ra vụ án Phật tháp ngọc bích.

Hai năm trước, công ty châu báu Âu Á thu mua Phật tháp ngọc bích thời Thanh, giao cho phòng bán đấu giá Hồng Trình giám định. Kết quả sau khi bán đấu giá lại phát hiện đó là đồ giả. Châu báu Âu Á và phòng đấu giá Hồng Trình đùn đẩy và trở mặt với nhau, nhưng bởi vì tổ giám định thứ ba đã đưa ra được kết quả giám định Phật tháp là thật nên cuối cùng, công ty châu báu Âu Á không bị thiệt hại gì. Thế nhưng chân tướng vụ án rơi vào La Sinh Môn(*), dù là tổ giám định, phòng bán đấu giá hay châu báu Âu Á đều nói mình vô tội, đẩy tội lỗi về phía đối phương. Nhưng dư luận vẫn không buông tha, có người nghi ngờ phòng bán đấu giá và chuyên gia giám định ngầm hợp tác với nhau trộm đi Phật tháp thật, cũng có người nghi ngờ Âu Á cấu kết với chuyên gia giám định hãm hại phòng bán đấu giá. Mà không lâu sau, bức di thư Khương Hồng nhảy lầu tự sát để lại đã đẩy châu báu Âu Á lên đầu sóng ngọn gió.

(*) La Sinh Môn là ám chỉ con người vì lợi ích của mình mà nói dối che giấu đi chân tướng sự thật.

Chu Dao loáng thoáng nhớ được, khoảng thời gian đó, mẹ cô sa sầm mặt cả ngày. Đối với người từng trải qua vô số sóng to gió lớn như Hạ tổng mà nói, đây là tình trạng rất hiếm có.

Cô nhanh chóng lùng trên mạng, tra được tên tổ trưởng của tổ giám định kia: La Dịch.

Lòng Chu Dao chùng xuống, dường như có dự cảm nào đó.

Cô tìm kiếm hình La Dịch kia khắp nơi nhưng không tài nào truy ra kết quả. Trái lại, cô tìm được một bài phỏng vấn nhiều năm trước từng nhắc đến tuổi tác của La Dịch. Tính đến bây giờ, anh đã hơn ba mươi tuổi, trùng khớp với số tuổi trên chứng minh thư của Lạc Dịch mà Chu Dao từng thấy.

Cô ngây dại hồi lâu, cắn móng tay, lại tiếp tục lật xem bài phỏng vấn anh, tất cả chỉ liên quan đến việc giám định đá ngọc, cực ít nhắc tới thông tin cá nhân. Chỉ có một góc nhỏ trong bài phỏng vấn nhắc đến người nhà, nói rằng mấy năm trước ba mẹ anh gặp tai nạn máy bay, chỉ còn một người em trai.

Mà lúc La Dự lên đại học, ba mẹ cậu cũng gặp tai nạn máy bay, chỉ còn một người anh trai. Vậy họ là... Lạc Dịch là... anh trai của La Dự sao?

Chu Dao ngồi ngẩn ngơ trên giường, đầu óc rối như tơ vò.

E rằng ngay từ đầu, Lạc Dịch đã biết cô là ai rồi. Nếu nói anh chủ định tiếp cận cô thì thật vô lý, bởi vì rõ ràng chính cô mới là người lần la làm quen anh. Nhưng từ khi mối quan hệ của hai người họ càng lúc càng thân thiết, rốt cục là anh đang có tính toán gì, là xuất phát từ bản thân, trả thù Âu Á hay thay La Dự bảo vệ LAND?

Chu Dao bịt chặt hai tai run rẩy, khê thở hổn hển. Tất cả những chuyện xảy ra ở Á Đỉnh hiện rõ mồn một trước mắt: cô không mang tiền, anh quay lại tìm cô; anh bảo vệ cô rời xa Ngô Minh; lên võ đài vì cô; mào

hiểm nhảy xuống dòng nước lũ vì cô; làm hướng dẫn viên rồi lại từ chối hướng dẫn cũng vì cô... Anh vẫn luôn bảo vệ cô suốt thời gian ấy.

Lục Tự nói người của Đan Sơn từng làm hại cô nhiều lần ở Á Đình, ông chủ Lạc đều che chở cho cô kín kẽ. Chu Dao cúi đầu che mắt, hốc mắt nóng hổi nhưng không hề rơi lệ. Cô vô cùng phiền muộn, tự thấy mấy ngày nay cứ so đo và giận dỗi như vậy đúng là cổ tình gây sự.

Chu Dao ngẩng đầu lên, hít thật sâu, cầm lấy điện thoại, xuống giường gọi cho Lạc Dịch.

Tiếng chuông chờ điện thoại nhanh chóng vang lên, Chu Dao đi qua đi lại bên cửa sổ sát đất, cắn môi đợi anh bắt máy.

Thế nhưng lần này, trước sau vẫn không có ai nghe máy.

Lạc Dịch ngồi ở phòng trà phía đông biệt thự Chu gia. Ấm nước trên bàn gỗ lim sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút. Lúc Lạc Dịch gấp lá bỏ vào ấm, cửa phòng bất chợt bị đẩy ra. Anh dừng động tác, đứng dậy mỉm cười lịch sự: “Hạ tổng, đã lâu không gặp”.

Hạ tổng sững sờ rõ rệt, quay đầu lại nhìn trợ lý Nguyễn với ánh mắt sắc bén và quả trách. Trợ lý Nguyễn cũng ngạc nhiên.

Khi giám đốc trung tâm sản xuất đưa lý lịch của giám đốc thu mua mới, trợ lý Nguyễn quả thật cũng xuyết xoa, trình độ học vấn cao, kinh nghiệm dày dặn, kiến thức phong phú, tay nghề thông thạo. Bản kế hoạch thu mua trong vòng ba tháng tới do giám đốc mới trình lên cũng khiến hai mắt người ta tỏa sáng. Kế hoạch ấy nhắm thẳng vào những khó khăn, tệ nạn hiện nay của ngành, đề ra biện pháp cải cách, chú ý đến kỹ thuật và tính thực tế.

Hạ tổng xem cũng khá tán thưởng, muốn gặp thử người đàn ông tên “Lạc Dịch” này. Nào ngờ lại là người quen.

Dù sao Hạ tổng đã trải qua biết bao nhiêu cục diện, lúc nhìn Lạc Dịch lần nữa, sắc mặt bà đã bình tĩnh trở lại và mang theo một chút lạnh lùng.

Từ lúc sáng lập đến nay, khủng khoảng lớn nhất Âu Á từng trải qua chính là vụ án Phật tháp ngọc bích giả năm đó, đối thủ cạnh tranh lợi dụng cơ hội này để khơi ra nghi ngờ tất cả các giấy chứng nhận sản phẩm hổ phách, kim cương của châu báu Âu Á đều do mua tổ giám định làm ra. Hình ảnh của Âu Á xuống dốc không phanh trên thị trường.

Hạ tổng ngồi xuống, lịch sự nói: “Chuyện năm đó tôi còn chưa truy cứu trách nhiệm của cậu La đây, thế mà hôm nay cậu lại tự dẫn xác đến à?”.

Lạc Dịch khẽ cười, đánh trống lảng: “Hạ tổng, tôi đã đổi sang họ mẹ”.

Hạ tổng nheo mắt, không hề khách sáo với anh: “Cậu có thể vứt bỏ quá khứ đến ứng tuyển, nhưng Âu Á sẽ không tiếp nhận một tội phạm lừa đảo làm giám đốc thu mua... Không, không một chức vị nào của Âu Á tiếp nhận kẻ đã phạm tội lừa đảo cả”.

“Lời này của Hạ tổng không đúng rồi.” Lạc Dịch ung dung rót nước vào ấm trà, nhìn lá trà trôi nổi. “Trong mắt anh bạn Khương Hồng của tôi, tôi và Hạ tổng cấu kết với nhau, mang Phật tháp giả ra lừa anh ta, chèn ép phòng bán đấu giá Hồng Trình, để phòng đấu giá Tường thị - đối thủ cạnh tranh với anh ta - được lợi. Mà quan hệ hữu hảo của Tường thị và Âu Á thì tôi không cần phải nhiều lời nhỉ.”

Khuôn mặt Hạ tổng phủ sương lạnh, nhìn chằm chằm Lạc Dịch. Lạc Dịch không hề e dè, cũng nhìn thẳng vào bà.

Hạ tổng gần từng câu từng chữ: “Âu Á giao Phật tháp ngọc bích là đồ thật. Khương Hồng lấy cái chết chứng minh sự trong sạch, kẻ động tay động chân chỉ còn lại mình cậu. Cậu lừa Khương Hồng, liên lụy đến Âu Á”.

Lạc Dịch khẽ lắc đầu: “Tôi là người nói chuyện dựa vào chứng cứ và đạo lý, nhưng cũng không chịu thiệt thòi, không thể nào nhảy lầu cho Hạ tổng xem được. Đương nhiên tôi sẽ có cách chứng minh sự trong sạch của mình thôi”.

“Đến Âu Á làm việc à?”

“Đúng vậy.”

“Không thể được.” Hạ tổng đứng dậy, không muốn lằng nhằng với Lạc Dịch nữa: “Âu Á sẽ không chấp nhận cậu. Cậu Lạc, mời cậu về đi”.

“Hạ tổng, tôi đã ký hợp đồng với Âu Á.” Lạc Dịch nhắc ấm trà lên rót nước vào chén. “Làm việc dưới trướng của Hạ tổng, xin được chỉ giáo nhiều hơn”.

“Âu Á sẽ bồi thường hợp đồng cho cậu, dù đem kiện đến trọng tài lao động cũng không sao.”

Lạc Dịch nâng tách trà đến miệng, khước môi khẽ nhếch, ngược mắt nhìn bà: “Vậy tôi cũng chỉ có thể cùng Âu Á lôi nhau ra tòa án lao động thôi, nhân tiện cũng nói cho giới truyền thông biết trước kia tôi và Hạ tổng là một phe”.

“Cậu...” Hạ tổng quay người, cơn giận hằn trong đáy mắt.

Người đàn ông trước mặt này chỉ có hai bàn tay trắng đã không còn gì để mất; còn Âu Á khó khăn lắm mới giành lại được sự tin nhiệm của khách hàng sau sự cố đó, nếu thêm một lần nữa e rằng không vực dậy nổi.

Lạc Dịch uống một hớp trà rồi đặt chén xuống. Anh đứng lên nhìn xuống Hạ tổng, nét cười trên khuôn mặt đã vụt tắt.

“Ba tháng.”

“Hạ tổng, tôi sẽ ở Âu Á ba tháng thôi. Hạ tổng cũng có thể sai người giám sát từng hành động của tôi ở công ty, nếu có vi phạm, sẽ là tội phạm kinh tế. Trong ba tháng tới, tôi sẽ bắt được kẻ nội ứng của Âu Á, tìm ra manh mối vụ án năm đó.”

Hạ tổng cau mày: “Cậu nói gì cơ?”.

“Hạ tổng.” Nụ cười của Lạc Dịch trở nên sâu xa. “Người ra tay là Âu Á, kẻ được lợi phía sau khi Hồng Trình phá sản không phải ai khác mà chính là đồng minh Tưởng thị của công ty Âu Á. Hạ tổng không cảm thấy điều này quá trùng hợp hay sao?”.

Bên trong phòng trà chỉ còn lại Hạ tổng và trợ lý Nguyễn.

“Hạ tổng, chị tin tưởng anh ta sao?”

“Nửa tin nửa ngờ thôi.”

Lạc Dịch băng qua hành lang đến đầu cầu thang, vô tình gặp Tưởng Hàn đang chạy tới. Cậu ta thoáng nhìn Lạc Dịch rồi sau đó bước thẳng lên lầu.

Lạc Dịch đi đến cửa lớn, nghe thấy Tưởng Hàn gõ cửa phòng trên lầu: “Chu Dao!”.

Công tử của Tưởng gia là một chàng trai còn rất trẻ.

Khước miệng Lạc Dịch khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh. Anh lấy điện thoại di động ra tắt chế độ im lặng liền thấy cuộc gọi nhớ của Chu Dao. Anh cất di động vào túi, lúc đứng ở cửa hiên xỏ giày chột nhìn thấy giày của cô ở đó. Anh nhìn sang, suy nghĩ giây lát rồi rút một thứ từ trong túi áo ra ném vào giày của cô.

Ngày hôm sau, Chu Dao đến trường, tinh thần rất uể oải. Cô vừa nhớ vừa tức Lạc Dịch, thế mà anh vẫn không gọi điện thoại lại cho cô!

Lúc Chu Dao đi giày cảm thấy lòng bàn chân cộm cộm, hình như giẫm lên viên kẹo dẻo thì phải. Cô cời giày ra nhìn, hóa ra bên trong có một điều thuốc. Mới đầu cô nghĩ là của mình nên vội vàng cất vào trong túi rồi chuẩn bị, ra cửa nhìn kỹ lại mới phát hiện nhãn hiệu đó là loại cô từng thấy ở Á Đình, cùng loại với điều thuốc Lạc Dịch cài trên tai cô lúc trước. Chu Dao sững sốt, lập tức trở vào nhà hỏi dì giúp việc xem hôm qua có khách đến chơi nhà cô không.

Dì giúp việc nói có người trong công ty đến, hình như họ Lạc. Chu Dao vẫn chưa tin, hỏi thêm mấy câu về tướng mạo và dáng vóc.

Đi giúp việc còn giờ tay lên đầu ra đầu: “Hình như cao thế này này, mặt mũi cũng anh tuấn”.

Chu Dao ghen ứ cổ họng, thiếu điều chưa chết vì tức thôi. Anh đến nhà cô rồi mà còn không thèm đến tìm cô nữa!

Chu Dao quay người ra ngoài. Trên đường đi, cô lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn số điện thoại của Lạc Dịch vừa mắng một chập suốt quãng đường mới hả giận.

Lạc Dịch nhậm chức chưa được mấy ngày, các doanh nghiệp cung ứng nguyên liệu cho Âu Á liền mời anh dự tiệc. Sau này, việc thu mua của Âu Á đều do anh quyết định, những nhà cung cấp cũng muốn tranh thủ qua lại cho quen mặt để trong lúc làm việc còn nể mặt nhau đôi phần.

Lạc Dịch đến nơi hẹn rất đúng giờ. Người tới đây đều là những tay lão làng lăn lộn trong nghề biết bao nhiêu năm, có vài người đã từng gặp Lạc Dịch, biết rõ ràng về vụ tai tiếng Phật tháp ngọc bích năm đó. Nhưng quan hệ giữa người với người trong công việc làm ăn thì chưa bao giờ có chuẩn mực về lương tâm đạo đức, cũng không hề có ân oán dây dưa trong quá khứ, họ chỉ nhìn hiện tại ai là người chi phối, ai có quyền lên tiếng mà thôi.

“Giám đốc Lạc đúng là tuổi trẻ đầy triển vọng. Trong mấy công ty châu báu quy mô lớn, tính ra chỉ có mình giám đốc Lạc là trẻ tuổi nhất.”

Lạc Dịch cười nhạt trả lời xã giao: “Già rồi”.

“Trước kia, lần đầu tiên gặp giám đốc Lạc, phong thái của anh quả thật không hề tầm thường chút nào, tôi đã nói tương lai nhất định rất có triển vọng đây mà.”

“Quá khen rồi.”

Lạc Dịch ngồi bên bàn rượu, nhìn mấy người từng cười khẩy lúc mình sa sút, hôm nay lại đi nịnh nọt khiến anh thoáng có cảm giác nực cười và tẻ nhạt.

Anh vừa tiếp chiêu ứng phó vừa im lặng quan sát mọi người, cũng để tâm nghe ngóng những việc vặt vãnh của mấy công ty sản xuất châu báu lớn khác.

Trong số những đại diện của các nhà cung cấp kia có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi. Cả bàn toàn đàn ông tán gẫu nhàm chán, khó tránh khỏi chú ý và buông lời trêu chọc ngả nón với người phụ nữ duy nhất kia cho vui. Vì thế họ liên tục mời rượu, càng đùa càng dai, hành xử càng lúc càng lỗ mãng.

“Cô Từ, vừa rồi cô mới chỉ mời anh ta, vẫn chưa mời tôi đâu đấy.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi kéo cổ tay người phụ nữ họ Từ kia. “Cô nhất định phải uống cùng tôi ly rượu này mới được.”

Cô ta cười gượng đầy khó chịu: “Lát nữa đi, lát nữa tôi mời...”.

“Lát nữa làm gì, chúng ta uống rượu giao bôi luôn ngay bây giờ nhé?”

“Thật sự là để lát nữa đi mà.”

“Thôi nào, còn ngại ngần gì nữa?”

Chén rượu chạm vào nhau vang lên hai tiếng lanh canh. Lạc Dịch đong đưa ly rượu đã cạn sạch, cười nhạt: “Hôm nay là mời tôi uống cơ mà, sao toàn chúc phụ nữ như vậy?”.

“Ôi, sao có thể để chén của giám đốc Lạc cạn rỗng được. Thất lễ quá!” Gã kia buông tha cho người phụ nữ họ Từ, lập tức ân cần qua rót rượu. “Nào nào, giám đốc Lạc, tôi mời anh một chén. Tôi uống cạn còn anh thì tùy ý”.

Lạc Dịch nốc cạn, giờ cái chén rỗng lên ý bảo đã hết. Người phụ nữ kia cảm kích khẽ cười với anh. Anh không đáp lại, dời mắt nhìn đi chỗ khác.

Trên bàn rượu đầy rẫy những lời khách sáo và phô trương, Lạc Dịch dần dần cảm thấy vô cùng nhàm chán. Gian phòng bên cạnh truyền đến tiếng đám thanh niên vui đùa âm ỉ, mọi người cùng quay đầu lại nhìn. Hóa ra chỗ này là một phòng bao lớn, ở giữa chỉ dựng một vách ngăn chia thành hai gian phòng.

Đám thanh niên bên kia rất vui vẻ, Lạc Dịch nghe thấy tiếng Tô Lâm Lâm gào thét: “Mình đã muốn đến đây ăn từ lâu rồi nhưng mà giá chất quá nên không ăn nổi. Nhân dịp Dao Dao cá cược thua, phải chặt đẹp cậu ấy mới được”.

Lạc Dịch quay đầu lại, khoe miệng kéo lên một nụ cười vô cùng nhẹ.

Người của mấy công ty cung cấp đặt phòng rất lúng túng, tức giận mắng mỏ: “Nhà hàng này thật vô lý, đã dặn là đặt phòng bao yên tĩnh rồi mà! Phục vụ đâu...”.

Lạc Dịch giơ tay lên: “Không sao cả. Hiện tại đang vào giờ cao điểm, đừng gây thêm phiền phức nữa”.

Người kia lập tức cười nịnh nọt: “Giám đốc Lạc quả nhiên rộng lượng, biết thông cảm cho người khác, đúng là khác biệt với đám người thô kệch cục mịch như chúng tôi”.

Lạc Dịch im lặng uống một hớp rượu, anh đã không còn tâm tư lắng tai nghe đám người trên bàn nói chuyện với nhau nữa mà đã dốc hết toàn bộ sự chú ý về phòng bên kia rồi.

“Mấy cậu bớt bớt cái miệng lại đi, tưởng đang đấu địa chủ chắc?” Chu Dao đau lòng gào lên: “Chi nhiều quá thì tiền sinh hoạt phí tháng này của tớ sẽ bay hết mất”.

“Dừng dừng, cậu đừng giả nghèo giả khổ nữa.” Đây là giọng của Đường Đóa.

Chu Dao hô to: “Ôi, đã chọn dê nướng rồi cậu còn chọn lẩu dê làm gì nữa? Có phải cậu có thù oán gì với dê không?”.

Lạc Dịch dần dần thấy hơi thèm ăn, cầm đũa gấp một miếng thịt dê lên.

Cửa phòng bao mở ra, người của đơn vị cung cấp kim cương vừa mới rời bàn tiệc đến phòng vệ sinh đã quay về, anh ta nhú mày nói: “Mọi người đoán xem tôi vừa gặp ai nào?”.

“Ai vậy?”

Người kia hất cằm về phía Lạc Dịch: “Thiên kim của chủ công ty mà giám đốc Lạc đang làm việc. Cô bé kia càng ngày càng xinh”.

Khách khứa trên bàn rượu đều say khướt, chủ yếu là đàn ông, càng lúc họ càng nói chuyện không có chừng mực: “Trong số các vị đang ngồi đây, nếu ai cưới được cô bé kia thì sau này Âu Á sẽ thuộc về tay người ấy”.

“Ha ha, vừa xinh đẹp vừa trẻ trung, cưới cũng không thiệt.”

“Ông chủ Vương coi như hết hi vọng rồi. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn cưới một cô nhóc về?”

“Tại sao tôi không thể cưới một cô vợ trẻ chứ?”

Trên mặt Lạc Dịch vẫn giữ nụ cười hờ hững. Anh không nói câu nào, chỉ cắn miếng thuốc trong miệng, tay sờ khắp túi quần túi áo.

Người đối diện bàn ăn phát hiện, lập tức gọi: “Bật lửa!”.

Người bên cạnh vội vàng tiến lên bật lửa cho anh. Lạc Dịch hơi cúi đầu, cau mày hút miếng thuốc rồi giữ trên tay, lại từ từ nhả ra một làn khói rồi mới thản nhiên: “Dù sao đó cũng là chủ của tôi, các vị có nói đùa thì cũng nên giữ chừng mực. Cảm ơn”.

Giọng điệu anh tuyệt đối không phải là đang thương lượng, nhưng có đôi phần nể mặt bọn họ. Cả đám cũng thức thời, không tiếp tục bàn luận về Chu Dao nữa.

Một gã đã say khướt còn muốn nịnh nọt: “Đúng thế, người như chúng tôi ai mà ưng chứ! Đúng là chỉ có nhân tài như giám đốc Lạc đây...”.

Cách lần khói lượn lờ, Lạc Dịch nhìn anh ta, đôi mắt đen láy kèm theo áp lực vô hình, đến khi người đàn ông kia chợt sững sốt quên cả câu nói tiếp theo, anh mới cười khê một tiếng. Anh vút miếng thuốc đã hút hết đi, mời họ một ly rượu rồi xin phép ra về.

Mọi người còn định giữ anh lại, nói rằng sẽ đi chơi tăng nữa, nhưng Lạc Dịch khéo léo từ chối: “Hôm nay tôi thanh toán, trước tiên cảm ơn tất cả mọi người. Sau này vẫn mong mọi người chiếu cố nhiều hơn, hợp tác vui vẻ”. Nói xong, anh không đợi người tiễn mà tự mình rời đi.

Lúc gọi món, Chu Dao bày đặt khoa trương kể khổ, nhưng đến lúc tính tiền lại rất hào phóng. Nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến còn được cô cho thêm tiền boa. Chu Dao rút hóa đơn trên bàn, chạy đến phòng vệ sinh, rửa tay xong trở về phòng bao thì phát hiện mấy cô bạn đã ra về mất rồi. Chắc là họ đang đợi cô dưới lầu.

Chu Dao dẫu môi, nhanh nhẹn chạy xuống đại sảnh tầng một, còn chưa đi hết bậc cầu thang đã nhìn thấy Lạc Dịch một tay hút túi một tay kẹp điều thuốc, đứng bên cạnh đài phun nước trong nhà, lẳng lặng nhìn cô.

Chu Dao ngây ngẩn trên bậc cầu thang hồi lâu không có phản ứng. Cô từng tưởng tượng ra vô số cảnh trùng phùng, cũng từng nghĩ đến lúc đó, mình sẽ trách mắng anh ầm ĩ một phen, trừng mắt lườm nguýt anh rồi quay đầu bước đi, thế nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh, mọi cơn giận trong lòng cô đều dần tan thành mây khói. Có trời mới biết cô nhớ anh biết nhường nào.

Trong nhà hàng, khách khứa qua lại nhộn nhịp như thoi đưa. Anh tiến về phía cô, trái tim Chu Dao đập rộn rã, còn chưa nghĩ ra kế sách đáp trả thì Lạc Dịch đã đứng trước mặt cô rồi. Anh không nói gì, chỉ rử mi mắt, cúi đầu kề sát vào môi cô.

Chu Dao như ngừng thở, sống mũi cao ngất và hàng mày của anh đã gần ngay trước mặt, mùi hương nam tính quen thuộc nồng nàn bao phủ. Cô choáng váng nhắm hai mắt lại, chờ đợi được anh ôm vào lòng rồi hôn đắm thiết. Hai gò má cô cảm nhận được hơi thở của anh mang theo mùi thuốc lá càng lúc càng gần, trái tim cô đập như trống vỗ.

Một giây sau, hơi thở của anh lướt qua mặt cô, kề đến bên tai cô.

“Muốn hôn à?” Anh khẽ khàng thổi hơi vào tai cô, có chút tiếc nuối nói: “Ở đây đông người quá, để lần sau đi!”.

33. Chương 33

Type: Mều

Chu Dao mờ vụt mắt nhìn anh trần trần, khuôn mặt thoát trắng thoát đỏ.

Lạc Dịch cố nhịn cười, định nói gì đó nhưng đã bị Chu Dao đá một phát vào bắp chân. Lạc Dịch nghiêng người tránh thoát nhưng vẫn bị Chu Dao bắt được cánh tay giữ lại, hai chân thay phiên nhau đá anh. Anh ung dung tránh né nên cô cố gắng thế nào cũng không thành công. Chu Dao tức tối quay người bỏ đi.

“Chu Dao!”

Lạc Dịch cất tiếng gọi, cùng lúc đó sải bước đến kéo tay cô, Chu Dao khẽ vùng vẫy nhưng không thoát được, cổ tay Lạc Dịch chỉ khẽ kéo một cái là cô đã ngã vào lồng ngực anh rồi. Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên vành tai cô.

Trái tim Chu Dao đập rộn rã. Cô đứng im, dẫu môi lườm anh.

Vài giây sau, cô oán trách: “Em gọi điện cho anh mà anh cũng không thèm bắt máy”.

Lạc Dịch giải thích: “Bạn, không nghe thấy”.

Chu Dao không phải là người không biết điều, lặng yên chốc lát cố nuốt trôi cơn giận, trong bụng đã chất chứa một đống câu hỏi từ lâu chỉ chực phun trào: “Anh đến làm việc tại công ty của mẹ em à?”

Lạc Dịch rít một hơi cuối cùng từ điều thuốc trong tay, hơi cau mày nói: “Dù sao cũng phải kiểm miếng ăn chứ!”.

“Còn lâu em mới tin.” Chu Dao bĩu môi. Lạc Dịch khẽ cau mày nhìn cô qua làn khói mỏng mờ mờ. Cô cũng nhìn về phía anh, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Đừng giấu em nữa, em biết anh là anh trai của La Dự. Ông chủ Lạc, em đã tìm hiểu rất kĩ về anh rồi”.

Sắc mặt Lạc Dịch đột ngột thay đổi, tựa như cảnh giác tựa như dò xét.

Chu Dao nhìn anh chốc lát rồi khẽ mỉm cười, khoe hàm răng trắng: “Ông chủ Lạc, thật ra thì anh nên nói sớm cho em biết mới phải. Em sao có thể không tin anh, anh còn sợ gì nữa?”

Lòng anh rung động như thể bị thứ gì đó mềm mại chạm vào. Khóe môi anh mấp máy rồi dần trĩu xuống. Vào giờ phút này, người đàn ông đã trải qua bao nhiêu sự đời lại không biết nên phản ứng thế nào.

Anh cười cứng nhắc: “Tin cái gì?”.

“Anh là người tốt. Không có ý đồ xấu.” Chu Dao khẽ hất cằm kiêu ngạo. “Em nhìn người rất chuẩn”.

Ánh mắt Lạc Dịch nhìn thẳng vào cô gái trước mặt mãi đến khi ngón tay giữa như bị bỏng, điều thuốc đã cháy đến đầu lọc rồi. Anh dụi tắt điều thuốc lá, không nhắc đến chuyện khác nữa mà nói: “Đi thôi”.

“Đi đâu vậy?”

“Nhà anh.”

Chu Dao ngoan ngoãn theo bên cạnh anh, chợt kêu lên: “Ồ, ông chủ Lạc, em đi cùng bạn em cơ mà”.

Lạc Dịch đi đến cửa lớn, nhìn ba nữ sinh đứng ở cửa quán trà sữa bên cạnh, bèn nói với Chu Dao: “Em đi bảo các bạn đi, anh chờ em”.

Lạc Dịch đi đến ven đường, lại lấy một điều thuốc nữa ra hút, quay đầu trông sang thấy Chu Dao đang nói chuyện với bạn học. Ba nữ sinh kia liếc về phía anh, trông có vẻ rất kinh ngạc. Anh không buồn để tâm đến họ, rồi mất đi tiếp tục hút thuốc.

Trên con đường này trồng rất nhiều cây bạch quả. Đang vào cuối thu, lá cây phủ một màu vàng óng, có nét giống con đường trước cổng khách sạn Á Đình. Lạc Dịch ngẩng đầu ngắm nhìn, hôm nay tiết trời rất đẹp, bầu trời Bắc Kinh xanh thăm thẳm. Tâm tình anh yên ả như mặt nước, giống như đêm hôm đó anh kiểm chế nổi bực dọc đi ra khỏi khách sạn, lại thấy Chu Dao đang hà hơi đứng bên cạnh xe cảnh sát chờ mình, an bình và ấm áp...

“Nhà anh gần trường em ghê!” Chu Dao kéo rèm cửa sổ sát đất ở phòng khách ra, hướng về phía xa xa. “Anh nhìn đi, đó là tòa nhà thí nghiệm của trường em đấy!”.

“Mua cho La Dự.” Lạc Dịch ngồi xuống ghế sofa, bật lửa châm thuốc. Chu Dao quay đầu lại, mè nheo: “Em cũng muốn hút một điều”.

Lạc Dịch chiều theo cô. Chu Dao ngồi khoanh chân bên cạnh anh trên tấm thảm trải sàn.

“Ông chủ Lạc, tại sao anh muốn đến Âu Á làm việc?”

“Em nói thử xem?” Lạc Dịch nghiêng người, đưa tay gõ điều thuốc lên chiếc gạt tàn bên cạnh, liếc nhìn cô. “Không phải em vừa mới nói đã điều tra rõ ràng về anh rồi à?”.

Chu Dao nhún vai: “Em đoán Đan Sơn chính là kẻ chủ mưu vụ Phật tháp ngọc bích, mục đích của hắn là dự án LAND”.

Cô có thể nhìn thấu mọi điều cũng không hề khiến Lạc Dịch bất ngờ. Anh nhướn mày ý bảo cô tiếp tục.

“Em nghe cảnh sát Lục nói Đan Sơn muốn có được LAND, mà Phật tháp ngọc bích cũng ở trong tay hắn. Nghĩ kĩ vụ án trước kia là thấy rõ ngay. Người bán Phật tháp chính là công ty mẹ em, còn người giám định là anh. Người thân nhất với mẹ em khi ấy là ba em, còn người thân nhất với anh là La Dự. Không phải cùng một lúc những người có liên quan đến dự án Land đều xảy ra chuyện sao? Thực ra mục tiêu ban đầu của Đan Sơn là cha em và La Dự.”

“Sau đó thì sao?”

Chu Dao nói tới đây lại hơi chần chừ. Cô cup mắt ngồi yên lặng một lát rồi ngẩng đầu lên: “Ông chủ Lạc, em đã đoán được nhất định trong mấy năm vừa qua, anh vẫn luôn điều tra chuyện này. Em cũng muốn giúp anh nên đã đến hỏi ba em”.

“Hử?”

“Em hỏi ba là khoảng thời gian đó, ba có gặp phải chuyện bất thường nào không?”

Lạc Dịch nhìn cô, đây chính là điều anh muốn biết nhất.

“Khi đó, công ty của mẹ rơi vào nguy cơ bị mất uy tín, tài chính lưu động cũng có vấn đề. Có người tìm ba em, nói rằng muốn mua lại một dự án trong tay học trò của ba. Người học trò kia chính là La Dự.”

“Nếu như ba em sẵn lòng giới thiệu thì hẳn sẽ cho ông một khoản hoa hồng rất lớn, nhưng ba em từ chối.” Chu Dao nói chậm dần. “Vì thế mà...”.

Lạc Dịch vẫn điềm tĩnh trước tin tức bất ngờ này.

“Ông chủ Lạc, lúc đó anh cũng bị thiếu nợ người ta một khoản cực lớn thì phải. Em hoài nghi, trong khoảng thời gian cuối đời của La Dự, cậu ấy cũng từng nhận được một lời đề nghị tương tự.”

La Dự, bán bản kế hoạch LAND cho tôi, tôi sẽ cho cậu một số tiền lớn, có thể giúp anh trai cậu giải quyết hết mọi khủng hoảng nợ nần.

Mặt Lạc Dịch lạnh tanh, anh hơi cong khóe môi: “Chắc chắn La Dự sẽ từ chối”.

“Em cũng nghĩ như thế.” Chu Dao cúi đầu. “Chắc chắn tâm trạng La Dự lúc ấy rất sa sút, nhưng bình thường cậu ấy cũng ít nói, cho nên em không nhận ra”.

Sắc mặt Lạc Dịch hơi dịu đi: “Chuyện này không liên quan đến em”.

“Nhưng mà ông chủ Lạc à, La Dự sẽ không bao giờ tự sát.” Chu Dao lại ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh kiên định: “Cậu ấy vô cùng yêu thích dự án LAND, muốn cống hiến tinh lực cả đời mình cho nó. Em hiểu tâm tư này, cậu ấy không thể nào tự sát được”.

“Anh biết.” Lạc Dịch rít một hơi thuốc thật sâu rồi bình tĩnh lặp lại. “Anh biết mà”.

Chu Dao không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn chăm chú về phía anh. Ánh mắt anh vô cùng bình lặng, không mấy may một cơn sóng, không vui vẻ cũng chẳng âu sầu.

Suốt hai năm qua, anh vẫn lặng lẽ ẩn nhẫn, phiêu bạt như thế.

“Em sẽ giúp anh.” Chu Dao bật thốt. “Ông chủ Lạc, em sẽ giúp anh”.

Lạc Dịch liếc mắt sang.

“Nếu như manh mối bắt đầu ở chỗ La Dự, em có thể tìm giúp anh.”

“Em đã giúp anh rồi mà.” Lạc Dịch khẽ xoa đầu cô. Chu Dao hơi rụt cổ lại.

“Vừa rồi, anh đã hiểu hết những gì em nói. Đừng nghi ngờ mẹ em nữa, được không? Mặc dù mẹ em rất khó tính, trên thương trường cũng tàn nhẫn nhưng bà sẽ không bao giờ làm hại người khác.”

Chu Dao hạ giọng. “Anh tới Âu Á với ý định điều tra manh mối về vụ Phật tháp ngọc bích và Đan Sơn à? Anh không nghi ngờ mẹ em đấy chứ?”.

Lạc Dịch lắc đầu: “Anh đã đoán được Đan Sơn là ai nhưng vẫn muốn tìm chứng cứ xác thực hơn, để tránh sai sót dẫn đến đứt dây động rừng”.

Chu Dao hơi giật mình: “Đã đoán được rồi á?”.

“Ừ. Một người quen.” Lạc Dịch hơi nheo mắt, nhả ra một làn khói. “Cho dù Phật tháp mà Ngô Minh làm giả có giống đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể qua được mắt anh. Chắc chắn pho tượng anh từng giám định hồi trước là đồ thật”.

“Anh tin tưởng mẹ em không đem đồ giả ra lừa anh ư?” Đôi mắt Chu Dao lóe sáng.

Lạc Dịch cười hờ hững: “Anh cũng tin vào mắt mình nữa”.

Chu Dao dẫu môi, không để ý nhiều, vội hỏi: “Vậy thì chỉ còn lại bạn bè của anh. Không đúng, Khương Hồng cũng không thể nào làm giả phải không?”.

“Anh biết rõ nhân phẩm của cậu ấy.” Nhắc tới bạn học cũ, mắt anh thoáng qua vẻ tịch mịch, hồi lâu sau mới tiếp tục. “Đơn giản bởi vì người bên cạnh anh đã tráo đổi Phật tháp”.

Chu Dao kinh ngạc, tròn xoe mắt: “Người bên cạnh anh sao? Người thân cận?”.

“Đúng.”

“Anh có đối tượng nghi ngờ rồi à?”

“Không phải nghi ngờ mà là chắc chắn.”

Chu Dao không biết nhiều về các mối quan hệ của anh trong quá khứ nên cũng không bình luận thêm. Cô cau mày, gục đầu vào bàn trà, điều thuốc lá đặt trên gạt tàn khê rung làm rơi tàn thuốc. Cô đột ngột quay đầu nhìn anh, khê gọi: “Ông chủ Lạc!”.

“Hử?”

“Anh có đau khổ không?”

Lạc Dịch ngược mắt.

“Từng bị người mà mình luôn tín nhiệm phản bội ấy, anh đau khổ không?”

“Cũng bình thường.” Lạc Dịch hờ hững đáp. “Trên đời này, không có thứ gì khiến anh không thể chịu nổi cả”.

Lạc Dịch đứng dậy đi đến bàn bếp rót nước uống, bỗng nhiên có thứ gì đó mềm mại chạm vào anh. Chu Dao đang vòng tay ôm lấy anh từ phía sau.

Ở Á Đinh, mỗi lần xuống núi hay lên núi, cô đều ôm anh như vậy, tựa đầu vào lưng anh, hưởng thụ cảm giác ấm áp và an toàn từ trên người anh. Lần này, anh cứ mặc cho cô ôm lấy.

Lạc Dịch cúi đầu, vuốt ve đôi bàn tay bên hông mình. Chu Dao mím môi, khê hừ một tiếng: “Đừng có đắc ý quá, em chỉ an ủi anh thôi”.

Lạc Dịch quay người ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu ngậm cánh môi cô, vừa định hôn sâu thì điện thoại của Chu Dao bỗng đổ chuông.

Chu Dao còn đang rạo rức, hơi lúng túng lấy điện thoại di động ra, quay người bắt máy. Lạc Dịch nhìn sang, là “Tưởng Hàn”.

Chu Dao nhanh chóng chuồn ra ban công, kéo cửa sổ sát đất.

Lạc Dịch lẳng lẳng uống nước, nhìn theo cô. Chì chốc lát sau, Chu Dao đã ngắt máy, quay lại nói: “Đàn anh gọi điện tới báo rằng trong trường có việc, em về trước đây”.

Lạc Dịch “Ừ” một tiếng, thấy cô quay người bèn gọi: “Chu Dao!”.

“Dạ!”

“Em lại đây.”

Chu Dao đảo mắt dò hỏi rồi nhanh chóng quay lại bên cạnh anh. Lạc Dịch giơ tay khê gãi cằm và cổ cô. Chu Dao bị anh gãi đến phát nhột, híp híp mắt nhưng không trốn tránh: “Anh đang làm gì thế hả?”.

Lạc Dịch: “Trêu mèo thôi”.

Chu Dao dẫu môi, giơ tay đánh anh nhưng lại bị anh bắt được, ôm vào lòng. Lạc Dịch nhanh chóng cúi đầu, đặt nụ hôn thật mạnh lên môi cô, lên mặt và lên cổ cô. Thay vì nói là hôn, chi bằng nói là gặm cắn thì đúng hơn. Chu Dao nức nở, bị anh hôn đến nổi đau từ khoe môi đến tận cổ, toàn thân bủn rủn rã rời.

Anh vẫn vùi đầu vào cổ cô, Chu Dao đau đến nỗi thở hổn hển kêu từng tiếng run rẩy: “Ông chủ Lạc, đau em”. Lúc này anh mới chịu dừng lại, buông lỏng cô ra. Anh ngẩng đầu lên nhìn xuống cô, hàm răng khê cắn môi cô một cái. Chu Dao đỏ mặt ngây ngẩn một giây, cũng hơi mím môi lại, chỉ nghĩ rằng anh đang hôn tạm biệt.

Cô vẫy tay với anh: “Em đi đây”.

Lạc Dịch tựa người vào bàn bếp, nghiêng đầu liếc mắt nhìn vết hôn trên cổ cô, thông thả nói: “Đi đi”.

Chu Dao chạy một mạch đến cổng trường, Tưởng Hàn đã đợi cô lâu đến phát bực: “Có ai có thái độ nhờ vả như cậu không? Hả?”,

“Vâng vâng vâng, tôi sai rồi. Làm phiền ngài quá!”

Hiếm khi Chu Dao hiền lành không cãi nhau với mình nên Tưởng Hàn cũng không tức giận nữa, ném tài liệu trong tay cho cô: “Này!”.

Là sổ kế hoạch thu mua và bán ra của phòng bán đấu giá Tưởng thị hai năm trước.

Mắt Chu Dao sáng rỡ: “Cảm ơn nhé!”.

“Hôm nay, cậu uống nhầm thuốc à?”

“Hả?”

“Đã ngoan hiền lại còn lễ phép, người ta nhìn vào lại tưởng mẹ cậu đang đứng đâu đó quan sát đấy!”

Chu Dao cau mày, hất cằm: “Tưởng Hàn, cậu không thể nói chuyện dễ nghe một chút được à?”.

Tưởng Hàn nheo mắt trong cơn gió thu, cậu nhìn thấy dấu hôn đỏ sẫm trên cổ cô, vẫn còn rất mới.

Cậu hỏi: “Cậu vừa chui từ đâu ra đấy?”.

“Hiệu sách.” Chu Dao chun mũi.

“Chu Dao, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cậu nói dối là lại chun mũi đấy, biết chưa?”

“Tôi thấy lạnh, không được à?”

“Cậu xem trên cổ cậu có vết gì đi!” Tưởng Hàn giơ màn hình điện thoại lại gần Chu Dao. Cô vừa phát hiện ra đã tròn xoe mắt.

“Đừng có bảo tôi là cậu bị chó cắn đấy nhé!”

“Cậu mới là chó ấy!” Chu Dao bật thốt.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Tưởng Hàn vừa cong khóe môi vừa nhìn cư xá cao cấp hướng Chu Dao vừa đi ra kia: “Ái chà, hóa ra là tầng lớp có học thức cơ đấy!”

Chu Dao không chịu nổi cái giọng xách mé của cậu, ra đòn cảnh cáo: “Ừ đấy! Tôi có bạn trai rồi, cấm nói cho mẹ tôi biết”.

Tưởng Hàn nhìn cô hồi lâu, cười sang sảng: “Mẹ cậu luôn muốn tác hợp cho hai chúng ta, chẳng lẽ cậu không nhận ra sao?”.

“Gì cơ?” Chu Dao sững sốt vài giây, chốc lát sau lặng thinh nhìn trời. “Đấy là mọi người không biết thôi, chúng ta đã không có khả năng đến với nhau từ lâu rồi, hồi đó...”.

“Cậu còn dám nói nữa xem!” Tưởng Hàn quát cô.

Cuối thu, mới bốn rưỡi chiều mà trời đã sẫm sẫm tối. Gió lạnh vi vút, Lạc Dịch đứng hút thuốc đối diện nhà trẻ Thanh Ngữ. Trông thấy Yến Lâm nắm tay đứa cháu mới bốn, năm tuổi của cô đi ra, anh dập tắt điếu thuốc rồi bước về phía trước.

Yến Lâm ngược mắt nhìn thấy anh, không hề kinh ngạc: “Anh tới Bắc Kinh lâu rồi, sao bây giờ mới nhớ đến em?”.

“Anh tới thăm Đào Đào. Về thì cũng đã về rồi, nếu không đến thăm nó thì chẳng ra gì.” Lạc Dịch khom người đưa bộ đồ chơi siêu nhân biến hình cho Đào Đào. Cậu bé hưng phấn ôm vào lòng nhưng vẫn có vẻ hơi xa lạ với anh.

Yến Lâm kéo tay Đào Đào: “Là chú La, trước kia con hay gọi là ba đấy, quên rồi à?”.

Cậu bé lè lưỡi cười, không lên tiếng nhưng ánh mắt thoáng chút mong đợi.

Lạc Dịch tự giễu: “Anh đã rời đi lâu lắm rồi, thằng bé đâu còn nhớ anh nữa”.

Anh đã từng là người thân thiết với Đào Đào nhất. Bởi vì mẹ ruột cậu bé ít có thời gian trông nom, bác gái Yến Lâm lại nghiêm khắc, vì thế chỉ có mình Lạc Dịch cưng chiều cậu.

“Nó còn bé quá!” Yến Lâm nói. “Nếu anh đã định cư tại Bắc Kinh thì đến thăm nó nhiều chút, rồi sẽ tự nhiên thân thiết như trước thôi”.

Lạc Dịch liếc nhìn cô ta: “Hóa ra em biết rõ tình hình của tôi như trong lòng bàn tay đấy nhỉ!”.

Yến Lâm ngược mắt, chiếc khăn lụa bị gió thổi bay phấp phới: “Chuyện anh làm giám đốc thu mua của Âu Á, người trong giới đều đang bàn tán xôn xao kia kìa. Đến tin này mà em cũng không biết thì đúng là quá kém cỏi rồi”.

Lạc Dịch không cười, chỉ nhếch khóe môi.

Yến Lâm nói tiếp: “Em thấy anh đúng là không chịu nể mặt gì cả. Em bôn ba ngàn dặm đến mời anh rời núi, anh không đồng ý thì cũng thôi đi, thế mà cuối cùng lại chạy đến chỗ đối thủ cạnh tranh của em. Anh muốn em bị thua lỗ à?”.

Đôi môi đỏ thắm cong lên, cô cúi đầu rút ra một điều thuốc, im lặng vài giây rồi lại cất đi: “Hay là... anh cũng muốn trở thành đối thủ của em?”.

“Đối thủ ư?” Lạc Dịch khẽ cười sâu xa. “Hai năm trước, lúc Âu Á rơi vào cảnh khốn đốn, châu báu Yến Ni mới lần đầu xuất hiện thôi”.

Nụ cười trên khóe môi Yến Lâm trở nên cứng nhắc. Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, khom người xoa đầu Đào Đào, dặn dò: “Đi học ngoan nhé con”, rồi đứng thẳng người, quay sang nói với Yến Lâm. “Anh còn có việc, đi trước đây”.

Lúc này, Đào Đào mới cất tiếng: “Tạm biệt chú!”.

Lạc Dịch cười với cậu bé rồi quay người rời đi. Yến Lâm ngẩng đầu nhìn anh, dõi theo đến tận khi anh băng qua đường, biến mất ở khúc quanh mới thôi. Cô cúi đầu nhìn Đào Đào: “Con không nhớ chú vừa nãy à? Trước kia, chú ấy rất quý con”.

Đào Đào dẫu môi: “Hình như nhớ được chút xíu thôi ạ! Bác ơi, con thích chú này lắm! Sau này, chú ấy tới chơi với con có được không?”.

“Được.” Yến Lâm cười âm u.

Lúc Chu Dao bước ra khỏi tòa nhà thí nghiệm đã là sáu giờ tối. Bầu trời đen kịt, nhiệt độ xuống thấp. Chu Dao rút hai tay vào túi, rụt cổ nhảy xuống bậc cầu thang, chợt trông thấy Lạc Dịch đang đứng hút thuốc ở dưới gốc cây hoa hòe vàng rực rỡ. Cô vui mừng chạy tới ôm chầm lấy anh, nụ cười tươi tắn hiện trên gương mặt: “Sao anh lại tới đây?”.

“Thuận đường.”

Chu Dao cười tủm tỉm.

Lạc Dịch ném điều thuốc vào thùng rác, hỏi: “Vẫn chưa ăn cơm à?”.

“Đúng rồi, em sắp đói chết đây.” Cô lập tức cười xun xoe. “Anh định mời em ăn cơm à?”

Lạc Dịch không đáp, chỉ đi về phía trước. Chu Dao theo sau, hai tay ôm chặt lấy cánh tay anh. Anh không phản ứng gì, đi được một quãng chợt có cơn gió lạnh ủa đến, anh cầm lấy tay cô rút vào túi áo mình.

Chu Dao ngồi bên cạnh quầy bar trong căn bếp mở, ngả đầu trên bàn, dõi theo bóng lưng Lạc Dịch đang nấu nướng trong phòng bếp. Anh thái thịt, nhặt rau, đánh trứng... đều đâu ra đấy.

Chiếc nồi cơm điện tỏa hương gạo chín thơm phức, ba món mặn một món canh được dọn lên bàn. Chu Dao không chờ xới cơm đã vớ ngay cái thìa rồi múc một thìa ớt xanh xào thịt bò: “Ông chủ Lạc, sao anh nấu ăn khéo thế?”.

“Trước kia nấu cơm cho La Dự nên luyện được.” Lạc Dịch xới cơm đưa cho cô, chợt nhớ ra chuyện quá khứ liền nói thêm một câu. “Nó không nói ngon hay không, hợp khẩu vị thì ăn thêm được mấy bát, không hợp khẩu vị liền nhịn đói”.

Chu Dao cúi đầu đảo cơm, thầm nghĩ tất cả sự dịu dàng của anh đều dành hết cho La Dự. Cô chợt nhớ ra: “Đúng rồi, em đã điều tra được phòng đấu giá Tưởng thị không liên quan gì đến bức tượng Phật tháp đầu, cho nên vấn đề vẫn xuất phát từ nội bộ Âu Á. Có điều bây giờ, anh đã là giám đốc thu mua, chuyện điều tra chân tướng không còn khó khăn gì nữa”.

Lạc Dịch nói: “Không tìm thấy tài liệu liên quan”.

Chu Dao sững sốt.

“Có lẽ bị người ta tiêu hủy rồi.”

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Rồi sẽ có cách.” Anh chợt dừng lại, ngược mắt nhìn cô. “Em cứ lo học hành cho tốt đi, đừng quan tâm đến những chuyện khác”.

“Ồ.” Chu Dao tròn miệng thốt lên một tiếng, không rõ thái độ.

Lạc Dịch câm nín.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ thêm mờ mịt, Chu Dao không muốn về.

“Ông chủ Lạc, em có thể tắm ở đây không? Về trường vẫn phải đi đến nhà tắm, đi đường lạnh chết mất.”

Lạc Dịch thoáng nhìn cô: “Đi đi!”.

Chu Dao chạy rầm rầm lên tầng hai, Lạc Dịch không thèm để ý. Sau khi lau dọn phòng bếp sạch sẽ xong, anh đi rửa mặt tắm tấp ở tầng một. Lúc xong xuôi hết thảy, căn phòng vẫn im ắng, Chu Dao còn chưa xuống.

Lạc Dịch lười sấy tóc, cầm khăn lông lau qua, cúi người cầm lấy điện thoại di động chợt thấy cuộc gọi nhớ của Lục Tự.

Lạc Dịch đi ra ban công gọi lại cho anh ta. Anh ta nói đã tra được số điện thoại ngày đó Lâm Cẩm Viêm gọi ở tận Vân Nam, không có thông tin đăng kí, gần đây đã bị hủy số.

Lạc Dịch đáp: “Biết rồi”.

“Tình hình chỗ anh thế nào?”

“Không tìm thấy tài liệu. Nhưng có đối tượng tình nghi.”

“Lại là tình nghi, không tìm được chính xác thì không được đâu.”

Lạc Dịch cười nhạt: “Đừng vội. Hắn sẽ tự tìm tôi gây phiền toái thôi”.

Anh cất điện thoại trở về phòng, Chu Dao còn chưa xuống. Lạc Dịch nhìn giờ, tắm mà hết tận nửa tiếng cơ à?

Lạc Dịch lên tầng, vừa đẩy cửa phòng ra, hơi thở anh đã nghẹn lại.

Chu Dao mặc áo sơ mi trắng, nằm trên chiếc giường lớn màu xanh biển của anh.

Lạc Dịch đóng cửa phòng, kéo cô vào lòng.

34. Chương 34

Type: Mều

Không đến một tuần, nhiệt độ ở Bắc Kinh đã giảm xuống mười độ. Mãi mà kí túc xá vẫn chưa lắp hệ thống sưởi, đến khổ cho đám sinh viên, đêm ngủ nằm co ro như cún vì lạnh. Chỉ có Chu Dao hưởng thụ cuộc sống sung sướng bên Lạc Dịch, được ngủ ngon trong căn phòng ấm áp.

Nhóm Đường Đóa cứ nghĩ Chu Dao ở nhà nên không để ý. Còn về hôm gặp Lạc Dịch, họ cũng tin lời giải thích của Chu Dao là anh có việc nên tới Bắc Kinh, vô tình gặp mặt thôi.

Cả phòng đều nghĩ một người sáng nắng chiều mưa như Chu Dao sao có thể thật sự thích ông chủ khách sạn chứ. Chẳng qua những ngày qua, họ thấy sắc mặt cô tốt lên rõ rệt, mới đầu còn tưởng cô vừa đi spa về.

Chu Dao chạy đi chạy lại giữa phòng thí nghiệm và nhà Lạc Dịch một cách tự do thoải mái. Anh đi làm như thường lệ, quản lý mọi chuyện to nhỏ trong khâu mua hàng, thỉnh thoảng phải gặp mặt Hạ tổng. Hạ tổng không thích thú gì anh, song không tìm ra được sai sót nào.

Lạc Dịch lật từng trang ghi chép của bộ phận thu mua, cuối cùng cũng tìm được vài manh mối. Lúc này, Lục Tự gọi đến, báo rằng phía bên họ cũng có vài tin tức. Lạc Dịch vốn định hẹn ở quán cà phê nhưng Lục Tự đến thẳng nhà anh. Lạc Dịch không hề bất ngờ, đương nhiên không thể nào giấu nổi cảnh sát chỗ ở hiện tại của anh rồi.

Lục Tự vừa vào nhà đã quan sát xung quanh: "Chỗ ở của anh thoải mái quá nhỉ!"

Lạc Dịch cũng liếc nhìn qua căn phòng, chợt nhận ra sau khi Chu Dao xuất hiện, căn nhà có sự thay đổi rất lớn. Trên bồn rửa, trên bàn ăn đều đặt bình thủy tinh nho nhỏ, nuôi thực vật thủy sinh và vài chú cá cảnh tung tăng bơi lội. Bên cạnh cửa sổ sát đất đặt cây trầu bà vàng và lục thảo trở, trên sofa bày mấy chiếc gối dựa màu xanh màu đỏ. Bức tường ở phòng khách vốn trống trơn, bây giờ cũng bày biện đủ mọi loại đá màu sắc và hàng mỹ nghệ hiện đại. Không gian ấm đạm hieu quạnh trước kia nay đã thay da đổi thịt.

"Uống gì?"

"Nước lọc là được rồi."

Lạc Dịch rót hai cốc nước, đưa một cốc cho Lục Tự. Anh ta rút bao thuốc, ngậm một điếu rồi đưa điếu còn lại cho Lạc Dịch, nhưng anh gờ tay từ chối. Đạo gần đây, anh ít hút thuốc đi rồi.

Lục Tự tìm khắp người: "Bực thật, quên mang bật lửa rồi".

Lạc Dịch ném bật lửa cho anh ta, Lục Tự bắt lấy rồi châm thuốc, hỏi: "Anh vẫn nghi ngờ Yến Lâm là Đan Sơn sao?"

"Ừ."

Ở Á Đình, Lạc Dịch từng phân tích cho Lục Tự một lần, bởi vì thời gian Yến Lâm xuất hiện quá trùng hợp.

Chu Dao vốn phải đi khảo sát đường Rock cùng nhóm Lâm Cẩm Viêm, một khi vào sâu trong núi, có đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không một ai có thể kiểm soát được. Nhưng cô thay đổi ý kiến bất thành linh, mà Lâm Cẩm Viêm là đội trưởng không thể từ chối không đi. Trong núi sâu, điện thoại di động sẽ mất sóng, cậu ta không thể nào liên lạc với hội Đan Sơn, đồng nghĩa với việc không nắm được động thái của Chu Dao.

Mà lúc này, Yến Lâm đột ngột xuất hiện. Không lâu sau khi cô ta tới, Ngô Minh bị giết chết. Lúc Yến Lâm bị nhóm mã tấu bắt đi, Lạc Dịch phát hiện mẩu thuốc bị vỡ nát trong lùm cây. Anh thừa biết cô ta không phải là dạng người mất hết khả năng phán đoán khi rơi vào trạng thái hoảng loạn, chỉ có một lời giải thích, đó chính là cô ta cố ý châm thuốc, ám hiệu vị trí của mình cho nhóm mã tấu, để "bị bắt làm con tin". Chuyện "tự vệ chính đáng" sau đó cũng trở thành hợp lý. Còn về vấn đề cưỡng hiếp, Lạc Dịch cho rằng Ngô Minh không có gan để làm chuyện đó. Vốn kế hoạch của Yến Lâm là ngụy tạo hiện trường đánh nhau, giả

bộ sắp bị giết rồi giết người tự vệ. Nhưng cô ta không ngờ cảnh sát tới nhanh như vậy, không đủ thời gian sắp đặt chi tiết, lại sợ để lại sơ hở nên cô ta bắt buộc phải dùng hạ sách, ra lệnh cho kẻ thuộc nhóm mã tấu kia cưỡng hiếp mình. Có lẽ phụ nữ bình thường không làm được chuyện như vậy, nhưng Yến Lâm thì khác. Cô ta đủ nhẫn tâm.

Tuy Lạc Dịch phán đoán như vậy, nhưng Lục Tự vẫn giữ nguyên quan điểm lúc đầu: “Tôi cho rằng Yến Lâm chỉ là tay chân của Đan Sơn thôi, địa vị không khác gì bọn rắp tâm bắt cóc Chu Dao trong bệnh viện”.

Lạc Dịch trấn tĩnh lắc đầu.

“Anh nghĩ Đan Sơn là phụ nữ ư?” Lục Tự hỏi tiếp: “Anh có chứng cứ gì không?”

“Không có chứng cứ. Chỉ dựa vào trực giác.”

Lục Tự không biết nói sao, nhượng mảy: “Trực giác ư?”

“Ừ, mới đầu tôi cũng chỉ đoán cô ta là tay chân của Đan Sơn, nhưng sau khi cô ta giết Ngô Minh, tôi đã ngồi trong phòng cô ta nửa buổi tối.”

Nói đến đây, Lạc Dịch thoáng ngập ngừng. Anh không tài nào miêu tả được bầu không khí quái dị đêm đó. Khi ngồi yên trong bóng tối, đầu anh đột ngột lóe lên một ý nghĩ.

“Cô ta không phải thuộc hạ, cô ta chính là Đan Sơn. Cô ta vốn muốn giết tôi nhưng thất bại hết lần này đến lần khác. Mà tôi giảng bẫy tóm được nhóm mã tấu, lại suýt chút nữa bắt sống được Ngô Minh, còn khiến cô ta sứt đầu mẻ trán, phải thay đổi kế hoạch thành ”bị cưỡng hiếp“. Chính điều này mới khơi dậy hứng thú của cô ta.”

“Hứng thú ư?” Lục Tự hoang mang.

“Yến Lâm là một người rất hiếu thắng, thích đấu với người khác, tôn thờ kẻ mạnh hơn và độc ác hơn mình. Bất kể về mặt tinh thần hay về thân thể...” Lạc Dịch cúi đầu, bẻ ngón tay nói tiếp: “... đều khiến cô ta hưng phấn”.

Đây cũng là thứ từng khiến anh hưng phấn.

Lục Tự cau mày: “Theo cách anh nói...”.

“Cô ta đã đoán được tôi đang nghi ngờ cô ta có liên qua đến Đan Sơn, chẳng qua vẫn chưa xác định được thân phận cụ thể thôi.”

Lục Tự khó hiểu: “Nếu cô ta đoán được, tại sao vẫn chưa có hành động gì?”.

“Ai bảo chưa có hành động gì?” Lạc Dịch nhìn Lục Tự, nở nụ cười nhạt. “Ngay sau buổi tối hôm đó, bọn người bắt cóc Chu Dao đã tới rồi, còn mang theo cả súng”.

“Cảnh sát Lục, phải nói Chu Dao số đỏ. Hôm đấy vừa hay ở bệnh viện, có thể trụ được đến khi Khương Bằng tới cứu trợ. Nếu đêm đó Chu Dao nằm ngủ ở phòng khách sạn thì hiện tại anh cũng không được ngồi yên ở đây đâu.”

Lục Tự nhớ tới chuyện xảy ra ở bệnh viện, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Đối phương đã chuẩn bị kĩ lưỡng. Trong trận lũ quét đó, họ chờ Chu Dao trôi theo dòng nước sẽ bắt cô ấy đi mà không một ai hay biết, thậm chí cảnh sát cũng không thể nghi ngờ”.

Lạc Dịch lắc đầu: “Nhóm người ở bệnh viện không đến Á Định chỉ để bắt cóc Chu Dao thôi đâu”.

“Nghĩa là sao?”

“Toán mã tấu đêm hôm đó đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng cuối cùng lại thất bại vì có tôi ở đây. Trong vòng một ngày ngắn ngủi mà lại có thêm một toán người nữa đến bệnh viện, mà còn là thủ lĩnh cấp cao đích thân xuất hiện. Anh không thấy điều động người kiểu này gấp rút quá sao? Sếp Lục, phạm vi hoạt động của Đan Sơn vốn chỉ ở Vân Nam thôi.”

Lục Tự sửng sốt.

“Mục đích chuyến đi của chúng là để bảo vệ Đan Sơn.” Lạc Dịch nói chắc chắn. “Yến Lâm chính là Đan Sơn”.

“Suy đoán của anh rất hợp lý, nhưng không phải tuyệt đối. Hơn nữa...” Lạc Tự suy tư vài giây, cuối cùng tiết lộ. “Lạc Dịch, nói thật cho anh biết cũng được. Đồng nghiệp của tôi điều tra ra tin tức tin cậy ở Văn Nam: Đan Sơn là đàn ông”.

Lần này đến lượt Lạc Dịch sửng sốt. “Anh chắc chắn chứ?”.

Lạc Tự thở dài: “Tôi cũng mới được biết thôi. Có cảnh sát nằm vùng bên cạnh Đan Sơn, khi đó hẳn ta chỉ là tên buôn lậu ngọc mới khai thác, sau này đồng nghiệp tôi bị bại lộ nên rút lui”.

“Sau đó thì sao?”

“Nhắc đến mới cảm thấy thật kì quái, về sau không còn nghe thấy tin tức cụ thể nào về Đan Sơn nữa.”

Đàn ông ư?

Lạc Dịch bậm môi, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Chuyện ấy từ khi nào rồi?”.

“Cách đây ba năm.” Lạc Tự nói tiếp. “Trong ba năm đó, bên phía cảnh sát không tiếp cận được Đan Sơn, chỉ nghe nói từ bên hội buôn lậu ngọc thôi chứ cũng chưa được gặp người thật”.

Lạc Dịch cau mày, vẻ mặt nặng nề.

Lạc Tự: “Vì thế, về phía Yến Lâm, anh cũng nên làm theo những gì tôi đã nói ở Á Đình, cứ biến cô ta thành mối nhử, đừng hành động bỗng bột. Chỉ sợ đầu mối từ phía cô ta bị đứt thì sẽ không bao giờ tìm được Đan Sơn nữa”.

Lạc Dịch không biết phải nói gì, mối nghi ngờ trĩu nặng trong lòng anh, có vuốt cũng không xuôi được.

Lạc Tự hỏi tiếp: “Gần đây, phía bên anh có động tĩnh nào không?”.

Lạc Dịch ngược mắt: “Chờ mọi chuyện chắc chắn sẽ nói cho anh biết. Hai ngày nữa, tôi phải theo Hạ tổng đi Tây Song Bản Nạp một chuyến”.

“Hội nghị thu mua ngọc thô gì đó à?”

“Tin tức của anh cũng nhạy đấy!”

“Quản lý của công ty Yến Lâm cũng đi.”

Lạc Dịch lắc đầu: “Yến Lâm sẽ đích thân đi”.

“Vì sao?”

Lạc Dịch liếc anh ta: “Bởi vì có tôi ở đó”.

Lạc Tự chỉ biết im lặng, lát sau mới thăm dò: “Lần này anh đi là do công ty quyết định hay vẫn còn mục đích gì khác?”

Lạc Dịch không giấu anh ta: “Tôi đã điều tra kế hoạch thu mua của Âu Á mấy năm trước, có vài điểm đáng nghi ngờ. Tôi sẽ trực tiếp đi gặp những nhà cung cấp đó”.

“Có cần tôi cử người...”

“Khương Bằng sẽ trợ giúp. Người của anh ta sẽ phối hợp chặt chẽ.”

Lạc Tự dặn anh chú ý an toàn rồi ra về. Trước khi đi, Lạc Dịch nhắc nhở anh ta một câu: “Muốn làm cho đối phương mau chóng bại lộ bí mật thì chờ Yến Lâm đến đó rồi bắt giữ Lâm Cẩm Viêm, cắt đứt mọi liên lạc giữa hắn ta và Đan Sơn”.

Cuối tháng Mười một, thử nghiệm dự án LAND giai đoạn Chín kỳ Một thành công. Giáo sư Chu cùng nhóm nhân viên nghiên cứu đã được chứng kiến thời khắc đó: Kết quả phân tích số liệu lấy được từ những chuyến khảo sát trên mọi miền đất nước và kết quả phân tích số liệu từ hình ảnh viễn thám phản hồi từ LAND có mức độ ăn khớp lên đến 99,1%.

Dự án LAND kì Một đã thành công xuất sắc.

Chu Dao hưng phấn không thôi, muốn báo tin này cho Lạc Dịch đầu tiên rồi cùng anh ăn mừng, nhưng giáo sư Chu muốn mời nhân viên về nhà liên hoan trước. Chu Dao đi theo mọi người ra khỏi tòa nhà thí nghiệm liền thấy Lạc Dịch đứng cạnh bồn hoa chờ cô trong bóng đêm.

Chu Dao theo mọi người đến gần chỗ anh, ngại ngần xin lỗi rồi nở nụ cười tươi tắn, gơ ngón tay cái lên với anh. Lạc Dịch liền hiểu dự án LAND đã thành công rồi.

Lúc nhóm người vừa đi qua, Lạc Dịch mỉm cười với Chu Dao. Về đến nhà, cô mới có thời gian đọc tin nhắn chỉ vắn vắn hai chữ của Lạc Dịch: “Cảm ơn”.

Tuy Chu Dao chỉ là chân chạy vật nhưng cô vẫn cực kì phấn khích. Vất vả bao ngày, kế tiếp sẽ là thời gian nghỉ xả hơi, giáo sư Chu phải báo cáo thành quả dự án cho lãnh đạo.

Lúc Chu Dao ngồi trên bàn ăn cơm, cô vui vẻ lắc lư cái đầu. Hạ Minh Chân liếc mắt qua, Chu Dao đành ngồi im. Cô ở nhà Lạc Dịch thoải mái đã quen, nhất thời không thể nề nếp như cũ được.

Giáo sư Chu nói cười trò chuyện rôm rả cùng mọi người, Chu Dao yên lặng ngồi bên cạnh Hạ Minh Chân vui đầu ăn cơm. Dì giúp việc đi đến, báo với mẹ cô rằng trợ lý Nguyễn gọi điện tới hỏi chuyện đặt vé máy bay đi Bản Nạp.

Chu Dao nghe thấy tên Lạc Dịch liền vênh tai lên bắt sóng, hóa ra đi dự hội nghị ở Tây Song Bản Nạp, lập tức hào hứng: “Mẹ, con cũng muốn đi!”.

Hạ Minh Chân thoáng nhìn cô.

“Dao này Bắc Kinh lạnh quá, cho con đi với. Đúng dịp con được nghỉ.”

Thế mà mẹ cô lại đồng ý. Chu Dao đang sung sướng thì nghe bà dặn: “Hỏi Tưởng Hàn xem có muốn đến Bản Nạp chơi hai ngày không”.

Chu Dao cạn lời. Sau khi về phòng, cô bèn gọi điện thoại hỏi Lục Tự, anh ta bảo có thể đi. Chu Dao lại gọi điện thoại cho Tưởng Hàn, cảnh cáo cậu ta không được phép theo đuôi.

Tưởng Hàn cười ha hả: “Chu Dao, giờ đến lượt cậu ghét tôi rồi à. Chu Dao vừa định quạt cho cậu ta một trận thì thấy Hạ Minh Chân hơi cau mày liếc cô, vì thế đành ngoan ngoãn ngồi về chỗ cũ. Hạ Minh Chân quay đầu lại, trông thấy ánh mắt của Lạc Dịch thì cười hờ hững: “Hai đứa trẻ này đấu võ mồm từ bé rồi, thật ngại quá!”.

Lạc Dịch hơi nhếch khóe môi.

Giải quyết thủ tục nhập cảnh, sắp xếp qua loa đồ đạc xong thì cũng đã đến giờ ăn tối.

Chu Dao thay bộ váy hoa nền trắng, trang điểm cho mình thật tươi tắn, vừa bước ra khỏi cửa đã gặp ngay Tưởng Hàn.

“Đi xem mặt chắc?”

Chu Dao lười đáp lời cậu ta, lại thấy Lạc Dịch, Hạ Minh Chân và trợ lý Nguyễn cùng ra khỏi phòng. Chu Dao thoáng nhìn Lạc Dịch với ánh mắt tha thiết rồi quay về phía mẹ mình. Có vẻ bà rất hài lòng với cách ăn mặc xinh xắn của con gái, vừa đi về phía thang máy vừa nói với Tưởng Hàn bên cạnh: “Tưởng Hàn, Dao Dao mặc bộ này có đẹp không?”.

“Đẹp ă!” Tưởng Hàn đáp, cúi mắt thấy thất lưng váy Chu Dao bị vắn bèn đưa tay chỉnh lại giúp cô.

Chu Dao lui người giữ khoảng cách với anh ta: “Cứ để tôi tự làm”.

Tưởng Hàn cau mày: “Cậu nghĩ tôi muốn giúp cậu lắm chắc?”.

Chu Dao sờ thất lưng, quay đầu len lén nhìn Lạc Dịch, nhưng anh không buồn nhìn cô lấy một lần, cứ thế đi thẳng vào thang máy. Thang máy chậm chậm đưa họ xuống nhà hàng, năm người đều không lên tiếng. Lạc Dịch đứng ở trong cùng, liếc nhìn chiếc váy Chu Dao đang mặc. Anh điềm tĩnh gơ tay mò cực kì chính xác tới nơi mềm mại phía dưới của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Á!” Chu Dao bủn rủn cả người, kích thích nhảy dựng lên.

Thang máy cũng rung theo, Lạc Dịch bình tĩnh nhìn về phía trước. Ha tổng quay đầu nhìn cô con gái có hành động bất lịch sự, trừng mắt tỏ ý không vui: “Sao vậy Chu Dao?”.

Chu Dao sờ sau lưng: “Có con gì đó đốt con”.

Hạ Minh Chân dời mắt.

Chu Dao nghiêng chặt rằng, hận không thể xử lý Lạc Dịch ngay tại chỗ. Mãi đến khi ra khỏi thang máy, cô mới có cơ hội quay đầu trợn mắt cảnh cáo anh.

Trợ lý Nguyễn đặt bàn gần cửa sổ. Lúc ăn cơm, Hạ tổng không thích nói chuyện, trợ lý Nguyễn bị ảnh hưởng từ bà nên cũng lặng im, trên bàn ăn chỉ còn Tưởng Hàn thỉnh thoảng trò chuyện đôi câu với Chu Dao.

Họ đang ăn giữa chừng thì đột nhiên có một bé trai nhào đến ôm lấy chân Lạc Dịch: “Chú!”.

Lạc Dịch cúi đầu chào cậu bé: “Đào Đào à?”.

Chu Dao ngẩng đầu trông thấy một người phụ nữ xa lạ đi tới, bên cạnh cô ta là... Yến Lâm. Yến Lâm mặc một bộ váy màu đen thướt tha dài quá gối, làm nổi bật thân hình với đường cong nóng bỏng hơn hẳn ở Á Đỉnh.

Chu Dao nhìn lại Lạc Dịch, đứa bé tên Đào Đào kia đang chỉ vào khay thức ăn của anh, bảo anh gấp cho nó. Cô ngồi đây, cảm thấy mình như một kẻ xa lạ.

Yến Lâm bước đến chào Hạ Minh Chân: “Hạ tổng, đã lâu không gặp”.

Âu Á và Yến Ni là đối thủ cạnh tranh. Hồi Âu Á rơi vào tình trạng khủng hoảng, Yến Ni là lính mới nổi lên, tất nhiên trong lòng Hạ Minh Chân đã rõ mười mươi kẻ giở trò sau lưng là ai, nhưng không có chứng cứ nên ngoài mặt vẫn phải tươi cười.

“Xin chào Yến tổng!” Hạ Minh Chân cười đáp lại.

“Không ngờ Hạ tổng lại đích thân tới đây, còn có cả trợ lý Nguyễn và thiếu gia của Tưởng gia nữa...” Ánh mắt Yến Lâm rơi trên người Chu Dao. Chu Dao nín thở. Nếu Yến Lâm nói quen biết cô, lại còn nhắc đến chuyện cô từng ở khách sạn của Lạc Dịch, có lẽ Hạ Minh Chân sẽ giận đến tím mặt mất.

Chu Dao vội liếc về phía Lạc Dịch, nhưng ai đó lại chỉ biết vuốt đầu Đào Đào, hoàn toàn không để ý đến cô.

“Cô gái này...” Yến Lâm nhìn Hạ Minh Chân. “Tôi đoán là con gái Hạ tổng”.

Hạ Minh Chân khẽ cười, Chu Dao cũng gật nhẹ đầu chào lại: “Chào cô”.

Yến Lâm mỉm cười nhìn Chu Dao đầy ẩn ý. Bây giờ, Chu Dao mới ý thức được Yến Lâm không thèm giờ trò vạch mặt khiến người chán ghét trước mặt Lạc Dịch, mà Lạc Dịch cũng thừa biết tính tình cô ta thế nào, vì thế anh vẫn bình thản đối mặt. Đây là một sự ăn ý cực kỳ chết tiệt mà cô không tài nào xen vào được.

Chu Dao cúi đầu dùng bữa nhưng không cảm nhận được bất cứ hương vị gì hết.

Yến Lâm chào hỏi xong định đi, nhưng em gái cô ta lại lấy ra một tấm ảnh từ trong túi: “Anh Dịch, đây là ảnh chụp chung của anh và Đào Đào, hai năm trước định đưa cho anh mà vẫn chưa có dịp. Lần này tiện thể mang cho anh”.

“Cảm ơn.” Lạc Dịch tự nhiên nhận lấy.

Chu Dao liếc trộm tấm hình kia, Lạc Dịch mỉm cười bế một đứa bé trai nho nhỏ. Mà hiện giờ, Đào Đào này có vẻ rất thân thiết với anh, chắc chắn không phải chỉ là cuộc gặp mặt đầu tiên sau hai năm xa cách. Sau khi anh về Bắc Kinh đã từng đến thăm Đào Đào, và cùng từng gặp Yến Lâm.

Ngón tay đang nắm lấy chiếc đĩa của Chu Dao dần mất đi cảm giác.

Yến Lâm cười, khẽ gật đầu, thanh tao nói lời tạm biệt. Mà không chỉ có mình Chu Dao bị chọc tức. Bên kia, Hạ tổng vẫn giữ nét mặt bình thản, nhìn Lạc Dịch hỏi, lời nói giấu kim: “Cậu Lạc, bạn gái cũ của cậu tài giỏi thật đấy!”.

Lạc Dịch chỉ cười trừ: “Điều này tôi tán thành”.

Hạ Minh Chân không nói nữa, nhưng trong lòng anh đã thừa hiểu. Lần này, bà không cần đích thân đến đây, chẳng qua vẫn chưa tin tưởng anh hoàn toàn. Thật tình cờ ở chỗ, bạn gái cũ của anh cũng tới, trái ngược với lời hứa giữa hai người.

Ăn xong, đối tác ở Bản Nạp mời Hạ tổng ra ngoài ngắm cảnh đêm, Chu Dao viện cớ nhức đầu muốn về phòng nghỉ ngơi. Lạc Dịch cũng không đi.

Chu Dao ngả người xuống giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà. Cô lại chuyển sang nhìn điện thoại di động hết lần này đến lần khác. Tám giờ, chín giờ rồi tới mười giờ, Lạc Dịch vẫn chưa gọi cho cô. Anh đang làm gì trong phòng vậy? Xem ti vi, nghịch máy tính thì có vẻ không giống anh lắm. Ra ngoài thăm Đào Đào ư? Yến Lâm cũng ở đây, phải chăng cô ta cũng đi tìm anh? Cô tin Lạc Dịch, nhưng cô không thể nào chịu nổi dáng vẻ của Yến Lâm mỗi khi xuất hiện trước mặt anh.

Chu Dao phiền não vuốt mái tóc, đột nhiên cảm thấy chán ghét chính bản thân mình, chán ghét cái cảm giác bị anh nắm giữ.

Thời gian dần trôi, Hạ tổng đã trở lại khách sạn và đi ngủ rồi.

Mười một giờ đêm.

Chu Dao trần trọc lặn qua lộn lại trên giường, hết nhìn đồng hồ treo tường lại ngắm chiếc điện thoại không có một tin tức, cuối cùng không nhịn nổi lao ra khỏi phòng.

Phòng của Lạc Dịch nằm ở phía bên kia hành lang nên không lo bị ai phát hiện. Chu Dao thấp thỏm gõ hai tiếng, cửa được mở ra rất nhanh, Lạc Dịch nhìn cô: “Vẫn chưa ngủ à?”.

“Trời nóng quá!” Chu Dao bước vào ngó nghiêng, va li để mở đặt trên tủ, quần áo bên trong được gấp gọn gàng. Trên giường có nệm nhàu vừa mới nằm, chỉ có một người.

Chu Dao thở phào nhẹ nhõm, quay đầu hỏi anh: “Cả buổi tối anh làm gì thế?”.

Lạc Dịch hất cằm về phía bàn làm việc, chiếc notebook vẫn đang bật. Chu Dao cười: “Bận việc à?”. Cô bước qua bên đó, hạ tầm mắt nhìn giấy gói kẹo hoa quả và vỏ bánh bích quy nho nhỏ.

Đào Đào đã đến đây.

Nụ cười trên mặt Chu Dao tắt ngúm. Cô quay lưng về phía Lạc Dịch nên anh không trông thấy biểu cảm của cô. Cô im lặng ngồi lên giường anh, tay chống mép giường, nhẹ nhàng lắc lư đôi bàn chân.

Lạc Dịch kéo ghế đến ngồi đối diện cô, khuỷu tay chống trên đùi, nghiêng người kề sát cô, khẽ khàng hỏi: “Không ngủ được à?”.

Chu Dao ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào anh: “Ông chủ Lạc, em muốn ngủ cùng anh”.

Lạc Dịch cười nhẹ, xoa đầu cô: “Không sợ bị mẹ em phát hiện à?”.

“Mẹ em ngủ rồi.” Chu Dao vừa dứt lời, lại mím môi nói tiếp. “Em mặc kệ”.

“Vây...” Lạc Dịch vừa cất lời thì điện thoại di động vang lên.

Anh lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, ngón tay lập tức vuốt màn hình. Chu Dao kịp thấy tên “Yến Lâm”.

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, còn Chu Dao chỉ đành im lặng nhìn chiếc ghế trống không trước mặt mình.

Lạc Dịch đóng cửa phòng tắm, cau mày bắt máy, hạ giọng hỏi: “Em có thôi...”.

“Dịch, em đoán anh không thể hẹn được Cao tổng đúng không?” Yến Lâm cười khế. “Thực ra, có liên quan đến em đấy!”.

Lạc Dịch ra khỏi phòng tắm, Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh.

“Em về phòng nghỉ ngơi trước đi. Bây giờ, anh phải ra ngoài xử lý mấy việc.”

Chu Dao ngửa đầu nhìn anh dè chừng: “Đã muộn lắm rồi mà”.

Lạc Dịch vội cười: “Gặp người quan trọng của bên nhà cung cấp”. Nói xong, anh quay người, cầm bao thuốc và bật lửa trên bàn.

“Là Yến Lâm sao?”

Lạc Dịch khựng lại, quay đầu nhìn cô, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt.

Anh đáp: “Không phải đi gặp cô ấy”.

“Nhưng vẫn phải ở cùng một chỗ với cô ta.” Chu Dao bực bội cãi lại.

“Đúng vậy.” Lạc Dịch quay người, dứt đồ trong tay vào túi.

“Không cho anh đi!” Chu Dao đột ngột cất lời bướng bỉnh.

Lạc Dịch khựng lại giây lát, đi tới ngồi xuống chiếc ghế ngay trước mặt Chu Dao, nhìn thẳng vào mắt cô: “Chu Dao, anh có chuyện rất quan trọng cần phải xử lý. Hơn nữa, giữa anh và Yến Lâm không còn bất kì quan hệ nào”.

Chu Dao ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy ngỡ ngàng. Nhưng cuối cùng, cô vẫn lắc đầu, bướng bỉnh một cách lạ thường: “Em không muốn để anh đi. Dù anh có làm gì đi nữa”.

“Chu Dao, nghe lời nào.” Giọng Lạc Dịch thoáng vẻ nghiêm khắc, ẩn chứa áp lực vô hình.

Môi Chu Dao giật giật, đột nhiên cô như muốn bùng nổ: “Em không muốn nghe lời! Anh đừng nói chuyện với em bằng cái giọng điệu này. Em không thích anh đi gặp cô ta đấy!”.

Lạc Dịch nhăn nhó cau mày, sắc mặt thay đổi: “Không muốn hiểu phải không?”.

Chu Dao nhìn anh với ánh mắt trách móc. Anh cũng nhìn cô giây lát, cúi mắt nhìn đồng hồ, giọng nói như ra lệnh: “Em cứ nghỉ ngơi ở đây đi, anh sẽ về ngay”, sau đó đứng dậy bước đi.

“Ông chủ Lạc!” Giọng Chu Dao nhẹ bẫng như quán lấy bước chân anh. Anh dừng ngay trước cửa.

“Ông chủ Lạc, em rất thích anh.” Chu Dao bình thản lạ thường. “Nhưng em không muốn để anh đến gặp cô ta... Em biết em có nói gì thì anh cũng không chịu nghe, vì dù sao từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ làm theo ý em cả. Nhưng mà...” Cô tiếp tục cứng cỏi uy hiếp. “Nếu anh bước ra khỏi đây, em sẽ bỏ đi ngay lập tức, biến khỏi tầm mắt anh, không bao giờ xuất hiện nữa”.

Lạc Dịch nghiêng răng, dừng giây lát rồi kéo cửa đi ra ngoài, sau đó đóng sầm lại.

Căn phòng vô cùng im ắng, dường như có thể nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường vang lên tích tắc tích tắc. Chu Dao ngồi bần thần trên giường, trái tim như bị trăm nghìn nhát dao băm nát nhưng cô không cảm thấy đau, bởi vì nó đã chết lặng ngay từ giây phút anh sập cửa bỏ đi rồi.

Cô cúi đầu, nhìn từng giọt nước mắt rơi tí tách trên bàn tay mình. Cô không hề khóc, chỉ là mắt đang rơi lệ mà thôi. Không biết qua bao lâu, Chu Dao dẫu môi, đưa tay lau sạch nước mắt, vừa vuốt mũi vừa chậm chạp đứng lên đi về.

Vừa kéo cửa ra, cô lập tức sững sờ. Lạc Dịch một tay nhét túi quần, tựa vào bức tường đối diện hút thuốc, ánh mắt nhìn cô sâu xa.

35. Chương 35

Type: Mều

Lạc Dịch từ từ nhả ra một làn khói, ánh mắt đăm đăm nhìn cô. Chu Dao cũng đứng im tại chỗ dõi theo anh.

Anh đứng thẳng người, dụi đầu lọc thuốc lá, bước về phía cửa. Ánh đèn ngoài cửa hiên sáng chói, Lạc Dịch cúi đầu ôm lấy gương mặt cô, ngón tay khẽ vuốt ve gò má cô. Chu Dao ngược mắt nhìn anh, trên mặt anh không hề mang bất cứ biểu cảm nào. Lúc sau, anh buông tay, bước ngang qua người cô đi vào phòng.

Bả vai Chu Dao nghiêng đi trước cái đụng của anh. Anh ngồi xuống ghế, cô rề rà quay lại nhìn anh, anh hất cằm về phía giường. Chu Dao bước đến, ngồi ngay ngắn ở mép giường. Hai người mặt đối mặt, căn phòng im ắng đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Sau hai phút trợn vện, Lạc Dịch mới cất lời: “Chu Dao, những lời em vừa nói là nghiêm túc à?”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Dao vẫn đọng đầy nước mắt, gật đầu. Anh bình tĩnh nhìn cô một giây, vừa lấy bật lửa châm thuốc vừa cau mày kìm nén cảm giác phiền não. Anh cầm điếu thuốc lá, vắn vè đến giây rồi ném vào thùng rác.

Lạc Dịch nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch: “Em không tin anh à?”.

Chu Dao lúng túng đáp: “Tin mà”.

Ánh mắt anh dán chặt trên người cô. Chu Dao giơ tay lau đôi mắt ướt nhòe: “Em không tin Yến Lâm, bởi vì em biết dáng điệu của cô ta trước mặt anh. Ông chủ Lạc, em nhìn thấy vẻ thèm muốn anh từ ánh mắt của cô ta. Cô ta rất giỏi mấy trò thủ đoạn. Em biết anh không muốn gặp cô ta, nhưng em đoán cô ta đang nắm thứ mà anh muốn, và dùng nó để dụ anh”.

Lạc Dịch vẫn im lặng nhìn cô đăm đăm, nghe hết những lời cô nói.

“Ông chủ Lạc, chẳng lẽ anh không hiểu rõ hơn em sao? Cô ta đang dụ anh, đã có lần đầu tiên thì cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Cô ta thích chơi đùa với anh như vậy, cứ như đối thủ già ăn ý.” Chu Dao lắc đầu, buồn bã bộc lộ. “Mà em không thích anh chơi đùa với cô ta, một lần, hai lần rồi ba lần. Cuối cùng, hai người kẻ tung người hứng, vậy em là cái gì đây?”.

Lạc Dịch nhẫn nại giải thích cho cô hiểu: “Chu Dao, anh không có hứng thú đùa với cô ta”.

“Em tin.” Chu Dao gật đầu kiên định.

“Nếu em đã tin...” Lạc Dịch hỏi lại lần nữa. “Vậy thì những gì em nói vừa rồi không phải là nói đùa, mà là nghiêm túc phải không?”

Chu Dao: “Vâng”.

Lạc Dịch mím chặt môi, lặng người giây lát rồi bình tĩnh hỏi lại: “Tại sao?”.

Chu Dao bặm môi, có phần ầm ục: “Anh coi cô ta là phụ nữ nhưng lại coi em như đứa trẻ. Anh chưa bao giờ đối xử ngang hàng với em cả”.

Lạc Dịch thoáng sững sốt, câu trả lời của cô khiến anh bất ngờ.

Chu Dao khẽ hít vào một hơi thật sâu để lấy can đảm: “Lúc nào anh cũng dặn em ngoan ngoãn nghe lời nhưng anh có bao giờ nghe lời em đâu. Hoặc là chúng ta đều không nghe lời nhau, hoặc là anh cũng phải nghe theo em”.

Cô đã nhịn lâu lắm rồi, đến hôm nay mới trút được toàn bộ nỗi uất ức trong lòng. “Ông chủ Lạc, em không phải món đồ thuộc quyền sở hữu của anh, cũng không phải là con anh. Em không thích giọng điệu phụ huynh của anh, lúc nào cũng ra lệnh cho em, dạy dỗ em hoặc cấm đoán em. Anh sắp giống mẹ em rồi đấy!”.

Cô bướng bỉnh nhìn anh, cánh môi run run. Lạc Dịch im lặng hồi lâu, nghiêng người về phía trước, đầu gối hai người chạm vào nhau, hai tay anh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt run rẩy của cô.

Đêm hè nóng bức nhưng bàn tay bé nhỏ của cô lại lạnh ngắt. Anh nắm tay cô chặt thêm, ngẩng đầu nhìn cô: “Còn gì nữa không?”

“Ông chủ Lạc, em rất thích anh, càng ngày càng thích anh hơn.” Chu Dao hé miệng, đôi mắt dần dần phủ lớp sương mờ. Cô lập tức ngửa đầu chớp chớp mắt để nó tan đi rồi mới bình tĩnh nói ra suy nghĩ sâu kín của mình. “Nhưng em không muốn càng ngày càng thụ động, càng ngày càng thấp cổ bé họng. Nếu như vậy, em thà rằng... đừng để bản thân đắm chìm quá sâu, đến lúc không tài nào dứt bỏ được”.

Lạc Dịch khẽ nghiêng răng, vẻ mặt lạnh nhạt.

Câu cuối cùng của Chu Dao khiến anh ý thức được rằng chuyện này đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Anh cúi đầu im lặng lúc lâu, ngón cái khe khẽ vuốt mu bàn tay cô, vẫn lặp lại câu vừa rồi: “Còn gì nữa không?”.

Chu Dao đã trút hết nỗi lòng, yên lặng giây lát rồi cúi đầu đáp. “Hết rồi”.

“Đã suy nghĩ những điều này bao lâu?”

“Cả đêm.”

“Em ở trong phòng nghĩ về chuyện này suốt à?”

“Vâng.” Cô rất ghét trạng thái lo lắng và thụ động suốt đêm của mình, chợt bật thốt: “Em vẫn thích bản thân của lúc bình thường hơn, không thích bản thân lúc ở bên anh đoán tới đoán lui”.

“Không thích bản thân khi ở bên cạnh anh thật à?” Lạc Dịch lặp lại lời cô nói. Anh cúi đầu vuốt ve tay cô, lại im lặng thoáng chốc.

Trong mối quan hệ này, anh luôn hững hờ còn cô thì dè dặt.

Tính cách anh trước giờ luôn thiên về kiểm soát người khác, muốn nắm hết tất cả mọi thứ trong tay. Mà những người bạn gái cũ của anh đều chín chắn và thông minh, có bản lĩnh sánh ngang anh.

Anh tạo áp lực, đối phương có thể trở tay phản kích. Hai bên ngang hàng, vui vẻ sảng khoái. Nhưng Chu Dao thì lại khác, là một cô gái non nớt chỉ biết tiếp nhận áp lực. Như hồi ở Á Đình, anh quát “Cô đứng yên cho tôi!”, “Đứng im đấy, đừng nhúc nhích!”, “Đứng im đấy, đừng có chạy lung tung!” vô số lần. Nhưng cô lại ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ thật.

Cô cơ trí, thông minh, biết điều và ngoan ngoãn; nhưng anh cũng không thể ngờ cô sẽ có ý định biến mất khỏi cuộc sống của anh, thậm chí trong tình huống cô tuyệt đối tin tưởng anh.

Anh nắm chặt tay cô theo bản năng, như thể chỉ hơi nới lỏng một chút thôi là cô sẽ chạy mất.

“Chu Dao!” Anh điềm tĩnh gọi cô lần nữa.

“Dạ?”

“Em đã yêu mấy lần rồi?”

“Rất nhiều rồi.”

Lạc Dịch im lặng chốc lát rồi giải thích: “Chỉ đi ăn cơm, xem phim thôi thì không tính. Phải xác định quan hệ yêu đương được hơn một tháng”.

“Vậy chỉ có một lần.”

“Khi nào?”

“Hồi cấp Ba.”

“Với Tưởng Hàn à?”

Chu Dao khẽ rụt tay: “Anh biết rồi sao?”.

Lạc Dịch nhướn mày: “Ngày ấy, bọn em yêu đương cũng giống kiểu bây giờ à?”.

“Vâng.”

“Yêu bao lâu?”

“Một kì nghỉ hè.”

“Hết rồi à? Sau khi lên đại học thì sao?”

Chu Dao không trả lời, im lặng ngẫm nghĩ.

“Chu Dao, anh đã nghe những gì em vừa nói. Anh sẽ suy nghĩ thật kĩ, sẽ cố gắng. Nhưng rất có thể mối quan hệ chúng ta sẽ không thể thay đổi trong thời gian ngắn được. Suy nghĩ thì đúng nhưng thời điểm chưa tới, không thể quá vội vàng. Em hiểu ý anh chứ?”

Chu Dao suy nghĩ thật lâu, lại gật đầu.

Lạc Dịch hỏi tiếp: “Em có sợ anh không?”.

Chu Dao lập tức lắc đầu: “Em không”.

Lạc Dịch: “So với việc bảo anh không được kiểm soát em, thật ra em càng muốn kiểm soát anh hơn, đúng không?”

Chu Dao khẽ cắn môi, thật thà gật đầu. Vài giây sau, cô lại trách mắng: “Anh khó nhằn quá!”.

Lạc Dịch thoáng cười, giơ tay lên xoa đầu cô: “Em có thể coi anh là dự án LAND. Hãy nghĩ về trạng thái lúc bình thường của em”.

Chu Dao dờ dẫm nhìn anh chốc lát, chợt hiểu ra.

“Ngày tháng còn dài, rồi sẽ từ từ làm được thôi. Như vậy em hài lòng chưa?”

Đôi mắt Chu Dao lóe sáng: “Hài lòng rồi ạ!”.

Và thế là vấn đề được giải quyết.

Nụ cười trên mặt anh dần tắt, thận trọng hỏi lại cô lần thứ ba: “Vậy thì những lời em nói vừa rồi không phải là nói đùa mà là nghiêm túc, phải không? Nếu anh cứ đi thì em sẽ biến mất thật à?”

Chu Dao nín thình chốc lát, ngoan ngoãn trả lời thành thật: “Không đâu”.

“Ồ?” Lạc Dịch nhướn mày, cuối cùng trong mắt xuất hiện nét cười như lại được nắm giữ hết thảy.

“Em sẽ tìm anh nói về chuyện này, nếu như anh vẫn không chịu nghe thì sẽ tính sau.” Chu Dao cúi đầu nhận sai. “Vừa rồi, cách nói chuyện của em không đúng”.

Lạc Dịch nhìn cô.

“Ông chủ Lạc, vừa rồi em nói sai rồi.” Cô tính toán chi li đến cả lời xin lỗi.

Lạc Dịch như cười như không, quả quyết: “Không được có lần sau nữa”.

Chu Dao gật mạnh đầu. Lúc này, về mặt Lạc Dịch mới dịu đi đôi chút, giơ tay lên vuốt mái tóc cô, khẽ lau hàng mi ướt đẫm của cô. Anh kéo cô lại gần, cơ thể cô thuận đà nghiêng về phía trước, anh hôn đôi mắt cô, cô cũng hôn cằm hôn cổ anh. Hai người trao nhau nụ hôn, trấn an lẫn nhau.

Cuối cùng, Chu Dao nhượng bộ: “Anh đi lo việc của mình đi. Em ở đây chờ anh. Nhưng trước tiên, anh cần phải giải thích rõ với em xem chuyện này quan trọng không đã”.

Cô hất hàm, bắt chước nhìn thẳng vào anh.

“Được. Anh sẽ giải thích.” Lạc Dịch cười thần nhiên, nắm tay cô. “Thật ra lần này anh tới đây với mục đích tìm một ông chủ cung ứng ngọc phỉ thúy họ Cao”.

Chu Dao nhay bén hỏi: “Anh tra ra được vấn đề gì sao?”.

“Hai năm trước, Âu Á tuyển một giám đốc thu mua tên Viên Vĩ, Phật tháp ngọc bích thật phải qua tay ông ta mới vào Âu Á được.”

Chu Dao suy nghĩ một lát: “Ông ta là mất xích then chốt. Lẽ nào ông ta không phải là tay chân mà trực tiếp làm việc với Ngô Minh và Đan Sơn sao?”.

Lạc Dịch gật đầu: “Nhưng hiện tại không có tung tích về Viên Vĩ. Lúc ông ta còn tại chức, phần nhiều những vụ thu mua của Âu Á đều được cung ứng từ ông chủ Cao này. Mà sau khi ông ta mãn nhiệm, Âu Á và ông chủ Cao kia cũng ngừng hợp tác”.

“Anh cảm thấy có thể tìm được Viên Vĩ qua ông chủ Cao à?”

“Ừ, nhưng tìm được ông ấy còn khó hơn anh tưởng.”

“Yến Lâm có cách ư?”

“Cô ta nói vậy.”

Chu Dao cau mày ngẫm nghĩ chốc lát: “Nhưng em vẫn cảm thấy anh không nên đi. Không phải em ghen mà cũng không phải bởi vì em không muốn anh gặp cô ta”.

Lạc Dịch: “Hửm?”

“Ông chủ Lạc, có phải Yến Lâm có mối quan hệ nào đó với Đan Sơn không?”

Lạc Dịch cười lạnh nhạt.

Chu Dao phân tích: “Cô ta đoán trước anh muốn tìm ông chủ Cao, chắc hẳn đã vạch sẵn kế hoạch rồi. Cho dù anh có gặp được nhân vật kia thì có thể hỏi được thông tin nào không, liệu trong những tin tức ấy có mấy phần là thật, mấy phần là giả?”.

“Anh biết.” Lạc Dịch thừa nhận.

“Vậy anh còn đi làm gì? Nếu như rơi vào cạm bẫy họ bố trí sẵn thì sao?”

“Không đến mức rơi vào bẫy đâu.” Lạc Dịch nói, “Một là nhận được tin tức có thể phân biệt thật giả, hai là không có được một tin tức nào. Nếu là em, em sẽ chọn trường hợp nào?”.

Chu Dao sững sốt, đắn đo: “Anh đi đi, chú ý an toàn”.

Lạc Dịch im lặng nhìn cô, hồi lâu sau, ôm lấy gương mặt cô rồi hôn thật sâu.

“Chu Dao, anh cũng vậy.”

Sau khi Lạc Dịch đi, Chu Dao bò lên giường của anh nằm nghỉ, lại nghĩ về câu nói trước khi anh đi...

“Ông chủ Lạc, em rất thích anh, càng ngày càng thích anh hơn.”

“Chu Dao, anh cũng vậy.”

36. Chương 36

Type: Mều

Tây Song Bản Nạp về khuya mang theo hơi thở của thảm thực vật nhiệt đới. Tại khoảnh sân ở góc đường vắng vẻ, những chùm cây đan xen hỗn tạp, dòng nước róc rách chảy xuôi, con đường nhỏ trải đầy đá cuội dẫn tới tận cửa căn nhà mái nhọn tường trắng kiểu Thái. Lạc Dịch cởi giày bước vào, sàn nhà lát đá cẩm thạch lạnh thấu người.

Căn phòng trang trí nguy nga lộng lẫy, nhìn đâu cũng thấy ngọc phỉ thúy. Người làm dẫn Lạc Dịch và Yến Lâm đến phòng trà tiếp khách ở tầng một, ông chủ Cao đang ngồi hút thuốc lảo trên chiếc ghế gỗ lim. Ông ta khoảng bốn mươi tuổi, mắt đeo kính, phong thái nhã nhặn lịch sự, không hề bị phát tướng ở độ tuổi trung niên.

Một tay ông ta nâng điều cày bằng trúc. Đầu trên ống trúc để hở miệng, đầu dưới có một đốt nhỏ rỗng nhô ra, trông như cành cây đâm nhánh, đó là nõ điều. Đáy ống trúc chứa nước, lúc hút, khói sẽ qua nõ điều đi vào ống trúc, sau khi lọc qua nước sẽ theo lực hút tràn vào buồng phổi. Tay còn lại vê tròn thuốc tra vào nõ điều, ông ta khẽ miệng vào đầu trên điều cày rít một hơi, sợi thuốc cháy lên, tiếng nước điều kêu gòn gĩa. Ông ta ngẩng đầu nhìn các vị khách mới đến, khói thuốc lượn lơ tỏa lên từ bên trong điều cày.

“Yến tổng.”

“Ông chủ Cao.” Yến Lâm cười mờ lờ. “Sau khi đổi nghề có vẻ ông càng ngày càng nhàn nhã thoải mái đấy!”.

Nghe Yến Lâm nói, vẻ mặt Lạc Dịch vẫn điềm nhiên.

Sau mấy lời hỏi han, Yến Lâm giới thiệu Lạc Dịch với ông ta: “Đây là giám đốc thu mua mới nhậm chức của Âu Á”.

Ông chủ Cao nhìn Lạc Dịch, gật đầu chào.

Yến Lâm cười sâu xa: “Có gì cần giúp đỡ thì anh cứ việc mở lời, ông chủ Cao là người rất nghĩa khí”.

Lạc Dịch thoáng liếc qua Yến Lâm rồi lại nhìn ông chủ Cao, không mào đầu đông dài: “Ông chủ Cao, tôi muốn nhờ ông một việc. Dẫn tôi đi gặp một người”.

“Ồ, nếu là bạn của Yến tổng, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp.” Ông chủ Cao rất thẳng thắn. “Ai vậy?”.

“Viên Vi”.

Sắc mặt Yến Lâm không hề thay đổi. Ông chủ Cao rít một hơi thuốc lào, nhìn anh với vẻ mặt nghi ngờ: “Viên Vi nào?”.

Lạc Dịch như cười như không: “Hai năm trước, ông ta là giám đốc thu mua của Âu Á, nhờ ông ta mà ông và Âu Á mới có quan hệ hợp tác làm ăn. Khi ông ta mãn nhiệm, ông cũng mất sức cạnh tranh so với các công ty khác. Ông chủ Cao còn nhớ không?”.

“Ồ, là giám đốc Viên à?” ông chủ Cao vỗ đùi cái đét, cứ như đến giờ mới chợt nhớ ra. “Ha ha, thực ra khi đó, tôi không thân với ông ta cho lắm, chẳng qua là dứt lốt ông ta để trở thành nhà cung cấp hàng cho Âu Á mà thôi...”. Ông chủ Cao giơ tay lên vỗ đầu ngón tay ra hiệu trước mặt Lạc Dịch.

Anh đã đoán ra điều này từ trước, lạnh nhạt hỏi tiếp: “Sau khi giám đốc mới lên thay, sao ông chủ Cao không tiếp tục hỏi lộ nữa?”.

“Tôi đổi nghề rồi. Tuy nghề này kiếm được nhiều tiền nhưng rủi ro cũng cao.”

Lạc Dịch lại hỏi: “Ông chủ Cao hẳn đã nghe nói đến Phật tháp ngọc bích rồi nhỉ?”.

“Người trong nghề ai ai chẳng biết.”

Lạc Dịch khẽ cười: “Tôi chính là tổ trưởng giám định ngọc nhưng lại bị Phật tháp này hại lên bờ xuống ruộng”.

Ông chủ Cao sững sờ: “Ồ, hóa ra anh là người giám định sai”.

“Không phải.” Lạc Dịch điềm nhiên khẳng định. “Pho tượng mà tôi giám định là Phật tháp thật. Hơn nữa, tôi còn tra được ông chính là người dẫn mối, giúp giám đốc Viên mua được Phật tháp cho Âu Á”.

“Chuyện này thì đúng.” Ông chủ Cao gật đầu. “Nhưng ngày ấy, chúng tôi làm ăn chính đáng, tuân thủ pháp luật. Mối quan hệ giữa tôi và giám đốc Viên chỉ dừng lại ở mức cộng sự thôi. Sau khi anh ta mãn nhiệm, chúng tôi không còn liên hệ nữa. Huống chi tôi đã bỏ nghề buôn ngọc từ lâu nên không thể giúp anh chuyện này được rồi”.

Lạc Dịch không hỏi chi tiết, biết Yến Lâm đã nói qua với ông ta trước rồi, giờ anh có hỏi cũng vô dụng. Huống chi anh đã nắm được một điểm sơ hở của ông ta.

Anh đứng dậy xin phép ra về, ông chủ Cao còn rất hiếu khách, sai người làm đi gọi xe. Yến Lâm thì ở lại phòng trà, nói muốn trò chuyện với ông chủ Cao một lát.

Một mình Lạc Dịch ngồi chờ trong phòng khách, bất ngờ nhìn thấy tường ảnh phía trong cầu thang. Anh vội vã bước tới, nhìn lướt qua ảnh gia đình và bạn bè. Lạc Dịch chợt thấy trong tấm ảnh chụp hình một người có đôi mắt quen thuộc, trông sắc bén khiến người ta cảm thấy gã chẳng thể nào là người tốt được. Cảnh nền là thôn trại của dân tộc Thái, cây xoài sum suê cao vút che đi nóc nhà màu vàng kim. Hắn đứng bên cạnh ông chủ Cao với tư thế như một tên thuộc hạ.

Người này... hình như Lạc Dịch đã từng gặp tại cổng bệnh viện ở Á Định.

Anh vừa định lấy điện thoại di động ra chụp lại, chợt nghe tiếng bước chân của Yến Lâm tiến đến từ phía phòng trà. Không kịp nữa rồi, anh vội vã quay lại phòng khách.

Người làm đi tới, nói là xe đang đỗ ở gốc cây ngoài kia. Lạc Dịch và Yến Lâm đi trên con đường nhỏ trải đá cuội ra ngoài. Anh đang suy nghĩ về nơi chụp bức ảnh kia nhưng lượng thông tin quá ít ỏi, tạm thời chưa thể đưa ra kết luận.

Ở Cảnh Hồng, những nóc nhà vàng rực và cây xoài kiểu như thế này cực kì phổ biến.

Yến Lâm thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, hàng mày mảnh khê nhướng lên, nói đầy ẩn ý: “Hóa ra anh vào làm việc tại Âu Á là để điều tra về Phật tháp ngọc bích. Chỉ cần nói với em là được mà, anh cần gì phải đi điều tra cho khổ cực?”

Lạc Dịch nhận ra giọng điệu của cô ta có chút gì đó hả hê sung sướng. Anh nhìn qua rồi đáp lại lịch sự: “Hôm nay em đưa anh tới gặp ông chủ Cao là đã giúp đỡ anh nhiều rồi”.

Yến Lâm nhìn anh, chợt cảm thấy có điều gì đó là lạ. Cô ta nghĩ mãi mà không biết khác thường ở điểm nào, chỉ nghĩ anh thích chứng tỏ ta đây thôi, thuận thể chẹn họng anh: “Thật thế à? Nếu có thể giúp anh tìm được Viên Vĩ thì tốt”.

Cô ta bước lên trước, vừa mở cửa xe vừa nói: “Có điều, lúc anh quyết định theo em đến đây, em đã rất bất ngờ, cũng cực kì vui”.

Giọng điệu cô ta mang theo sự kiêu ngạo của kẻ chiến thắng, Lạc Dịch chỉ thoáng nghe đã nhận ra.

Anh dừng bước, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Em biết trong phòng anh có người à?”.

Đang bước lên xe, Yến Lâm chợt khựng lại. Vẻ mặt cô ta sững sờ, thầm trách mình lơ lửng, lại không ngờ được anh nhạy bén đến mức ấy. Cô ta nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian còn lại không kịp rồi, đành phải kéo dài thêm.

Cô ta mỉm cười quay đầu lại: “Làm gì có chuyện đó, ý em nói...”.

Cô ta còn chưa dứt lời, Lạc Dịch đã lao đến bóp cổ, dốc sức đè cô ta lên thân xe. Yến Lâm ngạt thở đỏ bừng mặt, mu bàn tay Lạc Dịch nổi đầy gân xanh, năm ngón tay siết chặt cổ cô ta.

Đáy mắt anh hằn đầy tia máu, gần từng câu từng chữ: “Cô dám động vào cô ấy, tôi sẽ băm xác cô cho chó ăn!”.

Ánh mắt Yến Lâm thoáng hiện ra sự chết chóc. Lạc Dịch túm cô ta ném ra ngoài, Yến Lâm ngã dúi dụi vào bụi cây thấp rậm rạp. Cô ta hần học quay lại nhìn anh. Lạc Dịch bước đến giật lấy chìa khóa trong tay người tài xế còn đang kinh sợ rồi lên xe, đóng rầm cửa lại. Anh đánh tay lái, lớp xe rê trên mặt đất, chiếc xe vội vã lao vút về phía trước.

Thời tiết hôm nay hơi nóng, Chu Dao đắp chiếc khăn tắm lên bụng, ngủ rất say. Cô mơ màng nghe thấy tiếng người cãi vã ngoài hành lang.

“Con đi kia, mày lại đi lăng nhăng với trai à? Mày có tin tao đánh chết mày không?”

Người phụ nữ khóc lóc nỉ non.

“Con mẹ mày còn mặt mũi mà khóc nữa à? Nói, thằng kia là ai? Có nói không? Mày có tin tao đánh chết mày không?”

Chu Dao ngồi dậy dụi mắt. Cô mím môi ngồi ngẩn ngẩn trong chốc lát, đầu nặng như chì.

Chốc chốc lại vang lên tiếng tay đập chân đá, lát lát lại là tiếng phụ nữ khóc lóc cầu xin thăm thiết ở ngay trước cửa phòng cô. Chu Dao cau mày, mắt vẫn còn nhắm tịt, cô lười bật đèn, cứ thế tụt xuống giường, đi dép bước ra cửa, chuẩn bị ngó xem chuyện gì. Cô sờ chót bảo vệ lạnh lạnh, vừa định mở ra thì trong đầu chợt tái hiện đêm mưa ở Á Đinh. Cô xoay mòng trên chiếc ghế nhỏ cao cao, ngồi bên quầy bar uống sữa tươi. Tay Lạc Dịch gõ lên thành gạt tàn thuốc, dặn dò: “Lần sau, nếu gặp phải tình huống tương tự thì đừng tùy tiện chạy ra mở cửa”.

“Tại sao?” Cô bặm môi.

Anh khiển trách: “Cô không có ý thức phòng bị cơ bản à? Nếu gặp phải kẻ bắt cóc thì sao?”,

Cách cánh cửa, tiếng đánh chữ gần trong gang tấc, toàn thân Chu Dao ớn lạnh. Cô bình tĩnh, ngón tay mau chóng rút khỏi khóa sắt, chạy về phía giường, nhìn xung quanh đánh giá căn phòng. Cô nhặt khăn tắm trên giường ném lên ghế, nằm úp sấp xuống đất rồi chui tọt vào gầm giường. Cô đang bò giữa chừng lại cảm thấy không ổn lắm bèn vội vàng chui ra, chạy đến núp phía sau chiếc rèm cửa sổ dày cộm.

Chiếc rèm cửa bốc lên mùi vải gay mũi. Chu Dao thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, đồng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Cách đó vài con phố, Lạc Dịch cản chặt rằng, đập thật mạnh vào vô lăng, chiếc xe rong ruổi trên con đường vắng lặng giữa đêm khuya.

Chu Dao đồng tai lắng nghe. Tiếng cãi nhau ồn ã trên hành lang đột nhiên biến mất như chưa hề có chuyện gì xảy ra khiến đêm đen trở nên tĩnh mịch. Chu Dao cảm thấy kì quái đến gần như ngạt thở. Cô lo sợ núp sau rèm cửa sổ không an toàn, quỳnh quáng đến độ xoay ngược xoay xuôi. Cô quay đầu nhìn, ngoài kia là vườn cây nhiệt đới rậm rạp đủ loại. Cô vén rèm lên định bò ra ngoài, lại sợ chúng có công cụ cắt khóa sắt chuyên dụng, tốt hơn hết là dựng hiện trường giả trong phòng không có ai thì hơn. Vì thế, cô lại chạy ra cửa mở khóa bảo vệ. Bên ngoài có tiếng người đến gần, cô sợ tới mức toàn thân nổi da gà, vội chạy đến cửa sổ bằng tốc độ nhanh nhất, kéo cửa, trèo lên bệ, đôi mắt lia nhanh tìm cành cây chắc chắn quanh đây, mà cành gần cô nhất cũng phải khoảng một mét.

Chu Dao bước đi trên bệ cửa, hạ thấp trọng tâm, giơ chân ước lượng khoảng cách như con mèo nhỏ, chợt nghe tiếng thẻ phòng quẹt tích tích sau lưng. Cô giật mình, bất chấp tất cả nhảy về phía cái cây ấy. Cành và lá cây quét qua cánh tay khiến cô đau đến xuýt xoa, không kịp kêu tiếng nào liền ôm chặt lấy thân cây. Tán cây bị lay mạnh, Chu Dao vội vàng giữ im, hạ giọng năn nỉ: “Đừng lay nữa mà, đừng lay nữa mà”.

Trong bóng đêm, gian phòng truyền đến tiếng mở cửa kéo kẹt khe khẽ khàng... Kéo chuyên dụng cắt phập một cái, tiếng cắt sắc ngọt gọn gàng vang lên rõ mồn một.

Cây cối đã ngừng lay, toàn thân Chu Dao túa mồ hôi, nghe thấy tiếng lật đồ trong phòng, từng đốm sáng từ đèn pin cắt qua khoảng không mù mịt. Cô vịn thân cây, lặng lẽ đứng lên, chầm chậm di chuyển trên cành cây, rón ra rón rén chuyển sang một cây khác. Người trong phòng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy ai. Cuối cùng rèm cửa sổ hơi động, cánh cửa được kéo mở ra, ánh đèn pin rọi thẳng vào bụi cây.

Ban đêm, hương lá cây gay nồng nhức mũi, đàn muỗi bay vo ve xung quanh. Hai tay Chu Dao giơ thẳng tắp trên đỉnh đầu, nắm chặt lấy cành cây. Một con chim bay tới, đậu trên cành cây trước mặt Chu Dao. Cô im lìm nhìn vào đôi mắt đen nhánh như hạt đậu của nó. Con chim cũng bất động nhìn cô, vài giây sau, nó cúi đầu rửa lông rìa cánh. Chùm sáng quét vài lượt qua chỗ con chim kia, nó đập cánh phành phạch nhưng không hề bay đi.

“Mẹ kiếp, người đâu rồi?”

“Không có ai sao? Không thể nào trốn nhanh vậy được.”

“Nhưng tao nhìn thấy cô ta bước vào phòng này mà.”

“Ngay cả chốt bảo vệ cửa cũng không cài, vừa nãy bên ngoài ầm ĩ thế mà không bước ra khỏi cửa, chắc không ở trong phòng đâu.”

“Tao theo dõi chặt chẽ lắm, không thấy cô ta ra khỏi phòng.”

“Vừa nhìn đã biết là không có ở đây rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi tìm phòng khác xem sao.”

“Vẫn không đúng, hay là tìm trên tán cây xem?”

Chu Dao giật thót, dưới lầu vang lên tiếng phanh xe gấp, đám người đang nói chuyện nhìn thoáng qua nhau rồi tức tốc bỏ chạy.

Chu Dao không hiểu tại sao bọn chúng bỗng dưng chạy biến, nhưng cô không dám nhúc nhích. Đến tận khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, không còn một tiếng động nào nữa, cô mới dám hít thở từng hơi gấp gáp, hai tay giơ đến mỗi nhứ, cô từ từ hạ xuống.

Suốt mấy phút vừa rồi, Chu Dao đã mệt lả, đành đứng nguyên tại chỗ bình ổn lại hơi thở rồi nghĩ đến chuyện tìm cách quay về phòng. Cô cúi đầu nhìn xuống nhận ra độ cao hiện tại thì giật mình thẳng thốt, khe khẽ than một tiếng rồi lập tức ngồi xuống ôm lấy cành cây to không chịu buông tay.

Xe chưa kịp dừng lại hẳn, Lạc Dịch đã lao thẳng vào đại sảnh. Anh chạy như gió cuốn lên lầu, băng qua hành lang, quẹt thẻ mở cửa, bật đèn, nhìn khắp căn phòng đã không còn một bóng người. Tâm trạng anh căng thẳng, hai tay vò đầu, vừa định xông ra ngoài tìm lại nghe thấy tiếng xe hơi khởi động dưới tầng. Anh lập tức nhào về phía cửa sổ nhìn xuống, thấy chiếc xe kia đã phóng đi mất hút, e rằng Chu Dao đang ở trong đó. Anh nhảy lên bệ cửa sổ, tính nhảy qua ôm lấy thân cây tụt xuống tầng, song bất chợt nghe thấy một tiếng gọi đáng thương: “Ông chủ Lạc...”

Lạc Dịch sửng sốt, nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy Chu Dao đang ôm thân cây thật chặt giống như chú gấu Koala nhỏ. Cô ló nửa cái đầu từ phía sau thân cây, dẫu môi hờn trách: “Chân em bủn rủn cả rồi, không trèo qua đó được đâu”.

Trái tim Lạc Dịch treo lơ lửng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng trở lại vị trí của nó, không biết bây giờ nên cười hay nên khóc nữa.

Chu Dao rầm rút: “Anh mau qua đây đỡ em đi!”.

Lạc Dịch sải một bước dài qua chạc cây, để lại tiếng rì rào sột soạt. Anh bước trên một cành cây đi tới đó, cuối cùng cũng bắt được bàn tay nhỏ bé của cô. Chu Dao lập tức nắm chặt lấy tay anh, như thể hoàn toàn tin tưởng giao phó cơ thể mình cho anh.

Lạc Dịch chậm chậm dắt cô quay lại căn phòng. Anh bước lên bệ cửa sổ trước, giơ tay ra đón cô. Bệ cửa sổ thì cao, còn cành cây thì thấp, khoảng cách giữa hai bên tầm một mét, Chu Dao ước lượng nhưng không dám: “Xa quá, em sợ không leo lên nổi”.

Lạc Dịch trấn an: “Em cứ đưa tay cho anh trước đi!”.

Chu Dao vươn tay tới, anh nắm chặt tay cô rồi ra hiệu: “Lên nào!”.

Cành cây đung đưa, Chu Dao nhấc chân nhưng vẫn không với tới, sột ruột kêu: “Không được... á!”.

Cơ thể Chu Dao đột nhiên lơ lửng giữa bầu trời, Lạc Dịch cầm hai cánh tay cô, nhấc cô lên. Một giây sau, Chu Dao đã an toàn hạ cánh trên bệ cửa sổ.

Cô cuống quýt quay người tụt xuống, chui vào phòng, đến khi bàn chân tiếp đất rồi mới có cảm giác an toàn. Cô quay lại nhìn Lạc Dịch vui vẻ thở phào: “May mà anh về kịp, nếu không chân em tê...”

Những lời còn lại bị lồng ngực anh che kín. Một tay Lạc Dịch kéo cô ôm vào trong lòng, bàn tay kia giữ chặt lấy gáy cô. Chu Dao sững sờ chốc lát, nghe thấy nhịp đập dữ dội khác thường trong lồng ngực anh. Cô từ từ vòng tay lên ôm anh thật chặt.

Lạc Dịch lẳng lặng ôm cô thật lâu, mãi sau mới chịu buông lỏng ra, dường như hối hận: “Xin lỗi, anh không nên đi mới phải”.

Chu Dao khẽ vỗ lưng anh trấn an: “Không sao, em đã an toàn rồi mà. May mà em nhanh trí”.

Lạc Dịch cúi đầu, áp mặt vào mặt cô, khóe môi cong lên dịu dàng.

Chu Dao ngửa đầu hỏi: “Lần này đi có thu hoạch được gì không?”.

“Có.” Lạc Dịch trả lời. “Nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói rõ”.

“Ồ, có ích là tốt rồi.” Nói xong, Chu Dao đưa tay gỡ móng soàn soạt.

Lạc Dịch buông cô ra, cúi đầu hỏi: “Sao thế?”.

“Em bị muỗi đốt vào móng.”

Lạc Dịch báo cảnh sát. Cảnh sát lấy bằng giám sát về phân tích, tìm đối tượng khả nghi. Quản lý khách sạn cũng được mời đi phối hợp điều tra. Sau đó, anh đi tìm thuốc sát trùng miệng vết thương cho cô, bận rộn tới hơn một giờ mới xong.

Tiếp đó, anh đến bên cửa sổ gọi điện thoại cho Lục Tự.

Anh ta đang ngủ, giọng hơi lơ mơ: “Alo?”.

“Anh phải tới Cảnh Hồng một chuyến.” Lạc Dịch nói.

“Sao vậy?” Người phía đầu bên kia đã tỉnh táo đôi chút.

“Chúng ta đều nghĩ rằng Yến Lâm chỉ thuận đường tới đây tham gia hội nghị, nhưng xem ra hiện giờ, cô ta đã sớm chuẩn bị kế hoạch khác rồi.”

Lục Tự ngẫm nghĩ: “Được. Ngày mai tôi sẽ tới đó”.

“Anh có thể bắt cô ta không?”

“Cái gì cơ?” Lục Tự sững sốt.

“Lục Tự.” Lạc Dịch nhớ tới vẻ chết chóc trong ánh mắt của Yến Lâm tối nay, hạ giọng: “Yến Lâm chính là Đan Sơn. Tôi khẳng định.”

“Anh có chứng cứ gì không? Lạc Dịch, muốn bắt người thì phải có chứng cứ, nếu không bắt rồi thì vẫn phải thả ra.”

Lạc Dịch vò mái tóc ướt đầm. Chốc lát sau, anh điềm tĩnh nói: “Tôi sẽ nghĩ cách. Ngày mai, anh phải cấp tốc tới đây”.

“Được.”

“Lâm Cẩm Viêm đâu?”

“Bắt rồi nhưng cậu ta không chịu khai gì cả. Chúng ta không thể tạm giữ cậu ta quá lâu, hết thời gian quy định đành phải thả, nhưng chúng tôi sẽ cử người theo dõi cậu ta.”

“Ừ.”

Lạc Dịch cúp máy, đứng bên cửa sổ suy ngẫm về tình hình ở nhà ông chủ Cao tối nay trong chốc lát. Anh vô thức cầm điều thuốc đưa lên miệng, định châm lửa nhưng chợt nghĩ ra gì đó bèn cất đi.

Tiếng nước chảy rào rào trong nhà tắm, Lạc Dịch quay đầu nhìn, cảm xúc nơi đáy mắt hơi thay đổi. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ngọn đèn hắt ra từ nhà tắm, hết như chiếc đèn lồng thủy tinh. Chu Dao đứng trong phòng kính, trên người dính sữa tắm, hai tay vuốt ve cổ và toàn thân từ trên xuống dưới.

Lạc Dịch mím môi, đứng bên cửa sổ nhìn cô chăm chú. Đến tận khi cô gội sạch người rồi khoác khăn tắm chuẩn bị bước ra, anh mới bật đèn, ngồi xuống ghế sofa.

Đêm về khuya nhưng Chu Dao đã ngủ được một giấc rồi, vì phấn khích mà nói nhiều một cách bất thường: “Ông chủ Lạc, em nghe người ta nói, trong vân Nam thập bát quái, ba con muỗi được một bát canh đấy!”.

Cô ngồi ở mép giường cầm khăn lau tóc, lắc lư bắp chân trắng nõn ướt mềm.

“Thập bát quái?” Lạc Dịch nhìn bàn chân trần của cô chăm chăm, hỏi băng quơ.

“Đúng vậy, còn nhiều lắm, em có thể đọc từng cái cho anh nữa cơ. Vân Nam thập bát quái, ống tre có thể làm điều cay.”

Ánh mắt Lạc Dịch liếc lên, khăn tắm quấn hờ trên người cô. Anh nói: “Mang máy sấy tóc ra đây”.

Chu Dao lấy máy sấy tóc đưa anh, vẫn mãi đọc: “Bên này mưa bên kia nắng. Xe lửa không nhanh bằng xe hơi”.

Lạc Dịch vỗ vỗ lên đùi mình, ý bảo cô ngồi lên đó. Chu Dao ngoan ngoãn làm theo. Anh quay người cô lại để cô đối mặt với mình. Chu Dao ngồi như trẻ con: “Lấy nón rơm làm vung nồi. Trứng gà dùng vỏ xâu chuỗi bán”.

Chu Dao cúi thấp đầu, phất phơ mái tóc dài đến trước mặt anh. Lạc Dịch sấy tóc cho cô, ngón tay vuốt về mái tóc cô. Chu Dao vô cùng thoải mái, rụt cổ lại cười híp mắt. Anh nhẹ nhàng cầm lấy đuôi tóc cô, đầu cô ghé lại gần khe cọ bàn tay anh, cơ thể cũng vô thức tựa sát vào anh.

Lạc Dịch tắt máy sấy, buông những sợi tóc dài trên vai cô. Anh kéo cô tới gần, hôn môi cô. Cô ôm cổ anh, đặt lên môi anh những nụ hôn ướt át.

Cô co cuộn lại trong lòng anh, trái tim như run lên. Lạc Dịch nhìn từng nét mặt của cô, mơ màng, ngây ngô, mừng rỡ và vui vẻ.

Lạc Dịch nghiêng đầu hôn môi cô, đặt cô xuống ghế sofa.

Sáng sớm, Chu Dao chạy về phòng, ngủ một tiếng để lấy lại sức. Lúc rời giường, cô cùng mẹ và mọi người đi tham gia gian hàng giới thiệu ngọc thô. Nhân viên phía tổ chức còn trịnh trọng tới tiếp đón, đề nghị bữa sáng ra ngoài ăn bún qua cầu.

Họ cùng đến một nhà hàng lâu đời ở Cảnh Hồng, đúng vào giờ ăn sáng, khách khứa đông nghịt.

Cô nhân viên đi vào xếp hàng mua vé, Chu Dao hứng thú theo sau, chăm chú nhìn biển hiệu “Truyền thuyết bún qua cầu” dán trên tường. Truyền thuyết này có rất nhiều phiên bản, đại ý là người vợ mang bún cho người chồng ôn thi vất vả, chủ yếu tỏ ý quan tâm.

Lạc Dịch không tiện đi theo, chỉ đành chú ý đến hành tung của Chu Dao, không để cô thoát khỏi tầm mắt của mình.

Chu Dao nhanh chóng quay lại bàn ngồi, thao thao bất tuyệt về truyền thuyết bún qua cầu, sau đó nói: “Trong Văn Nam thập bát quái thì có một điều kì lạ mang tên bún qua cầu người người yêu”.

Lạc Dịch uống trà, lẳng lặng liếc nhìn cô. Cô đọc “thập bát quái” trước khi ân ái đến lúc lên giường, thế mà sáng nay vẫn chưa chịu thôi. Hôm nay, anh chỉ cảm thấy thập bát quái này có gì đó rất mờ ám. Vừa nhắc tới, anh chợt hồi tưởng dáng vẻ mê người của cô khi ngồi sấy tóc trên đùi anh.

Tướng Hàn thì khá hứng thú, hỏi Chu Dao cặn kẽ. Hai người hưng phấn trao đổi rôm rả. Lạc Dịch nhìn hai người họ với khuôn mặt gần như không cảm xúc.

Sắc mặt Hạ tổng thì không được tốt lắm, khẽ day trán: “Khách sạn này làm ăn không chuyên nghiệp gì cả. Ban đêm còn có người đánh nhau ồn ào, quấy rầy giấc ngủ của người khác.”

Trợ lý Nguyễn tiếp lời: “Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, hai người kia đúng là...vô văn hóa”.

“Nghe nói tối qua anh báo cảnh sát?” Hạ tổng quay sang hỏi Lạc Dịch.

“Có người quẹt thẻ đột nhập phòng tôi.”

Hạ tổng không có hứng thú nghe, lát sau mới hỏi: “Nghe người ta nói, trong phòng anh có một cô gái”.

Chu Dao đang nói chuyện với Tướng Hàn chợt ngậm miệng, tóc gáy dựng đứng.

Lạc Dịch đáp: “Vâng”.

Về mặt Hạ tổng không vui, khó hiểu nói: “Tuy cậu không quan tâm hình ảnh của mình ngoài công ty nhưng tốt nhất hãy chú ý một chút, ở đây có nhiều người bị bệnh”.

Bà tướng Lạc Dịch gọi gái.

Chu Dao chỉ biết lặng thinh, thâm than: Mẹ, là con đấy!

37. Chương 37

Type: Mều

Chu Dao gật gà gật gù. Cô muốn xem ngọc ở sảnh triển lãm dưới tầng, không muốn ngồi trong phòng điều hòa nghe thuyết trình. Nào là lịch sử của hội nghị triển lãm, nào là tầm quan trọng của sự phát triển, lan man sang cả khách quý từ các tỉnh, toàn mấy chuyện chẳng liên quan gì đến cô cả. Chu Dao nghiêng đầu nhìn Power Point trên màn hình trình chiếu, ánh mắt mơ màng, vừa định ngáp một cái lại liếc thấy Hạ Minh Chân bên cạnh, thế là cô đành ngậm chặt miệng.

Người phát ngôn trên bục kia đang thao thao bất tuyệt, Chu Dao thật sự không ngồi nổi nữa, lặng lẽ đứng dậy. Ánh mắt Hạ Minh Chân liếc qua. Mặt cô nhăn nhó, nhỏ giọng giải thích: “Mẹ, sáng nay con uống nhiều sinh tố đu đủ quá, bây giờ buồn đi vệ sinh”.

Hạ Minh Chân lườm cô rồi nhìn lên bục phát biểu. Chu Dao rón rén chuồn khỏi chỗ ngồi, chạy ra ngoài. Lạc Dịch thấy vậy cũng rời đi theo cô.

Ngoài cửa sổ, ánh dương rực rỡ, cây xanh tỏa bóng mát. Chu Dao đứng bên cửa sổ duỗi cái lưng tê mỏi, thấy Lạc Dịch ở phía sau, cô cắt húng trợn mắt nhìn anh: “Theo em ra ngoài làm gì?”.

Lạc Dịch nghiêng người tựa vào tường, quay đầu nhìn cô: Tối hôm qua, anh đã nói với em rồi mà, trong khoảng thời gian ở Vân Nam không thể rời khỏi tầm mắt của anh”.

Chu Dao thầm đắc ý nhưng ngoài miệng vẫn không thôi chém vào một câu: “Không cần anh quan tâm. Dù sao em cũng chỉ là cô bồ nhỏ của anh thôi”.

“Gi cơ?” Lạc Dịch nhướn mày nhìn cô hồi lâu, cố nhịn cười “Cô bồ nhỏ?”.

Cô còn ghi hận lúc Hạ tổng hỏi có phải anh gọi gái về phòng không, anh im lặng không đáp nên bị Hạ tổng xem là thừa nhận, mặc định anh gọi mấy em gái tuổi vị thành niên.

Lạc Dịch cong ngón trỏ kéo cằm cô: “Cô bồ nhỏ hả?” rồi lại rê một đường xuống dưới. Chu Dao bị anh cù nhột, vừa run rẩy cười vừa hẩy tay anh ra: “Đừng có mà động tay động chân ở đây”.

Lạc Dịch nói: “Nếu anh nói anh có một cô bạn gái bé nhỏ ở đây, mẹ em sẽ tin chắc?”.

Chu Dao thấy cũng đúng, giây sau mặt mày đã hớn hở trở lại: “Được rồi. Vậy coi như xong”.

Cô dễ dãi như vậy khiến Lạc Dịch không khỏi buồn cười, anh dẫn lại vài phần, dặn dò: “Anh biết em rất tò mò với mọi thứ xung quanh nhưng đừng có chạy lung tung. Đợi Lục Tự đến thì sẽ có người đi theo bảo vệ em”.

“Vậy còn anh, anh không quan tâm đến em nữa à?” Đôi mắt Chu Dao long lanh, giọng nói ẩn chứa vẻ nũng nịu.

Lạc Dịch cạn lời nhìn cô, hồi lâu sau khóe môi cong lên: “Không phải”.

Anh cảm thấy thỏa mãn bất ngờ với cách nhõm nhéo của cô.

“Ừm.” Chu Dao vui vẻ, nhảy chân sáo đến bên cạnh anh rồi lay lay cánh tay anh.

Tiếng đẩy cửa vang lên cách đấy không xa. Chu Dao sững sốt, lập tức buông Lạc Dịch ra, vội vã liếc anh một cái ý bảo anh mau đi đi, rồi đột ngột xoay người chạy về phía cửa. Tưởng Hàn cũng đi ra khỏi phòng, Chu Dao đi ngang qua cậu ta định bước vào trong. Tưởng Hàn quay đầu lại nhắc: “Khỏi phải vào nữa, sắp xong rồi”.

“Vừa hay, tôi cũng không muốn vào.”

“Xuống sảnh triển lãm thôi.”

Khách khứa tụ tập ở hội nghị triển lãm ngọc thạch và châu báu, các nhà cung cấp trong ngoài nước cũng không thể vắng mặt. Châu báu đủ mọi màu sắc: hổ phách, mã não, phỉ thúy, bạch ngọc, bích tỉ, thanh kim, thần tang, tang thác muôn màu rực rỡ, chủng loại phong phú. Bước vào giữa hội trường, con người như rơi vào cảnh tiên kỳ ảo lộng lẫy.

Chu Dao đi tới đi lui, cuối cùng dừng lại ở khu triển lãm ngọc quý. Ngoại trừ các loại ngọc phỉ thúy lâu năm, Chu Dao còn thấy ngọc lục bảo Colombia, đá sapphire đến từ Kashmir, hồng ngọc “huyết bồ câu” đỏ

lờm như máu, trong veo sáng ngời đến từ Myanmar. Chu Dao thường thức trong chốc lát, bắt chuyện với cô nhân viên mới biết viên hồng ngọc đó có xuất xứ từ thành phố Mogok của Myanmar.

Tướng Hàn đứng bên cạnh gẩy mấy viên đá vụn, bỗng nói: “Chu Dao, sau này ai cưới được cậu chắc phải dốc hết vốn liếng ra mất”.

Chu Dao quay đầu hỏi: “Tại sao?”.

“Đối với điều kiện nhà cậu, nếu người ta muốn rước cậu về, chưa nói đến sinh lễ, nhẫn cầu hôn ít nhất cũng phải lớn như kia kìa, chất lượng cũng không thể kém cạnh.” Tướng Hàn chỉ viên đá sapphire Kashmir phía đối diện.

Chu Dao vừa nhìn đã giật mình hoảng hốt: “Cái đó ít nhất cũng phải bốn carat, hơn ba trăm vạn tệ đấy! Không được, đắt quá! Tôi không cần đâu”. Cô kiên quyết lắc đầu.

Tướng Hàn rử rử hỏi: “Bạn trai cậu là tên nghèo kiết xác à?”.

Chu Dao lặng thinh, lườm cậu ta một cái rồi quay người đi mất.

Tướng Hàn đuổi theo, trêu chọc cô: “Đang trong giai đoạn yêu đương đắm thiết, theo lý thì phải gọi điện nhắn tin liên tục mới đúng. Chẳng lẽ chia tay rồi hả?”.

“Công việc của anh ấy bận rộn, đến tối về phòng tôi mới gọi điện thoại cho anh ấy.”

Tướng Hàn cười sang sảng: “Không chừng ban ngày anh ta làm gì đó với người khác đấy! Cậu đừng để bị lừa”.

Chu Dao nín thinh lườm cậu ta một cái cảnh cáo.

Lạc Dịch đứng sau cô tầm hơn mười mét, thông thả đi theo, thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn vài vật trưng bày trên bục triển lãm. Chợt nghe phía sau có người gọi anh: “Ông chủ Lạc?”.

Lạc Dịch quay lại, hóa ra là cô Từ bên phía nhà cung cấp bị ép uống rượu ở bữa tiệc đêm nọ. Anh khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Lần này, công ty cô Từ cũng tham gia triển lãm, cô ấy đang bê bộn công việc, không ngờ lại nhìn thấy anh đi ngang qua đây, bèn tranh thủ thời gian tiến lên chào một câu, nhân tiện tỏ lòng biết ơn: “Giám đốc Lạc, lần trước anh giải vây cho tôi trên bàn rượu, tôi còn chưa kịp cảm ơn anh đấy. Hôm nay vô tình gặp lại mới chính thức bày tỏ sự cảm kích được”.

“Không có gì.” Lạc Dịch đáp lại.

Chuyện trò xong, cô Từ không làm phiền anh nữa, gật đầu xin phép đi.

Nhưng Lạc Dịch chợt nhớ tới một chuyện, gọi cô lại: “Cô Từ”.

“Có chuyện gì sao?”

Lạc Dịch cau mày chốc lát, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

“Giám đốc Lạc có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?” Cô Từ cười khẳng khái. “Anh cứ nói thẳng là được”.

Lạc Dịch cần nhắc lựa lời đôi chút, nói đầy ẩn ý: “Trước kia, công ty của các cô không đủ điều kiện để hợp tác với Âu Á, Nhưng mà...”.

Sắc mặt cô Từ trắng bệch, khóe miệng mấp máy.

Lạc Dịch thấy thế thì dừng lại: “Xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì..”

Anh khẽ gật đầu, vừa định quay người đi thì cô Từ lên tiếng: “Đúng như anh nghĩ. Lúc ấy, tôi và giám đốc Viên Vĩ có thực hiện... một vài giao dịch... hơi khó nói”.

Về mặt Lạc Dịch vẫn thản nhiên như không, hỏi: “Sau khi ông ta mãn nhiệm, có liên lạc với cô nữa không?”.

Cô Từ lắc đầu, thấy ẩn đường anh cau chặt, cô lựa lời dò hỏi: “Anh có chuyện tìm ông ta à?”.

“Muốn điều tra một số việc.” Lạc Dịch nói, không hề muốn bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, hỏi tiếp: “Cô Từ có thể miêu tả về con người Viên Vĩ không? Trong hai năm nay, nhân sự của Âu Á thay đổi quá nhiều, không còn mấy đồng nghiệp từng hợp tác với anh ta nữa”.

Cô Từ dăm chiêu, hồi tưởng một lát rồi nói: “Viên Vĩ... không phải là người quyết đoán”.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lạc Dịch: “Có nghĩa là sao?”.

“Ông ta không có sức thuyết phục, không hiểu nhiều về mấy thứ trong nghề. Tôi cảm thấy ông ta không đủ năng lực, còn tham tiền háo sắc nữa.” Nói đến đây, cô Từ cười cay đắng. “Lúc ấy, tôi còn hoài nghi có phải ông ta đi cửa sau để được vào Âu Á hay không. Bởi vì... ông ta thật sự chỉ là một tên bù nhìn”.

Bù nhìn ư?

Ý cô ta là... con rối sao?

Lạc Dịch hơi giật mình, ghép từng mảnh ghép trong đầu lại.

Chẳng lẽ kẻ nằm vùng trong Âu Á... chính là ông ta?

Lạc Dịch lập tức đi tìm Chu Dao, muốn xác nhận vài chuyện. Nhưng lúc này đã gần trưa, người xem triển lãm lục tục ra về. Lạc Dịch chạy gấp tới cửa đã thấy nhóm Hạ tổng lên xe, Chu Dao đi sau cùng nghiêng cổ ngoảnh xung quanh. Thấy Lạc Dịch đứng phía xa xa, cô lập tức nở nụ cười với anh rồi vui vẻ lên xe.

Hôm nay, nhóm họ không ngồi xe thương vụ mà dùng xe con. Hạ tổng, Chu Dao và Tưởng Hàn ngồi trên chiếc xe phía trước còn cấp dưới như Lạc Dịch, trợ lý Nguyễn và nhân viên ở chiếc xe phía sau.

Lạc Dịch gác tay lên cửa kính xe, nhíu mày suy tư. Cơn gió hè thổi lay hàng cọ tươi tốt ven đường, nhẹ đưa mùi hương thoang thoảng.

Lạc Dịch nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng nhiên phát hiện ra điều khác thường: “Sáng nay có đi đường này đâu”.

Tài xế nói: “Tôi lái theo chiếc xe phía trước, có lẽ anh ta sợ đường kia bị tắc”.

Lạc Dịch nhìn về chiếc xe phía trước, xuyên qua cửa kính thủy tinh phía sau, anh có thể nhìn thấy cái đầu của Chu Dao đang quay sang bên nọ bên kia. Hạ tổng nghiêng đầu nói câu gì đó, cô liền ngồi im thin thít.

Lạc Dịch chợt nhớ lại cảnh tượng lúc ra cửa vào sáng nay. Hạ tổng vừa nhìn thấy chiếc xe nhân viên hội nghị sắp xếp đã nhăn mày: “Anh chị làm việc qua loa quá! Nhóm chúng tôi có năm người, phải đi xe thương vụ, chia làm hai chiếc xe là kiểu gì đây?”.

Anh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó là lạ, vừa cười trách mình quá lo lắng rồi lại liếc nhìn Chu Dao. Lúc này, bên cạnh có chiếc xe màu đen định chen vào.

Lạc Dịch nói: “Tài xế, mau theo sát chiếc xe phía trước”. Nói xong, anh hạ cửa kính xe xuống, định nhắc chiếc xe bên cạnh, không ngờ chiếc xe màu đen kia đột ngột tăng tốc lao thẳng vào xe Chu Dao.

“Rầm!” Tài xế xe Lạc Dịch lập tức phanh gấp, anh cúi về trước theo quán tính, kinh hoàng nhìn xe Chu Dao bị đâm kẹt cứng ở ven đường, tiếng phanh xe chói tai.

Chu Dao đung phẩy phải tựa lưng ghế phía trước, nhất thời không phản ứng kịp.

“Xuống xe!” Lạc Dịch quát tài xế, anh vội vã với lên mở cửa ghế lái rồi đẩy tài xế xuống xe. Lạc Dịch ngồi lên ghế lái, nhìn thấy mấy người xuống khỏi chiếc xe màu đen kia, đi về phía xe của Chu Dao.

Ánh mắt Lạc Dịch trở nên tàn nhẫn, khóe miệng nhếch lên, cầm vô lăng, đổi số, nhấn ga, trong nháy mắt, tốc độ xe đã vọt lên gần 100 km/h, phóng về phía chúng.

Những kẻ kia chạy đến chỗ Chu Dao, vừa định mở cửa liền nghe thấy tiếng xe hơi tăng tốc ầm ầm, quay đầu nhìn thì thấy Lạc Dịch đang vọt đến với tốc độ cao, lập tức chao người tránh né.

Xe Lạc Dịch đâm mạnh vào chiếc xe màu đen, vang lên tiếng va chạm đinh tai nhức óc. Thân xe cùng tài xế đều bị hất tung, một tên không tránh kịp bị va vào đầu xe, lăn lên đỉnh xe rồi rơi xuống đất.

Lạc Dịch đạp phanh xe, sập cửa đi xuống, bước nhanh đến túm một người trong số chúng áp lên thân xe: “Ai phải chúng mày tới? Có phải Yến Lâm không?”

“Mày về báo cho cô ta biết, có phải cô ta muốn chết rồi không?”

Đôi mắt anh lóe lên ánh sáng lạnh buốt, nện mạnh một đấm vào bụng đối phương. Gã hộc máu, mặt mũi nhăn nhó. Lạc Dịch còn định đánh tiếp thì thấy ba chiếc xe cùng kiểu với chiếc màu đen đang tăng tốc chạy về phía này. Anh lập tức hất gã ta ra, nhảy tới chỗ ghế lái xe Chu Dao, mở cửa kéo tài xế xuống.

Anh ngồi lên xe, nhanh chóng liếc về ghế sau. Chu Dao và Hạ Minh Chân vẫn còn kinh hoàng không thôi, nhưng không hề bị thương.

Lạc Dịch khởi động xe, lao như tên bắn. Ba chiếc xe phía sau theo sát không ngừng. Một trước ba sau, bốn chiếc xe len lỏi giữa dòng xe cộ, truy đuổi sát nút.

Cầm Lạc Dịch bạnh ra, anh nhấn chân ga hết cỡ: “Hai người thắt dây an toàn lại mau!”

Chu Dao vội vàng thắt chặt dây an toàn, Hạ tổng giữ chặt lấy ghế ngồi nhưng không chịu hợp tác. Bà thoáng nhìn chiếc xe phía sau, hỏi: “Chúng là ai?”

“Không có thời gian giải thích với Hạ tổng.” Lạc Dịch liếc nhìn chiếc xe đang tăng tốc vọt tới trong gương chiếu hậu, cười khẩy rồi đột ngột chuyển làn, đuôi xe va vào đầu xe đối phương kêu rầm!

Thân xe bị châm động mạnh, xe đối phương cũng loạng choạng lại đang trong đà tốc độ cao, chiếc xe quay một vòng, đâm vào làn phân cách ở giữa đường rồi lật ngửa.

Chu Dao nắm chặt tay vịn trên trần xe, trái tim đập loạn nhịp trong lồng ngực. Cô quay đầu nhìn phía sau: “Còn hai chiếc nữa!”

Tướng Hàn: “Mẹ kiếp!”

Lạc Dịch thu lại ánh mắt lạnh lùng từ gương chiếu hậu, một tay ra sức đánh lái, một tay cấp tốc đẩy cần số, lao thẳng về phía trước. Cuối cùng thấy đèn giao thông bật xanh, anh tăng tốc phóng về con đường đối diện.

Hai chiếc xe theo sát ngay sau.

Xe của Lạc Dịch băng băng trên đường lớn, đột nhiên quẹo thật nhanh qua khúc cua, người trong xe như bị ném vào vách xe, chiếc xe lượn xoáy một vòng như bị quăng vào máy ly tâm, bay về phía bên trái ngã tư đường. Chiếc xe theo sát phía sau không kịp phản ứng, vội vàng chuyển hướng, lốp xe ma sát trượt trên mặt đất, chiếc xe giống như con quay bị mất kiểm soát, lệch khỏi quỹ đạo càng lúc càng chạy xa.

Lạc Dịch ổn định lại thân xe, tăng tốc chạy tiếp, nghiêng người xem nên cắt đuôi chiếc xe cuối cùng như thế nào. Một chiếc xe chống đạn đang tăng tốc chạy đến từ phía đối diện, lao thẳng về phía Lạc Dịch.

Lạc Dịch giật mình kinh hãi, lại thấy lái xe là gã võ sĩ quyền anh máu lạnh, đàn em của Khương Bằng. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, tăng tốc lao về phía anh ta.

Tướng Hàn nắm tay vịn ở ghế lái phụ, hô lên: “Sắp đâm vào rồi!”

Chu Dao cũng hoảng sợ cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Hai chiếc xe lao thẳng về nhau!

Một giây trước khi đụng phải, Lạc Dịch dồn sức đánh tay lái sang làn xe trống trơn ở bên cạnh. Xe sau đâm sầm vào xe chống đạn của võ sĩ quyền anh, vì quá bất ngờ nên không phản ứng kịp. Sau khi va chạm, đầu xe đối phương bẹp dúm, thoáng chốc hóa thành sắt vụn. Mà xe Lạc Dịch vừa mới tránh được một kiếp đột nhiên nổ vang, vỡ lốp rơi!

Lạc Dịch lập tức nhả chân ga, hai tay gắng sức giữ chặt tay lái. Tuy nhiên tốc độ xe quá nhanh, sau khi mất lái, xe cứ thế xoay tròn rồi đâm vào dải phân cách bằng xi măng. Nơi bị va đập chính là vị trí phía sau nơi Chu Dao đang ngồi.

“Dao Dao!” Hạ Minh Chân nhào qua ôm lấy Chu Dao, che chở cô trong lòng.

Lúc Lục Tự chạy đến bệnh viện, Lạc Dịch và Khương Bằng đang khẽ giọng nói chuyện ở hành lang. Anh ta chạy tới chỗ hai người, thở hổn hển hỏi: “Không sao chứ?”.

Khương Bằng đáp: “Không sao đâu, ngoại trừ Hạ tổng bị gãy chân đã mổ xong thì không có gì đáng ngại. Bác sĩ nói bà ấy bị chấn thương não nhẹ, cần ở lại bệnh viện quan sát vài ngày... May mà sáng nay ông chủ Lạc gọi điện cho tôi, bảo tôi đến đây ứng cứu. Nếu không xe nổ lốp giữa đường, xe phía sau còn theo sát nút, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn”.

Lục Tự hoảng hốt một hồi: “May mà Lạc Dịch thận trọng”.

Lạc Dịch im lặng quay sang nhìn vào phòng bệnh, Chu Dao đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nằm úp mặt bên cạnh giường bệnh, vuốt nhẹ lớp gạc trên chân Hạ Minh Chân.

Lạc Dịch không thấy rõ nét mặt của cô, Anh hỏi Lục Tự: “Tình hình điều tra thế nào rồi?”.

“Mấy tên kia được thuê, nói không biết người thuê là ai, tạm thời bắt giam đã.”

Lạc Dịch mím môi không lên tiếng.

Chu Dao ở bên Hạ Minh Chân đến tận chín giờ tối, bệnh viện không cho phép người nhà trông đêm nên cả đoàn lên đường trở lại khách sạn.

Lúc rời đi, đôi mắt Chu Dao hoe đỏ. Cô nhìn phòng bệnh trống huơ, chỉ còn một mình mẹ nằm đó, nước mắt không khỏi dâng trào.

Lạc Dịch muốn an ủi cô nhưng phải kiềm chế giữa chốn đông người. Tưởng Hàn vỗ vai cô, cúi đầu đến bên cạnh cô dỗ dành vài câu.

Từ sau màn đua xe, Lạc Dịch vẫn chưa có cơ hội nói câu nào với Chu Dao. Cô chưa kịp bình tĩnh lại sau màn chạy xe vun vút đã phải tận mắt nhìn mẹ bị đưa vào phòng cấp cứu. Khi đó, cô cuộn người ngồi xổm trước cửa phòng mổ, mím môi ngăn nước mắt nhìn cánh cửa đóng chặt. Cô không nói một câu, cũng cố gắng không để rơi một giọt nước mắt.

Trợ lý Nguyễn nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, an ủi: “Dao Dao, muốn khóc thì cứ khóc đi”.

Chu Dao tức giận gất lên: “Mẹ cháu không bị sao thì cháu khóc làm gì?”.

Thế rồi cô khăng khăng túc trực bên giường mẹ, rất ngoan, rất bình tĩnh, liên tục vuốt ve bên chân bị thương của mẹ, hỏi han mẹ có bị đau không, hết như người mẹ đang dỗ dành đứa con nhỏ. Hạ tổng đã trở lại với dáng vẻ lạnh nhạt vốn có, thản nhiên nhìn cô con gái “ngổ ngẩn” của mình.

Nhưng trên đường về khách sạn, cô không thể giữ nổi trạng thái bình tĩnh nữa. Tâm trạng cô sa sút, sắc mặt cực kém, không nói chuyện với bất kì ai.

Một mình Chu Dao về phòng, đỡ đỡ ngồi trên giường, nỗi nhớ mẹ dần dần ủa tới. Hồi tưởng lại vòng ôm của mẹ lúc xảy ra tai nạn, hồi tưởng đến cơ thể run rẩy nhưng kiên định của mẹ khi ôm chặt mình... Cô càng nghĩ lại càng khổ sở, lúc sắp rơi nước mắt thì điện thoại di động vang lên tiếng tí tí, là tin nhắn của Lạc Dịch: “Mở cửa”.

Mắt Chu Dao ướt nhèm, lập tức chạy ra mở cửa phòng. Lạc Dịch nhanh chóng len người vào rồi đóng cửa lại. Cô lao vào lồng ngực anh khóc rầm rức, để tất cả nước mắt tràn khỏi khóe mi, thấm ướt áo phông của anh.

Lạc Dịch ôm chặt lấy cô, tay cầm trên trán cô, an ủi: “Chu Dao, không sao nữa rồi”.

Anh chỉ nói một câu rồi không tiếp tục an ủi nữa, nhưng bàn tay vuốt tóc cô vẫn liên tục không ngừng không nghỉ. Cô khóc lóc tí tê một hồi rồi nín thính, dần dần trở lại bình thường. Cô khịt mũi, ngoan ngoãn báo cáo: “Ông chủ Lạc, em khóc xong rồi”.

Hàng mi cô ướt đầm nước mắt, vừa nhức vừa ngứa liền gơ tay lên định dụi mắt. Lạc Dịch ngăn lại: “Đừng động”.

Anh đến phòng tắm thấm ướt khăn lông rồi trở lại bên Chu Dao, hạ thấp người xuống để mình có thể nhìn thẳng cô. Anh từ từ lau sạch đôi mắt và cả khuôn mặt lem nhem vì khóc của cô.

Cuối cùng, Chu Dao cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô quay lại ngồi lên giường, sau một hồi trút nỗi lòng, tâm trạng đã khá hơn nhiều, cô thở dài giải tỏa nỗi lòng: “Mẹ quản lý em rất chặt. Em luôn cho rằng mình không phải là cô con gái hoàn mỹ, mẹ không thương em. Nhưng mà...”

Lạc Dịch kéo cái ghế đến ngồi đối diện cô: “Mẹ rất thương yêu em”.

Chu Dao gật đầu: “Vâng”.

Lạc Dịch: “Nhưng mà, em không hoàn mỹ thật”.

Chu Dao ngẩng phắt đầu lên, trợn mắt trừng anh rồi bật cười.

“May mà mẹ em không xảy ra chuyện gì lớn.” Chu Dao hé môi cười, cảm thấy cực kì may mắn, cực kì hài lòng. Hai tay cô duỗi thẳng, đưa qua đỉnh đầu, vươn người một cái.

“Em phải ngủ sớm, sáng mai còn đến bệnh viện chăm sóc mẹ.”

Chu Dao ngoảnh sang nhìn anh nói.

Lạc Dịch: “Được”.

Chu Dao nhắc chân khê đá vào bắp chân anh, định mở miệng thì tiếng gõ cửa vang lên.

Tướng Hàn gọi: “Chu Dao?”.

Cô sững sốt, nhìn về phía Lạc Dịch, vẻ mặt anh bình tĩnh lạ thường. Chu Dao nhảy xuống giường, kéo anh ra sau rèm cửa sổ. Lạc Dịch hơi cau mày, có vẻ không muốn trốn nhưng vẫn bị cô đẩy vào.

Chu Dao chỉnh lại rèm cửa rồi quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

“Cậu cứ mở cửa ra đã.”

“Có chuyện gì? Tôi đi ngủ rồi!” Chu Dao phát cáu.

“Bảo cậu mở cửa thì mở đi!” Tướng Hàn cũng tức giận.

Nghe giọng điệu này, cô sợ cậu phát hiện ra điều gì đó, chột dạ đi ra mở cửa, nhưng vẻ mặt Tướng Hàn không đến nỗi quá tệ.

Cậu đảo mắt quan sát Chu Dao, hỏi: “Khóc rồi à?”.

Chu Dao rất bình tĩnh: “Làm gì có”.

Tướng Hàn dừng lại một giây, nói: “Chu Dao, cậu đừng buồn quá, dì Hạ đã không sao rồi”.

“Tôi biết.” Chu Dao lay cửa nhẹ, tỏ ý muốn đóng. Thế nhưng Tướng Hàn đi thẳng vào trong, ngồi lên sofa nói: “Tối nay, tôi sẽ ở đây”.

Đầu óc Chu Dao nổ tung: “Gì cơ?”.

Tướng Hàn nhắc lại từng câu từng chữ: “Tôi nói, tối nay tôi sẽ ở đây”.

“Tại sao?”

“Có người muốn hãm hại cậu, tôi phải bảo vệ cậu.” Tướng Hàn nhướng mày, dáng vẻ bất cần. “Nhờ đâu cậu xảy ra chuyện gì, tôi đâu còn mặt mũi xuất hiện trước mặt dì Hạ nữa”.

“Cậu đừng phá rối.” Chu Dao phản đối. “Mau về đi, tôi muốn đi ngủ rồi”.

Tướng Hàn liếc cô: “Cậu cứ thế mà ngủ đi, không ai thèm nhìn cậu đâu, mà cũng không có ai muốn nhìn cậu đâu”.

Chu Dao thấy cậu ta nghiêm túc, không biết phải nói thế nào: “Tướng Hàn, cậu ở chung phòng với tôi còn ra thể thống gì nữa? Cậu tướng bây giờ vẫn còn là khi ấy sao?”.

Mặt Tướng Hàn tái mét: “Đã bảo cậu không được nói nữa rồi cơ mà!”.

Chu Dao ngậm miệng, không dám nhắc đến nữa. Cô đau đầu liếc nhìn cậu, nghĩ tới Lạc Dịch vẫn còn đang đứng sau rèm, lại càng như đứng trên đồng lửa.

Bỗng có ý tưởng lóe lên, cô lập tức nói: “Không cần cậu giúp đâu, có cảnh sát đang bảo vệ tôi rồi”.

Tướng Hàn kinh ngạc: “Cảnh sát?”.

“Đúng vậy.” Chu Dao nói thật. “Có cảnh sát đang ngầm bảo vệ tôi. Cậu thật sự không cần làm vậy đâu”.

Sắc mặt Tướng Hàn đột ngột thay đổi, chỉ một thoáng sau, cậu đã đứng dậy bước ra ngoài. Chu Dao thấy cậu chẳng buồn chào hỏi đã về, vội nói: “Vừa rồi tôi nói hơi quá! Tướng Hàn, cảm ơn cậu nhé!”

“Im đi!” Tướng Hàn không buồn ngoảnh lại.

Chu Dao đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm. Cô quay đầu lại nhìn hướng rèm cửa: “Có thể ra được rồi đây!”.

Cô ngồi xuống giường duỗi lưng, nhưng phía rèm cửa không hề có động tĩnh.

“Ông chủ Lạc?” Chu Dao cảm thấy quái lạ bèn đi tới vén rèm cửa sổ lên, nhưng bất chợt bị một cánh tay kéo vào. Lạc Dịch áp cô lên tường, tròn mắt đen nhìn xoáy vào cô, giọng nói chất chứa vẻ nguy hiểm: “Chuyện khi ấy là thế nào?”.

Chu Dao bị anh nhìn đến phát run, vội vã lắc đầu: “Không có chuyện gì cả”.

Lạc Dịch khẽ cười, đột nhiên dùng sức bế bổng cô lên. Chu Dao bỗng bay lên không trung, trong lòng hoảng hốt, trong phút bối rối ôm chặt cổ và eo anh bằng cả tay lẫn chân.

Anh bế cô áp lên tường, trong không gian mờ tối bị rèm cử sổ che kín, Chu Dao nghe thấy tiếng anh thào thắt lưng, không khỏi run rẩy cả người.

Mảnh hổ sống chuồng, trêu hoa ghẹo bướm.

Toàn thân Chu Dao bủn rủn, cô khép hờ mắt lại, khe khẽ lầm bầm vài câu: “Ông chủ Lạc... thật sự... không có chuyện gì mà”.

“Ừ, không có chuyện gì cả.”

“A!” Chu Dao ngẩng đầu lên, cổ cô dần dần phồng đỏ.

38. Chương 38

Type: Mềm

Lạc Dịch bế Chu Dao đã mềm oặt đi tắm rửa, rồi lại bế về giường, đắp cho cô chiếc chăn mỏng. Chu Dao lăn trên giường, ôm chặt chiếc gối, lim dim nhắm mắt ngủ. Cô quay người ôm lấy anh, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh.

Tay anh khoác trên eo cô, không tài nào ngủ được: “Chu Dao?”.

“Hử?” Chu Dao nhắm mắt lại, lầm bầm khẽ đáp.

“Sao tự dưng em lại chạy đến Vân Nam? Bình thường, mẹ em sẽ không chủ động đưa em đi theo.”

Cô mơ màng cau mày: “Lúc ăn cơm, trợ lý Nguyễn gọi điện thoại hỏi mẹ em, em tình cờ nghe thấy”. Rồi cô gãi mắt, lơ mơ ngủ tiếp.

Lạc Dịch cau mày giây lát, hỏi tiếp: “Tối hôm qua, em ở phòng ngủ, nghe thấy tiếng người cãi nhau trên hành lang à?”.

“Ừm.”

“Cãi nhau về chuyện gì?”

“Thì là...” Chu Dao tỉnh táo đôi chút, mở mắt ra kể lại: “Một người đàn ông đánh vợ, ông ta chửi vợ đi chơi với trai”.

Chu Dao sững sốt, chậm chậm chớp mắt, ngược nhìn lạc Dịch. Anh cũng đang nhìn cô.

Chu Dao: “Câu nói của trợ lý Nguyễn có vẻ không đúng”.

Chính là câu nói ở quán bún qua cầu.

Hạ tổng: “Khách sạn này làm ăn không chuyên nghiệp gì cả. Ban đêm có người đánh nhau ồn ào, quấy rầy giấc ngủ người khác”.

Trợ lý Nguyễn tiếp lời: “Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, hai người kia đúng là vô văn hóa”.

Hai người kia... đúng là vô văn hóa? Người bình thường không ai nói đàn bà bị đánh là vô văn hóa cả. Vậy có phải trợ lý Nguyễn tưởng rằng hai người đàn ông đánh nhau không?

Chu Dao tỉnh ngủ hoàn toàn: “Đêm qua, chú ấy không ở khách sạn. Anh nghi ngờ chú ấy ư?”.

Lạc Dịch: “Tối qua, anh đến nhà ông chủ Cao, ông ta cũng nói một câu rất kì quái: “Ồ, hóa ra anh là người giám định sai””.

“Ông chủ Cao thừa nhận là ông ta làm mối giúp Âu Á thu mua Phật tháp thật. Nhưng ông ta lại nói anh là người giám định sai. Không phải mâu thuẫn lắm sao?”

Chu Dao suy nghĩ chốc lát, ngay tức khắc hiểu ra: “Ông chủ Cao nghĩ rằng lúc giao Phật tháp cho anh đã bị đổi thành đồ giả rồi, vì thế anh mới giám định sai. Nhưng ông ta không ngờ Phật tháp trong tay anh là hàng thật. Sau khi anh giám định đem trả mới bị đánh tráo thành hàng giả”.

“Đúng vậy. Điều này chứng tỏ kế hoạch ban đầu của họ là để người trong nội bộ Âu Á đổi Phật tháp, lừa gạt hoặc mua chuộc người giám định Khương Hồng thuê. Nhưng Khương Hồng không tìm đến tổ giám định vẫn hay hợp tác mà mời anh đến giúp. Yên Lâm biết rõ không thể nào lừa gạt hay mua chuộc anh nên đẩy lùi thời điểm đổi Phật tháp. Nhưng ông chủ Cao không biết, tưởng Phật tháp đã bị người thuộc nội bộ Âu Á đánh tráo.”

Chu Dao sững sốt: “Anh cho rằng kẻ đó là trợ lý Nguyễn?”.

“Trừ ông ta ra thì còn ai có khả năng làm vậy?” Lạc Dịch ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường.

Chu Dao: “Anh đi đâu thế?”.

“Không phải trợ lý Nguyễn thích ra ngoài vào ban đêm sao? Cơ hội tốt thế này, không đi xem hơi phí.”

Chu Dao lập tức bật dậy, hưng phấn nói: “Để em giúp anh!”.

Chu Dao đi tới phòng trợ lý Nguyễn, gõ cửa đến ba lần mà bên trong không có một ai đáp lời. Chu Dao chuồn về phòng, gơ tay làm dấu ok với Lạc Dịch. Lạc Dịch tắt đèn, cầm chiếc đèn pin nhỏ để phòng trường hợp khẩn cấp đặt ở khách sạn, nhảy một bước nhẹ nhàng lên bệ cửa sổ. Chu Dao túm lấy cổ chân anh, nhỏ giọng gọi: “Ông chủ Lạc, cho em theo với”.

Lạc Dịch ngồi xổm xuống, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô: “Một mình anh đi để hành động hơn”.

Chu Dao dẫu miệng không chịu buông tay. Lạc Dịch bó tay, đành nhắc cô lên cửa sổ như xách một chú mèo nhỏ.

Lạc Dịch nhảy lên cành cây, đỡ Chu Dao sang theo. Hai người rón rén và lặng lẽ bước đi giữa các nhánh cây. Đến cửa sổ phòng trợ lý Nguyễn, Lạc Dịch bảo Chu Dao đứng đợi, anh khễ khàng nhảy phắt lên bệ cửa sổ, chậm chạp vén rèm bằng lụa mỏng lên, hé ra một khoảng nhỏ nhòm vào bên trong.

Không có ai cả.

Anh ngồi trên bệ cửa sổ, một chân móc vào vách tường, kéo Chu Dao lên. Hai người nhẹ nhàng nhảy vào phòng rồi phân chia nhiệm vụ đầu ra đây. Lạc Dịch ngậm đèn pin, lục soát các loại văn kiện trên bàn làm việc, còn Chu Dao thì tìm trong va li.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người đều không tìm được bất cứ manh mối có ích nào. Bên Lạc Dịch toàn là tài liệu nội bộ Âu Á, phía Chu Dao lại chỉ toàn quần áo, không có một thứ nào khả nghi. Chu Dao thậm chí còn lục hết cả túi quần túi áo của trợ lý Nguyễn rồi.

Hai người đang tìm kiếm trong bóng tối, chợt nghe tiếng “ting” giòn giã vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng. Thang máy đến rồi! Hai người cảnh giác nhìn nhau, Lạc Dịch kéo Chu Dao đi và hướng cửa sổ. Vừa bế được cô lên bệ cửa thì Chu Dao quay đầu lại, ánh đèn quét qua chiếc tủ đầu giường.

Chu Dao mở to mắt, chỉ tay vào nó, nói khẽ: “Cái kia không phải đồ ở khách sạn!”.

Có một hộp diêm đặt trên tủ đầu giường. Lạc Dịch nhanh chóng quay lại. Chu Dao hạ giọng gọi anh: “Chụp ảnh thôi! Đừng lấy đi!”

Lạc Dịch lấy điện thoại di động ra, Chu Dao khẩn trương đến độ túa mồ hôi. Hình như cô có thể nghe thấy cả tiếng giày da bước ra khỏi thang máy rồi dần dần giảm âm khi bước lên thảm. Không gian trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Đối phương đang lặng lẽ tới gần.

Lạc Dịch nhanh chóng chụp hình rồi chạy về phía cửa sổ. Lúc này, ngoài phòng vọng lại tiếng lục túi quần. Anh lập tức nhảy lên bệ cửa, buông rèm xuống.

“Tít tít tít!” Cánh cửa mở ra, đèn được bật sáng.

Lạc Dịch và Chu Dao ngồi bất động trên cửa sổ, cố giữ hơi thở ổn định dù những giọt mồ hôi nóng hổi đang tuôn rơi.

Trong phòng vang lên tiếng trợ lý Nguyễn cởi giày, duỗi người, uống nước. Phán đoán theo theo âm thanh, chắc hẳn ông ta đang ngồi trên giường, cầm diêm châm thuốc. Một giây sau, ông ta xé hộp thuốc lá, quẹt diêm xoèn xoẹt rồi vút vào thùng rác.

Chu Dao liếc mắt ra hiệu cho Lạc Dịch, ý là hộp diêm có vấn đề. Lạc Dịch ngẫm hiểu, cup mắt nhìn bệ cửa sổ chật hẹp. Một tay anh chăm chăm nắm bám lấy chỗ đứng bên dưới, tay còn lại giữ chặt Chu Dao, đề phòng cô sơ ý bị ngã.

Hai người lẳng lặng ngồi im một chỗ, người trong phòng chỉ chăm chăm hút thuốc, mãi mà không chịu đi tắm. Dần dần, mồ hôi Chu Dao túa ra như tắm, chân bùn rùn sắp không chịu nổi nữa.

Lạc Dịch tìm kiếm chạc cây gần đây, nghĩ xem có thể nhảy lên cây mà không gây ra một tiếng động nào không. Đương nhiên không có một tia hi vọng nào cả. Tiếng giường đệm kéo kẹt, trợ lý Nguyễn đứng dậy. Chu Dao mừng quýnh, cứ tưởng ông ta định đi tắm, nhưng nghe tiếng bước chân hình như đang đi về phía bên này thì phải.

Chu Dao kinh hoàng. Lẽ nào ông ta định mở cửa sổ để thông gió, xua khói thuốc?

Cô đang ở chính giữa cửa sổ đấy!

Lạc Dịch lập tức ôm lấy Chu Dao, núp ở một góc. Nửa người Chu Dao treo lơ lửng giữa không trung, nhắm chặt mắt không dám cúi đầu nhìn xuống.

Lạc Dịch ngồi xổm ôm chặt lấy cô. Cơ thể anh căng thẳng đến độ run rẩy, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Trợ lý Nguyễn vén rèm lên được một khoảng nhỏ, vừa định kéo cửa thì tiếng “tít tít tít” vang lên. Có người đang thử quẹt thẻ phòng hết lần này đến lần khác, nhưng cánh cửa không mở ra.

Trợ lý Nguyễn buông tay, quay người ra ngoài: “Ai vậy?”.

Lạc Dịch vội vàng đặt Chu Dao ngồi vững trên cửa sổ, quay người tìm kiếm đường rút lui.

“Ai vậy?”

Hình như người bên ngoài không nghe thấy, tiếp tục thử quẹt thẻ.

“Tít tít tít!”

“Mẹ nó, cửa này bị làm sao mà mãi không mở được? Bị hỏng thiết bị từ rồi à?”

“Thằng điên.” Trợ lý Nguyễn khề chữi, tức giận mở cửa ra.

Trong khoảnh khắc mở cửa, tiếng tít tít vang lên rõ rệt. Lạc Dịch tranh thủ khoảng thời gian này, nhẹ nhàng đáp lên thân cây. Cành cây đung đưa một hồi nhưng được anh giữ ổn định ngay lập tức.

“Mẹ kiếp!” Người bên ngoài giật mình, lớn tiếng hỏi: “Anh là ai vậy?”,

“Tôi mới phải hỏi anh là ai!”

Chu Dao nhảy về phía cành cây, được Lạc Dịch đỡ lấy.

Trợ lý Nguyễn bức dọc quát: “Đây là phòng của tôi!”.

“Phòng của anh á, rõ ràng đây là phòng của... Hở? Không phải, ày da, xin lỗi anh bạn nhé, tôi nhìn nhầm phòng rồi.”

Lạc Dịch và Chu Dao trở về phòng sau vài phen thót tim.

Chu Dao vừa đặt chân xuống đất đã vỗ ngực thở hổn hển: “May quá may quá! Suýt nữa thì toi. Đúng là số hên thật”.

Lạc Dịch nhìn cô cười nhạo: “Cái gì gọi là số hên? Trước khi xuất phát, anh đã nói với Khương Bằng, nhờ anh ta phái người trợ giúp rồi”.

“Thảo nào!” Chu Dao thầm bội phục, nhưng ngay sau đó lại vênh mặt đắc ý. Cô hất cằm tranh công. “Còn có em nữa đấy! Vừa nãy, anh còn không chịu cho em theo đuôi. Thế nào, đã thấy tác dụng của em chưa?”.

“Tác dụng lớn ấy chứ!”

Lạc Dịch cười thản nhiên, mở thư viện ảnh trong điện thoại di động ra, trên hộp diêm in hình của câu lạc bộ giải trí Khổng tước vàng.

“Tôi đã từng để ý đến câu lạc bộ này nhưng chưa điều tra chi tiết.” Khương Bằng hút thuốc, chậm rãi cung cấp thông tin. “Diện tích câu lạc bộ này rất lớn, tầng trên là khu vực giải trí, tầng dưới là sòng bạc. Hạn chế hội viên. Mấy hôm trước, tôi đã trà trộn vào trong, cũng không rảnh rỗi chút nào, mãi mới tìm được đường đăng kí làm hội viên. Sao vậy... anh muốn đi xem à?”

“Ừm.” Lạc Dịch đưa ra phán đoán. “Trợ lý Nguyễn là nhân vật quan trọng, tôi nghi ngờ ông ta quan trọng đến mức có thể tham gia lên kế hoạch cùng với Đan Sơn, bao gồm cả chuyến đi đến Vân Nam lần này”.

Lục Tự cũng cho rằng câu lạc bộ kia có vấn đề. “Lần này, ông ta đến Vân Nam mục đích là ra tay với Chu Dao, thế mà nửa đêm vẫn còn tâm tư đi lượn câu lạc bộ giải trí được à?”.

Khương Bằng nhướn mày: “Vậy có nghĩa là câu lạc bộ giải trí kia là một cơ sở của chúng?”.

Lạc Dịch nói: “Lúc ở ngoài cửa sổ, tôi nghe thấy tiếng trợ lý Nguyễn xé hộp diêm”.

Khương Bằng gạt đầu tỉnh ngộ.

Lạc Dịch nói tiếp: “Đan Sơn muốn có được LAND, trước mắt chưa xác định mục đích của hắn là muốn bán LAND kiếm tiền hay muốn sử dụng để khai khoáng. Nhưng về căn bản mà nói, Đan Sơn buồn lậu ngọc, mà đã buồn lậu ngọc thì ắt hẳn phải có hang ổ”.

Lục Tự bổ sung: “Căn cứ vào những tin tức nằm vùng trước kia, phạm vi hoạt động của Đan Sơn chỉ ở Bản Nạp và biên giới Myanmar. Có điều mãi đến bây giờ vẫn chưa tìm được hang ổ của chúng”.

Khương Bằng nghe xong, sắp xếp lại suy nghĩ: “Vì thế Lạc Dịch à, cậu cho rằng cứ điểm Khổng Tước Vàng này có nhân vật quan trọng, từ đó có thể tìm ra hang ổ của Đan Sơn sao?”.

“Đúng. Chúng ta sắp đi đến bước cuối cùng rồi.” Lạc Dịch vừa nói vừa nhìn đồng hồ đeo tay. “Mười một giờ chính là thời điểm náo nhiệt nhất, tôi sẽ đi xem xét thử”.

Khương Bằng: “Tôi đi cùng anh”.

Lạc Dịch lắc đầu: “Để võ sĩ của anh đi theo tôi”.

Khương Bằng lại nhướn mày: “Anh khinh tôi à?”.

Lạc Dịch cười trừ: “Có người quan trọng cần phó thác cho anh”.

“Ồ, cô em đó à? Được!” Khương Bằng khẳng khái nhận lời.

Lục Tự cảm thấy thật bất lực: “Có cảnh sát bảo vệ Chu Dao rồi”.

Lạc Dịch gật gù: “Thế cơ đấy!”.

Lục Tự chỉ biết lặng thinh, nhưng không chịu từ bỏ ý định, vẫn muốn chen chân: “Họ biết mặt tôi nên tôi không đi được, nhưng tôi có thể cử mấy đồng nghiệp âm thầm đi cùng các anh”.

“Đừng.” Khương Bằng vội vàng giơ tay lên ngăn cản. “Người ta đã mò ra mặt của đồng nghiệp anh rồi, đừng nhúng tay nữa. Bứt dây động rừng”.

Lục Tự bực bội: “Chẳng lẽ tôi cứ đứng yên không làm gì?”.

“Thật đúng là không thể ngồi không được.” Lạc Dịch cười hờ hững. “Người của các anh canh giữ ở bên ngoài, nhờ may có chuyện gì thì tiếp ứng”.

Lạc Dịch dừng một lát, đột ngột hỏi: “Ổ trong đó có súng không?”.

Câu hỏi này khiến ba người đều trầm mặc.

“Có lẽ không có.” Lục Tự đánh giá tình hình. “Trên đường tới đây, chỗ nào cũng có trạm kiểm tra và tuần canh, bên này điều tra ma túy rất gay gắt, súng đạn cũng vậy”.

“Chỉ mong là thế.”

Lạc Dịch trở lại phòng Chu Dao, cô đang xem ti vi, chương trình đêm khuya không có gì đặc sắc. Anh ngồi cạnh cô, nhẹ vuốt đầu cô: “Vẫn chưa ngủ à?”.

“Em chờ anh về.” Chu Dao lại gần ôm hông anh.

Anh cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, dỗ dành: “Em ngủ trước đi. Anh đi ra ngoài xử lý chút chuyện”.

“Đến câu lạc bộ kia à?”

“Ừ.”

Chu Dao tựa đầu vào lồng ngực anh, một lát sau nhỏ giọng hỏi: “Một mình anh đi thôi à?”.

“Đàn em của Khương Bằng cũng đi cùng.” Lạc Dịch nhẹ vuốt tóc cô.

Chu Dao mím chặt môi, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên kiên định: “Vậy anh đi đi. Chú ý an toàn nhé!”.

“Được.” Lạc Dịch xoa má cô, đang định đứng lên thì chợt nhớ ra, dặn cô: “Tối nay, Khương Bằng sẽ bảo vệ em, ban đêm không phải sợ nữa”.

Chu Dao ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt long lanh lóe sáng: “Em không sợ đâu”.

“Anh đã nói với Lục Tự rồi, ngày mai, anh ta sẽ sắp xếp cho em và Hạ tổng quay về Bắc Kinh.”

“Vậy còn anh?” Cô hỏi ngay.

“Nếu tôi nay thuận lợi thì anh sẽ về cùng em.”

“Được ạ!” Chu Dao hé miệng cười.

Lạc Dịch cúi đầu, ấn mạnh một nụ hôn lên đôi môi cô rồi đứng dậy rời đi.

39. Chương 39

Type: Mều

Chu Dao dõi theo bóng anh rời đi, nụ cười dần dần biến mất. Cô tắt đèn, co mình nằm trên giường, trong lòng cứ có cảm giác bất an không sao xua đi nổi. Cô đắn đo suy nghĩ, quyết định dậy mặc quần áo.

Chu Dao gây ra động tĩnh rất lớn, mở cửa phòng bước ra ngoài hành lang. Chỉ vài giây sau, căn phòng bên cạnh cũng mở cửa, Khương Bằng nhìn cô: “Không ngủ được à?”.

Chu Dao hỏi: “Khương đại ca, anh không muốn đi xem sao?”.

Khương Bằng xoa xoa tay rồi trả lời: “Muốn đi chứ. Nhưng tôi phải bảo vệ em rồi”.

“Chúng ta có thể cùng đi mà. Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không liên lụy đến anh.”

“Không được, người của họ biết mặt em rồi.”

Chu Dao cười: “Anh lại quên rồi, vùng này nhiều dân tộc thiểu số, nếu đội khăn thì ai nhận ra em được?”.

Khương Bằng nghĩ thấy cũng đúng, bật ngón tay cái khen ngợi cô: “Xem ra em phải đóng giả thành bà xã của anh rồi”.

Chu Dao không hề ngại ngùng, nở nụ cười rồi hỏi: “Còn nữa, chúng ta có nên nắm rõ bản đồ địa hình trước không?”.

Tầng một trên mặt đất của câu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng là một quán bar cao cấp dành cho hội viên. Vào lúc cao điểm của cuộc sống về đêm, cảnh tượng phồn hoa, trụy lạc không sao tả xiết. Lạc Dịch giả bộ hứng thú với tất cả để quan sát địa hình chỗ này. Mấy đàn em của Khương Bằng đã sớm tản ra, đi thăm dò tầng dưới trước. Lạc Dịch và võ sĩ quyền anh Sát Thủ bị bỏ lại phía sau.

Đến cửa ngầm dưới mặt đất, hai người bị kiểm tra và soát người nghiêm ngặt, nhưng không thu điện thoại. Qua khu kiểm tra an ninh, cuối hành lang có hai lễ tân cúi người mở cửa.

Sòng bạc dưới đất là một khoảng trời riêng. Nơi này cực lớn, có lẽ phải chiếm hết nửa sân bóng. Bên trong ánh đèn rực rỡ như ban ngày. Trần nhà rất cao, trên đỉnh vẽ một bức tranh theo phong cách dân tộc: nhà tre kiểu Thái, những cô gái trẻ té nước, rừng cây rậm rạp, cây xoài và đàn voi. Đặt chân vào nơi đây cứ như lạc bước vào hộp đồ chơi tinh xảo.

Ở bốn phía đều có cầu thang hình vành khuyên dẫn xuống tầng hai dưới lòng đất. Quanh lối hành lang là những cánh cửa màu vàng đóng kín, là phòng bao của khách VIP. Tầng một dưới lòng đất là khu bài bạc công cộng, trang trí vô cùng hào nhoáng và xa hoa. Đầu phía bên kia, chỗ đối diện cửa ra vào vẽ một chiếc cửa gỗ khổng lồ màu vàng, có lẽ để cân đối với cửa vào bên này.

Điều khiến người ta hãi hùng chính là trên tường có cửa sổ thủy tinh cực lớn, bên trong nuôi trồng cả một “khu rừng nhiệt đới”. Rắn độc bò trên cành cây, rắn dưới phiến đá thì đang thè lưỡi. Xem ra chủ sông bạc này có sở thích thật đặc biệt.

Trong khu đánh bạc, mười mấy chiếc bạc đang cùng hoạt động. Có tung xúc xắc, bàn cờ quay, đoán tiểu đại, bài ba cây... Nhân viên phục vụ bê sâm banh qua lại, mấy em gái ngồi trong lòng đại gia chỉ trở đánh cược. Một cảnh tượng vô cùng xa hoa, trụy lạc.

Lạc Dịch đi qua một lần, cảm thấy nơi này khá giống địa điểm chụp bức ảnh ở nhà ông chủ Cao, nhưng nhất thời chưa nắm được mối liên hệ giữa chúng.

Trên bàn bạc gần đó, một gã nghiện bạc thua tiền, bắt đầu chửi rủa người đối diện: “Thằng oắt con này không biết điều! Mới tới hả? Biết tao là ai không? Tao lớn lên cùng Đao Tam đấy! Lúc ông đây còn huy hoàng, con mẹ mày còn chưa mọc đủ lông đủ cánh đâu!”.

Lạc Dịch dừng bước, Đao Tam?

Anh từng nghe Chu Dao nhắc đến. Họ Đao là dòng họ danh giá của dân tộc Thái, còn từ “Tam” nghĩa là gì? Là thứ tự trong họ à?

Quản lý đến điều đình, gật đầu rồi cúi người khẽ giọng khuyên giải.

Gã ta vẫn già mòm: “Thấy tao không được như trước nên chúng mày lên mặt đấy hả? Nợ đấy! Sao, sợ tao không trả nổi tiền chắc?”.

Người quản lý không ngừng nhận sai, quay sang mắng mỏ cậu trai kia mấy câu, mọi chuyện mới dịu xuống.

Sát Thủ thấy thế, liếc nhìn Lạc Dịch. Lạc Dịch ngẫm hiểu, cười đáp lại anh ta.

Lần đầu thấy sòng bạc cho chịu nợ, không đuổi con nghiện cờ bạc kia đi, ngược lại cung kính xin lỗi, quả thật rất thú vị. Xem ra “Đao Tam” kia là nhân vật tai to mặt lớn ở sòng bạc này.

Lạc Dịch đi tới bàn bên cạnh, trùng hợp có một người rời bàn, anh liền thế chỗ.

Tầng hai, trong phòng khách VIP nào đó, tượng Phật đặt trên bàn thờ, nén nhang mới thắp, khói mỏng vẫn vương.

Yến Lâm mặc bộ váy đen ngồi trên sofa màu đỏ tươi hút thuốc. Người đàn ông cao to lực lưỡng đứng cạnh cửa sổ, lạnh lùng nhìn xuống khu đánh bạc công cộng ở lầu dưới. Nửa phút sau, gã cất bước quay lại ngồi đối diện Yến Lâm, ánh mắt hung ác, giọng nói đầy vẻ trách cứ: “Hồi ở Á Đỉnh, tôi đã nói với cô rồi, giết tên kia đi nhưng cô cứ muốn giữ lại chơi đùa. Bây giờ thì tốt rồi, bị người ta chơi lại”.

Yến Lâm cười khẩy, đến giờ phút này, cô ta vẫn có thể lường trước mọi việc: “Không đến Vân Nam thì anh ta cũng nghi ngờ thân phận của tôi rồi. Tôi hiểu rõ nhóm cảnh sát kia, bọn chúng tưởng tôi chỉ là tay chân của Đan Sơn thôi, muốn đem tôi làm mồi nhử để câu cá lớn. Một ngày chưa tìm ra Đan Sơn phía sau tôi thì ngày ấy bọn chúng sẽ không dám đụng đến tôi. La Dịch cũng vậy!”.

Đao Tam giang hai cánh tay vất trên sofa, cánh tay trái trắng kiết của gã xăm trổ đủ loại rắn. Gã cười kì bí: “Cô không nghĩ đến việc chúng có thể phát hiện ra đúng không?”.

“Phát hiện điều gì?”

Đêm khuya, cảnh sát đã bí mật bao vây câu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng. Chu Dao ngồi núp trong một chiếc xe đậu khuất, mở bản đồ kiến trúc câu lạc bộ Lục Tự đem đến cho Khương Bằng xem: “Vừa rồi anh nói diện tích chỗ này rất lớn, còn có vài tầng dưới mặt đất, em đã cảm thấy rất kì quái rồi. Làm gì có ai xây dựng câu lạc bộ phức tạp như thế chứ? Quả nhiên là vậy, anh nhìn đi”.

Khương Bằng và Lục Tự tới gần xem bản đồ, bất chợt hiểu ra: “Ồ!”.

Chu Dao chỉ vào tấm bản đồ: “Trước kia, câu lạc bộ này là siêu thị, phía dưới là hầm đỗ xe. Hiện tại, siêu thị chuyển thành quán bar, còn hầm đỗ xe trở thành sòng bạc. Đúng rồi, anh nói với em là chỉ có một cửa, có rất nhiều người canh gác, rất khó vào đúng không?”.

“Đúng vậy.” Khương Bằng gật đầu xác nhận. “Lần trước tôi đến đây chính xác là vậy, kín kẽ vô cùng”.

“Không đúng.” Chu Dao lắc đầu. “Bên ngoài của “siêu thị” trước kia, anh xem đi, đây là đường một chiều, cho nên em chắc chắn hầm đỗ xe này còn một cửa ra nữa”.

Chu Dao nhanh chóng chuyển xoay bản đồ, tìm ra: “Anh xem mặt cắt bản đồ hầm đỗ xe này đi, cửa ra của nó ở ngay phía đối diện cửa vào”.

Lục Tự thúc giục Khương Bằng: “Anh nghĩ kỹ lại tình hình cụ thể bên trong sòng bạc đi”.

Khương Bằng trầm lặng nhìn bản đồ chăm chú, nhớ lại tình hình sòng bạc lúc trước, đột ngột vỗ bàn: “Đối diện có một cánh cửa màu vàng! Tôi còn tưởng ở đó là cửa giả do người ta vẽ, hóa ra là che lại”.

Chu Dao hỏi dồn: “Có to không? Có phải cũng to bằng cửa ra của hầm đồ xe bình thường?”.

“Đúng vậy.” Khương Bằng miêu tả độ rộng và hình dáng cánh cửa kia cho Chu Dao.

Nghe xong, cô nhếch miệng cười, đứng thẳng, nhún vai nói: “Sếp Lục, các anh có thể đột kích bất ngờ. Ở đầu đó không thể truyền tin được. Lát nữa, tôi và đại ca Khương vào xem xét tình hình, nếu ông chủ Lạc xác nhận bên trong có gì đó mờ ám, chúng tôi sẽ gửi tin nhắn ra. Sếp Lục, anh mau nghĩ cách phá cánh cửa kia ra, khi nhận được tin từ phía chúng tôi, hãy khiến bọn chúng trở tay không kịp!”.

Cô phấn khởi giải thích, Khương Bằng nhìn cô rồi bật cười: “Cô em à, cô lợi hại như thế mà lại vào tay Lạc Dịch, thật đáng tiếc!”.

Sắc mặt Chu Dao lập tức thay đổi, cô cau mày, bĩu môi phản đối: “Không được nói xấu anh ấy!”.

Sòng bạc dưới tầng hầm, đèn đuốc sáng trưng. Trên bàn đánh bạc, bắt đầu có người xào bài, năm người một bàn, mỗi lượt chơi ba ván.

Lạc Dịch ngồi đối diện con ma bạc khi này, thoáng liếc nhìn gã rồi dời mắt về phía người chia bài. Xào bài xong, nhân viên chia bài lần lượt rút năm phần, mỗi phần ba cây đẩy tới trước mặt năm người.

Quy tắc chơi rất đơn giản, so bài lớn nhỏ với đối phương. Người chơi không biết bài trong tay người khác, hoàn toàn dựa vào mách lới, ai trụ được đến cùng thì coi như thắng, không trụ nổi thì mất tiền rút lui. Trong khi chơi, không theo thì mất số phỉnh đã cược, theo thì phải đập thêm phỉnh cho ván sau.

Một chồng phỉnh trị giá năm vạn tệ. Bài được chia tới tay, Lạc Dịch cụp mi nhìn, được một dây 10 J Q, không đến nỗi nào. Những người còn lại đều nhìn bài của mình, trong lòng đều có tính toán.

Trên những bàn khác có người cười hớn hờ, cũng có người tức giận chửi rủa, nhưng bàn họ thì đều yên tĩnh.

Nhà cái thông báo: “Vòng thứ nhất bắt đầu”.

Lạc Dịch úp bỏ đầu tiên, anh quăng bài, đẩy đồng chip trị giá năm vạn tệ của mình ra giữa bàn, nhận thua.

Người kế bên cho rằng bài mình không tệ, tuyên bố theo, cược thêm phỉnh. Còn gã nghiện bạc kia vẫn quyết chiến quyết thắng theo bài không hề do dự. Có người suy tư một lúc lâu, bài quá xấu, không lừa nổi đối thủ nên chọn úp bỏ.

Vòng thứ nhất kết thúc, chỉ còn lại ba người. Lạc Dịch bình tĩnh quan sát.

Vòng thứ hai vừa mới bắt đầu, gã bài bạc kia liền tố thêm hai cọc phỉnh, tinh thần hăng hái: “Chơi gấp đôi!”.

Hai người còn lại nắm bài, quan sát nét mặt mọi người, một người trong đó sợ bài gã nghiện bạc kia tốt hơn của mình, cuối cùng úp bỏ, đẩy cọc tiền lên. Người còn lại không tin gã nghiện bạc có bài đẹp, liều chết ăn theo.

Đến vòng thứ ba, hai người lại tố thêm phỉnh, thậm chí gã nghiện bạc cược gấp ba. Gã còn lại thấy tên kia như kiểu thắng chắc rồi, ảo não cúp đuôi nhận thua, ném bài lên.

Gã ta mặt mày hớn hờ, quơ tất cả chip ở giữa bàn về phía mình, hôn lấy hôn để.

Lật bài lên, bài của gã là dây 8 9 10, những người còn lại đều là mấy cây rời rạc, thua tâm phục khẩu phục. Nhưng lật bài Lạc Dịch lên thì thấy 10 J Q.

Gã ta sững sốt, ngay sau đó thì cười sang sảng: “Không có gan mà! Mày không dám chơi thì tiền đều vào tay tao cả thôi”.

Lạc Dịch cười nhạt, không hề nổi cáu.

Đến ván thứ hai, lại chia bài lần nữa. Lạc Dịch lật bài trong tay lên nhìn: J, Q, K đồng chất, còn đẹp hơn cả ván vừa này.

Lạc Dịch vẫn tiếp tục bỏ ở vòng thứ nhất, đẩy phỉnh lên. Anh ngồi bên bàn châm điếu thuốc, lẳng lặng xem họ đánh với nhau.

Mà ván này, con ma bài lại làm một ván gần như trước, tiếp tục thắng. Số phỉnh trước mặt gã đã xếp thành chồng núi nhỏ.

Lật bài lên nhìn, ơ, thật là trùng hợp, bài của gã cũng là J, Q, K đồng chất, nhưng của gã là nhép, còn của Lạc Dịch là bích.

Gã ta sướng điên lên, chỉ thiếu điều chỉ tay vào mũi Lạc Dịch mà cười nhạo.

Một người khác trên bàn tiếc đứt ruột, khề giọng nhắc nhở “tay mơ” Lạc Dịch: “Bài của anh đẹp lắm đấy, lần sau mà được vậy thì nhớ phải tố”.

Lạc Dịch lắc đầu: “Đây vẫn chưa phải bài đẹp”.

Đối phương kinh ngạc: “Như này mà vẫn chưa đẹp á? Vậy thế nào mới là bài đẹp?”.

Lạc Dịch ngả người về phía trước, nheo mắt gõ tàn thuốc: “Ba con Át”.

Đối phương chẳng biết nói sao. Gã nghiện bạc nghe thấy thì cười giấu cợt: “Cả sòng bạc lớn thế này, trong vòng một năm cũng khó có một lần rút ba con Át”.

Lạc Dịch khề nhướng mày, giơ tay lên, bấm tách ngón tay trước mặt gã: “Số tôi vốn đỏ mà”.

Ván thứ ba, chia bài.

Lạc Dịch cụp mi nhìn bài trên tay, gương mặt không mấy may gọn sóng, đáy mắt hiện lên nét cười vô cùng nhạt. Vừa ngước lên, anh thấy gã nghiện bạc kia đang quan sát mình. Anh bình tĩnh dời mắt đi.

Vòng thứ nhất, lần này Lạc Dịch không úp bỏ, tăng thêm tiền chơi: “Theo”.

“Úp.”

“Úp.”

“Theo.”

“Theo.” Tên nghiện bạc cũng bỏ thêm tiền, đôi mắt lóe sáng.

Mọi thứ tiếp tục tiến hành.

Vòng thứ hai, Lạc Dịch tiếp tục tăng tiền: “Theo”.

Người ngồi bên cạnh thấy quân bài 4,3,3 trong tay mình khá bình thường. Anh ta phân tích biểu hiện của Lạc Dịch trong hai ván trước, cho rằng anh sẽ không lừa gạt. Để tránh tổn thất, anh ta đẩy tiền ra: “Úp”.

Cuối cùng chỉ còn lại gã nghiện bạc kia. Gã nhướng mày nhìn Lạc Dịch, thoải mái vung tay, đẩy hai chồng chất đây chip ra: “Theo!”

Những mười vạn cơ à? Lạc Dịch thản nhiên như thường, thoải mái ngả người về trước, xếp gọn bốn chồng tiền chất đây trước mặt, đẩy về phía trước: “Gấp đôi”.

Gã ngậm chặt miệng, siết chặt lá bài. Gã cũng còn bốn chồng chip, đã đẩy ba chồng ra rồi. Nên đánh cuộc hết hay xẻ thịt giảm cơn đau đây?

Trên mặt gã vẫn giữ biểu cảm đắc ý nhưng nụ cười đã sựng lại, nhìn Lạc Dịch đăm đăm, muốn tìm ra chút gì đó khác thường. Lạc Dịch cũng thờ ơ nhìn thẳng vào gã, chậm chậm nhả ra một làn khói.

Chưa đến mười mấy giây, trên trán gã đã lấm tấm mồ hôi.

Nhà cái nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiên sinh, đến lúc phải quyết định rồi”.

“Câm miệng!” Gã ta tức giận quát lên, vẫn nhìn Lạc Dịch chòng chọc.

Lạc Dịch như thể đợi lâu đến nổi hơi chán, ngậm điều thuốc lá trong miệng, ngón tay vô thức sờ ba chồng phỉnh cao cao của mình. Nhìn ngón tay anh hành động, dường như đang đợi gã nói “theo”, Sau đó lập tức tăng tiền.

Thấy vậy, gã hần học xác nhận: “Úp!”.

Gã vừa quất vừa vung tay quăng bài lên bàn, một cây Át cơ bay xẹt qua vai Lạc Dịch, còn đôi Q đen tung trên bàn. Vừa đúng một đôi, bài vô cùng đẹp.

Lạc Dịch cười khẩy, hạ bài, đứng dậy liếc tay Sát thủ: “Thu tiền”.

Lật bài của anh lên thì là ba quân: Át bích, 3 cơ, 4 nhép.

Người bên cạnh bình tĩnh: “Còn tưởng là tay mơ, hóa ra là lành nghề cả rồi! Hai lần trước người ta đều lừa mày, chờ ván cuối mới thu lưới một thể. Không giống mày, chỉ chăm chăm lợi ích con con trước mắt, sau thì ngã chổng vó”.

Con nghiện bạc nắm chặt mép bàn, gần như tắc thở.

Sòng bạc này, ngay cả phòng vệ sinh cũng được trang hoàng lộng lẫy, tầng tầng lớp lớp hết như mê cung. Lạc Dịch đến bồn rửa tay, chưa đến chục giây thì đã thấy một người cùng xuất hiện trong tấm gương.

Gã nghiện bạc nghiêng người dựa vào tường, nói với giọng côn đồ: “Người anh em à, anh đang cố ý nhằm vào tôi chứ gì?”.

Lạc Dịch khóa vò nước, rút khăn lau tay, nhìn người trong gương: “Muốn hỏi thăm anh về một người, tiền không thành vấn đề”.

“Hỏi thăm ai?” Gã ta như đã lường trước. Tiền để chơi bài mấy năm nay toàn kiếm được nhờ việc bán tin tức.

Lạc Dịch cầm khăn lau kẽ tay, lòng dấn đo nhưng nét mặt vẫn bình thản, nói: “Đạo Tam”.

Về mặt gã cứng đờ, bắt đầu cảnh giác: “Hỏi thăm anh ta làm gì?”.

Nét mặt gã không thoát khỏi ánh mắt Lạc Dịch.

“Có một người phụ nữ cuỗm hết tiền của tôi, chạy theo hần ta.” Gương mặt anh ẩn chứa vẻ phẫn nộ và tức tối.

Gã ta cười phá lên, nổi nghi ngờ tan dần, “Cô gái xinh đẹp kia họ Yến à?”.

“Đúng vậy.” Lạc Dịch thành công rồi.

“Cô ta chính là con đàn bà như vậy đấy! Vì tiền, chuyện gì cũng làm được, đến cả chồng mình cũng có thể ra tay giết hại.”

Lạc Dịch tỉnh bơ nói: “Anh giúp tôi tìm được tung tích của ả ta, tôi sẽ cho anh một số tiền lớn”.

“Thế à?” Gã ta vuốt cằm, ánh mắt như đang ám chỉ điều gì.

Lạc Dịch lại cười: “Cho anh hết số phỉnh tôi kiếm được tối nay”.

“Đồng ý.” Gã ta hớn hờ. “Cô ta ở Bắc Kinh suốt, nhưng nghe nói dạo gần đây đã quay về Vân Nam. Nhưng tôi chưa gặp cô ta, nếu anh muốn tìm thì phải về quê chúng tôi mà tìm”.

“Nhà anh ở đâu?”

Gã cười đều giả: “Về phần thông tin còn lại, chỗ tiền tối nay không đủ mua đâu”.

Trong gian phòng khách VIP trên lầu.

Yến Lâm nheo mắt nhìn Đạo Tam, hỏi: “Anh có ý gì? Anh nói... họ đã phát hiện được gì?”.

Đạo Tam nắm chặt nắm tay, nhìn lên cánh tay mình: “Đan Sơn đã chết từ lâu rồi.”

Yến Lâm ngẩng đầu lên, cần cổ thon dài, từ từ nhả một ngụm khói ra giữa không trung, mỉm cười: “Bọn chúng không giỏi đến thế”.

“Sai lầm lớn nhất của cô chính là coi thường đối thủ của mình.” Đạo Tam thả lỏng nắm tay rồi lại siết chặt, vừa định nói thêm gì nữa thì có ai đó gõ cửa.

“Vào đi!” Một tên đàn em vội vã chạy tới, ghé tai thì thầm gì đó với Dao Tam, sau đó, sắc mặt gã đột ngột biến đổi.

“Không được để hần sống sót ra ngoài!”

Yến Lâm: “Sao vậy?”.

Ánh mắt Dao Tam lạnh lẽo như con sói: “Người đàn ông mà cô để mất kia đang ở sông bạc. Hần ta đã tìm được đến đây rồi!”.

Yến Lâm kinh ngạc: “Gì cơ?”.

“Lần này phải giết chết hần! Nếu để hần phát hiện ra điều gì thì tất cả chúng ta sẽ bị chơi đến chết cho mà xem!” Dao Tam nói với Yến Lâm xong quay sang hỏi gã đàn em: “Mang súng theo, quân của ta đang ở đâu?”.

”Ở phòng nghỉ dưới tầng ạ!”

Chu Dao khoác áo choàng, đeo khăn che mặt, cùng Khương Bằng thuận lợi tiến vào câu lạc bộ, sau đó đi xuống sông bạc.

Hai người tìm kiếm bóng dáng Lạc Dịch trên từng bàn chơi nhưng không thấy anh đâu cả, ngay cả Sát Thủ cũng biến mất tăm.

Chu Dao hơi lo lắng, sợ anh gặp phải phiền toái. Cô càng lúc càng thấp thỏm, tìm kiếm không biết bao lâu. Đang ngờ ngác nhìn xung quanh, cô ngẩng đầu nhìn thấy cánh cửa hành lang trên lầu mở ra, Yến Lâm cùng với mấy gã đàn ông vội vã lao theo, trong tay bọn chúng đều có súng.

Chu Dao kinh ngạc, lập tức nháy mắt với Khương Bằng. Anh ta nhìn theo hướng cô chỉ, thấy ai ai cũng lăm lăm súng trong tay, thậm chí kẻ xui tận mạng.

Ngay thời khắc này, cửa phòng đối diện bật mở, Lạc Dịch bước ra ngoài!

Chu Dao trông thấy Lạc Dịch, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn. Đám người Yến Lâm đang bước xuống cầu thang. Chu Dao hé miệng nhìn Lạc Dịch nhưng không dám lên tiếng, chỉ đành mở to mắt. Mà trong giây phút ấy, anh cũng nhìn thấy Chu Dao, cho dù cô che kín chỉ chừa lại đôi mắt nhưng anh vẫn cứ nhận ra cô.

Anh giật mình, lập tức cất bước đi về phía bên này. Mắt Chu Dao chớp chớp, liên tục nháy mắt hướng trên lầu. Lạc Dịch thấy thế cũng lập tức ngược mắt lên, thấy đám Yến Lâm cầm theo súng. Anh nhìn thoáng qua Khương Bằng bên cạnh cô, một giây sau liền lùi vào phòng, đóng cửa lại.

Chu Dao hiểu ngay, anh trốn đi vì sợ ảnh hưởng đến cô.

Khương Bằng lập tức sai người bên cạnh ra ngoài truyền tin: “Bọn chúng có súng! Mau lấy điện thoại gọi cho sếp Lục, bảo họ phá cửa vào, ngay bây giờ, lập tức làm ngay! Chú đừng chạy, cẩn thận không bị nghi ngờ!”.

Nhóm đàn em bình tĩnh quay người rút lui. Khương Bằng nắm chặt cánh tay Chu Dao, đi từng bước ra ngoài, khẽ dặn dò: “Cô em à, đừng ngẩng đầu, cũng đừng ngoảnh lưng, chúng ta ra ngoài trước đã”.

“Nhưng còn ông chủ Lạc...” Hốt mắt Chu Dao thoáng cái hoen đỏ, cô cắn răng, nghe lời Khương Bằng không dám quay đầu lại, giọng run run: “Đại ca Khương, bọn chúng có súng”.

“Tôi biết.” Lòng bàn tay Khương Bằng rịn mồ hôi.

Sắc mặt Chu Dao trắng bệch, đôi môi vẫn còn run, kéo khăn che kín mít.

“Tiên sinh, phu nhân cần phục vụ gì không?” Nhân viên phục vụ thấy hai người mãi vẫn chưa ngồi xuống, đơn đã bước đến hỏi thăm.

Chu Dao không có lòng dạ nào cả, cuống quýt quay mặt đi. Khương Bằng ôm chặt lưng cô, mỉm cười ngại ngùng với nhân viên: “Xin lỗi, tôi và bà xã vừa cãi nhau, làm cô ấy giận thôi”.

“Vâng. Phu nhân vui vẻ lên nhé!” Nhân viên lễ phép cười nói. “Hi vọng hai vị vừa lòng, chơi vui vẻ ạ!”.

Chu Dao thẳng lưng, gạt đầu. Nhân viên phục vụ rời đi.

Đúng vậy, người ở đây vô cùng vui vẻ. Bên này dân cờ bạc tung phỉnh, bên kia phụ nữ cười nói không ngớt. Trong sòng bạc, nơi đâu cũng ồn ã.

Khương Bằng nắm chặt tay Chu Dao, đi về phía cửa: “Cô em, chúng ta ra ngoài trước nhé!”.

“Chờ một chút đi! Đừng bỏ ông chủ Lạc ở đây một mình.” Hốc mắt Chu Dao ướt ướt, rưng rưng nước mắt nhìn quanh. “Mau nghĩ cách cứu ông chủ Lạc ra đi.”

Khương Bằng thấy Yến Lâm đứng cách họ không xa, vội quay đầu Chu Dao lại, khẽ mắng: “Ngoan nào! Đây là sòng bạc! Không phải khu đấu võ bị phá của tôi, không có cơ hội cho cô đốt dây điện đâu! Việc cô có thể làm bây giờ chính là ngoan ngoãn ra ngoài! Yến Lâm tới rồi!”.

Giây trước Chu Dao còn ằng ặc nước mắt, giây sau đã bình ổn lại tâm trạng. Cô khẽ cụp mi, mặt không cảm xúc bước đi chậm chậm bên cạnh Khương Bằng.

Đám Dao Tam và Yến Lâm mặt lạnh tanh, bước nhanh như gió, tiến về phía này rồi đi ngang qua họ. Trái tim Chu Dao vừa thót lên lại chợt rơi xuống. Thế nhưng...

“Đứng lại!”

Yến Lâm đột ngột dừng bước, Chu Dao và Khương Bằng cũng dừng lại. Một giây yên ắng, trái tim Chu Dao đập rộn rã. Khương Bằng dần mạnh tay cô, đáp trả trước với câu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Yến Lâm nheo mắt lại, liếc sang Khương Bằng: “Có phải... chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”.

Khương Bằng lắc đầu: “Tôi không có ấn tượng lắm”. Nói xong anh sờ cằm mình, “Chẳng lẽ mặt mũi tôi phổ thông vậy?”.

Yến Lâm không hề cảm thấy câu này có vẻ hài hước, lại nhìn sang Chu Dao. Cô cụp mi, che mặt kín mít, ngay cả lông mày cũng được che đi. Vì để lẫn vào, cô còn cố ý đánh phấn lót màu tối, lông mi cũng cắt ngắn đi.

Yến Lâm cau mày, nửa tin nửa ngờ, cuối cùng nói: “Bỏ khăn che mặt của cô ra cho tôi nhìn cái nào”.

Khương Bằng hốt hoảng, không ngờ Chu Dao gạt đầu, sau đó khẽ lắc cánh tay Khương Bằng, chỉ về hướng một phòng nghỉ.

Khương Bằng hiểu ngay, cười đáp: “Có thể nhưng chúng ta vào phòng nghỉ kia trước đã. Bà xã tôi không thích tháo khăn che mặt trước đàn ông xa lạ”.

Yến Lâm còn định nói gì nữa nhưng Dao Tam quay đầu lại, lạnh lùng gắt: “Cô còn làm cái quái gì thế? Kéo dài thời gian à?”.

“Tôi còn muốn giết anh ta hơn cả anh đấy!” Yến Lâm cũng cười lạnh. “Đã dám mò đến đây thì không thể để anh ta sống sót ra ngoài được”.

Nói xong, cô ta không quan tâm đến Chu Dao và Khương Bằng nữa, quay người đi luôn.

Nghe vậy, Khương Bằng chỉ mong Lạc Dịch phúc lớn mạng lớn, tay anh ta rịn mồ hôi lạnh, kiên quyết kéo Chu Dao ra ngoài.

Chu Dao không chịu nhúc nhích, nhìn theo hướng đám Yến Lâm đi... Là phòng nghỉ!

Cô nhìn sững trong tay họ, siết chặt nắm đấm. Cô chợt thấy một ly rượu trên khay của nhân viên, định tiến lên thì Khương Bằng đã ôm lấy cô thật chặt, cản lại hành động của cô, vừa đẩy vừa kéo ra tới tận cửa.

“Em gái, bình tĩnh chút đi, chúng ta không cần được chúng đâu. Cô yên tâm, chắc chắn đàn em của tôi đã gọi điện thoại rồi, người của Lục Tự sẽ vào ngay! Chúng ta rút lui trước đây!”

Chu Dao hé miệng, không thốt nổi một câu, từng giọt nước mắt tuôn rơi lã chã.

Cô run run hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nắm chặt tay Khương Bằng đi ra ngoài. Đúng vậy, Khương Bằng đã sai đàn em rời đi trước rồi, chắc chắn đã gọi điện cho Lục Tự, họ sẽ lập tức phá vỡ cánh cửa màu vàng kia, dẫn đặc công...

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên.

Chu Dao giật thót, quay đầu lại nhìn, tiếng động đó truyền đến từ phòng nghỉ.

Sòng bạc ồn ã chợt yên lặng như tờ, mọi người như bị điểm huyết, cùng nhìn về một hướng.

“Đoàng! Đoàng!”

“Aaaaa!” Chu Dao hét lên chói tai, hai mắt ngân ngấn lệ.

Chu Dao không kiềm chế được bản thân, vừa khóc nức nở vừa chạy về phía tiếng súng theo bản năng, một tay Khương Bằng che cô, tay còn lại ôm lấy eo cô, sà bước kéo ra ngoài.

Cuối cùng, đám chơi cờ bạc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức kéo ghế nhảy qua bàn, liều mạng chạy trốn, còn có người cuống quýt ôm lấy đồng phỉnh.

“Um!” Chu Dao bị bịt miệng, nước mắt rơi như mưa. Cô cố gắng giãy giụa, đẩy tay Khương Bằng ra, hai chân đá loạn xạ nhưng không làm anh ta nổi lòng vòng kim kẹp, cứ thế bị cưỡng chế đưa đi.

Bảo vệ bên ngoài xông vào trong, còn người bên trong thì xô đẩy chạy trốn chết ra ngoài. Dòng người ồ ạt giẫm đạp lên nhau. Tiếng khóc, tiếng kêu không ngơi một phút.

Một tiếng nổ “ầm” vang lên. Ở đại sảnh ngăn cách bởi sông bạc rộng lớn, cánh cửa màu vàng cuối cùng đã được phá vỡ. Đặc công được trang bị đầy đủ xông vào. Tiếng gào thét, tiếng bước chân và tiếng đụng nhau, vô số âm thanh hỗn tạp như một cái nồi chiên.

“Đoàng!” Lại một tiếng súng nữa vang lên. Chu Dao mở to mắt, lệ tuôn rơi.

Câu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng bị bao vây không chừa một khe hở. Trên đường, đèn xe cảnh sát và cứu thương xanh xanh đỏ đỏ thi nhau tỏa sáng giữa màn đêm. Đám người chen chúc chạy ra ngoài, cảnh sát khó mà duy trì trật tự. Người bị thương được đưa ra liên tiếp.

Chu Dao vẫn đứng chờ ở phía ngoài dây cách ly, thấy băng ca thì nhào đến, nhìn mặt từng người bị thương nhưng vẫn không có Lạc Dịch.

Khương Bằng sải bước chạy đến: “Bên phía tôi cũng không có”.

“Chắc chắn vẫn còn ở bên trong!” Chu Dao gần như mất lí trí, định nhảy qua dây cách ly nhưng bị cảnh sát ngăn cản.

Khương Bằng lôi cô lại, quát: “Có lẽ đã được đưa đến bệnh viện rồi! Nếu bị thương nặng, chắc chắn đã được đưa đi đầu tiên!”.

Ánh mắt Chu Dao mờ dần, ngơ ngác gật đầu như gà mổ thóc: “Bệnh viện, đến bệnh viện”.

Sảnh bệnh viện chật ních người bị thương do giẫm đạp lên nhau. Chu Dao chạy tới phòng cấp cứu, đèn dóm sáng choang. Chu Dao đến hỏi từng người, những người đang được cấp cứu đều bị gãy xương sườn trong lúc giẫm đạp, không phải Lạc Dịch.

Chu Dao đứng trong hành lang, hoang mang xoay qua xoay lại, thở hỗn hà hỗn hển: “Rốt cuộc anh ấy ở đâu? Có thể nào vẫn đang ở trong sông bạc, chưa ra được không? Có phải đã chết rồi không?”.

Chu Dao không ngừng quay đầu nhìn xung quanh nhưng hoảng loạn không biết mình đang tìm cái gì. Cô chợt òa khóc, nắm lấy tóc mình như một con ruồi mất đầu, khóc lóc quay người định chạy ra ngoài tìm Lạc Dịch.

Khương Bằng kéo cô: “Cô bình tĩnh trước đã. Chờ cảnh sát tới, mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay thôi”.

Đang nói thì nhóm Lục Tự đưa một cảnh sát bị thương tới, bác sĩ và y tá đẩy xe ca đến tiếp người, người bị thương mau chóng được đưa đi.

Chu Dao như nhìn thấy ánh rạng đông, nhào tới túm lấy cánh tay Lục Tự, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Sếp Lục, ông chủ Lạc đâu? Anh ấy đang ở đâu? Có bị thương không? Ở sòng bạc hay ở bệnh viện? Anh ấy đang ở phòng cấp cứu nào?”

Lục Tự lạnh lùng gỡ tay cô ra, nói ngắn gọn: “Trốn rồi”.

Trốn rồi?

Chu Dao sững sốt: “Ý anh là gì?”.

“Anh ta bắn chết một người, trốn rồi.” Lục Tự nói xong quay lại nhìn đồng nghiệp, lạnh lùng đến mức vô tình. “Lạc Dịch cũng bị trúng một phát đạn, chạy không xa đâu, bảo anh em cố gắng, nhất định đừng để anh ta trốn thoát!”.

Chu Dao không tin: “Anh ấy trúng đạn ư? Bị bắn vào đâu, mấy phát, ai là người bắn?”.

“Anh ta dùng súng chống lại lệnh bắt!” Lục Tự quát.

“Anh ấy không có súng!” Chu Dao thét âm lên, quát lại Lục Tự. Anh là đồ ngu ngốc!”.

Lục Tự kinh ngạc.

“Cô em à!” Khương Bằng tiến lên kéo cô, Chu Dao giằng khỏi tay anh ta.

Hốc mắt cô đỏ bừng, chỉ tay vào Lục Tự đầy căm phẫn, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Anh là tên ngu xuẩn! Đồ dẫn đầu! Anh không xứng làm cảnh sát! Từ đầu tới cuối, ngoại trừ dẫn đo ra thì anh đã làm được một việc gì nên hồn chưa? Họ Lục kia, anh không thấy mình sống có lỗi với tám phù hiệu cảnh sát sao? Cảnh sát là gì? Là người bảo vệ chúng tôi, là người lssgn theo manh mối bắt kẻ xấu. Nhưng anh đã làm được gì? Anh suy nghĩ xem ở Á Định anh đã làm được gì?!”.

Chu Dao tiếp tục phần nộ la hét: “Những năm qua, anh ấy sống không bằng chết, tất cả bởi vì anh không làm gì cả! Anh ấy tìm manh mối rất khó khăn, mỗi lần tìm được một manh mối gần như phải đổi bằng cả mạng sống! Anh không cảm ơn thì thôi lại còn nghi ngờ anh ấy. Thậm chí anh còn...” Giọng Chu Dao run rẩy, không nói nổi nữa, từng giọt nước mắt tuôn rơi. “Thậm chí... nhiều lần anh ấy sắp chết, anh cũng không cứu, anh không cứu anh ấy! Anh lại còn ép anh ấy vào đường cùng, anh...”.

Cô như vỡ òa, toàn thân run rẩy. “Anh... Anh không bằng súc vật!”

“Anh không bằng súc vật!” Chư Dao xông lên đánh Lục Tự điên cuồng. Khương Bằng vội ôm lấy eo Chu Dao kéo lại. cô đá một cái vào mặt Lục Tự, miệng vẫn không ngừng mắng chửi: “Súc vật!”.

“Chu Dao!” Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ phía bên ngoài.

Khương Bằng sững sốt, buông Chu Dao ra.

Người Chu Dao vẫn run rẩy, không khống chế được bản thân nữa. Cô hít một hơi dè nén, chậm chậm quay đầu lại.

Hạ Minh Chân mặc quần áo bệnh nhân, vịn tay Tường Hàn đứng ở cuối hành lang.

40. Chương 40

Type: Mềm

Chu Dao thôi khóc lóc, thở hổn hển, lúc đầu cảm thấy hơi sợ hãi nhưng rồi biểu cảm ấy mau chóng biến mất trên khuôn mặt cô. Cô đã không còn là cô con gái ngoan ngoãn của bà nữa rồi.

Trên mặt Hạ Minh Chân không có biểu cảm gì, bà tự chống nạng, bước từng bước tới, hỏi cô một câu: “Con và cậu ta có quan hệ gì?”.

Chu Dao giàn giụa nước mắt, kiên định trả lời: “Anh ấy là bạn trai con”.

Hạ Minh Chân cơ mặt giãn gặt, hỏi tiếp: “Được bao lâu rồi?”.

“Bọn con bắt đầu yêu nhau từ hồi còn ở Á Định.”

“Đứa con gái ở trong phòng cậu ta đêm hôm trước... cũng là con sao?”

“Vâng ạ!” Mặt Chu Dao như viết bốn chữ “quyết không hối hận”.

“Được lắm! Được lắm!” Hạ Minh Chân chỉ tay vào Chu Dao, Vô cùng thất vọng và đau lòng, viền mắt đỏ hoe. “Chu Dao, con được lắm!”.

Lòng Chu Dao run lên, nhìn mẹ mà hốc mắt cũng đỏ.

“Ba mẹ nuôi con bao nhiêu năm nay... Con... Con cứ thế làm ba mẹ đau lòng.” Hạ Minh Chân vừa tức vừa giận, gương mặt như phủ một lớp sương lạnh. “Con xem dáng vẻ của con bây giờ thế nào đi? Lụy tình suốt suốt. Con xem con đã yêu đương loại người nào thế kia? Tên tội phạm lừa,...”.

“Anh ấy không phải tội phạm lừa đảo!” Chu Dao ngắt ngang, làn sương mờ trên đôi mắt dần tan đi, giọng quyết liệt. “Tại sao mẹ không tin anh ấy? Trước giờ, anh ấy còn chưa từng nghi ngờ mẹ tráo đổi Phật tháp giả hại mình”.

“Cậu ta biết gia cảnh của con, tốn bao công sức tiếp cận để giành được tình yêu và thân thể của đứa con gái trẻ người non dạ như con. Một người đàn ông mặt trăng mây tráo đến mức này, không phải kẻ lừa gạt thì là gì?”

Chu Dao tức đến nổ phổi, định nói gì đó nhưng Tưởng Hàn đã tiến lên kìm cô lại: “Chu Dao, cậu đừng chọc giận mẹ cậu nữa. Dì ấy vì ai mà phải nằm viện, cậu còn muốn trêu tức mẹ sao?”.

Chu Dao nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người mẹ, nước mắt tí tách rơi xuống, vừa đau lòng vừa tức giận: “Mẹ, tại sao mẹ cứ phải như vậy?”.

“Cậu ta bao nhiêu tuổi, còn con thì mới bao nhiêu? Con còn trẻ không hiểu chuyện, cậu ta không nên lợi dụng con mới phải.” Hạ Minh Chân nghiêng răng nghiêng lợi. “Chu Dao, con thật ngu ngốc, con bị người ta lừa rồi.”

“Anh ấy không lừa con, là con thích anh ấy trước!” Chu Dao phản bác với nỗi thất vọng cùng cực. “Từ trước đến giờ, con chẳng bao giờ nói chuyện được với mẹ cả!”.

Chu Dao xoay người bỏ đi.

“Con đứng lại!” Hạ Minh Chân lạnh lùng quát cô.

“Con muốn đi tìm ông chủ Lạc.”

“Không được đi!” Hạ Minh Chân lạnh giọng ra lệnh. “Sáng mai, chúng ta ra sân bay.”

Chu Dao quay đầu, lần đầu tiên trong đời dám phản kháng quyền uy của bà: “Không tìm được anh ấy thì con sẽ không theo mẹ về đâu”. Nói xong, cô liền dứt khoát cất bước rời đi.

Hạ Minh Chân: “Tưởng Hàn!”.

Tưởng Hàn cũng bức đến mức muốn nhảy dựng lên, không hề chân chừ chạy đến giữ Chu Dao lại. Cô giãy giụa chống đối, nhưng chung quy không khỏe bằng Tưởng Hàn nên bị cậu ta cưỡng chế đưa đi.

Khu vực hành lang mau chóng yên tĩnh trở lại, vẻ mặt Hạ Minh Chân thoát cái trở nên hờ hững và bình tĩnh, nhưng thực ra cũng đã bị một phen hú hồn. Bà thần nhiên nhìn đám Lục Tự và Khương Bằng, lịch sự nói: “Để mọi người cười chê rồi”.

Nói xong, bà chống nạng, không để bất kì ai đỡ mình, bước từng bước chậm chạp và vững chãi rời đi.

“Cậu phiền thế nhỉ?” Chu Dao cầm gối trên giường đập vào người Tưởng Hàn. “Bảo cậu ra ngoài cơ mà!”

Tưởng Hàn cau chặt mày đến nỗi có thể kẹp chết con muỗi: “Chu Dao, tôi nói cho cậu biết, trừ khi đã lên máy bay, nếu không cậu đừng hòng thoát khỏi tầm mắt của tôi”.

“Đây không phải việc của cậu!”

“Tôi không muốn nhìn cậu nổi điên!” Tưởng Hàn gắt cô.

Chu Dao cũng quát lại: “Tôi điên bao giờ? Tôi rất bình tĩnh!”

Tưởng Hàn im lặng vài giây, đột nhiên cười khẩy: “Chu Dao, cậu muốn yêu đương thì tìm người nào đáng tin mà yêu. Gã đàn ông kia ngoài khuôn mặt ra thì anh ta có cái gì? Đến tuổi này rồi mà còn dựa vào vẻ bề ngoài để câu con gái nhà giàu, tôi còn thấy dơ cho anh ta nữa đây này”.

Chu Dao đáp trả một cách mỉa mai: “Đến lúc cậu bằng tuổi anh ấy thì vẫn chỉ là một gã công tử bột mà thôi”.

Tưởng Hàn không hề buồn phiền, nhún vai: “Đúng rồi đấy, tôi chính là công tử bột đấy, nhưng cậu cũng giống tôi cả thôi. Sao cậu không chịu hiểu nhỉ? Mẹ cậu tuyệt đối không chấp nhận người đàn ông kia làm con rể. Cho dù đến khi dì ấy mất cũng phải viết câu ấy vào di chúc đấy. Cậu còn không hiểu tính mẹ mình thế nào hay sao?”.

Chu Dao mím chặt môi, nhìn chằm chằm cậu ta với đôi mắt ngân ngấn lệ. Tưởng Hàn cũng sửng sốt. Cô quay người nhào lên giường, im lìm vùi mặt vào gối.

Tưởng Hàn cuống lên: “Ê này Chu Dao, cậu đừng khóc nữa. Tôi đâu có mắng cậu, cậu đừng khóc nữa”.

Nhưng cô vẫn phớt lờ.

Tưởng Hàn cau mày, trong lòng khó chịu: “Ôi trời ạ, tôi chẳng hiểu nổi, anh ta cho cậu bùa mê thuốc lú gì mà cậu say như điên đổ thế? Còn thuốc không, cho tôi xin một liều”.

Chu Dao chẳng hề động đậy. Tưởng Hàn đặt mông ngồi bên mép giường, nhìn theo bóng lưng cô: “Tôi và cậu đi Cuba chơi nhé? Không phải cậu rất muốn đến đó hay sao? Không chừng đi về một chuyến, cậu sẽ quên anh ta đấy!”.

Tiếng quẹt thẻ từ “tít tít tít” vang lên. Tưởng Hàn lập tức đứng bật dậy, đi ra ngồi lên ghế dựa. Thấy Hạ Minh Chân ngồi trên xe lăn được hộ lý đẩy tới, cậu ta vội vàng tiến lên đỡ.

Hạ Minh Chân được dìu đến ngồi trên sofa, tay chống trán, không nói một lời.

Tưởng Hàn: “Dì có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”.

“Không cần.” Hạ Minh Chân nói. “Bây rưỡi bay rồi, chẳng mấy chốc nữa là xuất phát”.

Chu Dao ngồi bật dậy, dẫu môi: “Cho dù mẹ có trối con đến sân bay thì con cũng sẽ không lên máy bay đâu!”.

Hạ Minh Chân không buồn nhìn cô, vài giây sau, bà thản nhiên nói với Tưởng Hàn: “Tưởng Hàn, cháu nói với Chu Dao giúp dì: Nếu nó chưa biết lỗi và cam đoan không qua lại với gã đàn ông kia nữa thì dì sẽ không nói với nó một câu nào”.

Tưởng Hàn đành khuyên: “Chu Dao, đừng để mẹ cậu bức mình nữa”.

“Mẹ đừng có gượng ép tình cảm! Con sẽ không chia tay với anh ấy đâu!” Chu Dao tức không chịu nổi, nhưng trong giây phút nhìn thấy chiếc xe lăn kia, cô lại không đành lòng. Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn khiến cô buồn bã khó tả. Cô chợt buông mình xuống giường, vùi đầu vào chăn.

Một chốc sau, Chu Dao vén chăn lên: “Ông chủ Lạc đã điều tra ra rồi, trợ lý Nguyễn là gián điệp. Bây giờ, mẹ cũng đâu có liên lạc được với ông ta. Ông chủ Lạc thật sự là người tốt, tại sao mẹ không thể thử hiểu cho anh ấy chứ?”.

Không ai đáp lại cô. So với việc bị con gái chống đối, vụ trợ lý phản bội không thấm vào đâu cả.

Trong phòng có vài người nhưng lại yên lặng không một tiếng động. Chu Dao cụp mắt nhìn sullen mặt nghiêm túc và lạnh lẽo của mẹ, cảm giác khó chịu lại trào dâng.

Đêm khuya, tại quảng trường cách cầu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng hai con đường, Lạc Dịch và Sát Thủ băng nhanh qua phố, chạy núp vào một bóng cây sum suê ở góc đường. Bên cạnh là một chiếc xe việt dã, họ vội vàng mở cửa lên xe.

Trên xe có ba cảnh sát mặc thường phục thuộc tổ chuyên án theo Lạc Tự đến từ Bắc Kinh. Lạc Dịch ném khẩu súng cho một người: “Giao nộp rồi nhé!”

Anh ta cầm vũ khí trong tay xem xét tỉ mỉ: “Phía đồng nghiệp của tôi nói kiểu súng tự chế này thường bị thu giữ ở biên giới”. Rồi liếc nhìn Lạc Dịch. “Anh lợi hại quá, có thể tước được một khẩu súng trong tay đám người kia”.

“Phải chuẩn bị trước chứ, nếu không đã bị chúng bắn te tua rồi.” Nói xong, Lạc Dịch chợt nhớ đến cái chớp mắt của Chu Dao lúc ra khỏi phòng nghỉ, không biết bây giờ cô lo lắng đến mức nào rồi.

Lạc Dịch cúi đầu tìm thuốc lá, nhìn thấy tay áo bị thủng một lỗ lớn, khẽ chữi: “Tên Lạc Tự khốn nạn kia dám nổ súng thật”.

“Anh ấy bắn chuẩn lắm!”

Lạc Dịch “à” một tiếng, đem thuốc lá mời mọi người. Sát Thủ không hút, khoát tay từ chối.

Lạc Dịch ngậm điều thuốc, hỏi tình hình: “Phía Lạc Tự thế nào rồi?”

“Hết thấy đều thuận lợi. Có điều nghe nói anh ấy bị cô gái nào đó đá một phát vào mặt.”

Gì cơ? Chiếc bật lửa vụt sáng nhưng Lạc Dịch quên cả châm thuốc. Anh cau mày hỏi: “Sao lại để cô ấy biết?”.

“Vô tình gặp phải thôi.”

Lạc Dịch vừa chậm chậm châm thuốc rít một hơi vừa hỏi dồn: “Lạc Tự nói với cô ấy thế nào?”.

“Anh ấy bảo anh bị trúng một phát súng vì chống lại lệnh bắt, bỏ trốn rồi. Sau đó cô gái kia nổi điên lên, vừa khóc vừa đánh anh ta.”

Lạc Dịch rít một hơi thuốc thật sâu, hồi lâu vẫn không nói gì. Cuối cùng anh hỏi thêm: “Lạc Tự không làm gì cô ấy chứ?”.

“Anh ấy việc gì phải so đo với một cô gái. Ồ đúng rồi, mẹ cô gái kia định đưa cô ấy về Bắc Kinh, ngay sáng nay đây này.”

Lạc Dịch im lặng chốc lát. Hạ tổng phát hiện ra rồi. Anh từng tính toán sẽ ngã bài với Hạ tổng, nhưng không ngờ khi bị phát hiện, anh không có ở đó, chỉ một mình cô phải đối mặt.

“Lạc Dịch, chúng tôi tìm lại được điện thoại của anh từ sông bạc đây.” Cảnh sát mặc thường phục đưa cho anh, thấy anh định nhận lấy thì thu tay lại. “Tôi đã tắt nguồn rồi, mấy ngày tới, anh không được phép liên lạc với bất kì ai”.

“Ừ.” Lạc Dịch nhận lấy, diềm nhiên dứt điện thoại vào túi.

“Tuy Lạc Tự bị đá không nhẹ nhưng anh ấy nói tạo được hiệu quả rất tốt, có rất nhiều người trông thấy. Đây là địa bàn của Đan Sơn, tai mắt cũng nhiều, chắc hẳn bọn chúng sẽ mau chóng nhận được tin tức.” Anh ta nói thêm. “Anh và Lạc Tự xảy ra ”nội chiến“, phe cánh hợp tác đổ bể. Một người thì chạy trốn chết, một người thì truy lùng tội phạm giết người khắp nơi. Đến lúc đó, đám Đan Sơn có thể lơ là cảnh giác, để lộ chút sơ hở”.

Lạc Dịch hỏi: “Tay trợ lý bên cạnh Hạ tổng đâu?”.

“Câu lạc bộ vừa xảy ra chuyện thì ông ta đã chạy trốn rồi. Người của chúng ta vẫn đang theo dõi, không bứt dây động rừng.” Nói đến đây, anh ta lấy làm tiếc nuối. “Tôi thật không ngờ rằng mấy lên đầu sỏ lại trốn mất. Có lẽ chúng lẩn vào đám người đang chen lấn xô đẩy chạy rồi”.

“Đám tay chân bị bắt khai thế nào?”

“Chúng toàn là người địa phương được thuê, không biết lai lịch của chủ.”

Lạc Dịch cười khẩy: “Đạo Tam vừa vào phòng nghỉ, ngay phát súng đầu tiên đã bắn chết gã nghiện bạc kia rồi”.

Anh cảnh sát tiếp lời: “Bởi gã biết lai lịch của Đạo Tam”.

“Họ là người cùng làng.” Lạc Dịch nhớ lại tấm ảnh lúc ở nhà ông chủ Cao. “Rất có thể hang ổ của chúng nằm ngay tại ngôi làng. Hiện tại, câu lạc bộ bị niêm phong, bè lũ Đan Sơn bị thương nặng, chắc hẳn giờ này đang ẩn náu tạm ở một chỗ nào đó rồi. Chúng vừa thiếu tiền, thiếu người vừa thiếu trụ cột, không thể trở về hang ổ chính được. Tôi đoán chúng sẽ nghỉ ngơi một vài ngày quanh khu vực Cảnh Hồng, phát hiện ra tôi bị vu oan ”giết người“, còn mâu thuẫn với các anh. Mà nhóm cảnh sát bắt Đan Sơn không có động tĩnh nào mới, có vẻ như sau khi câu lạc bộ bị đóng cửa, đầu mối cũng bị cắt đứt. Chúng cảm thấy an toàn, sẽ nhanh chóng trở về hang ổ chính thôi”.

“Nhưng mà... anh chắc chắn Yến Lâm sẽ tin hai người xích mích chứ?”

“Chắc chắn.” Lạc Dịch cong khóe môi giữa đêm đen mịt mù. “Cô ta cũng biết tôi bất hòa với Lục Tự. Huống chi lúc Lục Tự ở Á Đình cũng nói chuyện với cô ta một lần rồi. Lúc Ngô Minh bị giết, anh ta nói anh ta không nghi ngờ cô ta mà chỉ thăm hoài nghi tôi. Yến Lâm sẽ chú ý chi tiết này”.

Viên cảnh sát mặc thường phục sững sờ giây lát, không ngờ Lạc Dịch có thể suy nghĩ cặn kẽ đến mức ấy. Anh ta gạt đầu bội phục, ngay sau đó cười nói: “Mấy lính trinh sát của chúng tôi sẽ tới làng của chúng trước để tra xét kĩ càng, một khi xác nhận chính xác sẽ gọi lính đến mai phục, sau đó đợi chúng vào một ổ, tóm gọn một mẻ”.

Năm rưỡi sáng, nhóm Chu Dao trả phòng, chuẩn bị đến sân bay.

Hạ Minh Chân vẫn không chịu nói chuyện với Chu Dao, thậm chí không để cô đẩy xe lăn giúp mình, chỉ để Tưởng Hàn hỗ trợ.

Chu Dao đi chậm chậm bên xe lăn, nhỏ giọng cầu xin: “Mẹ! Mẹ về trước có được không? Chờ con xử lý xong chuyện ở đây rồi về mẹ nhé?”.

Hạ Minh Chân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng.

“Mẹ, con xin mẹ đừng như vậy nữa mà. Sau này, con nghe theo mẹ hết, được không ạ?”

Chu Dao cầu xin mãi mà không được, một mặt không muốn làm mẹ giận, một mặt lại lo lắng cho tình hình của Lạc Dịch, cảm giác như người mình sắp bị xé làm đôi. Cô đứng ở cửa khách sạn, nhìn nhân viên mang hành lý lên xe giúp, đôi chân như mọc rễ, không chịu dịch về phía trước dù chỉ một bước.

Hạ Minh Chân được đưa lên xe xong xuôi, xe lăn gấp gọn để sang bên cạnh, Tưởng Hàn quay đầu gọi Chu Dao: “Đi thôi nào!”.

Cô vẫn đứng im: “Tưởng Hàn, tôi thật sự không thể đi được, làm phiền cậu và chị họ lý đưa mẹ tôi về nhà”.

Hạ Minh Chân ngồi trong xe nghe thấy thế, chỉ trợn mắt trừng cô nhưng không chịu nói một câu nào.

“Mẹ, con xin lỗi!” Chu Dao cương quyết. “Con xin lỗi, hãy để con đi tìm anh ấy về đã. Mọi chuyện khác con đều có thể nghe theo mẹ, nhưng việc liên quan đến anh ấy thì không”.

Hạ Minh Chân thờ ơ: “Tưởng Hàn, di đành phải nhờ cháu lần nữa vậy”.

Tưởng Hàn túm Chu Dao, kéo lên xe.

“Cậu buông ra! Buông ra đi!” Chu Dao giãy không thoát.

Đúng lúc này, một chiếc xe thương vụ chạy tới, Khương Bằng kéo cửa ra gọi: “Cô em, có đi không?”.

Mấy người phía này đều sững sốt, Chu Dao nhân cơ hội hất lay Tưởng Hàn ra, chạy như bay lên xe, vừa chạy vừa kêu to: “Con xin lỗi mẹ! Con xin lỗi mẹ!”.

Tưởng Hàn lập tức đuổi theo nhưng Chu Dao đã bắt được bàn tay Khương Bằng, nhảy phắt lên xe. Cô quay đầu lại, chấp tay trước ngực xin tha thứ. Tay cô run run, nước mắt ngấn ngấn nhìn Hạ Minh Chân với vẻ cầu xin.

Cửa xe vừa đóng lại, chiếc xe thương vụ tăng tốc lao đi trong nháy mắt. Tưởng Hàn đuổi theo mà không được, tức giận giậm chân thật mạnh. Hạ Minh Chân nhìn Chu Dao ở trong xe làm dấu “xin lỗi”, mím môi khép mi, thở một hơi nặng nề.

Chiếc xe chạy băng băng trên đường. Chu Dao cúi đầu, lau khoe mắt ướt nhòe, quay đầu hỏi Khương Bằng: “Anh đã nghe ngóng được tin tức nào về ông chủ Lạc chưa? Tình hình anh ấy thế nào rồi? Đang ở đâu? Bị thương có nặng không?”

“Vẫn chưa có tin tức nào cả.” Khương Bằng đáp lại rồi châm một điếu thuốc.

“Vâng.” Chu Dao cúi thấp đầu, im lặng lúc lâu không biết suy nghĩ gì.

“Nhưng tôi tra được người bị anh ta ”giết” huyệt ở sông bạc ngày hôm qua là ai rồi.”

“Ai thế?” Chu Dao ngẩng đầu. “Đến chỗ ở của hắn ta để tìm dấu mối, liệu có thể phát hiện dấu vết liên quan đến ông chủ Lạc không?”

Khương Bằng nhún vai: “Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy thôi”.

Chu Dao: “Thế thì chúng ta mau đi đi”.

“Đợi chút đã.” Khương Bằng cười kì quái.

“Còn chờ gì nữa?”

“Cô em, trước khi xuất phát, tôi phải nói với cô mấy quy định. Bất luận trong tình huống nào, cô cũng phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi. Không được phép tự ý hành động, không được phép xử sự theo cảm tính. Hai ta chỉ len lén đi tìm dấu mối, không được đụng độ chính diện kẻ địch. Nếu gặp nguy hiểm thì phải lập tức rút lui, hiểu không?”

Chu Dao ngoan ngoãn lắng nghe, gật đầu đồng ý.

“Nói! Có làm được không?”

“Có!”

“Xuất phát.”

41. Chương 41

Type: Mều

Đến khi Lạc Dịch tỉnh lại, trời đã sáng choang. Ánh nắng chói chang của miền nhiệt đới rọi vào cửa sổ xe, cứ như đâm kim lên mặt anh vậy. Ngoài cửa xe là biên giới giữa Trung Quốc và Myanmar, cây cối rậm rạp tươi tốt, những tán dừa, tán chuối tiêu che khuất bầu trời. Hàng rào thép gai tầng tầng lớp lớp kéo dài không thấy điểm cuối.

Khi vừa hừng sáng, nhóm Lạc Dịch đã bắt tay vào chuẩn bị. Trời chưa sáng hẳn, mọi người đã xuất phát về trại Ngõa Dao - quê hương của gã nghiện bạc để tiến hành thăm dò. Nơi đó cách biên giới nửa giờ chạy xe.

Từ Cảnh Hồng đến trại Ngõa Dao cũng mất đến nửa giờ. Nhưng nhóm Lạc Dịch không trực tiếp đi vào trại vì sợ gây chú ý. Năm người đàn ông cao to lực lưỡng, trông không giống du khách chút nào, mà ở đây chưa phát triển ngành du lịch, hẳn nhiên không thể có du khách ghé qua. Chiếc xe việt dã chạy dọc theo đường biên giới chưa được bao lâu thì gặp một trạm tuần tra. Viên cảnh sát mặc thường phục dừng xe, định nhờ đồng nghiệp ở trạm lái xe chở nhóm người đến gần trại Ngõa Dao, nhưng bị Lạc Dịch phản đối: “Ban ngày nghỉ ngơi cho khỏe rồi chuẩn bị vài thứ đã. Ban đêm hăng lên đường”.

Viên cảnh sát kia hỏi: “Anh sợ bị phát hiện à?”

“Đúng vậy.”

Anh ta ngẫm nghĩ giây lát, trao đổi với đồng nghiệp ở biên giới một hồi. Sau khi biết lý do họ đến đây, anh bạn đồng nghiệp cũng đề nghị họ chờ đến đêm rồi xuất phát: “Nhà trong trại đều có người, hộ nào cũng quen biết nhau. Các anh vừa xuất hiện, nhìn một cái đã biết là người đến từ nơi khác. Huống chi trại Ngõa Dao chưa đến hai trăm nhân khẩu, người lớn thì ít, chỉ cần đứng trên nhà sàn nhìn ra xa đã thấy rõ ràng ai rồi nhà hay ra ruộng rồi”.

Lạc Dịch đồng tình: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Khắp nơi trong trại đều có tai mắt, chỉ liếc một cái đã phân rõ địch ta, còn phiền phức hơn cả thành phố”.

“Đúng thế đấy!”

Lạc Dịch ngậm điều thuốc, suy nghĩ chốc lát lại hỏi: “Địa hình thế nào?”

“Địa hình à? Trong trại có rất nhiều đường nhỏ, cây cối cũng bạt ngàn rậm rạp. Mấy căn nhà sàn đều na ná nhau, cây cối xung quanh cũng cao ngang nhau, người nơi khác đi vào sẽ bị xoay chóng mặt cho mà xem.”

Lạc Dịch hỏi: “Có bản đồ không?”.

“Để tôi tìm cho các anh.” Viên cảnh sát bên cạnh đứng dậy đi tìm tài liệu.

Sau khi bàn bạc kỹ càng, ba người cảnh sát nhanh chóng đưa ra quyết định: “Mấy đêm vừa rồi chúng ta đều mệt mỏi cả, chưa ai được nghỉ ngơi tử tế. Cứ theo như lời anh nói, ban ngày nghỉ ngơi dưỡng sức, ban đêm xuất phát. Dù trại kia có điều gì bất thường, đến tối nhóm Lục Tự sẽ đến tiếp ứng. Nhiệm vụ gian khổ, nếu để bản thân bị mệt thì không làm được đâu”.

Lạc Dịch giơ bàn tay đang kẹp điều thuốc: “Đồng ý”.

Viên cảnh sát đứng dậy đi ra ngoài. Lạc Dịch nhẹ nhàng búng điều thuốc trong tay, đăm chiêu rồi cũng đi theo.

Anh ta thấy Lạc Dịch đi theo, quay đầu hỏi: “Còn đề nghị gì nữa không?”.

“Không có.” Lạc Dịch lắc đầu, hơi chần chừ.

“Có gì cứ nói thẳng.” Anh ta cười nói cười. “Trông chẳng giống anh chút nào”.

“Anh đã liên lạc với bên Lục Tự rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Tình hình bên anh ta thế nào?”

“Đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ bên chúng ta xác nhận thôi.”

“Cô gái kia đâu?” Lạc Dịch đột ngột chuyển hướng.

“Hả?” Anh ta sững sốt, sau đó mau chóng phản ứng, cười nói.

“Cô gái đá anh ấy hả? Nhóm cô ấy lên máy bay đi rồi.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay. “Chắc hẳn lúc này đã hạ cánh tại Bắc Kinh”.

“Ừ.” Lạc Dịch khẽ gật đầu, trầm lặng rít một hơi thuốc, hồi lâu sau ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao trong xanh vợi vợi phía biên giới, không nói gì thêm nữa.

Chu Dao ngủ một giấc dài, lúc tỉnh dậy đã đến giữa trưa. Sáng nay, cô và Khương Bằng vừa rời khỏi khách sạn, anh ta đã ra lệnh tìm một khách sạn nghỉ ngơi trước đã, bởi vì... anh ta mệt rồi. Cô không biết làm gì, đành ngoan ngoãn đi ngủ, huống chi suốt đêm cô chưa ngủ cũng mệt rã rồi, cứ thế thiếp đi đến tận trưa luôn.

Chu Dao chạy đến phòng của Khương Bằng, gõ cửa: “Đại ca Khương!”.

Cô mới gọi hai câu, cửa đã được mở ra.

Khương Bằng vừa mới dậy được một lúc, mặc quần áo cả rồi nhưng người còn chưa tỉnh hẳn, ngáp một cái rõ to: “Cô em à, dậy sớm thế?”.

“Không còn sớm nữa đâu, sắp sang chiều rồi kìa. Chúng ta mau mau đi thôi.”

Khương Bằng biết cô sốt ruột, không rề rà nữa, chuẩn bị đồ đạc xong xuôi rồi xuất phát. Người của anh ta tra được gã nghiện bạc kia thuê nhà ở thôn Thành Trung, vì thế nhóm người liền chạy thẳng tới đó.

Đường thôn Thành Trung chật hẹp, xe không vào trong được. Khương Bằng bảo các anh em đứng ngoài đường cái chờ mình, anh ta và Chu Dao đi vào trong xem xét tình hình thế nào. Chu Dao còn cố ý đeo khăn che mặt tối qua dùng, cảnh giác che kín mặt mình.

Thôn Thành Trung ngõ ngách nhỏ hẹp, nơi đâu cũng là lều lán xập xệ, hoặc kiểu nhà tường đất ngói đất mang đậm nét dân tộc, dưới căn nhà đất xám xịt là một dãy cửa hàng: tiệm dụng cụ kim loại, hàng cất may, quầy bán quà vật...

Không biết hôm nay là ngày gì mà nam nữ gái trai đều diện trang phục truyền thống của dân tộc Thái, tụ tập ngoài đường ca hát nhảy múa, cười nói rôm rả. Khung cảnh tươi đẹp ấy điểm sắc thêm hương cho thôn Thành Trung nhưng Chu Dao không có tâm trạng thưởng thức.

Trên đường đi, Khương Bằng nhìn thấy quán bánh dày nướng truyền thống. Từng miếng vỏ bánh được nướng chín, rắc sợi khoai tây và rong biển, quét tương ớt rồi cuộn lại. Anh ta mua hai chiếc làm bữa sáng, mình ăn một chiếc, đưa chiếc còn lại cho Chu Dao.

Cô lắc đầu, không có tâm trạng ăn uống. Cô chợt nhớ tới Vân Nam thập bát quái, gạo tẻ nướng lên thành miếng bánh. Nghĩ đến điều này, không khỏi làm cô nhớ đến Lạc Dịch. Không biết bây giờ anh đang lưu lạc phương trời nào, đã ăn gì chưa, có đói bụng không. Chu Dao cúi đầu, lẳng lặng đi về phía trước, kéo khăn che mặt kín mít.

Khương Bằng nhận ra cô lo lắng, bèn an ủi: “Người như ông chủ Lạc ấy, cho dù có ném vào địa ngục, anh ta vẫn có thể nghĩ cách trốn ra. Đừng lo nghĩ nhiều”.

Chu Dao tin điều đó, sau giây lát bình tĩnh, cô phân tích: “Ông chủ Lạc bị oan. Việc đầu tiên anh ấy làm nhất định là điều tra người chết. Em đoán anh ấy đã tra được gì đó rồi. Chúng ta mau nhanh lên, sớm tìm ra manh mối, tụ họp với ông chủ Lạc”.

“Đừng vội, đến rồi đây này. Khương Bằng hất cằm, chỉ một căn nhà trọ trát xi măng cách đó không xa. ”Lầu hai kia rồi. Đi thôi, đến đó rồi hỏi”.

Chu Dao lập tức kéo anh ta: “Không được!”.

“Sao vậy?”

“Anh muốn đi hỏi ai?”

“Tất nhiên là hỏi hàng xóm. Muốn tìm hiểu thông tin của hắn thì phải hỏi hàng xóm chứ còn gì nữa. Trực tiếp, đơn giản lại dễ dàng.”

“Không được.” Chu Dao cau mày.

“Lại sao nữa?”

Chu Dao hỏi ngược lại: “Chúng ta cứ quang minh chính đại đi gặp hàng xóm nhà người ta, nếu cảnh sát cũng tới điều tra, phát hiện ra thì phải làm thế nào? Nhỡ đâu tên Lục Tự ngu ngốc kia nghi ngờ chúng ta có mục đích không chính đáng, chẳng phải sẽ tăng thêm hiềm nghi cho ông chủ Lạc?”.

Khương Bằng ngẫm nghĩ, gật đầu: “Cô nói cũng có lý. Nhưng nếu không hỏi hàng xóm thì biết hỏi ai bây giờ?”.

Chu Dao nhún vai, hất cằm, chỉ gian nhà kia: “Hỏi nó đi!”.

Khương Bằng ghen hòng, quay đầu nhìn gian nhà rồi lại nhìn Chu Dao. “Cô em à, cô càng học càng tệ hại thế này”.

Chu Dao chỉ biết nhún vai, mím môi. Hai người lên ra sau gian nhà, nhìn lên lầu hai thấy cửa sổ vẫn mờ. Sau gian nhà chất đồ bỏ đi và gạch vụn, hai người chẳng tốn mấy sức đã trèo lên được cửa sổ tầng hai, lên vào phòng.

Trong phòng bài trí đơn giản, có một giường một bàn, cộng thêm một tủ treo quần áo bình thường bằng nhựa. Không khí phảng phất mùi hôi thối chua lèm, khắp nơi là quần áo giày tất chưa được giặt, drap giường bẩn vo thành cục cứng queo, ngay cả vết bẩn cũng đang phát sáng.

Chu Dao cau mày bịt mũi tìm kiếm xung quanh. Ngoài quần áo bẩn và rác mới, trong phòng này gần như không còn đồ vật nào khác. Sau mười mấy phút tìm kiếm, Chu Dao bị hun đến nổi toát cả mồ hôi. Khương Bằng cũng không chịu nổi nữa, nóng lòng: “Tìm không ra cái gì cả, hay là đi hỏi hàng xóm nhé?” Trong lúc nói chuyện, anh ta cầm cái cốc trên bàn lên ngẩng đi ngẩng lại nhưng không thấy hoa văn nào, tiện tay ném đi.

“Không được!” Chu Dao rất kiên trì, nhìn cái cốc mà anh ta cầm. Cô cau mày, cầm lên rồi đặt lại “vị trí cũ”. Cái cốc đặt trên bàn đã lâu, có một vết nước tròn nhỏ, vừa rồi Khương Bằng không chú ý, hiện giờ Chu Dao cẩn thận từng li từng tí đặt đấy cốc trùng lại với vết nước đọng.

Khương Bằng không biết phải nói gì. Chu Dao chưa chịu đi, tiếp tục tìm kiếm trong góc, cuối cùng thấy vật lạ. “Đây là cái gì?”

Có một vật màu trắng được kê dưới chân bàn, hình như cái bàn bị vênh nên có người gấp giấy nhiều lần rồi nhét xuống dưới kê cho cân.

Khương Bằng nhắc một chân bàn lên, Chu Dao rút mẫu giấy bẩn thiu kia, mở ra thì thấy đó là một tờ xin đăng kí tạm trú tạm vắng, phía trên ghi rõ địa chỉ hộ tịch: Trại Ngõa Dao - Tây Song Bản Nạp.

Chu Dao ngẩng đầu, nhếch môi cười đầy bí hiểm. Khương Bằng cũng cười, hạ chiếc bàn xuống: “Đi thôi”.

Nhưng Chu Dao cau mày, lờm anh một cái: “Nhắc cái bàn lên xem nào!”.

Khương Bằng mất kiên nhẫn: “Còn gì nữa?”.

Chu Dao chỉ mặt đất, Khương Bằng cũng nhìn theo. Phần sàn nhà dưới chân bàn có một mảng sạch bóng cùng kích cỡ với mẫu giấy vừa rồi. Mà những chỗ khác đều cấu bẩn, vừa nhìn biết ngay chỗ này bị thiếu đồ. Khương Bằng quả thực không thể thốt nổi một lời. Mãi đến khi hai người xử lý xong dấu tay dấu chân, trèo xuống dưới lầu theo đường cũ, Khương Bằng mới tò mò: “Cô em?”.

“Dạ?”

“Lúc này cô làm vậy là học từ tay họ Lạc kia sao?”

Chu Dao chẳng buồn trả lời. Hai người ra ngoài bằng lối cửa sau, quét mắt nhìn hàng xóm xung quanh. Không ai chú ý đến họ. Tiến về hướng vừa đi tới, bước chân Chu Dao vừa nhẹ vừa nhanh. Đi được nửa đường thì dây giày bị tuột, cô ngồi xổm xuống thắt dây, chợt liếc thấy phía sau có hai người, hình như là người mà cô vừa gặp ở dưới lầu nhà gã nghiện bạc kia.

Chu Dao chậm chậm buộc lại dây giày rồi đứng dậy, hạ giọng nói với Khương Bằng: “Có người đang theo dõi chúng ta”.

“Tôi phát hiện ra rồi.” Khương Bằng vẫn điềm nhiên.

“Là ai thế?”

“Không biết. Nhưng chắc chắn không phải cảnh sát.”

“Phải làm sao bây giờ?”

“Có phải người theo đuổi cô em hay không?” Khương Bằng hỏi.

Chu Dao lờm anh ta: “Đại ca à, em đeo khăn che mặt rồi, có khi là theo đuổi anh đấy!”.

Khương Bằng cười trừ: “Vậy chỉ có thể liên quan đến gã nghiện bạc kia thôi. Có lẽ bọn họ cũng tới đây tìm gã kia, nhưng lại thấy chúng ta đi ra ngoài, vì để chắc chắn nên đuổi theo xem xét tình hình thôi”.

“Vậy anh em mình đừng đi nhanh quá, cũng đừng cố ý cắt đuôi chúng.” Chu Dao nói tiếp. “Giả vờ chúng ta chỉ đi ngang qua thôi”.

“Được.” Chu Dao cứ như đi dạo, lúc thì ngắm cửa hàng bên này, khi thì ném thử đồ ăn vặt bên kia. Hai người đi một chốc, những người kia vẫn bám theo. Chu Dao không nhận được, khẽ giọng cảm thán: “Sắp ra ngoài đường cái rồi, cứ để chúng đi theo mãi thế không ổn đâu”. Cô đang nói thì chợt nhìn thấy hội nam nữ gái trai mặc trang phục truyền thống xinh đẹp, nhảy múa giữa đường, nơi nơi náo nhiệt.

Đầu Chu Dao lóe lên ý tưởng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm thấy một tiệm may treo quần áo truyền thống của dân tộc Thái. Cô kéo Khương Bằng lẫn vào đám người rồi chui tọt vào bên trong.

Chỉ chốc lát sau, hai người mặc trang phục Thái đi ra ngoài, vui sướng hòa vào dòng người, hết như lá rụng trong rừng, không thể nào nhận ra được. Không lâu sau đó, họ quay đầu lại xem thử, những người kia đã bị cắt đuôi rồi.

Chu Dao và Khương Bằng vội vã lên xe. Cô mặc chân váy suông bó sát người và chiếc áo hở eo xinh xắn, còn Khương Bằng thì giống người bán rong kẹo vừng.

Tên đàn em quay đầu nhìn thoáng qua Khương Bằng, thắc mắc: “Đại ca, sao anh lại mặc thế này?”.

Khương Bằng đen mặt quát: “Câm miệng. Lái xe đi!”.

“Đến đâu ạ?”

“Trại Ngõa Dao.”

Lại có người vào trong gian phòng của gã nghiện bạc, cũng chính là đám theo dõi Chu Dao.

“Hai đứa vừa nãy không giống cảnh sát, cũng chẳng giống đám liên quan đến chuyện này, chắc chỉ đi ngang qua thôi. Nhưng mà cẩn thận vẫn hơn, chúng mày xem kĩ trong nhà có dấu vết đột nhập không.” Kẻ cầm đầu đứng giữa phòng. “... Tiện thể tìm xem có thứ gì tiết lộ manh mối không, nếu thấy thì đem tiêu hủy toàn bộ”.

“Vâng.” Mấy tên đàn em lật tìm khắp nơi, vài phút sau tụ hợp lại báo cáo: “Không có gì cả. Chắc chưa có ai đến đây đâu”.

“Không có manh mối nào à?”

“Không có.”

“Chờ chút! Ở đây có cái gì kia!” Một tên đàn em ngồi xổm cạnh bàn, rút một mảnh giấy, mở ra rồi giơ lên.

Gã cầm đầu đi tới, nhìn chăm chăm hàng chữ trên mảnh giấy chốc lát, nở nụ cười đắc ý: “May mà chúng ta tới sớm, nếu không bị cảnh sát phát hiện thì đã xảy ra chuyện lớn rồi”. Gã cất tờ giấy kia đi, quay người nhìn hai tên đàn em phía bên ngoài. “Lúc nãy sai bọn mày đi điều tra, kết quả thế nào?”.

“Hàng xóm nói không có ai đến hỏi thăm cả. Không có cảnh sát cũng không có người lạ.”

“Vậy thì tốt.”

Tại nơi tiếp giáp giữa Cảnh Hồng và Hương Thành.

Con đường quốc lộ ra vào khu vực nội thành oằn mình gánh chịu sức nặng của những chiếc xe vận tải cỡ lớn. Mỗi lần có chiếc xe chở nặng đi qua, bụi đất lại tung bay mù mịt. Hàng cọ ven đường phủ lớp bụi dày, héo rũ dưới ánh mặt trời chói chang. Tại chuỗi cửa hàng bán lẻ và xưởng sửa chữa ô tô ven đường, mấy người thợ đang sửa xe hơi, còn nhà bên cạnh treo một tấm biển lớn: “Nhà khách Hình Ngử”. Cửa sổ tầng ba của nhà khách vừa bẩn thỉu vừa u ám, rèm cửa kéo kín mít.

Hơn mười người nhóm Đào Tam và Yến Lâm trú trong gian phòng chật hẹp, ga giường bị xé thành từng mảnh, mấy tên đàn em bị dính dạn đang cầm mấy mảnh vải bị xé rít vết thương, sắc mặt trắng bệch.

Đào Tam ngồi dựa vào tường, mặt đầy bụi bẩn, nhưng nét mặt lại vô cùng lạnh lẽo và hung tợn, che hết vẻ chật vật hiện giờ. Yến Lâm cũng chẳng buồn rửa mặt, cứ mặc nguyên bộ quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu.

“Mẹ nó, câu lạc bộ của chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền, cuối cùng lại bị chúng đóng cửa!” Một tên đàn em nổi giận đùng đùng, đập một phát thật mạnh lên bàn trà.

Yến Lâm hút thuốc, liếc nhìn gã: “Vội cái gì? Mấy năm sau sẽ kiếm lại thôi. Có lẽ không cần đến đến mấy năm đâu. Chỉ cần bắt được con bé kia sẽ có ngay núi vàng núi bạc thôi.”

“Bắt cô ta? Đến đâu để bắt? Người ta đã về Bắc Kinh rồi! Còn người của chúng ta sau này ngay cả ngồi tàu hỏa cũng không được nữa!” Gã là tay chân của Đào Tam, đi theo Đào Tam củng cố địa vị ở Vân Nam bao năm nhưng chưa bao giờ phục Yến Lâm. Hôm nay lại bởi vì cô ta gây chuyện mà phá hỏng mỏ tiền này. Gã vỗ bàn. “Đàn bà đúng là cái thứ chẳng làm được gì ra hồn. Cô là vợ của Đan Sơn thì có tác dụng quái gì cơ chứ? Đan Sơn đã chết rồi! Mọi thứ có được bây giờ đều do Đào Tam giữ vững. Anh ấy xem trọng cô mới tôn cô làm đại ca. Ngày nào đó anh ấy ghét cô thì cô chính là đồ bỏ...”

“Phập...” một tiếng, con dao găm trong tay Yến Lâm đâm sâu xuống bàn, chặt đứt một phần ba ngón tay út của gã. Gã kêu la thảm thiết, chớp nhoáng bị đàn em của Yến Lâm cầm khăn lông bịt miệng che lại tiếng kêu.

Đào Tam ngồi xiêu vẹo ở rìa tường, lạnh lùng nhìn Yến Lâm mà không nói câu nào. Yến Lâm rút dao găm ra, vừa giơ tay trái lên, người phía sau vội đưa khăn cho cô ta. Cô ta cầm khăn lau vết máu trên dao rồi tra vào vỏ.

“Đàn em của anh không hiểu chuyện nên tôi phải dạy dỗ nó.”

Gã kia co rúm người bịt chặt bàn tay bị thương, trán nổi gân xanh, mồ hôi lạnh ròng ròng, cố gắng chịu đựng không kêu đau.

“Đến lúc này mà người trong nhà còn nội chiến được à? Vất vả lắm tên họ Lạc và gã cảnh sát theo đuôi chúng ta mới tan đàn xẻ nghé, để chúng ta có thời gian nghỉ ngơi và lên tinh thần, thế mà bây giờ lại lục hặc với nhau?” Một tên đàn em khác bực đến độ giậm chân. “Chơi với nhau từ nhỏ tới lớn rồi, không cãi cọ có được không?”

Không một ai đáp lời. Lại có người khác khuyên. “Anh, chị, về trước đã! Trong trại còn có anh em chờ chúng ta. Tiền, hàng cũng ở đó, cả người cũng ở đó rồi. Về nuôi quân, sau này phát cò trở lại”.

Yến Lâm không đáp, dần con dao găm trên bàn, lạnh lùng nhận lỗi: “Là lỗi của tôi, lúc ở Á Đỉnh không diệt trừ Lạc Dịch tận gốc, để anh ta trở thành mối họa. Tùy anh xử lý”, nói rồi đẩy con dao găm đến trước mặt Đào Tam, tay cũng để yên trên bàn.

Mười mấy người trong phòng im lặng như tờ. Đào Tam cầm lấy con dao găm kia, rút vỏ, nhắm trúng tay Yến Lâm. Gã nhếch môi, tàn nhẫn đâm xuống.

Chỉ có tiếng người hít thở. Yến Lâm cắn chặt răng, con dao sượt qua tay cô ta, đâm chéo sang một bên.

Đào Tam liếc cô ta, buông lỏng chuôi dao, lại dựa người vào tường giễu cợt: “Cho dù lúc ở Á Đỉnh cô có hạ quyết tâm cũng không giết nổi anh ta đâu. Yến Lâm, cô không có bản lĩnh này. Ồ, không đúng, hẳn là... trong mắt gã, cô không còn địa vị năm đó nữa rồi, vì thế ngay cả đầu ngón tay của gã cũng không chạm tới. Còn kéo cả bản thân mình vào nữa”.

Mắt Yến Lâm lóe lên vẻ tức giận, nhục nhã và hận thù. Lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Họ về rồi!” Tên đàn em đi ra mở cửa, mấy người đi nghe ngóng tin tức thuận lợi trở về.

Đào Tam lên tiếng: “Lạc Dịch thật sự trở mặt với tay họ Lạc à?”

“Trở mặt thật rồi. Bọn em đến bệnh viện hỏi thăm vài người. Tên cảnh sát họ Lạc nổ súng bắn Lạc Dịch, cô gái kia vừa khóc vừa la, còn đánh mắng hấn nữa. Cuối cùng mẹ cô ta phát hiện, lôi cô ta về Bắc Kinh rồi. Người của khách sạn cũng nói năm rưỡi sáng nay, họ đã trả phòng đến sân bay rồi.”

“Để cô ta chạy như thế à?” Yến Lâm cười khẩy, hỏi thêm. “Tên nghiện bạc kia đâu?”

“Bọn em đã hỏi hàng xóm, cảnh sát vẫn chưa đi điều tra, có lẽ đang bận đuổi bắt Lạc Dịch. Hà hà, may mà trước kia, tên cảnh sát họ Lạc cũng không tin Lạc Dịch, nếu không chúng ta đã bị phát hiện từ lâu rồi. Bây giờ thấy hai đứa chúng nó trở mặt, thật là sung con mẹ nó sướng.” Nói xong, gã nhìn nửa đoạn ngón tay ở trên bàn, sưng sốt. “Làm sao thế này?”

Yến Lâm cau mày: “Báo cáo tiếp đi!”

“Bọn em tìm trong nhà tên nghiện bạc kia một hồi, mang được cái này về.” Gã mang tấm đăng kí tạm trú cho Yến Lâm.

Yến Lâm nhận lấy, vừa xem đã cười: “Làm khá lắm, đốt tờ giấy này đi!” rồi thận trọng hỏi lại lần nữa. “Có chắc chắn là chưa có ai đến điều tra không?”.

“Chị, em làm việc mà chị vẫn không yên tâm à? Ngay cả một hạt bụi có bị xê dịch đi chỗ khác không em cũng xem kĩ cả rồi.”

“Cậu làm việc thì tôi yên tâm.” Yến Lâm cảm phần thề. “Hồi ở Á Định, tôi đã biết sớm muộn gì Lạc Dịch cũng bị tên cảnh sát ngu ngốc kia hại chết mà. Đúng như mong muốn, lần này tôi nhất định phải giết chết anh ta”.

Đao Tam hỏi: “Về trại Thái à?”.

“Về trại Thái thôi.”

42. Chương 42

Type: Mều

Trại Ngõa Đao nằm giữa chốn rừng già, tổng cộng có hơn năm mươi hộ dân và nhà sàn cùng với năm, sáu miếu thờ và nhà thờ họ. Trại có kết cấu phức tạp, lại thêm đêm đen sâu thẳm, càng khó phân biệt phương hướng.

Nhóm Lạc Dịch lần tìm trong trại rất lâu nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Rõ ràng đây chỉ là một thôn trại không thể nào bình thường hơn. Mỗi căn nhà đều nuôi gia súc dưới sàn, phía trên là ánh đèn mờ mờ lung lung, trông như hơn năm mươi ngọn đèn lồng treo trên ngọn cây vậy.

Các hộ trong trại ăn tối khá muộn, mùi cơm lam và thịt gà lá chanh thoang thoảng bay ra cùng tiếng người già rì rầm, trẻ con khóc lóc, đàn ông quát mắng, phụ nữ khuyên nhủ. Dê nhốt dưới sàn nhón nhơ nhai cỏ, hết thấy đều yên bình.

Mấy người núp trong đồng cỏ, trải bản đồ ra đất, những nơi đi qua đều bị gạch chéo làm dấu... Họ đã tìm tất cả mọi nơi rồi nhưng không thấy có nhà nào bất thường cả.

Viên cảnh sát cau chặt chân mày: “Mọi người nghỉ kỹ lại xem, có phải đã bỏ sót chỗ nào không?”.

Một người khác bổ sung: “Suốt quãng đường đến đây đúng là không phát hiện ra điều gì lạ cả”.

Lạc Dịch nhìn bản đồ: “Chỉ còn lại mấy nhà thờ họ và miếu Phật thôi. Đến đó xem đã”.

“Được. Đi thôi.”

Mấy người lặng lẽ đứng dậy, bí mật len lỏi giữa rừng cây. Đột nhiên có tiếng trẻ con khóc ré lên phát ra từ căn nhà sàn cách đó không xa. “Con không ăn! Con không muốn ăn nữa! Con ghét nữa nhất!”.

Lạc Dịch chợt dừng bước, giọng nói này là...

Anh ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ phía đó, ánh đèn trên căn nhà sàn trở nên sáng rõ trong đêm đen. Lạc Dịch nhìn thấy em gái của Yến Lâm. Anh và Khương Bằng cùng Lục Tự tìm ở Cảnh Hồng bao lâu mà vẫn không thấy, nào ngờ Đào Đào đã được đưa về đây.

Người đằng trước thấy anh không đuổi theo, quay đầu lại khẽ gọi: “Lạc Dịch!”.

Đôi mắt Lạc Dịch tỏa sáng trong đêm đen, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Gọi điện thoại cho Lục Tự, bảo họ lập tức xuất phát”.

Chu Dao cau mày nhăn nhó, vừa băng qua rừng cây như một chú mèo vừa liên tục xoa cánh tay. Trong rừng nhiều muỗi quá, đốt cô không biết bao nhiêu phát.

Khương Bằng than thở: “Trời tối như mực thế này, biết đi đâu để tìm người đây?”.

“Thì còn cách nào khác đâu.” Chu Dao nhấn mạnh. “Không thể hành động vào ban ngày được”.

“Ôi, cô nói xem, thanh niên làm ăn phi pháp như tôi sao bây giờ lại hoàn lương thành đặc công rồi?”

Chu Dao khẽ “suyt” một tiếng. Khu rừng phía trước sột sà sột soạt, mấy người đàn ông trẻ tuổi đi tới. Hai người lập tức ngồi thụp xuống, nấp sau bụi cây nhìn những người kia càng đi càng xa. Chu Dao ngẩng cổ lên, đẩy Khương Bằng: “Đi!”.

“Đi đâu?”

“Đi theo họ đấy!”

“Để làm gì?”

Chu Dao yên lặng giây lát, bĩu môi: “Dù sao em cũng không biết phải đi đâu cả.”

Khương Bằng nín thính, định mắng cô vài câu thì Chu Dao đã nhún vai cười gian: “Không sao cả. Nếu như ông chủ Lạc cũng ở trong trại, nghe thấy tiếng người đi đường nhất định sẽ chú ý. Mà nếu anh ấy đã chú ý thì chẳng nhẽ không nhìn thấy chúng ta sao?”.

Khương Bằng ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, cứ mò mẫm trong đêm khuya thì chi bằng thử một phát xem sao. Thế là hai người lén lút đi theo sau đám người kia.

Ở bụi cây cách nhà sàn không xa, viên cảnh sát kết thúc cuộc gọi, thông báo: “Họ đã lên đường, khoảng hơn một giờ nữa sẽ đến nơi”, lại hỏi Lạc Dịch: “Anh chắc chắn đó là con trai của Yến Lâm chứ?”.

“Chắc chắn.” Lạc Dịch khẳng định. “Yến Lâm quan tâm ”cháu trai” cô ta còn hơn cả em gái. Huống chi lúc Yến Lâm bị bắt cóc ở Á Định, tôi nhận được điện thoại di động của cô ta, lịch sử cuộc gọi có “Cô giáo Phan”. Sau đó, tôi tra được cô giáo Phan này là chủ nhiệm lớp mẫu giáo của Đào Đào”.

“Chỉ dựa vào những cái này thôi sao? Dì quan tâm đến cháu trai, liên lạc với cô chủ nhiệm lớp cháu hai cũng đâu có gì.”

Lạc Dịch cười kì quái: “Nhưng trong điện thoại di động của Yến Lâm có hai số cùng lưu với tên cô giáo Phan, một người là cô chủ nhiệm của Đào Đào, một người là cô giáo trung học mà cô ta không bao giờ liên lạc”.

Viên cảnh sát thắc mắc: “Cô ta lưu số của giáo viên nhà trẻ dưới tên giáo viên trung học à?”.

“Đúng vậy.” Lạc Dịch khẽ giải thích. “Sau khi trở về Bắc Kinh, tôi cố ý đến nhà trẻ một lần, nhưng không đi vào, chỉ đứng ở cổng chào Yến Lâm thôi. Lúc đi cũng không nhìn vào trong nhà trẻ, sợ cô ta nghi ngờ. Nhưng lúc băng qua đường, tôi trông thấy cô ta vẫn đang nhìn chòng chọc bóng lưng của tôi qua tấm gương. Cô ta không quén luyến gì đâu, chỉ đang nghĩ xem tôi tới nhà trẻ có mục đích nào khác, có chú ý giáo viên trong nhà trẻ không thôi”.

Viên cảnh sát gật đầu: “Thảo nào cô ta tới Vân Nam mà phải đưa cả cháu trai đi cùng, thì ra muốn đưa cậu bé về quê. Nếu như nó là con trai cô ta thật thì cần phải bắt lấy làm con tin”. Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay. “Nhưng bây giờ, người của chúng ta còn chưa tới, đành phải chia quân ra làm hai ngả. Một nhóm ở chỗ này theo dõi đứa bé, nhóm còn lại đi tìm hang ổ của chúng. Cố gắng chống chọi một lát, quân chi viện của chúng ta sẽ tới ngay”.

Hai viên cảnh sát đi tìm hang ổ của chúng, còn một người ở lại cùng Lạc Dịch và Sát Thủ canh giữ chỗ này. Lạc Dịch muốn đi cùng nhưng bị ngăn cản: “Đến bây giờ thì cứ giao cho cảnh sát đi. Những chuyện về sau khá nguy hiểm, các anh đừng tham gia. Chúng có súng, không biết có vũ khí khác không. Hiện tại người của chúng tôi không đủ, chỉ đành để Tiểu Lý lại bảo vệ các anh”.

Lạc Dịch khẽ cười, lắc đầu rồi dặn dò: “Chú ý an toàn”.

Hai viên cảnh sát mau chóng biến mất trong bóng đêm, thẳng lối tới nhà thờ họ; bảo cảnh sát Tiểu Lý ở lại cùng Lạc Dịch. Họ không thể hút thuốc lá cũng không thể nói nhiều, mỗi người chìm vào khoảng lặng của riêng mình.

Trước đó không lâu, tâm trạng mấy người còn nhẹ nhõm, nhưng từ khi trông thấy con trai của Yến Lâm, xác định đây chính là hang ổ của Đan Sơn, không khí khẩn trương và nguy hiểm như đang đặc quánh lại. Trong đêm, mỗi tiếng gió thổi cỏ lay đều vô cùng rõ rệt, cuối con đường nhỏ vang lên tiếng bước chân mấy người đàn ông đang đi tới.

Ba người núp trong lùm cây, nín thở nhìn người trong thôn đi ra. Chỉ chốc lát sau, đêm đen yên tĩnh trở lại. Bởi vì đêm quá tịch mịch nên họ lại nghe thấy tiếng bước chân khẽ khàng giẫm trên lá cây. Lạc Dịch nhìn chăm chăm con đường nhỏ đối diện rừng cây, nhác thấy một cô gái và người đàn ông dân tộc Thái đi lướt qua, trông lén lút thể này có lẽ là ra ngoài hẹn hò.

Anh vừa định dời mắt thì phát hiện phần eo thon của cô gái trông vô cùng quen thuộc. Nhớ tới Chu Dao ngồi cười ngây ngô trên giường: “Ông chủ Lạc nhìn xem, em có rãnh bụng này, he he!”

Lạc Dịch sững sốt, lập tức âm thầm đi qua. Chu Dao đang rón rén bám đuôi Khương Bằng, bất chợt có một bóng người nhoáng lên phía sau, ánh sáng lập tức bị che lấp. Chu Dao kinh hoảng, người phía sau vòng tay qua hông cô, ôm cô vào lòng. Chu Dao suýt nữa hét lên nhưng đã bị bịt miệng ngay lập tức. Cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ ngón tay anh, nhất thời ngây ngẩn. Khương Bằng trông thấy Lạc Dịch phía sau liền thở phào nhẹ nhõm.

“Chu Dao!” Anh khẽ gọi cô, quay người cô lại đối diện mình. Chu Dao nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, khóe miệng run run định mở miệng nhưng cảm xúc hạnh phúc như thủy triều ập đến khiến cô không thốt nổi một câu.

Cảm xúc trỗi dậy trong lòng Lạc Dịch cũng khó mà kìm nén. Anh ôm chặt cô, cúi đầu đặt từng chiếc hôn lên gương mặt cô.

Khương Bằng liếc mắt, sau đó tiếp tục thưởng thức màn này.

“Không phải em về Bắc Kinh rồi à?” Cuối cùng, Lạc Dịch mới thở hắt một hơi, hỏi như không thể tin được.

“Không phải anh bị thương à?” Chu Dao cũng gấp gấp hỏi lại.

Hai người mau chóng trao đổi tin tức cho nhau. Lúc này Chu Dao mới biết anh và Lục Tự đang diễn trò, tức giận mắng: “Sao anh không nói cho em biết trước? Nếu biết các anh đang phối hợp với nhau thì em đã ngoan ngoãn trở về Bắc Kinh rồi”.

“Anh đột xuất nghỉ ra chiều này thôi.” Lạc Dịch giải thích. “Đao Tam giết gã nghiện bạc kia rồi, đột ngột quá!”.

Chu Dao không phải người không hiểu chuyện, chỉ tranh thủ làm mình làm mẩy với anh: “Việc lớn quan trọng, em không giận nữa. Đến lúc về, em sẽ tìm anh tính sổ!”.

“Được.” Lạc Dịch khẽ cười, vuốt ve khuôn mặt cô, nhất thời cảm xúc dạt dào, không nhận được hôn má cô một cái thật mạnh. Chu Dao bất mãn tròn trừng mắt, giơ tay lau mặt.

“Chắc chắc chắc!” Khương Bằng không chịu nổi cảnh này nữa quay về vấn đề chính. “Nếu đặc công sắp tới rồi thì chúng ta rút lui thôi. Người trong này có súng và mã tấu, chúng ta chỉ có nắm đấm thôi. Có ngu mới đi đối đầu với họ”.

Lạc Dịch gật đầu: “Chờ hai cảnh sát kia tra được vị trí, chúng ta sẽ rút lui ngay”.

“Được ạ!” Chu Dao đồng ý ngay tấp lự, lắc lắc tay Lạc Dịch định nói gì đó, ngoài trại bỗng dậy lên tiếng xe, ánh đèn pha như xé toạc màn đêm.

Chu Dao kinh ngạc: “Cảnh sát tới rồi sao?”.

Lạc Dịch nghi ngờ cau mày, nhìn đồng hồ đeo tay: “Không nhanh đến vậy đâu...” Anh sững sốt, nhanh chân kéo Khương Bằng và Chu Dao chạy vào trong bụi cây tìm Sát Thủ và Tiểu Lý.

Lạc Dịch khẳng định: “Là bọn Yến Lâm!”.

Tiểu Lý còn trẻ, bị dọa sợ: “Đến sớm hơn so với dự kiến! Phải hơn một giờ nữa viện binh mới đến nơi!”.

Vừa rồi còn nắm vững tình hình trong lòng bàn tay, thế mà trong chớp mắt, tình thế đã thay đổi đột ngột, trở nên cực kì gay go.

“Đừng lo!” Lạc Dịch bình tĩnh dặn. “Gọi điện bảo hai người họ chú ý, đừng tìm hang ổ của chúng nữa, bảo vệ bản thân quan trọng hơn, rút lui trước. Chờ lính tới rồi hẵng vây quét”.

“Được!” Tiểu Lý vội vàng gọi điện, đầu bên kia bắt máy, giọng cực nhỏ: “Có chuyện gì?”.

Lúc này, mấy chiếc xe của đám Yến Lâm chạy qua chỗ họ, Lạc Dịch lập tức ôm chặt Chu Dao vào lòng. Nhóm người cúi rạp xuống, không dám thở mạnh. Đầu bên kia điện thoại nghe thấy tiếng xe liên hiểu ra, vội ra lệnh: “Mọi người lập tức rút lui. Chúng tôi sẽ chạy tới ngay, ra ngoài trại chờ viện binh”.

“Rõ!”

Xe của Yến Lâm không dừng ở nhà sàn của mình mà chạy thẳng đến hướng nhà thờ họ.

Lòng Chu Dao bồn chồn, nhỏ giọng hỏi: “Hai cảnh sát kia không sao chứ?”.

Khương Bằng cảm thán: “Tôi có mấy anh em ở ngoài nhưng người ở đây có súng, chỗ này cũng là hang ổ của chúng nữa. Chúng ta hành động tùy tiện, không chừng lại chết cả lũ”.

Cảnh sát Tiểu Lý siết chặt nắm tay, im lặng chốc lát, cuối cùng kiên định nói: “Tôi đưa mọi người ra ngoài”.

Mấy người đứng dậy rút lui, Lạc Dịch đi sau cùng kéo Khương Bằng lại, dặn dò: “Giúp tôi một việc”.

Khương Bằng nghe xong bèn gật đầu, quay người cùng Sát Thủ lên đi. Lạc Dịch tiến lên nắm chặt tay Chu Dao, vội vã rời khỏi trại. Chưa đi được mấy bước, một tiếng súng cào xé màn đêm truyền đến từ phía nhà thờ họ đằng xa. Chim chóc trong rừng cây đập cánh bay hoảng loạn. Chu Dao run bắn vì sợ, lập tức quay đầu lại. Phía nhà thờ họ dần ồn ào huyền ảo.

Hai viên cảnh sát đã bị bại lộ rồi!

Trên trán cảnh sát Tiểu Lý nổi gân xanh, bước một bước về phía đó.

Lạc Dịch lạnh lùng quát: “Cảnh sát Lý, nhiệm vụ hàng đầu của anh là bảo vệ chúng tôi rời khỏi đây, không phải đi cứu đồng nghiệp của mình!”.

Chu Dao run rẩy nắm chặt tay Lạc Dịch. Cô hiểu suy nghĩ của anh, hai người họ có thể tự rút lui khỏi đây, nhưng nếu Tiểu Lý chạy tới chỗ nhà thờ họ kia, địch nhiều ta ít, chẳng khác nào nộp mạng cho chúng.

Cảnh sát Tiểu Lý cắn răng quay lại: “Đi thôi!”.

Nhưng vào lúc này, một loạt tiếng chuông vang dội truyền đến, như thể rung chuyển cả khu rừng rậm.

“Boong!”

“Boong!”

“Boong!”

Là hiệu lệnh tấn công.

Chu Dao và Tiểu Lý ngơ ngác ngẩng đầu nhìn. Lạc Dịch chợt cảm thấy bất ổn, lập tức hô: “Chạy mau!”.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tiếng chuông âm u rộn người vang vọng khắp không trung, khu trại yên tĩnh đột nhiên bùng tỉnh. Mỗi một căn nhà sàn đều như vọt thức giấc, dần ông trong mỗi nhà vọt xuống, lao thẳng vào từng góc ngách của khu rừng. Ba người Lạc Dịch nhanh chóng bị người trong trại bao vây.

Những người trung niên, thanh niên, thiếu niên lăm lăm xách mã tấu và gậy theo, gương mặt họ không mang cảm xúc, ánh mắt thù hận, hết như thầy ma ngày tận thế, dần dần thu hẹp vòng vây.

Cảnh sát Tiểu Lý lớn tiếng khuyên: “Tôi là cảnh sát, không phải kẻ trộm, cũng không phải tới hại mọi người. Tất cả mau hạ vũ khí xuống, chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay”.

Trên mặt từng người già trẻ vẫn mang biểu cảm thù hận. Chu Dao nín chặt tay Lạc Dịch, run lấy bầy.

Lạc Dịch kéo Chu Dao ra phía sau che chở, cảnh giác quan sát hành động của đám người xung quanh. Mắt họ nhìn đăm đăm như đang nghiền đón kẻ địch, như thể nhóm Lạc Dịch chính là kẻ xâm phạm, là người phát hiện ra bí mật ác độc của thôn làng này. Mà người đến đây tìm hiểu bí mật, ai cũng sẽ nghĩ họ đến vì Đan Sơn.

Tiểu Lý vẫn chưa thôi thuyết phục: “Tôi là cảnh sát, không phải người xấu, không ai muốn hại mọi người cả. Mọi người mau bỏ vũ khí xuống!”.

Tất cả phớt lờ anh ta, vòng vây rộng dần thu nhỏ lại, dồn ép họ.

Lạc Dịch lạnh giọng: “Đừng phí lời nữa, bọn họ cùng một phe cả. Anh không nhận ra sao?”.

Tiểu Lý gần như bất lực: “Tại sao nhà nhà đều như vậy được?”.

Không ai trả lời câu hỏi phẫn nộ của anh ta. Một người đàn ông trung niên chém mã tấu về hướng Lạc Dịch. Lạc Dịch ôm Chu Dao nghiêng người tránh thoát, đá một phát vào cánh tay gã. Một người đàn ông lực lưỡng khác lại giơ gậy lên đập.

Bọn chúng có bao nhiêu người? Năm mươi? Sáu mươi? Hay một trăm? Họ cầm mã tấu, gậy gộc đồng loạt xông lên. Lạc Dịch che chở cho Chu Dao, bị bao vây tứ phía, Tiểu Lý cũng không chống đỡ nổi.

Trong lúc hỗn loạn, một tiếng súng vang lên, tất cả đều dừng tay lại - Một người thanh niên ôm cánh tay ngồi thụp xuống đất. Mà hai người đang bao vây Tiểu Lý vội vàng cướp súng từ tay anh ta.

“Nó nổ súng bắn anh ta!” Một thiếu niên hét chói tai.

Tiểu Lý dốc hết sức lực chống trả hai người kia. Một giây sau, một thiếu niên vung cây gậy trong tay đập vào gáy Tiểu Lý.

Lạc Dịch hô: “Cẩn thận!”.

Một tiếng “bịch” vang lên rõ rệt, đầu Tiểu Lý túa máu, anh ta rên một tiếng rồi ngã xuống đất, khẩu súng rơi cách đó vài mét. Lạc Dịch lập tức nhào tới cướp, nhưng một người đàn ông khác cũng lao đến giành lại. Hai người cùng tranh cướp, giằng co lẫn nhau, xoay vòng trên mặt đất. Gã thanh niên bên cạnh thấy thế, giơ mã tấu định chém về phía Lạc Dịch. Chu Dao không hề nghĩ ngợi, nhặt chiếc mã tấu dưới đất, vung lên chém vào mặt người kia.

Cảm giác trên tay như bỏng da, Chu Dao sờ cá gai ốc, tròn mắt nhìn mặt gã bị chém rách, máu tươi bắn tung tóe. Cô đỡ người nhưng vẫn cố chấp nắm chặt chiếc mã tấu, mắt hằn tia máu, không biết là bị dọa sợ hay vì thù hận: “Các người đừng qua đây, nếu không, tôi sẽ giết chết các người”. Cô hét khản giọng: “Giết chết đám các người!”.

Mấy gã thanh niên liếc qua nhau, chần chừ chốc lát rồi lại vọt lên. Nhưng ngay lúc này, Lạc Dịch cùng gã kia đang vật lộn với nhau dưới đất, súng cướp cò.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên liên tiếp, đạn bay tứ tung, người xung quanh mau chóng lui về sau, chạy vào rừng cây trốn.

“Đoàng!”

Toàn bộ băng đạn đã bị bắn hết, Lạc Dịch và gã đàn ông kia lẫn sang bụi cỏ bên cạnh. Anh cảm một tảng đá lớn, nện thật mạnh vào mặt gã đến nổi nát bươm.

Gã vừa buông tay, Lạc Dịch lập tức đứng dậy, một tay dắt Chu Dao, tay còn lại vác Tiểu Lý đang hôn mê chạy một mạch vào rừng. Chu Dao vẫn cầm chắc chiếc mã tấu không buông.

Tán cây xào xạc lay động, cảnh đêm âm u tĩnh mịch. Cánh rừng không thấy bên bờ, hết như hang động đen tối kéo dài vô tận. Mà cách đó không xa, đám người truy lùng cũng lao vào rừng rậm, lấy mã tấu phạt bụi gai, dùng gậy mở lối. Chúng gào hét chạy băng băng, lục soát khắp chốn.

“Đừng để chúng chạy trốn!”

“Tìm từng hốc cây một cho tao!”

Chu Dao nghe thấy tiếng thở của mình dồn dập, run rẩy, khủng hoảng, lúc nhanh lúc chậm.

Tiếng người phía sau hình như càng lúc càng gần. Nhưng bước chân Lạc Dịch lại chậm dần, rồi đột ngột khuy xuống.

“Ông chủ Lạc...” Chu Dao nhỏ giọng gọi, khom lưng kéo anh nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Cô vội vàng quỳ xuống, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh trắng bệch, đầu đầy mồ hôi.

“Anh mệt rồi à? Anh cố gắng chịu đựng, chúng ta chạy...” Chu Dao giật thót, cô sờ tới vùng bụng sền sệt chất lỏng của anh, giờ tay lên, là máu. Bụng anh bị trúng đạn rồi.

Chu Dao hoảng hốt nhìn anh, há miệng, đôi mắt hoen đỏ. Lạc Dịch cười chua xót, bắt lấy tay Chu Dao, nhét mảnh giấy vào lòng bàn tay cô: “Đây là bản đồ, em ra ngoài trước đi, làm được không? Anh không thể giúp em được nữa rồi”.

Thoáng chốc, đôi mắt Chu Dao ngân ngấn lệ. Cô bưng bình lắc đầu, kéo anh, khẳng khái một mực: “Muốn anh đi cùng cơ!”.

Nhưng cô kéo thế nào anh cũng không nhúc nhích. Lạc Dịch đã kiệt sức, anh không đứng dậy nổi, khẽ khuyên cô: “Nghe lời đi Chu Dao! Đừng lo lắng cho anh. Người của Lục Tự sẽ nhanh tới thôi, chưa đến một tiếng đâu”.

“Nhưng trong một giờ này, bọn chúng sẽ tìm được anh mất!”

“Nghe lời đi Chu Dao!” Lạc Dịch khe khẽ lặp lại lần nữa. Anh khó khăn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm bởi vì không yên tâm mà trở nên bi thương. “Bảo vệ bản thân, Chu Dao! Nhất định đừng để bị bắt. Em làm được không?”.

“Em có thể!” Chu Dao nức nở, vẫn cố chấp kéo cánh tay anh. “Nhưng em muốn đưa anh đi!”

“Em đi trước đi, anh sẽ đến tìm em.” Anh lặp lại lần nữa. “Nghe lời đi Chu Dao! Ngoan...”.

Biểu cảm trên mặt Lạc Dịch vô cùng đau đớn, anh cúi đầu ngã quỵ xuống đất. Nước mắt Chu Dao rơi lã chã, cô đau xé lòng khóc òa, nhưng rồi lại mím chặt môi không dám phát ra tiếng.

Kẻ đuổi theo họ sắp đến rồi!

“Mau đuổi theo!”

“Tìm cho ra bọn chúng!”

Chu Dao vội lau nước mắt trên mặt, tìm nơi ẩn thân, rất nhanh kiếm được một hố bẫy. Cô kéo cánh sát Tiểu Lý bị ngắt giấu vào trong hố. Cái hố kia chỉ chứa nổi một người. Cô cởi áo khoác của Tiểu Lý ra, buộc chặt vào vết thương trên bụng Lạc Dịch.

Lạc Dịch cao lớn hơn cánh sát Tiểu Lý nhiều, cũng nặng hơn. Chu Dao không công nổi, kéo cũng chẳng xong. Nghe thấy tiếng đàn ông trong thôn trại dần tới gần, cô quỳnh đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, cắn răng kéo cánh tay Lạc Dịch đi được vài mét.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Cô vội vàng trốn trong bụi cây thâm thấp, cúi rạp mình trên mặt đất, vắt Lạc Dịch lên lưng, công anh chậm chạp bò về phía trước từng chút một.

Lạc Dịch đã mất đi ý thức, thân thể cứ trôi tuột xuống. Cô vắt tay áo anh lên đằng trước, dùng răng cắn chặt bò tiếp. Cành cây viên đá cọ vào ngón tay, cánh tay, phần bụng và đầu gối cô nhưng cô đã mất cảm giác đau đớn từ lâu.

Đám người tìm kiếm càng lúc càng gần, cuối cùng đã đuổi đến nơi rồi. Chu Dao lập tức nằm im, mồ hôi lạnh túa ra. Người dân rọi đèn pin khắp nơi trong rừng, Chu Dao nằm bò xuống đất. Họ đã ở ngay lưng cây thấp bên chân rồi! Cô nghiêng rằng cần tay áo Lạc Dịch, không để lộ ra bất cứ tiếng động nào.

“Đám kia đâu rồi?”

“Chạy rồi.”

“Mau lục soát đi! Chị Yến nói phải bắt hết bọn xông vào trại, không để cho một đứa nào chạy thoát, dù còn sống hay đã chết!”

“Vâng!”

“Mấy đứa đi ra cổng trại trông coi đi! Không cho phép bất kì kẻ nào trốn thoát!”

“Vâng!”

Chân bọn chúng ở ngay bên cạnh Chu Dao, chỉ cách cô khoảng vài bụi cây nho nhỏ. Máu của Lạc Dịch từ từ rỉ qua lớp quần áo, dính bết sau lưng Chu Dao.

Mau đi đi! Các người mau đi nhanh đi!

Chu Dao cúi đầu cắn chặt ngón tay, nước mắt ngân ngấn nhưng cô cố gắng không để tuôn rơi. Cuối cùng chúng cũng đi chỗ khác. Chu Dao lập tức chống khuỷu tay và đầu gối, dốc hết sức bò về phía trước.

Cơ thể anh giống như ngọn núi đè nặng lên cô. Gương mặt cô nhăn nhó, mồ hôi tuôn ra như tắm. Không biết bò bao lâu, cô đã đến phía sau một căn nhà sàn. Tất cả người trong thôn đều đang lục soát, không có chỗ nào có thể trốn cả. Chu Dao nhìn thấy chuồng gia súc phía dưới, liền kéo Lạc Dịch vào bên trong trốn. Tay chân cô như bị chuột rút, toàn thân bủn rủn nhưng vẫn không dám lơ là nửa phần.

Một tay cô giữ miệng vết thương trên bụng Lạc Dịch, một tay ôm chặt anh vào lòng. Mặt cô kề sát vào khuôn mặt lạnh toát của anh, nước mắt rơi như mưa.

Tại sao thời gian trôi chậm vậy? Tại sao viện binh còn chưa tới?

Người đi tìm lại tới gần, đèn pin rọi qua rọi lại giữa rừng cây và nhà sàn. Trái tim Chu Dao thót lên, đập điên cuồng trong lồng ngực. Lần này, kẻ cầm đầu có giọng nói lạnh lùng đến lạ thường, Chu Dao cảm thấy khá quen nhưng không tài nào nhớ ra nổi.

“Người đàn ông hành động nhanh nhẹn kia trông như thế nào?”

“Là người nơi khác, khoảng ba mươi tuổi, rất đẹp trai.”

Kẻ cầm đầu trầm lặng giây lát, hỏi tiếp: “Anh ta đưa một người phụ nữ theo à?”.

“Đúng, là một người dân tộc Thái.”

“Dân tộc Thái?”

“Vâng.”

“Bằng mọi giá, tối nay làm thế nào cũng phải bắt được hắn ta!”

“Vâng.”

Nghe giọng của hắn, Chu Dao giật mình thẳng thốt. Khoảng kí ức còn trống lúc ở bệnh viện Á Định bỗng ủa về như cơn thủy triều. Cô nhớ ra rồi! Vào đêm cô phát sốt, Lạc Dịch ôm lấy cô trốn ở buồng cuối cùng của nhà vệ sinh, ngực anh căng chặt, rất sợ, sợ đến nỗi nước mắt anh rơi trên mi cô. Cô đã nhớ ra rồi!

Chu Dao cắn chặt răng, cúi đầu thật sâu, nước mắt tuôn rơi lã chã. Ánh đèn pin đột ngột rọi vào chuồng dê, Chu Dao ôm chặt đầu Lạc Dịch, kéo anh vào trong lòng, giọt lệ bị thương như suối trào, bàn tay nắm chặt mã tấu theo bản năng.

Dê trong chuồng kêu be be, cúi đầu nhai cỏ. Anh đèn pin chuyển sang nơi khác, tiếng bước chân cũng xa dần. Chu Dao nới lỏng mã tấu, hai tay vòng quanh người Lạc Dịch, nước mắt giàn giụa trên mặt cô. Người trong vòm ngực thoáng động đậy, hình như tỉnh lại rồi.

“Chu Dao...” Giọng Lạc Dịch yếu ớt như sợi tơ.

“Ông chủ Lạc...” Giọt nước mắt ướt ướt rơi trên mặt anh, cô khóc không thành tiếng.

“Đừng sợ.”

Chu Dao lắc đầu nguầy nguậy: “Em không sợ đâu”.

Anh khẽ cong khóe môi, đôi môi trắng nhợt. Anh chậm chậm giơ tay lên ôm lấy gương mặt cô, ngón tay cái chà trên môi cô như lúc anh lau vết sữa dính trên mép cô ở Á Định vậy.

Tay dần buông xuôi, anh khép hai mắt lại. Chu Dao lẳng lặng ngẩng đầu lên, nét mặt đau đớn, nước mắt như mưa. Ai cứu chúng tôi với? Ai cứu anh ấy với?

Anh đang chảy máu, tính mạng của anh dần dần tuột khỏi bàn tay cô. Đã vào cảnh tuyệt vọng nhưng trời cao không hề rủ lòng thương xót.

Trên nhà sàn vang lên tiếng bước chân của phụ nữ nhưng Chu Dao không thể kéo Lạc Dịch trốn đi trong vòng vại giây được. Cô ngừng khóc, đôi mắt lóe lên tia sáng hung tợn như loài sói trong đêm.

Người phụ nữ kia đi xuống lầu, ôm đồng cỏ vào chuồng cho dê ăn. Cô ta vừa bước vào chuồng dê, tức khắc bị mã tấu gác lên cổ. Cô ta giơ hai tay lên, ngoảnh sang nhìn Chu Dao nước mắt nhạt nhòa nhưng ánh mắt thì kiên cường và hung hãn, lại nhìn người đàn ông toàn thân đầy máu dưới đất, khẽ hỏi: “Hai người tới đây cùng cảnh sát đó à? Có lẽ tôi có thể cứu anh ta. Cô có muốn thử một lần không?”

Trên tầng hai của nhà sàn là một gian phòng tương đối đơn sơ, nhưng mọi thứ đều được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ. Thứ khiến người ta chú nhất chính là một loạt di ảnh: người già, đàn ông trung niên, thanh niên, thiếu niên... Màu ảnh đen trắng, những khuôn mặt cười xếp cạnh nhau trông rợn người. Cây nến màu trắng đặt ở bên cạnh di ảnh vẫn cháy sáng, sập nến chảy tràn.

Một tiếng “keng” giòn giã vang lên, đầu đạn rơi trên cái khay, cô gái người Thái tên Tây Nạp khâu bụng cho Lạc Dịch, đắp thuốc rồi băng bó, sau cùng cho anh uống thuốc tiêu viêm.

Chu Dao cảnh giác ngồi quỳ một bên, dõi theo từng hành động của cô ta, trong tay còn lăm lăm mã tấu.

“Số anh ta may thật, gặp được bác sĩ trong trại là tôi.” Tây Nạp nói khẽ, quay đầu nhìn Chu Dao cả người nhem nhuốc, hỏi: “Cô có muốn đi rửa ráy một chút không?”

Chu Dao chỉ bận tâm một vấn đề: “Đến bao giờ anh ấy mới tỉnh lại?”

“Có lẽ là ngày mai. Thay vì quan tâm điều này, các cô định trốn ra khỏi trại bằng cách nào?”

“Cảnh sát sẽ tới ngay thôi.” Chu Dao nói.

“Tôi cũng vô dụng.” Tây Nạp lắc đầu, có chút thương cảm. “Đàn ông trong trại đều làm nghề này cả, chẳng nhẽ bắt toàn bộ họ đi?”

“Đúng, ai phạm pháp thì bắt người nấy!” Chu Dao đáp không kiêng dè.

Tây Nạp sững sờ, lại bật cười: “Chỉ mong vậy. Thật ra thì... phụ nữ trong trại không thích đâu, làm việc đàn ông thì tốt, nhưng đám đàn ông như bị nổi điên. Cha tôi, chồng tôi, anh tôi đều theo đám Đan Sơn và Yến Lâm mà chết”. Mắt cô lóe lên sự hận thù.

Vừa nói, trong trại vang lên tiếng ồn ào huyền ảo. Đám đàn ông lớn tiếng gọi tên đàn ông của từng nhà, hình như đang tập hợp.

Chu Dao cảnh giác: “Họ định lục soát từng hộ một à?”

“Tôi đi xem một chút”. Tây Nạp đứng dậy, Chu Dao lập tức cầm mã tấu lên. Cô ấy trấn an: “Tôi không xuống dưới lầu đâu”.

Cô ta đến bên cửa sổ, mở cửa ra, Chu Dao cầm mã tấu đứng sau lưng cô ta.

Tây Nạp trông xuống dưới lầu: “Mọi người đi đâu vậy?”

“Mấy ngày nữa sẽ trở lại thôi.”

“Lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Cô ta đóng cửa sổ lại.

Chu Dao hỏi: “Thế là sao?”

Tây Nạp lại nhìn Lạc Dịch nằm trên chiếu, khen ngợi: “Anh ta giỏi quá!”

“Cái gì cơ?”

“Đàn ông trong trại vì tránh đợt càn quét này mà dời đi. Lần trước cũng xảy ra tình huống tương tự, may mà ba năm trước tôi từng giúp một cảnh sát nằm vùng. Xem ra người bạn kia của cô đã ép Yến Lâm đến đường cùng rồi. Chỉ tiếc...”

“Tiếc gì?”

“Có lẽ phải hơn nửa tiếng nữa đặc công mới tới nơi, từng đó thời gian đã đủ để bọn họ chạy ra khỏi biên giới rồi. Về phần phụ nữ và trẻ em, dù họ không ủng hộ chuyện đàn ông trong nhà làm nhưng cũng không đành lòng đi tố giác. Vì thế vẫn không một ai tìm ra hang ổ của Đan Sơn cả.”

Chu Dao ngơ ngác nhìn Lạc Dịch, đôi mắt dần dần đỏ hoe: “Anh ấy đi tìm Đan Sơn lâu lắm rồi, tìm kiếm suốt mấy năm nay, mấy lần còn suýt nữa mất mạng”.

“Anh ấy là cảnh sát à?”

“Không phải.” Chu Dao nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lạc Dịch, khẽ cười. “Không phải anh ấy muốn giải oan mà chỉ muốn bảo vệ thứ mà em trai anh ấy trân trọng nhất, bảo vệ cho thứ mà em trai anh ấy phải dùng cả tính mạng để giữ gìn”.

Tây Nạp nửa hiểu nửa không, nhìn Lạc Dịch không khỏi thở dài. “Vây số anh ấy cũng không may lắm. Vừa rồi, Yến Lâm muốn bắt anh ấy, chứng tỏ anh ấy rất quan trọng. Nhưng bây giờ, chắc chắn Yến Lâm đã ý thức được anh ấy đến thì cảnh sát cũng sẽ mau tới đây cho nên đang tranh thủ chạy trốn rồi”.

Chu Dao lạnh lùng cong khóe môi: “Tôi sẽ không để cho bọn chúng thuận lợi chạy trốn đâu”.

“Chỉ dựa vào cô?”

“Đúng, chỉ cần một mình tôi.” Chu Dao lau nước mắt, hỏi: “Nhà cô có bột mì không?”.

“Có, sao vậy?”

“Cho tôi mấy túi bột mì và cả túi ni lông nhỏ nữa, càng nhiều càng tốt.”

Tây Nạp không rõ cô định làm gì nhưng cũng nghe theo.

Chu Dao móc toàn bộ giấy lau dính máu trong thùng rác ra. Tây Nạp đem tới mười mấy túi bột mì, Chu Dao nhét mảnh giấy dính máu vào từng túi.

Tây Nạp hỏi: “Cô định làm gì?”

Chu Dao đáp vội: “Tôi phát hiện ra ở gần biên giới có rất nhiều trạm kiểm tra ma túy, tất cả xe cộ đi qua đều bị tra xét. Nếu cảnh sát kiểm tra ma túy thấy túi bột màu trắng nhất định sẽ yêu cầu dừng xe tháo dỡ. Đám Yến Lâm đang bỏ trốn sẽ rất khẩn trương. Chỉ cần họ khẩn trương, dù trên xe không có ma túy thì cũng sẽ bị cảnh sát nghi ngờ. Có thể kéo dài thời gian thì càng tốt. Chờ tới lúc Lục Tự liên lạc với cảnh sát ở biên giới, chắc chắn có thể bắt được chúng!”.

43. Chương 43

Type: Mều

Tây Nạp khen: “Thông minh thật”, nói xong cầm lấy mấy cái túi nhỏ.

Chu Dao ngăn lại: “Để một mình tôi đi!”.

Tây Nạp sưng sốt: “Nhờ đâu bị phát hiện thì làm thế nào?”.

Chu Dao thoáng cười: “Nếu cô bị phát hiện thì sao?”.

“Chuyện này...”

“Nếu tôi bị phát hiện thì chúng chỉ bắt được một mình tôi thôi. Nhưng nếu cô bị phát hiện thì tung tích của tôi và anh ấy sẽ bại lộ ngay, cả hai sẽ bị giết.”

Tây Nạp chợt cảm thấy hơi khó chịu: “Cô cẩn thận quá rồi đấy!”.

Chu Dao không nói gì, cô quỳ xuống bên cạnh Lạc Dịch, vuốt ve gương mặt lạnh ngắt của anh, chợt nhẹ giọng hỏi: “Cô có phải người xấu không?”.

Tây Nạp thoáng ngơ ngác, thông cảm nhưng vẫn cười khó xử: “Cô còn chưa tin tôi sao?”.

“Theo trực giác thì tin tưởng rồi.” Chu Dao nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt Lạc Dịch chăm chú, hơi tuyệt vọng. “Nhưng tôi sợ nhờ may... trực giác của tôi sai lầm”.

“Vậy cô muốn làm thế nào?”

“Có thể làm được gì nữa? Ngoại trừ tin tưởng cô, tôi đã không còn cách nào khác nữa. Đến bước đường cùng rồi.” Chu Dao thở dài, dịu dàng vuốt ve đôi môi Lạc Dịch vẻ không nỡ. Rồi cô nhanh chóng đứng lên, không hề ngoảnh lại. “Tôi đi đây”.

Đêm khuya, người người bận rộn tại thôn trại. Đám đàn ông bảo nhau chạy trốn, triệu tập nhóm người; còn phụ nữ thì ngồi tựa cửa sổ, mặt mày ủ rũ.

Đoàn xe vẫn chạy nối đuôi nhau trên con đường nhỏ. Chu Dao ôm một đồng túi bột mì, ngồi xỏm di chuyển giữa những bụi cây.

Tiếng người ồn ã, cô lặng lẽ tiếp cận chiếc xe van đối diện, thừa dịp bọn chúng chưa tập hợp, len lén chui lên xe, nhét túi bột mì vào dưới chỗ ngồi phía sau.

Chiếc thứ nhất rồi chiếc thứ hai. Cô cứ lặp lại như thế, thuận lợi đặt túi bột mì cuối cùng vào vị trí thích hợp. Lúc đang định xuống xe, đám người đã tụ tập lại, tài xế chạy về phía này.

Chu Dao hoảng hốt, lúc này xuống xe đã không còn kịp nữa, cô cuống quýt tìm cách ẩn náu.

Tài xế lên xe, đóng cửa bên ghế lái, lần mò rút điều thuốc ra hút, trông không có vẻ gì là định xuống xe cả. Chu Dao bị kẹp trong khe hẹp chật chội và ngột ngạt, mồ hôi mướt mát, thậm kê toi rồi. Trên xe không có nơi nương náu, lát nữa mấy người kia quay lại, cô sẽ bị bại lộ ngay. Càng kéo dài thì nguy hiểm càng lớn.

Chu Dao lần sờ xung quanh, vớ được một chiếc cờ lê dưới ghế ngồi. Cô thò đầu ra, nhìn về phía trước qua khe hở, tên tài xế vẫn đang hút thuốc. Cách đây không xa, mấy người đàn ông bắt đầu tập hợp lên xe.

Lòng bàn tay Chu Dao rịn đầy mồ hôi, cô cẩn thận kéo cửa kính phía sau ra, chuẩn bị cầm cờ lê quăng đi. Lúc cô vừa thò đầu ra lần nữa lại thấy tên tài xế quay mặt nhìn vào gương chiếu hậu, cô lập tức rút vào, tim đập như trống vỗ.

Cô ôm ngực, cảnh giác dán mắt vào cửa sổ nhìn quanh. Người trèo lên xe đằng trước càng lúc càng nhiều. Cô ngồi trên chiếc xe cuối cùng, không còn nhiều thời gian nữa.

Chu Dao không dám chậm trễ, kéo cửa kính ra một chút, lại nhìn vào gương thấy tài xế đã quay đầu đi rồi. Cô lập tức quăng mạnh chiếc cờ lê vào rừng cây.

Chiếc cờ lê đập vào cành cây, rơi bịch xuống đất, tạo thành tiếng động rõ mồn một.

“Ai vậy?” Tên tài xế quát.

Chu Dao ôm đầu nín thở.

Trong rừng không có động tĩnh gì hết. Một giây sau, gã mở cửa xuống xe, vào rừng xem xét tình hình. Chu Dao nắm chặt cơ hội này, lập tức nhảy xuống, lủi như mèo.

Các xe phía trước đã đủ chỗ, đám đàn ông đi về xe cuối cùng. Chỉ cần liếc mắt một cái là rõ hết con ngõ bên kia, còn mỗi thân xe là có thể che chắn phần nào. Chu Dao không thể chạy vào rừng, hai bên cũng không có nơi trốn, thấy họ càng lúc càng tới gần, cô cuống đến mức xoay vòng vòng, cắn răng dứt khoát chui tọt xuống gầm.

Cô vừa mới bò xuống dưới thì gã tài xế đã lẩm bẩm chửi rửa đi ra từ lùm cây. Gã giục mấy người đàn ông đang đi về phía này: “Nhanh lên nào!”.

Dưới gầm xe chật chội, Chu Dao nhìn năm sáu đôi chân bước tới rồi liên tiếp lên xe. Cô thở hổn hển, cát bụi trên mặt đất bay tứ tung.

Đằng trước có người nói to: “Lên xe hết cả chưa?”.

“Lên rồi.”

Từng tài xế ngó đầu ra trả lời.

Xe nổ máy, Chu Dao nhắm chặt mắt che tai, đỉnh đầu vang lên một loạt tiếng ầm và phả hơi nóng; bụi đất phía dưới bay lên mù mịt.

Xe tải đằng trước chuyển bánh, từng chiếc từng chiếc nổi đuôi nhaa. Chiếc xe trên đầu cô cuối cùng cũng xuất phát.

Sau khi chiếc xe đó rời đi, Chu Dao không dám làm bừa, sợ tài xế nhìn thấy mình qua gương chiếu hậu, cũng sợ người ngồi trên xe quay đầu lại nhìn.

Dù sao xác suất bị tài xế nhìn thấy là khá lớn, cô không có cách nào khác, đành phải nằm sấp tại chỗ giả chết. Đến tận khi nghe được tiếng xe rẽ đi, cô mới lập tức chạy biến vào rừng cây. Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng xuống, đoàn xe đi xa, thôn trại dần dần trở về với sự tĩnh lặng vốn có.

Chu Dao thở hắt ra một hơi, bây giờ mới muộn màng cảm nhận được nỗi sợ, suýt nữa chân tay bủn rủn không đứng vững nổi. Cô lặng người ba giây rồi sốc lại tinh thần, chạy vụt về phía nhà Tây Nạp. Chỉ ở bên Lạc Dịch, cô mới có thể yên tâm.

Yến Lâm đem theo tất cả đàn ông trong trại rút lui rồi, cô và Lạc Dịch đã được an toàn. Chỉ chờ gần nửa giờ nữa cảnh sát sẽ tới, đến khi đó, cô không cần phải sợ hãi gì nữa.

Nhưng khi đi qua một căn nhà sàn, Chu Dao nghe thấy loáng thoáng tiếng lật tung đồ đạc lẫn với giọng ra lệnh lạnh lùng của một người phụ nữ: “Trước khi cảnh sát tới, nhất định phải tìm được anh ta! Nhẹ tay chút! Không sợ nhà bên nghe thấy à?”.

Yến Lâm ư?

Chu Dao lạnh toát sống lưng. Cô ta vẫn chưa đi sao?

Trong bóng tối, Chu Dao hoảng sợ trợn tròn mắt, chột hiểu ra; Yến Lâm thật sự muốn giết Lạc Dịch, cho nên chia quân làm hai ngả. Lúc cảnh sát đến, tưởng cô ta đã bỏ trốn liền phái người đuổi theo, nhưng nào ngờ cô ta vẫn ở đây, chỉ chờ sau khi bắt được Lạc Dịch sẽ chạy trốn bằng đường khác.

Đây chính là cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn sao? Chu Dao thà chết cũng không thể chấp nhận sự thật này.

“Lục soát từng nhà, chuông dè, trên lầu, không được bỏ qua một góc ngách nào hết.” Đây là giọng Đào Tam.

Chu Dao sửng sốt vài giây, nghĩ tới Lạc Dịch, cô vô thức chạy về phía nhà sàn của Tây Nạp.

Đám người của Yến Lâm mau chóng đi xuống lầu, chuẩn bị lục soát căn nhà tiếp theo.

“Chờ đã!” Yến Lâm đột ngột dừng bước, những người khác cũng khựng lại theo.

Bụi gai ngoài cửa bị móc sợi tơ phát sáng lấp lánh. Hình như ai đó vội vã chạy qua, quần áo bị rút sợi. Yến Lâm nhặt lên, dần dần nheo mắt lại, sợi tơ kia chỉ là hàng rẻ tiền: “Đây không phải là đồ trong trại chúng ta. Là sợi trên quần áo bán cho du khách”.

Đao Tam nhớ ra: “Nghe nói con nhỏ đi theo Lạc Dịch là người dân tộc Thái...” Nói đến đây, hắn đột nhiên ý thức được điều gì, lạnh lùng chửi thề: “Mẹ kiếp, chính là đứa con gái đó!”.

Yến Lâm cắn tức trềng gã: “Chắc chắn chúng ở cùng nhau, còn không mau đi tìm!”.

Một tên đàn em nhặt được một nhúm tơ bị mắc ở lùm cây bên cạnh, vội gọi: “Chị Yến, ở đây!”.

Yến Lâm sải bước tới, mọi người vạch lùm cây ra, cành cây bị bẻ gãy, khu vực xung quanh bị xéo nát, kéo thành một vết thật dài.

Đao Tam: “Gã họ Lạc bị thương, được con bé kia kéo đi rồi”.

Yến Lâm nhếch khóe môi, đôi mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn ắt phải có được: “Đuổi theo!”.

Hơn mười người nhanh chóng chạy vào rừng cây, tìm dọc theo dấu vết để lại. Yến Lâm lo gây ra tiếng động quá lớn sẽ kinh động kẻ thù bèn giơ tay ra hiệu mọi người nói nhỏ, giảm tốc độ, tránh đi nhầm hướng.

Chưa đến một lát, toán đàn em lại tìm được mảnh lụa móc ở bụi gai. Yến Lâm vờ về mảnh vải kia, không khỏi cười khẩy. Chu Dao chạy trốn quá vội nên bất chấp tất cả rồi. Cô ta mặc váy Thái chỉ để ngụy trang, nhưng thông minh quá cũng bị thông minh hại, váy là thứ dễ bị rút sợi nhất.

Đám người đuổi theo gần hai mươi phút cuối cùng nhìn thấy một bóng người. Chu Dao khom lưng, vừa lau nước mắt vừa ra sức kéo người, khó nhọc đi trong rừng cây.

Yến Lâm lặng lẽ ra hiệu bằng mắt cho đám đàn em, nhóm người lẳng lặng ầm núp, dần tạo thành một vòng vây.

Lúc này, Chu Dao không nhận ra được bất kỳ điều gì, toàn thân cô đều là mồ hôi, còn dốc hết sức bình sinh kéo dây thừng, người nấp sau cỏ cây khê dịch từng tấc một.

Đêm đen thăm thẳm, hết thấy đều im ắng, chỉ có tiếng người loạt soạt.

Vòng vây đã sẵn sàng, Yến Lâm phát tay, cả đám xông lên vây kín lấy họ.

Chu Dao kinh hoàng, thét lên rồi nhào đến ôm chặt người bên cạnh.

Yến Lâm cười nham hiểm. Đám đàn em của cô ta tiến lên, vạch bụi cây đi bắt Lạc Dịch bị thương, nhưng chúng đều sưng sốt, nét mặt quái dị.

Yến Lâm đi tới: “Tránh ra!”.

Bọn chúng tản ra tạo thành lối đi, Yến Lâm trông thấy Chu Dao gục trên mặt đất, trong ngực ôm một con dê lớn.

Cô ta kinh ngạc, sau đó phẫn nộ quát lớn: “Lạc Dịch đâu?”.

Trước đó không lâu, tại nhà sàn.

“Lục soát từng nhà, chuồng dê, trên lầu, không được bỏ qua một góc ngách nào hết.” Đao Tam ra lệnh.

Chu Dao sưng sốt vài giây, nghĩ tới Lạc Dịch, cô vô thức chạy về phía nhà sàn của Tây Nạp. Nhưng vừa mới chạy được một bước, cô liền dừng lại.

Nếu chúng lục soát nhà Tây Nạp, nhất định sẽ phát hiện ra vết máu và mùi còn sát trùng. Đến lúc đó...

Chu Dao sưng sờ, gần như u mê. Cô thật sự không còn sức nữa rồi. Tại sao cứ phải đẩy con người ta đến bước đường cùng chứ?

Chu Dao cắn hận mím chặt môi, đôi mắt ngân ngấn nước song bị cô lau phất đi.

Cô vội rút sợi tơ màu trên quần áo giắt lên cửa nhà sàn; dưới ngọn đèn, sợi tơ sẽ phản chiếu ánh sáng. Cô lại giắt thêm một mảnh ở lùm cây ven đường.

Cô chuồn vào chuồng dê, kéo con dê đi sâu vào rừng, nhưng nó ngoan cố không chịu đi. Chu Dao buộc chặt miệng nó rồi cố kéo lên, cành cây và dây leo bị gãy tạo thành dấu vết có người đi qua.

Suốt dọc đường, cô không quên giắt sợi tơ bị “cây móc rút sợi” trên các bụi gai. Cành cây và dây mây vừa được vạch ra lại khép vào, Chu Dao dốc sức kéo con dê không chịu hợp tác, vừa cầm túm dây vừa hoảng sợ lau nước mắt. Trông từ nơi đây, căn nhà sàn của Tây Nạp đã khuất bóng.

Cô khóc nức nở thành tiếng, càng khóc càng sợ. Mặt khác, cô chán nản vì bây giờ chưa phải lúc để khóc. Còn hai mươi phút nữa, cô phải liều mạng chạy hai mươi phút nữa.

Nhưng con dê kia quá lì lợm, cứ nằm bất động trên mặt đất. Chu Dao sợ tốc độ quá chậm, chưa đến hai mươi phút đã bị Yến Lâm bắt được. Cô cố gắng kéo dây như người thợ kéo thuyền, vừa mắng con dê không nghe lời vừa ngẩng đầu lên nhìn đường, nước mắt tuôn rơi.

“Người đâu rồi?” Yến Lâm quát to.

Cả đời này, cô ta chưa có khi nào chột vật, bị lừa bịp, bị lừa, bị sỉ nhục như hai ngày vừa rồi. Cô ta hận Lạc Dịch thấu xương, cho dù giết chết anh cũng không xả hết nỗi giận.

Mà Chu Dao dường như không nghe thấy, từ từ buông con dê kia ra, bởi vì quá mệt mỏi nên gương mặt cô đỏ ửng, chỉ biết thở hổn hển.

Yến Lâm tức quá hóa cười: “Mày cho rằng như vậy là có thể cứu hần ta sao? Mày chạy vào đây chứng tỏ đã giấu Lạc Dịch ở trong nhà sàn. Bây giờ, tao sẽ cho người đi lục soát!”.

Chu Dao cup mắt nhìn đồng hồ đeo tay, khóe miệng khô khốc từ từ nhếch lên. Cô ngược nhìn Yến Lâm, đôi mắt lúc trước còn mông lung đã vụt sáng như sao trời, nụ cười cũng trở nên rõ nét.

“Mày cười cái gì?” Yến Lâm vừa dứt lời, tên đàn em đã kinh hoàng chạy tới báo cáo. “Chị Yến, trại của ta đã bị bao vây! Đặc công đã tiến vào lục soát trại rồi!”.

Người Yến Lâm khẽ lão đảo, khuôn mặt cau có, nhìn Chu Dao với ánh mắt vừa tức vừa hận, vung một cái tát lên mặt cô.

“Đưa đi!”

44. Chương 44

Type: Mều

Đặc công bao vây toàn trại. Bảy, tám phân đội nhỏ đi vào trại lục soát. Tây Nạp dẫn Lục Tự tới nhà mình, chỉ vào Lạc Dịch đang hôn mê: “Đây là người của anh à?”.

Lục Tự trông thấy thì kinh hãi: “Tại sao anh ấy bị thương vậy?”.

“Anh yên tâm đi, viên đạn chỉ sượt qua hông anh ta thôi, không vào ổ bụng, nếu không thì hậu quả đã vô cùng nghiêm trọng rồi. Bởi vì bị bắn vào nơi tập trung nhiều dây thần kinh nên đau quá ngất đi thôi.” Tây Nạp nói thêm. “Trái lại thì tôi rất lo lắng cho cô gái đi cùng anh ta. Từ lúc cô ấy rời khỏi đây vẫn chưa thấy về”.

“Cô gái?”

“Cô ấy ra ngoài nhét bột mì lên xe họ để kéo dài thời gian chúng chạy trốn. Đã hơn nửa giờ, tôi sợ cô ấy đã bị người ta bắt rồi.”

“Trông cô ấy thế nào?”

“Hình như là bạn gái của anh ta, hơi gầy, rất trắng, mắt to.”

“Chu Dao?” Lục Tự kinh hãi. “Cô ấy chưa về Bắc Kinh sao?!”

Chu Dao không biết mình đang ở đâu. Cô bị người ta bịt miệng kéo đi trong rừng. Cảnh đêm mịt mù, cô không nhận nổi phương hướng, rất nhanh đã đến tầng hầm âm u dưới lòng đất.

Cô hoảng hốt quét mắt nhìn quanh, nơi đây giống một nhà kho, nơi đâu cũng chất đầy bao vải. Nhìn qua một miệng túi để mở, cô thấy phi thủy xanh biếc, cô khẳng định đây chính là hang ổ của Đan Sơn.

Lòng Chu Dao chùng xuống, đã sớm đoán được kết cục Yến Lâm sẽ không để cô sống sót rời đi. Thậm chí lúc đi đường, Yến Lâm không có ý định che mắt cô.

Chu Dao luống cuống, không muốn biểu hiện yếu đuối nhưng nước mắt cứ trào ra không sao khống chế nổi, càng lúc càng nhiều, rồi dần dần khóc nức nở thành tiếng.

Thấy vậy, Yến Lâm cười cô nhát gan, khinh thường hỏi: “Sợ chết à?”

Chu Dao lau nước mắt, khẽ gật đầu.

“Tao đang tò mò anh ta ứng mày ở điểm nào.” Yến Lâm đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống nhẹ giọng dụ dỗ. “Sợ chết thì giao phương pháp nghiên cứu chủ chốt của LAND ra đây, tao sẽ suy nghĩ tha cho mày một mạng”.

Nước mắt Chu Dao ngừng rơi trong thoáng chốc, sau đó lạnh lùng và cố chấp nhìn cô ta đăm đăm bằng tư thế ngạo nghễ.

Yến Lâm bị chọc giận, lại vung tay tát cô thêm một cái.

Chu Dao bị đánh lệch người sang một bên, hai má sưng đỏ, hỏi mà như khẳng định: “Cô là Đan Sơn?”

“Coi là vậy đi!” Yến Lâm nói tiếp. “Giao LAND ra đây!”

“Năm mơ.”

Cô còn chưa dứt lời, Đào Tam đã cấp tốc sải bước đến, túm tóc Chu Dao xách cô đứng lên rồi đập vào tường như một quả trứng gà.

Trán cô đụng vào tường đá, khẽ “bịch” một tiếng. Đầu Chu Dao như nổ đom đóm, dưới cơn đau nhức dần mất đi ý thức, ngã bệt xuống đất, chỉ để lại vết máu loang lổ trên bờ tường.

Không biết bao lâu trôi qua, ý thức của cô mới dần khôi phục, cơn đau dư dội cũng lập tức ủa đến. Trước mắt Chu Dao là một màu đỏ mơ hồ, không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, cũng không thể nhúc nhích. Cô đau quá, đau đến nỗi nước mắt ào ạt rơi xuống như thác đổ.

“Cô gái à, ở đây không có ai thương xót đâu.” Yến Lâm đứng dậy đi tới trước mặt, đá chân vào cái đầu đầm đìa máu của cô. “Có chịu nói không?”

Mặt Chu Dao gục sát nền đất, con người chằm chập ngược lên nhìn cô ta, không còn sức nhưng rõ ràng vẫn liếc mắt được.

Nụ cười trên mặt Yến Lâm sững lại, còn mặt Đào Tam thì không chút cảm xúc, túm đầu Chu Dao đập lên tường lần nữa.

Chu Dao ngã xuống thở thoi thóp, ngay cả lớp bụi bám trên đất nơi ngay đầu mũi cô cũng không thể bay lên, chỉ có ngón tay cô co quắp, vô thức bấu xuống nền, chứng minh rằng cô vẫn còn sống.

Đám đàn em liếc nhìn nhau, không ngờ cô gái này lại cứng đầu như thế.

Yến Lâm rút một điếu thuốc, hít vào một hơi rồi nhả ra. Cô ta cầm điếu thuốc, ngồi xổm xuống nhìn Chu Dao: “Đau không?”

Chu Dao nhìn cô ta chằm chằm, nước mắt tuôn rơi tí tách, không buồn đáp lời.

Yến Lâm mỉm cười, vỗ nhẹ mặt Chu Dao: “Giao LAND ra đây, tao sẽ tha cho mày”.

Đôi môi Chu Dao khẽ mấp máy: “LAND không phải của tôi”.

“Tao biết, là của La Dự. Nếu không phải của mày thì mày càng không có lý do gì để liều mạng bảo vệ nó cả.”

Chu Dao cười yếu ớt: “Không phải của La Dự”.

“Gi cơ?”

“Là của Tổ quốc.” Chu Dao cứng cổ.

Yến Lâm neho đôi mắt với vẻ nguy hiểm. Ngày xưa, La Dự cũng trả lời như thế.

Hơi thở Chu Dao mong manh nhưng ý chí vẫn hết sức kiên định: “Nếu giao cho cô, việc này không gọi là giết người, cũng không phải phóng hỏa... mà gọi là phản quốc”.

Cách làn khói mỏng, Yến Lâm châm chọc: “Quả nhiên là sinh viên ngu ngốc. Giống hệt thằng ngu La Dự kia. Sao không học được tính linh hoạt như đàn anh họ Lâm của mày đi?”.

Con người long lanh ánh nước của Chu Dao liếc sang.

Yến Lâm cười hờ hững, khẽ nói bằng giọng: “La Dự không nghe lời, tao bảo Lâm Cẩm Viêm đẩy cậu ta xuống lầu”.

Chu Dao nhìn Yến Lâm đăm đăm, đôi mắt dần hằn tia máu.

Nghĩ tới nụ cười tinh khôi và gương ngùn trên khuôn mặt La Dự, lại nhớ tới sườn mặt mang vẻ mệt mỏi và trầm lặng của Lạc Dịch, còn cả giọt nước mắt bất lực của anh ngày ấy.

“Hận không thể giết chết tao à?” Yến Lâm cười giễu cợt.

“Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy?” Chu Dao đau đến nỗi nước mắt tuôn rơi.

Yến Lâm biết “anh ấy” là ai, khẽ nhún vai: “Hai năm rưỡi trước, tao tiếp cận anh ta cũng chỉ vì La Dự thôi”.

Chẳng qua, chính cô ta cũng đã chìm đắm trong tình cảm đó mất rồi.

Khi đó, người đàn ông tên La Dịch kia vô cùng kiêu ngạo và tự tin, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, cô ta đã bị anh hấp dẫn. Bên anh chưa từng thiếu đàn bà, những người từng qua tay anh cũng thuộc dạng như cô ta. Bởi vậy, hai người hợp nhau vô cùng. Sau này, cô ta giết Đan Sơn, đảm nhiệm chức thủ lĩnh, ảo tưởng muốn cùng Lạc Dịch bắt đầu sự nghiệp. Nhưng dần dần, cô ta phát hiện, tuy vẻ ngoài bọn họ đều già đời, lạnh lùng và điên cuồng nhưng giá trị nhân quan ẩn sâu trong xương tủy lại hoàn toàn khác nhau.

Sau khi xảy ra chuyện lớn ấy, Yến Lâm rút lui, tự mình phất lên trong giới đá quý và đồ phong thủy, không còn vẩn vương người đàn ông tên Lạc Dịch kia nữa.

Đến khi phát hiện ra anh đến tìm Ngô Minh để điều tra về Đan Sơn, Yến Lâm mới nhận ra, trong nửa năm quen biết trước kia, cô ta chưa từng hiểu rõ về người đàn ông này.

Lần trùng phùng ở Á Đỉnh, cô ta mới chính thức cảm nhận được sức hút của anh, thậm chí yêu anh điên cuồng hơn cả trước kia.

Trong mắt anh, Yến Lâm vẫn giống như trước, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ cá tính. Mà bây giờ, anh đã không thích phụ nữ gợi cảm nữa rồi. Cho đến bây giờ, dù bị anh ép đến đường cùng thì Yến Lâm vẫn yêu anh, thậm chí còn yêu nhiều hơn nữa. Anh càng dồn cô ta vào chỗ chết thì cô ta càng yêu anh, càng hận không thể tự tay giết anh. Còn con nhóc trước mặt này có là cái thá gì?

“Cô gái à!” Yến Lâm dụ dỗ. “Cô giao LAND ra đây, tôi sẽ tha cho anh ta, thế nào? Cô không muốn anh ta luôn bị tôi đuổi giết, trốn chui trốn lủi chứ?”.

Chu Dao ngân ngẩn nước mắt, không lên tiếng.

Yến Lâm liền cười vang: “Cứ tưởng cô yêu anh ta thế nào, hóa ra cũng chỉ thế này thôi”.

“Vì ông chủ Lạc, tôi lại càng không thể nói cho cô biết.” Chu Dao nghiêng rắng nghiêng lợi. “Nếu ông chủ Lạc rơi vào hoàn cảnh này, anh ấy nguyện chết cũng không giao LAND cho cô. Hai năm qua, anh ấy đã làm mọi điều chỉ để LAND không lọt vào tay cô”.

Bàn tay đang cầm thuốc lá của Yến Lâm dừng lại. Cô ta mím chặt môi, đôi mắt hung ác lóe lên sự ghen tị, thù hận và nhục nhã, rốt cuộc đã thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Chu Dao.

“Mày đúng là không biết điều.” Cô ta cười lạnh, ra hiệu cho đám người đằng sau.

Mấy gã đàn em tiến lên, giữ chặt chân tay và cả đầu Chu Dao. Chu Dao hoảng sợ, không biết bọn họ muốn làm gì.

Có người bưng chậu nước đến, trong chậu là xấp giấy ướt. Gã lấy một tờ giấy ướt ra dính vào miệng mũi Chu Dao rồi giữ chặt. Cô càng lúc càng khó thở, ra sức giãy giụa khiến miếng giấy phập phồng. Kế đó là miếng giấy thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm nhanh chóng được chồng lên.

Cô vừa cuống vừa sợ, dốc sức vùng vẫy như chú cá mất nước, nhưng đầu và tay chân đã bị chúng giữ chặt.

“Um!” Mạch máu trên trán Chu Dao hằn lên, thân thể co rút muốn hít thở, nhưng chồng giấy ướt dày cộm kia đã bịt kín đường thở của cô. Từng tấm giấy được áp thêm, Chu Dao đau đớn cùng cực, khí quản thít lại, đau như bị vặn hết dây cốt. Máu toàn thân dồn lên đầu như trên đã bùng nổ.

Không khí, không có không khí, chỉ có từng tia sáng loáng qua.

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Dao chợt hồi hận. Tại sao hôm ấy, cô không ôm mẹ một cái? Nếu như cô chết rồi, mẹ khóc thì phải làm sao bây giờ? Ai sẽ an ủi mẹ đây?

Còn cả Lạc Dịch nữa. Tại sao vừa nãy cô không hôn anh nhỉ?

Cô rất sợ. Cái chết của La Dự gần như phá hủy cuộc đời anh.

Cô rất sợ lúc mình chết đi, từ đó về sau, anh sẽ không nói một lời, không cười cũng không đau, biến thành một xác chết biết đi, lang thang phiêu bạt vì báo thù cho cô, cho đến khi anh chết.

Mắt Chu Dao đóng đầy giọt lệ, không ngừng tràn khỏi khóe mi, rồi lại không ngừng dâng lên. Người cô co rút, làn da đỏ lựng.

Yến Lâm hút thuốc, lạnh lùng nhìn, dường như muốn đấu cùng cô.

Đao Tam: “Nghĩ thông suốt thì gật đầu”.

Giấy ướt vẫn đang chồng thêm, Chu Dao hoảng sợ trợn trừng mắt, nước mắt chảy thành dòng nhưng vẫn cố chấp không chịu gật đầu.

Sắc mặt Yến Lâm càng lúc càng lạnh nhạt, Đao Tam cũng nghiêng rắng, sự đau đớn khi bị ngạt thở là thứ mà không ai có thể chịu được, nhưng...

Tờ giấy cuối cùng được chồng lên.

Nước mắt Chu Dao như đã chảy cạn, tầm nhìn dần nhạt nhòa, thân thể đang giãy giụa cũng kiệt sức, chỉ giãy giụa từng cái như phản xạ có điều kiện.

Đao Tam thấy bất ổn: “Lấy giấy ra!”.

Yến Lâm ngăn cản: “Ai dám!”.

Đao Tam quát: “Cô ta chết thì cũng không lấy được LAND đâu!”.

Yến Lâm gần giọng thù hận: “Vậy cứ để cô ta chết đi!”.

Đội đặc công tạo thành vòng vây, tìm khắp thôn trại một lần nhưng vẫn không thấy ai khả nghi, có lẽ đều trốn cả rồi, nhưng không loại trừ tình huống ban đêm không nhìn rõ. Lục Tự không hề lơ là, đang đợi phản hồi từ phía cảnh sát chống buôn lậu ma túy. Trừ khi đầu bên kia xác nhận đã bắt được Yến Lâm đang chạy trốn, nếu không bên này tuyệt đối không rút lui.

Nhóm đặc công tìm được một ít ngọc ở nhà thờ tổ, nhưng không thể xác nhận có phải buôn lậu không, hơn nữa, số lượng cũng không nhiều.

Lục Tự hỏi Tây Nạp có biết hang ổ trong trại không, cô ấy lắc đầu: “Thành viên chủ chốt mới biết được, người còn lại đều tập hợp ở nhà thờ tổ”.

Ba viên cảnh sát mặc thường phục đã lần lượt được tìm thấy, đưa đến chỗ Tây Nạp chữa trị. Sau khi Tiểu Lý biết Chu Dao đã bị bắt đi, anh vô cùng hối hận.

Lục Tự an ủi: “Mọi người đều không biết tình hình trong trại thế nào nên chưa chuẩn bị đầy đủ, không thể trách bất kì ai. Không bị mất mạng là tốt rồi. Nhóm cậu chỉ có bốn người, làm nhiệm vụ này cũng vượt quá tầm tay”.

Tiểu Lý nhận ra điều gì đó không ổn, hoảng sợ nói: “Còn hai người đàn ông nữa đi cùng Lạc Dịch. Nhưng không biết họ biến mất từ lúc nào”.

Lục Tự đoán được là Khương Bằng: “Đừng lo, anh ta rất cơ trí, không xảy ra chuyện gì đâu, hẳn là bây giờ đã trốn ra khỏi trại rồi. Tây Nạp, tầm nào Lạc Dịch có thể tỉnh lại?”.

Tây Nạp nhìn đồng hồ treo tường, cau mày: “Đáng nhẽ ra bây giờ phải tỉnh rồi mới phải. Nhưng có lẽ do anh ta mệt quá, phải ngủ tới sáng sớm”.

Lục Tự trầm lặng. Với tính cách của Lạc Dịch, một khi có ý thức sẽ lập tức đi tìm Chu Dao. Anh ta nghĩ mãi cũng thấy không ổn, chạy vào phòng, đẩy cửa trúc ra. Trên chiếu trống không, nào còn bóng dáng của Lạc Dịch nữa.

“Người đâu rồi?”

Tây Nạp sửng sốt: “Tôi cũng không biết”. Cô lập tức ngó sau cánh cửa, mã tấu treo ở đấy đã biến mất.

“Gã điên kia!” Lục Tự vừa bực vừa lo, mắng: “Một mình anh ta có thể làm được gì chứ? Nhiều người cùng nghĩ cách, anh ta không thể chờ một lát hay sao?”.

Tiểu Lý phía sau run run cất lời: “Anh Lục, một mình anh ta... có cách đấy!”.

Lục Tự quay đầu lại nhìn.

Tiểu Lý sợ sệt: “Em biết hai người kia đi đâu rồi. Con trai Yến Lâm ở trong trại. Lạc Dịch chắc đi bắt cóc con trai cô ta!”.

Tại một góc của nhà thờ tổ, cửa sổ mở toang, ánh sáng nhá nhem từ bên ngoài rọi vào. Lạc Dịch ngồi dựa vào tường, đôi môi trắng bệch. Khương Bằng ngồi xổm bên cạnh, trầm lặng hút thuốc. Em gái của Yến Lâm bị trói tay chân và bịt miệng, co rúm trong góc. Sát Thủ canh giữ bên cạnh cô ta.

Nhóm họ vất vả lắm mới tránh khỏi đám người lục soát. Chỉ có Đào Đào nằm ngủ ngon trong đồng cỏ, đối lập với hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi Khương Bằng trói người, Yến Lâm đã gọi điện thoại cho em gái, nhưng bởi vì bị Khương Bằng đe dọa, cô em gái nói dối không ở trong thôn, đã đưa Đào Đào về Cảnh Hồng rồi. Yến Lâm mắng em gái mấy câu rồi lại dặn cô ta cố gắng chờ đến khi Yến Lâm liên lạc lại.

Lúc Lạc Dịch bảo Khương Bằng đi bắt người, ý nghĩ của anh rất đơn giản: một là không muốn đứa bé bị thương lúc hai bên giao chiến, hai là nhờ đâu hai viên cảnh sát kia chưa chết, trở thành con tin thì có thể đàm phán với Yến Lâm.

Không ngờ rằng...

Lạc Dịch cúi đầu, lấy tay đỡ trán. Khương Bằng thấy thế than thở: “Anh còn đang bị thương đấy, liệu có làm được không?”.

Lạc Dịch nói nhỏ: “Chắc chắn Yến Lâm đã đánh cô ấy rồi”. Khương Bằng sửng sốt: “Hả?”.

“Chắc chắn Yến Lâm đã đánh cô ấy rồi.” Lạc Dịch nghiêng răng, mu bàn tay nổi gân xanh.

Trong tầng hầm, Chu Dao dần dần tỉnh lại, đôi mắt đờ đẫn nhìn trần nhà. Khuôn mặt Yến Lâm lại xuất hiện. Cô ta ngồi xổm, rút con dao găm, đập đập lưỡi dao lạnh ngắt lên mặt Chu Dao: “Chơi trò mới nhé?”

Chu Dao nhìn cô ta đăm đăm với nỗi tức giận, oán hận, hoảng sợ và mệt mỏi. Không được bao lâu, nước mắt cô lại trào ra.

“Sợ thì mở miệng nói đi, đỡ phải chịu đòn.”

Chu Dao chỉ chảy nước mắt mà không lên tiếng.

“Tao không kiên nhẫn lắm đâu. Hay là mày tưởng cảnh sát tới là có thể lập tức cứu mày? Cô gái à, họ sẽ không tới cứu mày đâu, Lạc Dịch cũng không. Biết tại sao không? Bởi vì quân của họ rút rồi, tất cả đều cho rằng bọn tao đã đi mất rồi.”

Nước mắt Chu Dao còn vương trên khóe mi, nhưng cô cười phá lên.

“Mày cười cái gì?” Yến Lâm cực kì căm ghét nụ cười châm chọc của cô.

Đúng lúc này, tên đàn em cấp tốc thông báo: “Chị Yến, xảy ra chuyện rồi!”

“Sao thế?”

“Những người trên đường trốn chạy đều bị bắt hết.”

Yến Lâm kinh ngạc đứng bật dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết ai ném hê-rô-in lên xe, bị cảnh sát phòng chống ma túy kiểm tra, còn tìm thấy vết máu nữa. Chị Yến, chúng ta mau đi thôi. Cảnh sát sẽ lập tức phát hiện ra chúng ta vẫn chưa rời khỏi trại!”

Yến Lâm bàng hoàng, đứng sững một giây rồi đột ngột quay đầu nhìn Chu Dao: “Có phải mày làm không?”

Chu Dao không phản ứng.

“Được lắm!” Yến Lâm cười lớn. “Nếu đã vậy, chúng ta mau chóng đi thôi.”

Yến Lâm ra hiệu, mấy tên đàn em túm lấy Chu Dao, dẫn tay cô lên bàn.

Chu Dao biết tai họa sắp xảy đến với mình, liền thét lên: “Đừng!”

“Mày không chịu nói thì tao sẽ chặt từng đốt ngón tay của mày, đến tận khi mày mở miệng mới thôi.”

Ánh sáng sắc lạnh của lưỡi dao ánh vào mắt cô, Chu Dao la hét ầm ĩ nhưng bị gã nọ bịt chặt miệng. Cô càng giãy giụa thì lại càng bị khống chế sít sao.

Lưỡi dao lạnh chạm vào ngón tay cô, đôi mắt Yến Lâm âm u như ma quỷ, đe dọa: “Không gật đầu thì chặt”.

Chu Dao rơi nước mắt như mưa, cảm giác sợ hãi và hoang mang choán lấy tâm trí cô, chân cô giãy đạp trên mặt đất nhưng vô dụng.

Yến Lâm không ngừng lại, cầm dao rồi hạ xuống. Chu Dao bị bưng chặt miệng ra sức lắc đầu.

Lưỡi dao vừa mới cứa qua làn da cô thì điện thoại di động của Yến Lâm đổ chuông. Yến Lâm cài nhạc chuông riêng cho từng người, là em gái cô ta gọi tới.

Yến Lâm dừng tay, nhìn thoáng qua Chu Dao. Hàng mi của Chu Dao ướn nhẹp, hoảng loạn nhìn cô ta.

“Cho mày một phút suy nghĩ.” Yến Lâm đứng dậy, đi ra chỗ khác nghe điện.

Thế nhưng đầu kia lại vang lên tiếng Lạc Dịch, cực kì lạnh lùng: “Cô ấy đang ở đâu?”

Yến Lâm giật thót, giây sau bình tĩnh mỉm cười: “Ai vậy?”

“Yến Lâm, cô nghe kĩ cho tôi. Bất kể cô làm gì với Chu Dao, tôi cũng sẽ hoàn trả tất cả lên người con trai cô.”

Khóe miệng Yến Lâm giãn giãn: “Cô ta không ở chỗ tôi”.

“Cô động vào một đầu ngón tay cô ấy thì tôi sẽ chặt cụt bàn tay của nó.”

Cơn giận của Yến Lâm bốc lên, sau phút dằn mình phải tỉnh táo, lý trí đã trở lại: “Lạc Dịch, anh sẽ không làm thế đâu”. Cô ta châm chọc. “Anh sẽ không làm nó bị thương đâu. Đây chính là thứ khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh”.

Sau một giây im lặng, tiếng cười trầm thấp của anh vang lên từ đầu bên kia điện thoại khiến Yến Lâm lạnh toát sống lưng. Sau đó là tiếng khóc thét thê thảm của Đào Đào nhưng lập tức nghẹn lại, giống như đứa trẻ bị người ta bóp cổ.

Yến Lâm gần như nổi điên: “Lạc Dịch, anh dám!”.

“Ha!” Lạc Dịch khê cười, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ. “Yến Lâm, tôi đã từng có được mọi thứ và cũng từng mất đi tất cả. Cô nói tôi có dám không? Cô nghe cho rõ đây, đến giờ, tôi chẳng thiết cái gì trên đời này nữa, chỉ muốn một thứ thôi. Nếu cô dám hủy hoại cô ấy, tôi sẽ không để cô yên thân đâu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi thề nhất định sẽ phá hủy thứ mà cô quý trọng nhất. Tôi thề, cho dù đời này tôi chỉ làm được một chuyện đi chăng nữa... có phải đào sâu ba thước, tôi cũng sẽ tìm ra cô rồi băm cô ra cho chó ăn. Không tin thì cô cứ thử xem.”

45. Chương 45

Type: Mều

“Lạc Dịch, anh định giải quyết thế nào?”

“Trao đổi con tin thôi.”

Yến Lâm hỏi ngược lại: “Làm sao tôi biết chỗ anh không có cảnh sát?”.

Lạc Dịch cười khẩy. Thật ra Yến Lâm biết rõ, những việc anh đang làm đã đủ chứng minh chỗ anh không hề có cảnh sát rồi.

Lạc Dịch nói: “Nếu Lục Tự can dự vào chuyện này, cô không gặp được con mình nữa đâu. Bởi vì... tôi tuyệt đối không giao nó cho Lục Tự”.

Câu cuối cùng mang giọng điệu tàn nhẫn khiến Yến Lâm tức giận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi. Vào tay Lục Tự, ít nhất Đào Đào có thể bảo đảm tính mạng; mà Lạc Dịch bây giờ hoàn toàn không khác gì một kẻ điên!

“Được! Trao đổi!”

“Tôi ở nhà thờ tổ, trong vòng mười lăm phút nữa hãy đưa Chu Dao tới. Chỉ được phép đem theo một tên tay sai.”

“Anh không có trợ thủ đấy chứ?”

Lạc Dịch hỏi vặn lại: “Cô có súng, còn cò kè mặc cả với tôi nữa à?”.

Yến Lâm không đáp lại.

Lạc Dịch nói tiếp: “Để cô ấy nghe điện thoại”.

“Không được.”

“Để cô ấy nghe điện thoại.” Lạc Dịch gần giọng lặp lại lần nữa.

Yến Lâm thả lỏng tay, nhẫn nhịn hít sâu một hơi rồi bấm loa ngoài, đặt điện thoại lại gần Chu Dao. Cô nằm sấp trên bàn, nhìn đi động, hốc mắt ngân ngấn giọt lệ.

Yến lặng vài giây, chiếc điện thoại vang lên giọng Lạc Dịch: “Chu Dao à?”.

Môi cô run run, nước mắt chực trào: “Dạ?”.

Vài giây sau, cô nghe thấy anh hỏi: “Có đau không?”.

Chu Dao giơ tay lên che mắt, khóc tu tu: “Đau chứ, đau chết đi được”. Cô âm ỨC khóc lóc, kể lể. “Ông chủ Lạc, chúng đánh em, còn đập đầu em vào tường đá nữa. Hu hu...”

Lạc Dịch ở đầu bên kia im lặng hồi lâu.

Yến Lâm đứng bên cạnh thấy da đầu tê rần bởi sự im ắng này, đang định quát Chu Dao thì một giây sau, Lạc Dịch gọi: “Yến Lâm!”.

Yến Lâm tắt loa ngoài, kê điện thoại lên tai, đầu bên kia vẫn không có động tĩnh gì. Yến Lâm sốt ruột quát: “Nói chuyện đi!”.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thứ gì đó va vào tường, liên tiếp ba cái, sau đó là tiếng trẻ con khóc thét.

Mắt Yến Lâm đỏ như máu: “Đồ súc vật!”.

“Cô thử đập đầu cô ấy nữa đi!” Lạc Dịch gần giọng rồi lập tức cúp điện thoại.

“Đồ súc vật!”

Yến Lâm ném điện thoại vào tường, khiến nó vỡ vụn thành nhiều mảnh, cô ta quay đầu lại nhìn Chu Dao với ánh mắt thù hận và ghen tị, muốn xé xác cô thành ngàn vạn mảnh, nhưng cuối cùng chỉ biết trút cơn giận bằng cách đâm vào tường.

Đã đến nước này, Yến Lâm không thể bỏ trốn được nữa, chỉ đành cướp lại con trai trước rồi chó cùng rứt dậu liều mạng với Lạc Dịch.

Lạc Dịch đặt điện thoại xuống, đôi mắt hằn đầy tia máu.

Khương Bằng hỏi: “Trao đổi con tin thật à?”.

“Không.” Lạc Dịch cười khẩy. “Nhóm cô ta có súng, một khi Đào Đào thoát khỏi tay chúng ta thì Chu Dao sẽ chết ngay. Mà cũng không thể giao Đào Đào cho Lục Tự được, nếu không sẽ không thể làm gì Yến Lâm”.

“Vậy bây giờ nên làm thế nào?”

“Tôi chỉ muốn được nhìn thấy Chu Dao thôi.” Lạc Dịch nói tiếp. “Nhìn thấy Chu Dao, cướp cô ấy về, chỉ đơn giản vậy”.

Khương Bằng: “Chuyện này không đơn giản. Anh biết Yến Lâm có bao nhiêu người không? Bọn chúng đều có vũ khí”.

“Giao cho Lục Tự đi!” Lạc Dịch cân nhắc. “Manh mối trong tay chúng ta đủ để suy đoán vị trí của chúng”.

Khương Bằng vẫn hơi nghi ngờ.

“Tôi nói với cô ta là tôi ở nhà thờ tổ, nhưng cô ta không bảo mình đang ở ngoài trại, không tìm cách vào trong được.”

Lúc này Khương Bằng mới nhận ra: “Cô ta không chạy trốn, vẫn ở trong trại”.

“Đúng vậy. Chu Dao cũng tiết lộ cho chúng ta rồi.” Lạc Dịch không giải thích cặn kẽ. “Trước tiên để Chu Dao rời khỏi đó. Khi hai phe giao chiến, không thể để cô ấy ở lại đó tiếp tục làm con tin được”.

“Ý anh là... Yến Lâm dẫn Chu Dao đến gặp anh, còn Lục Tự thì đưa đội đặc công đi tiêu diệt hang ổ của chúng, rút củi dưới đáy nồi?”

“Ừ. Yến Lâm sẽ không ngoan ngoãn trao đổi người, lựa chọn bây giờ là bớt nguy hiểm nhất cho Chu Dao.” Lạc Dịch quay người gọi điện cho Lục Tự.

Khương Bằng thầm than. Lựa chọn bây giờ lại nguy hiểm cho Lạc Dịch nhất. Anh quay đầu nhìn Đào Đào cách đó không xa, đứa bé kia rất nghe lời Sát Thủ, bảo khóc thì khóc, diễn rất chân thực. Chẳng qua, nếu Chu Dao thật sự xảy ra chuyện, Khương Bằng không thể biết được kết cục của nó sẽ ra sao.

Trời hửng sáng.

Tiếng gà gáy liên tiếp vang lên trong trại. Sau khi Yến Lâm và Đào Tam xác nhận xung quanh nhà thờ tổ không có cảnh sát, chúng để lại hai gã đàn em mai phục ở cửa, vác Chu Dao vào nhà thờ tổ.

Đi qua đại viện sương khói mịt mù, bước lên bậc thềm căn nhà sàn, chúng đẩy cửa nhà thờ tổ. Bên trong ánh sáng mờ tối, nhà chính treo mấy dải vải dài màu trắng màu vàng. Cơn gió thổi qua làm chúng khẽ lay động, mang theo không khí u ám.

“Lạc Dịch!” Yến Lâm cất lời, tiếng vọng âm vang. “Tôi đưa người tới rồi, anh mau xuất hiện đi!”.

Tay Chu Dao bị trói bằng một miếng vải đen, bị Đào Tam quăng ngã xuống giữa nhà. Ngay cả sức đứng lên cô cũng không có.

Yến Lâm tiếp tục gọi: “Lạc Dịch! Anh mau xuất...”.

Một ngọn nến được đốt sáng, Đào Tam giơ súng lên theo phản xạ. Lạc Dịch đứng gần bàn thờ, thắp một ngọn nến, liếc khẩu súng trong tay gã rồi nhìn về phía Chu Dao.

Trải qua một đêm chạy trốn và bị hành hạ, Chu Dao đã te tua cùng cực. Người cô toàn dấu vết bị cành cây cọ vào, trên đầu là vết máu loang lổ, vết máu khô cứng dính vào tóc.

Cô ngã dưới đất, khó nhọc thở từng hơi hổn hển, vẻ mặt đờ đẫn, chỉ có tròng mắt đen láy, giữa ánh nến chập chờn, dõi theo anh mà không hề chớp mắt.

Đôi mắt Lạc Dịch lóe lên vẻ đau xót và tức giận rồi nhanh chóng biến thành bình tĩnh. Anh dời mắt, tiếp tục thắp từng cây nến còn lại trên bàn thờ. Nhà thờ họ dần dần được ánh nến chiếu sáng, soi rõ cả ba tầng nhà sàn hình tròn.

Yến Lâm nhìn Chu Dao nằm dưới chân mình, lạnh lùng hỏi: “Tôi mang người đến rồi, Đào Đào đâu?”.

Lạc Dịch hất cằm, chỉ lên trên: “Kia!”.

Đào Đào ở lan can xập xệ trên tầng ba, có thể rơi xuống khỏi lỗ hổng kia bất cứ lúc nào, nhưng đứa bé lại không cảm nhận được nguy hiểm, vẫy tay với Yến Lâm: “Di!”.

Mà phía sau, Sát Thủ túm chặt lấy hông cậu bé, đứng ở góc khuất. Đào Tam không thể nổ súng, lo rằng Đào Đào sẽ rơi từ tầng ba xuống.

Yến Lâm sợ hết hồn, nhìn Lạc Dịch: “Anh điên rồi!”.

Lạc Dịch thắp xong tất cả số nến, liếc nhìn Yến Lâm: “Cô đi lên đón con trai mình, để cô ấy lại”.

Yến Lâm quay người bước đi. Lạc Dịch lại ra lệnh: “Đào Tam cũng lên lầu”.

Yến Lâm dừng lại, ngay cả Đào Tam cũng thận trọng nhìn anh.

Lạc Dịch nhếch môi: “Hai người có súng, đạn còn bay nhanh hơn cả người chạy đấy!”.

“Trước khi tôi lên đến tầng ba, anh cũng không được tiến về phía trước dù chỉ một bước.” Yến Lâm giơ khẩu súng trong tay. Đào Tam lạnh lùng không nói tiếng nào, cất bước đuổi theo sau cô ta.

Lạc Dịch rút tay vào túi, đứng yên tại chỗ.

Nhà thờ tổ yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng bước chân giẫm trên cầu thang. Lạc Dịch và Chu Dao nhìn nhau thật lâu, ánh mắt sâu thẳm mà ẩn nhẫn. Anh nắm tính thời gian cần thiết để lao đến chỗ Chu Dao rồi ôm cô chạy vào góc khuất.

Yến Lâm cũng lẳng lặng trao đổi ánh mắt với Đào Tam. Ánh nến chiếu sáng một phần trong nhà, hai người bọn chúng càng lên cao càng có thể nhìn bao quát được tất cả... Lạc Dịch chỉ có hai người giúp đỡ, chia ra không chế Đào Đào và em gái cô ta, không thể mang người đi được.

Yến Lâm và Đào Tam tính sau khi lên đến tầng ba liền tranh thủ thời gian chạy đến chỗ Đào Đào. Chỉ cần chúng tiếp cận được mục tiêu sớm hơn Lạc Dịch, mọi thứ còn lại sẽ dựa vào khẩu súng kia. Mà thời khắc quan trọng, chỉ cần cứu Đào Đào là được.

Trong lòng mỗi người đều mang ý nghĩ riêng, họ im lặng quan sát từng hành động của đối thủ.

Dải lụa trắng và vàng phất phơ trên trần. Chu Dao nằm giữa nhà, không thể động dậy, Lạc Dịch đứng bên cạnh đồng nền nhìn cô đăm đăm, quan sát tình hình trên lầu qua khe mắt.

Yến Lâm cùng Dao Tam lên tầng ba, trong nhà im phăng phắc. Đột nhiên, tiếng gà gáy trong trại truyền đến, Dao Tam cầm súng lao về phía Đào Đào. Mà ngay trong khoảnh khắc ấy, Lạc Dịch cấp tốc xông về chỗ Chu Dao ở giữa sàn nhà, ôm lấy cô rồi lập tức lộn người lăn sang bên cạnh. Yến Lâm cầm súng bắn xuống dưới nhưng bị dải lụa trắng tung bay che khuất tầm nhìn, bắn lệch một phát, tiếng cửa trúc nứt vỡ vang lên!

Dao Tam chạy về phía Đào Đào, nhưng tấm ván gỗ dưới chân lại vỡ vụn. Gã nháy mắt rơi xuống tầng hai. Hóa ra đó chỉ là một cái bẫy!

Yến Lâm bị bất ngờ, liếc nhanh về phía Sát Thủ, nhưng hắn đã ôm Đào Đào nhảy xuống tầng!

“Đào Đào!” Yến Lâm gọi to.

Sát Thủ có chuẩn bị từ trước, nắm dây thừng trượt xuống tầng một chỉ trong vòng hai giây.

Khương Bằng cũng đã chuẩn rồi, chỉ còn lại em gái Yến Lâm bị trói, hoảng sợ rơi nước mắt. Yến Lâm không còn lòng dạ nào mà lo lắng cho kẻ dư thừa kia. Chu Dao bị cướp đi, Đào Đào thì bị bắt mất, cô ta thất bại thảm hại rồi.

Yến Lâm không ngại nổ súng sẽ dẫn cảnh sát đến, bắn phát súng chỉ thiên để triệu tập hai gã đàn em đứng ngoài nhà thờ tổ. Dao Tam bật dậy đuổi theo xuống tầng, bắn súng liên tiếp.

Nhưng Khương Bằng lật đổ hết giá cấm nền, dải lụa bắt lửa, một góc nhà thờ chìm trong ánh sáng bập bùng, nào còn thấy được bóng dáng Lạc Dịch và bọn họ?

Hai gã đàn em xông vào, đã không giúp được mà lại mở cửa hút gió, đoạn lụa bị cháy bay phập phù đầy trong nhà thờ, đốt cả vách tường bằng trúc.

Yến Lâm gào thét: “Triệu tập tất cả anh em đến đây!”.

Cô ta vừa dứt lời, hướng nhà thờ tổ cũ ở trên đỉnh núi truyền đến tiếng súng, cùng với tiếng súng lục đáp trả của các anh em. Mấy người vẫn còn đang ngỡ ngàng thì một tên đàn em hoảng hốt hô lên: “Đánh nhau rồi! Cảnh sát đã tìm được hang ổ của chúng ta!”.

“Không thể nào!” Yến Lâm gất lên. Nhà thờ tổ cũ của chúng đã bỏ hoang gần nửa thế kỷ, trong trại chỉ có một vài người biết được, trên bản đồ cũng không có, làm sao cảnh sát tìm được chứ?

Một hình ảnh hiện lên trong đầu, Yến Lâm chợt hiểu ra.

Chu Dao vừa khóc rầm rức vừa kể lể. “Ông chủ Lạc, chúng đánh em, còn đập đầu em vào tường đá. Hu hu...”.

Đập vào tường đá? Chu Dao đang ám chỉ Lạc Dịch rằng chỗ đó được xây bằng đá. Tất cả các nhà trong trại đều được lợp từ gỗ và trúc, chỉ có nhà thờ tổ xây dựng từ trăm năm trước mới có tường đá thôi.

Lạc Dịch không cho cảnh sát nhúng tay vào hành động giải cứu Chu Dao bởi vì sợ Yến Lâm phát hiện ra sẽ gây nguy hiểm cho cô, thế nhưng anh lại để cảnh sát đến bao vây căn quét hang ổ của bọn chúng. E rằng anh ta đã tính toán thời gian kĩ càng, cảnh sát bao vây ở đó, chỉ chờ Lạc Dịch cứu được Chu Dao sẽ phát tín hiệu, bên kia bắt đầu tiến công.

Yến Lâm tức nổ mắt, hận đến mức cho dù có đánh chết Chu Dao cũng không thể trút hết cơn giận này.

“Chị Yến!” Gã đàn em sốt ruột xin mệnh lệnh: “Phải làm gì đây?”.

Yến Lâm mau chóng bình tĩnh lại: “Hai cậu đi tìm dân làng đi, mau lên!”.

Hai người đó sững sốt, lập tức hiểu ra: “Vâng!”.

Yến Lâm và Dao Tam đuổi theo nhóm Lạc Dịch. Nhà thờ họ bị đốt thành biển lửa, bên trong không có ai, người đã chuẩn khỏi cửa sổ từ lâu rồi.

Mặt trời còn chưa ló dạng mà bầu trời đã sáng choang, ráng mây đỏ rực vắt qua ngọn núi phía xa.

Nhóm người cấp tốc chạy trốn, Sát Thủ bế Đào Đào chạy phía trước, Lạc Dịch ôm Chu Dao đuổi theo phía sau. Khương Bằng thấy trán Lạc Dịch đầm mồ hôi lạnh bèn đề nghị: “Để tôi bế cho, trên người anh có vết thương”.

Lạc Dịch không buồn để ý, càng đi nhanh hơn.

Anh khẽ gọi: “Chu Dao!”.

“Dạ?”

“Ôm anh chặt chút nữa.”

“Vâng.” Chu Dao ôm chặt cổ anh, khuôn mặt ẩm ướt áp vào người anh.

Lạc Dịch cúi đầu, áp cằm thật chặt lên trán cô, dường như chỉ khi kề sát cô mới khiến anh cảm thấy yên tâm.

Cảm giác mất rồi lại có được khiến anh không thể thốt nổi một lời, chỉ có đôi tay ôm chặt lấy nhau mới có thể trấn an tâm trạng còn đang khủng hoảng của họ.

Phía sau là tiếng súng nổ vang cùng tiếng đại bác ầm ỉ.

Khương Bằng chửi: “Mẹ kiếp, đám này nhiều vũ khí thật, ngay cả đại bác cũng có. Nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của cảnh sát. Chúng ta cố gắng gượng chốc lát nữa, đám Lục Tự sẽ tới nhanh thôi!”.

“Không tới được đâu.” Sát Thủ ở đằng trước đột ngột dừng bước. Hắn đứng bên sườn núi, quan sát toàn trại vào sáng sớm.

Phụ lão, phụ nữ trung niên, các cô gái trẻ và các bé gái chạy ra khỏi nhà, đến nơi đang đánh nhau cản trở cảnh sát, chặn ngay họng súng muốn cứu con, cứu chồng, cứu cha và cứu anh em của họ. Trong trại là một màn hỗn loạn.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn thoáng qua, tiếp tục đi về phía trước. Anh chưa bao giờ trông cậy vào bất cứ người nào, chỉ ôm chặt Chu Dao trong ngực theo bản năng.

Đột nhiên “đoàng” một tiếng, một viên đạn bắn vào thân cây Lạc Dịch lập tức vọt người núp xuống, Sát Thủ và Khương Bằng cũng trốn đi trong nháy mắt. Họ quay đầu trông thấy bóng dáng Yến Lâm và Đào Tam ở phía xa. Chúng đuổi tới rồi!

“Giờ sao đây?” Khương Bằng sốt ruột.

Lạc Dịch ra lệnh: “Các anh đưa Đào Đào và Chu Dao đi trước tôi sẽ giữ chân chúng”.

Khương Bằng: “Anh điên rồi! Chúng có súng!”.

Chu Dao ôm cổ Lạc Dịch chặt hơn, nước mắt trào ra, phản kháng trong im lặng.

“Nếu cứ như vậy thì tất cả sẽ chết hết.” Lạc Dịch gắt. Anh bỗng ngừng đầu, lại sững sốt. Anh trông thấy nóc nhà chót vót màu vàng giữa tán xoài sum suê, lấp lóe ánh sáng dịu dịu trong tia nắng ban mai.

Cảnh sắc trong tấm ảnh ở nhà ông chủ Cao lại xuất hiện vào ngay lúc này.

Lạc Dịch dẫn mọi người chạy về hướng ấy. Đó là một ngôi chùa tường trắng ngói vàng, chuông gió ở góc nhà rung đưa theo gió.

Bốn người vội vã trốn vào chùa rồi đóng chặt cửa lại, bên trong là một pho tượng lớn màu vàng đang mỉm cười nhìn xuống nhân gian.

Sát Thủ hạ quyết định, nói với Khương Bằng: “Em ở lại giúp ông chủ Lạc xử lý hai người bọn chúng. Anh, anh đưa đứa bé và cả cô Chu đi trước đi!”.

“Được!” Khương Bằng đồng ý, đưa mã tấu cho hai người.

Chu Dao không muốn nhưng cũng biết tình thế cấp bách, buộc phải chia ly. Cô cúi đầu mím môi, lệ rơi lã chã. Mắt Lạc Dịch cũng hằn sắc đỏ, lẳng lặng hôn lên trán cô.

Sát Thủ trèo lên cửa sổ tầng hai, theo dõi tình hình bên ngoài.

Lạc Dịch đưa Chu Dao và Khương Bằng đến cửa sau ngôi chùa, lại bịn rịn không chịu buông tay.

Khương Bằng biết anh không yên lòng, khuyên: “Giao cô ấy cho tôi, tôi cam đoan sẽ không để cô ấy có thêm một vết thương nào nữa”.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn Chu Dao, mặt cô đọng đầy nước mắt.

Anh lại ngẩng đầu nhìn Khương Bằng, hỏi: “Nếu chúng tôi chống đỡ không được bao lâu, Yến Lâm và Dao Tam đuổi theo anh thì phải làm thế nào?”.

Khương Bằng sửng sốt.

Lạc Dịch lắc đầu quả quyết: “Tôi không thể giao cô ấy cho anh được”.

Khương Bằng bực bội: “Nhưng đi theo tôi an toàn hơn, anh còn cách nào tốt hơn không?”.

Lạc Dịch cười chua chát: “Anh đưa Đào Đào đi đi. Tôi giấu Chu Dao ở chỗ an toàn hơn”.

Khương Bằng hiểu ngay. Lạc Dịch muốn giấu Chu Dao ở trong chùa, nếu anh ta và Sát Thủ chết, Yến Lâm sẽ cho rằng Khương Bằng đã dẫn Đào Đào và Chu Dao chạy trước, lập tức đuổi theo họ.

Khương Bằng đành bỏ lại một câu: “Anh cẩn thận”.

Lạc Dịch đóng cửa lại, quay người đã thấy Sát Thủ chạy tới, xách túi vải nhưng màu đen giao cho Lạc Dịch: “Tìm thấy ở dưới chân tượng Phật, là thứ anh đã tìm rất lâu rồi”.

Lạc Dịch móc một ngón tay vào sợi dây buộc, chiếc túi trĩu xuống, anh lập tức đoán ra đó là gì.

Sát Thủ nói: “Chúng vào sân rồi, tôi sẽ nghĩ cách kìm chân chúng trong chốc lát, anh mau giấu cô ấy đi”.

Lạc Dịch bế Chu Dao xuống tầng hầm, đặt cô ngồi trên nền đất rồi để cái túi bên cạnh cô.

Chu Dao lẳng lặng nhìn anh, không nói câu nào tránh khiến anh phân tâm, nhưng vẫn không kìm nổi nước mắt, cứ thế tuôn rơi không ngừng.

“Đừng sợ, Chu Dao!” Anh sẽ không chết.

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn gật đầu như gà con mổ thóc.

“Tin anh không?”

“Em tin.”

Thời gian rất gấp.

“Chu Dao ngoan, nghe lời nhé!” Một tay anh ôm lấy gương mặt cô, nhìn cô đăm đăm, có bao nhiêu lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt được một câu: “Ngồi im ở đây, đừng có chạy lung tung”.

Chu Dao ngán ngán nước mắt, lẳng lẽ gật đầu.

“Nghe rõ chưa?” Lạc Dịch lặp lại lần nữa.

“Nghe rõ rồi ạ.” Chu Dao vừa khóc vừa gấp gáp: “Ông chủ Lạc...”.

Lạc Dịch giơ tay phải lên trước mặt cô. Cô rưng rưng mím chặt môi, cũng giơ tay phải lên đập mạnh vào bàn tay anh.

Em hứa.

Mắt Lạc Dịch cũng ướt nhưng gạt đi trong tích tắc. Anh ngẩng đầu nhìn lên, tám ván gỗ có khe hở nhỏ, có thể loáng thoáng trông thấy tình cảnh nguy cấp bên ngoài. Anh tháo túi vải nhưng đen trên tay cô ra, che kín mắt cô rồi buộc thành một cái nút đằng sau gáy.

Anh thì thâm bên tai cô: “Đừng lo”. Sau đó ôm lấy khuôn mặt cô, đặt một nụ hôn sâu trên đôi môi nứt nẻ rồi dịu dàng dặn dò: “Chờ anh”.

Anh đứng phắt dậy rồi biến mất. Chu Dao bị che mắt, giơ tay túm lấy nhưng chỉ bắt được không khí. Cô cuộn mình ngồi yên, không hề kéo tấm vải che mắt mình xuống. Cô nghe thấy tiếng súng vang rền trên đỉnh đầu, bắn vào tường gỗ rồi cả tượng Phật.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mỗi một lần nổ súng, cô lại giật mình một lần. Nhưng không có ai thương vong. Lạc Dịch và Sát Thủ nhanh nhẹn tránh né, bên này gây tiếng động, bên kia gây tiếng vang, làm hao đạn của bọn chúng.

Thế nhưng không thể may mắn tránh khỏi phát đạn cuối cùng.

Đạn bắn trúng bụng Sát Thủ, cô nghe thấy anh ta kêu lên đau đớn.

Lạc Dịch dìu anh ta tránh sau tượng Phật, Yên Lâm và Dao Tam đuổi tới nhưng lại bị anh đoán được súng của chúng đã hết đạn.

Anh rút mã tấu ra chặn đánh, Dao Tam cũng rút mã tấu lên nghênh chiến. Hai người càng đấu càng khó phân thắng bại. Lạc Dịch vốn bị thương nặng, khó có thể dốc toàn lực tấn công, chỉ đành miễn cưỡng chống trả.

Yên Lâm rút dao găm ra đánh lén. Lạc Dịch bị Dao Tam kiềm chế, không thể nào quay người chặn lại được, bị đâm một nhát trúng lưng. Yên Lâm rút dao ra đâm lần nữa. Đầu Lạc Dịch hằn gân xanh, anh hất Dao Tam ra, quay người chém một nhát vào cổ Yên Lâm. Cô ta ngã đầu, cổ họng bị cứa một nhát, Lạc Dịch đập thật mạnh vào ngực đá bay cô ta.

Dao Tam ở ngay phía sau chém một nhát trúng cánh tay Lạc Dịch. Anh quay người cứ thế giơ tay nắm chặt lưỡi dao của gã, cầm mã tấu đâm vào người Dao Tam.

Gã kêu lên thảm thiết, dốc sức rút mã tấu của mình về, lưỡi dao cắt sâu vào eo Lạc Dịch, máu bắn tung tóe.

Yên Lâm ngã dưới đất, cuối cùng đã hồi sức, sờ mò cầm dao găm, định tập kích lần nữa. Sát Thủ bị thương nặng nằm bên, mạch máu hằn hết lên, anh ta dốc hết sức bình sinh nhào tới, nắm chặt tay Yên Lâm và dao găm, vạch một đường trên cổ cô ta.

Yên Lâm đột ngột mở to mắt, há hốc miệng, máu tươi phụt ra.

Mắt Sát Thủ đầy máu, găm dao vào cổ họng cô ta rồi quật ngã xuống đất, Yên Lâm ôm cổ nằm co rúm, không còn sức lực phản kháng nữa.

Dao Tam tức giận, điên cuồng gào thét bỏ nhào về phía Lạc Dịch. Anh giơ mã tấu chống trả, vết thương trên bụng rách ra, máu tươi lại nhuộm đỏ vạt áo. Dao Tam đá trúng vết thương trên bụng anh, Lạc Dịch liên tiếp bị đẩy lùi về sau, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng.

Anh lão đảo, chống mã tấu đứng vững, ngẩng đầu, ánh mắt giết chóc, cơn đau gần như khiến anh mất đi tri giác. Nhưng anh vẫn cố gượng, hét to một tiếng rồi giơ mã tấu lên kiên cường chiến đấu tiếp.

Hai người đàn ông như dã thú nổi điên, lưỡi dao va vào nhau, toàn thân thấm đẫm máu.

Người Lạc Dịch chỉ chút vết thương, không nơi nào không có máu, tầm mắt cũng đỏ một màu. Dù vậy, anh không lúc nào thả lỏng tâm chí mà gắng gượng đón từng nhát dao của kẻ thù.

Có mệt không? Hình như anh mệt rồi.

Có đau không? Hình như anh rất đau.

Tại sao chưa bỏ cuộc? Không được!

Cách tẩm ván gỗ cực mỏng, dưới bàn chân anh có cô gái bé bỏng mà dù phải đánh đổi cả tính mạng anh cũng phải bảo vệ.

Giờ khắc này, cô bị che mắt, ngồi dưới tầng hầm rung chấn đầy bụi đất.

Anh đã lên kế hoạch rồi. Nếu anh chết, kẻ địch sẽ đuổi theo tìm Đào Đào. Chúng không thể ngờ Chu Dao vẫn ở trong chùa, ngay dưới chân anh. Nhưng anh không thể chết được, ít nhất không thể chết trước kẻ địch.

Anh sợ nhờ may, anh không thể mạo hiểm dù chỉ một phần vạn.

Nhưng bất kể có cố gắng thế nào, anh cũng sắp không thể chống đỡ nổi nữa. Máu chảy càng lúc càng nhiều, thân thể càng lúc càng chậm chạp, sức lực càng lúc càng hao hụt, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Không được, không thể suy sụp, phải liều mạng gắng gượng.

Nhất tiếp theo, nhất tiếp theo có thể giết chết đối thủ không?

Mặt trời đã mọc, ánh nắng luồn qua cửa sổ, rơi trên tượng Phật màu vàng.

Trong nháy mắt đó, dường như tượng Phật tỏa sáng. Người đàn ông vẫn cố gắng chiến đấu.

Khoảnh khắc ấy, anh chợt nhìn thấy cả cuộc đời mình. Người anh yêu thương đều đã mất. Người yêu anh đều phản bội. Nhưng anh chưa bao giờ hận, chưa bao giờ oán trách, trách số mệnh trở trêu, hận thể nhân phụ lòng. Buồn vui hạnh họa đều do số mệnh.

Cả đời này, anh đã thờ ơ nhìn hết thấy. Cái gọi là đời người chẳng qua chỉ là chữ khổ đi cùng chữ lạc, chữ họa đi cùng chữ phúc, hiểu thấu đạo lý này, ta cũng biết dừng nên u mê và đau khổ sợ hãi.

Nhưng thời khắc này, chữ khổ và chữ họa này, nỗi u mê và sợ hãi này là gánh nặng mà cả đời anh không thể thừa nhận. Chỉ lần này thôi, anh không thể mất đi nữa. Là anh không thể tiếp tục đánh mất. Phật Tổ, nếu con tin Người, Người có thể chở che cho cô gái dưới chân con suốt quãng đời còn lại bình an vui vẻ, tỏa sáng rực rỡ không?

Thế là một khắc ấy, anh buông lỏng tay, mặc mã tấu của Đào Tam đâm vào mình. Lạc Dịch ngẩng đầu, mắt hằn tia máu, nhìn đăm đăm Đào Tam, nhìn gã mỗi một thả lỏng mã tấu, ngựa mặt lên trời cười ha hả...

Máu tươi chảy xuống theo mũi mã tấu, rơi trên tấm ván gỗ rồi thấm vào khe hở. Nó tích tụ từng chút từng chút rồi nhỏ xuống, rơi trên mi tâm Chu Dao, tựa như nốt ruồi son của mỹ nhân.

Sàn nhà rung chấn kịch liệt, bụi đất bay mịt mù.

Chu Dao che mắt, mặt không cảm xúc cũng không hề động đậy, chỉ nghe thấy tiếng hét bi thương mà vang dội phía trên, lại nghe thấy tiếng lưỡi dao cắm phập vào cơ thể lần nữa...

Ngôi chùa dường như có mùi gỗ lim thoang thoảng. Đêm dài qua đi, mặt trời chiếu rọi khắp chốn, ngả lên tượng Phật lớn màu vàng, bao phủ ngôi chùa tường trắng nóc vàng, ôm ấp vườn xoài trùng điệp bất tận ngoài kia. Khung cảnh tràn trề sức sống, bộc lộ một mặt điên cuồng và quỷ quái, không chốn che dấu.

Vào khoảnh khắc mặt trời mọc ấy, Lục Tự nổ súng bắt chết một người phụ nữ đoạt súng, trò náo loạn chấm dứt. Kẻ đánh lén cảnh sát, kẻ khóc lóc ôm sòm đều bị tóm gọn, cả hang ổ bị dẫn đi hết.

Lục Tự đưa tiểu đội của mình chạy tới chùa, đẩy cửa ra là một màn tanh máu. Dưới sàn nhà, trên vách tường đều đầm đìa máu.

Yến Lâm và Sát Thủ cùng nằm dưới đất, máu me đầm đìa, đang hấp hối. Mà Lạc Dịch thì... Toàn thân đều là máu, anh gục đầu, lẳng lặng đứng bên cạnh tượng Phật lớn màu vàng, dòng máu chảy dọc theo sườn cằm anh rơi xuống, mã tấu đâm vào cơ thể. Còn Đào Tam quay lưng về phía cửa chính, bị mã tấu của Lạc Dịch đâm ghim lên tường.

Dường như Lạc Dịch biết nếu cứ tiếp tục liều mạng sẽ mất đi phần thắng, chỉ bằng thừa dịp kẻ địch thả lỏng quay người rời đi, cho gã một nhất cuối cùng. Anh đã chuẩn bị tinh thần lấy mạng đổi mạng.

Nhóm cảnh sát kinh ngạc, ào ào chạy đến. Đầu óc Lục Tự trống rỗng, anh chờ đợi bước vào, tầm nhìn như bị nhòa đi, tiếng nổ âm âm bên tai.

Khuông Bằng và Đào Đào được đưa về. Anh ta tìm kiếm Chu Dao khắp nơi, cuối cùng mọi người tìm được và nhắc cửa tầng hầm lên. Ở phía dưới, Chu Dao bị bịt mắt, bình thần vòng tay ôm lấy thân mình ngồi im tại chỗ, ánh sáng loang lổ, tro bụi rơi xuống đầu cô, máu tươi nhỏ trên mi tâm cô.

Bên cạnh cô, chiếc túi màu đen rơi xuống, bên trong là một pho tượng Phật tháp ngọc bích đang tỏa ánh sáng dịu dịu. Nước mắt Lục Tự bỗng rơi xuống, anh ta run rẩy cởi miếng vải đen trùm trên đầu cô ra.

Chu Dao lặng lẽ nhìn anh ta, không buồn cũng không vui.

Lục Tự biết, cô đã nghe thấy hết cảnh thảm thiết diễn ra trên đầu.

Anh không kìm nổi nước mắt, đứng dậy kéo Chu Dao: “Đi thôi”.

Chu Dao khẽ đẩy tay anh ta, vẫn ôm lấy cơ thể.

“Chu Dao, an toàn rồi. Tôi đưa cô về nhà.”

Chu Dao lắc đầu, ôm lấy thân mình không chịu nhúc nhích.

“Em gái à!” Mắt Khương Bằng đỏ hoe, xoa đầu cô. “Không sao nữa rồi, anh dẫn em về nhà. Ngoan nào?”.

Chu Dao vẫn lắc đầu, ôm cơ thể mình thật chặt, mãi lâu sau mới ngoan ngoãn nói: “Ông chủ Lạc dặn em ở đây đừng có chạy lung tung. Em chỉ nghe lời anh ấy thôi”.

46. Chương 46

Type: Mêu

Lục Tự nghe Tây Nạp nói mới biết Chu Dao không về Bắc Kinh, mà lúc hay tin cô có khả năng bị Yến Lâm bắt đi liền biết không ổn rồi. Dự án LAND liên quan đến bí mật quốc gia, lần này bất kể thế nào cũng không thể để Yến Lâm chạy thoát được. Khi đó, anh liên lạc khẩn cấp với cảnh sát chống buôn bán ma túy, cũng xin cấp trên điều quân tới trợ giúp.

Bộ đội đặc chủng, máy bay trực thăng, bác sĩ quân y đều tới đây. Lục Tự cũng xin phép có thể hạ lệnh bắn kẻ tấn công cảnh sát trong thời điểm nguy cấp. Vì vậy, ngay thời khắc người dân trong trại bắt đầu khóc lóc om sòm cản trở truy bắt tội phạm, cảnh sát phải lập tức ra tay đàn áp.

Lạc Dịch và Sát Thủ nhanh chóng được quân y đưa lên máy bay trực thăng. Các bác sĩ cấp cứu suốt hai ngày hai đêm, hai người mới tạm thời thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Bác sĩ nói, có thể duy trì hơi thở đã là kì tích rồi. Họ chưa từng thấy người đàn ông nào có ý chí sống sót mạnh mẽ đến vậy, lần nữa thoát khỏi lưỡi hái tử thần, lần nữa đấu tranh giành lại sự sống. E rằng điều này chỉ có thể giải thích bằng phép màu từ Phật Tổ.

Chu Dao cũng chưa tỉnh lại. Cô bị chấn thương não nghiêm trọng và bị tổn thương khí quản. Ngay cả bác sĩ cũng không thể nào tin nổi lúc cô bị đám người Lục Tự cưỡng ép đưa đi trước đó vẫn có thể duy trì tình trạng tỉnh táo lâu như vậy.

Ca cấp cứu rất thành công, nhưng Chu Dao mãi vẫn chưa chịu tỉnh.

Sau khi Lục Tự thuật lại những gì Chu Dao đã trải qua ở tầng hầm cho bác sĩ biết, ông ta cảm thán, bình thường người bị chấn thương não nghiêm trọng sẽ tạm thời quên mất một đoạn kí ức, có lẽ cô sẽ quên hết những gì xảy ra ở tầng hầm.

Tuy nhiên, đến khi Chu Dao tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt ba mẹ hằn đầy tia máu đang ngồi trông nom bên giường mình, cô ngơ ngác nhìn họ, không có bất kì phản ứng nào cả. Phải tới lúc ba mẹ hoảng sợ, rơi nước mắt ôm cô vào lòng, liên tục xoa đầu hỏi han thì Chu Dao mới dần dần tỉnh táo lại, rồi òa khóc.

Cô gần như điên lên, liên tục gọi ông chủ Lạc, gọi anh quay về đưa cô theo cùng, ai khuyên gì cũng không chịu nghe, cô chỉ ngồi khóc, khóc đến tan nát tim gan. Mãi đến khi bác sĩ phát hiện ra, cho biết Lạc Dịch còn sống, cô mới thôi khóc, ngơ ngác nhìn không trung.

Anh còn sống, còn sống mà.

Sau khi bệnh tình của Lạc Dịch ổn định, anh được chuyển đến Bắc Kinh điều trị. Chu Dao chột như được tiếp thêm tinh thần và động lực, ngày ngày ở lại bệnh viện chăm sóc, lau người cho anh, trò chuyện với anh.

Từng ngày trôi đi, cuộc sống của cô dần dần hình thành quỹ đạo: chăm sóc Lạc Dịch, đi thăm Đào Đào, song không bỏ bê bài vở, vẫn đi học như bình thường, chẳng qua cô không về kí túc xá nữa mà ở luôn trong bệnh viện, hằng đêm ở bên Lạc Dịch.

Tưởng Hàn ghé qua thăm vài lần, thấy cảnh cô chuyên chú tựa trên người Lạc Dịch, lại nghe qua những vết thương anh gặp phải, đầy một bụng lời nhưng cũng không thể thốt lên nổi, cuối cùng chỉ khuyên lơn Chu Dao vài câu rồi ra về.

Mới đầu, Hạ Minh Chân còn thật lòng cảm kích Lạc Dịch, cũng sợ kích động Chu Dao, cho nên mỗi lần nhìn con gái phục dịch anh như hộ lý, ngày ngày rửa mặt lau người cho một người đàn ông trưởng thành, tuy bà không thoải mái nhưng cũng không nói gì.

Nhưng ngày qua ngày, thực tế đang ở ngay trước mắt. Gần một tháng trôi đi, tình trạng Chu Dao đã dần khá hơn, đối mặt với Lạc Dịch mãi vẫn chưa tỉnh lại, cô không hề buồn rầu hay từ bỏ. Lúc này, Hạ Minh Chân mới có dự cảm chảnh lạnh, gọi điện thoại bảo Chu Dao về nhà, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Về đến nhà, Chu Dao còn rất hưng phấn hỏi: “Tìm được loại thuốc mới ở nước ngoài rồi hả mẹ?”.

Giáo sư Chu mỉm cười, dặn dò trước: “Mẹ con có chuyện muốn nói với con. Chỉ là vài chuyện nhỏ thôi, đừng cãi mẹ”.

“Vâng.” Chu Dao ngồi xuống.

Hạ Minh Chân cất lời: “Mẹ đã thuê hộ lý chăm sóc rồi, con đừng đến bệnh viện nữa”.

Chu Dao lắc đầu: “Không cần phải thuê hộ lý đâu ạ! Ông chủ Lạc không thích người lạ chạm vào anh ấy”.

Hạ Minh Chân bị lời nói của cô kích động, nhướn mày nhấn nại: “Một đứa con gái chưa kết hôn như con cả ngày... cả ngày cởi quần áo mặc quần áo cho cậu ta, còn ra thể thống gì nữa!”.

Chu Dao nhún mày yên lặng giây lát, lặp lại: “Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, con là bạn gái của anh ấy. Tuy anh ấy chưa cầu hôn nhưng chúng con đã... không khác gì vợ chồng”.

Hạ Minh Chân lạnh lùng nói: “Không có chuyện đó”.

“Anh ấy suýt chết vì cứu con, mẹ không nhìn thấy sao?”

“Vì thế mẹ sẽ trả ơn cậu ta.” Hạ Minh Chân cứng rắn nói. “Cậu ta muốn bao nhiêu tiền mẹ cũng có thể cho, nhưng mẹ tuyệt đối không thể để con ở bên cạnh cậu ta mãi được. Con ngày ngày chăm sóc cậu ta, đã nghĩ tới trường hợp cậu ta mãi mãi không tỉnh lại chưa?”.

“Anh ấy sẽ tỉnh lại.” Chu Dao bướng bỉnh cãi. “Bác sĩ nói ý chí sống sót của anh ấy rất mạnh mẽ, anh ấy sẽ trở lại với con”.

Hạ Minh Chân vừa định bác bỏ thì giáo sư Chu nhẹ nhàng kéo bà.

Chu Dao nói chắc chắn: “Bây giờ con chăm sóc anh ấy, con biết rõ tâm trạng anh ấy mỗi ngày như thế nào. Vì có con chăm sóc nên anh ấy rất vui vẻ. Anh ấy sẽ mau chóng tỉnh lại thôi, con chắc chắn đấy!”.

Hạ Minh Chân không nhịn được quát: “Nói vớ vẩn!”.

“Từ trước đến giờ, con không bao giờ nói chuyện tử tế với mẹ được hết.” Chu Dao cũng khó chịu, tức giận kết thúc cuộc trò chuyện: “Không có việc gì nữa thì con đến bệnh viện đây!” Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài.

“Chu Dao, con có tin...” Hạ Minh Chân cực kì tức giận, định quát thì giáo sư Chu đã nắm lấy tay bà. Hạ Minh Chân lập tức dừng lại, quay sang nhìn chồng quở trách: “Đều tại anh chiều nó quá!”.

Giáo sư Chu cười trừ, khê than thở: “Em đấy, rất là cố chấp. Bây giờ đã tìm được Phật tháp ngọc bích rồi, chân tướng đã rõ ràng mà em vẫn không chịu nhận sai”.

Hạ Minh Chân cau mày: “Em thấy anh mới là người cố chấp. Bởi vì cậu ta là anh trai của La Dự nên anh mới đứng về phía cậu ta”.

“Anh không thiên vị cậu ta mà thật sự cảm thấy cậu ta rất tốt: chăm sóc cho em trai bị bệnh, có tình có nghĩa, là một người trân trọng tình cảm gia đình, mấy năm qua nhẫn nhịn chịu đựng, là người quyết đoán và có nghị lực, cũng có lòng kiên trì; không thông đồng với người yêu cũ làm điều xấu, là người có chừng mực có đạo đức cũng không tham lam háo sắc; bảo vệ dự án LAND, là người có đại nghĩa; quan trọng nhất là đối xử tốt với Dao Dao, mang tính mạng mình ra bảo vệ cho Dao Dao nhà chúng ta. Người như vậy còn chưa đủ tốt sao?”

Hạ Minh Chân lại càng bất mãn hơn: “Em chỉ nói cậu ta một câu thôi mà anh khen đến tận chín tầng mây rồi. Dù cậu ta tốt thế nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện của cậu ta. Cậu ta lớn hơn Dao Dao bao nhiêu tuổi, khôn ngoan lỗi đời lại thâm trầm tâm cơ, dễ chèn ép con mình, không hợp đâu”.

“Anh lại cảm thấy với tính cách của Dao Dao, phải tìm người biết suy nghĩ sâu xa và có thể bao dung cho nó. Nếu như nó thật sự đến với một đứa xấp xỉ tuổi mình thì phải học cách trưởng thành, học cách khoan dung cho sự trẻ con và tính mãi chơi của cậu nhóc đó, mệt lắm đấy em.” Giáo sư Chu tiếp tục, “Không bằng ở bên người chín chắn biết thấu hiểu, biết yêu thương chiều chuộng, chở che mới khiến nó vô ưu vô lo, tiếp tục vui vẻ”.

“Ôi, sợ quá, không đấu lại anh nữa rồi, đã bị đem bán còn đếm tiền thay người ta.” Hạ Minh Chân xoa người đối mặt với chồng, nghiêm túc nói. “Cậu ta có tốt hay không thì em không quan tâm. Em cũng biết cậu ta vì Dao Dao mà suýt nữa mất mạng. Em bằng lòng báo đáp cho cậu ta, muốn bao nhiêu tiền cũng được, nhưng con gái mình thì không được. Dù anh nói thế nào thì em đã bảo không hợp là không hợp”.

“Mới đầu hai chúng ta đến với nhau, hai bên gia đình cũng nói là không hợp đấy thôi.”

Hạ Minh Chân sững sốt, một giây sau lại lườm ông.

“Gia đình anh đều nói em cá tính, lạnh lùng lại hay quẫn thúc, cách đối nhân xử thế cũng gay gắt và thủ đoạn. Nói nếu anh đến với em sẽ không có chỗ đứng trong gia đình, chẳng khác nào gã chồng sợ vợ, cuối cùng thì sao?”

Hạ Minh Chân im lặng. Cả đời này bà vốn cao ngạo với người ta quen rồi, duy chỉ xuống nước với giáo sư Chu này. Nhưng kì lạ giáo sư Chu là người ôn tồn lịch sự, trong công việc thì lại lời thôi lách thếch, tuyệt đối không phải kiểu người bá đạo cường ngạnh.

Hạ Minh Chân đuối lý, nhưng vẫn cố chấp: “Em cứ phản đối đấy! Dao Dao còn nhỏ, em phải quản nó mấy năm nữa. Không chừng sau này nó trưởng thành, suy nghĩ thông suốt, còn tự mình tách khỏi cậu ta nữa kia”.

Bà vẫn không chịu chấp nhận, nhưng giáo sư Chu nhận ra bà đã nhượng bộ đôi chút, tuy vẫn không cho phép hai đứa tiến thêm một bước nhưng ít nhất cũng sẽ không vì thế mà gay gắt với Chu Dao.

Giáo sư Chu vuốt ve tay vợ mình, mỉm cười: “Được rồi”.

Ánh mặt trời tháng Mười hai chiếu vào cửa sổ, rải một vạt nắng mỏng vàng nhạt. Chu Dao ngồi đọc sách bên giường bệnh, tìm hiểu xem người hôn mê lâu sau khi tỉnh lại sẽ hồi phục thế nào. Đang đọc giữa chừng, Chu Dao đặt sách xuống, nhìn Lạc Dịch chăm chú. Anh vẫn nhắm mắt ngủ yên bình.

Chu Dao chống cằm, nghiêng đầu: “Ông chủ Lạc, có phải hai năm trước anh quá mệt mỏi nên ngủ không ngon, bây giờ ngủ bù đúng không?”.

Không ai trả lời cô. Chu Dao dẫu môi.

Mấy ngày qua, anh gầy đi một chút, má hơi hóp lại. Chưa được hai ba ngày, những sợi râu đen lún phún đã mọc ra. Thấy vậy, Chu Dao chột nhoeo miệng cười.

Cô cất sách, cầm chậu rửa mặt đi múc nước, lúc trở về, cầm khăn quấn quanh cổ và đầu anh, chăm chú rửa mặt cho anh, rồi bôi gel cạo râu, dùng dao cạo chậm chậm cạo ria mép cho anh. Đang cạo thì vô tình nhìn thoáng qua xương quai xanh gồ lên cao hơn của anh, cô lại cảm thán anh gầy quá.

Chu Dao nghiêng đầu, từ từ lướt dao cạo râu, dặn anh: “Ông chủ Lạc, anh mau tỉnh lại đi, nếu cứ ngủ tiếp thì không còn cơ bụng nữa đâu đấy!”.

Đang nói thì bàn tay run lên, để lại một vết xước nhỏ trên mặt người đàn ông đang say ngủ.

Chu Dao sợ bị mắng, lập tức che kín mặt anh, quay đầu nhìn ra ngoài, may mắn hộ lý không chú ý đến chỗ mình.

Cô chưa từng chăm sóc ai cả, nên động tác không được thành thạo cho lắm. Có lần trở người cho Lạc Dịch làm anh bị đập đầu, tạo thành một vết bầm rõ rệt. Hộ lý hỏi, Chu Dao làm ra vẻ sưng sò: “Gì ạ? Hôm qua em chưa lau người cho anh ấy, có phải do máu không được tuần hoàn không?”

Có một lần cắt móng tay cho anh, cô sơ ý cắt sâu quá, nhìn thấy cả thịt, may mà chị hộ lý không phát hiện ra.

Không ngờ hôm nay lại...

Chu Dao vội vàng lau mặt Lạc Dịch sạch sẽ. Chút máu chảy bên miệng vết thương được cô cầm khăn giấy thấm vài lần đến khi không còn chảy nữa. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, cạo nốt đồng râu lởm chởm còn lại, cuối cùng cũng xong việc.

Cô chỉnh lại cho anh ngay ngắn rồi bưng chậu nước ra ngoài đổ, vừa mới ra khỏi phòng vệ sinh đã nhìn thấy nhóm Đường Đóa đang do dự đứng ngoài phòng bệnh.

Chu Dao đặt chậu xuống, đi ra ngoài. Họ tới thăm Lạc Dịch.

Lâm Cẩm Viêm đã bị bắt từ lâu. Dãy số điện thoại mà anh ta gọi ở Á Đình trước kia chính là số điện thoại cá nhân của Yến Lâm. Chứng cứ rành rành như thế, anh ta không thể nào chối. Những manh mối khác dần xuất hiện. Họ điều tra ra được cái chết của La Dự cũng có liên quan tới anh ta. Lâm Cẩm Viêm bị bắt, đang chờ phiên tòa xét xử. Nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, anh ta sẽ bị phán tử hình. Anh ta yêu cầu được gặp Đường Đóa nhưng bị cô ấy từ chối.

Lần này, Đường Đóa đến thăm Lạc Dịch, chắc hẳn trong lòng rất áy náy. Chu Dao khuyên: “Chuyện của Lâm Cẩm Viêm có liên quan gì tới cậu đâu? Cậu cũng chỉ là người bị hại thôi mà”.

Mấy người ngầm giao hẹn với nhau, sau này sẽ không nhắc đến Lâm Cẩm Viêm nữa.

Đường Đóa hỏi: “Lẽ nào cậu vẫn muốn chờ ông chủ Lạc sao?”.

Chu Dao khẽ nhún vai: “Không phải là vẫn đâu, anh ấy sắp tỉnh lại rồi”.

“Bác sĩ nói vậy à?” Hạ Vận hỏi.

Chu Dao lắc đầu: “Mình cảm giác vậy”.

Đường Đóa và Hạ Vận đều không biết phải nói gì.

Tô Lâm Lâm nhỏ giọng khuyên: “Thế đâu có tính”.

Chu Dao lườm cô nàng một cái: “Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá!”.

Lục Tự cũng tới đây thăm nhiều lần. Mỗi lần anh ta gặp Chu Dao đều thấy cô đang bưng chậu nước, hoặc cầm khăn, thay giặt quần áo, bận rộn đi ra đi vào. Cô không hề chán nản, cũng không bực bội mà thoải mái điềm nhiên, chờ ngày Lạc Dịch khỏi bệnh. Lục Tự thấy vậy cũng yên tâm phần nào.

Đến một ngày gần cuối tháng Mười hai, thời tiết chuyển lạnh bất ngờ. Hết giờ học, Chu Dao chen chúc trên tàu điện ngầm chạy đến bệnh viện. Vừa ra khỏi bến xe, cô đã bị gió lạnh thổi đến nổi run rẩy bầy. Nhiệt độ đã xuống dưới âm độ, nhưng tuyết chưa rơi, vũng nước đọng bên đường đóng thành băng.

Hôm nay, lớp Chu Dao tan muộn, còn muộn hơn cả những ngày bình thường. Cô chạy vội, vừa bước xuống đường lớn đã giẫm phải vụn băng, thoáng cái trượt chân ngã đập mông, tay cũng bị va quệt, đau đến mức nghiêng răng trợn mắt, nước mắt chực trào. Cô mím môi, thổi phù phù rồi bò dậy, mau chóng chạy về phía bệnh viện.

Vừa bước ra khỏi thang máy, cô đã thấy hộ lý vội vàng ra vào phòng bệnh của Lạc Dịch với vẻ mặt nghiêm túc. Chu Dao hết hoảng. Chẳng lẽ vừa rồi mình bị ngã là cảm ứng được việc chẳng lành xảy ra?

Chu Dao ném khăn quàng cổ, cuống quýt chạy vào phòng bệnh, bác sĩ và hộ lý đều vây quanh giường bệnh, vẻ mặt nặng nề như thể có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Chu Dao xông vào, vạch đám người ra, chợt sửng sốt.

Lạc Dịch ngồi tựa trên giường, lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt điềm tĩnh, ánh mắt cương trực mà dịu dàng.

Chu Dao đứng ngây tại chỗ, mắt tròn to, thở hổn hển. Cô hé miệng định nói gì đó nhưng không thốt nên lời, sau vài giây ngây ngẩn lại hé miệng định nói gì đó nhưng cổ họng vẫn không phát ra được tiếng nào.

Anh cũng nhìn cô, hồi lâu sau mới dịu dàng mở lời: “Gặp lại nhau rồi”.

Mắt Chu Dao thoáng chớp ướt ướt. Bác sĩ và y tá vẫn còn đứng bên giường, Chu Dao liếc sang, khẽ nói: “Mọi người có thể ra ngoài trước được không?”.

Nhóm người mặc áo blouse trắng vừa bước ra khỏi phòng, Chu Dao liền đóng cửa lại, tay cầm nắm cửa, quay lưng về phía Lạc Dịch, rất lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

Anh đèn huỳnh quang soi tỏ phòng bệnh tịch mịch, lớp băng trên giày đi tuyết của cô lặng lẽ tan ra thành nước.

Lạc Dịch nhìn bóng lưng cô, khẽ khàng gọi: “Chu Dao!”.

Cô quay người, đôi mắt đỏ hoe, chậm chậm đến bên giường nhìn anh: “Dạ?”.

Lạc Dịch chìa tay với cô, Chu Dao nắm lấy tay anh, một lần nữa cảm nhận được sức mạnh xa lạ mà quen thuộc từ lòng bàn tay anh.

Anh nhẹ nhàng kéo, Chu Dao đổ nhào lên giường, ôm chầm lấy anh.

Chu Dao ôm chặt lấy cơ thể anh, không ngờ hành động của cô quá mức kích động khiến tâm tình anh gợn sóng, nước mắt vô thức tuôn rơi, thấm ướt bộ quần áo bệnh nhân.

Anh cúi đầu cọ cằm trên trán cô, bọc bọc nỗi lòng: “Anh rất nhớ em, Chu Dao!”.

Nước mắt Chu Dao trào ra nhiều hơn: “Anh bảo muốn em chờ anh. Em không chạy lung tung đâu”.

“Anh biết.” Anh hôn đôi mắt cô.

Cô nức nở vài tiếng, dần dần ngừng khóc.

“Ông chủ Lạc, anh ngủ lâu quá!”

“Đúng vậy, lâu thật!”

“Anh khó chịu không?”

Anh lắc đầu yếu ớt: “Chỉ là mơ một giấc mộng rất dài thôi”.

Cô ngẩng lên nhìn anh: “Mơ gì ạ?”.

“La Dự. Còn cả em nữa.”

“Trong mơ, anh có buồn đau không?”

Anh cup mắt, lại lắc đầu: “Không sao”.

Anh nói tiếp. “Mộng hết, người cũng tỉnh.”

Cô dụi đôi mắt ướt nhoe, thì thầm. “Em còn muốn sau khi anh tỉnh lại sẽ nhìn thấy em đầu tiên, nếu không anh lại nghĩ rằng em không nghe lời anh, tưởng em chạy lung tung, tưởng em vẫn không chịu chờ”.

Anh mím môi chốc lát, gật đầu nhìn cô âu yếm: “Anh biết em vẫn ở đây chờ anh”. Nếu không, làm sao anh có thể tỉnh lại được?

47. Chương 47

Type: Mều

Cuối tháng Mười hai, Lạc Dịch cùng Chu Dao trở về Á Đình một chuyến.

Khách sạn vẫn như trước. Tuy sắp bước sang thêm năm mới, nhưng bởi vì nhiệt độ trên núi thấp nên không có nhiều khách. Ban ngày là thời điểm tất cả mọi người đi chơi, khu sinh hoạt chung yên ắng, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ gỗ, soi tỏ những hạt bụi li ti bay múa.

Trong không khí ẩm ướt thoang thoảng mùi thơm của gỗ tự nhiên, Chu Dao vừa bước vào khách sạn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia, toàn thân trở nên khoan khoái cực kì, kéo tay Lạc Dịch đi vào chào A Mẫn.

Lạc Dịch hỏi mấy câu về tình hình khách sạn dạo gần đây, A Mẫn vừa báo cáo vừa liếc nhìn tay Chu Dao. Cô ấy nắm chặt tay ông chủ không buông, còn ông chủ cũng mặc cho cô ấy muốn làm gì thì làm. Thật sự trở thành bà chủ nhỏ rồi hả?

Lạc Dịch đi gặp từng nhân viên, Chu Dao cười híp mắt đặc ý đi theo kéo tay anh, đôi mắt long lanh như sao trời, chỉ thiếu điều trèo lên người Lạc Dịch nữa thôi. Nhân viên khách sạn thấy vậy thì cực kì sửng sốt.

Có vị khách nữ vừa trở về gặp được Lạc Dịch, mắt nhìn không dời, quay sang hỏi A Mẫn: “Anh chàng đẹp trai kia là ai vậy?”.

A Mẫn tự hào trả lời: “Ông chủ chỗ chúng tôi đó”.

“Ông chủ á? Sao tôi ở lâu vậy mà chưa gặp bao giờ?”

A Mẫn: “Dạo vừa rồi ra ngoài, vừa mới trở về thôi”.

“Ừ, thế cô bé kia... thân thiết với anh ấy thế à?”

A Mẫn đáp ngay: “Bà chủ nhỏ của chúng tôi đấy!”.

“Ồ...” Đối phương hơi tiếc nuối, tò mò: “Trông còn trẻ quá nhỉ, quen nhau thế nào vậy?”

A Mẫn ngược mắt: “Còn quen thế nào nữa? Quen nhau ở khách sạn đó”.

“Hả?” Đối phương kinh ngạc. “Là khách thuê phòng à?”.

“Đúng vậy.”

Đối phương tiếc hùi hụi cất bước đi thẳng: “Kỳ ngộ nhiều vậy mà sao tôi vẫn chưa gặp được ai?”.

A Mẫn liếc mắt thăm nhủ, ông chủ của chúng tôi không để cho cô gặp đâu.

Nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, Lạc Dịch đưa Chu Dao đi thăm thú núi rừng. Lần này, trên đường có rất ít du khách, dường như khắp núi đồi chỉ có hai người họ. Rất nhiều cây đã trút lá trụi lủi, lá cây vàng óng phủ kín mặt đất, tựa như một tấm thảm cực dày. Giày đi tuyết giẫm lên sột sà sột soạt, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng cành cây gãy giòn giã.

Tâm trạng Chu Dao rất tốt, lòng dạ hân hoan, thân thể nhẹ bẫng, thỉnh thoảng vui vẻ nhảy tung tăng rồi chạy về phía trước mấy bước đến nổi hết hơi, thở hổn hển ra lớp sương trắng, sau đó quay đầu lại, chạy đến bên Lạc Dịch kéo tay anh. Cứ lặp đi lặp lại như thế thật giống một đứa bé hạnh phúc.

Mà từ đầu đến cuối, Lạc Dịch vẫn thong thả đi sau lưng cô, nhìn cô vui vẻ chạy ra xa rồi lại quuyền luyến chạy về. Tâm trạng anh giờ phút này thanh tịnh và bình lặng hết bầu trời cao nguyên xanh thẳm của mùa đông.

Trời rất lạnh, du khách trong núi ít hơn, nhưng tín đồ sùng đạo thì không thiếu.

Đàn ông, phụ nữ và trẻ con dân tộc Tạng vẫn thành kính leo núi hành hương. Người Tạng lắc bánh xe cầu nguyện(*) cầm tay nhỏ, rì rầm lẩm bẩm bước qua. Những đứa trẻ cười giòn tan chạy vun vút trên đường núi, như từng cơn gió trong lành thổi tới.

(*) Bánh xe cầu nguyện hay còn gọi là Bánh xe kinh luân là một loại pháp khí được tín đồ Phật giáo sử dụng trong tụng niệm, có hình trụ tròn, có thể quay quanh một trục ở chính giữa. Trong hình trụ này dán các tấm giấy chép kinh văn. Người cầu nguyện vừa xoay bánh xe vừa tụng niệm cầu thần chú nhằm ca tụng chư Phật. Bánh xe cần phải xoay theo chiều đồng hồ, xoay được một vòng tượng trưng cho đọc một lượt thần chú.

Thỉnh thoảng đi qua mấy đồng cỏ, cây cối nơi xa đã xơ xác từ lâu nhưng sân cỏ vẫn một màu vàng úa, tầm nhìn thoáng đãng, trời xanh và lá vàng hòa vào với nhau. Trên đồng cỏ chằng rào chắn thành một vòng tròn cực lớn, trong vòng dựng cột trắng, từ đỉnh cột đến rào chắn treo vô số cờ nguyện lungta đủ mọi màu sắc phấp phới trong gió.

Cách đó không xa, trên sườn núi có hai con ngựa đang ăn cỏ. Đất trời này đẹp đến nỗi làm cho tâm hồn con người trở nên thanh khiết.

Chu Dao bước vào trong vòng tròn, ngẩng đầu nhìn, bầu trời xanh thẳm như rửa qua nước bị những lá cờ nguyện lungta sắc sỡ tung bay phần phật cắt thành từng khoảng.

Lạc Dịch chợt nói với Chu Dao: “Hình như anh chưa nói với em lý do anh mở khách sạn tại Á Đỉnh”.

“Hử?” Chu Dao quay đầu nhìn anh. “Chưa nói thật”.

“Lúc La Dự còn nhỏ, ba mẹ anh dẫn hai anh em lên núi Á Đỉnh chơi. La Dự rất thích thế giới tự nhiên, thích bầu trời, thích mặt đất, thích núi non, thích rừng rậm. Sau khi tới đây, nó đã yêu thích hết thảy mọi thứ thuộc về nơi này. Khi ấy, gia đình anh gặp được một đội đo đạc địa chất. La Dự vô cùng tò mò với việc họ làm, suốt ngày đi theo. Họ đào đá, nó ngồi xổm xem; họ đo đạc lấy số liệu, nó cũng ngồi bên cạnh theo dõi.”

Lạc Dịch cúi đầu rút tay vào túi, đá hòn đá nhỏ dưới chân. “Ba mẹ anh sợ nó nghịch ngợm làm phiền người lớn nghiên cứu khoa học. Nhưng đội trưởng nhóm đó không hề tỏ vẻ khó chịu. Ông ấy rất thích La Dự, nói rằng trẻ con hiếu kỳ là chuyện rất tốt. Ông ấy tặng rất nhiều bản đồ và sách liên quan đến địa chất cho nó, còn đưa danh thiếp cho, nói rằng nếu La Dự có vấn đề gì không hiểu có thể hỏi ông ấy. Sau đó, mọi thứ không thể thay đổi được nữa”.

Không khí trên núi mát lạnh, Chu Dao khẽ hít một làn gió mát, mỉm cười: “Giống như câu chuyện cổ tích vậy”.

Lạc Dịch ngược mắt liếc cô, hỏi: “Em có biết người đội trưởng đó là ai không?”.

“Ai ạ?”

“Giáo sư Chu.”

Chu Dao sững sốt, dần dần lòng cô cảm khái vô vàn. Duyên phận là thứ đến từ lúc nào chẳng hay.

Lạc Dịch khẽ cười, nói tiếp: “Mới đầu, anh tưởng nó chỉ có hứng thú chốc lát, chơi đùa một chút mà thôi. Nhưng sau này, nó nói với anh, nó muốn dành thời gian và tinh lực cả đời đóng góp cho sự nghiệp nghiên cứu địa chất, đèn sách vất vả cũng không tiếc công. Anh hỏi nó lý do thì nó kể cho anh một câu chuyện”.

Năm 1924, nhà leo núi nổi tiếng George Mallory gặp nạn tại đỉnh Everest ở độ cao tám nghìn một trăm mét. Mà khi ông ấy còn sống, từng có một phóng viên ở thời báo New York phỏng vấn ông: “Đỉnh Everest hiểm trở như thế, đường đi gặp ghềnh, lộ trình cô đơn, tại sao ông cứ nhất định phải trèo lên?”.

George Mallory trả lời: “Because it is there (Vì núi ở nơi ấy)”.

Vì núi ở nơi ấy.

Trên đời này, rất nhiều chuyện không cần lý do.

Núi non hiểm trở như vậy, tại sao cứ nhất định phải trèo lên?

Vì núi ở nơi ấy.

Đường đi quanh quẽ như vậy, tại sao cứ nhất định phải tiến tới?

Vì đường ở nơi ấy.

Người nguy hiểm như vậy, tại sao cứ nhất định phải yêu?

Vì người ở nơi ấy.

Trên đời này có một kiểu người: núi ở nơi ấy thì sẽ trèo lên; gió ở nơi ấy thì sẽ đuổi theo; người ở nơi ấy thì sẽ tìm về.

Xin đừng hỏi tại sao, nó giống như đàn cá hồi bơi ngược dòng nhìn lại vạn dặm đã qua, giống như bầy cá voi bơi lượn bốn biển để tìm chốn cũ, giống như chim nhạn kéo thành đàn bay về phương Nam. Đây chính là bản năng, chính là tự nhiên.

Lạc Dịch ngẩng đầu ngắm bầu trời. Bầu trời Á Đỉnh vẫn cao vời vợi, vẫn trong xanh như lúc gia đình bốn người nhà anh đến đây nhiều năm về trước, giống như trăm triệu năm trước khi mảnh đất dưới chân vẫn là biển rộng thăm thẳm.

Những năm tháng ấy đã trôi qua, ba đã mất, mẹ ra đi, và em trai cũng rời bỏ, chỉ còn lại mình anh.

May thay, cô đã đến.

Lạc Dịch cúi đầu, quay người đi về phía trước, bàn tay chìa ra phía sau. Mắt Chu Dao sáng lên, lập tức đuổi theo, nắm chặt lấy bàn tay anh.

Cột trắng dựng giữa trung tâm những lá cờ nguyên, hướng thẳng lên bầu trời xanh.

La Dự, LAND mà em bảo vệ sẽ mở rộng từng ngày. Cô gái mà em yêu mến, cả đời sẽ không phải lo âu. Hãy an nghỉ em nhé!

Đêm giao thừa, khách trọ tuy không nhiều nhưng đều tụ tập ở khu sinh hoạt chung chờ thời khắc bước sang năm mới, khung cảnh sôi nổi náo nhiệt. Hội A Mẫn bận rộn bên trong quầy bar, Lạc Dịch cũng qua đó giúp họ.

Còn Chu Dao thì sao? Đã không giúp được việc gì mà lại chuyên môn quấy rầy, thỉnh thoảng lại chạy đến kêu.

“Ông chủ Lạc, em muốn ăn đậu phông, anh cho em một nắm đi!”

“Ông chủ Lạc, khóa áo em hỏng rồi, anh sửa giúp em đi nào.”

“Ông chủ Lạc, giày em ướt rồi, anh sấy giúp em đi.”

“Ông chủ Lạc, quần áo em phơi rơi xuống cửa sổ phòng người ta rồi, anh nhặt giúp em nhé!”

“Ông chủ Lạc...”

“Ông chủ Lạc...”

Cô léo nha léo nhéo gọi, còn anh thì thông dong làm theo.

Những vị khách khác nhìn thấy thì ngạc nhiên vô cùng, ông chủ ở đây tốt thật đấy. Có một người cũng bắt chước theo: “Ông chủ, dây ba lô của tôi đứt rồi, có cách nào sửa không?”.

Lạc Dịch đang đi từ quầy bar ra ngoài tìm Chu Dao, hờ hững trả lời một câu: “Thì mua cái mới”.

Nói xong, người cũng đi mất.

Người khách kia cụt hứng: “Chuyện quái gì xảy ra thế này? Sao vẻ mặt lúc nhìn cô gái kia khác một trời một vực vậy?”.

A Mẫn liếc qua rồi nói: “Người ta là một đôi mà”.

Thế là không ai dám nói thêm nữa.

Đến đêm, gần tới giờ đi ngủ, Chu Dao lại chạy tới, ngồi tốt trên chiếc ghế nhỏ cao cao, gọi: “Ông chủ Lạc, em muốn uống sữa tươi”.

Lạc Dịch thành thạo lấy một hộp sữa trên kệ, cắt miệng, đổ dòng sữa trắng ngà vào nồi nhỏ, đặt lên bếp cồn đun. Ngón tay anh xương xương, nắm chiếc muôi gỗ dài, chăm chăm khuấy sữa, hương sữa dần dần lan tỏa.

Chu Dao nằm nhoài lên bàn, đầu gối lên cánh tay, nghiêng đầu vui vẻ nhìn anh, vừa nhìn vừa khẽ lắc chân: “Ông chủ Lạc!”

“Hử?”

“Sau này, ngày nào em cũng muốn uống sữa tươi.”

“Được.” Không hiểu tại sao, giọng anh trả lời có vẻ đen tối.

Cô vui vẻ đứng đưa chân, lại gọi nữa: “Ông chủ Lạc!”

“Hử?”

“Hôm nay, em nhớ lại những lời anh nói hôm ở cột trắng. Anh nói La Dự là người như vậy, nhưng em cảm thấy, cả anh cũng là người như vậy.”

Lạc Dịch thoáng cười: “Vây ư?”

“Đúng thế!” Chu Dao gật đầu xác nhận.

Lạc Dịch khẽ khuấy sữa, thềm nhủ em cũng thế.

“Ồ đúng rồi, em chợt nhớ ra chị họ em và chồng chị ấy. Anh chị cũng là người như vậy.”

Lạc Dịch quay sang nhìn cô.

“Anh rẽ làm việc oai cực, bảo vệ động vật hoang dã. Còn chị họ em là nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng. Có thể anh đã nghe qua, tên chị ấy là Trình Ca.”

Lạc Dịch cảm thấy quen tai, nhưng không có ấn tượng lắm, ngược lại hỏi sâu hơn: “Mẹ của cô ấy thì sao?”.

Chu Dao cầm nín, khẽ lườm anh một cái, lại thoải mái nhún vai. “Bác gái em á, kinh khủng y hệt mẹ em vậy. Hai người đúng là chị em ruột có khác.” Nói xong, cô cười khúc khích, một lát sau cười ha hả vang dội.

Anh không nói thêm gì nữa, tiếp tục chăm chú khuấy sữa. Chỉ chốc lát sau, sữa đã được hâm nóng. Lạc Dịch rót sữa vào cốc thủy tinh, đưa cho cô.

Cô cười tít mắt, cầm lấy cái cốc, uống chăm chăm, chốc chốc liếm sữa, lát lát lại nhe hàm răng đều như bắp cắn miệng cốc thủy tinh. Anh nhìn cô, chợt nhớ đến lúc mới quen. Chẳng qua anh đã được kiểm nghiệm cảm xúc khi bị hàm răng của cô cắn trên làn da từ lâu, thật là mê đắm khó quên.

Lạc Dịch nhìn cô, ánh mắt dần sâu hút. Chu Dao bị anh nhìn hồi lâu, mặt ửng đỏ, tim đập rộn ràng. Trong lòng đặc ý, cô hất cằm:

“Anh nhìn gì vậy?”

Khóe môi Lạc Dịch hơi cong, giờ ngón trở khẽ vuốt chóp mũi cô.

Lòng Chu Dao như bị chạm nhẹ, hơi thở nghẹn lại, ngơ ngẩn nhìn anh. Thế nhưng anh lại cúp mi nói: “Bị nhọ rồi”. Anh nhìn cô, như cười như không. “Em nghĩ anh đang nhìn chỗ nào của em?”.

Chu Dao đỏ mặt tức giận, cau mày dẩu môi: “Hừ, đừng tưởng em không biết. Vốn dĩ làm gì có vết nhọ nào đâu, chẳng qua anh cố ý muốn chạm vào em thôi...”.

Anh giờ ngón tay cho cô xem: “Đây là cái gì hả?”.

Đầu ngón tay anh có vết nhọ đen sì.

Chu Dao nín thính, mặt đỏ lên, hồi lâu sau trừng anh. “Anh phiền quá!”.

Lạc Dịch cố nhin cười, lấy giấy lau vết nhọ anh vừa len lén quẹt từ đáy nôi sữa để trêu cô.

Uống hết sữa, họ về phòng khóa cửa. Nhân lúc mùi sữa vẫn thoang thoảng giữa răng môi, anh cúi đầu ngậm lưỡi cô, nhẹ nhàng mát mát mơn trớn. Hơi thở quần quanh, quần áo dần tuột, ván giường kêu kẽo kẹt.

Không biết vào lúc nào, tiếng reo vui của khách trọ vang lên: “Tối nay có tuyết à?”.

Cơ thể Chu Dao mềm mại, tiếng rên dần dần bị che lấp. Từ trước đến giờ, cô luôn thành thật trên giường, không hề có lấy một câu dối trá, đau thì cau mày lẩm bẩm, thoải mái thì cười khanh khách ngây ngô, vui vẻ thì ngậm nga rên rỉ, còn luôn miệng gọi anh “Ông chủ Lạc”, “Ông chủ Lạc”. Lạc Dịch hàng đêm triền miên cùng cô gái ngây thơ tinh khôi ấy, không thể giữ nổi mình.

Ngoài kia, từng bông tuyết phiêu lãng giữa bầu trời, bay đến đậu tại góc cửa sổ phòng họ, dần dần tan ra rồi thấm ướt.

Cô gái run rẩy nằm trong lòng người đàn ông, tựa như đau đớn tựa như khát khao, bàn tay nhỏ cào nhẹ lên cánh tay anh, hàm răng cắn trên vai anh để lại dấu răng nhỏ xinh, khiến anh càng thúc mạnh, tiến công càng sâu.

Gian phòng ấm áp hương nồng. Mồ hôi lấm tấm trên làn da, nhỏ xuống theo cánh mũi của người đàn ông. Làn da trắng mịn của cô gái phớt hồng như cánh hoa. Người đàn ông thở dồn dập trầm thấp kèm theo tiếng hô, cùng quần quýt thân thể với cô gái.

“Ông chủ Lạc!”

“Hử?”

“Em rất yêu anh.”

Thật trùng hợp, anh cũng vậy.

Đêm khuya dần, tiếng người lặng đi.

Ngoài cửa sổ, trời đã hưng hửng sáng. Chu Dao tỉnh lại giữa đêm, mơ màng ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch, sắc trời mờ mờ, cô không trông rõ gương mặt anh lắm, chỉ loáng thoáng cảm nhận được khuôn mặt yên bình say giấc của anh, thêm chút ôn hòa và yếu ớt mà đàn ông hiếm khi biểu hiện.

Cô cụp mi, nhích tới gần, khẽ cọ môi lên môi anh, hơi thở của anh ấm áp và đều đều.

Sao ngoài cửa sổ sáng vậy nhỉ, tuyết rơi rồi sao?

Ừm, tuyết rơi thì tốt. Sáng mai thức dậy, núi non được phủ thuần một màu trắng, đất trời cũng một màu trắng tinh. Cô phải xỏ giày đi tuyết kéo ông chủ Lạc trượt tuyết mới được. Cô không sợ tuyết rơi, bởi vì lồng ngực ông chủ Lạc rất ấm áp.

Chu Dao mơ màng nghĩ rồi rúc vào lòng Lạc Dịch. Anh đang ngủ, cảm nhận được cô tựa quây bèn vô thức ôm lấy cơ thể cô, kéo cô vào lòng chở che. Lồng ngực anh rất ấm, Chu Dao mau chóng chìm vào giấc ngủ say.

Núi rừng dần dần yên ắng, chỉ có từng bông tuyết bay là là, từng bông từng bông rơi trên núi, trên cành cây, trên phiến lá vàng; rơi trên cờ lungta ở khách sạn, trên viên đá cuội ngoài sân, trên bệ cửa sổ phòng Lạc Dịch.

Đêm đó, họ không nói về tình yêu, cũng không nói về tương lai, hết thấy như bông tuyết phiêu lãng trong năm mới, có cuộc đời bình thản của riêng nó, cứ vậy rơi xuống rồi trở về với đất mẹ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-gio-o-noi-ay>